

Mèo Hoang

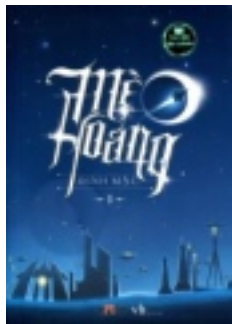
Contents

Mèo Hoang	3
1. Chương 1: Không Còn Lối Thoát	3
2. Chương 2: Vật Hiên Tế	6
3. Chương 3: Vĩ Đại Đến Vậy	10
4. Chương 4: Khước Từ Lòng Tốt	14
5. Chương 5: Máy Bay Chiến Đấu Báo Săn	18
6. Chương 6: Chạy Trốn	21
7. Chương 7: Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt	24
8. Chương 8: Vinh Viễn Không Phản Bội	27
9. Chương 9: Giả Ngây Giả Dại	31
10. Chương 10: Nội Tâm Ban Đầu	35
11. Chương 11: Sát Hạch Sau Nửa Năm	40
12. Chương 12: Trùng Tộc Tấn Công	43
13. Chương 13: Dạ Tiệc Biểu Dương	47
14. Chương 14: Cô Gái Của Anh	52
15. Chương 15: Ngày Cuối Cùng Của Tôi	56
16. Chương 17: Tội Phạm Bỏ Trốn	60
17. Chương 18: Bỏ Đá Xuống Giếng	64
18. Chương 19: Bao Vây Tinh Cầu	67
19. Chương 20: Sau Khi Tự Do	71
20. Chương 21: Trả Thủ Lĩnh Đánh Thuê	75
21. Chương 22: Thành Phố Tự Do	79
22. Chương 23: Canh Bạc Ngoài Ý Muốn	84
23. Chương 24: Đưa Em Về Nhà	88
24. Chương 25: Do Dự	91
25. Chương 26: Giữa Lúc Bất Chợt	95
26. Chương 27: Trái Đất	99
27. Chương 28: Người Đàn Ông Đây	103
28. Chương 29: Thất Sạch Của Tô Di	107
29. Chương 30: Cung Cấp Đạn Hạt Nhân	110
30. Chương 31: Cảnh Giới Cấp Một	115
31. Chương 32: Vị Thần Duy Nhất	119
32. Chương 33: Nỗi Đau Xót Của Nguyệt Mặc	123
33. Chương 34: Đường Sinh Tử	128
34. Chương 35: Cái Chết Của Người Máy	131
35. Chương 36: Vực Sâu Vạn Trượng	135
36. Chương 37: Sau Lúc Trùng Phùng	140
37. Chương 38: Dịu Dàng Đến Vậy	144
38. Chương 39: Bay Đến Nơi Đó	148
39. Chương 40: Cuộc Hành Trình Về Phía Nam	152
40. Chương 41: Dạ Tiệc Vũ Nữ	153
41. Chương 42: Em Có Thích Không?	158

42. Chương 43:	Tình Cầu Thiên Không	163
43. Chương 44:	Trở Thành Tù Binh	168
44. Chương 45:	Sụp Đổ	172
45. Chương 46:	Phản Công	176
46. Chương 47:	Tia Chớp Màu Đen	179
47. Chương 48:	Cái Chết Lặng Lẽ	184
48. Chương 49:	Màu Đen	188
49. Chương 50:	Con Dao Của Chu Thiếu	192
50. Chương 51:	Người Đàn Ông Đỏ	196
51. Chương 52:	Trốn Chạy	200
52. Chương 53:	Người Phụ Nữ Của Anh	203
53. Chương 54:	Người Hùng Của Em	207
54. Chương 55:	Gánh Nặng Trên Vai	212
55. Chương 56:	Lời Tổ Tình Của Anh	216
56. Chương 57:	Lời Cầu Hôn Của Anh	221
57. Chương 58:	Bóng Đêm Mê Say	225
58. Chương 59:	Tên Của Anh	230
59. Chương 60:	Sau Hôn Lễ	235
60. Chương 61:	Giữa Nam Và Nữ	240
61. Chương 62:	Sự Khác Biệt Của Người Thú	245
62. Chương 63:	Hành Tinh Pha Lê	249
63. Chương 64:	Ánh Sáng Từ Tương Lai	254
64. Chương 65:	Người Máy Thức Tỉnh	258
65. Chương 66:	Cuộc Chiến Với Người Máy	263
66. Chương 67:	Trung Tướng Kỳ Lân	268
67. Chương 68:	Giết Gà Dọa Khi	272
68. Chương 69:	Vợ Chồng Hoạn Nạn	276
69. Chương 70:	Vùi Sâu Trong Vòng Vây	280
70. Chương 71:	Giơ Tay Chém Xuống	284
71. Chương 72:	Cứu Viện	288
72. Chương 73:	Sinh Ly Tử Biệt	292
73. Chương 74:	Người Đá Ngã Xuống	298
74. Chương 75:	Lạt Mềm Buộc Chặt	303
75. Chương 76:	Trước Ánh Bình Minh	306
76. Chương 77:	Người Em Yêu	311
77. Chương 78:	Tình Yêu Bất Diệt	316
78. Chương 79:	Dòng Máu Của Tôi	320
79. Chương 80:	Chiến Đội Amalek	324
80. Chương 81:	Âm Mưu Của Anh	328
81. Chương 82:	Cha Con Gặp Nhau	332
82. Chương 83:	Căng Thẳng	336
83. Chương 84:	Nghi Thức Đăng Quang	340
84. Chương 85:	Người Hư Thế	345
85. Chương 86:	Hậu Duệ Của Cố Thị	349
86. Chương 87:	Từ Ngày Xa Em	353
87. Chương 88:	Yêu Em Biết Bao	357
88. Chương 89:	Giương Cung Bạt Kiếm	361
89. Chương 90:	Tất Cả Mọi Thứ Của Tôi (1)	366
90. Chương 91:	Tất Cả Mọi Thứ Của Tôi (2)	370
91. Chương 92:	Tiền Truyện 1: Người Máy Tấn Công	374
92. Chương 93:	Tiền Truyện 2: Trọn Đời Trọn Kiếp	378
93. Chương 94:	Tiền Truyện 3: Sau Khi Chia Xa	381
94. Chương 95:	Tiền Truyện 4: Kiếp Trước Kiếp Này	385
95. Chương 96:	Ngoại Truyện 1: Trái Tim Ngọt Ngào	387

96. Chương 97: Ngoại Truyện 2: Cơ Thể Băng Tuyết	396
97. Chương 98: Ngoại Truyện 3: Trăm Nghìn Năm Qua	399
98. Chương 99: Ngoại Truyện 4: Đêm Chiến Thắng	403
99. Chương 100: Ngoại Truyện 5: Mười Năm Sau	407
100. Chương 101: Ngoại Truyện 6: Nước Mắt Người Máy	411
101. Chương 102: Ngoại Truyện 7: Hóa Ra Là Anh	417
102. Chương 103: Ngoại Truyện 8: Kết Cuộc	421
103. Chương 104: Ngoại Truyện 9: Nếu Như Tiểu Mạnh Không Mất Trí Nhớ	425

Mèo Hoang

Giới thiệu

Một năm nào đó không xác định, cô gái loài người Tô Di tỉnh dậy ở một nơi xa lạ, không chỉ không p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-hoang>

1. Chương 1: Không Còn Lối Thoát

Những đám mây ngũ sắc không ngừng di chuyển, biến hoá thành những dải ánh sáng lung linh, huyền ảo trên bầu trời thành phố. Phố lớn ngõ nhỏ, bốn bề xe cộ qua lại như mắc cửi, từng đoàn người tấp nập, huyền ảo, tiếng tranh cãi ầm ĩ, chói tai...

Tô Di cố gắng chạy như điên loạn, dường như, mọi cảnh vật và con người đẹp đẽ xung quanh trong mắt cô lúc này đều trở nên vô cùng kỳ quái. Cô thở hồng hộc, cố hết sức để tháo chạy. Nhưng vẫn không đủ nhanh. Một người ba ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng, sao có thể chạy nhanh hơn được đây?

Nhưng cô không thể dừng lại lúc này.

Cuối cùng, Tô Di cũng nhìn thấy một con ngõ nhỏ ở trung tâm thành phố. Nhưng con đường phía trước đã bị một bức tường cao chặn đứng, còn phía sau vẫn không ngừng truyền đến những tràng cười kỳ dị. Tô Di toát mồ hôi lạnh, xoay người lại nhìn. Trong vô thức, hai cánh tay cô ôm chặt lấy thân mình, tựa hồ làm như vậy có thể khiến cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Nơi đầu ngõ có mấy bóng người cao lớn chặn ngang.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Biết rõ lời kêu cứu lúc này chỉ vô ích nhưng Tô Di vẫn cố liều mạng dùng âm thanh khản đặc, khô khốc của mình để gào khóc, chỉ mong kỳ tích xuất hiện. Nhưng trên con phố tấp nập người xe tới lui kia, chẳng một ai vì tiếng kêu khóc của cô mà dừng lại.

Gã đàn ông cao gầy đứng đầu cười nhạt. “Chạy ư? Tao cho mày chạy đấy!”

Phía sau, mấy tên khác bắt đầu tháo thắt lưng, một tên trong số đó cười cợt nhả, nói: “Hôm nay, các anh đây sẽ dạy cho cô em biết thế nào là phép tắc!”

Bọn chúng chỉ nói một câu đơn giản như vậy nhưng nghe qua, Tô Di đã hiểu được ý tứ trong đó. Toàn thân cô run rẩy, đôi môi tái nhợt, lắp bắp. Cô cố nói tiếng địa phương một cách khó khăn: “Xin các anh hãy buông tha cho tôi, còn lại, bảo tôi làm gì cũng được!”

Gã đàn ông cao gầy đứng sau cùng, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng, nói: “Cô em, lẽ nào không có ai nói với cô em rằng, “thành phố Hy Vọng” này chính là nơi tuyệt vọng nhất đối với người nghèo sao? Mà cô em thì... Ai da, quá nghèo rồi đấy!”

Không đợi Tô Di kịp phản ứng, mấy gã đàn ông kia đã tiến đến. Cô hét to một tiếng rồi lùi sát vào bờ tường nhằm trốn tránh vòng vây của bọn chúng, nhưng không ngờ lại bị mấy gã kia dễ dàng tóm gọn! Cô yếu ớt giãy giụa, mái tóc dài đã bị túm chặt, trong nháy mắt, cả người ngã phịch xuống đất, ngay lập tức, sống lưng dấy lên cơn đau nhức không gì diễn tả nổi. Tay chân cô đều bị chúng đè xuống mặt đất bẩn thỉu, “xoẹt...” một tiếng, Tô Di nghe thấy tiếng vải vóc bị xé rách, ngay sau đó, nửa thân dưới có cảm giác lạnh toát, một bàn tay to lớn, thô kệch bắt đầu lần mò, sờ soạng.

“Mìn màng quá!” Một gã đàn ông kinh ngạc thốt lên.

“Nhìn có vẻ gầy gò nhưng không ngờ lại là hàng cao cấp đó chứ!”

Tô Di gắng hết sức bình sinh để giãy giụa, còn trên gương mặt gầy gò, trầm tĩnh của cô, nước mắt không ngừng thi nhau rơi xuống.

Ánh sáng chói lòa, nhức mắt bỗng từ đâu loé lên. Cho dù hai mắt đang nhắm chặt vì chịu đựng nỗi nhục nhã nhưng Tô Di vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh đột nhiên loé sáng. Mà gã đàn ông đang khuỵu gối giữa hai chân cô cũng phải kêu hoảng lên một tiếng. Bọn chúng nhất loạt đứng lên, một gã kéo Tô Di theo, dúm cô vào góc tường.

Một chiếc xe hơi dài màu đen đang đỗ lại nơi đầu ngõ. Mặc dù ở khoảng cách khá xa nhưng chỉ cần nhìn vẻ ngoài bóng bẩy, sang trọng của nó cũng đủ biết cái giá không hề rẻ. Đèn xe tối dần rồi tắt hẳn, động cơ cũng ngừng hoạt động. Ba người đàn ông từ trên xe bước xuống. Tô Di híп mắt, thấy rõ thứ bọn họ đang mặc trên người chính là đồng phục của chiến binh. Nhưng điều này chẳng khiến cô cảm thấy có chút hy vọng nào. Cô đã sống ở cái thành phố nghèo khổ này lâu như vậy, sao lại không hiểu bọn quân cảnh cẩu kết cùng băng đảng xã hội đen làm những trò xấu xa nào, sao lại không biết chúng đều cùng một giuộc, lấy lòng người giàu, áp bức kẻ nghèo cơ chứ! Bọn chúng sao có thể ra tay vì chính nghĩa?

Cô chú ý tới gã đàn ông phía sau đang siết chặt mình, gã cũng đang mải để ý tới đám quân cảnh kia. Đây có thể là cơ hội duy nhất để cô tháo chạy. Cô căng thẳng tới mức hơi thở bỗng trở nên gấp gáp. Nhưng có một chuyện đã xảy ra ngoài dự liệu của Tô Di. Ba gã quân cảnh kia tiến tới, móc súng, chĩa thẳng vào đám đàn ông nọ.

“u Nhị, chỗ khoáng thạch đó đâu?” Gã quân cảnh đứng đầu giơ súng lên.

Gã đàn ông cao gầy không vui, đáp lại: “Khoáng thạch nào?”

“Pằng!” Phát súng lạnh lùng, dứt khoát bắn thẳng vào đầu! Mấy gã đàn ông còn lại không ngờ đối phương không nói một lời đã trực tiếp giết người, nhất loạt hoảng hốt, không kịp phản ứng. Mà từ góc nhìn của Tô Di, cô chỉ thấy sau gáy Âu Nhị thủng một lỗ nhỏ, máu từ đó không ngừng phun ra, thậm chí có vài giọt máu nóng còn bắn cả lên mặt cô.

Bọn xã hội đen lúc này còn lại năm người, nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của ba gã quân cảnh kia. Mấy phút sau, năm người bọn chúng đã bị còng tay, còng chân, bắt quỳ trên mặt đất, cổ còn bị bóp chặt từ phía sau, mặt áp sát vào chiếc xe hơi, không thể nhúc nhích. Tô Di vẫn đứng nơi góc tường, không dám động đậy. Sau đó, cô nhìn đám xã hội đen bị ba gã quân cảnh đánh cho mặt mũi bê bết máu, chết đi sống lại, cuối cùng cũng phải khai ra nơi giấu “món hàng” đó. Đám xã hội đen ngã dúm dụi trên mặt đất, chỉ còn hấp hối, thậm chí, có tên còn bị đánh cho lồm một bên mắt, lăn lộn trên mặt đất, yếu ớt rên rỉ. Tô Di nhìn mặt hấn loang lổ máu thì giật mình kinh sợ.

Nhưng cho dù đã bị đánh tới như vậy, đám quân cảnh vẫn không có ý định thả bọn chúng đi. Bọn họ lau sạch máu dính trên tay, kính cẩn nhìn về phía chiếc xe hơi. Một gã quân cảnh mở cánh cửa hàng ghế sau, thấp giọng nói gì đó. Ngay sau đó, một người đàn ông chậm rãi bước xuống. Bởi vì đứng ở nơi khuất bóng

nên không thể nhìn rõ gương mặt anh ta nhưng Tô Di vẫn có thể dễ dàng nhận ra, đó là một người đàn ông cao to, âu phục phẳng phiu, giày da bóng lộn.

Hai tay rút túi quần, anh ta tiến sát tới đám người đang lẫn lộn trên mặt đất, khẽ cúi đầu, tựa hồ đang quan sát gì đó. Nếu như nói những hành động của đám quân cảnh ban nãy là tàn nhẫn, bạo lực thì người đàn ông này, mặc dù không nói lời nào, cũng không hề động thủ, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo và uy hiếp trong vẻ trầm mặc của anh ta.

“Nói với đại ca các người.” Giọng nói của anh ta bình thản và trầm thấp. “Ta không thích sự phản bội.”

“Vâng, vâng, thưa ngài! Chúng tôi sai rồi! Đại ca của chúng tôi sai rồi!” Gã đang nằm trên mặt đất vui sướng rơi nước mắt.

Anh ta lại liếc nhìn tên thủ hạ bên cạnh, nói: “Một tên là đủ rồi!”

Bọn thủ hạ gật đầu, giơ súng lên. “Pằng! Pằng! Pằng!” mấy tiếng nhỏ gọn, đám người trên mặt đất chưa kịp kêu một tiếng đã ngã gục. Tên mất một bên mắt may mắn sống sót, sợ đến nỗi rét run, chỉ biết ôm đầu, thấp giọng rên rỉ.

“Còn không mau cút đi!” Một gã quân cảnh quát lớn.

Tên mất một mắt liền lăn một vòng rồi lảo đảo chạy ra khỏi con ngõ nhỏ.

Tô Di gắng sức nép mình sát vào góc tường, nhưng người đàn ông kia đã ngẩng đầu hướng về phía cô. Tuy không nhìn rõ ánh mắt của anh ta nhưng Tô Di vẫn cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Giết người diệt khẩu... Bọn chúng sẽ bỏ qua cho mình sao?

Trong lúc còn đang kinh hồn bạt vía, người đàn ông đó đã tiến về phía cô mà không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào. Dưới ngọn đèn đường, anh ta tựa như một thân cây đại thụ màu đen, cao lớn mà an tĩnh. Từ trong bóng tối, Tô Di dần nhìn rõ một gương mặt trẻ trung với thân hình cường tráng. Khuôn mặt anh ta hết sức khôi ngô và dịu dàng đến khó tin, tựa như một bức tượng điêu khắc trắng lợt từ thời thượng cổ, êm đềm xuất hiện giữa dòng sông u tối.

Anh ta nhìn Tô Di chằm chằm, ánh mắt trầm tĩnh mà sắc bén hơn bất cứ người nào cô từng gặp, bỗng nhiên khiến người ta có cảm giác bị áp bức một cách mãnh liệt. Cơ thể Tô Di càng lúc càng cứng đờ. Bỗng nhiên, anh ta cử động, tự tay cởi chiếc áo vest của mình. Đây vốn là một tín hiệu nguy hiểm, nhưng động tác của anh ta lại rất đứng đắn và dịu dàng, khiến Tô Di cảm thấy có chút nghi hoặc. Ngay sau đó, anh ta đột nhiên giơ tay lên, khoác chiếc áo lên người cô, Tô Di chỉ còn biết ngây người.

Nhưng không đợi cô nói lời cảm tạ, anh ta đã xoay người, nói với giọng hờ hững, lạnh nhạt: “Giết cô ta đi!”

Anh ta tiến thẳng về phía chiếc xe mà không hề quay đầu nhìn lại, tên quân cảnh đứng sau cũng lập tức rút súng, chia về phía Tô Di, nhắm ngay ấn đường của cô. Gương mặt gã quân cảnh trẻ tuổi trầm tĩnh mà lạnh lùng, không mấy may có chút do dự đối với sinh mệnh của một cô gái trẻ trung, vô tội sắp chết dưới tay mình. Lần đầu tiên, Tô Di phải đối mặt với họng súng đen ngòm, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, cổ họng mình tắc nghẹn, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm thế nào.

Có phải sẽ rất đau không? Có phải sẽ chết chỉ trong chớp mắt? Nhưng khoảng thời gian chớp mắt chờ chết đó cũng đủ để người ta không cam tâm mà cảm thấy hoảng sợ. Cô không cam lòng, thực sự không cam lòng. Rốt cuộc số phận muốn đùa giỡn cô đến mức nào nữa đây? Tại sao cô lại ở nơi này? Rốt cuộc, Trái đất và những ký ức về hai mươi một năm trưởng thành đó có thực sự tồn tại hay chỉ là một giấc mơ của riêng cô?

Chua chát bật cười, nhưng cô không hề biết rằng hình ảnh cô gái gầy gò, quần áo rách tả tơi, nhỏ bé co ro bên trong chiếc áo vest rộng, nở nụ cười tuyệt vọng, bị thương giữa bóng đêm ấy đã khiến đám quân cảnh giết người vô số bất giác cảm thấy hoảng hốt. Hành động tiếp đó của cô hoàn toàn là vô thức, dường như không còn chịu sự điều khiển của trí não. Cô giống như phát rồ, lại cơ hồ rất điệu dàng, chìa tay ra, nhẹ nhàng túm chặt lấy họng súng lạnh băng của gã quân cảnh.

Những ngón tay thon nhỏ, mềm mại, đầy thương tích của cô khê đẩy họng súng đang nhắm thẳng vào mình ra. Gã quân cảnh nhất thời không phản ứng kịp, nhưng cũng không dám nổ súng. Mấy gã còn lại phát hiện ra sự khác thường, đều xoay người lại, móc súng, chia về phía cô. Nhưng đương lúc đối mặt với cái chết

luôn rình rập này, cô lại thấy đầu óc mình vô cùng tỉnh táo và sáng suốt. Giày của cô đã rơi mất lúc mãi chạy trốn, người ngợm cũng lạnh lẽo, bần thủ. Lê tới trước chiếc xe hơi phía sau lưng người đàn ông kia, cô lập tức ngồi xổm xuống mặt đất, nhẹ nhàng ôm lấy đôi chân trắng tấp trong bộ vest lịch lãm của anh ta.

“Tôi van anh, xin hãy cứu tôi...” Giọng cô rất khẽ, mang theo cả nỗi bi thương đã kìm nén trong một thời gian dài, rồi cô ngẩng đầu nhìn anh ta. “Tôi xin anh, đừng giết tôi...”

Cô không hề biết anh ta là ai, cũng không biết anh ta là người tốt hay người xấu. Thủ hạ của anh ta, ngay trước mắt cô, giết người không gớm tay, và cũng chính anh ta đã hạ lệnh giết cô diệt khẩu. Nhưng anh ta cũng là người duy nhất từ trước đến nay, cẩn thận, dịu dàng khoác lên người cô chiếc áo sạch sẽ, đắt tiền của mình, che chắn cho cô trước giá lạnh. Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn đường, người đàn ông chậm rãi liếc mắt nhìn cô, so với bóng đêm vô tận, trông anh ta còn lạnh lùng và cứng rắn hơn nhiều. Trong một khoảnh khắc, Tô Di lại cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi. Rõ ràng người đàn ông này là một kẻ vô tình, sao cô lại có thể cầu xin sự giúp đỡ từ anh ta?

“Từ trước tới nay, tôi chưa từng giúp đỡ ai!” Người đàn ông cúi đầu, nhìn cô gái đang cố bám chặt lấy ống quần mình với những ngón tay nhem nhuốc, bần thủ. Một tên quân cảnh tiến lên phía trước, chuẩn bị lôi cô gái đi. Cô gái không còn sức để giãy giụa, nằm co quắp trong tay bọn chúng. Nhưng đúng lúc này, gã đàn ông lạnh lùng buông một câu: “Tôi chỉ làm những việc trao đổi lợi ích. Cô sẽ dùng thứ gì để đổi lấy tính mạng của mình?”

2. Chương 2: Vật Hiên Tế

Bên ngoài cửa sổ, cả thành phố sáng rực ánh đèn tựa như một bức tranh phong cảnh tĩnh lặng mà diễm lệ, khiến căn phòng vốn tràn ngập hơi thở nam tính lạnh lẽo của người đàn ông kia cũng trở nên bình lặng và âm ỉ lạ thường.

Tô Di ngồi bên mép giường, nhìn dòng nước đen sâu thẳm phía lưng chừng núi bên ngoài căn biệt thự, ngẩn ngơ đến đờ đẫn. Ngày hôm qua, khi đối mặt với người đàn ông đang nắm trong tay sinh mệnh của mình, cô chẳng biết bản thân đã lấy đâu ra dũng khí để trả lời anh ta như vậy. Cô nói: “Tôi chỉ có duy nhất một thứ. Anh có bằng lòng không?”

Người đàn ông đó không nói một lời, xoay người, chui vào trong xe. Cùng lúc đó, bọn thủ hạ của anh ta lập tức trói chặt hai tay, hai chân cô, ném vào cốp sau. Có lẽ do đã quá căng thẳng và mệt mỏi, trong cốp xe lại tối tăm và ngột ngạt nên chẳng mấy chốc, cô đã thiếp đi. Lúc tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trong bồn tắm, xung quanh không có ai, chỉ thấy một chiếc áo choàng tắm kiểu nữ còn mới và một đĩa bánh mì. Cô ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc, đĩa bánh đã hết sạch. Sau đó, cô khoan khoái nhảy vào bồn, tắm rửa sạch sẽ. Tô Di tự nhủ, đây là lần đầu tiên kể từ khi lưu lạc đến đây cô được ăn no và tắm rửa sạch sẽ đến vậy. Đây là tất cả những gì cô cần nhất lúc này.

Cuối cùng, đúng lúc cô đang ngồi tựa bên giường, mệt mỏi muốn thiếp đi thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở. Đèn điện được bật lên, trong nháy mắt, căn phòng sáng tỏ lạ thường. Cô nheo mắt để thích nghi với ánh sáng, lúc mở mắt ra liền nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng, kiên định ngày hôm qua đang đứng trước cửa, nhìn về phía mình. Không giống tối qua, hôm nay, anh ta mặc trên người bộ đồng phục quân cảnh màu đen tuyền với những chiếc khuy màu vàng kim nổi bật, được cài ngay ngắn, chỉnh tề đến tận cổ, làm tôn lên vẻ uy nghiêm, lạnh lùng trên gương mặt anh tuấn. Anh ta khác hẳn những người đàn ông mà Tô Di từng gặp. Cặp lông mày đen nhánh, sống mũi cao thẳng, đôi môi dày, đó là một vẻ đẹp vừa cương tráng vừa cương nghị. Mà khi anh ta liếc đôi mắt đen láy, sâu thẳm về phía Tô Di, không cần nói tiếng nào cũng có thể khiến cô phải giật mình hoảng sợ.

Anh ta gơ tay, cởi từng khuy áo trên bộ đồng phục quân cảnh. Tô Di chưa từng hầu hạ bất cứ ai, nhưng khi bước chân vào thế giới hoàn toàn khác biệt này, cô đã học hỏi được rất nhiều điều. Cô lập tức bước tới, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc áo khoác anh ta vừa cởi. Xộc thẳng vào mũi cô là mùi rượu nồng nàn. Anh ta vừa uống rượu ư? Điều này khiến Tô Di chợt cảm thấy chột dạ, kinh hãi. Cô vô thức ngẩng đầu, nhìn lên

gương mặt người đàn ông đó, lại bắt gặp đôi mắt sâu thẳm mà sáng trong không gì sánh được đang nhìn chằm chằm về phía mình. Có lẽ nào, đây chính là mệnh lệnh không lời của anh ta?

Tô Di đưa đôi tay trắng nõn, sạch sẽ của mình đến gần, bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo sơ mi. Ánh mắt bức người của anh ta đang ở phía trên đỉnh đầu cô, khiến cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào khuôn ngực anh ta. Cô giúp anh ta cởi xong chiếc sơ mi, bộ ngực rắn chắc, dẻo dai ngay lập tức lộ ra trước mặt. Trên cổ anh ta còn đeo một sợi dây chuyền, thoát nhìn có vẻ rất cũ kĩ, mặt dây chuyền là một băng hiệu kim loại nhỏ hình vuông. Một vết sẹo dữ tợn màu đỏ tươi kéo dài từ ngực xuống đến tận phần hông bên phải. Hai tay Tô Di run rẩy, khẽ sờ tay vào làn da nơi hông anh ta. Nhưng đúng lúc này, tay cô đã bị một bàn tay to khoẻ nắm lấy. Ngay sau đó, ngón tay anh ta khẽ nâng cằm cô lên.

“Thưa ngài...” Cô cảm thấy luống cuống. Bởi lưu lạc trên vùng đất này đã nửa năm nay nên trông cô có vẻ hốc hác, khuôn cằm gầy và nhọn hoắt, lúc này ở trong tay anh ta, trông lại càng nhỏ bé kỳ lạ. Gương mặt điển trai, sắc sảo của anh ta gần ngay trong gang tấc, lạnh lẽo mà trầm tĩnh đến bức người. Một giây sau đó, anh ta chợt buông cô ra, xoay người, đi về phía chiếc sofa đối diện giường lớn. Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm thế nào.

Người đàn ông tựa vào sofa, một tay đặt lên tay vịn, tay kia rút ra một điếu thuốc rồi châm hút. Từng vòng khói lượn lờ trong không khí, anh ta lười nhác cất giọng trong trẻo mà lạnh lùng: “Lên giường đi!”

Tim Tô Di đập còn nhanh và mạnh hơn lúc trước, cô liền ngồi trở lại mép giường.

“Cởi ra!”

Đầu óc Tô Di trong nháy mắt trở nên hoàn toàn trống rỗng. Cô những tưởng quá trình này có thể nhanh chóng kết thúc, ai ngờ đó mới chỉ là khúc dạo đầu đầy nhục nhã. Cô lấy lại bình tĩnh, bàn tay run rẩy cởi từng nút thắt trên áo choàng tắm. Thân thể của người con gái hoàn toàn bị phơi bày, Tô Di xấu hổ, co ro ngồi bên mép giường, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, sạch sẽ cúi gằm. Không cố ý ngăn trở tầm mắt của anh ta nhưng hai tay cô lại không tự chủ mà che đi nơi tư mật của mình. Người đàn ông chỉ chăm chú nhìn cô mấy giây, sau đó dụi tắt điếu thuốc lá vào chiếc gạt tàn.

“Không nhìn rõ.” Giọng nói hết sức bình thản.

Tô Di chỉ cảm thấy bao nhiêu máu trong người đều dồn hết lên mặt, cơ thể lập tức lạnh toát. Xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng cô lại nghe thấy một giọng nói sắc nhọn đang không ngừng gào thét bên tai mình: “Tô Di, mày còn có thể nhục nhã hơn nữa sao?”

Cô chậm rãi ngã người xuống giường, trần trần nhìn trần nhà màu xám bạc, đẹp đẽ mà tăm tối. Cô khẽ tách hai chân... Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta lúc này nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc đang dán chặt vào nơi tư mật của mình, dò xét một cách kĩ càng. Yên tĩnh, không gian tĩnh mịch đến đáng sợ. Cô duy trì tư thế nhục nhã đó hồi lâu mới nghe thấy tiếng bước chân anh ta từ từ lại gần.

“Kiểm hàng.” Người đàn ông nói ngắn gọn nhưng nhiều ẩn ý.

Trong lòng Tô Di khẽ run rẩy, thấy rõ khuôn mặt anh tuấn, nghiêm nghị của anh ta đang dừng ngay trước bắp đùi mình. Đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm không rời... Bỗng nhiên, từ nơi đó truyền đến một cơn đau nhức, không để cho cô có bất cứ hành động nào, ngón tay của anh ta đã gọn ghẽ tiến vào. Cô mở to mắt nhìn sững sốt. Có vẻ như trong nháy mắt, cái đầu gối của cô đã kịp thời phản ứng chiêu theo ý anh ta. Anh ta liền nở nụ cười lạnh như băng, ngón tay vẫn ở trong cơ thể cô ve vuốt, tìm đến điểm nhạy cảm mà không ngừng xoa nắn.

Giọng nói của anh ta trở nên trầm thấp và khàn đục: “Chưa từng hầu hạ đàn ông?”

Cô lặng lẽ đáp: “Đây là lần đầu tiên. Ngài có hài lòng không?”

Người đàn ông bỗng nhiên trầm mặc. Ngón tay tiến sâu vào trong cơ thể cô, từ một ngón, hai ngón... đến ba ngón. Cô đau đớn, khẽ thở dốc, nhưng anh ta nhắm mắt làm ngơ. Bàn tay của anh ta dễ dàng chế trụ cánh tay cô, áp đặt trên đỉnh đầu. Cô nhìn theo khuôn mặt anh ta đang dần cúi xuống ngực mình. Hơi rượu nồng nàn vẫn vút quanh người Tô Di. Mái tóc ngắn của anh ta rối bù, vài sợi lông xoà trước trán, gò

má áp chặt xuống bộ ngực căng tròn của cô. Anh ta bắt đầu cắn nụ hoa đỏ hồng e ấp, khiến cô hơi đau rồi ngay sau đó, cảm giác tê dại nhanh chóng xâm chiếm cơ thể.

Dưới sự kích thích cả trên và dưới, khuôn mặt Tô Di vốn tái nhợt dần dần ửng hồng. Cô cắn chặt môi để không bật ra thành tiếng dưới sự khiêu khích mãnh liệt của anh ta. Cảm giác run rẩy càng lúc càng tăng, Tô Di chỉ cảm thấy không thể khống chế bản thân mình được nữa. Từ nơi sâu thẳm trong cơ thể, một dòng nước ấm chảy ra, càng lúc càng mãnh liệt. Ngón tay của người đàn ông chậm rãi rút ra. Bờ môi anh ta cũng rời khỏi bầu ngực cô. Cô cuộn tròn trên giường, ngẩng đầu nhìn anh ta. Anh ta rút một tờ khăn giấy ở cạnh giường, cẩn thận lau khô ngón tay mình. Khi Tô Di nhìn thấy vẻ mặt anh ta thì trong lòng kinh hãi.

Hoàn toàn không một chút dục vọng.

Sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt bình thản, không hề có chút cảm xúc nào cho thấy anh ta vừa phải đè nén dục vọng trong cơn cao trào. Đường như tâm hồn của anh ta vẫn luôn thờ ơ, lạnh lùng như chính con người anh ta vậy. Đối với cô, chỉ là sự tùy ý chiếm đoạt.

Kiểm tra hàng. Đúng như những gì anh ta nói, chỉ kiểm tra chứ không hề có dục vọng. Trong mắt anh ta, cô chẳng qua cũng chỉ rẻ mạt, thấp hèn như loài chó mèo hoang, không hơn không kém. Là do cô vẫn còn quá ngây thơ nên mới coi việc “kiểm tra hàng” này là một điều ô nhục, mới có thể chỉ trong phút chốc đã rã rời thân xác.

“Thế nào?”

Khi anh ta sắp rời khỏi phòng, cô bỗng cất tiếng hỏi: “Kết quả kiểm tra hàng... thế nào?”

Chỉ thấy anh ta thoáng dừng bước, không trả lời, rồi cánh cửa nặng nề đóng lại. Tô Di ngồi giữa căn phòng trống trải sáng rực ánh đèn, ngơ ngác nhìn cánh cửa khép chặt, không biết tự lúc nào, nước mắt không ngừng thi nhau rơi xuống. Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng rực rỡ, sáng ngằn bên ngoài cửa sổ, khoé miệng khẽ héch, nở nụ cười ảm đạm, thê lương.

Sau đêm đó, Tô Di phải sống những tháng ngày lo sợ, bất an mà không có bất cứ dấu hiệu báo trước. Từ lâu, cô đã đoán được thân phận của người đàn ông kia, nhưng từ hôm đó, cô vẫn chưa có cơ hội gặp lại anh ta. Ở thành phố Hy Vọng này, anh ta chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, một tay che trời, thâu tóm cả hai phái chính tà. Nhưng như thế càng khiến cô cảm thấy sợ hãi hơn. Cô đã dùng chính thân thể của mình để đánh đổi lấy mạng sống. Anh ta mới chỉ “kiểm tra hàng” mà không hề có ý muốn “chiếm đoạt”. Cô cũng tuyệt đối không vọng tưởng rằng, một ngày nào đó, anh ta sẽ thả cô ra hoặc để cô làm người phụ nữ của mình.

Sự chờ đợi của cô sẽ có kết cục như thế nào đây?

Không chỉ cô mà còn rất nhiều người khác cũng muốn biết câu trả lời.

Sẩm tối năm ngày sau đó.

Một chiếc xe chuyên dụng vừa chạy tới ngôi biệt thự của Cục trưởng cục An ninh tỉnh cầu, tay trợ lý họ Mộ ngồi ở hàng ghế trước không kìm được quay lại, hỏi Cục trưởng Thương Chủy: “Thưa ngài, vị Tô tiểu thư kia có điểm gì đặc biệt? Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy ngài giữ một cô gái ở bên mình.”

Thương Chủy hồ hững rút điều thuốc ra châm, chậm chậm nhả một vòng khói nhạt rồi cất giọng lạnh lùng: “Cuối tuần này, thiếu gia của tập đoàn sản xuất vũ khí Chu thị sẽ quay trở lại thành phố Hy Vọng.”

Trợ lý Mộ nghe vậy, im lặng giât lát rồi nói: “Nghe nói anh ta rất thích những chàng trai, cô gái non nớt, xinh đẹp và sạch sẽ.”

Thương Chủy lẳng lẳng nói: “Dùng cô ta để đổi lấy một chút chiết khấu cũng được.”

Trợ lý Mộ chỉ cười cười, không nói tiếp về vấn đề này nữa mà chỉ hỏi: “Tối ngày kia, Thị trưởng mới nhậm chức Du Mặc Niên tổ chức tiệc rượu, ngài đã chọn được cô bạn gái nào đi cùng chưa?”

“Con trai độc nhất của Du gia ư?”

“Thưa vâng!” Trợ lý Mộ gật đầu. “Là gia tộc tôn quý nhất của Liên minh.”

“Đưa Mèo Con đi cùng.” Thương Chủy nói. “Cho người tới trang điểm thật đẹp cho cô ta.”

Trợ lý Mộ ngăn người hồi lâu mới hiểu ra người Thương Chủy nhắc tới chính là Tô Di, cậu ta xoa xoa đầu, nói: “Thưa ngài, đây là tiệc rượu của giới thượng lưu, vị Tô tiểu thư kia dù gì cũng xuất thân thấp hèn, ngay cả tôi cũng cảm thấy không phù hợp chút nào.”

“Rất tốt!” Trên gương mặt Thương Chủy hiển hiện nét cười nhàn nhạt. “Tôi thích làm những việc không phù hợp như vậy.”

Tinh hệ[1] Vĩnh Hằng bao gồm tám hành tinh, trong đó có năm hành tinh là các thành phố lớn, tạo thành Liên minh nhân loại. Ba hành tinh còn lại bị Trùng tộc chiếm lĩnh, nhưng nhân loại và Trùng tộc đã duy trì hoà bình suốt mười năm nay. Du thị là gia tộc có quyền lực lớn mạnh nhất Liên minh trong suốt một trăm năm qua, trong quân đội cũng có tầm ảnh hưởng vô cùng to lớn. Du Mặc Niên là con trai độc nhất của Tổng thống Liên minh đương nhiệm Du Lâm Cử. Anh ta được đánh giá là tài giỏi, anh tuấn, nắm trong tay quyền thế chính trị vững mạnh nhất Liên minh.

[1] Hệ thống các hành tinh.

“Tôi đi ư?” Tô Di trơ mắt đứng nhìn người hầu, dưới sự chỉ huy của trợ lý Mộ, cầm váy vóc, trang sức và đồ trang điểm bước vào phòng cô.

“Đúng vậy!” Trợ lý Mộ nhìn cô, cười cười. “Những thứ này đều được mua bằng tiền công quỹ, Tô tiểu thư cứ dùng thoải mái nhé!”

Đã nhiều ngày không được thoải mái, vui vẻ nên những lời nói của tay trợ lý trẻ tuổi, đẹp trai lúc này đã khiến Tô Di không kìm được, khẽ nhếch khoé miệng.

“Cô tự trang điểm được không?” Trợ lý Mộ nhìn chằm chằm vào gương mặt ngây thơ, trắng hồng của cô.

“... Có thể.”

Trợ lý Mộ gật đầu, xoay người đi ra phía cửa phòng được vài bước rồi chợt dừng lại. Nghe nói, tay thiếu gia buôn bán vũ khí kia từng học ngành y, rất thích những cô gái non nớt, sạch sẽ, thích ngược đãi và thích cả giải phẫu. Trợ lý Mộ thực sự không dám tưởng tượng cảnh cô gái tên Tô Di gầy gò, thuần khiết này trong nay mai sẽ chỉ còn là một cái xác với những mảnh tay chân rời rạc, nội tạng rã rời được đưa ra từ nhà Chu thiếu gia nổi tiếng tàn ác đó.

“Tô tiểu thư, tôi sẽ quay lại ngay!” Cậu ta nhìn chằm chằm vẻ mặt bình tĩnh và dè dặt của cô. “Cô rất xinh đẹp, hãy cứ thoải mái tận hưởng bữa tiệc tối nay nhé!”

Nhìn theo bóng lưng trợ lý Mộ khuất sau cánh cửa, Tô Di bỗng có dự cảm bất thường, trong đầu ngổn ngang trăm mối, rối như tơ vò. Cậu nói ngập ngừng và thái độ thương cảm lướt qua đáy mắt cậu ta khiến cô không thể không cảm thấy kỳ lạ. Có lẽ nào, vận mệnh của cô sẽ chấm dứt sau bữa tiệc tối nay?

Đó nhất định là một kết cục không tốt đẹp chút nào.

Một giờ sau.

Vốn là một sinh viên, còn là hướng đạo sinh[2] quốc phòng, Tô Di rất ít khi mặc lễ phục dạ hội. Cô đi giày cao gót, cứng nhắc đứng soi mình trước chiếc gương lớn, bất giác ngăn người. Có lẽ là do đã sống trong sự tuyệt vọng và chán chường quá lâu nên khi nhìn thấy cô gái với bộ váy thướt tha, mái tóc dài óng ả, mềm mại trong gương, Tô Di bất chợt cảm thấy kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình. Bộ trang sức bằng đá quý sáng ngời cùng lớp phấn mỏng phớt hồng khiến gương mặt vốn xanh xao, ảm đạm của cô trở nên tươi sáng, đầy sức sống. Đúng lúc này, cánh cửa phía sau lưng bỗng chốc mở ra.

[2] Thanh thiếu niên tham gia vào các hoạt động trợ giúp trong việc định hướng, cung cấp kiến thức, rèn luyện kỹ năng giúp ích cho việc phát triển về thể chất và tinh thần.

“Thế này trông có được không?” Cô hạ quyết tâm muốn hỏi trợ lý Mộ vài câu khách sáo, liền quay người, thấp giọng nói. “Đi tham gia bữa tiệc cuối cùng trước khi tôi chết?”

Nhưng đón nhận ánh mắt cô lại là một đôi mắt đen láy, sâu thẳm. Cô hơi hoảng sợ nhưng ngay sau đó, lập tức cúi đầu, ngoan ngoãn nói: “Thưa ngài, ngài đã đến rồi.”

Thương Chủy thoáng dừng bước. Đến thành phố Hy Vọng nhậm chức đã nửa năm, anh ta từng gặp qua không ít các cô gái xinh đẹp, ai nấy đều dịu dàng, nhiệt tình và chủ động. Nhưng cô gái này lại khác biệt. Khi cô vừa quay người lại, anh ta bắt gặp nỗi bi thương mà tự giấu trần ngập trong đáy mắt cô, khiến anh ta giật mình nhớ ra, đây là lần đầu tiên có cô gái đứng trước mặt mình mà biểu lộ ra vẻ mặt đó. Có chút dịu dàng, lại có chút gì đó như đang cố đè nén sự khổ sở tột cùng.

Cô thốt tha đứng trước mặt anh ta, còn mang theo chút vẻ xu nịnh. Hai tay cô vô thức nắm chặt vạt chiếc váy đỏ. Chiếc váy quây dài cùng đồ trang sức lấp lánh khiến gương mặt cô thêm phần thanh tú, trong sáng, nhìn qua còn thấy cô dường như đang toả sáng. Hoá ra Mèo Con không chỉ có mỗi vẻ gầy yếu, dịu dàng và ngoan ngoãn như thường lệ. Những lúc an tĩnh và tuyệt vọng cũng khiến cô có một vẻ đẹp hoàn toàn khác lạ.

“Không nên có ý đồ chạy trốn trong bữa tiệc của Thị trưởng.” Thương Chủy chậm rãi ngồi xuống sofa.

Tô Di chỉ biết lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ. Sau đó, cô quay đầu nhìn Thương Chủy, chậm chậm bước tới. Giống hệt cái đêm hôm đó, hèn mọn và yếu ớt. Trong bộ váy màu đỏ diễm lệ, cô ngồi quỳ giữa hai chân anh ta. Anh ta không nói một lời, đôi mắt đen láy, sâu thẳm vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cô.

“Chạy trốn... Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó.” Lúc này, cô chẳng khác nào một con thú cưng nhỏ bé, ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn anh ta. “Ngài có thể giữ tôi lại bên cạnh được không?”

Thương Chủy cúi đầu nhìn cô gái bé nhỏ tựa một chú mèo con đang cuộn mình giữa hai chân anh ta. Mái tóc đen nhánh, mềm mượt như tơ lụa, chiếc eo thon thả chưa đầy một vòng ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn mà kiên cường, ánh mắt sáng trong mang nét bi thương chớp động.

“Giữ cô lại ư?” Anh ta hồ hững nói. “Ngay cả việc hầu hạ đàn ông cô cũng không biết.”

Tô Di chỉ trầm mặc vài giây. Cô khẽ cười, nụ cười hèn mọn mà phục tùng. Cô giơ tay lên, chậm rãi đưa tới. Anh ta không ngăn lại, chỉ nhìn cô chăm chăm. Cô bắt đầu cởi quần anh ta ra.

“Tôi có thể học... học cách hầu hạ ngài.” Cô nói với giọng rất khẽ, đưa bàn tay lạnh như băng nắm lấy dục vọng to lớn của anh ta. Cô hé miệng, chắt vật, vụng về ngậm lấy. Phụ nữ chủ động ôm ấp vuốt ve, từ trước đến nay vẫn khiến Thương Chủy cảm thấy chán ghét, lạnh lùng đẩy ra. Nhưng cô gái này thực sự quá ngây thơ, không có chút kinh nghiệm nào. Sự hồn nhiên và kích thích khác thường đó khiến ánh mắt Thương Chủy trầm xuống, yết hầu nháy mắt trở nên khô khốc. Anh ta không cho cô câu trả lời, chỉ cúi đầu nhìn cô ngoan ngoãn phục tùng. Cô tựa như một tín đồ ngoan đạo, vừa ôn nhu vừa bi thương hiến dâng thân thể mình cho chúa tể.

3. Chương 3: Vĩ Đại Đến Vây

Vườn hoa ngoài trời toả hương thơm ngát, nước hồ xanh thẳm, những ngọn đèn bằng bạc phủ kín cây mây, hắt ra những tia sáng lấp lánh, dịu mắt.

Người đàn ông trẻ tuổi trong bộ âu phục màu xám tro chỉnh tề cầm trong tay ly rượu, đứng dưới hàng cây xanh, khuôn mặt điển trai, nụ cười thân thiện. Hầu như vị khách nào bước vào vườn hoa cũng đều tới chào hỏi và bắt tay anh ta. Đám phóng viên không ngừng bấm máy ảnh lia lịa, ai cũng muốn chen chân chụp ảnh vị tân Thị trưởng mới nhậm chức này. Mỗi động tác của anh ta đều hết sức nho nhã, lịch sự, trên môi luôn giữ một nụ cười nhàn nhạt.

Du Mặc Niên luôn là người nổi bật giữa đám đông. Điều này có thể liên quan đến bối cảnh gia tộc lớn mạnh của anh ta, nhưng không thể phủ nhận, cho dù không biết đến lai lịch hiển hách kia thì lần đầu gặp mặt, ai cũng sẽ bị vẻ anh tuấn và khí chất cương nghị của anh ta hấp dẫn. Sống trong một gia đình có truyền thống hoạt động chính trị nhưng anh ta lại có khoảng thời gian tám năm rèn luyện trong quân đội nên không hề có sự kiêu ngạo, thâm sâu của chính khách mà Du Mặc Niên luôn khiến người khác có cảm giác anh ta giống như một mặt hồ phẳng lặng, thuần túy mà kiên định.

Từ đầu đến giờ, Du Mặc Niên vẫn ung dung, bình thản quan sát từng vị khách. Anh ta biết, nhân vật quan trọng nhất của buổi tiệc hôm nay vẫn chưa xuất hiện. Tiệc rượu đã bắt đầu được khoảng hai mươi phút thì một người đàn ông trong bộ âu phục màu đen dẫn theo người phụ nữ yêu kiều bước vào. Cả sân hội trường bỗng nhiên tĩnh lặng. Du Mặc Niên cũng ngược mắt nhìn ra cửa, người đàn ông vừa bước vào kia nghe nói chính là nhân vật đang làm mưa làm gió ở thành phố này thời gian gần đây.

Thương Chủ.

Du Mặc Niên nghe nói, khi Thương Chủ đảm nhận chức vụ Phó cục trưởng cục An ninh của hành tỉnh Tự Do cũng không có biểu hiện nào quá nổi bật. Nhưng sau khi thăng chức và đảm nhiệm chức vụ Cục trưởng ở thành phố Hy Vọng, anh ta lại hoàn toàn thay đổi tác phong bảo thủ ngày trước. Anh ta lấy bạo chế bạo. Đội quân cảnh vốn yếu kém là vậy, chẳng biết anh ta dạy dỗ thế nào mà lại khiến những người đó hoàn toàn biến thành một đám ác ôn, liều mạng, hống hách, lộng hành trong thành phố mà chẳng nể sợ một ai. Anh ta còn lấy đen ăn đen. Tổng thuế thu nhập của thành phố Hy Vọng tăng vọt một cách chóng mặt, người giàu không thể giàu nhanh chóng còn người nghèo thì lại càng thêm nghèo. Người được lợi nhiều nhất, chính là anh ta. Có người nói, trước đây, trị an của thành phố Hy Vọng hỗn loạn chẳng qua là do không có pháp luật. Còn hiện tại, Thương Chủ chính là luật pháp.

Du Mặc Niên những tưởng sẽ được trông thấy một Cục trưởng Cục an ninh thô lỗ, bạo lực. Hoá ra, vẫn là nghe danh không bằng gặp mặt. Không ngờ anh ta lại là một người đàn ông anh tuấn, trầm tĩnh với dáng người thẳng tắp tựa một gốc tùng cao lớn, uy phong đến như vậy. Bộ âu phục màu đen lịch lãm khiến vẻ nam tính, thâm thúy trên gương mặt anh ta tăng thêm vài phần. Mà khi nhìn lướt qua đôi mắt đen láy, sâu thẳm đó, Du Mặc Niên chỉ có cảm giác anh ta uy nghiêm, lạnh lùng và bình tĩnh hơn bất cứ tướng lĩnh quân đội nào. Không hề có chút kiêu ngạo hay hống hách như trong tưởng tượng, nhưng ẩn sâu dưới dáng vẻ bình tĩnh đó vẫn khiến người ta cảm nhận được sự lãnh khốc bao trùm.

“Cục trưởng Thương!” Du Mặc Niên bước nhanh tới nghênh đón. “Hoan nghênh ngài!”

Thương Chủ nhìn anh ta, mỉm cười. “Ngài Thị trưởng, ngưỡng mộ đã lâu! Hoan nghênh ngài tới thăm thành phố Hy Vọng!”

“Có thể hợp tác với một nhân tài như Cục trưởng Thương đây, tôi rất lấy làm vinh hạnh!”

“Đâu có. Khách sáo rồi!”

Có tay phóng viên to gan, giơ máy ảnh lên, nhắm ngay khoảnh khắc hai người đang bắt tay mà chụp. Ánh mắt lạnh như băng của Thương Chủ ngay lập tức quét tới. “Thế nào? Không biết là tôi không thích chụp ảnh sao?”

Đám phóng viên đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt hạ hết máy ảnh xuống. Du Mặc Niên không để ý tới anh ta nữa mà quay sang nhìn người phụ nữ này giờ vẫn đứng yên lặng bên cạnh Thương Chủ.

“Cô gái này là...?”

“Xin chào ngài Thị trưởng!” Tô Di nói với giọng vô cùng cung kính. “Tôi tên là Tô Di.”

Thương Chủ mỉm cười, cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Tô Di. “Đây là bạn gái mới của tôi.”

Du Mặc Niên ngẩn người. Nghe nói, Thương Chủ trước nay không gần gũi nữ sắc, khi tham gia tiệc rượu, cho dù thỉnh thoảng có đem theo vài cô gái nổi tiếng nhưng thái độ rất lạnh lùng, xa cách. Hôm nay, bỗng nhiên lại dẫn theo một cô gái lạ. Nhìn cô ta gầy gò, dung nhan thanh tú, không có điểm gì xuất chúng. Làn da trắng bệch khiến các đường nét trên khuôn mặt cô ta như được phác hoạ một cách rõ nét, dịu dàng mà nhu hoà. Thoạt nhìn, cô ta có vẻ hiền lành mà trầm mặc, ánh mắt rõ ràng có chút cẩn trọng và có gì đó không nói nên lời. Thậm chí, lúc vừa mới tới, cô ta còn hơi lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Nếu không phải Thương Chủ nhanh nhẹn, bình tĩnh kéo cô ta ôm vào lòng ngực thì cô ta đã vấp phải chân vầy dài thượt tha kia mà ngã nhào. Giọng nói của cô ta, thậm chí còn không thể gọi là chuẩn. Tại sao Thương Chủ lại mang theo bên người một cô gái như vậy?

Tiệc rượu tiếp tục diễn ra trong bầu không khí hoà nhã, vui vẻ. Con gái của các Cục trưởng cùng em gái của các sĩ quan, mỗi người đều lần lượt biểu diễn một màn múa hát, đàn sáo hết sức náo nhiệt. Trong bóng

đêm vắng lặng, hai vệ tinh Windsor và Lufthansa lơ lửng giữa bầu trời. Tô Di ngẩng đầu nhìn hai đốm sáng như ánh trăng ấy, bất giác cười khổ.

“Cô cười gì vậy?” Thương Chủy đang chào hỏi một quý ông nào đó, bỗng nhiên quay sang hỏi.

Lúc này, cô chủ động hầu hạ anh ta, muốn chứng minh rằng mình hữu dụng, nhưng giữa chừng lại bị anh ta đẩy ra. Anh ta đứng dậy, kéo quần, không nói một lời đã rời khỏi phòng. Chỉ còn lại một mình cô với chiếc váy dài nhàu nhúm, ngây ngốc ngồi bệt dưới sàn. Dự cảm bất an trong lòng không sao xua đi được.

Lúc này, Tô Di nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh ta, ngơ ngác đáp: “Nếu như chỉ có một vệ tinh thì tốt biết bao.”

“Nếu chỉ có một vệ tinh...” Thương Chủy nhìn cô, nói. “Trọng lực cùng quỹ đạo của hành tinh này sẽ biến đổi. Lúc đó, chúng ta đều phải chết.”

Tô Di ngẩn người.

“Cô cảm thấy như vậy rất tốt sao?” Thương Chủy nhìn cô chằm chằm.

“... Không phải vậy.”

“Thị trưởng, thư ký Lưu, mời qua bên này xem!” Có người khiêm tốn cất giọng.

Ánh đèn loang loáng không ngừng chớp động, Tô Di nhìn sang, chỉ thấy trước sảnh chính được trang hoàng trang nhã, thanh lịch xuất hiện một đôi nam nữ áo mũ chỉnh tề, đang cười nói và đứng chụp ảnh chung. Mà nhìn lại thì ngài Thị trưởng vô cùng cương nghị, chính trực đang đứng ở chính giữa. Nhưng đúng lúc này, Tô Di cảm thấy bên cạnh mình có một luồng gió lớn quét qua. Cô không kịp phản ứng, quay sang nhìn thì người bên cạnh đã rời đi từ lúc nào.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Tô Di hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy trong nhóm những người đứng chụp ảnh chung ban nãy có một người đàn ông trung niên che ngực, máu chảy ròng ròng rồi ngã vật xuống. Mà phía trước ông ta là bóng dáng một người đàn ông cao to, mặc đồng phục màu đen, đang gắt gao giữ chặt một người khác trên mặt đất. Đúng lúc này, hai người đồng thời ngẩng đầu, đó chính là Thương Chủy và Du Mặc Niên, họ cùng rút súng, cảnh giác nhìn xung quanh. Thấy máu chảy lênh láng, đám đông thoáng chốc đã trở nên luống cuống, vừa chạy vừa la hét. Khuôn viên lập tức trở nên hỗn loạn.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Khắp nơi đều vang lên tiếng súng chát chúa, cô căn bản không thể xác định được phương hướng. Thế nhưng, tiếng súng bên chân vang lên quá gần, cô sợ hãi đến độ nhào tới, ngã ngay dưới chân Thương Chủy. Một giây sau đó, có một bàn tay to lớn, mạnh mẽ nhấc cô lên khỏi mặt đất. Cô hoảng loạn ngẩng đầu, chỉ thấy ống tay áo màu đen thoáng qua trước mắt rồi biến mất. Mặc dù xung quanh vẫn còn rất náo loạn, nhưng cô lại thấy yên tâm hơn hẳn.

Chẳng biết từ đâu xuất hiện một đám đàn ông nhanh chóng chạy đến, trong nháy mắt đã bao quanh Thương Chủy và Du Mặc Niên để bảo vệ. Họ dựa vào bức tường của sảnh chính, bắt đầu bắn trả đám sát thủ. Trong khu vườn, không ngừng có người ngã xuống giữa làn đạn dày đặc. Tô Di đứng giữa vòng vây của đám đàn ông cao lớn, không thể ngh ngừ, đó là nơi an toàn nhất dành cho cô. Rất rõ ràng, lúc mới đầu xảy ra vụ ám sát, chính Thương Chủy đã cứu Du Mặc Niên. Mà lúc này, hai người cầm súng, dón về một góc của cửa sảnh, dẫn dắt mọi người hướng về một bên vườn hoa từ từ đánh trả đám sát thủ đang tụ tập ở đó.

“Không muốn sống nữa sao?” Thương Chủy đứng trước mặt cô, hỏi mà không quay đầu lại. “Sao cô dám chạy về hướng đạn bay dày đặc như thế?”

“... Tôi chạy về hướng an toàn đấy chứ!” Tô Di cúi đầu nói một câu. Chỗ giàn hoa cô đứng ban nãy sớm đã bị bắn phá tan tành rồi. Cũng may mà cô phán đoán không nhầm, đám sát thủ này ngay đến cả Du Mặc Niên cũng dám ám sát thì sao có thể tha cho người phụ nữ của Thương Chủy cơ chứ?

Cuộc đọ súng diễn ra kịch liệt và vô cùng nguy hiểm, thỉnh thoảng lại có người trúng đạn ngã xuống. Nhưng đứng giữa tiếng súng nổ chát chúa cùng tiếng gào khóc của những người phụ nữ có mặt tại buổi tiệc, Tô Di lại cảm thấy lòng mình an tĩnh đến lạ. Cô vốn chẳng thể thay đổi được gì. Nếu bên Thương Chủy thắng, cô sống sót nhưng cuối cùng vẫn trở thành món hàng để anh ta sử dụng; còn nếu bên anh ta thua, cô sẽ

cùng chết. Đối với cô lúc này, chẳng có gì quan trọng, cô chẳng được và cũng chẳng mất thứ gì, vậy còn lo lắng làm gì nữa?

Vì thế, cô chẳng hề quan sát tình hình chiến đấu của hai bên mà ngơ ngác nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ lớn sát sàn của đại sảnh. Cô ngắm cây mây đẹp đẽ, tĩnh lặng rủ bóng, trên cao hơn nữa là hai ánh trăng sáng ngằn.

Du Mặc Niên dẫn đám cảnh vệ rút lui, anh ta ghé sát vào Thương Chủ, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh!”

“Không có gì!” Giọng nói của Thương Chủ vô cùng lạnh lùng. “Anh bị ám sát trong thành phố của tôi, là do tôi tắc trách.”

“Cẩn thận!”

Ngoài dự liệu của mọi người, Tô Di vốn luôn tĩnh lặng, khác hẳn những cô gái con nhà giàu này giờ vẫn la hét chói tai, bỗng dưng thét lên. Du Mặc Niên chỉ cảm thấy một thân hình mềm mại chột lao đến, che chắn sau lưng anh ta. Ngay sau đó, lại nghe thấy một tiếng rên rỉ trầm thấp. Anh ta cảnh giác xoay người lại thì thấy Tô Di đang từ từ trượt từ trên vai mình ngã xuống đất. Tay cô bịt chặt bả vai nhỏ bé, dòng máu đỏ thẩm dần len qua các kẽ ngón tay, tí tách nhỏ xuống... Cô gất gao cau mày, vẻ mặt hết sức đau đớn.

“Pằng!” Một gã cảnh vệ nổ súng, bắn ngã tên sát thủ đang ẩn núp bên ngoài cửa sổ rồi quay sang nói với Du Mặc Niên: “Thưa ngài! Vừa rồi, vị tiểu thư này đã đỡ đạn cho ngài.”

Dường như Du Mặc Niên ngay lập tức trở nên thận trọng, ôm lấy bả vai và vòng eo của Tô Di. Khi anh ta mới vừa chạm vào cơ thể của cô thì liền cảm thấy rõ ràng cô rụt người lại, như thể đang kháng cự sự đụng chạm của anh ta.

“Cô thấy thế nào rồi?” Anh ta trầm giọng hỏi. “Cám ơn cô, Tô tiểu thư!”

“Không có gì...” Tô Di lắp bắp trả lời. “Thị trưởng không cần phải để tâm tới tôi...” Cô cố giãy giụa khỏi vòng tay của anh ta.

“Đau quá...” Cô bỗng nhiên kêu một tiếng, mắt mở to.

Du Mặc Niên dè chặt miệng vết thương của cô, để máu chảy chậm lại. Có vẻ như đau đến nỗi không còn sức kháng cự, chân tay cô bủn rủn, mềm nhũn, giọng nói cũng trở nên yếu ớt, nghẹn ngào: “Đau quá... Tôi không ngất đi được... Làm phiền ngài đánh cho tôi ngất đi...”

Lời van xin của cô khiến Du Mặc Niên bất giác cảm thấy buồn cười. Anh ta nhẹ nhàng an ủi: “Đừng sợ, bác sĩ sẽ đến đây ngay!” Nói rồi, anh ta giao Tô Di cho cô gái bên cạnh, xoay người, tiếp tục cuộc độ súng.

Năm phút sau.

Đám cảnh vệ trong toà biệt thự của Thị trưởng và lực lượng quân cảnh hùng hậu cuối cùng cũng đã xông tới. Tiếng súng ngưng bật, quân cảnh và bác sĩ kẻ ra người vào, tóm gọn bọn sát thủ và cấp cứu những người bị thương. Rất nhanh sau đó, vài tên còn sống trong đám sát thủ được giải đến trước mặt Thương Chủ và Du Mặc Niên. Đám quân cảnh thuần thực bẻ gãy cầm bọn chúng, ngăn chúng nuốt thuốc độc tự sát. Bọn chúng quỳ trên mặt đất, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy đều âm trầm, không chút sợ hãi.

“Nếu những tên này mà bỏ mạng thì sẽ không lấy được lời khai.” Du Mặc Niên nói. Anh ta nhìn Thương Chủ, trong giọng nói có chút tự giễu. “Không sao. Tôi bị ám sát không ít lần rồi. Du gia gây thù hằn nhiều lắm, biết bao người muốn lấy mạng tôi. Tới thành phố Hy Vọng lần này là do tôi sơ suất.”

“Bọn chúng sẽ khai.” Thương Chủ thần nhiên, quay sang nói với thủ hạ. “Giải chúng xuống dưới.”

Đúng lúc này, Du Mặc Niên chột đưa tay sang, nắm lấy cánh tay Thương Chủ. Thương Chủ lặng lẽ ngược mắt nhìn anh ta.

“Cục trưởng Thương.” Du Mặc Niên nói gần từng từ. “Không nên lạm dụng tư hình[1]! Cho dù bọn chúng tội ác tày trời, nhưng luật pháp nghiêm minh, bọn chúng phải chịu sự phán quyết anh minh, công bằng của xã hội.”

[1] Hình phạt riêng.

“Tôi xử lý thế nào...” Thương Chủy mặt không đổi sắc, rút tay về. “Không cần ngài phải bận tâm.”

“Ngài...”

“Yên tâm!” Thương Chủy quay đầu nhưng không nhìn Du Mặc Niên, chỉ chậm rãi nói. “Người của tôi tự biết nặng nhẹ, sẽ giữ chúng sống để ngài có thể xét xử bằng pháp luật.”

“...”

Đúng lúc này, cánh cửa thương đi ngang qua, nằm trên cánh chính là Tô Di đang bị thương, sắc mặt cô tái nhợt, mắt nhắm hờ, hàng lông mi không ngừng lay động. Thương Chủy đút hai tay vào túi quần, bước tới gần, từ trên cao nhìn xuống cô. Lúc này, Tô Di cảm thấy vô cùng buồn ngủ vì tác dụng phụ của thuốc giảm đau, nhưng trong lúc mơ hồ, cô vẫn lơ mơ nhìn thấy ống tay áo màu đen quen thuộc đó. Cô lập tức thay đổi nét mặt, gắng gượng nở nụ cười dịu dàng, ngoan ngoãn, dùng dằng muốn đứng dậy nhưng lại bị nhân viên y tế giữ lại.

“Hiện giờ, cô không thể cử động.” Thương Chủy nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của cô. “Ngày mai, tôi sẽ tới đón cô.”

“Lại gây phiền toái cho ngài rồi!” Cô cố nặn ra bộ dạng tươi cười.

Anh ta chợt cúi người xuống, hơi thở ấm áp khê phả vào vành tai lạnh buốt của cô. “Liều mạng cứu người? Cô vĩ đại như vậy sao?”

Tô Di ngẩn người, hai tay bất giác nắm hờ mép cánh rồi lại chậm rãi buông ra. Ngoài dự liệu của Thương Chủy, cô lại trưng ra bộ dạng tươi cười ngọt ngào, yếu đuối. Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt dò xét lạnh như băng của anh ta. Trong ánh mắt của cô, lần đầu tiên hiển hiện ý tứ quyết không lùi bước. “Tôi chẳng qua chỉ cảm thấy... nếu là ân nhân cứu mạng của Thị trưởng... thì sẽ không đời nào bị chết một cách không minh bạch.”

4. Chương 4: Khước Từ Lòng Tốt

Dinh thự của Cục trưởng cục An ninh tinh cầu nằm ở địa thế đẹp nhất bên con sông vắt ngang sườn núi. Trong dinh thự có một ngôi nhà nhỏ màu trắng, thoạt nhìn có vẻ hết sức bình thường nhưng thực ra lại rất nổi tiếng.

Đã từng có một tên tội phạm sống sót, trốn thoát được khỏi đó, lén kể lại cho những tên tội phạm khác rằng nơi này chẳng khác gì địa ngục trần gian, những cực hình tra tấn ở đây khiến người ta sống không bằng chết. Mà đội quân cảnh đảm nhiệm những hình phạt này được gọi “thân mật” bằng cái tên “cỗ máy gia công thể xác”.

Sắc trời dần tối, Thương Chủy khoác trên người bộ đồng phục quân cảnh màu đen, ung dung ngồi trên sofa ở tầng cao nhất khu nhà, chậm rãi uống trà. Cuối cùng, gã quân cảnh đứng đầu cường tráng lừng lững bước tới trước mặt Thương Chủy, đợi lệnh.

Thương Chủy vẫn không ngẩng đầu, nói: “Có kết quả chưa?”

Phía sau gã quân cảnh đó là khoảng mười người đàn ông bị đóng đinh trên khung thụ hình trong tư thế bất động. Nhìn từ xa, chỉ thấy những người đó chẳng khác nào đồng máu thịt bầy nhầy. Trên tay gã quân cảnh còn loang một vệt máu khô, hấn đứng nghiêm, chào Thương Chủy theo đúng lễ nghi. “Thưa ngài, dựa vào lời khai của bọn chúng, kết hợp cùng các tin tức điều tra khác, có thể khẳng định đối thủ chính trị của Du Mặc Niên chính là đối tượng cầm đầu vụ ám sát này.”

Thương Chủy gật đầu, liếc mắt nhìn về phía sau gã quân cảnh, nói: “Giao bản báo cáo và những tên tội phạm còn sống lại cho Thị trưởng.”

“Vâng! Xin ngài cứ yên tâm!” Gã quân cảnh cười cười.

Thương Chủy rời khỏi xưởng gia công thể xác, ngồi đợi rất lâu trên chiếc xe chuyên dụng. Trợ lý Mộ cười, nói: “Hôm qua, Du Mặc Niên được cứu, nhất định anh ta sẽ rất cảm kích.” Dừng lại một lát rồi cậu ta nói tiếp. “Nhưng mà Tô tiểu thư cũng dũng cảm quá chứ, trước đây tôi nhìn không ra!”

Thương Chủy nói: “Đó là do cô ta bị ép phải làm vậy.”

“Ép ư?” Trợ lý Mộ ngẩn người, chợt nhớ tới một chuyện. “Hai ngày nữa, Chu thiếu gia sẽ trở lại, nhưng Tô tiểu thư đang bị thương...”

“Đối người khác.”

“Vậy Tô tiểu thư thì xử trí thế nào?” Trợ lý Mộ hỏi lại.

Thương Chủy trầm mặc không nói. Ban đầu, anh ta cho rằng cô chỉ là một cô gái yếu ớt, hèn mọn. Nếu không vì dáng vẻ khổ sở nắm lấy ống quần của anh ta, ngược đôi mắt đen láy, sáng ngời trên khuôn mặt nhợt nhạt, khẩn cầu xin, khiến anh ta có chút động lòng thì anh ta đã tuyệt đối không giữ cái mạng nhỏ của cô lại.

Ở trên giường, cô cũng là một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, ngây ngô và non nớt. Anh ta vừa chạm vào người, chưa có ý tiến sâu hơn, toàn thân cô đã co rúm, chực muốn giãy giụa trong tuyệt vọng. Nhưng cùng với sự giãy giụa đó, cô cũng nhanh chóng nhả nài mà phục tùng. Mọi biểu cảm của cô đều rất chân thực, chắc chắn Chu thiếu gia thích bạo ngược kia sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn khi chơi đùa trên thân thể một người thiếu nữ như cô. Kết quả điều tra thân thể của cô càng khiến người ta thêm phần hài lòng. Cô là một cô gái mồ côi, nghèo khổ, nửa năm qua sinh sống tại Lam Qua, khu bản cùng và hỗn loạn nhất thành phố. Cô không có thân phận rõ ràng, cũng không ai biết về xuất thân của cô. Nói cách khác, cho dù cô thực sự biến mất vào hư không thì cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào tới hành tinh này.

Nhưng sự nhạy bén và quyết đoán của cô đã nằm ngoài dự liệu của anh ta. Rõ ràng là cô có thể cảm nhận được tương lai của mình đang bị đe dọa nên đã xem xét tình hình rồi nhanh chóng tìm thời cơ hành động, thậm chí không chút ngại ngần khi ngậm lấy dục vọng của anh ta - hành động đó, đối với cô mà nói, quả là một thách thức vô cùng to lớn. Mà cô giống hệt một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn, phục tùng, áp sát vào giữa hai chân anh ta, thậm chí còn khiến anh ta trong giây phút nào đó đã trầm nghĩ, nuôi một con vật nhỏ như thế này, thực sự không tệ chút nào.

Liều mạng đỡ đạn cho người khác - nói thì có vẻ dễ, thế nhưng Thương Chủy biết, trên đời này, phần lớn người ta không có cơ hội đối mặt với họng súng vô tình; cũng có phần lớn những người cho dù có ở vào hoàn cảnh của cô lúc bấy giờ cũng không đủ dũng khí để trong nháy mắt có thể đưa ra quyết định đánh cược với vận mệnh để đổi lấy mạng sống như vậy. Nhưng cô lại hiểu thấu đáo vấn đề và hành động một cách quyết đoán. Cô biết cứu Du Mặc Niên chính là cứu mình, thế nên cô mới có đủ dũng khí để làm cái việc khiến người ta buộc phải nhìn mình bằng con mắt khác như thế. Hoá ra, bên trong vẻ gầy gò và yếu ớt ấy lại là một cô gái kiên cường, dũng cảm đến vậy.

Nghĩ tới đây, Thương Chủy ngược mắt, khoé miệng khẽ nhếch nụ cười nhàn nhạt. “Tây Đình, nếu bây giờ tôi làm việc tốt thì có phải sẽ gây bất ngờ lắm không?”

Mộ Tây Đình ngẩn ngơ. “Thưa ngài, việc này... tôi không biết phải trả lời thế nào. Thực sự đó cũng không phải là ý tưởng hay cho lắm.”

Thương Chủy gật đầu, nói: “Thực ra, tôi không biết làm việc thiện. Có điều... ân nhân cứu mạng của Thị trưởng không thể chết một cách không minh bạch được.”

Xe chuyên dụng của Thương Chủy đỗ trước cổng dinh thự của Thị trưởng. Tô Di vừa tỉnh lại đã đón tiếp người đầu tiên đến thăm. Vị Thị trưởng trẻ tuổi mặc quần áo thường ngày, hàng mày lười mát, đôi mắt sáng quắc, dáng vẻ tươi cười, trầm tĩnh.

“Tô tiểu thư, cô thấy khá hơn chút nào không?” Anh ta ngồi xuống bên giường, chăm chú quan sát sắc mặt vẫn còn tái nhợt của cô.

“Tôi thấy khá hơn rồi.” Cô vội vàng gật đầu. “Không còn đau nhiều nữa!”

Du Mặc Niên bất giác nhớ lại dáng vẻ cô khóc lóc, van xin anh ta đánh ngất mình tối hôm qua, liền dịu dàng nói: “Xin lỗi!”

“... Gì cơ?”

“Hôm qua, tôi thực sự không thể xuống tay, không thể đánh ngất cô gái đã vì mình mà bị thương được.”

Sự hài hước của anh ta khiến Tô Di khẽ nở một nụ cười lễ phép. Hai người cùng im lặng. Du Mặc Niên vẫn nhìn cô chăm chăm. Dưới ánh mắt nóng rực của người quân nhân, cô cảm thấy mất tự nhiên, không dám nhìn thẳng vào anh ta.

“Cô sợ tôi à?”

“... Không, đương nhiên là không rồi.” Cô cẩn trọng đáp.

“Cục trưởng Thương sẽ đến đây ngay thôi!” Anh ta dịu dàng nói.

“Vâng!” Giọng nói của cô rất bình thản, không chút biểu cảm.

Du Mặc Niên nhìn chăm chăm mười đầu ngón tay đang nắm chặt tấm chăn mỏng cùng bả vai quần lớp bằng gạc dày cộp của Tô Di, không kìm được, lên tiếng: “Tô tiểu thư, cô đã cứu mạng tôi. Cô biết đấy, mạng của tôi rất đáng giá.”

Tô Di không nhịn được cười.

“Vì thế... cô muốn tôi báo đáp thế nào đây?”

Cô không đáp lời.

“Tiền bạc? Châu báu? Tình dục?” Anh ta chậm rãi nói. “Hoặc có thể là... tự do?”

Trong lòng cô bất giác kinh hoàng, ngược mắt nhìn anh ta. Cái nhìn này khiến anh ta càng khẳng định được suy đoán trong lòng mình là đúng. Đêm qua, lúc vừa nhìn thấy cô, anh ta đã cảm thấy Tô Di và Thương Chủy không phải kiểu người cùng chung chí hướng, trực giác mách bảo anh ta liên tưởng tới đủ loại cường ép và chiếm đoạt.

Anh ta chăm chú nhìn cô, nói: “Nếu như... cô ở bên một người nào đó là do bị ép buộc thì cứ nói ra, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Dưới ánh mắt khích lệ của anh ta, Tô Di nhìn thẳng, trầm mặc hồi lâu rồi mỉm cười. “Không, không có. Ngài đang đùa tôi sao? Đương nhiên là tôi cam tâm tình nguyện ở bên Cục trưởng Thương rồi!”

Du Mặc Niên ngẩn người, nhìn dáng vẻ tươi cười lay động lòng người của cô, nói: “Cô không tin tôi sao?”

Tô Di lắc đầu.

Du Mặc Niên bán tín bán nghi, nhìn cô chăm chăm, tựa hồ vẫn cố chấp muốn có câu trả lời xác đáng. Hồi lâu sau, Tô Di đành cười khổ, nói: “Cái tôi muốn, ngài không đáp ứng nổi.”

Du Mặc Niên nhận ra nỗi cô đơn trong giọng nói của cô, không tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa, anh ta không thích sự ép buộc. Anh ta chỉ chân thành nhìn cô, nói: “Nói chung, tôi là người có ơn tất báo. Sau này, nếu cô cần đến sự giúp đỡ của tôi thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Ở thành phố Hy Vọng hay bất kỳ nơi đâu trên hành tinh này, cô muốn làm gì, Du gia cũng sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho cô.”

“Cảm ơn ngài!” Tô Di lập tức nói. “Những lời này của ngài khiến Tô Di cảm thấy bản thân cũng thực sự rất đáng giá.”

Du Mặc Niên nghe vậy thì trầm mặc giây lát rồi khẽ nói: “Không nên coi khinh chính bản thân mình.”

Tô Di còn chưa kịp trả lời, bên ngoài cửa đã vang lên một giọng nói trầm thấp: “Không ai có thể coi khinh cô ấy cả.”

Tô Di khẽ rung mình. Người đó đã đi tới, đứng ở bên giường, thân hình cao lớn, che khuất cả ánh sáng, bộ cảnh phục trên người chính tề, không một nếp nhăn. Khắp nơi trên người anh ta đều toát lên vẻ u tối mà tuần lẫm.

“Cục trưởng Thương!” Du Mặc Niên lên tiếng trước. “Vết thương của Tô tiểu thư khá nghiêm trọng, tôi nghĩ nên để cô ấy ở lại chỗ tôi vài ngày nữa.”

Thương Chủy liếc nhìn Du Mặc Niên, trực tiếp đi tới, ngồi bên mép giường của Tô Di, vươn bàn tay to khỏe ôm lấy hông cô. Động tác của anh ta hơi bất ngờ và mạnh mẽ khiến Tô Di bất giác run lên, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen láy của anh ta, cô lập tức trưng ra bộ dạng tươi cười.

Thương Chủy không quay đầu lại, đáp: “Đã quấy rầy ngài lâu như vậy, hôm nay cô ấy phải trở về rồi!” Giọng nói vô cùng quả quyết.

Du Mặc Niên nhìn Tô Di cúi đầu, để mặc Thương Chủy tùy ý gần gũi thì nhất thời trầm mặc, sau cùng, chỉ nói một câu: “Chốc nữa bác sĩ sẽ tới, để bác sĩ kiểm tra vết thương cho cô ấy xong rồi hẳn đi.”

“Được! Thị trưởng, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy một lát!” Thương Chủy mỉm cười nhìn Du Mặc Niên.

Du Mặc Niên do dự một hồi, Thương Chủy đã đứng lên, nói: “Tôi và bạn gái ở trong phòng với nhau, không phải Thị trưởng muốn ở lại đây chứng kiến đấy chứ?”

Du Mặc Niên đành cất bước đi. Thương Chủy tiến ra đến cửa, Du Mặc Niên không kìm được, quay đầu lại, thấp giọng nói: “Cục trưởng Thương, tuy tôi thể này có chút vượt quá bổn phận... nhưng vết thương của Tô tiểu thư vẫn còn khá nghiêm trọng, ngài không thể...”

Thương Chủy chăm chú nhìn anh ta. “Không thể cái gì?”

Không đợi Du Mặc Niên trả lời, anh ta đã đóng sầm cửa lại. Trong phòng một lần nữa lại chìm vào tĩnh lặng. Tô Di chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Thương Chủy. Anh ta trở lại ngồi bên mép giường, nhìn cô chăm chăm. Cái nhìn chòng chọc đó khiến cô cảm thấy sợ hãi. Cô không biết rõ giữa anh ta và Du Mặc Niên có bất đồng hay không mà cô lại tùy tiện cứu Du Mặc Niên như thế, không biết Thương Chủy có tức giận hay không?

“Tại sao lại không sợ chết?”

Anh ta hỏi một câu chẳng liên quan gì tới vấn đề mà cô đang nghĩ. Tô Di sững sốt, yên lặng giây lát rồi nói: “Bởi vì sau khi chết... không ai biết mình sẽ tới nơi nào.”

Thương Chủy hoàn toàn không nghĩ tới câu trả lời này. Anh ta nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng tối qua, mặt cô tái nhợt, ôm bả vai đầy máu nhưng miệng vẫn mỉm cười như một con hồ ly nhỏ, đồng dạng tuyên bố với anh ta rằng, cô sẽ không thể chết một cách không minh bạch được. Nhưng cô nói rất đúng, sau chuyện ngày hôm qua, cô đã nổi tiếng toàn thành phố, khắp các mặt báo đều đưa tin về cô. Ân nhân cứu mạng của Thị trưởng, bất luận thể nào thì sự tồn tại của cô cũng đã được người ta chú ý tới.

“Cô cam tâm tình nguyện ở lại bên tôi sao?” Anh ta khẽ hỏi. Cùng lúc đó, ngón tay thon dài màu lúa mạch của anh ta cũng ấn lên vết thương của cô. Cơ thể còn chưa cảm thấy đau nhưng cô đã hoảng sợ mà run lên bần bật.

Rõ ràng, anh ta đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và Du Mặc Niên. Đầu ngón tay của anh ta vẫn nhẹ nhàng mơn trớn bên ngoài lớp băng gạc, tựa hồ chỉ cần câu trả lời của cô khiến anh ta phật ý, ngón tay ấy sẽ không chút lưu tình mà làm vết thương của cô nặng thêm, đau đến tận tột cùng.

“Tôi không tin anh ta.” Cô nhỏ giọng nói. “Trên đời này, không có thứ tốt đẹp nào cho không. Tôi cũng không đáng giá đến nỗi để anh ta đặc tội với ngài.” Cô không biết quan hệ giữa họ rốt cuộc như thế nào, nhưng cô thừa hiểu, làm quân cờ giữa những người tranh giành danh lợi sẽ không thoát được kết cục thảm. Huống hồ, cô cũng chẳng được coi là một quân cờ.

“Hơn nữa, ở bên ngài...” Cô thận trọng nhìn anh ta. “Cho tới tận lúc này, tôi vẫn chưa đến mức bị thảm.” Mà Du Mặc Niên, ai biết anh ta có thực sự chính trực như vẻ bề ngoài không? Hay còn tồi tệ hơn cả Thương Chủy?

Thương Chủy trầm mặc.

Nói chuyện lâu như vậy khiến Tô Di bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt, cơ thể lão đảo mắt kiểm soát, cuối cùng không kìm được nữa, liền nhỏ giọng nói: “Tôi có thể... ngủ một lát được không?”

Thương Chủy liếc nhìn cô một cái rồi đứng lên, đi ra khỏi phòng. Mí mắt Tô Di nặng trĩu, cô dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Di cảm thấy thân mình lắc lư, tròn trĩnh. Mặc dù nằm trên giường của Thị trưởng rất thoải mái, dễ chịu, khiến cô hiếm khi có được giấc ngủ ngon nhưng cuộc sống gian khổ suốt sáu tháng qua đã tạo cho cô thói quen cảnh giác, cô lập tức mở to mắt. Trước mắt cô là bộ quân phục màu đen cùng những chiếc khuy màu vàng kim bắt mắt, dọc theo cổ áo nhìn lên, cô bắt gặp gương mặt lạnh như băng, đẹp trai và cương nghị như tượng tạc của Thương Chủy.

Hai bàn tay của cô có đôi chút ỷ lại, nắm lấy vạt áo anh ta mà tưởng là tấm chăn vẫn quấn quanh người mình. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay to lớn của Thương Chủy đặt lên cổ và hông cô, dịu dàng ôm cô vào lòng. Thậm chí, cô còn cảm nhận được hơi ấm toát ra từ vòm ngực rắn chắc của anh ta.

Họ đang ở trên xe, và cô đang nằm trong ngực Thương Chủy.

Tô Di chỉ cảm thấy cảnh tượng này hết sức kinh hoàng, cô không dám động đậy, lập tức nhắm chặt hai mắt lại. Hơi thở nam tính nhẹ nhàng vờn quanh chóp mũi cô, lớp vải mềm mại của bộ quân phục cọ sát vào gò má, khiến cô vừa nóng vừa nhột, khiến gương mặt lạnh lùng của anh ta cũng trở nên gần gũi, chân thật đến lạ lùng.

Bỗng nhiên, giọng nói trầm thấp của anh ta vang lên ngay bên tai cô: “Cái cô muốn là gì? Đến Du Mặc Niên cũng không đáp ứng được?”

Mỗi câu hỏi của anh ta hôm nay đều khiến Tô Di trở tay không kịp. Khi đối mặt với người đàn ông mà mình không thể nhìn thấu này, mỗi một câu trả lời của cô cũng đều là nửa thật nửa giả. Thế nên, cho dù lúc này, người đàn ông đang ôm cô vào lòng ngày hôm qua đã lạnh lùng chiếm đoạt, cho dù giọng nói trầm thấp của anh ta vừa cất lên thật giống như thực sự quan tâm cô muốn gì, cho dù giọng điệu của anh ta rất khê khàng như không hề phát giác ra cô đã tỉnh, cô lại vẫn cảm thấy lồng ngực mình căng thẳng hơn bao giờ hết. Rốt cuộc mày muốn cái gì đây, Tô Di?

Mày đã từng là một sinh viên đại học bình thường, có nhiều bạn bè, có cuộc sống vui vẻ, giờ lại lạc vào một hành tinh lạ lẫm, không hề có thân phận, cuộc sống xa lạ, khổ sở, nghèo nàn, thuộc tầng lớp thấp nhất của đáy xã hội, bất kể kẻ nào cũng có thể nhìn mày mà nhổ một bãi nước bọt, mày phải dùng thân thể để đổi lấy mạng sống của mình trong tay người đàn ông này, trở thành món hàng để người ta kiểm nghiệm và tùy tiện đối xử. Giây phút này, người đàn ông đó hỏi một người hèn mọn như mày muốn cái gì ư? Nếu mày trả lời sai hoặc trả lời không tốt, phía trước có thể chính là vực sâu muôn trượng.

Cô không chớp mắt, mơ màng đáp: “Bay, bay đến bất cứ nơi nào tôi muốn.”

5. Chương 5: Máy Bay Chiến Đấu Báo Săn

Ánh mặt trời lặn lẽ bao phủ toàn bộ phòng ăn, người hầu lặng im không một tiếng động lần lượt đưa các món sơn hào hải vị lên. Một người đàn ông trong bộ âu phục màu xám đậm lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ cao, nho nhã đọc báo. Ánh nắng chiếu qua khung cửa, phác họa cảnh vật in trên mặt sàn. Hồ nước phía ngoài cửa sổ sạt sạt êm đềm bất động, càng làm tôn lên thân hình cao ráo, cho dù chỉ ngồi tĩnh lặng mà vẫn toát lên vẻ kiên cường, mạnh mẽ kia. Gương mặt khuất trong bóng tối luôn luôn trầm tĩnh nhưng không hề mất đi vẻ sắc sảo.

Tô Di đứng trước cửa phòng ăn, hai tay đan vào nhau một hồi rồi mới nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng anh ta. Một tháng trôi qua, vết thương nơi bắp vai cô đã gần khỏi hẳn. Cũng trong một tháng này, cô ở Thương gia, sống những ngày bình yên, vô sự. Thương Chủy ban ngày cũng rất ít khi về nhà. Thậm chí, tâm trí cô

còn nảy sinh một cảm giác yên ổn giả tạo. Nhưng đáng tiếc, cô không có cách nào để mình đắm chìm trong cảm giác giả tạo đó.

Theo như những gì người hầu ở đây nói, hôm nay là một trong hai ngày nghỉ định kỳ hằng tháng của Thương Chủy. Quả nhiên, lúc xuống nhà ăn cơm trưa, cô đã gặp anh ta. Nhất định anh ta đã phát giác ra cô đang đứng phía sau nhưng vẫn không ngẩng đầu, tiếp tục đọc báo. Tuy Tô Di về cơ bản đã có thể nói được lưu loát tiếng bản ngữ nhưng vẫn chưa nhận biết được nhiều mặt chữ nên không biết tìm chủ đề gì để bắt chuyện. Chỉ là trong ấn tượng của cô, mỗi lần cô tỏ ra dịu dàng, ngoan ngoãn thì Thương Chủy chẳng bao giờ gây khó dễ. Vì thế, cô bước đến trước mặt anh ta, quỳ xuống giữa hai chân, vươn tay, nhẹ nhàng xoa bóp đầu gối cho anh ta. Lúc này, Thương Chủy mới đặt tờ báo xuống mặt bàn, nhìn cô với ánh mắt sáng quắc. Cô dồn hết tâm trí, tựa hồ đây chính là đại sự khẩn thiết nhất của mình lúc này.

Rốt cuộc, tay cô cũng bị bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt lấy. Lúc này, cô mới ngược mắt nhìn anh ta, khẽ nở nụ cười dịu dàng. “Cục trưởng Thương!”

“Từ khi nào cô lại tự sắp xếp công việc cho mình thế hả?” Giọng nói lạnh như băng của anh ta vang lên, ánh mắt bức người nhìn cô chột chịt.

“Tôi...” Cô uyển chuyển thay đổi ngữ điệu, giọng nói trở nên nhẹ nhàng khôn xiết. “Tôi thấy ngài có vẻ hơi mệt mỏi.”

Thương Chủy nhìn chằm chằm. “Không cần cô làm việc này.”

“VẬY... tôi phải làm gì?” Tô Di lập tức hỏi lại.

Thương Chủy buông cánh tay cô ra, ánh mắt lướt qua cơ thể gầy gò dưới chân mình. “Béo lên một chút.” Nói rồi, anh ta lại cầm báo lên đọc tiếp.

“... Béo lên một chút. Sau đó thì sao?” Cô cảm thấy mình muốn điên lắm rồi. Đã một tháng trôi qua, cho dù là tuyên án tử hình đi chăng nữa thì quá trình này cũng đã quá dài rồi đấy!

Thương Chủy ném tờ báo ra xa rồi bỗng kéo cô đứng lên, thân hình cao lớn trong nháy mắt như một bức tường kiên cố, đứng sừng sững trước mặt cô.

“Bình thường mà nói...” Anh ta nói gần từng chữ. “Loại phụ nữ nhu nhược trong tay tôi chỉ có một tác dụng duy nhất.”

Đúng lúc này, trợ lý Mộ bỗng xuất hiện ở cửa. “Thưa ngài...”

Thương Chủy bỏ Tô Di ở lại, sải bước ra ngoài.

Rời khỏi nhà ăn, Tô Di về phòng mình, ngơ ngác ngồi trước bàn máy tính. Những lời nói của Thương Chủy khiến lòng cô bất giác trầm xuống. Vẫn không thể thay đổi được số phận, cô mãi mãi vẫn chỉ là một món hàng thôi sao?

Tô Di cầm bộ quần áo để bên giường, bực tức ném vào góc tường. Cô ngồi bệt xuống sàn, mười đầu ngón tay luồn sâu vào mái tóc dài mềm mượt. Cô vùi đầu suy nghĩ hồi lâu nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được cách nào khả thi. Cô lặng người ngẩng đầu, nhìn vào màn hình máy tính mỏng như tờ giấy, bất giác thốt ra hai từ: “Trái đất”.

Trên vách tường, con trỏ màu lam không ngừng chớp động. Trên hành tinh này, có máy tính, có internet, có công cụ tìm kiếm riêng biệt, chỉ có điều, mọi thứ tiến bộ không ít so với trí nhớ của cô. Kết quả tìm kiếm rất nhanh sau đó đã hiện lên. Một giọng nam lạnh lùng trả lời cô: “Xin lỗi, thưa cô, không có bất cứ ghi chép nào về “Trái đất”, xin mời nhập lại từ khoá khác.”

Cô “ha ha” bật cười hai tiếng rồi đổ vật xuống giường như một xác chết. Cứ như vậy, ngày qua ngày, cô đợi bản tuyên án dành cho số phận của mình. Trong những ngày này, Du Mặc Niên có tới hai, ba lần. Không khó để đoán ra, chắc chắn Thương Chủy biết Du Mặc Niên sẽ đến, nhưng anh ta chẳng bao giờ lộ diện cũng như can thiệp. Du Mặc Niên không nhắc lại chuyện sẽ giúp cô rời khỏi đây mà mỗi lần đến chỉ ngồi trò chuyện một lát rồi đi ngay. Nhưng lần nào anh ta cũng đều mang cho cô những đồ vật quý giá, mới lạ hoặc đồ chơi gì đó... tựa hồ coi cô như một đứa bé gái để chơi đùa.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn, cho đến một buổi chiều nọ, tiếng động cơ máy bay phá vỡ bầu không khí yên ắng, tẻ nhạt. Tô Di ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trong vườn hoa bỗng nhiên có một vật thể to lớn. Đây rõ ràng là một chiếc máy bay chiến đấu, ước chừng phải to bằng một căn phòng nhỏ. Máy bay màu đen tuyền, được tạo hình thon dài giống như đầu một con điều hâu. Thân máy bay mang theo đạn pháo lớn nhỏ khác nhau, dưới ánh mặt trời, tỏa ra thứ ánh sáng âm trầm, khiến người nhìn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Nhưng khiến người ta cảm thấy kinh hãi hơn khi trợ lý Mộ sau khi ký nhận máy bay xong, liền đứng ở vườn hoa, gọi với về phía cô: “Tô tiểu thư, xuống đây đi! Đây là món quà Cục trưởng Thương tặng cho cô.”

Tô Di ngây người.

Máy bay ư?

Thương Chủy tặng cô một chiếc máy bay? Còn là máy bay chiến đấu?

Dưới sự giúp đỡ của trợ lý Mộ, cô ngồi vào cabin bằng thép cứng cáp nhưng khá chật hẹp, tấm màn che bảng điều khiển và màn hình tinh thể lỏng phản chiếu ánh sáng loang loáng, ghế ngồi hoàn toàn bằng da dày. Các thiết bị bên trong máy bay cũng không phải là mới tinh, thậm chí còn có mùi dầu máy xộc thẳng vào mũi khiến Tô Di chợt cảm thấy chiếc phi cơ này đã từng trải qua những trận chiến ác liệt và mạo hiểm.

“Máy bay chiến đấu Báo Săn số 9, được trang bị hỏa lực siêu cường, động cơ hạt nhân có thể cung cấp nhiên liệu đủ cho một trăm linh tám tiếng bay, vận tốc động cơ nhanh gấp sáu lần vận tốc ánh sáng...” Trợ lý Mộ vuốt ve chiếc cần điều khiển màu xám tro, nói đùa: “Tô tiểu thư, điều khiển được chiếc máy bay này rồi, cô có thể bay đến bất cứ nơi nào cô muốn.”

Bay đến bất cứ nơi nào cô muốn...

Tô Di quả thực không thể tin vào tai mình, cô nhìn trợ lý Mộ chằm chằm, khiến cậu ta chợt dạ, sờ lên mặt mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trong lòng Tô Di dậy sóng.

Cô chậm rãi đi tới bên cạnh chiếc ghế dựa chỗ bảng điều khiển, ngồi xuống. Mặc dù cô chẳng hiểu gì về cách lái máy bay, nhưng khi chân đạp vào bàn khởi động, tay cầm cần điều khiển, cô bất giác muốn rơi lệ. Cô có nên tin vào truyện cổ tích không đây? Có nên tin rằng mình đã thực sự gặp được quý nhân?

Cô có thể tin hay không, rằng một người tội ác chất chồng, một tay che trời như Cục trưởng Thương lại có thể động lòng trắc ẩn với một cô gái yếu đuối như cô? Cô chỉ giả vờ mơ mơ màng màng nói mình muốn bay, vậy mà anh ta cũng tưởng thật rồi tặng ngay cho cô một chiếc máy bay sao? Cô thực sự mong muốn mình có thể tin tưởng, trên đời này sẽ có hắc mã hoàng tử, cho dù anh ta có tâm địa sắt đá, lòng dạ lạnh lùng đến đâu đi chăng nữa.

“Buổi tối, Cục trưởng Thương trở về, ngài sẽ nói chuyện với Tô tiểu thư sau.” Trợ lý Mộ dịu dàng nói.

“Nói chuyện gì cơ?” Giọng nói của cô bất giác run rẩy.

“... Tình hình cụ thể thì tôi không rõ cho lắm.” Trợ lý Mộ khẽ cười, nói. “Một hợp đồng giao dịch.”

Nhưng tối hôm đó, Thương Chủy lại không về. Thậm chí, nửa tháng sau cũng chẳng thấy tăm hơi anh ta đâu. Tô Di ngày ngày ngắm nhìn chiếc máy bay chiến đấu khổng lồ kia, tâm trạng bất an càng ngày càng lớn dần. Mấy ngày sau, lúc trợ lý Mộ quay lại dinh thự của Thương gia, nhìn thấy Tô Di, lúc này mới nhớ ra, liền cười nói: “Cục trưởng Thương phải tới các hành tinh khác tham dự buổi họp, phải vài ngày nữa mới về. Hôm nay, tôi cũng phải đi qua đó.”

Tô Di ở Thương gia gần ngơ lâu như vậy, rất ít khi nghe nói Thương Chủy phải tới các hành tinh khác dự hội nghị, anh ta dường như không phải người hay quan tâm tới các mối quan hệ xã giao. Có rất nhiều hội nghị, anh ta chỉ cử trợ lý Mộ hoặc Phó cục trưởng đại diện tham gia. Thế mà lần này, anh ta lại đi lâu như vậy...

Nhưng trợ lý Mộ cũng rất chu đáo, sắp xếp một quân cảnh từng đi lính không quân dạy cho cô biết kỹ thuật điều khiển máy bay chiến đấu. Người quân cảnh này có tên La Khê Nho, là một người đàn ông trung niên

tầm bốn mươi tuổi, tướng mạo rắn rỏi, tính tình thật thà, thô lỗ. Có lẽ anh ta coi Tô Di là tiểu thư con nhà giàu nên cũng không mấy nhiệt tình trong việc dạy cô. Nhưng Tô Di lại rất chăm chú lắng nghe, anh ta chỉ giảng qua loa những điểm chính, Tô Di cũng nghiêm túc ghi nhớ.

Ngày hôm sau, không để tâm tới vẻ chán ghét của anh ta, cô đặt ra đủ loại câu hỏi. Thậm chí, có lúc cô còn ngồi trong máy bay suốt đêm, cố gắng ghi nhớ và làm quen với từng bộ phận. Cuối cùng, mười ngày sau, cô cũng đã bước đầu học được các thao tác cơ bản. Điều này khiến La Khê Nho phải nhìn cô với con mắt khác.

Ngày thứ năm, anh ta chở Tô Di bay vòng quanh thành phố Hy Vọng. Ngày thứ sáu, anh ta thả tay lái, để Tô Di tự mình điều khiển, tuy máy bay có lắc đảo một hồi, thậm chí có lúc suýt đâm vào hải đăng nhưng khi giúp Tô Di hạ cánh an toàn xuống dưới sân nhà Thương gia thì anh ta lại gơ ngón tay cái lên với cô.

“Cô học còn nhanh hơn đám con trai đó. Ngoại trừ lực chân còn yếu, đôi khi đạp phanh chưa chuẩn thì các động tác khác về cơ bản cũng khá thành thạo rồi,” La Khê Nho tán thưởng. “Cô nên tham gia vào Không quân.”

Tô Di cười cười. Kỳ thực, lúc vừa mới tiếp xúc với máy bay, cô có chút kinh ngạc phát hiện ra, đối với vật thể xa lạ này, trong cô có cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ. Khi bàn tay chạm vào những linh kiện lạnh như băng ấy, lại thấy mình như đang chạm vào một vật thể sống, chỉ là linh hồn của nó đang bị giam cầm mà thôi. Lúc cô thực sự điều khiển nó, trong lòng liền dâng lên một cảm giác an nhiên khó tả. Điều này rất kỳ quái.

Tuy cô từng là hướng đạo sinh quốc phòng như cũng chẳng khác một sinh viên đại học bình thường là bao. Lúc còn ở trong trường, cô chưa từng trải qua bất cứ sự huấn luyện chuyên nghiệp nào. Vậy cảm giác quen thuộc này ở đâu ra? Chẳng lẽ là do trời phú thật sao? Hơn nữa, mấy ngày nay, cô chỉ ngủ có vài tiếng đồng hồ, chính là vì muốn nắm bắt cơ hội để thay đổi vận mệnh của mình. Nhưng cô không hề nói cho La Khê Nho biết điều này.

Cô lấy ra một món đồ chơi điều khiển từ xa vô cùng tinh xảo. “La đại ca, món quà này tặng cho con trai anh.”

La Khê Nho bị món quà quý giá này khiến cho hơi rung động, nhưng sau đó lại vội vã chối từ. Tô Di quả quyết nhét món đồ chơi vào tay anh ta, nói anh ta đã rất vất vả khi phải dạy dỗ mình. Lúc đó, La Khê Nho mới vui vẻ nhận lấy.

“Đại ca, ngày mai anh có thể đưa tôi bay qua tầng khí quyển chơi một lát được không?” Tô Di nhìn anh ta với ánh mắt mong chờ. “Ồ ngoài vũ trụ mà quan sát hành tinh Hy Vọng nhất định sẽ rất đẹp.”

“Không được! Chiếc phi cơ này vẫn chưa có giấy phép phi hành.”

“Chỉ đi một lần thôi mà!” Tô Di năn nỉ.

“Được rồi!” La Khê Nho cắn răng đồng ý. “Tôi sẽ đeo huy chương quân cảnh, chắc họ cũng sẽ không kiểm tra đâu.”

Tô Di vui sướng nở nụ cười. “Đại ca, cảm ơn anh! Được học một thầy giáo như anh quả là may mắn của tôi!”

La Khê Nho cười ha hả. Tô Di ngồi bên cạnh anh ta, chậm rãi cúi mặt, bàn tay nhét trong túi áo vô thức nắm chặt thành nắm đấm.

6. Chương 6: Chạy Trốn

Ngày mùng Mười tháng Tư.

Thương Chủ đi công tác vừa tròn hai mươi ngày, theo đúng như lời trợ lý Mộ nói, anh ta sẽ về trước một ngày. Hôm nay, vốn Tô Di cần phải sẵn sàng đứng trước cổng dinh thự của Thương gia để nghênh đón chủ nhân, vì Thương Chủ bận trăm công nghìn việc, chưa chắc đã có thời gian gặp cô.

Máy bay chiến đấu Báo Săn màu đen lẳng lẳng trôi lơ lửng giữa vũ trụ tối tăm như mực. Những ngôi sao lấp lánh như những viên ngọc sáng dát đầy nền trời. Tô Di mặc bộ đồ du hành vũ trụ màu xám tro, đầu đội mặt nạ dưỡng khí, ngồi ở vị trí điều khiển, đẩy nhẹ cần lái. La Khê Nho ngồi ở ghế bên cạnh, gật đầu nói: “Được rồi Tô Di, chúng ta đã cách tầng khí quyển khá xa rồi đấy. Cần phải quay lại thôi! Các thao tác trong quy trình hạ cánh cô còn nhớ hết chứ?”

Tô Di gật đầu. “Tôi nhớ kĩ mà. Đại ca, phiếu ăn hôm qua tôi tặng anh và chị nhà, chị nhà có thích không?”

La Khê Nho nghe vậy thì nhất thời đỏ mặt, nói: “Thích! Thích lắm! Đã nhiều năm như vậy nhưng tôi chưa lúc nào đưa cô ấy đi ăn ở một nhà hàng cao cấp đến thế! Chị dâu cô nói...”

Giọng nói của La Khê Nho xuyên qua mặt nạ dưỡng khí, ồm ồm truyền tới, Tô Di chỉ gật đầu, mỉm cười lắng nghe. Nhưng trong đầu cô lại vang lên những giọng nói khác.

“Bình thường mà nói, phụ nữ đối với tôi chỉ có một tác dụng duy nhất.”

“Đây là món quà Cục trưởng Thương tặng cô, một chiếc máy bay chiến đấu.”

“Khi nào Cục trưởng Thương trở về, ngài ấy sẽ cùng cô bàn về một khoản giao dịch.”

“Tô Di, tháng trước, Thương Chủy đã tặng cho Chu thiếu gia của tập đoàn buôn bán vũ khí một cô gái rất giống cô... Nửa tháng sau, thi thể của cô gái đó được đưa ra từ Chu gia. Có người nói, nội tạng của cô ta được lấy làm tiêu bản[1]... Nghe nói, Chu thiếu gia rất hài lòng với con mắt tinh tường của Thương Chủy, hẳn tiếp tục yêu cầu anh ta gửi tới những cô gái khác... Tô Di, cô nhớ bảo trọng đấy!”

[1] Mẫu vật còn bảo tồn nguyên dạng dùng để nghiên cứu.

...

Nếu như Thương Chủy thực sự giống những gì Du Mặc Niên tiết lộ, sẽ giao cô cho tên Chu thiếu gia kia thì tại sao anh ta còn tặng cô máy bay làm gì?

Khoảnh khắc khi nhìn thấy chiếc máy bay này, không phải cô không cảm thấy xúc động. Thậm chí, cô còn nghĩ rằng Thương Chủy muốn hoàn thành ý nguyện của cô. Nhưng sự phỏng đoán này thực sự quá tự tin, cho nên cô không thể quá tin tưởng anh ta được. Cô, một cô gái không quyền không thế, nhan sắc cũng chỉ trên mức trung bình một chút, còn giá trị của chiếc phi cơ này có thể mua được hàng trăm mỹ nhân tuyệt sắc khác. Cô tuyệt đối không tin đó là món quà Thương Chủy tặng để cô hoàn thành ý nguyện mà không nhằm mục đích nào khác. Anh ta từng nói, anh ta chưa bao giờ làm việc tốt. Lẽ nào, đây cũng là một thú vui độc ác của những người giàu có? Là khẩu vị kỳ quái của tên Chu thiếu gia bệnh hoạn kia ư? Thế nên, Thương Chủy mới để cô ăn mặc như vậy, trở thành một nữ phi hành gia mỏng manh, yếu đuối?

Suy đoán này khiến lòng cô bất giác tê dại.

Cô xóc lại tinh thần, liếc nhìn La Khê Nho vẫn đang thao thao bất tuyệt bên cạnh. Phiếu ăn đó là Du Mặc Niên đã cho cô, mặc kệ anh ta rốt cuộc có âm mưu gì thì cô cũng đã có được những gì mình muốn từ anh ta. Cô bỗng nhiên giơ tay lên, đẩy mạnh cần lái, nhanh chóng thao tác bằng điều khiển, chiếc máy bay chiến đấu trong nháy mắt tăng tốc, đạt đến tốc độ ánh sáng, giống như một mảnh đạn pháo, từ tầng khí quyển của hành tinh Hy Vọng vọt thẳng ra ngoài vũ trụ.

La Khê Nho thoáng ngáy người, giữ chặt bả vai cô. “Tô Di, cô làm gì vậy? Như thế sẽ bay đến các tinh cầu khác đấy!”

Tô Di cự mình, thoát khỏi bàn tay anh ta, căng thẳng điều khiển máy bay một cách không thành thực, giữa màn trời đen sẫm, đập gió rẽ sóng, nghiêng ngả bay về hướng tinh cầu màu lam cao nhất trong tinh hệ.

“Đại ca! Anh đừng cản tôi! Việc này không liên quan tới anh! Tôi đến nơi rồi sẽ lập tức để anh quay lại! Thương Chủy sẽ không trách anh đâu!” Cô hét lên. “Đại ca, xin hãy tha cho tôi một con đường sống! Chỉ cần nửa tiếng nữa, nửa tiếng nữa là tôi có thể hạ cánh ở những tinh cầu khác.”

Nhưng lúc này, La Khê Nho thường ngày thân thiện, dễ nói chuyện là vậy lại nhìn cô chằm chằm, lắc đầu nói: “Cô điên rồi! Cô điên rồi! Cô muốn phản bội Cục trưởng Thương sao?”

Anh ta đứng bật dậy, rút khẩu súng giắt bên hông ra. “Đứng lên! Mau rời khỏi chỗ ngồi. Nếu không, tôi sẽ lập tức nổ súng đây!”

“Không! Anh sẽ không nổ súng!” Cô cắn răng nói.

“Tôi sẽ làm đây!” Anh ta mở chốt an toàn. “Đây là súng thật, một phát thôi cũng đủ để biến cái đầu của cô thành đồng máu thịt bầy nhầy. Tô tiểu thư, lập tức dừng ngay hành động điên rồ của cô lại. Cô có ý đồ phản bội, tôi giết cô, Cục trưởng nhất định sẽ không trách tôi. Nhưng nếu tôi giúp cô trốn thoát thì cả nhà tôi sẽ phải chết!”

Tô Di gơ hai tay lên đầu, chậm rãi đứng lên!

Mắt thấy máy bay sắp va vào thiên thạch trôi nổi trong vũ trụ, La Khê Nho vội vã giắt khẩu súng vào hông, ngồi vào vị trí điều khiển, tay chân luống cuống chỉnh hướng di chuyển của máy bay. Đây chính là cơ hội mà Tô Di chờ đợi bấy lâu. Cô lẳng lặng, nhanh như cắt lôi ra một bình nhiên liệu rỗng trước đó đã giấu kín, đập mạnh vào gáy của La Khê Nho...

Anh ta kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã gục trên ghế lái, máu trên đầu từ từ chảy ra. Tô Di cơ hồ cảm thấy tay mình như phải bỏng, ném mạnh chiếc bình rỗng xuống sàn, hai mắt nhắm nghiền. Cô ra tay khá mạnh, anh ta rất có thể đã... Xin lỗi! Trong lồng ngực Tô Di như vang lên một tiếng kêu đau đớn. Anh ta đối với cô thực sự không tệ, thế nhưng cô lại không thể ra tay khoan nhượng được. Cô muốn kiểm tra xem anh ta còn thở không, liền run rẩy đưa ngón tay ra trước chóp mũi anh ta, lại phát hiện ra tim mình đập như trống dồn, căn bản không cảm nhận được hơi thở gì. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, kéo anh ta rời khỏi ghế lái, để nằm xuống dưới sàn. Cô ngồi vào vị trí điều khiển, cúi đầu nhìn radar hiển thị phía trước là tuyến đường an toàn. Cô nhanh chóng cài đặt chế độ lái tự động trên bảng điều khiển. Cô thở dài một hơi, dựa vào lưng ghế.

Thật tốt quá, cuối cùng cũng trốn thoát rồi!

Chỉ cần nửa tiếng nữa thôi, cô sẽ đến một tinh cầu khác!

Từ trong lồng ngực, Tô Di lấy ra một sổ thứ đã chuẩn bị từ trước: chứng minh thư nhân dân, thẻ tín dụng, chìa khóa phòng khách sạn, giấy phép hạ cánh... mọi thứ đều được làm mới. Chính Du Mặc Niên đã giúp cô âm thầm chuẩn bị những thứ này. Chỉ cần máy bay hạ cánh, cô sẽ chính thức có được cuộc sống tự do của riêng mình. Lúc đó, cô có thể từ từ tìm kiếm thông tin về Trái đất, mà nếu không thể tìm được thì cũng chẳng còn phải sống những tháng ngày bị người khác áp bức, quản chế, sẽ không còn cảm giác khốn khổ và lo sợ nữa.

Chiếc phi cơ chiến đấu lướt đi với vận tốc ánh sáng, nhưng giữa vũ trụ rộng lớn, bao la lại không cảm nhận được tốc độ cực nhanh của nó. Tô Di không tìm được, ghé mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy không gian bao trùm một màu u tối trải dài tới vô tận. Đích đến của cô - tinh cầu mang tên Tự Do đã gần ngay trước mắt. Đại dương xanh thẳm, tầng khí quyển trắng trong như tuyết...

Đúng lúc này, cổ cô bỗng nhiên bị bóp chặt! Một cánh tay to khỏe gắt gao siết lấy, mạnh đến nỗi khiến cô không thể giãy giụa. La Khê Nho! Anh ta chưa chết! Anh ta đã tỉnh lại! Điều này khiến Tô Di bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng liền sau đó, nỗi sợ hãi tột cùng lập tức chiếm trọn tâm trí, khiến cô hoảng loạn.

“Buông tôi ra...” Cô gắng sức với hai tay về phía sau, muốn công kích nhưng La Khê Nho phản xạ nhanh như chớp, sao cô có thể vượt mặt anh ta được? Liền sau đó, Tô Di bị quật ngã xuống sàn, hai bên hông và mạng sườn lập tức dấy lên cơn đau nhức không gì sánh nổi.

La Khê Nho mặt đầy máu, bàn tay nặng nề thao tác gì đó trên bảng điều khiển, phát ra tiếng động chói tai. Sau đó, anh ta thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn Tô Di, ra sức lau máu trên mặt, mắng: “Cô ra tay ác độc thật đây!”

Tô Di không kêu một tiếng, nhanh tay cầm lấy bình nhiên liệu rỗng trên sàn đập về phía anh ta. Nhưng anh ta đã sớm có sự phòng bị, dễ dàng tóm gọn lấy chiếc bình rồi chỉ bằng một tay đẩy ngã cô. Người cô đập mạnh vào các thiết bị máy móc trong khoang lái, bộ đồ du hành trong nháy mắt bị rách một vệt dài, thậm chí cả vai mảnh khảnh, trắng nõn của cô còn bị xước, máu bắt đầu ứa ra. Các loại giấy tờ giấu trong ngực rơi đầy xuống sàn, Tô Di cố vịn vào cabin, chật vật đứng lên.

La Khê Nho đi tới, tháo mũ bảo hộ trên đầu cô ra, giúp cô cởi bộ đồ du hành. Cô cố sức giãy giụa nhưng không sao thoát được, đáng vẻ càng thêm nhếch nhác. Anh ta lại lôi ra một hộp thuốc y tế, băng bó sơ qua vết thương trên đầu mình, giúp cô cầm máu xong xuôi rồi chậm rãi đứng lên, rút súng, nhắm ngay đỉnh đầu cô.

“Anh không cần để ý tới hướng bay sao?” Cô thở hỗn hển hỏi. Cô chỉ bị thương ngoài da, còn vết thương của anh ta nặng hơn nhiều.

La Khê Nho cũng có chút văng vắt, thở gấp nói: “Tôi đã khởi động chế độ an toàn rồi!”

“Chế độ an toàn gì cơ?”

“May là tôi vẫn chưa nói cho cô biết cái này.” La Khê Nho tức giận, nói không ra hơi. “Máy bay không có giấy phép phi hành không khác gì súng bị khoá chốt, đều có bảo hiểm cả. Một khi đã khởi động chế độ an toàn thì nó sẽ tự bay tới địa điểm đã được thiết lập sẵn”

Lòng Tô Di trầm hẳn xuống. Địa điểm đã được thiết lập sẵn?

Sau đó, mặc kệ cô khẩn cầu thế nào, đe dọa, dụ dỗ ra sao, La Khê Nho vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, không để cô rời khỏi hòng súng của mình một giây một phút. Bốn mươi phút sau, trải qua một trận lác lư dữ dội ở tầng khí quyển, máy bay chiến đấu Báo Săn chậm rãi đáp xuống hoa viên mà Tô Di vô cùng quen thuộc. La Khê Nho liếc mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, gần như lập tức đứng lên, mở cửa khoang lái, bước ra. Tô Di ngơ ngác tựa vào vách khoang, nhìn qua ô cửa sổ trên khoang lái, bỗng nhiên bắt gặp hình ảnh lâu ngày không thấy. Là Thương Chủy!

Anh ta đang chấp tay sau lưng, đứng trước đầu máy bay, khuôn mặt vô cùng anh tuấn hơi ngước lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô qua ô kính. Có lẽ anh ta vừa mới dự hội nghị về, chiếc áo khoác quân phục vẫn vắt ngang trên tay, mái tóc chải chuốt kỹ lưỡng, không rối một sợi, uy nghiêm mà trầm tĩnh. Sau giây phút ngẩn ngừ nhìn cô, anh ta ném chiếc áo khoác về phía trợ lý Mộ, sau đó bước nhanh tới khoang lái.

7. Chương 7: Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt

Từ lúc Tô Di tới thành phố Hy Vọng đến nay, cô chưa từng cảm nhận nỗi sợ hãi tột cùng như thế này. Sắc trời bên ngoài có âm u tới đâu, cảnh vật bên trong có hỗn loạn đến thế nào thì vẫn không thể đáng sợ hơn sắc mặt thâm trầm của Thương Chủy lúc này. Anh ta rất nhanh đã bước vào bên trong buồng lái, khuôn mặt điển trai khuất sau ánh đèn mờ tỏ, khe liếc mắt nhìn Tô Di rồi nở nụ cười. Nụ cười đó có vài phần ôn hoà, thân thiết, khiến toàn thân Tô Di dấy lên một cơn ớn lạnh. Anh ta thuần thục đóng chặt cửa khoang, khoá chốt an toàn. Anh ta đi tới trước mặt Tô Di, ánh mắt khe liếc nhìn đồng giây tờ vương vãi trên mặt sàn, sau đó nhanh chóng lướt qua chỗ cô rồi ngồi vào ghế lái.

“Học xong chưa?” Giọng nói trầm thấp, hơi mang ý cười.

Trong lòng cô hồi hộp đôi chút, cố giữ bình tĩnh đáp: “Chỉ là những thao tác cơ bản thôi ạ!”

Anh ta gật đầu, nói: “Vây lái thử tôi xem!”

Cô hoàn toàn không thể đoán biết được anh ta sẽ xử trí mình thế nào. Ai cũng hiểu một điều, rằng Thương Chủy hận nhất là sự phản bội, mà cô thì sao? Hết tự ý cứu Du Mặc Niên, giờ lại còn mưu tính dụ anh ta tặng mình máy bay để chạy trốn. Anh ta một súng giết chết cô, chỉ sợ vẫn còn quá nhẹ. Lúc này, anh ta lại bảo cô lái máy bay?

Cô chậm rãi đứng lên, nhỏ giọng nói: “Lái đi đâu ạ?”

Giọng nói của anh ta rất tuý hững, cơ hồ không có chút bực tức nào: “Đạo chơi ngoài vũ trụ.”

Nói xong câu đó, anh ta mỉm cười, ngẩng lên nhìn cô. Khuông mặt vốn anh tuấn ngời ngời, lúc này lại mang theo nét cười nên trông anh ta càng đẹp trai hơn ngày thường rất nhiều. Trong lòng cô tràn đầy sự nghi hoặc nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, bước tới trước ghế lái.

Anh ta không đứng dậy nhường chỗ, quay đầu nhìn chằm chằm về phía trước, thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Nếu lái tốt, tôi sẽ không truy cứu.”

Tô Di sửng sốt, có phần không thể tin được vào lòng tốt của anh ta và vận may của chính mình. Cô gắt gao xiết chặt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi rồi vội vàng gạt đầu, đứng trước bảng điều khiển, thấp giọng nói: “Cảm ơn ngài!”

Thương Chủy không đáp lời.

Chỉ là, ghế lái vốn không rộng mà anh ta lại quá cao lớn, anh ta dựa người, trong nháy mắt đã chiếm gần trọn chiếc ghế. Cả người cô gần như dán chặt vào bảng điều khiển, nhưng cho dù như vậy thì hai chân và hông cô vẫn không thể tránh khỏi mà chạm vào đầu gối của anh ta.

“Lái đi!” Giọng nói của anh ta lạnh lùng truyền đến, không thể phân biệt được là đang vui hay buồn. “Hãy cho tôi xem chút bản lĩnh của cô!”

Tô Di chăm chú nhìn bảng điều khiển và quan sát phía trước. Đây là lần đầu tiên cô điều khiển máy bay chiến đấu một mình nên cảm thấy căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Vốn trong lòng đã vô cùng sợ hãi vì Thương Chủy kẻ sát ngay sau nhưng khi điều khiển máy bay từ từ lên cao, cô lập tức tập trung tinh thần cho việc thao tác, nhất thời cũng quên đi mối uy hiếp ngay phía sau mình, cho tới tận lúc máy bay lên tới tầng khí quyển, phải tăng tốc để xuyên qua. Bởi thao tác của cô chưa được thuần thục nên máy bay lắc lư một trận kịch liệt, khiến người cô nghiêng ngả, suýt nữa ngã nhào. Cơ thể cô bất giác ngửa ra, chạm vào người Thương Chủy, có vài lần thiếu chút nữa đã ngã ngồi vào lòng anh ta. Mà Thương Chủy từ đầu tới cuối không nói một lời, ngay cả lúc cô không cẩn thận, suýt ngã vào lòng anh ta, anh ta vẫn lạnh lùng như pho tượng, giữ nguyên thái độ bàng quan quan sát.

Rất nhanh sau đó, máy bay thoát khỏi sự khống chế của lực hấp dẫn, tiến vào tầng khí quyển. Tô Di vội vàng giảm mạnh xuống bàn đạp. Bất động! Vẫn bất động! Cô lập tức hiểu ra, lực chân cô vốn yếu, mỗi lần đạp bàn đạp đều phải dùng sức cực mạnh, giờ cô đang đứng, không gian lại hẹp, không thể dùng hết sức được. Cô luống cuống. Nếu lúc này không giữ được lực bay thì máy bay sẽ lệch ra khỏi quỹ đạo, một lần nữa rơi xuống tầng khí quyển thì sẽ rất nguy hiểm.

“Tôi không đạp nổi bàn đạp! Cục trưởng! Cục trưởng!” Cô hét to hơn. “Chúng ta sẽ rơi xuống mất!”

Còi báo động chợt hú vang khắp cabin. Trong lòng Tô Di càng thêm hoảng hốt. Đúng lúc này, một cơ thể cường tráng, lạnh lùng mang theo sự áp bức chợt áp sát ngay sau lưng cô. Cô chưa kịp phản ứng, bàn đạp dưới chân đã được một lực cực mạnh tác động lên. Trong nháy mắt, máy bay phá tan tầng khí quyển, tiến thẳng vào vũ trụ rộng lớn bao la, tối tăm mịt mù.

Cô thở phào một hơi, nhưng một giây sau đó lại căng thẳng đến độ không thốt nên lời. Bởi Thương Chủy vẫn duy trì tư thế áp sát người cô như vậy, không có ý muốn rời ra. Anh ta cao lớn hơn cô nhiều, đôi chân dài cơ hồ có thể bao trọn lấy cô. Một tay anh ta chẳng biết từ lúc nào đã vươn tới, dễ dàng bắt được một bên ngực căng tròn, mềm mại của cô. Bàn tay kia không chịu yên phận, dò xét phía dưới Tô Di, mò mẫm tiến vào trong.

“Cục... Cục trưởng, ngài định làm gì vậy?” Cô hoàn toàn luống cuống, chỉ cảm thấy từng té bào trên cơ thể mình như muốn nổ tung, vừa căng thẳng vừa sợ hãi.

“Cứ tiếp tục lái đi!” Giọng nói của anh ta gần ngay bên tai cô. “Tăng vận tốc lên gấp ba lần vận tốc âm thanh, bay quanh quỹ đạo đồng bộ một vòng. Ở đây có rất nhiều thiên thạch trôi nổi, cô tập trung lái đi!”

Tô Di hoảng sợ. Cô mới học lái máy bay chưa đầy một tháng, chưa từng thử bay qua quỹ đạo đồng bộ. Nghe La Khê Nho nói, những phi công được đào tạo chính quy, lúc mới học cũng không dám tự lái qua đây. Thế nhưng, Thương Chủy lại muốn cô...

“Không được đâu Cục trưởng! Không được...” Dưới tình thế cấp bách, Tô Di cũng không quan tâm nhiều đến những việc khác. “Tôi không lái được đâu! Sẽ chết đấy!”

Nhưng Thương Chủy vờ như không nghe thấy lời khẩn cầu của cô, bàn tay to lớn của anh ta khê dùng lực, cởi phăng quần của cô ra, khiến cặp chân thon dài cùng vòng ba nảy nở, trắng ngần hiển hiện trước mắt.

Phía trước bị che khuất bởi một tầng mây mù, những mảnh thiên thạch trôi nổi quả thực rất xấu xí và quỷ quái, không ngừng xuất hiện. Tô Di vừa phân tâm giãy lất, máy bay đã suýt chút nữa đâm vào một tảng thiên thạch lớn. Cô hoảng sợ, cố hết sức xoay cần điều khiển mới chặt vật né được, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Đúng lúc này, Thương Chủy lại đưa một ngón tay vào thăm dò nơi tư mật của cô. Cô hoảng hốt, thét lên một tiếng. Ngón tay của anh ta nhịp nhàng di chuyển, như có tiết tấu, hết chậm lại nhanh, lúc nhẹ nhàng lúc mãnh liệt, không ngừng cọ sát, ve vuốt. Phía trước không ngừng có vật cản nguy hiểm, động tác của Thương Chủy lại càng lúc càng mãnh liệt, cô còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì phía dưới đã trở nên ướt át. Cô xiết mạnh bàn tay, nắm chặt cần điều khiển, chỉ cảm thấy từ đỉnh đầu xuống đến gót chân nổi hết cả gai ốc, tóc tai dựng ngược.

Lúc này, Thương Chủy lại khê nâng hông cô lên, trầm thấp hạ lệnh: “Nâng lên nào!”

Chín mươi phần trăm sự chuyên tâm của cô lúc này đều dành hết cho việc điều khiển máy bay, cô không hề nghỉ ngơi, khê dạng chân rồi nâng hông lên. Tay Thương Chủy nháy mắt đã trượt đến, gắt gao giữ chặt lấy hông cô, dục vọng của anh ta cọ xát bên ngoài nơi đó một hồi rồi từ từ tiến vào...

“Aaaa...!” Nãy giờ Tô Di không để ý đến sự làm càn của anh ta phía sau lưng mình, nhưng lúc này cũng phải thét lên một tiếng chói tai.

“Cục trưởng... Ngài muốn làm gì? Dừng lại!” Tô Di hét to. Anh ta đương nhiên không hề có dấu hiệu báo trước, cũng như không hề lưu tình, vào thời khắc quyết định đã chiếm đoạt sự trong trắng của cô.

“Dám trốn ư?” Giọng nói của anh ta khàn đặc. “Tiếp tục lái cho tôi!”

Phía trước là thiên thạch khó bề phân biệt, cô dường như phải cố tập trung toàn bộ tâm trí cũng như mọi xúc giác mới có thể chặt vật tránh được. Mặc dù như vậy, máy bay vẫn trùng trùng đụng vào không ít thiên thạch vụn. Cơ thể cô và máy bay rung lên từng đợt điên đảo đến tê dại. Nhưng Thương Chủy dường như không thêm quan tâm, anh ta vẫn tiến sâu vào trong cô. Cơ thể nặng nề ép tới khiến người cô áp sát vào bảng điều khiển, cùng anh ta hết lần này tới lần khác va chạm kịch liệt vào thiết bị lái.

Anh ta điên rồi! Anh ta đúng là một kẻ điên! Cô chưa từng nghĩ anh ta lại có những hành động điên rồ đến vậy! Anh ta có biết hay không, chỉ cần cô lơ là một chút thôi thì cả hai bọn họ sẽ chết không toàn thây giữa vũ trụ bao la này. Sự uy hiếp của cái chết cùng sự phóng đảng của thân thể khiến linh hồn và thể xác Tô Di vượt qua giới hạn chịu đựng, cùng lúc đạt được đến đỉnh điểm của các giác quan. Cô sợ hãi, cô tức giận, cô thậm chí còn cảm thấy tuyệt vọng nhưng không thể phủ nhận cảm giác kích thích cực độ đó! Cô không thể diễn tả nổi rốt cuộc cảm giác ấy như thế nào, chỉ biết dưới sự tấn công điên cuồng của Thương Chủy, cô cũng muốn cuồng điên theo anh ta.

“Cục trưởng!” Cô nằm gọn trong vòm ngực rắn chắc của anh ta, hét lớn: “Ngài đã nói, nếu tôi lái tốt, ngài sẽ thả tôi ra! Ngài đã hứa rồi đấy!”

Đầu lưỡi Thương Chủy khê liếm vành tai cô. “Kẻ phản bội không đáng để tôi phải giữ lời.”

Một bàn tay anh ta rời khỏi hông cô, vòng lên phía trước, tham lam nắm chặt nơi mẫn cảm của cô. Cả đằng trước lẫn đằng sau đều bị kích thích mãnh liệt, dường như anh ta đang muốn chạm đến nơi tận cùng sâu thẳm trong cơ thể cô.

“Mèo Con... Đây là hình phạt thích đáng nhất dành cho cô!”

Mỗi nguy hiểm về thiên thạch rốt cuộc cũng trôi qua. Chiếc máy bay chiến đấu bắt đầu bay vào khoảng không vũ trụ bao la tương đối yên bình. Tô Di chỉ cảm thấy toàn thân rệu rã, sức lực cạn kiệt, lúc này mới phát hiện hai tay, hai chân mình tê rần. Nhưng vẫn chưa kết thúc!

Thương Chủy vừa ở trong cơ thể cô phóng thích lần đầu tiên, liền giơ tay lên, đập mạnh vào bảng điều khiển, lần thứ hai khởi động chế độ an toàn. Sau đó, anh ta lật người cô lại, để cô nằm dưới sàn, kéo chân

cô ra, lần thứ hai thâm nhập. Trên người anh ta vẫn mặc nguyên chiếc áo sơ mi, quần chỉ kéo xuống dưới đầu gối. Nhưng anh ta đã lột sạch quần áo của cô, đặt cô nằm trên mặt sàn dơ bẩn.

Anh ta tiện tay nhặt đồng giấy tờ vương vãi trên sàn lên, liếc mắt nhìn cô. “Rất chu toàn nhỉ?”

“... Đáng tiếc là không thành công!” Cô đáp trả không chút yếu thế.

Bởi vì vừa phải trải qua sự kích thích sinh tử, nỗi sợ hãi của cô đối với anh ta từ lâu đã bị ném qua một bên. Toàn bộ cơ thể và linh hồn cô lúc này đều rơi vào trạng thái chết lặng. Anh ta ném đồng giấy tờ ra xa, cúi đầu, ngầu nghiêng căn lên bề vai thon gầy của cô. Anh ta lại một lần nữa chiếm đoạt, so với sự kích thích mãnh liệt ban nãy thì lần này có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, còn chậm rãi kéo dài. Cơ thể cô bắt đầu có phản ứng, dần trở nên nhạy cảm. Dưới sự cọ xát của anh ta, cô co quắp như một con tôm, thở gấp, toàn thân run rẩy mất kiểm soát. Cảm giác khác lạ đó khiến cô kinh hồn bạt vía, trào dâng từng đợt rã rời. Rốt cuộc, nước mắt cũng đọng đầy khoé mi, nhưng ngay lập tức lại được một ngón tay thô ráp lau đi, cứ như thể anh ta không thích nhìn thấy cô khóc.

“Vì sao ngài lại tặng tôi chiếc máy bay này?” Cô run giọng hỏi.

Anh ta không trả lời, ánh mắt lạnh thấu xương, từ trên cao nhìn cô chằm chằm: “Tại sao cô lại chạy trốn? Tôi vẫn còn nhớ rõ, mạng của cô thuộc về tôi thì phải?”

Từng giọt mồ hôi trên trán anh ta chảy xuống cổ cô, chậm rãi trượt đến bộ ngực đang không ngừng phập phồng, rồi lan đến tận nơi hai người đang kết hợp chặt chẽ. Máy bay hạ cánh xuống hoa viên của Thương gia, anh ta tấn công một đợt cực nhanh và mạnh mẽ khiến cơ thể cô trong phút chốc cứng ngắc, co rút từng đợt, hoàn toàn đắm chìm trong vòng tay anh ta. Trán anh ta nổi đầy gân xanh, đôi mắt u tối nhìn chằm chằm khuôn mặt thống khổ của cô, anh ta rót từng từ vào tai cô: “Nhớ kĩ... bất luận thứ gì thuộc về tôi đều không thể phản bội tôi.”

8. Chương 8: Vĩnh Viễn Không Phản Bội

Đêm nay, Tô Di ngưng nằm trên giường trong phòng ngủ tối tăm không ánh đèn. Ánh trăng vàng vọt xuyên qua ô cửa sổ vào căn phòng tĩnh mịch, nơi có một người con gái đang hoảng hốt trong lặng câm.

Có đôi lúc, cô cảm thấy mình còn khổ hơn trong tưởng tượng, cũng có đôi lúc, cô thấy bản thân không đau khổ như mình nghĩ. Hơn nữa, nỗi đau khổ đó, không phải chỉ bởi vì cô đã mất đi sự trong trắng. Vậy cô đau khổ vì điều gì?

Cô nghĩ, nhất định đêm nay, cô sẽ phải thức trắng. Bởi vừa nhắm mắt lại, hình ảnh những tảng thiên thạch trôi nổi giữa tầng mây mù không ngừng xuất hiện, hướng về phía cô mà lao tới. Không những thế, ánh mắt lạnh lùng của Thương Chủy vẫn luôn lơ lửng trước mặt cô. Chỉ là cô hoàn toàn không ngờ tới, sau giây phút ngần ngừ ngần ngụi, cô đã chìm vào giấc ngủ say, đến tận trưa hôm sau mới tỉnh lại.

Ngay giây phút choàng mở mắt, cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Cô nghĩ, hoá ra mình chẳng có gì để mất. Cô cho rằng Thương Chủy sẽ tiếp tục đòi hỏi cơ thể mình nhưng mấy ngày sau đó, anh ta không hề bước chân vào phòng. Cô ở lì trong đó tròn hai ngày mới ra khỏi cửa. Về mặt đám người hầu vẫn như ngày thường, trợ lý Mộ nhìn thấy cô, vẫn mỉm cười thân thiện như thế.

Mà Thương Chủy, bất luận là gặp trong phòng ăn, trên đường đi hay ở hoa viên, anh ta cũng không liếc nhìn cô lấy một lần, tựa hồ cô không hề tồn tại. Vì thế, cô không tìm được nhớ lại ngày hôm đó bị anh ta chiếm đoạt. Cho dù anh ta không mở miệng nói một câu, cô vẫn có thể cảm nhận được anh ta đang rất giận dữ. Nhưng lúc mở cửa cabin, anh ta lại cởi chiếc áo của mình, quần vào người cô rồi bế bồng cô lên. Ngăn cản tất cả ánh mắt của những người khác, anh ta tiếp tục ngược đãi thân xác cô. Anh ta ôm cô vào phòng ngủ, thậm chí dục vọng vẫn còn nằm yên trong cơ thể cô, theo từng bước chân kiên định của anh ta, nơi ẩm ướt của cô không ngừng bị cọ xát. Sau khi ném cô lên giường, anh ta lại bỏ đi. Cứ như thể đây chính là kết cục của cô vậy.

Rốt cuộc có một ngày, cô không thể chịu được nữa, nhân lúc trợ lý Mộ đang ở thư phòng một mình chuẩn bị tài liệu, cô đi thẳng vào, đóng kín cửa.

“Mộ tiên sinh!” Cô nói với giọng thì thầm như muỗi kêu. “Khi nào... tôi sẽ bị giao cho Chu thiếu gia?”

Trợ lý Mộ thoáng chút kinh ngạc, lắc đầu nói: “Trước kia không có ý định đó. Bây giờ... người phụ nữ Cục trưởng Thương đã từng chạm qua lại càng không thể giao cho bất kỳ người nào khác.”

“Vậy tôi...”

Trợ lý Mộ ngồi xuống sofa, thở dài, nói: “Ô tiểu thư, kỳ thực tôi rất bội phục cô. Suýt chút nữa cô đã chạy thoát rồi. Chỉ là, cô không cần thiết phải làm vậy...”

“Vì sao?” Tô Di chỉ cảm thấy trong nháy mắt, tim cô đã nhảy ra khỏi lồng ngực. “Vì sao lại không cần thiết?”

Cậu ta nhìn cô, nở nụ cười. “Bởi Cục trưởng Thương vốn định thu nhận cô làm việc dưới trướng ngài ấy. Không phải làm người phụ nữ bên cạnh mà là cấp dưới.”

Lúc bước ra khỏi thư phòng, Tô Di cảm thấy toàn thân mình cứng đờ như khúc gỗ. Lời Mộ Tây Đình vừa nói khiến cô giật mình kinh ngạc. Cô không biết Thương Chủy vừa ý với mình ở điểm nào. Hơn nữa, chiếc máy bay kia thực sự là quà anh mua tặng cô. Nếu cô quả thật có thể điều khiển thành thạo máy bay chiến đấu thì sẽ giúp ích được cho anh ta trong việc tranh giành quyền lợi không quân. Nhưng quan trọng hơn là, cô nhất định sẽ thực hiện được ý nguyện của mình - đi tìm Trái đất. Thế nhưng, cô lại vội vàng lái máy bay chạy trốn để rồi sau đó, khiến anh ta tức giận...

Men theo sân cỏ, cô chậm rãi bước từng bước đi về phía ngôi nhà nhỏ màu trắng, nơi được mệnh danh là xưởng gia công thể xác. Thương Chủy đang ở đó. Lời trợ lý Mộ vẫn vang vọng bên tai: “Ô tiểu thư, tốt nhất cô nên đến gặp Cục trưởng Thương nói lời xin lỗi đi. Mặc dù ngài ấy định đào tạo cô chỉ vì lợi ích của bản thân nhưng cô cũng có thể từ đó mà trở nên tốt hơn thì sao? Cô mau đi tìm ngài ấy, có thể ngài ấy vẫn chưa thay đổi quyết định đâu.”

Tâm tình của cô hết sức phức tạp. Người cứu cô là anh ta, xem cô như một món hàng hèn mọn cũng chính là anh ta; người tặng cô chiếc máy bay là anh ta, cưỡng bức chiếm đoạt cô cũng chính là anh ta. Cách thức “nghiêm trị” này khiến mỗi lần hồi tưởng lại, Tô Di chỉ cảm thấy hai chân mình tê dại, trong lòng dấy lên cảm giác sợ hãi tột cùng. Nhưng cô cũng hiểu rõ, bản thân mình không còn sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải khuất phục trước anh ta mà thôi!

Một gã quân cảnh canh cửa thấy cô thì định ngăn lại nhưng một gã khác lại cười cười khoát tay, thấp giọng nói: “Tiểu thư, Cục trưởng Thương đang ở gác ba. Nhưng cô chắc chắn muốn vào đó chứ?”

Dường như, sự việc xảy ra trên máy bay ngày hôm đó đã được lan truyền khắp dinh thự của Thương gia này rồi. Tô Di cảm thấy hơi bối rối, liền bước nhanh vào bên trong. Nửa giờ sau, Tô Di đứng dựa vào vách tường, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh. Theo bản năng, cô nhắm chặt hai mắt nhưng hình ảnh những công cụ và máy móc dùng để tra tấn phạm nhân, những tiếng kêu thảm thiết của bọn tội phạm khi phải hứng chịu cực hình tra khảo khiến Tô Di cảm thấy mình như đang ở chốn địa ngục. Nhưng người đó lại có thể ung dung, bình thản ngồi đây, quan sát từ xa, thậm chí, anh ta còn tỏ vẻ bình thản, an nhàn nhắm nháp một cốc trà, cứ như thể những gì đang diễn ra trước mắt kia không phải là cảnh tra tấn người đã man mà là một bộ phim lãng mạn nào đó.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm này của Thương Chủy. Quá đáng sợ, quá khủng khiếp! So sánh một chút thì hình phạt nghiêm khắc của anh ta dành cho cô thực sự quá nhẹ nhàng, căn bản không đáng để nhắc tới. Thương Chủy lúc này và Thương Chủy lúc ôm cô đi ra khỏi dinh thự của Thị trưởng là cùng một người sao? Anh ta thực sự muốn thu nhận cô làm cấp dưới của mình?

Tên phạm nhân rốt cuộc cũng chịu nhận tội. Thương Chủy ký vào bản báo cáo, ném lên bàn rồi mới chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn Tô Di đã trầm mặc đứng đó ngẩn ngơ hồi lâu. Ánh mắt anh ta sâu thẳm, không dò nổi cảm xúc.

“Ai cho phép cô vào đây?” Anh ta thản nhiên nói. “Đi vào nơi này chỉ có hai loại người: một là quân cảnh, hai là phạm nhân.”

Tô Di gần như ngay lập tức đi tới trước mặt anh ta, cúi đầu thật thấp, nhỏ giọng nói: “Cục trưởng, tôi sai rồi, tôi xin nguyện sẽ trung thành với ngài!”

Thương Chủy lẳng lẳng nhìn cô. Từ sau khi giữ cô ở lại Thương gia đến nay, tuy chưa bao giờ anh ta cho cô một thân phận rõ ràng nhưng một số thành phần xu nịnh trong thành phố vẫn thường xuyên tìm đến đây, gửi tặng cô hết quần áo đẹp này tới trang sức đắt tiền nọ. Quần gia cũng chu đáo chọn cho cô mấy bộ quần áo, vì dù gì trong phủ này cũng chưa từng có phụ nữ. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy liền dài màu lam hơi rộng khiến dáng người nhỏ bé của cô trông có vẻ đầy đặn hơn một chút. Mái tóc dài được buộc lên một cách đơn giản khiến vẻ mặt cô càng thêm thuần khiết, dịu dàng, đứng ở một nơi vương đầy mùi máu tanh như xương gia công thể xác này hoàn toàn không phù hợp chút nào.

Anh ta lần nữa ngồi xuống, nói: “Lúc chạy trốn, tại sao cô lại chọn đích đến là thành phố Tự Do?”

Thành phố Tự Do là nơi mà trước đây Thương Chủy đã từng ở đó đảm nhận chức vụ Phó cục trưởng cục An ninh. Theo lẽ thường mà nói thì đó là đại bản doanh của anh ta. Vì sao khi chạy trốn, cô lại thiết lập đích đến ở nơi đó?

Mặt Tô Di hơi biến sắc, rụt rè ngẩng đầu, liếc nhìn anh ta.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Cô thấp giọng nói. “Hơn nữa, tôi ở nơi này đã lâu như vậy nhưng cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy bất cứ người thân cũng như bạn bè nào liên lạc với ngài.”

Anh ta ngược mắt nhìn cô chằm chằm. Cô bất chấp nói tiếp: “Tôi nghĩ, có thể ở thành phố Tự Do đó, ngài đã có những hồi ức đau lòng, thế nên...”

“Thế nên, cô cho rằng thành phố Tự Do có cái khiến tôi phải e ngại ư?” Anh ta nở một nụ cười nhạt. “Sự lựa chọn này của cô thực sự khiến tôi ngạc nhiên đấy!”

Cô không thốt nên lời.

Giọng nói của anh ta rất nhỏ, nhưng nghe ra lại vô cùng nham hiểm: “Nhưng cô chưa từng nghĩ tới một khả năng khác ư? Rằng biết đâu, toàn bộ dân chúng của thành phố Tự Do đều sợ tôi?”

Toàn thân Tô Di run bần bật. Cả một thành phố khiếp sợ một người ư? Đây là khái niệm gì vậy?

Thương Chủy không tiếp tục chất vấn nữa nhưng cô lại cảm thấy những gì anh ta nói hoàn toàn là sự thật, khiến cô không khỏi sợ hãi, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Cổ giấu vẻ kinh ngạc và khiếp đảm, cô nói tiếp: “Thưa ngài, tôi chạy trốn là bởi vì cho rằng ngài sẽ giao tôi cho Chu thiếu gia.”

Thương Chủy nhìn cô. “Cô nghe tin đó từ đâu?”

“... Du Mặc Niên.”

Thương Chủy bật cười một tiếng lạnh lùng. “Tô Di, tôi coi trọng cô là bởi thấy cô có chút ý nghĩa. Nhưng người nào đó, có thể cô đã nhìn nhầm rồi đấy!”

“...”

“Du Mặc Niên chính là một người tốt, cương trực, công tư phân minh, thích làm vui lòng người khác.” Thương Chủy rút ra một miếng thuốc, châm lửa hút. “Lúc đầu, nếu như cô tới cầu xin hắn, tôi nhất định sẽ để cô đi theo hắn. Như thế, có lẽ giờ này cô đã ở một thành phố khác, hít thở bầu không khí hoàn toàn khác, thân thể vẫn còn toàn vẹn. Có điều, cô lại không thể tin tưởng hắn.”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, cô trầm tư giây lát rồi lại nở một nụ cười nhàn nhạt với Thương Chủy. “Cục trưởng, tôi tuyệt đối không hối hận đâu.”

Hàng mi dài của Thương Chủy khẽ lay động, anh ta nhìn cô qua làn khói thuốc mỏng manh. “Lựa chọn không tin tưởng anh ta là lựa chọn ít nguy hiểm nhất trong hoàn cảnh đó. Khi đã quyết định làm một việc gì thì cũng đồng nghĩa với việc phải chấp nhận hậu quả.” Ánh mắt cô nhìn Thương Chủy chưa bao giờ kiên định đến thế. “Hơn nữa, tự do dưới mặt đất chẳng qua chỉ là sự tự do bị hạn chế. Tự do trên bầu trời mới chính là tự do chân chính của Tô Di. Cục trưởng, ngài cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi có thể bay xuyên qua đám thiên thạch đáng ghét đó, lại còn trong tình huống... Xin ngài hãy tin tưởng vào sự cố gắng của tôi, tôi nguyện sẽ trung thành với ngài, không bao giờ phản bội!”

Thương Chủy bỗng nhiên giơ tay, nhấc bổng cô lên khỏi mặt sàn, đặt lên đùi mình. Một tay vẫn cầm điều thuốc, tay kia nâng cằm cô lên.

“Vĩnh viễn không bao giờ phản bội ư?”

“Vĩnh viễn không bao giờ phản bội.”

Khuôn mặt tuần tú của anh ta gần trong gang tấc, hai hàng lông mày lười mác dày rậm, đen nhánh, ánh mắt thâm thúy, sắc bén khiến Tô Di bất giác nghĩ tới lưỡi dao găm sắc nhọn.

“Mộ Tây Đình sẽ sắp xếp cho cô đi đào tạo ở Không quân một năm.”

“Không quân ư?” Cô còn tưởng rằng sẽ được huấn luyện dưới tay anh ta chứ!

Anh ta không để ý tới sự nghi hoặc của cô, nói thẳng: “Một năm sau, nếu cô không trở thành một phi công ưu tú...”

“... Thì sẽ tùy ý để ngài xử trí, giao tôi cho Chu thiếu gia.” Cô nói với giọng quả quyết, mặc dù trong lòng cô cũng không biết thế nào mới được gọi là phi công ưu tú.

Anh ta liếc nhìn cô, bàn tay xiết cầm cô chặt hơn, khiến cô cảm thấy đau đớn. “Nhớ kĩ... Thứ gì tôi đã dùng qua thì không thích bất cứ ai khác chạm vào.”

“... Tôi đã nhớ kĩ!”

Anh ta gật đầu nói: “Khi nào cô trở về, chiếc Báo Săn bên ngoài kia sẽ thuộc về cô. Nhưng tôi vẫn phải nói trước, tốt nhất cô đừng nên có ý định chạy trốn nữa. Trong phạm vi ba nghìn năm ánh sáng, cô chạy không thoát đâu.”

Tô Di ngẩn người. Ba nghìn năm ánh sáng ư?

Dù Thương Chủy có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là Cục trưởng cục An ninh của một tỉnh cầu trong tỉnh hệ Vĩnh Hằng này, sao có thể khoe khoang khoáng đạt đến thế? Anh ta có thể kiểm soát được cả phạm vi ba nghìn năm ánh sáng sao?

Nhưng cô biết, mỗi lời nói của anh ta đều có trọng lượng. Vì vậy... Ba nghìn năm ánh sáng? Chính là cái lồng sắt của anh ta ư?

“Trả lời tôi một câu hỏi, những lời cô vừa nói lập tức có hiệu lực rồi phải không?” Đầu ngón tay anh ta khẽ lướt qua đôi môi mềm mại của cô, trượt theo chiếc cổ mảnh khảnh xuống dưới, khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Cục trưởng, xin cứ hỏi...”

Tay anh ta lần mò vào ngực cô, khẽ ve vuốt. Giọng nói trầm thấp khẽ vang lên. “Trái đất... là cái gì?”

Trong lòng Tô Di kinh hãi, cô ngược mắt nhìn anh ta. Ngón tay của anh ta vẫn đặt trên ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn. Tựa hồ chỉ cần cô trả lời sai, bàn tay kia sẽ lập tức trượt lên bóp nghẹt cổ cô.

“Thưa ngài... Trái đất, tồn tại trong trí nhớ của tôi.” Cô chậm rãi nói. “Tôi nhớ rất rõ mình đến từ Trái đất, thế nhưng đến tận lúc này tôi cũng không hiểu rõ, đó rốt cuộc là hồi ức chân thật của tôi hay chỉ là một giấc mơ, một ảo giác?”

Lời nói của cô nửa thật nửa giả, nhưng cũng chính bởi thế mà khiến cho Thương Chủy không sao đoán biết được cô đang nói thật hay nói dối. Nhưng Thương Chủy đột nhiên tra hỏi thì cũng sẽ không dễ dàng kết thúc vấn đề.

Anh ta cúi đầu, “à” một tiếng, ánh mắt lạnh lùng không gì sánh được vẫn nhìn cô chằm chằm, nói: “Không có thân phận, cho tới bây giờ chỉ có hai loại người...”

Tô Di kinh hãi - cuối cùng cũng nói tới vấn đề này rồi.

“Một là Lính đánh thuê, vứt bỏ thân phận, xóa hết vân tay, thay đổi diện mạo, bất kể đã từng là người có tội ác tày trời, khi trở thành Lính đánh thuê, sẽ chẳng ai hỏi lại thân phận cũ của hắn nữa. Nhưng cô không phải là Lính đánh thuê.”

Tô Di ngượng ngùng gật đầu.

“Loại thứ hai, chính là những gián điệp đến từ các tinh cầu khác.” Anh ta chậm rãi nói. “Bọn họ ẩn núp dưới hình dáng của con người. Đôi khi, thậm chí ngay cả chính bọn họ cũng không biết mình không phải là con người.”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, chỉ cảm thấy toàn bộ máu trên cơ thể như đông cứng lại. Giọng nói của anh ta trầm thấp nhưng lại giống như sấm chớp rền vang ngay bên tai cô. Có thật thể không? Nếu quả thật có loại “người” đó tồn tại, vậy cô có phải thuộc loại đó hay không?

Trong nháy mắt, cô dường như hoàn toàn tin tưởng những gì Thương Chủy nói, có thể sự tồn tại của Trái đất trong hồi ức của cô chỉ là ảo giác, có thể cô thực sự không biết mình thuộc loại người nào. Nhưng đáng sợ hơn, cô lập tức nhớ tới một việc, Thương Chủy vẫn đang chờ đợi câu trả lời của cô.

So với thân phận thực sự của cô thì trả lời câu hỏi của anh ta vẫn quan trọng hơn. Nếu trả lời không tốt câu hỏi này, cô sẽ có kết cục thể nào đây? Anh ta thực sự quan tâm tới thân phận của cô sao? Nếu như quan tâm, có phải ngay từ ban đầu, cô đã phải vào xưởng gia công thể xác kia rồi không?

Cô thầm nghĩ giây lát rồi ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Thương Chủy. “Thưa ngài, nếu là gián điệp thì chắc chắn những người đó sẽ chẳng phải một người gầy yếu như tôi đến đây.”

“Hơn nữa, thưa ngài...” Cô chậm rãi giơ tay lên, nắm những ngón tay thon dài của Thương Chủy. “Tôi nguyện trung thành với ngài. Vì thế, tôi có phải gián điệp hay không, có phải là kẻ thù của loài người hay không thì cũng có liên quan gì?”

Những lời này tuyệt đối bất kính, hoàn toàn phạm vào tội chống lại loại người. Bất kể người nào nghe thấy câu nói này của cô đều có thể tố giác để người ta giam cô vào ngục, huống chi lúc này cô lại đang đối mặt với Cục trưởng cục An ninh kia chứ!

Nhưng trực giác lại mách bảo cô rằng, trả lời một cách khiêu khích như vậy là giải pháp đúng đắn nhất. Thương Chủy nhìn cô chằm chằm, sau vài giây trầm mặc ngấn ngủi, lần đầu tiên anh ta mỉm cười hài lòng với cô.

“Ừm... Cô có phải là kẻ thù của loài người hay không thì cũng có liên quan gì tới tôi?”

9. Chương 9: Giả Ngây Giả Dại

Vũ trụ như một tấm màn đen trải dài vô tận, nhấn chìm mọi vật trong u tối. Pháo đài không gian hiệu “Chiến Hoàng” như một gã khổng lồ bằng thép cường tráng màu xám tro, lững lờ trôi nổi ngoài tầng khí quyển cách tinh cầu Hy Vọng ba trăm nghìn cây số.

Lý Tích Trung là một người đàn ông tuổi trạc ba mươi, đã phục dịch trên Chiến Hoàng được hơn năm năm, cấp bậc Trung úy. Thoạt nhìn, trông anh ta cũng chỉ giống như những quân nhân Liên minh bình thường - khô khan, cao lớn, trầm mặc và đáng tin cậy. Mà anh ta đích xác là một người thật thà, trung hậu. Bởi vậy, tuy tính cách không hợp với Hạm trưởng nhưng lại được Hạm trưởng rất tín nhiệm và trọng dụng. Vì thế, lúc này đây, anh ta đại diện Hạm trưởng, đứng trên boong thuyền, đón tiếp vị khách từ xa mới đến.

Cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn, xinh xắn, khoác trên người chiếc váy dài màu xanh lá mạ, nước da trắng hồng, dung nhan thanh tú, ánh mắt trong veo làm người ta có cảm giác chỉ cần một cái chạm nhẹ cũng có thể khiến cô tan chảy thành nước. Sự xuất hiện của cô đã thu hút ánh mắt của vô số những người đàn ông ở đây, có người dám nhìn một cách trực diện, có người lại chỉ len lén liếc mắt ngắm nhìn.

Lý Tích Trung nhanh chóng bước tới nghênh tiếp, đón lấy va li hành lý từ trong tay cô. “Hoan nghênh cô, Tô tiểu thư! Tôi là Trung úy Lý Tích Trung.”

Cô gái nhỏ luôn miệng nói cảm ơn, dáng vẻ rụt rè, thẹn thùng mỉm cười. Lý Tích Trung thầm nghĩ mà không sao tưởng tượng nổi. Một cô gái yếu đuối như cô sao lại được điều đến pháo đài vũ trụ lớn mạnh nhất Liên minh để tông quân? E là Hạm trưởng sẽ không đồng ý.

Dọc theo lối hành lang bằng kim loại màu xám bạc dẫn tới khoang thuyền nơi Hạm trưởng cư ngụ, Lý Tích Trung để ý thấy cô gái này tuy không nói một lời nhưng ánh mắt vẫn luôn tò mò quan sát mọi thứ xung quanh một cách tỉ mỉ. Lúc cô nhìn thấy những chiếc máy bay chiến đấu đỗ ở một góc đường bay thì không khỏi ngẩn ra.

Lý Tích Trung liền giải thích: “Có phải cô thấy ở đây ít người quá đúng không? Thời kỳ hòa bình nên một nửa số phi công và nhân viên hàng không đều đã trở về mặt đất rồi.”

“Nếu như Trùng tộc bỗng phát động chiến tranh thì biết làm thế nào?” Cô hỏi.

Lý Tích Trung cười thầm, một thiếu nữ non nớt như cô thì quan tâm tới chiến tranh cũng có để làm gì cơ chứ?

“Trùng tộc ư?” Anh ta cười thật thà. “Người đẹp không nên nói đùa! Chiến tranh sẽ không xảy ra đâu!”

Cô gái liền gật đầu.

Trên đường đi, bỗng có một nhóm phi công bá vai nhau đi tới trước mặt họ. Thấy Tô Di, bọn họ dường như đều cảm thấy rất bất ngờ, một người trong số đó liếc mắt nhìn Lý Tích Trung. “Trung úy, bạn gái của anh đây à?”

Lý Tích Trung nhắc chân, đá người ấy một cái. “Đừng có nói bậy, cô ấy là người của Hạm trưởng đó!”

Đám phi công ngẩn người. “Hạm trưởng? Anh ta không phải là không gần nữ sắc à? A, anh nói cô gái này là...? Không thể nào! Thượng tá thay đổi khẩu vị lúc nào vậy?”

Cô gái đứng bên cạnh Lý Tích Trung vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, tựa hồ không quan tâm tới chủ đề mà bọn họ đang nói, cũng không vì những lời mập mờ của người đàn ông kia mà giật mình hoảng sợ.

Lý Tích Trung cười cười rồi kéo Tô Di đi nhanh hơn. Khi anh ta đưa Tô Di đến trước mặt Hạm trưởng, không cảm thấy ngạc nhiên chút nào khi trông thấy Hạm trưởng đang nhàn nhã, thông dong là thế, vừa thấy cô, sắc mặt bỗng chốc tối sầm. Lý Tích Trung vờ như không thấy, cung kính nói với người kia: “Thưa ngài, người mới đã đến rồi!” Nói xong, anh ta liền xoay người, rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Cô gái này sẽ phải đối mặt với những tình huống khó khăn nào trước mắt không phải là điều anh ta cần bận tâm.

Ngay từ giây phút đầu tiên bước vào khoang thuyền của Hạm trưởng, Tô Di đã lập tức quan sát xung quanh một vòng. Đây là một gian phòng bằng thép màu xám tro, trần rất thấp, bất giác khiến người ta cảm thấy bí bách vô cùng. Nhưng không gian chật hẹp, bí bách đó so ra thì vẫn kém xa về mặt bức người của gã đàn ông đang ngồi trên sofa da màu đen trải thảm nhung đỏ thẫm kia.

Trước khi đến đây, trợ lý Mộ đã nói cho cô biết địa điểm tập huấn là do Thượng tá Liên Đặc tiếng tăm lẫy lừng khắp Liên minh quản lý. Điều này khiến Tô Di vừa mừng vừa lo. Nghe nói, Liên Đặc từng là lính đánh thuê, vô cùng dũng mãnh và thiện chiến. Vì cha mẹ tuổi cao sức yếu nên anh ta mới rút khỏi lực lượng Lính đánh thuê, ở lại tinh cầu Hy Vọng, gia nhập vào không quân. Nhưng người đàn ông trước mắt này vẫn có điểm gì đó ngoài sức tưởng tượng của cô. Trong bộ quân phục màu xanh thẫm phẳng phiu, nhìn Thượng tá Liên Đặc danh tiếng lẫy lừng này nhiều lắm cũng chưa quá ba mươi lăm tuổi, mặt vuông, da thô, râu ria xồm xoàm, ngũ quan sáng sủa, đôi mắt vừa to vừa sáng. Khi anh ta vừa nhìn thấy Tô Di, rõ ràng có vẻ rất tức giận. Sau hai phút nhìn cô chằm chằm, anh ta bỗng nhiên nhắc điện thoại trên bàn lên.

“Mộ Tây Đình!” Anh ta phẫn nộ quát. “Cậu nói sẽ đưa đến cho tôi một hạt giống không quân xuất sắc hay một đứa con gái yếu đuối vậy? Cậu bị bệnh rồi hả? Lập tức đưa cô ta trở lại ngay! Hạm đội của tôi không thu nhận phụ nữ!”

“Cậu đừng cho rằng tôi nợ cậu một ân huệ mà ép được tôi... Không, không, không! Tôi cứ tưởng là đàn ông nên mới đồng ý... Cái gì? Tôi huấn luyện hả?”

“Được, được, được! Tôi đây đã nói là sẽ giữ lời, sẽ không nung tay với cô ta đâu! Đến lúc cô ta khóc lóc quay lại tìm cậu, cậu cũng đừng trách tôi đây bội tín đấy!”

Anh ta ném điện thoại “cạch” một tiếng xuống mặt bàn rồi ngồi phịch xuống ghế, cúi đầu trầm tư hai giây, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn Tô Di chăm chăm. Rốt cuộc Tô Di cũng hiểu thấu ý nghĩa câu nói “Thượng tá thay đổi khẩu vị rồi” của gã phi công ban nãy. Điều đó có nghĩa, Liên Đạc này vốn vẫn luôn coi khinh nữ giới. Cô thực sự không biết Mộ Tây Đình làm việc thế nào mà lại để cô tiếp xúc với một người đàn ông khó tính đến vậy.

Hai người trừng mắt nhìn nhau.

Thấy ánh mắt của anh ta dần nheo lại, cơ hồ lại sắp nổi trận lôi đình, Tô Di không cho anh ta có cơ hội tức giận, liền thẳng tay quăng va li hành lý của mình xuống đất, miệng quát: “Cái tên Mộ Tây Đình khốn kiếp này!”

Nghe thấy câu này, có vẻ như Liên Đạc hơi kinh ngạc, anh ta ngược mắt nhìn cô chăm chú.

Tô Di tức giận, ầm ục nói: “Trước khi bị cậu ta tống tới đây, tôi không hề biết trên chiến hạm này không có nữ phi công! Toàn bộ đều là đàn ông! Cái tên chết tiệt này!”

Ánh mắt thâm sâu của Liên Đạc nhìn cô từ đầu xuống chân, không nói một lời.

Tô Di không chút sợ hãi, nhìn lại anh ta, giọng nói hết sức bình tĩnh: “Thưa ngài Thượng tá, tôi cũng không ngờ mình tới đây lại làm khó cho ngài đến vậy, thế nhưng tôi...”

“Không cần nói nữa!” Liên Đạc ngắt lời, nhìn cô với ánh mắt khinh miệt. “Tôi đã đáp ứng yêu cầu của Mộ Tây Đình, để cô ở lại đây một năm, làm hậu cần mặt đất, tạp vụ, thậm chí là ăn không ngồi rồi! Tùy cô! Thế nhưng, cô đừng có nghĩ tới chuyện có thể vào được đội phi hành. Chúng tôi ở đây là không quân, không thu nhận kẻ vô dụng.”

Tô Di trầm tư trong giây lát, giọng nói hết sức kiên định: “Xin ngài hãy cho tôi cơ hội để chứng minh mình không phải người vô dụng.”

“Tôi đã xem qua hồ sơ của cô rồi, chỉ bằng việc bay qua được trận địa thiên thạch thôi ư?” Liên Đạc lạnh lùng nói. “Phi công tay nghề kém nhất của chúng tôi nhắm mắt cũng có thể bay qua đó ba vòng!”

“Thượng tá, tôi còn chưa có cơ hội tập huấn chính thức! Ngài không thể vì tôi là phụ nữ mà không nhận tôi được!”

“Được! Tôi cho cô cơ hội!” Liên Đạc bỗng đứng lên, cơ thể cao lớn trong nháy mắt đã tiến tới gần chỗ cô. Cô không còn đường để lùi, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt lấy vòng eo mình. Tay anh ta lướt dọc theo eo cô, mập mờ, chậm rãi trượt xuống. Gương mặt anh tuần mà dữ tợn trong nháy mắt đã kè sát, như một con sói hoang ngửi khắp mặt cô.

“Cô có hai phương pháp để chứng minh mình không phải là đồ vô dụng: một là đánh thắng được bất kỳ người nào thuộc cấp dưới của tôi, hai là... cỡi hết quần áo và nằm lên giường tôi. Làm được một trong hai việc, tôi sẽ để cô gia nhập đội phi hành. Cô lựa chọn cách nào?”

Hai tay Tô Di buông thõng, nắm chặt thành nắm đấm, cô hít sâu một hơi rồi nói: “Được, tôi sẽ chứng minh!”

Bây giờ tối hôm đó, trên pháo đài vũ trụ Chiến Hoàng, tại khoang huấn luyện phi công diễn ra một trận so tài kịch liệt. Trong nháy mắt, tin tức về một cô gái mong muốn gia nhập đội phi hành khiêu chiến với một người đàn ông đã được lan truyền khắp chiến hạm. Đây đúng là một tin sốt dẻo và gây nhiều hứng thú đối với đời sống không quân vốn tẻ nhạt. Chưa đến bảy giờ nhưng phi công, kỹ sư, nhân viên hậu cần mặt đất đã kéo nhau đến, chen chúc chờ xem cuộc tranh tài sắp diễn ra.

Lúc Tô Di xuất hiện trên sàn đấu với thân hình gầy nhỏ, kiêu diễm cùng vẻ mặt căng thẳng, đám đàn ông đồng thanh “ồ” lên, như muốn nổ tung cả chiến hạm. Lý Tích Trung cũng đứng trong đám người đó. Anh ta không hề cảm thấy ngạc nhiên với việc Hạm trưởng sẽ làm khó Tô Di, chỉ là Tô Di lại lựa chọn cách này để thách thức tính nhẫn nại của Hạm trưởng, quả khiến cho anh ta phải giật mình. Lẽ nào cô ta thật ra là một cao thủ?

Trong đám người đứng đây, không phải chỉ có một mình Lý Tích Trung có suy nghĩ đó.

Tô Di đứng giữa sàn đấu, xung quanh là năm mươi binh lính trong bộ quân phục màu xanh đậm, cô nhìn quanh bốn phía, trông ai nấy đều cao lớn và cường tráng. Bọn họ cười cợt như đang xem một vở kịch vui, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô, tựa muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Tô Di cũng mặc đồng phục quân dụng giống họ, đó là bộ đồng phục của một gã đàn ông thấp bé nhất ở đây, nhưng mặc lên người cô thì không khác gì một chiếc áo khoác ngoài. Cô thật không nghĩ đến ngay ngày đầu tiên đặt chân đến đây, cô lại gây náo loạn như vậy. Nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác. Cô không muốn anh ta coi mình là kẻ vô dụng, càng không muốn Thương Chủ nghĩ rằng cô không còn giá trị lợi dụng nữa. Cô chỉ có thể tự an ủi mình, cô dám đứng ở nơi này thì có thể sẽ gây được một chút ấn tượng với Liên Đặc chăng?

Đối diện cô là một người đàn ông còn rất trẻ, thoát nhìn anh ta chưa quá hai mươi tuổi, nét mặt trẻ con, ngũ quan tinh tế, vóc dáng lại không hề thua kém những người khác, vô cùng phóng khoáng, cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn. Anh ta chậm rãi bẻ các đốt ngón tay kêu răng rắc, nụ cười rất cởi mở và đáng yêu. “Hôm trước, Hạm trưởng vừa mới khen kỹ thuật phi hành của tôi rất tốt, còn nói sẽ thưởng cho tôi, quả nhiên, hôm nay phần thưởng đã đến nơi rồi...”

Đám đàn ông đứng ngoài nghe vậy thì bật cười ha hả. Tô Di không lên tiếng cũng không cười. Lúc này, cô thực sự cảm thấy vô cùng căng thẳng, không thể cười nổi.

Anh ta lịch thiệp cúi chào cô. “Tiểu thư, tôi tên Lăng Tranh, hai mươi sáu tuổi, tôi rất lấy làm vinh hạnh mời cô uống một ly cà phê khi chúng ta xong việc ngày hôm nay.”

Những người đàn ông xung quanh lập tức cười cợt, trách cứ anh ta.

“Đừng để ý tới tên lưu manh này!” Có người hét lên với Tô Di. “Tiểu thư, đồng ý làm bạn gái tôi đi, tôi sẽ giúp cô đánh bại anh ta.”

Ngay lúc đám đàn ông vẫn còn đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực, Tô Di liền trịnh trọng giơ nắm đấm lên trước mặt Lăng Tranh, tạo thành tư thế phòng vệ không mấy thành thạo.

Ba phút sau.

Vành mắt Tô Di ngấn lệ, một giọt nóng hổi rơi xuống nền đất, cô gắng sức nuốt ngược những giọt nước mắt còn lại vào trong. Thế nhưng, những vết thương trên người thực sự quá đau nhức, đau đến nỗi cô muốn hét lên thật to, thật muốn ném cả Liên Đặc, cả Thương Chủ kia ra ngoài vũ trụ. Ngay cả Lăng Tranh lúc này đang vũng vàng đờ đẫn người cô cũng không muốn tiếp tục trận đấu nữa.

Anh ta nói nhỏ vào tai cô: “Nhận thua đi... Nếu cô chịu thua, trận đấu sẽ lập tức kết thúc!”

Cô quỳ rạp trên mặt đất, tứ chi đau đớn đến chết lặng. Cô chặt vật ngắc đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn thẳng vào mặt đám đàn ông trẻ tuổi vây xung quanh. Trên mặt bọn họ từ lâu đã chẳng còn nét cười cợt mà thay vào đó là vẻ không đành lòng. Có người thậm chí còn hô to: “Lăng Tranh, như thế đủ rồi đấy, cậu có phải đàn ông không hả?”

Tô Di cụp mắt xuống. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây rõ ràng là mệnh lệnh Hạm trưởng đã giao cho Lăng Tranh, muốn để cô tởm tái chịu thua mà trở về. Nhưng cô sẽ không chịu thua. Cô muốn chiến thắng bằng một phương thức khác.

“Không! Tôi sẽ không chịu thua!” Cô gắng sức hét lớn một tiếng. Bởi cô đột ngột hét lên nên tiếng ồn ào, huyền não xung quanh bỗng nhiên im bặt. Đám đàn ông nhất loạt nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Lăng Tranh cũng đờ người ra, nhìn cô chằm chằm, không thốt nổi một lời.

“Anh buông tôi ra!” Cô nhẹ nhàng nói. “Buông tôi ra, dù sao thì tôi cũng không đánh lại anh.”

“Buông cô ấy ra!” Một người đàn ông nào đó cất tiếng quát. Lăng Tranh là một kẻ sĩ, anh ta liền nghe theo, buông Tô Di ra.

Cô chặt vật muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, dường như hết sức đau đớn, lại một lần nữa ngồi bệt xuống đất. Hai tay cô chống xuống đất, từ từ quét mắt nhìn xung quanh. Nước mắt cô chảy xuống như thác lũ, lặng lẽ không thành tiếng. Những người lính này đi theo Liên Đặc đã lâu, đa số đều có tác phong nam tử hán đại trượng phu. Mà giây phút này, cô gái yếu bị một người trong số họ đánh

cho đến nỗi mặt mũi bầm dập lại có thể nhìn họ bằng ánh mắt kiên cường đến vậy, không khỏi khiến trong lòng họ chấn động một phen. Ngay cả Lý Tích Trung này giờ vẫn đứng im lặng trong đám người cũng cảm thấy Lăng Tranh hạ thủ có phần hơi quá nặng tay. Nhưng những lời nói của cô gái này lại càng khiến tâm trạng của bọn họ thêm sầu não.

“Tôi chỉ muốn gia nhập không quân, làm một phi công...” Giọng nói của cô rất nhỏ, bỗng khiến người nghe cảm thấy đau lòng, thương xót. “Tôi sinh ra ở Lam Qua, nơi nghèo khổ nhất thành phố Hy Vọng. Lúc lên năm, cha mẹ bị xe của người giàu đụng chết, hung thủ vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, còn tôi trở thành đứa trẻ mồ côi. Các người có biết Lam Qua là một nơi như thế nào không? Các người có hiểu một đứa con gái nghèo khổ phải làm gì để có thể tiếp tục sống sót không?”

Trong đám binh sĩ có một số người cũng có xuất thân nghèo khó đến từ khu Lam Qua, nghe cô nói vậy, sắc mặt không khỏi xấu đi.

“Nếu như không phải tôi may mắn gặp được người tốt, để tôi làm giúp việc tại phủ Thị trưởng thì có lẽ bây giờ tôi vẫn đang nằm trên một cái giường bẩn thỉu nào đó ở khu Lam Qua. Tại sao tôi phải đến nơi này, các người không cảm thấy có gì kỳ lạ sao? Là do tôi đã dùng cái mạng này đỡ thay cho Thị trưởng hai viên đạn, trong đó có một viên gần ngay ngực, thiếu chút nữa đã chết. Thị trưởng hỏi tôi muốn được báo đáp cái gì. Tôi nói tôi không cần vàng bạc, không cần sự che chở của Thị trưởng, tôi chỉ muốn trở thành một phi công!” Cô lặng lẽ nói.

Trong đám binh sĩ, có nhiều người đã từng nghe qua câu chuyện về cuộc độ súng tại phủ Thị trưởng tối hôm đó, không ngờ cô gái dũng cảm liều mình đỡ đạn cho Thị trưởng kia lại chính là người ở trước mặt này. Bất kể Lăng Tranh hay là Lý Tích Trung, tất thấy đều trầm mặc. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ rằng, cô gái này lại có quá khứ u ám và từng trải qua mạo hiểm như vậy.

Tô Di chậm rãi gục đầu xuống. “Bay lên vũ trụ... là có thể rời xa bóng tối dưới mặt đất, là có thể quên đi tất cả mọi sự sỉ nhục. Đối với các người, chỉ vì tôi là con gái mà không cho tôi gia nhập Không quân. Nhưng đối với tôi, các người đang bóp chết ước mơ và hy vọng của tôi. Các người đều hùng mạnh như vậy, tại sao lại không cho tôi một cơ hội? Ước mơ của tôi đâu có gì nhiều!”

Tựa hồ không nhìn thấy ánh mắt xúc động của những người xung quanh, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lăng Tranh. “Nào! Chúng ta tiếp tục. Muốn tôi chịu thua, trừ phi tôi chết! Cơ hội này, vốn chính là tôi đổi lấy bằng cả tính mạng. Anh giết tôi đi!”

Lăng Tranh sớm đã nhìn thấy vết sẹo do đầu đạn gây ra nơi bả vai cô, anh ta cười lạnh một tiếng rồi nhìn cô chằm chằm. Tô Di ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta, không mấy may để lộ sự hoảng loạn dấy lên trong lòng. Một lát sau, cô nghe thấy anh ta lạnh lạnh nói: “Tôi chịu thua. Haizz, lần đầu tiên tôi cảm thấy mệnh lệnh của Hạm trưởng thật khôn khiếp!”

10. Chương 10: Nội Tâm Ban Đầu

Đám đàn ông trầm mặc vài giây, có người khẽ thốt một tiếng: “Tốt lắm!” Ngay sau đó là hàng loạt tiếng hô phụ họa, những lời khen ngợi không ngớt vang lên. Ánh mắt bọn họ nhìn cô đã hiền hòa hơn, cảm thông hơn.

Bọn họ vốn chỉ coi cuộc tỷ thí này là một trò vui, việc cô bị thương ngay từ đầu trận cũng chỉ khiến bọn họ thêm phần hưng phấn. Nhưng khi cô càng lúc càng có nhiều vết thương lại vẫn ngoan cố, không chịu khuất phục khiến bọn họ phải nhìn cô bằng con mắt khác. Mà khi cô vừa bình thần vừa bị thương kể lại câu chuyện đời mình cùng dũng khí kiên cường muốn thay đổi vận mệnh lại khiến bọn họ thực sự xúc động hơn nữa. Bọn họ là đàn ông, vậy mà lại làm khó một cô gái như vậy. Đối với bọn họ, đó chỉ là một trò đùa vô hại, nhưng đối với cô, đó lại là niềm hy vọng về sinh tồn và danh dự. Thế nên, bọn họ chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn cô, trong lòng hết sức hổ thẹn.

“Cô sẽ được gia nhập Không quân!” Lăng Tranh đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu kiên quyết, khẳng định một cách chắc chắn. Cơ hồ anh ta coi khinh mệnh lệnh của Hạm trưởng. Cùng lúc đó, một bóng người từ trong đám đông bỗng nhiên lao nhanh đến, chính là Lý Tích Trung. Anh ta luôn là người hiền lành nhất trong đội, giờ tự nhiên hành động như vậy, không khỏi khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Anh ta kiên định đỡ Tô Di dậy, mặc kệ ánh mắt của mọi người, dìu cô về ký túc xá của phi công.

Tô Di tựa vào thành giường, Lý Tích Trung cúp điện thoại, nói với cô bằng giọng kính trọng: “Bác sĩ sẽ lập tức tới ngay!”

“Tôi không sao!”

“Tôi không ngờ cô lại có một quá khứ như vậy...” Lý Tích Trung dừng lại một lát. “Cô yên tâm, cậu ấy nhất định sẽ khuyển Hạm trưởng giữ cô lại.”

Tô Di nhìn anh ta, khuôn mặt tái nhợt khê nở nụ cười. “Là giả đó!”

“...” Lý Tích Trung đứng ngây người ở bên giường. “Cô nói vậy là có ý gì?”

“Tôi đã từng sống cuộc sống khổ cực ở Lam Qua, nhưng không phải sinh ra ở nơi đó.” Cô chậm rãi nói. “Cơ hội đến đây tòng quân cũng không phải do việc đỡ thay Thị trưởng hai viên đạn mà có được. Vết thương đó của tôi cũng không hề nguy hiểm tới tính mạng.”

Lý Tích Trung tròn tròn mắt. “Cô lừa chúng tôi sao?”

“Vậy anh cũng không lừa tôi sao?” Tô Di nhẹ nhàng nói: “Anh là người của Mộ Tây Đình đúng không? Chẳng hay anh nằm vùng ở đây là có mục đích gì?”

Lý Tích Trung vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, rất nhanh sau đó liền nghi hoặc nhìn cô. “Ai cơ? Cô nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.”

Cô chậm rãi nằm xuống giường, cơn đau dấy lên khiến cô khê thở dốc. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngược lên, cô yếu ớt nói: “Tôi xem anh là người của anh ta nên mới nói cho anh biết sự thật. Tôi nghĩ chúng ta coi như cùng một chiến tuyến, nên thành thật với nhau thì hơn.”

“...”

Tô Di nằm trên giường, thoát nhìn, trông cô còn nhỏ yếu hơn một con kiến nhưng những lời nói của cô lại khiến Lý Tích Trung cảm thấy bối rối. “Liên Đạc thấy tôi là phụ nữ thì rất kinh ngạc. Nhưng khi được phái đến boong tàu đón tôi thì anh lại không có vẻ ngạc nhiên ấy, vì anh sớm đã biết tôi là phụ nữ. Ban nãy, anh là người đầu tiên lao tới đỡ tôi, cũng không phải là do anh tốt bụng gì mà chắc hẳn đó là những lời dăn dò của Mộ Tây Đình? Nhưng hình như anh làm việc vẫn chưa được, tôi bị đánh thê thảm như vậy...”

Lý Tích Trung nhìn chằm chằm cô đang không ngừng mở miệng nói, cuối cùng không nhin nổi, phải chửi thề một tiếng. Anh ta không ngờ cô lại chú ý tới từng chi tiết nhỏ như vậy.

“Sau này, coi như mọi người đã cùng chung một chiến tuyến.” Cô nói với giọng buồn buồn, nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Nếu sau này anh... không giúp tôi, tôi sẽ đi gặp Liên Đạc để tố giác anh.”

“Mẹ kiếp!” Lý Tích Trung rốt cuộc không thể nhin được nữa, chửi tục một câu. Anh ta chỉ cảm thấy bên trong cô gái nhỏ bé, gầy yếu, thoát nhìn có vẻ thuần khiết, hiền lương này lại ẩn chứa một tâm hồn sắc sảo, khó đoán biết.

Một giờ sau.

Tô Di không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạm trưởng xuất hiện ngay trước mắt mình. Có vẻ như vị quân y lão thành chăm sóc vết thương cho cô đã nhìn Hạm trưởng bằng ánh mắt không thể khinh bỉ hơn, hoặc cũng có thể là do đám đàn ông đứng lơ nhố bên ngoài khoang thuyền kia đã hảo tâm xin Hạm trưởng giúp cô nên lúc này, tuy Hạm trưởng vẫn nhìn cô bằng thái độ khinh miệt nhưng không còn khắc nghiệt như trước nữa.

“Cô cũng có bản lĩnh đấy chứ!” Anh ta nhìn khuôn mặt sưng vù của cô, khê “hừ” lạnh một tiếng.

Cô không rõ anh ta đã biết những gì về mình, chỉ đành uyển chuyển đáp lời: “Tôi làm tất cả cũng vì muốn trở thành một phi công xuất sắc.”

“Nói chung, cô cứ cẩn thận cho tôi!” Anh ta hung tợn nói. “Bất cứ lúc nào cô tỏ ra yếu đuối, tôi cũng sẽ tổng cô ra khỏi đây. Ngoài ra...”

Trong lòng cô vừa vui vẻ, lại nghe thấy anh ta nghiêm khắc nói thêm: “Tôi không cần biết cô với đám đàn ông ngoài kia làm loạn cái gì, nhưng thứ nhất, tuyệt đối không được mang thai, thứ hai, tuyệt đối không được xảy ra chuyện tranh cãi nam nữ.”

“Hạ trưởng yên tâm!” Tô Di cũng nghiêm mặt nói. “Hai việc ngài vừa nói tuyệt đối không thể xảy ra.”

Thế là phương pháp đặc biệt mà Tô Di sử dụng đã khiến kẻ tự xưng là không bao giờ thu nhận phụ nữ và đồ vô dụng hôm nay lại giữ cô ở lại chiến hạm Chiến Hoàng mạnh nhất Liên minh này.

Cũng may mà Lăng Tranh ra đòn tương đối nương tình nên Tô Di chỉ bị xây xước bên ngoài, không có vết thương nào ảnh hưởng tới gân cốt. Ba ngày sau, cô đã miễn cưỡng có thể đi lại được, liền theo chân đám đàn ông gia nhập buổi huấn luyện. Ba ngày này, cô cũng đã tỉ mỉ quan sát những người đàn ông đó. Đa số bọn họ đều xuất thân từ tầng lớp thường thường bậc trung, được hưởng trọn nền giáo dục, bản tính hết sức chính trực.

Tuy trước nay đi theo Hạ trưởng không hề được tiếp xúc với con gái nhưng bọn họ cũng chỉ dám nhìn ngắm Tô Di, ai to gan hơn thì trêu chọc cô vài ba câu, tuyệt nhiên không có biểu hiện thô tục hay ánh mắt nhuốm đầy dục vọng. Cô phải ở chung với bọn họ trong ký túc xá phi công nhưng chưa một ai có những cử chỉ không an phận với cô. Có lẽ bọn họ đã được Hạ trưởng giáo huấn rất rõ ràng về chủ nghĩa đàn ông nên ai cũng quan tâm săn sóc cô hết mức.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô được vào phòng huấn luyện phi công, đám đàn ông liền mỉm cười khích lệ.

“Ngồi bên cạnh tôi nhé, Tiểu Di.”

“Như vậy sao được, cái ghế đó cứng lắm!” Có người vẫy tay với cô, trêu: “Lại đây, ngồi lên đùi tôi đây này!”

Lý Tích Trung vẫn luôn duy trì khoảng cách an toàn đối với cô nên lúc này, đương nhiên cũng không ra mặt. Chỉ có Lăng Tranh ngồi ở hàng ghế đầu, dõi ánh mắt khinh bỉ nhìn quanh một lượt rồi đứng lên, nói to: “Tất cả cảm miệng cho tôi! Tiểu Di, lại đây!”

Tô Di nghe lời anh ta, ngồi xuống hàng ghế đầu. Lăng Tranh không ngồi mà đi thẳng lên đài chỉ huy. “Được rồi! Thu hết ánh mắt dâm loạn nhìn Tô Di của các người lại cho tôi!”

Mọi người cười vang, còn Tô Di thoáng có chút giật mình. Cô không nghĩ một người trẻ tuổi như Lăng Tranh mà đã là Đội trưởng không quân rồi. Đúng là cô có mắt không trông.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Tô Di, khóe miệng Lăng Tranh khẽ nở nụ cười. “Tiểu Di, đừng nhìn tôi như vậy. Nếu như cô thực sự có hứng thú với tôi thì đợi đến lúc kết thúc buổi huấn luyện, cứ một mình tới tìm tôi nhé!”

Đám đàn ông càng hưng phấn hơn. Gã ngồi hàng ghế đầu bên cạnh cô thấp giọng nói: “Tính Lăng Tranh thích nói đùa thế đấy! Tiểu Di, cô đừng tỏ ra căng thẳng, huấn luyện tuy nghiêm ngặt nhưng bọn tôi nhất định sẽ giúp đỡ cô.”

Tô Di ngẩng đầu, cảm kích nhìn anh ta, mỉm cười nói: “Tôi thực sự không biết phải cảm ơn các anh thế nào.”

Đây là câu nói thật lòng. Trong lòng cô vừa vui thích vừa hồi hộp, cô chăm chú nhìn về phía Lăng Tranh đang nghiêm túc đọc bản tóm tắt phi hành. Cuộc sống không quân của cô bắt đầu từ đây. Linh cảm mách bảo cô rằng, đi theo đám người này, cô sẽ gặp được nhiều may mắn và thuận lợi. Cho dù cô vẫn chưa có được sự tự do, nhưng vận mệnh của cô đã ít nhiều có sự thay đổi giữa thế giới tăm tối và bí bách này.

Cuộc sống trên vũ trụ, ngày nào cũng như ngày nào, đối với đại đa số quân nhân, những chuỗi ngày đó khô khan, tẻ nhạt vô cùng. Nhưng đối với Tô Di, cô chỉ hận thời gian trôi qua quá nhanh. Sáu tháng trôi qua

nhANH NHƯ MỘT CÁI BÚNG TAY. THẬT MAY MẮN LÀ MỌI SỰ NỖ LỰC CỦA CÔ ĐỀU KHÔNG UỐNG PHÍ CHỨT NÀO. RỐT CUỘC, CÔ CŨNG ĐỦ TIÊU CHUẨN ĐỂ TRỞ THÀNH PHI CÔNG.

Trong thời gian này, cô không có nhiều cơ hội gặp Hạm trưởng. Thỉnh thoảng, Liên Đặc có tới tọa đàm trong buổi huấn luyện nhưng anh ta cũng chỉ coi cô như một học viên bình thường. Còn Lăng Tranh lại luôn che chở và dạy dỗ cô rất nhiều điều: cách điều khiển, nhào lộn, nâng cao thể lực... Mỗi ngày, cô chỉ được nghỉ ngơi chưa đầy sáu tiếng đồng hồ, lượng cơm lại tăng gấp hai. Về kỹ thuật điều khiển máy bay khi bị bao vây, tuy đánh không lại những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh nhưng nghe nói để đối phó với hai, ba người bình thường thì cô thừa sức.

Mọi người khi nhắc tới cô đều gợn ngón tay cái, ca ngợi cô là “Tiểu Di dũng mãnh”. Ở trước mặt bọn họ, cô không cần phải tỏ vẻ hay suy tính gì nhiều. Trong lòng họ, cô vẫn chỉ là cô, một cô gái điềm đạm, yên phận, chăm chỉ, trong sáng và vô hại, một cô gái có nụ cười thuần khiết và tính cách giản đơn.

Cũng có hai người đàn ông bày tỏ tình cảm với cô nhưng cô đều khéo léo từ chối. Sau đó, Lăng Tranh gọi đám đàn ông đó vào, nói với họ: “Tăng nhiều cháo thiếu[1], bất kể Tô Di chọn ai cũng không được tranh đấu.”

[1] Dịch nghĩa: Sự sai thì nhiều mà cháo thì thiếu. Ý chỉ ở đây đàn ông thì nhiều mà chỉ có một mình Tô Di là phụ nữ.

Nhưng Tô Di sao có thể lựa chọn bất cứ ai được đây?

Lý Tích Trung bị bắt phải đi tìm vài phi công nổi tiếng để truyền thụ kinh nghiệm cho cô. Khi cô cảm thấy chỉ luyện tập bay mô phỏng là không đủ, muốn dành thời gian diễn tập bay thật, anh ta còn phải giúp cô làm giả số liệu. Ngoài những việc này, anh ta còn giúp Mộ Tây Đình nhấn vài lời cổ vũ cô. Nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ tin tức gì của Thương Chủy, cơ hồ trong cuộc đời cô, chưa từng có một người tên như vậy. Anh ta đã từng nhấn tâm chiếm đoạt cô, giống hệt một giấc mộng Nam Kha[2], dần dần trở nên không còn chân thực nữa.

[2] Xuất phát từ sách Nam Kha ký thuật của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hoè An, được vua Hoè An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần Vu Phần thấy mình nằm dưới gốc cây hoè, có một cánh chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh. Anh ta nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế diễn ra xung quanh, thấy rằng: cây hoè là nước Hoè An, cánh cây phía Nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giấc Hoè là để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý tựa như giấc chiêm bao.

Cuộc sống mệt nhọc nhưng an lành cứ thế trôi qua, khiến cô có ảo giác về sự yên ổn. Cô bỗng có suy nghĩ không muốn quay trở về bên Thương Chủy. Từ lúc lưu lạc tới thế giới này đến nay, cô không nghĩ sẽ có lúc mình lại lưu luyến một nơi như thế. Ở đây, tâm hồn cô rất bình thản, đơn giản và vui sướng. Nhưng cô biết, điều đó là không thể. Nói một năm, chính là một năm.

Cô là của Thương Chủy. Anh ta nói, những gì anh ta đã chạm qua thì không thích bất cứ kẻ nào động vào. Điều đó có nghĩa, trừ khi anh ta buông tay, bằng không, cho dù Tô Di có chết cũng phải chết dưới chân anh ta, chết trong tay anh ta. Cô tạm thời không nghĩ ra bất cứ cách nào ổn thỏa để có thể thoát khỏi sự khống chế đó. Anh ta nói ba nghìn năm ánh sáng thì chính là ba nghìn năm ánh sáng. Cô không dám trốn chạy.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên. Tô Di hoàn hồn, nhìn về phía Lăng Tranh trên ghế điều khiển. Cô đang theo Lăng Tranh đi làm nhiệm vụ tuần tra vùng biên giới chung giữa loài người và Trùng tộc.

“Cô nhớ người yêu à?” Lăng Tranh cười nhạt. “Tiểu Di, cô như vậy khiến tôi đau lòng đấy!”

Tô Di mỉm cười không đáp, quay đầu nhìn ra phía ngoài khoang thuyền. “Tầng đá này đẹp quá!”

Lăng Tranh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ra phía ngoài khoang thuyền, chỉ thấy một khối đá khổng lồ màu nâu xám xịt. Đây là khối đá lớn nổi tiếng nhất vùng giáp biên này. Nghe nói, cộng tất cả thể tích các khối đá ở

đây lại có thể to được bằng vệ tinh Windsor. Tuy rằng nó cũng khá đặc biệt nhưng chẳng lẽ một cô gái nhỏ như Tô Di lại thấy được vẻ đẹp của khối đá thô kệch này?

Anh ta nhìn cô chăm chú rồi nói: “Tiểu Di, có muốn tận tay chạm vào khối đá đó không?”

Du hành vũ trụ là một loại trải nghiệm vô cùng kỳ lạ. Trước đây, Tô Di chỉ được xem trên ti vi, những phi công tài giỏi nhất mới có cơ hội bay ra ngoài vũ trụ. Cô thực sự không ngờ có ngày, chính mình cũng có thể trôi nổi giữa không gian, cảm nhận hơi thở chân thật của vũ trụ bao la. Cách đó mấy thước, Lăng Tranh ngồi trong buồng lái, mỉm cười nhìn cô. Cô nhẹ nhàng trôi nổi xung quanh mặt ngoài tầng đá lớn nhất, qua bộ đồ du hành, cô khẽ chạm tay vào khối đá khổng lồ màu nâu thô sần đó. Nhân lúc Lăng Tranh không chú ý, cô đã tắt bộ đàm.

“Mày thật đẹp!” Cô khẽ thở dài. “Mày đã đứng bất động ở đây bao lâu rồi? Mấy triệu năm? Hay mấy nghìn vạn năm?” Ngón tay cô chậm rãi vuốt ve mặt ngoài tầng đá, không hiểu tại sao đối với vật thể vô tri vô giác này, cô lại thấy có chút xúc động muốn rơi lệ.

“Mày đã gặp Trái đất bao giờ chưa?” Cô thấp giọng lầm bầm. “Tao với mày cũng cô độc giống nhau. Tao không tìm được nhà mình, không tìm được cha mẹ tao, bạn bè tao...”

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Tô Di cố ngăn dòng nước mắt chực trào. Cô mở bộ đàm. Bên tai vẫn im lặng như cũ, cô quay người nhìn, chợt sửng sốt.

Lăng Tranh ngồi đó, kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt rất mực... dịu dàng. “Tiểu Di...” Giọng nói buồn bã của anh ta truyền đến. “Cô vuốt ve nó cứ như thể nó là người yêu cô vậy!”

Tô Di cười khúc khích, nói: “Đúng vậy! Bị anh đoán trúng rồi, nó đúng là người yêu của tôi đấy! Tôi trở lại đây!”

“Ừ!”

Cửa khoang từ từ mở ra, máy bay chiến đấu nhích dần tới khối đá. Tô Di chậm rãi giữ vững kỹ xảo trong việc đi lại giữa không trung, từng bước, từng bước tiếp cận cửa khoang.

“Tít! Tít! Tít!”

Đột nhiên, từ khoang lái máy bay, tiếng cảnh báo không ngừng vang lên. Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong khoang lái, Lăng Tranh đang nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển với vẻ mặt khó hiểu.

“Mau quay lại ngay!” Anh ta hét lớn một tiếng, gần như muốn làm thủng màng nhĩ của cô.

Cô lão đảo bổ nhào về phía cửa khoang, nhưng đúng lúc này, một tia sáng chói mắt bỗng xẹt qua trước mặt, cô đứng giữa khoảng không, sợ hãi quay đầu nhìn, trong nháy mắt, da đầu tê rần. Chỉ thấy trong vũ trụ tối đen như mực kia, có một chiếc phi thuyền bằng kim loại màu tím chẳng biết từ lúc nào đã bay lên từ phía sau tầng đá khổng lồ ấy, đột ngột lao thẳng tới máy bay chiến đấu Báo Săn của họ. Phi thuyền đó so với phi thuyền trong các bài học cô được huấn luyện to hơn rất nhiều, không những thế, nó còn toát lên vẻ lạnh lẽo vô cùng đáng sợ. Đó chính là phi thuyền của bọn giặc cỏ Trùng tộc. Nghe nói, bọn chúng là đám vô lại hung ác nhất Trùng tộc, là kẻ thù chung của Trùng tộc và loài người.

“Báo cáo lính biên phòng!” Lăng Tranh lớn tiếng quát. “Tôi là Thượng úy Lăng Tranh, phát hiện có phi thuyền của giặc cỏ Trùng tộc. Xin lệnh bắn! Xin lệnh bắn!”

Nhưng bộ đàm chưa kịp truyền đến tín hiệu trả lời, những ánh lửa mạnh mẽ tạo thành những đường cong tuyệt mỹ lao vun vút giữa không trung, tiến thẳng tới máy bay chiến đấu Báo Săn của họ.

“Tiểu Di!” Lăng Tranh thất thanh hét lên.

11. Chương 11: Sát Hạch Sau Nửa Năm

Trước tình thế chỉ mình treo chuông hết sức nguy hiểm, máy bay chiến đấu Báo Săn liều mạng lao hết tốc lực về phía tầng đá khổng lồ! Tô Di dường như hoàn toàn không nhìn thấy phi thuyền của Trùng tộc đang tới gần, vẫn tiếp tục giữ nguyên tốc độ, bước từng bước chậm rãi về phía trước...

Lăng Tranh nhanh chóng kéo cô chui vào cabin. Bộ đồ du hành vũ trụ dày cộp đã làm giảm bớt lực va chạm, cô lập tức đứng lên, ngồi trở lại vị trí phụ lái. Kể từ giây phút ấy, Lăng Tranh không hề liếc nhìn cô lấy một lần, tập trung hết sức lực vào việc lái chiếc Báo Săn. Anh ta lật nghiêng máy bay, khiến nó lệch khỏi quỹ đạo bay.

Tầng đá to gấp mấy trăm lần chiếc Báo Săn bỗng phát ra tiếng nổ rền vang, ánh lửa ngay lập tức bao bọc xung quanh tầng đá - phi thuyền của bọn giặc cỏ Trùng tộc đã bắn trúng tầng đá khổng lồ ấy, Lăng Tranh và Tô Di coi như thoát được một kiếp nạn.

“Xạ thủ, cho phép bắn!” Bộ đàm truyền đến mệnh lệnh của Tổng hạm lính biên phòng. “Sẽ có năm chiến thuyền Báo Săn lập tức tới ứng cứu các vị!”

“Xạ thủ” là danh hiệu của Lăng Tranh. Anh ta trấn tĩnh đáp: “Tuân lệnh!”, rồi không quay đầu lại, nói với Tô Di: “Tiểu Di, phối hợp cùng tôi!”

“Vâng!”

Cuộc đời Tô Di từ đó về sau phải trải qua rất nhiều cuộc chiến sinh tử, nhưng cô vẫn luôn ghi nhớ rõ ràng nhất trận chiến đầu tiên cùng với Lăng Tranh này. Phải chiến đấu trong hoàn cảnh bị cô lập, cô mới hiểu được sức mạnh của Trùng tộc đáng sợ tới mức nào. Lần đầu tiên thực sự chứng kiến cảnh pháo đạn nhuộm máu tươi, cũng là lần đầu tiên cô được chứng kiến phong thái quân nhân anh dũng của người lính ưu tú nhất Liên minh.

Biểu hiện của Lăng Tranh trong cuộc chiến này đã tạo thành ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong cuộc đời không quân của Tô Di sau đó. Có một thời gian dài, cô học theo tác phong ngắn gọn, chuẩn xác của anh ta, dừng cầm tiền tới, một phát trúng ngay đích. Đương nhiên, Tô Di cũng dần dần tự sáng tạo cho mình những đặc điểm riêng biệt, đó là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, sống nội tâm và sẵn sàng tráo trở.

Mà hôm nay, Lăng Tranh toàn thắng trong trận chiến với Trùng tộc đã khiến Tô Di chấn động một phen. Lăng Tranh như biến thành một con người khác, ánh mắt hết sức chú tâm, động tác cũng linh hoạt, mạnh mẽ. Máy bay chiến đấu Báo Săn nặng nề và to lớn là vậy, nhưng ở trong tay anh ta lại tựa như một mũi tên tự chủ rời cung, lao vun vút giữa không trung. Tốc độ bay lượn này nhanh hơn hẳn bất cứ bài huấn luyện phi hành nào, khiến người ta nhìn mà choáng váng đầu óc. Đến Tô Di đã quen với việc bay lượn trên không trung mà cũng suýt nôn hết ra. Nhưng cho dù màn trời trước mắt có trông thành, choáng váng đến mức nào thì Tô Di vẫn cắn răng chịu đựng, cố gắng hoàn thành chỉ thị của Lăng Tranh.

Bọn giặc cỏ Trùng tộc cũng quay cuồng một phen. Sau khi bị Lăng Tranh xung kích từ mọi phía bằng tốc độ cực nhanh, phi thuyền của bọn chúng gần như hoàn toàn mất đi phương hướng chính xác, đường đạn tập trung bay thẳng tới tầng đá khổng lồ gần đó. Ngay lập tức, chiếc phi thuyền linh tron luồng đạn của Lăng Tranh... Nhìn chiếc phi thuyền màu tím bốc khói mịt mù trôi nổi giữa không trung, năm chiếc chiến thuyền Báo Săn vội vàng bay tới bao vây. Cả trận đánh diễn ra không quá một phút.

Lăng Tranh tháo mũ bảo hộ, thở một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt bén ban này lập tức biến mất, anh ta dịu dàng nhìn cô, mỉm cười. “Tiểu Di, có phải em đang rất ngưỡng mộ tôi không?”

“...”

“Em cũng rất tài năng đó!” Lăng Tranh giúp cô tháo mũ bảo hộ, cười nói: “Như vậy mà em vẫn có thể đuổi kịp tốc độ của tôi, chưa một lần thao tác sai. Em biết không, toàn đội thì có đến một nửa không thể theo kịp tôi. Quả nhiên là một cô gái rất xứng đôi với tôi...”

“Dạy tôi!” Tô Di bình tĩnh nhìn anh ta, cắt ngang lời nói bông đùa. “Anh dạy tôi những kỹ xảo ban này của anh đi!”

Lăng Tranh thở dài một tiếng, đưa bàn tay với những ngón tay thon dài lên che mặt. “Tiểu Di dũng mãnh thật không thú vị chút nào, không khí lăng mạn như vậy mà cũng bị em làm hỏng!”

“Xạ thủ, lệnh cho anh lập tức trở về Tổng hạm.” Một giọng nói trầm tĩnh bỗng truyền tới, hai người liền nghiêm sắc mặt, lăng lăng điều khiển máy bay về Tổng hạm phía xa xa.

Chiến hạm Chiến Hoàng là chủ lực quân đội chính của loài người, dưới sự chỉ huy trực tiếp của Hạm trưởng Liên Đặc, điều động phi công định kỳ làm nhiệm vụ tuần tra vùng sát biên giới. Hôm nay, Tô Di mới thấy được yêu cầu này của Liên Đặc thực sự rất anh minh, mới thấy được thực chiến chân thực và căng thẳng tới mức nào, có thể khiến từng phi công tiến bộ một cách nhanh chóng trong thời gian ngắn nhất.

Ví dụ như chính bản thân cô, trên đường trở lại Tổng hạm, trong đầu chỉ hồi tưởng duy nhất tới trận chiến vừa rồi, lơ mơ linh hội được một chút kỹ xảo trong chiến đấu rồi tự sắp xếp thành bài bản. Cô cảm thấy hơi kích động, dường như rất muốn trải nghiệm cảm giác tự tay ấn nút khởi động đạn pháo bắn trúng quân địch một lần. Vì thế, khi lính biên phòng của Trùng tộc chợt xuất hiện trước mắt, Tô Di giật mình, hoảng sợ đến thất thần, suýt chút nữa đã thét lên.

Trung tâm chỉ huy tác chiến của Tổng hạm rất rộng, các thiết bị điều khiển bằng hợp kim màu bạc có vẻ đã rất cũ kĩ. Phía sau dãy vi tính màn hình siêu phẳng, các kỹ thuật viên cùng các sĩ quan chỉ huy nhất loạt đứng dậy, vỗ tay nghênh đón Lăng Tranh và Tô Di.

Bên cạnh cơ quan biên phòng của loài người là một tên thuộc đội biên phòng của Trùng tộc, hẳn là một con bọ cạp đã trưởng thành với lớp vỏ cứng màu xám tro, chiếc đuôi cong cong sắc nhọn, cả người giống như những lớp sắt chồng chất tạo thành, thoạt nhìn có vẻ to lớn nhưng không hề công kênh. Đôi mắt màu tím lạnh băng của hắn quét tới nhìn hai người, khiến Tô Di sợ đến độ dựng tóc gáy.

“Nữ vương vinh quang, cảm tạ chiến sĩ loài người đã đánh tan giặc cỏ.” Giọng nói của viên sĩ quan biên phòng Bọ cạp ung ung như phát ra từ hầm đất.

“Cảm tạ Nữ vương!” Lăng Tranh nghiêm nghị đứng đối diện viên sĩ quan Bọ cạp.

Viên sĩ quan Bọ cạp nhìn anh ta một hồi rồi lạnh nhạt nói: “Thượng uỷ quả là tuần tú, lịch sự!”

Viên sĩ quan Trùng tộc khen tặng Lăng Tranh một câu rồi cùng lính biên phòng loài người dẫn giải giặc cỏ lên trên boong thuyền. Lăng Tranh và Tô Di xin phép cáo từ, quay về Chiến Hoàng.

Nhìn lại khối vàng trong tay, Lăng Tranh tươi cười hơn hớn: “Vì thế nên bảo sao tôi rất thích kết hợp tuần tra biên phòng với Trùng tộc. Mẹ kiếp, ra tay thực sự rất rộng rãi.”

Tô Di vuốt ve khối vàng trong tay mình, hỏi: “Trùng tộc cũng nói tiếng loài người à?”

“Dĩ nhiên là không. Sau khi Nữ vương mới này lên ngôi, Trùng tộc bắt đầu học tiếng loài người nhiều hơn nhưng chủ yếu chỉ có các sĩ quan cấp cao mới chú trọng tới việc này. Nhưng nói đến Nữ vương của Trùng tộc...” Về mặt Lăng Tranh trở nên kỳ lạ. “Thực sự rất ghê tởm.”

“... Ghê tởm ư?” Tô Di nghi hoặc hỏi.

“Nghe nói cô ta là bán trùng.” Lăng Tranh đáp. “Cha cô ta là loài người.”

Tô Di há hốc miệng, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh một người có khuôn mặt trùng, thân hình phụ nữ, nghĩ tới hình ảnh cơ thể con người mọc ra nhiều chân tay cùng đôi mắt kép[1], chậm chạp bước đi thì không khỏi cảm thấy ghê tởm, nổi da gà. Nghĩ xa hơn một chút, một Nữ vương hoàn toàn trong hình dáng trùng, cùng một người đàn ông loài người XXOO, sinh ra trứng trùng, ặc...

[1] Mắt kép là mắt lớn, có cấu tạo từ hàng trăm nghìn mảnh nhỏ, mỗi mảnh thực hiện một chức năng nhìn khác nhau theo những hướng khác nhau. Đặc điểm cấu tạo này giúp côn trùng có khả năng quan sát bao quát và rộng hơn, làm chúng có khả năng phát hiện và trốn thoát kẻ thù tốt hơn. Đại diện là ruồi, chuồn chuồn...

“Đúng là ghê quá đi!” Tô Di nhú mày.

“Nghe nói, người đàn ông đó còn là một quân nhân trẻ tuổi, xuất sắc nữa kia!” Lăng Tranh có vẻ khinh bỉ nói. “Đúng là sự sỉ nhục của loài người.”

Tô Di lại không cảm thấy đó là điều sỉ nhục, chỉ là loại quan hệ vượt qua chủng tộc này thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, khó mà tiếp nhận được.

Máy bay chiến đấu Báo Săn vừa hạ cánh xuống chiến hạm Chiến Hoàng đã thấy tất cả quân nhân đều đứng sẵn, nhiệt liệt chào đón họ trở về. Liên Đạc mặc quân phục chỉnh tề, dẫn đầu mọi người đứng trên boong tàu. Phía sau là dãy dài các cơ trưởng, cơ phó, các cấp quân nhân, bộ phận kỹ thuật, phi công và nhân viên hậu cần mặt đất trong những bộ quân phục tinh tươm, thẳng thớm. Về mặt ai nấy đều hết sức nghiêm túc, ánh mắt sáng ngời.

“Làm tốt lắm, Thượng úy!” Liên Đạc cùng họ chào theo nghi thức quân đội.

Sau khi nghiêm túc chào cấp trên xong, Lăng Tranh liền nhanh chóng khôi phục bản tính thường ngày, bật cười ha hả.

Liên Đạc nhìn về phía Tô Di, trên khuôn mặt dữ tợn và hùng dũng vẫn giữ nguyên nét khinh bỉ. “Chuẩn úy, biểu hiện của cô cũng coi là tạm chấp nhận được.”

“Cảm ơn Thượng tá, tôi sẽ cố gắng hơn.” Không hiểu tại sao, nghe thấy từ “tạm chấp nhận được” của anh ta, trong lòng Tô Di lại muốn bật cười.

“Đối với phụ nữ, Thượng tá chỉ biết giả vờ lạnh lùng.” Lăng Tranh không khách khí nói. “Rõ ràng Tiểu Di đã biểu hiện rất tốt!”

“Chúng tôi đều đã xem băng ghi hình chiến đấu rồi.” Hạm phó tiến lên chào đón. “Tô Di quả thực rất bình tĩnh và vững vàng... Cho nên, cuối tuần, tôi định sẽ cho cô ấy tiến hành sát hạch. Tô Di, cô chuẩn bị xong chưa?”

Tô Di ngẩn người.

Không riêng gì cô, ngay cả Lăng Tranh, Lý Tích Trung và tất cả phi công đứng đây đều ngây người. Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, bọn họ liền nhiệt liệt hoan hô chúc mừng cô.

“Mẹ kiếp! Không hổ là Tiểu Di dũng mãnh!” Có người cười ha hả. “Mới có sáu tháng đã thông qua sát hạch! Quả là thiên tài!”

“Cố gắng lên Tiểu Di!” Lăng Tranh bỗng nhiên giơ tay, dễ dàng nhắc bổng cô lên vai, mấy người đàn ông khác cũng ba chân bốn cẳng nhắc cô lên, cho cô ngồi trên vai hai gã phi công. Cô đỏ mặt nhìn xuống mọi người, trong tiếng hoan hô không ngớt, cô không kìm được, cũng bật cười theo.

“Một lũ ngốc!” Liên Đạc khinh bỉ nhìn đám thủ hạ, cùng Hạm phó liếc nhìn nhau, nhưng trên môi cũng nở nụ cười.

Liên minh loài người đã từng có những biện pháp sát hạch đào tạo phi công hà khắc nhất. Trong cuộc chiến với Trùng tộc hai mươi năm trước, họ đã bồi dưỡng được rất nhiều sĩ quan không quân xuất sắc. Nhưng trong thời kỳ hoà bình này, rất ít người tự nguyện muốn đến một nơi kham khổ và nhàm chán như vũ trụ để sinh sống, làm việc. Số người có chí hướng, nguyện vọng tòng quân và số người trong biên chế giảm thiểu đáng kể. Những quy định sát hạch nghiêm khắc này cũng không hoàn toàn được chấp hành một cách triệt để. Nhưng ở chiến hạm của Liên Đạc lại khác, những quy định này đều được tỉ mỉ chấp hành. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến chiến hạm Chiến Hoàng trở thành chiến hạm mạnh nhất Liên minh.

Đối với những người mới gia nhập Không quân, sau một năm mới có thể xin sát hạch phi hành cơ bản. Khi qua được bài sát hạch, liền có đủ tư cách để độc lập lái máy bay chiến đấu Báo Săn và Tuyết Phong. Lăng Tranh sau ba tháng học tập đã có thể qua được, trở thành nhân vật điển hình trong đội ngũ sĩ quan trẻ tuổi. Tô Di nửa năm đã được thông qua, cũng được coi là vô cùng xuất sắc rồi.

Trong buổi sát hạch ngày hôm nay, Tô Di vô cùng chăm chú, không để tâm đến bất cứ chuyện gì khác. Ngồi trên một chiếc Báo Săn, hoàn thành một loạt các thao tác bay cơ bản, sau đó, cô còn phải lái Tuyết Phong, đối mặt với nhiệm vụ sát hạch khó khăn nhất, đó là dưới tình huống bị tập kích, mai phục bởi ba chiếc Báo Săn, cô phải điều khiển Tuyết Phong vượt qua trận đồ thiên thạch.

Lăng Tranh cũng lái một chiếc Tuyết Phong khác làm vai trò yểm trợ đường bay cho cô. Hai chiếc Tuyết Phong màu trắng xám một trước một sau rời khỏi boong tàu, hoà vào vũ trụ tối đen như mực. Lăng Tranh

và Tô Di nhìn nhau qua tấm kính thuỷ tinh của hai khoang thuyền, mỉm cười. Bọn họ đều không ngờ rằng, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng họ sống vai nhau phi hành ngoài vũ trụ.

Trong làn sương mù dày đặc, Tô Di một lần nữa nhìn thấy vô số những mảnh thiên thạch vụn trôi nổi trên quỹ đạo đồng bộ của tinh cầu Hy Vọng, khiến cô không thể không nhớ tới Thương Chủy. Đối với anh ta, cô vừa hận vừa sợ, vừa phục tùng vừa cảm kích. Cảm giác phức tạp đan xen loé lên rồi chợt vụt tắt, Tô Di hiểu rất rõ rằng sự cố gắng của cô ngày hôm nay không chỉ vì lời hứa với Thương Chủy mà còn vì mong muốn thay đổi vận mệnh của mình. Cho nên, cô đã rất liều mạng, rất nỗ lực, đến bây giờ, mọi sự nỗ lực tốt cuộc cũng đã được đền đáp.

Chiếc Tuyết Phong màu trắng xám như mũi tên xé gió lao vun vút giữa không trung, mỗi lần chạm trán thiên thạch đều lượn theo hình vòng cung vô cùng đẹp mắt, chứng tỏ thao tác của người lái rất vững vàng và chuẩn xác. Các giám khảo chấm thi ngồi ở Chiến Hoàng quan sát trận thế đều trầm mặc, không nói. Những phi công khác theo dõi trận chiến qua radar, ai nấy đều tấm tắc tán thưởng. Dưới sự bảo hộ của Lăng Tranh, Tô Di thành công bắn trúng ba máy bay địch, bay qua hơn một nửa quỹ đạo. Cô hiểu, mình chỉ còn cách thành công một quãng đường rất ngắn nữa thôi.

Trên Chiến Hoàng, trước bàn điều khiển, Hạm phó quay người, nói với cấp dưới của mình: “Thấy không, đường bay của cô ấy càng lúc càng đẹp.”

“Ý của ngài là?”

“Càng gần tới đích, cô ấy càng không cảm thấy thấp thỏm lo sợ mà trái lại, đường bay càng ổn định hơn.” Hạm phó cười híp mắt nói. “Cho dù cô ấy không có thể lực cường tráng như đàn ông, trời sinh tuy không tệ nhưng cũng không quá nổi bật, vậy mà trong một thời gian ngắn như thế đã vượt qua được cuộc sát hạch rồi!”

“Tôi đã hiểu, thưa ngài!”

“Không cần phải nhiều lời như vậy!” Liên Đặc đứng một bên bỗng nhiên nói xen vào. “Trấn giữ được bầu trời thì chính là anh hùng!” Anh ta hạ giọng, nói với Hạm phó. “Tôi sẽ gọi cho Mộ Tây Đình, tôi muốn giữ lại đứa trẻ này!”

Trên không trung, Tô Di không hề hay biết suy tính của những người trên chiến hạm. Cô đang bay đến đoạn có trận đồ thiên thạch nguy hiểm nhất tinh cầu, cách Chiến Hoàng đã khá xa. Chỉ cần đi qua được đây, cuộc sát hạch của cô sẽ có một kết thúc vô cùng viên mãn. Nhưng đúng lúc này, tiếng cảnh báo chợt truyền đến thông qua tai nghe, trên màn hình radar trống rỗng trước mặt bỗng xuất hiện một mục tiêu.

Trống rỗng?

Chỉ có những mục tiêu vượt quá tốc độ ánh sáng mới có thể đột nhiên xuất hiện trên radar. Cô nhanh chóng ngừng đầu, trong nháy mắt, đầu óc hoàn toàn mờ mịt. Một chiếc phi thuyền Trùng tộc màu tím, hình tròn lẳng lẳng trôi lơ lửng giữa không trung. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là bọn giặc cỏ Trùng tộc. Nhưng vì sao bọn chúng lại xuất hiện trong địa phận của thế giới loài người?

Mơ hồ cảm nhận được sự bất an không ngừng dấy lên trong lòng, Tô Di cố giữ bình tĩnh nhìn con quái vật to xác phía trước qua màn hình viễn vọng, bên ngoài nó còn trang bị một khẩu pháo lớn. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, bên tai cô lúc này chỉ còn lại tiếng thở nặng nề của chính mình.

12. Chương 12: Trùng Tộc Tấn Công

“Chiến Hoàng, Chiến Hoàng!” Giọng nói trong trẻo của Tô Di vang lên, dội vào tai những người đang theo dõi cuộc chiến từ Chiến Hoàng.

“Cách phía trước mười kilômét, phát hiện phi thuyền của giặc cỏ Trùng tộc. Theo phán đoán sơ bộ, đối phương đang lao về hướng này với tốc độ ánh sáng. Xin lệnh bắn!”

“Cho phép bắn! Tuyết Phong chuẩn bị cất cánh, hỗ trợ hai người.”

Vừa dứt lời, Lăng Tranh vốn đang bay trong trận đồ thiên thạch liền hét lên: “Tiểu Di, lập tức ẩn nấp, để tôi xử lý bọn chúng!”

“Vâng!” Tô Di lật nghiêng máy bay lượn một vòng, lệch ra khỏi quỹ đạo bay, xuyên qua trận đồ thiên thạch. Từ xa, cô vẫn có thể trông thấy chiếc Tuyết Phong của Lăng Tranh như một thanh đao sắc bén, loé sáng, lao thẳng vào trận đồ thiên thạch phía trước.

Tô Di đang định đổi đường bay, bám theo sau Lăng Tranh, hỗ trợ anh ta đối kháng với quân địch, nhưng đúng lúc đó, cô kinh ngạc phát hiện máy bay của Lăng Tranh rẽ sang hướng khác, như một quả cầu lửa sáng chói giữa vùng trời bao la. Sau đó, ánh sáng loá mắt ấy lập tức tan biến, trong bóng tối mịt mù dần hiện lên một hình khối âm trầm, toát lên vẻ nguy hiểm, đó chính là phi thuyền của Trùng tộc, nó vừa mới hoàn thành bước nhảy không gian.

“Cẩn thận!” Tô Di hét lớn một tiếng, đồng thời điều khiển máy bay tránh khỏi đường đạn của địch.

Hai luồng đạn cùng lúc được bắn ra, vạch thành hai đường khói trắng song song giữa trận đồ thiên thạch. Lăng Tranh mất thấy khói sáng vụt tới ngay phía sau lưng mình, không kịp trở tay, thêm vào đó, bọn giặc cỏ Trùng tộc cũng cố ý đánh lén, chiếc Tuyết Phong của Lăng Tranh lập tức trúng đạn. Hai chiếc máy bay cùng lúc trúng đạn, bốc khói mịt mù, dưới lực tác động mạnh của đạn pháo, liền rơi xuống vệt tinh Windsor bên ngoài tinh cầu.

Gần như ngay lập tức, Tô Di điều khiển Tuyết Phong quay đầu, đâm thẳng về phía phi thuyền của Trùng tộc. Hành động này của Tô Di quả thật vô cùng dũng cảm, cũng vô cùng liều lĩnh. Chỉ cần đợi thêm ba phút nữa, viện binh của Chiến Hoàng sẽ đến hỗ trợ. Huống chi, cô chỉ là một phi công mới, tay nghề còn non kém, sao có thể địch nổi bọn giặc cỏ Trùng tộc hung hãn đó?

Hai chiếc phi thuyền tấn công trực diện, đạn pháo, hỏa tiễn nhất loạt được phóng ra, giống như hai ngôi sao băng, mang theo vô số ánh sáng chói lòa, đâm vào trận đồ thiên thạch.

Hai phút sau, thắng bại đã định rõ.

Phi thuyền của Trùng tộc chỉ trúng một phát đạn, nhưng Tuyết Phong của Tô Di lại trúng liền ba quả pháo, trong nháy mắt, nổ tung thành bốn, năm mảnh. Một thân hình nhỏ bé giống như đạn pháo bắn ra khỏi xác của Tuyết Phong.

“Tô Di!”

“Nguy rồi!”

Mọi người trên Chiến Hoàng kinh hãi hét lên.

“Thành công rồi!”

Cùng lúc đó, Liên Đạc cũng hô to, nhưng ý kiến lại hoàn toàn trái ngược với mọi người. Hạm phó cùng tất cả thấy quân nhân đều kinh ngạc quay đầu, bỗng thấy vẻ mặt Hạm trưởng tươi tỉnh lạ thường. “Tô Di đã phá hủy được động cơ tốc độ ánh sáng của bọn chúng, bọn chúng chạy không thoát đâu!”

Mọi người nghe vậy mới hiểu ra. Quả nhiên, ngay sau đó liền trông thấy năm chiếc Tuyết Phong khác bay đến, bao vây phi thuyền bốc khói nghi ngút của bọn giặc cỏ Trùng tộc đang tìm đường chạy trốn. Đi cùng năm chiếc Tuyết Phong còn có máy bay cứu viện, dựa vào phương hướng radar thông báo, họ nhanh chóng cứu được Tô Di, đưa cô lên máy bay, bay thẳng về phía vệt tinh Windsor.

Cùng lúc đó, Liên Đạc đứng ở Trung tâm chỉ huy tác chiến, cười ha hả, nói với mọi người: “Các cậu còn chưa nhìn thấy gì sao?”

Mọi người đều đắn đo, không nói.

Anh ta thu lại nụ cười, nhanh chóng giải thích: “Nhanh trí phát động công kích để máy bay địch không có thời gian khởi động động cơ nhảy siêu quang tốc, dùng cảm tấn công trực diện, khiến máy bay địch lo sợ phía sau bị trúng đạn mà không dám quay đầu chạy trốn, đồng thời lợi dụng tâm lý nóng lòng muốn báo thù của đối phương, lấy mình làm mồi nhử, thành công khiến phi thuyền của địch bị bao vây. Trong khoảng

thời gian ngắn mà làm được nhiều việc như vậy, tuy một mình cô ấy không đấu lại được với bọn giặc cổ hung hãn nhưng xét trên đại cục, chúng ta đã toàn thắng!” Anh ta quét ánh mắt nghiêm nghị nhìn xung quanh một vòng. “Nếu hôm nay để bọn chúng trốn thoát, lần sau chúng lại có cơ hội xuất hiện trong tầng khí quyển của tinh cầu Hy Vọng thì sao?”

Mọi người im lặng không nói.

Liên Đạc yên tĩnh một hồi rồi lại bắt đầu gào thét: “Nói máy cho tôi gặp sĩ quan biên phòng của Trùng tộc! Hỏi bọn họ lý do tại sao. Có phải họ muốn chiến tranh rồi không?”

Viên sĩ quan nhận nhiệm vụ kết nối với Trùng tộc rất nhanh đã có báo cáo: “Thưa ngài, Nữ vương của Trùng tộc gửi tới chúng ta lời xin lỗi chân thành. Bọn họ bất lực trong việc phòng bị, thỉnh cầu chúng ta hỗ trợ diệt giặc cỏ.”

Liên Đạc trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng khẽ mắng một câu: “Mẹ kiếp! Cứ tưởng có trận đánh lớn, hoá ra chỉ là sủng cướp cỏ!”

Các quân nhân bên dưới không ai dám nói gì.

Trên máy bay cứu viện, mọi người không nghe thấy những lời giải thích của Liên Đạc. Tô Di ngồi bên trong khoang máy, bác sĩ vừa kiểm tra vết thương cho cô vừa than thở: “Bình thường nhìn cô rất bình tĩnh, làm việc chắc chắn mà sao hôm nay lại mạnh động như thế? Thua rồi phải không? May là vẫn bảo toàn được tính mạng...”

Tô Di chỉ cười, không nói.

Sau một đoạn lắc lư dữ dội, máy bay cứu viện nhanh chóng đi qua tầng khí quyển Windsor, giảm độ cao xuống còn mấy trăm thước. Windsor nổi tiếng khắp tinh hệ không chỉ là một vệ tinh thông thường mà còn là thiên đường du lịch. Máy bay cứu viện dần hạ cánh, khung cảnh đẹp nhất tinh hệ từ từ hiện ra trước mắt. Bầu trời màu ngọc bích trong veo, không nhiễm chút khói bụi. Đại dương xanh thẳm tựa dải lụa mềm mại vắt ngang đất trời. Từng con sóng nhấp nhô vỗ bờ, vô cùng đẹp mắt. Bãi cát trải dài trắng và mịn như tuyết. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, các cặp tình nhân đang tung tăng dạo chơi, thích thú vô cùng.

“Cảnh đẹp đến mê hồn...” Có người không kìm được, cảm thán một câu.

Mọi người chỉ biết lặng người ngắm nhìn. Người dân ở Windsor này nổi tiếng cởi mở và hiếu khách, thế nên nơi đây, ngành du lịch mới phát triển đến thế. Các cuộc họp chính phủ của tinh cầu đều thích được tổ chức ở đây. Trong lòng mọi người, ai cũng hiểu điều này.

Men dọc theo bờ biển chừng mười phút, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra xác chiếc Tuyết Phong của Lăng Tranh vẫn đang bốc khói mù mịt tại một bãi cát dài, nhưng tuyệt nhiên không thấy xác chiếc phi thuyền của Trùng tộc đâu. Bề mặt bãi cát bị cày xới tung lên, đám nam nữ đang dạo chơi gần đó hoảng sợ la hét, tìm đường chạy trốn, bỏ lại nào là quần áo, giày dép, túi xách... Có mấy thanh niên cao lớn, mặc quần short, đội mũ, tay cầm súng. Thoạt nhìn, cơ thể bọn họ cứng ngắc, bước đi không mấy linh hoạt, căng thẳng tiến gần đến xác chiếc Tuyết Phong. Nhìn bộ dạng đó có vẻ như họ là đội cảnh vệ biển.

Đây chính là nguyên nhân dẫn đến cảnh hỗn loạn trên bờ biển. Lăng Tranh đang đứng bên cạnh xác chiếc máy bay, bao vây xung quanh anh ta là ba tên Trùng tộc hung hãn.

Hoả lực của máy bay cứu viện không thể tấn công những mục tiêu nhỏ trên mặt đất. Vì thế, hai viên sĩ quan trên máy bay lập tức quát lớn: “Hạ cánh xuống dưới đó!” Một người trong đó liếc mắt nhìn Tô Di. “Còn không đi?”

“Tôi...” Tô Di là người có ơn tât báo, nhưng bảo cô chiến đấu trực tiếp với Trùng tộc trong khoảng cách gần như vậy, hiển nhiên không phải là ý kiến hay. Nhưng vào thời khắc này, đồng đội đương nhiên đã quên mất thân phận phụ nữ của cô.

Ba người xuống đến mặt đất, hiện ra trước mắt là một màn chắn động. Đội cảnh vệ biển toàn những người trẻ tuổi, đối mặt với Trùng tộc, không khỏi cảm thấy căng thẳng và sợ hãi. Ba tên côn trùng đứng thẳng bằng chiếc đuôi cứng như sắt của chúng, những chiếc chân đen nhánh mọc quanh thân không ngừng ve vẩy, cơ hồ có thể dễ dàng chọc thủng cơ thể con người. Nhưng Lăng Tranh vẫn đứng vững giữa vòng vây với vẻ

mặt lạnh tanh, dưới chân anh ta là xác hai tên côn trùng, toàn thân đầy máu, hiển nhiên là đã bị anh ta đánh gục.

Lăng Tranh giơ chân đạp vào phần bụng mềm mại của một trong ba tên kia. Tên côn trùng đó kêu thảm một tiếng rồi ngã lộn xuống đất, dường như lục phủ ngũ tạng đã bị thương tổn. Chân của Lăng Tranh cũng bị thương, máu chảy ròng ròng. Hai tên côn trùng còn lại lập tức bỏ nhào về phía anh ta! Anh ta chặt vật đầu lại chúng. Ba người Tô Di ngẩn người, chuẩn bị xông ngay tới.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Một tên côn trùng trúng đạn ngã xuống đất. Lăng Tranh quay đầu, nhìn thấy đám người Tô Di, lập tức nở nụ cười ngạo nghễ. “Mẹ kiếp, tôi sắp bị chúng cắn chết rồi đây!”

Nhưng đám côn trùng cũng không ngu ngốc chút nào. Hai tên còn lại lập tức lao về phía đám cảnh vệ biển. Những người cảnh vệ trẻ tuổi này chưa từng nhìn thấy Trùng tộc, khẩu súng lục đơn giản trong tay lại không thể bắn trúng được bộ giáp cứng cáp của chúng. Trong nháy mắt, hai gã cảnh vệ chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất. Cảnh tượng trước mắt vô cùng tàn nhẫn và tanh máu! Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Tô Di không thể không nổ súng. Có hai gã binh sĩ liều mạng, lao thẳng về phía hai tên côn trùng.

Lăng Tranh bị thương, ngồi bệt dưới đất, thấy Tô Di hai tay cầm chặt khẩu súng, dẫn tiến về phía trước thì giận dữ hét lên: “Cô làm cái gì vậy? Mau quay lại đây!”

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết vang lên. Một gã binh sĩ nằm gọn dưới chân tên côn trùng, bị chúng cắn xé một cách tàn nhẫn. Còn gã cảnh vệ trẻ tuổi được một binh sĩ khác cứu được. Lăng Tranh nổi giận, gầm lên một tiếng, kéo lê một bên chân bị thương, nhào tới. Tô Di vốn định giữ một khoảng cách nhất định, quyết không để bọn côn trùng tới gần. Đối với việc chiến đấu tay bo, cô hoàn toàn không có ưu thế, nếu tới gần cũng chỉ hy sinh vô ích. Nhưng trước tình thế này, cô gần như hoàn toàn quên hết lý trí.

Tô Di cũng nhanh chóng nhào tới.

Sau này, đồng đội định nghĩa về hành động này của cô là: huyết tính[1].

[1] Tâm huyết, chính trực.

Giao tranh, đấu đi đấu lại một hồi. Một con côn trùng, hai phi công trọng thương, một nữ phi công năng lực chiến đấu thấp kém, một đám cảnh vệ biển yếu ớt, tụ thành một đám hỗn loạn, âm ỉ một vùng trời.

Súng của Lăng Tranh đã hết đạn, trên người anh ta chỉ chít vết cắn, máu chảy ròng ròng, khiến màn chiến đấu kịch liệt của cao thủ cũng trở thành cảnh hỗn chiến. Vì để cứu đồng đội bị thương còn nằm trong tay địch nên họ không thể dùng súng. Tô Di cũng phải chiến đấu một cách chặt vật, cô cầm một con dao găm, đâm loạn xạ về phía hai tên côn trùng, nhưng không thể đâm xuyên qua lớp vỏ cứng rắn của chúng, trên mặt, trên người cô lại đầy vết trầy xước vì bị những chiếc chân sắc nhọn của chúng thọc vào.

“Đoàng!”

Trận hỗn chiến kết thúc bằng một tiếng súng nổ vang trời. Cuộc chiến trong nháy mắt tan rã. Mọi người giữ nguyên tư thế bất động, vì tên côn trùng vốn đang chế trụ họ giờ đã hoàn toàn không thể cử động. Một thân hình nho nhỏ, toàn thân nhuốm đầy máu tươi màu tím tanh hôi, lóp ngóp bò ra từ dưới bụng tên côn trùng, tay cầm mảnh lựu đạn, đáng vẻ có chút gì đó ngây ngô. Cũng chỉ có thân hình nhỏ bé ấy bị tên côn trùng đè hoàn toàn dưới thân nhưng với dáng vóc khổng lồ, thiếu linh hoạt của nó lại chẳng thể làm gì được cô.

“Khá lắm! Tiểu Di!” Lăng Tranh thở hắt ra một tiếng, nhắm mắt lại rồi đổ gục trên mặt đất. Bên kia, một đồng đội khác rốt cuộc cũng giết chết được tên côn trùng còn lại, liền ngồi phịch xuống đất, thở dốc.

“Lăng Tranh!” Tô Di mặt đầy nước mắt, nhìn đồng đội của mình nằm bất động, nửa sống nửa chết thì liền cảm thấy đây chẳng khác nào một cơn ác mộng, toàn thân cô không còn chút sức lực, hoảng sợ tột cùng...

“Chiến Hoàng! Chiến Hoàng!” Cô vội vàng gọi về chiến hạm bằng máy truyền tin đeo trên cổ tay. “Tôi nghi ngờ còn có những tên côn trùng khác đang chạy trốn, xin lệnh lập tức truy tìm trên toàn Windsor.”

Tô Di dự liệu quả không sai, đúng là vẫn còn côn trùng ẩn nấp ở Windsor này, ước tính số lượng phải trên hai mươi con. Từ phi thuyền Trùng tộc bị bắn rơi trên bờ cát, đám côn trùng chạy trốn đến một nơi ngoài

đất liền cách đó hơn một kilômét. Lãng Tranh mai phục, bắt được năm con trong số đó. Mà trước mặt Tô Di lúc này, đám côn trùng như thủy triều dâng, nhanh chóng bò đến, tấn công đoàn du khách.

Trong khoảng một kilômét đường bờ biển, cứ cách mỗi bước chân lại có một xác người nằm rải rác. Máu tươi tanh tưởi nhuộm đầy bờ cát trắng. Lực lượng quân sự vũ trụ vẫn chưa tới, lực lượng phòng ngự mặt đất căn bản vô phương chống lại bọn Trùng tộc hung hãn đó. Cứ tiếp tục với tốc độ này, bọn chúng nhất định sẽ gây ra đại họa kinh khủng cho loài người. Nhưng cuộc tấn công của Trùng tộc đã bị chặn đứng ngay trước đường lớn dẫn thẳng vào dinh thự của chính phủ Windsor. Hai mươi xác côn trùng xếp đồng trên một cỗ xe ngựa trên đường lớn, máu tươi chảy ướt mặt đường. Năm mươi gã quân cảnh mặc quân phục đen tuyền, tay cầm súng, lạnh lùng nhìn kẻ thù dị tộc vừa chết dưới họng súng vô tình của mình.

Trưởng Toà thị chính Windsor cúi thấp đầu, tiến về phía một vị quan chức cấp cao, trong lòng vẫn hết sức sợ hãi, nói: “Cục trưởng đúng là đoán việc như thần, lệnh cho quân cảnh bố trí hỏa lực tăng cường, cứu bọn thuộc hạ khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng, chiến dịch này coi như thành công mỹ mãn...”

Thương Chủ không để tâm đến những lời nói xu nịnh của bọn họ, trong bộ quân phục màu đen tuyền, anh ta đứng trên tầng hai của Toà thị chính, lẳng lặng giương ống nhòm quan sát phía đằng xa.

Mộ Tây Đình phẩy tay, ra hiệu cho gã viên chức kia ra ngoài rồi tiến lên trước, thấp giọng hỏi: “Cục trưởng, ngài thấy có gì khác thường sao?”

Thương Chủ hạ ống nhòm xuống, thần sắc hết sức khó hiểu, đôi mắt đen láy, sâu không thấy đáy khẽ nheo lại. “Chúng ta sắp gặp lại Mèo Con rồi...”

13. Chương 13: Dạ Tiệc Biểu Dương

Trong mắt Tô Di, vũ trụ rộng lớn chưa bao giờ xinh đẹp, lộng lẫy như hôm nay. Ngay giây phút đầu tiên khi bước vào boong thuyền, cô đã phát hiện bầu trời đêm nay đẹp không gì sánh được.

Đám đàn ông ai nấy đều mặc quần đen dài, áo trắng, thân hình cao to, lực lưỡng dung mạo anh tuấn, sáng ngời. Bọn họ xếp hàng chỉnh tề, nghiêm trang chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu, uốn ngực theo đúng chuẩn mực của bậc quân nhân, trước mặt là những máy bay chiến đấu hiệu Tuyết Phong.

Liên Đạc trong bộ quân phục chỉnh tề, cũng đứng chấp hai tay sau lưng nheo mắt nhìn Tô Di tiến đến gần. Lãng Tranh đứng sau Hạm trưởng ngực vẫn còn quần băng gạc, trên mặt có vài ba vết xước nhàn nhạt nhưng vẫn nở nụ cười vô cùng khí khái. Các binh sĩ hậu cần mặt đất và các sĩ quan kỹ thuật đều đứng ở lan can tầng hai, cúi đầu chăm chú quan sát mọi việc diễn ra dưới boong thuyền. Tô Di ngược mắt nhìn, chỉ thấy mọi người đều đang nhìn cô bằng ánh mắt rất mực ôn hòa. Cô hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Liên Đạc. Liên Đạc liếc nhìn cô một cái, nhận một đôi quân hàm hình giọt nước từ tay Hạm phó, cài lên cầu vai áo của cô.

“Chúc mừng cô, Thiếu úy!”

Giọng nói của Tô Di hơi run rẩy: “Cảm ơn Thượng tá!” Cô nhanh chóng giơ bàn tay phải ngang thái dương, ngay cả Liên Đạc và tất cả binh lính không quân cũng đều nhất loạt hướng về phía cô, chào theo nghi thức quân đội.

“Đêm nay là của cô, Trung úy. Nhưng đừng uống say quá, ngày mai còn phải tới Tòa thị chính tinh cầu Hy Vọng để nhận biểu dương nữa đấy!” Liên Đạc vừa dứt lời, đám đàn ông trẻ tuổi đã ồ ạt xông lên, bỏ lại anh ta và Hạm phó ở phía sau. Trong nháy mắt, Tô Di đã bị đám đàn ông lực lưỡng, cao hơn cô hẳn một cái đầu vây quanh. Ai nấy đều cười rất sảng khoái. Cô cũng không nhịn nổi cười. Đây là đêm của cô. Cô đã thông qua buổi sát hạch cơ bản và được Hạm trưởng công nhận. Từ nay về sau, cô chính thức trở thành sĩ quan quân Liên minh.

Đáng tiếc rằng đó chỉ là tạm thời.

Nhưng ít ra, đêm nay và những năm tháng sau, cô vẫn còn được giữ chức danh này.

“Tiểu Di, bọn tôi đã nghĩ cho em một biệt danh.” Lăng Tranh đặt tay lên vai cô, kéo đi. “Lại đây!”

Tô Di bị bọn họ đẩy tới trước một chiếc Tuyết Phong đã để ở đó từ lâu. Chỉ thấy trên thân nó là dòng chữ đỏ vô cùng bắt mắt, nét chữ phóng khoáng, rồng bay phượng múa.

“Cô có thích biệt danh này không?” Có người thích thú hỏi.

“Tiểu...” Tô Di chưa nhận được nhiều mặt chữ, hướng chỉ đây là lối viết thảo, cô không nhìn ra, liền nhàu mày hỏi: “Tôi không biết hai chữ phía sau.”

“Tiểu Văn Manh[1].” Sắc mặt Lăng Tranh lập tức trở nên nghiêm túc. “Em thấy có hợp lý không?”

[1] Có nghĩa là “tiểu mù chữ”, “đồ mù chữ”.

Tô Di: “...”

Đám đàn ông liền bật cười ha hả.

Lý Tích Trung đứng ở một bên, anh ta vốn là người hiền lành, không đồng tình, liền nói: “Đừng trêu chọc cô ấy nữa!”, rồi quay sang Tô Di, vẻ mặt hết sức ôn hòa. “Là một danh hiệu vô cùng mạnh mẽ - Mèo Hoang Nhỏ!”

Mọi người nhất loạt nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng cô.

Tô Di: “...”

“Biệt danh này rất phù hợp, chính tôi đã nghĩ ra cái tên này đó!” Lăng Tranh bỗng nhiên cúi đầu, ghé sát vào tai cô nói. Hơi thở của anh ta phả vào mặt cô nóng hổi. “Tiêu diệt được một phi thuyền của Trùng tộc, một con côn trùng! Còn nói em không phải “hoang” ư?”

Tô Di mặt không đổi sắc, nghiêng người sang một bên, né tránh nụ hôn Lăng Tranh suýt đặt lên vành tai cô. Anh ta đứng thẳng người, dưới ánh nhìn ám muội của mọi người, chỉ cười, không nói.

“Cảm ơn các anh! Nhưng tôi không thích biệt hiệu này đâu!”

Nhưng lời kháng nghị của cô lại chìm ngấm giữa tiếng la hét huyên náo của đám đàn ông.

“Mèo Hoang Nhỏ! Tôi muốn được hẹn hò với cô!”

“Biến ngay! Tối nay tôi còn muốn dạy cô ấy kỹ thuật chiến đấu!”

“Đừng để ý tới bọn họ, Mèo Hoang Nhỏ!” Có người cười ha hả. “Đừng để ý tới đám đốn mạt đó, nhanh tới đây nhảy cùng tôi nào!”

“Được rồi, Mèo Hoang Nhỏ thì Mèo Hoang Nhỏ.” Tô Di giơ tay đầu hàng, bước về phía gã đàn ông vừa mời cô nhảy nhưng vẫn không kìm được, quay đầu lại, hung dữ liếc mắt lườm Lăng Tranh - người đã đặt biệt danh đó cho cô. Lăng Tranh vẫn bình thản cầm ly rượu trong tay, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, khóe môi khẽ nhếch nụ cười nhạt.

Ngày hôm sau, Tô Di tỉnh giấc, đầu đau như muốn nứt ra. Đây là lần đầu tiên cô uống say đến vậy, cô thấy cảm giác này tuyệt không dễ chịu chút nào, sau này cô sẽ không uống nhiều như vậy nữa. Sau khi rời giường, Tô Di liền phát hiện ra, hơn một nửa bình sữa trong ký túc xá vẫn đang say ngủ. Lăng Tranh cùng một người đàn ông khác nằm dài dưới sàn, ngửa mặt lên trời, miệng ngáy khò khò. Cô không hề nghĩ ngợi, móc bút và kim từ điển ra tra, sau đó viết lên mặt Lăng Tranh ba chữ rồi mới đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lát sau, khi đang rửa mặt, cô nghe từ phía xa vọng vào một trận cười to, còn có tiếng Lăng Tranh ầm ục hét lên: “Là ai làm?”

Rất nhanh, một bóng dáng cao to vọt tới phòng tắm, khoanh tay đứng bên cạnh Tô Di, phần nộ chỉ vào khuôn mặt anh tuấn của mình. “Tiểu vô lại kia!”

Tô Di tỏ ra hết sức ngạc nhiên nhìn anh ta. “Mới sáng sớm mà sao anh đã tự chửi mình thế?”

“... Em viết đúng không?”

Tô Di không hề tỏ ra chột dạ, liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi nói: “Anh quên rồi sao? Tôi mù chữ đó!” Nói xong, cô cầm đồ của mình, nhẹ nhàng xoay người, rời đi. Mọi người xung quanh không nhin nổi, bật cười ha hả.

Sau lưng vẫn có tiếng bước chân bám theo, hiển nhiên là Lăng Tranh không cam lòng, muốn hỏi cho ra lẽ. Tô Di cũng không quay đầu lại, thản nhiên bước đi, coi như không hay biết. Đã rất lâu rồi, tâm tình cô không được thoải mái như vậy, cô muốn gìn giữ khoảnh khắc này lâu hơn một chút.

Nhưng đúng lúc này, cánh tay phải đang cầm đồ của cô bị một lực lớn ở phía sau kéo lại. Cô đành dừng bước, ngay sau đó, giọng nói của Lăng Tranh bỗng nhiên vang lên: “Tiểu Di, hẹn hò với anh đi... Anh thật lòng!”

Tô Di không quay đầu lại, bởi trong giọng nói của Lăng Tranh không hề có ý bông đùa. Nhưng trong giọng nói của cô lại có ý cười. “Anh sao vậy? Cảm thấy cô đơn quá chăng?”

“... Ừ!”

“Tôi có bạn trai rồi. Tôi cũng từng nói với anh rồi mà!” Tô Di vặn cổ tay khiến anh ta hơi buông lỏng tay cô ra. Cô xoay người, vẻ mặt hết sức khinh bỉ. “Anh cảm thấy cô đơn, bên cạnh chỉ có một mình tôi là phụ nữ nên mới muốn hẹn hò với tôi đúng không?”

“Có cần thiết phải thẳng thắn quá như thế không?” Lăng Tranh dịu dàng xoa mái tóc cô.

“Biến đi!” Cô nhắm đung bấp chân anh ta mà đá tới nhưng anh ta lại linh hoạt né được. “Tôi thà không có bạn trai còn hơn là đi hẹn hò với một người vì quá cô đơn mà vợ quàng vợ xiên như anh.”

“Thế nhưng từ khi em vào đây, có thấy bạn trai em đến thăm đâu?” Lăng Tranh không tán thành, nói. “Để bạn gái mình ở một nơi toàn là đàn ông thế này, người bạn trai của em có phải bị ám đầu rồi không?”

Tô Di không muốn tranh cãi với anh ta về vấn đề này nữa, liền nói: “Đêm nay là dạ tiệc biểu dương, nhất định sẽ có rất nhiều người đẹp danh giá, anh vội cái gì chứ?”

Hai mắt Lăng Tranh bỗng nhiên sáng quắc. “Nói cũng phải! Nhưng Tiểu Di này, em nên suy nghĩ về việc đá bạn trai...”

Tô Di không thèm để ý tới anh ta nữa, xoay người rời đi. Đi được vài bước, nụ cười nhẹ nhõm trên môi cô chợt tan biến.

Bạn trai thì đã có thể đá, nhưng người đó... đâu phải là bạn trai cô.

Anh ta là chủ nhân, chỉ có anh ta mới có quyền đá cô.

Mà thâm tâm cô luôn mong mỏi, tìm một kế hoạch hoàn hảo để có thể trốn thoát khỏi sự kìm hãm của anh ta. Cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi, phải tìm kiếm một cơ hội như vậy. Thực ra, cô đã từng đấu tranh tư tưởng giữa việc buông bỏ hay kiên trì đến cùng. Từ nay về sau, thực sự thuần phục anh ta, như những gì cô đã nói, mãi mãi không bao giờ phản bội.

Nhưng cảm giác vận mệnh của mình bị anh ta nắm trọn trong lòng bàn tay thật sự không thoải mái chút nào. Khi anh ta vui vẻ, có thể cho cô tòng quân vào Không quân để thực hiện ước mơ; khi mất hứng, lại có thể lột phăng quần áo của cô mà mặc sức chiêm đoạt. Cô thực sự không thể nào chấp nhận một việc như vậy. Nhưng những thương tổn mà anh ta mang lại cho cô thật ra cũng không nặng nề như cô tưởng tượng, còn những hy vọng và lợi ích anh ta mang đến lại lớn hơn mong đợi của cô rất nhiều.

Bảy giờ tối, tại buổi dạ tiệc của Tòa thị chính thành phố Hy Vọng.

Đây là buổi dạ tiệc đặc biệt nhất trong vòng mười năm qua. Bởi vài năm gần đây, đây là lần đầu tiên bọn giặc cỏ Trùng tộc xuất hiện trong địa phận của loài người. Mà đội Không quân anh dũng chỉ trong một thời gian ngắn bị tiêu diệt được hết, khẳng định được uy lực vũ bão của quân đội Liên minh, đồng thời cũng khiến quân đội Trùng tộc xấu hổ một phen. Trong thời kỳ chiến tranh, một pháo đài vũ trụ hy sinh lừng lẫy có thể chẳng nhận được chiếc huy chương nào, nhưng trong thời kỳ hòa bình này, hai quân nhân trẻ tuổi tiêu diệt được giặc cỏ lại có đủ tiêu chuẩn để trở thành những ngôi sao sáng của nhân loại.

Tại đại sảnh dưới tầng một, các quan chức cấp cao áo mũ chỉnh tề, nói cười không ngớt. Nhất là các cô gái xinh đẹp, luôn giữ cho mình ý tứ kiềm chế sự mong đợi. Tuy sức ảnh hưởng của quân đội đối với Liên minh những năm gần đây không còn lớn mạnh như trước nhưng cứ nghĩ đến việc sắp được gặp những vị anh hùng trẻ tuổi là các cô gái lại tràn đầy mong mỏi.

Khi các anh hùng thực sự xuất hiện, phòng tiệc rộng rãi là thế mà bỗng nhiên cũng có vẻ trở nên chật chội. Hạm phó tuổi ngoại tứ tuần, tướng mạo đôn hậu, luôn tươi cười, trầm ổn, khoác trên người bộ quân phục, dẫn đầu đoàn người vào phòng tiệc. Phía sau ông ta là những anh chàng cao to, lực lưỡng trong bộ quân phục thuần một màu xanh biếc, dung mạo hết sức anh tuấn, khí chất kiên cường, trong nháy mắt đã trở thành tâm điểm của buổi dạ tiệc. Các phóng viên không ngừng bấm máy ảnh lia lịa.

Tô Di đứng sau Hạm phó, trước Lăng Tranh, thân hình nhỏ bé không bắt mắt nhưng dung nhan lại rất nữ tính, yêu kiều, khiến những người có mặt tại đây không khỏi liếc mắt ngắm nhìn cô. Thế nhưng, không một ai nhận ra cô. Không ai nghĩ nữ sĩ quan không quân có đôi mắt lạnh lùng, trên mặt chỉ chút những vết thương chưa lành, một mình tiêu diệt tan tành máy bay địch kia và cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn với vóc người mảnh khảnh này có liên quan đến nhau. Chỉ trừ những người quen biết cô từ trước và những người thông minh nhanh trí mới nhận ra cô.

Các vị quan chức tụ tập ở một góc, uống rượu với nhau. Từ khu vực dành cho quan chức cấp cao trong Tòa thị chính, ngài Thị trưởng cầm một ly rượu, chậm rãi bước tới. Anh ta mỉm cười, nói: “Các bạn là niềm tự hào của Liên minh!”

Tất thấy quân nhân đều nghiêm trang hành lễ, kể cả Tô Di. “Cảm ơn ngài Thị trưởng!”

“Một lát nữa, buổi lễ sẽ bắt đầu.” Ánh mắt Du Mặc Niên thản nhiên nhìn lướt một vòng quanh những người đàn ông đứng đó, nói. “Tôi rất vinh dự được là người trao huy chương cho các vị!”

“Đó là vinh dự của chúng tôi, thưa ngài!” Lăng Tranh đại diện đám quân nhân đáp lời.

Du Mặc Niên gật đầu, quay sang nhìn Tô Di, nói: “Tô Di, đã lâu không gặp!”

Mọi người bỗng nhiên im lặng. Lăng Tranh và Lý Tích Trung đứng hai bên Tô Di, thần sắc vẫn bình ổn.

“Ngài Thị trưởng đã lâu không gặp!” Tô Di khẽ mỉm cười.

“Thật vui khi thấy cô lựa chọn phương pháp này để thể hiện giá trị của bản thân.” Giọng nói của Du Mặc Niên trầm thấp mà nhẹ nhàng. “Tôi rất tự hào khi có một người bạn như cô.”

“Cảm ơn ngài, đó là vinh hạnh của tôi!”

Khi Thị trưởng rời đi, mọi người nhất loạt quay sang nhìn cô. Lăng Tranh vỗ vỗ đầu cô, nói: “Người được em cứu kia cũng không tệ lắm nhỉ?”

Mọi người nhất loạt gật đầu, nói khí chất của Thị trưởng khiến người ta có cảm giác như một làn gió xuân thổi tới. Nhân lúc mọi người đang bàn tán ầm ĩ, Lăng Tranh bỗng cúi đầu, ghé sát vào tai cô, nói: “Anh ta không phải là cái tên ầm ầm kia đấy chứ?”

Tô Di sững sốt một chút mới hiểu ra anh ta muốn nói gì, liền ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Lăng Tranh. “Có anh bị ầm ầm ấy!”

Lăng Tranh cười ha hả, lại ngửa tay xoa đầu cô. Bỗng có người gọi lớn: “Hai người đừng liếc mắt đưa tình nữa, mau tới đây ăn đi!”

Lăng Tranh định kéo tay Tô Di tới đó, nhưng cô đã nhanh nhẹn tránh được. Tô Di nhận lấy đồ ăn người kia đưa sang, vừa định nói lời cảm ơn, liền nghe bên cạnh có tiếng con gái trò chuyện với nhau.

“Anh ta vẫn lạnh lùng như vậy!”

“Đúng thế, thật nghi ngờ anh ta có vấn đề về giới tính.”

“Ấy, nói nhỏ thôi, anh ta nghe thấy thì sao?”

...

“Mèo Hoang Nhỏ, em ngăn người ra đó làm gì?” Lăng Tranh ở bên cạnh, vỗ vỗ vai Tô Di.

“... Không có gì!” Tô Di ngồi xuống sofa, giơ ly rượu lên, chậm rãi ngẩng đầu.

Cô còn cho rằng anh ta chưa tới. Nhưng hóa ra, ở một góc phòng ít ai để ý nhất, đã sớm có một nhân vật nổi tiếng ngồi ở đó rồi. Mà khi cô chậm rãi ngẩng đầu, làm bộ lơ đãng nhìn ngó xung quanh, bỗng bất giác cúi gằm, không dám nhìn tiếp nữa.

Có những người, trời sinh ánh mắt có thể uy hiếp được người khác. Gã đàn ông trong bộ quân phục màu đen tuyền kia, mặc dù đứng cách xa như vậy, cô thậm chí còn không nhìn rõ vẻ mặt anh ta, anh ta cũng chưa chắc đã nhìn thấy cô, nhưng cô lại vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén, lợi hại của anh ta ở khắp mọi nơi. Bất luận cô đứng hay ngồi, bất luận cô ở gần hay xa cũng đều không thể thoát khỏi tầm mắt của người ấy.

Các viên sĩ quan bên cạnh cô đi tới đi lui. Các cô gái xinh đẹp chỉ cần để lộ dáng vẻ tươi cười, dịu dàng, e lệ thôi là những người đàn ông đó sẽ bước nhanh tới mà mời các cô khiêu vũ. Tuy các cô gái danh giá sẽ không được gả cho những quân nhân cấp thấp, mà những sĩ quan cấp thấp này cũng chưa chắc đã ưa thích mấy cô nàng con nhà quyền quý kia, nhưng trong buổi dạ tiệc lung linh như vậy, họ chẳng tiếc những giây phút lãng mạn cùng nhau. Trong nháy mắt, ngay cả Lăng Tranh cũng đã tìm được một cô gái danh giá để cùng khiêu vũ. Nét mặt anh ta sáng ngời, chạy đi chạy về như một làn gió xuân phơi phới.

“Cô ấy hẹn tôi chút nữa ra ngoài uống rượu.” Lăng Tranh nháy mắt với mọi người, đám đàn ông hiểu ý, liền phá lên cười một cách thô bỉ.

Lăng Tranh nhìn Tô Di này giờ vẫn trầm mặc, nói: “Mèo Hoang Nhỏ, em đừng có ghen đấy, trái tim tôi vẫn ở nơi này!”

Tô Di tự rút dây ly của mình, không thêm quan tâm tới anh ta. Ngồi thêm một lúc, cô lại thấy đám đàn ông đi săn gái đẹp trở về, ngồi trên sofa, mặt ai nấy đều tươi cười hơn hở. Có người tỏ ra đắc ý, có người tươi cười kỳ lạ, xem ra ai nấy đều đã có thu hoạch riêng.

“Tôi nói này, tối nay, chúng ta ai cũng đều đi tìm niềm vui riêng, bỏ lại Mèo Hoang Nhỏ ngồi đây một mình, như vậy thật không tốt, đúng không?” Có người lên tiếng.

“Mèo Hoang Nhỏ, nói đi, em thích ai, người ấy đêm nay sẽ theo em về.”

“Như vậy không được...” Lập tức có người lên tiếng phản đối.

“Ai nói tôi không có người chăm sóc?” Tô Di bỗng nhiên đứng bật dậy.

Thực ra, cô bắt buộc phải đứng lên. Ánh mắt của người đó chưa từng nhìn qua bên này, nhưng dường như có thể xuyên thấu khắp nơi. Toàn thân cô cứng ngắc. Cô biết, nếu cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ căng thẳng mà phạm phải sai lầm mất.

Lăng Tranh sớm đã chú ý tới vẻ mặt Tô Di liên dôi mắt theo ánh nhìn của cô. Nhìn xuyên qua phòng tiệc rộng lớn sang đoạn hành lang rộng bên cạnh, trên dãy sofa nằm khuất trong góc, có một người đàn ông áo đen đang ngồi yên lặng, ngón tay kẹp một điếu xì gà, lặng lẽ hút. Ánh đèn sáng lấp lánh phác họa vóc dáng cao lớn của anh ta, chỗ sáng chỗ tối, khiến anh ta càng có vẻ khó gần. Tuy không nhìn rõ vẻ mặt nhưng nhìn cách anh ta tùy ý ngồi trên sofa, đôi chân dài thẳng tắp, một cánh tay đặt hờ lên tay vịn, chiếc khay màu bạc trên cổ tay áo lóe sáng dưới ánh đèn, cũng đủ thấy anh ta thuộc tầng lớp nào trong xã hội.

Có hai gã quân cảnh đứng im lặng trong một góc nhỏ, nếu không tỉ mỉ quan sát thì không thể phát hiện ra. Thân phận của người đàn ông kia đã quá rõ ràng. Khí chất của anh ta không hề giống những quân nhân trẻ tuổi bọn họ, mặc dù trông anh ta vẫn còn rất trẻ, nhưng toàn thân lại toát lên vẻ lạnh lùng cùng hơi thở trầm ổn khác thường.

“Cục trưởng cục An ninh?” Có người thở dài nói. “Nghe nói, đêm nay anh ta mới chỉ khiêu vũ cùng nữ Phó thị trưởng tuổi ngoại tứ tuần thôi.”

“Các anh có muốn đánh cược không?” Tô Di cất giọng nói.

“Đánh cược gì?”

“Đánh cược anh ta sẽ khiêu vũ với tôi.”

14. Chương 14: Cô Gái Của Anh

Trong phòng tiệc của ngài Thị trưởng, sàn nhà bóng loáng, tiếng nhạc du dương, ánh đèn sáng rực. Có người cả đêm say sưa thể hiện mình trên sàn nhảy cũng không thể gây được sự chú ý của người khác, có người cả đêm chỉ ngồi yên lặng một chỗ nhưng lại khiến bao người để mắt không rời.

Ví dụ như Thương Chủy kia.

Lại ví dụ như nữ sĩ quan quân đội duy nhất ở đây - Tô Di.

Thế nên, khi nữ sĩ quan nhỏ nhắn, xinh xắn đột nhiên đứng lên, đi thẳng tới góc phòng, nơi Cục trưởng cục An ninh đang ngồi, lập tức có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía hai người. Nhưng dường như Tô Di không hề phát hiện ra điều đó, vẫn giữ nguyên nụ cười đoan chính, đứng trước mặt Cục trưởng cục An ninh thành phố.

“Cục trưởng, liệu Tô Di có thể có được vinh hạnh này không?”

Cô nói với giọng hết sức dịu dàng, trong trẻo, trên khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Chỉ có điều, hai bên gò má từ lúc nào đã ửng đỏ, chứng tỏ cô đang rất căng thẳng.

Người đàn ông đó im lặng mấy giây.

Tô Di nghĩ, có phải anh ta không ngờ ở chỗ đông người thế này, cô lại dám chủ động tiếp cận?

Nhưng sau mấy giây ngắn ngủi, anh ta đứng lên, chậm rãi đưa tay về phía cô. “Trung úy, tôi rất lấy làm vinh hạnh!”

Tô Di đặt tay mình lên bàn tay anh ta, anh ta lập tức nắm chặt lấy, dắt cô lên sàn nhảy. Khi những ngón tay thon dài, thô ráp của anh ta chạm vào bàn tay mềm mại của cô, trong lòng cô bỗng dấy lên cảm giác vô cùng sợ hãi. Phía trước có mấy đôi đang mãi mê khiêu vũ, thấy cô và Thương Chủy bước tới gần thì tự động tránh sang một bên nhường chỗ. Mọi người đều hướng ánh mắt tò mò về phía hai người. Nhưng bước chân của Thương Chủy không vì thế mà chậm lại, rất nhanh, anh ta đã đưa Tô Di ra đến giữa sàn. Hơi thở của cô có phần dồn dập, cảm nhận lòng bàn tay nóng hổi của anh ta chạm vào hông mình. Trong nháy mắt, cả người cô bị anh ta ép sát vào bộ quần phục màu đen tuyền. Đến cả tư thế khiêu vũ cũng thể hiện sự chiếm hữu mạnh mẽ.

“Mèo Hoang Nhỏ ư?” Giọng nói trầm thấp bỗng truyền đến, Tô Di lúng túng ngẩng lên. Những ngọn đèn thủy tinh ánh bạc tựa suối chảy, phản chiếu đường nét anh tuấn trên gương mặt khiến anh ta càng thêm phần xán lạn. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm tựa mặt nước hồ vạn năm yên bình, không chút gợn sóng. Anh ta vẫn vậy, tĩnh lặng nhưng chưa bao giờ thiếu đi vẻ lạnh lùng, thâm trầm đến đáng sợ. So với trong trí nhớ của cô, anh ta của ngày hôm nay còn có phần chân thật, sáng láng hơn nhiều.

“Cục trưởng...” Cô nghe giọng mình nhỏ nhẹ, dịu dàng hết mức có thể, nhưng chỉ có cô mới hiểu trong lòng mình từ lâu đã chai sạn, khô khan. “Lúc nào thì tôi có thể quay trở về bên ngài?”

Bàn tay to khỏe của Thương Chủy lướt theo vòng eo thon thả của cô, trượt dần xuống. Ánh mắt mờ ám của anh ta nhìn cô không chớp, dường như muốn đánh giá cô gái vừa mới thay da đổi thịt này một lượt. Mái tóc xõa dài mềm mượt ngày trước giờ đã được búi gọn gàng, cẩn thận giấu trong mũ quân nhân. Gương mặt vẫn sáng sủa, xinh xắn như cũ, không có vẻ tái nhợt, thiếu sức sống mà trái lại còn rất hồng hào, rắn rỏi. Trên trán vẫn còn dấu vết của hai vết sẹo hồng chưa lành hẳn, ghi dấu cuộc chiến anh dũng của cô với bọn giặc cỏ Trung tộc.

Trong trí nhớ của Thương Chủy, ánh mắt cô luôn vô thức để lộ vẻ hoảng sợ và trốn tránh. Hôm nay, ánh mắt đó vẫn hết sức nhu thuận, thậm chí còn hơi căng thẳng nhưng lại sáng ngời, giống như có dòng suối chảy qua, cuốn trôi mọi tạp niệm, khôi phục lại sự thuần khiết vốn có. Ngay từ khi bước vào đại sảnh, cô

đã đi giữa đám quân nhân trẻ tuổi, cảnh tượng ấy rất bắt mắt nhưng không hề bất ngờ chút nào. Có thể nhìn ra, đám đàn ông đó không hề kỳ thị hay khinh rẻ cô, thậm chí, hành động và lời nói còn thể hiện sự che chở và chăm sóc.

Xem ra, nửa năm qua, cô sống rất tốt.

“Tây Đình sẽ thông báo với cô sau.” Anh ta thản nhiên nói, Tô Di gật đầu không lên tiếng, tập trung tinh thần theo sát bước chân của Thương Chủy.

“Gã đàn ông kia là ai?” Thương Chủy đột nhiên hỏi.

Tô Di xoay mặt nhìn về hướng anh ta liếc mắt, thấy Lăng Tranh đang đứng dựa tường, nhìn họ với ánh mắt phức tạp.

“Anh ta tên là Lăng Tranh.” Giọng nói của Tô Di rất tự nhiên. “Đội trưởng đội không quân.”

“Cô vẫn nhớ kĩ những gì tôi nói chứ?”

“... Tôi nhớ, vẫn nhớ mà!” Vừa nói xong câu này, Tô Di liền kinh ngạc thấy Lăng Tranh đặt ly rượu xuống, bước nhanh về phía này.

Anh ta tới đây làm gì? Bình thường, cô chỉ thấy dáng vẻ bông đùa, ngả ngớn của anh ta. Lúc này, bộ dạng lo lắng, gấp gáp kia là sao? Tô Di vội vàng nháy mắt ra hiệu với anh ta, nhưng dường như anh ta không để ý tới, bước chân càng gấp gáp hơn.

Kỳ thực, Tô Di đã trách nhảm Lăng Tranh. Anh ta rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, đi tới không phải để đánh ghen mà là vì cảm thấy lo lắng. Nguyên nhân là do mấy gã phi công ngồi rồi, không có việc gì làm kia thấy Tô Di dịu dàng khiêu vũ cùng nhân vật “hắc ám” nhất thành phố thì nói nhỏ với nhau: “Tô Di sinh ra ở khu Lam Qua đúng không? Ở nơi đó, quân cảnh làm rất nhiều chuyện xấu xa. Không biết có phải cô ấy nhất thời bị kích động mà muốn làm chuyện ngu ngốc gì không... Đây chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?”

Mọi người nhìn Tô Di dấn sát vào người Thương Chủy mà nhảy, càng nhìn càng thấy không ổn. Nếu không phải như vậy thì một người luôn giữ khoảng cách nhất định với đàn ông như Tô Di sao có thể chủ động mời anh ta khiêu vũ được?

Hơn nữa, lúc đó, giọng cô cũng rất kỳ quái, nhỏ nhẹ, thanh thoát, cứ như biến thành một người khác vậy. Lăng Tranh chơi thân với Tô Di nhất nên lập tức đứng ngồi không yên. Mà lúc Tô Di vừa liếc mắt nhìn anh ta, trong mắt còn ẩn chứa hàm ý “hãy tránh xa”, khiến anh ta không thể ngồi yên được nữa, bèn cất bước tới gần.

“Xin chào ngài, Cục trưởng Thương!” Lăng Tranh đi tới bên cạnh hai người họ, giọng nói sang sảng phá vỡ tiếng nhạc du dương và bầu không khí lãng mạn. “Tôi là Lăng Tranh, Thượng úy, từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của ngài!”

Thương Chủy buông Tô Di ra, khoe miệng khe nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt. “Rất vui được gặp anh!”

Tô Di thấy anh ta tươi cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng, bất giác cảm thấy kinh hãi. Lăng Tranh đột nhiên nhìn cô, nói: “Tiểu Di, bọn họ gọi em qua đó, nói là có việc cần hỏi em.”

“Ồ, chút nữa tôi sẽ qua, anh cứ trở lại đó trước đi!” Tô Di cười cười với anh ta. Nhưng Lăng Tranh đòi nào chịu nghe lời, lại nhìn sang Thương Chủy, cười cười rồi tiến lên, nắm lấy tay Tô Di, kéo đi. “Đừng lè mề nữa, bọn họ đang chờ kìa!”

Tô Di không còn cách nào khác, nhìn Thương Chủy, nói: “Cục trưởng, tôi đi trước...”

“Không được đi!” Giọng nói nhàn nhạt của Thương Chủy cất lên, hàm chứa cả ý cười. Lăng Tranh bỗng nhiên nhú mày. Tô Di giật thót, hồn vía bay lên mây.

Cô là của Thương Chủy, anh ta là người đào tạo cô. Nhưng chẳng phải, bất luận là xuất phát từ mục đích gì thì việc này cũng không thể để ai biết hay sao? Cô chủ động tới mời anh ta khiêu vũ đã khiến người khác chú ý lắm rồi. Nhưng nghĩ lại thì Cục trưởng cục An ninh cùng khiêu vũ với nữ sĩ quan lập chiến công hiển

hách thì cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc. Giờ có Lăng Tranh ở đây, anh ta lại đột nhiên nói “Không được đi” là ý gì?

Sắc mặt Lăng Tranh thoáng chút thay đổi, hết nhìn Tô Di lại nhìn sang Thương Chủ, anh ta không thể tưởng tượng được một Thương Chủ lạnh lùng, bạo quyền với một Tô Di hiền lành, đoan chính có điểm gì liên quan đến nhau. Nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ Tô Di đang tìm cách ám sát Thương Chủ, nhưng bị anh ta phát hiện nên giờ mới không cho cô rời đi?

Nghĩ vậy, Lăng Tranh nắm chặt tay Tô Di, không chút sợ hãi nhìn Thương Chủ, nói với giọng ngả ngớn: “Ngài Cục trưởng đây thích nói đùa quá! Chúng ta đi thôi!”

Tô Di lập tức giãy giụa vặn cổ tay, quát khê Lăng Tranh một câu: “Anh đi trước đi!”

“Nghe lời đi!” Lăng Tranh cũng không hề nhượng bộ, quát một tiếng rồi khom lưng, nhắc bổng cô, vắt lên vai.

Các quan khách có mặt trong bữa tiệc bị tiếng quát làm cho kinh động, ai nấy đều dừng cuộc nói chuyện đang dang dở, kinh ngạc nhìn về phía họ. Nhưng Lăng Tranh không thể rời đi, bởi trước mặt anh ta lúc này là hai gã cảnh vệ đứng chặn đường. Đám đàn ông trong đội Không quân thấy vậy, liền chạy tới, vây quanh hai gã cảnh vệ kia. Bầu không khí trong nháy mắt trở nên hết sức căng thẳng. Quân đội cùng cảnh vệ đối đầu. Các quan khách không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Sao nào?” Lăng Tranh quay đầu, hung hăng nhìn Thương Chủ. “Tôi đưa cô gái của mình đi, chẳng lẽ cảnh vệ cũng quản việc này sao?”

Đám phi công xông lên, lần này, Tô Di cũng không thể quát được Lăng Tranh.

Du Mặc Niên nghe tin liền chạy tới, đứng bên cạnh Thương Chủ, thấp giọng nói: “Cục trưởng Thương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thương Chủ khoát tay, nhìn Lăng Tranh, cười nhạt. “Cô gái của anh ư?”

Tô Di hung hăng đấm một phát vào cổ Lăng Tranh, khiến anh ta bị đau mà rơi lỏng tay ra. Nhân cơ hội đó, cô trượt xuống khỏi người anh ta, quát một tiếng: “Anh câm miệng đi!” Sau đó, liền cung kính nhìn Thương Chủ. “Ngài Cục trưởng, quân đội chúng tôi hay tùy tiện bông đùa. Bọn họ đều là đồng đội của tôi, có hơi ồn ào một chút. Sự trung thành của chúng tôi là không gì có thể thay đổi. Có gì mạo phạm, xin ngài thứ lỗi.”

Tô Di nói những câu này nghe qua có vẻ hàm hồ nhưng thực chất nội dung trong đó lại rất rõ ràng.

Lúc này, Hạm phó cũng chạy tới. Con người lúc nào cũng thân thiện, đôn hậu như ông, thấy người bọn họ gây chuyện chính là Thương Chủ thì sắc mặt liền thay đổi, gần giọng nói với Lăng Tranh: “Lại chuyện gì nữa đây, Thượng úy?” rồi liếc mắt nhìn quân cảnh vệ. “Đội cảnh vệ quản chuyện của Không quân từ khi nào vậy?”

Hiển nhiên ông ta cũng đã nghe qua danh tiếng của Thương Chủ, rốt cuộc câu nói này lại khiến cho đám sĩ quan không quân đứng phía sau càng thêm phần hung hăng. Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

“Lễ biểu dương sắp bắt đầu rồi!” Du Mặc Niên nói như ra lệnh. “Mời các vị trở lại ghế ngồi.” Anh ta đích thân lên tiếng hòa giải, mọi người đều phải nể mặt. Đám đông đứng vây quanh bắt đầu tản ra. Nhưng không phải ai cũng nghĩ vậy.

“Qua đây!” Một giọng nói trầm thấp vang lên. Là Thương Chủ. Anh ta nhìn thẳng vào mắt Tô Di, tựa như những người xung quanh không hề tồn tại.

“Đừng đi qua đó!” Đám sĩ quan không quân đứng sau Lăng Tranh giống như những con sư tử giữ môi, đứng chắn trước mặt Tô Di.

Trong lòng Tô Di thầm cười khở. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, có hàng trăm ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm. Dưới ánh đèn huyền ảo, tất thấy mọi người đều tuấn lãng cao quý hoặc xinh đẹp mỹ miều. Nhưng trong mắt Tô Di, tất cả dần trở nên mơ hồ, mờ nhạt, cô chỉ nhìn thấy duy nhất khuôn mặt mỉm cười của Thương Chủ, giống hệt một pho tượng sinh động. Mỗi bước đi của Tô Di đều vô cùng gian nan, tựa hồ

đang lững lờ trôi trên mặt nước, không cẩn thận sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào. Rốt cuộc, cô cũng đã đi tới trước mặt Thương Chủy.

“Em là người phụ nữ của ai?” Giọng nói của Thương Chủy kề sát bên tai nhưng lại như vọng tới từ một cõi xa xăm ngoài vũ trụ. Anh ta nói rất khẽ, rất từ tốn, từng từ, từng từ lọt vào tai cô lại nặng tựa ngàn cân. Tô Di ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu không thấy đáy của anh ta.

“Nói cho họ biết đi!” Nụ cười của anh ta càng thêm nồng đậm, thoáng để lộ sự hứng thú không thể kiểm chế.

Mọi người đều dõi ánh mắt chờ đợi về phía Tô Di. Lăng Tranh khẽ lẩm bầm chữ một câu, các sĩ quan khác lại thấy vô cùng ngạc nhiên. Tô Di tiến lên một bước, hai tay nhẹ nhàng quàng lên cổ Thương Chủy, kiễng chân, nhắm mắt, đôi môi run rẩy khẽ chạm vào môi anh ta. Trong mơ hồ, cô nghe thấy tiếng mọi người ồ lên kinh ngạc.

Đúng vậy, ai có thể nghĩ được rằng, một tân nữ sĩ quan không quân lại có quan hệ mật thiết với Cục trưởng cục An ninh đến vậy? Mà Tô Di càng không thể ngờ rằng, trước mặt công chúng, Thương Chủy lại dễ dàng tuyên bố quyền sở hữu đối với cô. Nhưng cô không có thời gian để nghĩ sâu sắc hơn về vấn đề này, vì Thương Chủy một lần nữa ôm ngang eo cô, ép cô kề sát vào vòm ngực ấm áp của mình. Vốn tưởng đôi môi lạnh như băng của anh ta chỉ chạm hờ lên môi cô rồi thôi, nhưng đầu lưỡi anh ta lại mạnh mẽ chiếm trọn khoang miệng cô.

Cô mở to mắt, đôi mắt tĩnh lặng không một gợn sóng kia chưa bao giờ gần cô đến thế, lúc này lại sát ngay trước mặt. Môi lưỡi anh ta mạnh mẽ tấn công, khiêu khích cô đáp trả, khiến cô kinh hồn bạt vía, không sao thở nổi. Tiếng bàn tán xung quanh không biết từ lúc nào đã tan biến, thay vào đó là tiếng vỗ tay chúc mừng, ban đầu còn thưa thớt, sau càng lúc càng to, càng lúc càng rầm rộ. Trong suốt thời gian ấy, Tô Di vẫn bị Thương Chủy giữ chặt đầu, cưỡng ép, cô bất lực để mặc anh ta nuốt lấy từng hơi thở của mình. Rất lâu sau, lâu đến nỗi cô muốn ngất xỉu, sắc mặt ửng đỏ vì thiếu không khí, anh ta mới buông ra.

“Đêm nay.” Anh ta thâm trầm liếc nhìn cô, bỏ lại hai từ rồi không quay đầu lại, đi thẳng tới ngồi xuống hàng ghế dành cho khách quý.

Tô Di đứng im tại chỗ, dưới ánh mắt kinh ngạc, đổ kỵ, nghi hoặc và khinh bỉ của các mỹ nữ đứng vây quanh, cô chỉ biết cúi đầu thật thấp.

Đêm nay, anh ta nói là đêm nay.

Cô ngẩng đầu, phát hiện ánh đèn thủy tinh vốn sáng rõ là thế, lúc này lại trở nên tối sầm. Xoay người lại, cô thấy đồng đội đang nhìn mình với ánh mắt cổ quái, còn Lăng Tranh đã biến đâu mất.

“Anh ấy... là bạn trai tôi.” Cô bước tới gần, chỉ có thể giải thích như vậy.

“Cô làm gì vậy chứ?” Có người mất hứng nói. “Chúng tôi còn tưởng anh ta sẽ gây bất lợi cho cô nên Lăng Tranh mới ra mặt giúp.”

“Tôi xin lỗi!” Cô lặng lẽ đáp.

Rốt cuộc, chỗ ngồi cũng được sắp xếp xong, tiếng nhạc vang lên, Lăng Tranh ngồi xuống bên cạnh cô, sắc mặt tái xanh. Cô gơ ngón tay, chọc chọc vào bắp đùi anh ta, nói: “Xin lỗi!”

“Không có gì!” Lăng Tranh không hề nhìn cô, lạnh lùng nói. “Coi như tôi tự mình đa tình.”

Trong lòng Tô Di rất ảm ức, khó chịu, nhưng cô thực sự không thể giải thích gì thêm. Cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc suy nghĩ xem nên giải thích với Lăng Tranh ngay khi trở lại chiến hạm hay là đợi đến sau khi trở về bên cạnh Thương Chủy rồi mới giải thích cặn kẽ với anh ta sau. Bằng không, với tính cách của anh ta, sẽ lại gây ra chuyện gì mất. Mỗi đồng đội đều rất quan tâm, chăm sóc cô, cô rất cảm kích vì điều đó. Cô không muốn bọn họ vì cô mà liều mạng chọc giận Thương Chủy. Thực sự không đáng chút nào.

Lễ biểu dương nhanh chóng được tiến hành. Phó tổng thống Liên minh từ xa đến đúng lúc Du Mặc Niên trao huy chương cho Lăng Tranh, Tô Di và những sĩ quan lập công khác. Dưới ánh đèn sáng rõ, Tô Di đứng giữa đám đàn ông, quân phục chỉnh tề, huy chương đeo trên ngực áo sáng lấp lánh. Cô chỉ cảm thấy dưới khán đài lúc này là một mảnh trắng xóa. Có rất nhiều người đang nhìn cô, cô biết. Bởi một màn “biểu diễn”

ngoài ý muốn mà cô có ngày hôm nay, và tất nhiên ngày mai, trang nhất các tờ báo chắc chắn sẽ đăng tin về cô. Nhưng người đàn ông thâm trầm kia, cô thực sự không sao hiểu thấu.

Lúc này, anh ta mặc bộ quân phục chỉnh tề, ngay ngắn ngồi trên hàng ghế khách quý, cao cao tại thượng, vẻ mặt hết sức lạnh lùng. Cứ như thể, vạn vật trên thế gian này đều nhỏ bé và hèn mọn đối với anh ta. Cô biết anh ta lạnh lùng bằng giá, cũng biết anh ta đã cai quản đội quân cảnh bằng phương pháp ngang ngược như thế nào.

Nhưng nụ hôn này, rốt cuộc là vì điều gì?

15. Chương 15: Ngày Cuối Cùng Của Tôi

Đêm đã khuya.

Đám đàn ông đều đã có nơi để đi, đến Hạm phó cương trực là thế mà cũng ôm cho mình một cô gái xinh đẹp, dặt dứu nhau tới quán rượu tâm sự. Sau khi ở trước mặt mọi người gây náo loạn, tranh giành phụ nữ với Cục trưởng cục An ninh, Lăng Tranh vẫn dụ được cô con gái của một bộ trưởng nào đó rời đi, từ đầu đến cuối không nhìn Tô Di lấy một lần.

Tô Di ngồi trên xe của một gã quân cảnh, trầm mặc nhìn cảnh đêm thành phố thanh bình, tươi đẹp bên ngoài cửa sổ. Tuyết rơi phủ kín các ngọn núi vùng ngoại ô, ánh đèn ven đường núi sáng tỏ nhưng lạnh lùng trong cô độc. Phía xa xa còn có thể mơ hồ trông thấy dưới chân núi, những dòng sông đóng băng như dát ngọc, trườn mình giữa bóng đêm. Đã nửa năm trôi qua, rốt cuộc cô cũng quay lại dinh thự của Thương gia thêm lần nữa.

Có vẻ như cô đã hiểu ra động cơ nụ hôn tối nay của anh ta có ý nghĩa gì. Có lẽ anh ta cảm thấy tức giận. Một người cao ngạo như anh ta, sao có thể để Lăng Tranh cùng Hạm phó của cô mặc sức khiêu khích được cơ chứ? Hoặc, cũng có thể là do con người của Thương Chủ đã thay đổi, bây giờ anh ta phổ trương hơn thì sao?

Gần vua như gần cọp, lúc này, cô chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy mà thôi.

Dinh thự vẫn vắng lặng, căn phòng cô từng ở tựa hồ hoàn toàn được giữ nguyên như cũ, quần áo và đồ dùng hằng ngày cũng được đặt đúng chỗ trước kia cô vẫn dùng. Cô bất giác thấy mình như người đang ở song song giữa hai thế giới.

Rời xa Thương Chủ, lần đầu tiên cô được hít thở bầu không khí tự do tự tại, được làm những việc trước đây có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, nhưng những việc này đều là Thương Chủ mang đến cho cô, thậm chí, chút tài mọn của cô cũng là do anh ta phát hiện.

Đồng hồ đã điểm, báo hiệu thời khắc nửa đêm nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Thương Chủ và Mộ Tây Đình đâu. Lẽ nào, đêm nay anh ta không về? Suy đoán này khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Đêm hôm trước say rượu, ngủ không ngon giấc nên lúc này, cô muốn đi ngủ trước. Cô ngủ một mạch đến khi trời tờ mờ sáng, cảm giác lạnh lẽo khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô đứng dậy, bước tới trước cửa sổ, phát hiện ở bên ngoài, một trận tuyết dày đang phủ kín đất trời, vạn vật một màu trắng xóa.

Thương Chủ vẫn chưa trở về.

Lý do nào khiến một người như anh ta cũng có lúc thất hẹn cơ chứ?

Cô mặc áo khoác, không từ biệt bất kỳ ai, bắt taxi, nhanh chóng rời khỏi Thương gia. Còn rất lâu mới tới thời gian tập hợp. Tô Di đứng ở đầu đường của trung tâm thành phố, cô chợt nhận ra đây là lần đầu tiên cô có tâm trạng muốn thưởng thức cảnh phồn hoa mỹ lệ của thành phố Hy Vọng này. Đồng thời cũng phát hiện ra, ở đây, ngoại trừ Thương gia, cô không còn nơi nào để trú ngụ. Cô không khỏi nhớ tới cha mẹ mà cảm thấy sầu muộn, day dứt khôn nguôi. Nhưng Tô Di không hề hay biết, thành phố thoạt nhìn yên bình này, chỉ trong một đêm đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Một tiếng sau khi cô rời khỏi Thương gia không lời từ biệt, quân cảnh liền vây quanh dinh thự, xộc thẳng vào phòng tìm nhưng không thấy cô đâu. Sau khi xác định cô đã mất tích, bọn họ liền gọi điện thông báo cho Thương Chủ. Trong phòng làm việc của Cục trưởng cục An ninh, Thương Chủ cả đêm không ngủ, lặng lẽ đặt điện thoại xuống, nhìn gã quân cảnh vẫn luôn đứng đợi lệnh trước mặt.

“Truy lùng toàn thành phố!”

Gã quân cảnh thoáng chút do dự. “Trong tay cô ấy có vũ khí, nếu như chống lại...”

Thương Chủ quét ánh mắt lạnh như băng nhìn gã cảnh vệ khiến lòng gã bất giác trầm xuống mơ hồ cảm thấy mình đã hỏi điều không nên hỏi.

“Giết ngay tại chỗ!” Anh ta thản nhiên đáp.

Giao lộ phía tây thành phố Hy Vọng tại ngọn núi Đồ Phi.

Trên tinh cầu Hy Vọng chỉ duy nhất một mảnh nhỏ đất liền là có tài nguyên phong phú, có thể giúp loài người sinh tồn. Những nơi khác, hoặc bị bao trùm bởi băng tuyết lạnh giá hoặc chìm trong đại dương bao la không có điểm dừng. Ngọn núi Đồ Phi chính là nơi tiếp giáp giữa thành phố Hy Vọng và đại dương bao la.

Tô Di mặc áo ấm, chập vạt men theo lớp tuyết đọng trên sườn núi mà đi. Ước chừng được khoảng hai tiếng đồng hồ, cô quyết định bỏ cuộc, dừng lại tại một thân cây khô lớn bên đường để nghỉ ngơi, vẫn không tìm thấy - hang động kia, chiếc quan tài kia - nơi cô tỉnh dậy và nhìn thấy thành phố này. Nơi này đã là chỗ sâu nhất của ngọn núi, hầu như không có bóng dáng con người. Tô Di không hiểu tại sao hình ảnh cô tham gia lễ tốt nghiệp đại học vẫn còn in sâu trong tâm trí vẫn còn rất sống động đến thế vậy mà khi tỉnh dậy, cô lại nằm trong một cỗ quan tài đặt giữa vùng sơn động hoang vắng?

Rốt cuộc là ai đã đưa cô đến nơi này?

Đang mải suy nghĩ đến thất thần, cô chợt nghe thấy một âm thanh khe khẽ, đó là tiếng giày giẫm lên mặt tuyết. Cô ngẩng đầu, liền thấy một đội quân cảnh đang đứng đó. Cô đứng lên. Đội quân cảnh bình tĩnh tiến gần về phía cô.

“Là Thiếu úy Tô Di phải không?” Một gã quân cảnh hỏi xác nhận.

“Vâng!”

Bọn họ lập tức rút súng ra, vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc, vây quanh cô.

“Các anh sao vậy?” Cô tiến lên một bước. Đám quân cảnh cũng lùi lại một bước nhưng vẫn giữ nguyên đội hình bao vây cô.

“Giao vũ khí ra đây!” Gã quân cảnh đứng đầu quát. “Không được lại gần, lập tức nằm xuống đất!”

“Có chuyện gì vậy chứ?” Cô nghe theo lời anh ta, ôm đầu, ngồi xổm xuống đất, ngẩng lên, nói: “Tôi muốn gặp Cục trưởng!”

Đám quân cảnh không ai trả lời. Hai gã quân cảnh đeo mặt nạ phòng độc và bao tay thật dày, sau đó còng hai tay hai chân cô lại.

Trên người cô có độc sao?

Tô Di bị đám quân cảnh dùng một chiếc gậy sắt dài đẩy sau lưng, cô lảo đảo tiến về phía trước. Cô chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, lo lắng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại cục An ninh tinh cầu.

Trong phòng sinh hóa ngầm dưới mặt đất, đèn đuốc sáng trưng, có bảy thi thể được đặt trên bàn giải phẫu.

Thương Chủ chấp tay sau lưng, đứng ngoài phòng sinh hóa, trầm mặc không nói một lời. Du Mặc Niên đi từ trong thang máy ra, nói với anh ta: “Nữ vương của Trùng tộc gửi lời xin lỗi tới chúng ta, cũng ngỏ lời sẽ bồi thường cho người bị hại một khoản tiền lớn.”

Thương Chủ cười khẽ một tiếng, không đáp lời khiến Du Mặc Niên cảm thấy khó chịu.

“Tôi cũng cảm thấy, lần này, những phi công đó bị nhiễm virus không đơn giản chỉ là việc ngoài ý muốn.” Du Mặc Niên nhìn về phía các thi thể nằm đó, nói tiếp: “Cũng không có chứng cứ xác thực nên ai dám khẳng định đằng sau chuyện này có âm mưu hay không? Có lẽ, hiệp ước hòa bình kéo dài hai mươi năm sắp bị phá vỡ rồi!”

Thương Chủy liếc nhìn anh ta một cái rồi nói: “Đó không phải là virus, mà là ký sinh trùng.”

Du Mặc Niên tần ngần giây lát rồi nói: “Toàn thể binh sĩ của Chiến Hoàng đã bị kiểm soát. Lúc này, đã có kết quả kiểm tra, không ai bị nhiễm bệnh cả.” Ngừng lại một chút, anh ta nói tiếp. “Hôm đó, cùng Trùng tộc đánh giáp lá cà có tất cả bốn phi công, hai trong số họ đang nằm đây cùng những người phụ nữ đem qua đi theo họ và người dân vô tội bị họ cắn. Hai người còn lại là Lăng Tranh và Tô Di. Nghe nói, Tô Di hôm đó bị thương nhẹ nhất, còn Lăng Tranh thì bị thương rất nặng.”

“Cho nên, có thể khẳng định Lăng Tranh đã phát bệnh, còn Tô Di thì chưa chắc.” Thương Chủy nhìn Du Mặc Niên. “Ngài muốn nói như vậy, đúng không?”

“Cô ấy là người phụ nữ của ngài mà!” Du Mặc Niên không đành lòng, nói. “Ngài định giết cả cô ấy sao?”

Không đợi Thương Chủy trả lời, máy truyền tin đeo trên cổ tay anh ta đã phát tín hiệu. “Thưa ngài Thị trưởng, đã bắt được Tô Di. Một giờ sau sẽ đưa về cục.”

“Cô ấy thế nào rồi?” Du Mặc Niên hỏi.

Gã quân cảnh ở đầu dây bên kia đáp: “Cô ấy vẫn còn tương đối bình thường, dường như không biết chuyện gì đang xảy ra.”

Du Mặc Niên cảm thấy rất vui mừng, như vậy có nghĩa là trong cơ thể của Tô Di không có ký sinh trùng? Anh ta nhìn Thương Chủy, chỉ thấy sắc mặt Thương Chủy trầm lặng như nước, căn bản không thể đoán được anh ta đang buồn hay vui.

Tô Di không ngờ được gặp lại Thương Chủy và Du Mặc Niên nhanh như vậy, càng không nghĩ sẽ gặp họ trong tình cảnh này. Cô nắm chặt chân song sắt, nhìn những thi thể nằm cách đó không xa, trong lòng sợ hãi khôn xiết. Rõ ràng hôm qua cô còn cùng bọn họ lên khán đài nhận huy chương khen thưởng, tại sao chỉ trong một đêm đã nằm phơi xác ở đây rồi? Đầu, cơ thể, tay chân họ thũng lỗ chỗ, máu tươi loang lổ. Trên những vết máu khô tanh tưởi, đám ấu trùng màu xám tro chen chúc nhau, bò lúc nhúc quanh miệng các vết thương. Vết mặt của bọn họ đều vô cùng dữ tợn, cơ hồ trước khi chết đã phải chịu sự đau đớn tột cùng.

“Đã có kết quả kiểm tra rồi!” Du Mặc Niên đứng ngoài cửa kính, giọng nói của anh ta truyền qua loa phóng thanh. “Tô Di, bên trong cơ thể cô có mười lăm trứng trùng, chúng đang bắt đầu sinh sôi nảy nở.”

Tô Di cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, lúng túng nói: “Sao có thể như vậy được? Lúc chúng tôi quay về hạm đội đã kiểm tra kỹ càng, không phát hiện thấy có điểm đáng ngờ nào mà...”

“Những trứng trùng này rất nhỏ, lúc chúng chưa nở thì có kiểm tra cũng vô ích.” Du Mặc Niên chậm rãi nói.

“...” Giọng nói của Tô Di lại bình tĩnh đến kỳ lạ, “Sau đây, tôi phải làm gì? Các bác sĩ muốn lấy những con ấu trùng ấy ra sao?”

Du Mặc Niên yên lặng nhìn cô một hồi với ánh mắt vô cùng đáng tiếc. Sau đó, anh ta quay người, nhìn về phía Thương Chủy. “Theo như lời đề nghị của ngài, tôi đã cho người tiến hành điều tra dân chúng toàn thành phố.”

Nhìn theo bóng dáng Du Mặc Niên biến mất trong thang máy, dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể cô đều tan biến. Hai tay cô nắm chặt chân song sắt, ngơ ngác nhìn Thương Chủy này giờ vẫn luôn trầm ngâm.

“Cục trưởng...” Giọng cô nhẹ như gió thoảng.

Thương Chủy nhìn cô, vẫn ánh mắt lạnh lùng nhưng lúc này lại có thêm vài phần châm chọc. Anh ta không nói một lời, mở cửa phòng cách ly, vui vẻ bước tới. Nhìn bóng dáng anh ta đến gần chiếc lồng sắt, Tô Di thoáng lùi về phía sau nửa bước.

“Lăng Tranh đâu?” Giọng nói của anh ta lạnh như băng, khiến cô có cảm giác đang trò chuyện với một xác chết.

“Tôi không biết...”

“Thi thể ngoài cùng kia là con gái Bộ trưởng bộ Tài chính.” Anh ta thản nhiên nói. “Tối qua, có người thấy Lăng Tranh cùng cô ta rời đi. Cô ta bị cắn chết ngay tại chỗ.”

Vậy là Lăng Tranh đã phát bệnh rồi sao? Trong lòng Tô Di chợt trầm xuống, nghĩ lại quãng thời gian cùng Lăng Tranh luyện tập, chiến đấu tại Chiến Hoàng, anh ta hoạt bát, vui vẻ là vậy mà giờ sắp biến thành một thi thể dữ tợn rồi... Tô Di không khỏi cảm thấy bất rứt, khó chịu. Nhưng cô nào có nhiều thời gian mà cảm thông thay cho người khác? Vì hiện giờ, trong cơ thể cô đang có mười lăm trứng trùng bắt đầu sinh sôi nảy nở. Nghĩ tới đây, cô bất giác cảm thấy toàn thân mình khác lạ, cơ hồ trong huyết quản lúc này thực sự có thứ gì đó đang chậm chạp di chuyển.

“Tôi không biết anh ta đi đâu.” Cảm giác khó chịu tột độ xộc lên đỉnh đầu, cô nghiêng rằng, gần giọng nói. Nhưng cô vẫn chưa thôi hy vọng, liền mở to mắt nhìn Thương Chủy. “Cục trưởng, thực sự không có cách nào sao?”

Thương Chủy khoanh tay nhìn cô, nói với giọng hờ hững: “Cả Liên minh loài người chưa một ai nghĩ ra biện pháp tiêu trừ trứng ấu trùng bên trong cơ thể con người. Cô chết chắc rồi!”

Nước mắt bất giác đọng đầy, phủ mờ tầm nhìn của Tô Di. Trong dòng lệ không ngừng tuôn trào, hình ảnh Thương Chủy trở nên mờ ảo, mơ hồ. Tuy Tô Di luôn miệng nói không sợ chết nhưng cô lưu luyến đến thế giới này, nếu cơ thể bị ấu trùng gặm nhấm hết, cô sẽ chẳng còn cơ hội để quay về. Hơn nữa, chết vì lý do này thực sự quá kinh khủng.

Cô không khỏi nhớ lại những ngày đầu, khi vô duyên vô cớ lạc đến nơi này, rơi xuống tận cùng đáy xã hội, chịu muôn vàn tủi nhục, đau thương, để bảo toàn mạng sống, cô phải đánh đổi bằng trình tiết và sự tự do, rồi chịu bao nỗi vất vả để được trở thành Thiếu úy sĩ quan... Thế mà chỉ trong một đêm, cô lại mắc bệnh truyền nhiễm, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, mà kết cục sau cùng lại là bị ấu trùng gặm nhấm thân xác, trở thành thứ truyền nhiễm cần được loại bỏ, trả lại sự trong sạch cho thành phố. Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu cười, nụ cười vô hồn, cười đến mức nước mắt lăn dài trên má.

Không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Thế nào? Phát điên rồi sao?”

Cô đưa tay, cẩn thận lau khô dòng nước mắt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Bởi anh ta đứng khuất bóng nên cô không nhìn rõ sắc mặt của anh ta, nhưng lúc này, điều đó chẳng còn quan trọng nữa.

“Cảm ơn ngài, Cục trưởng!” Giọng cô rất bình tĩnh. “Tuy tôi đã từng rất hận ngài, thậm chí, đến tận ngày hôm qua, tôi vẫn còn có ý định chạy trốn, nhưng trong tôi vẫn luôn thừa nhận, ngài là ân nhân vĩ đại nhất của tôi. Chỉ là, tôi không còn có thể sống để báo đáp ngài. Xin lỗi ngài, xin lỗi vì đã phụ công đào tạo, bồi dưỡng của ngài bấy lâu.”

Thương Chủy cúi đầu, “ừm” một tiếng.

Cô lại nói: “Tôi là Tô Di, đến từ Trái đất, là một sinh viên bình thường. Tôi không biết tại sao mình lại đến một nơi xa lạ với Trái đất như thế này. Cục trưởng, nếu sau này ngài tìm được Trái đất thì xin hãy nói cho tôi biết. Có thể lúc đó, đến hải cẩu tôi cũng không còn, nhưng các đồng đội ở Chiến Hoàng nhất định sẽ đặt linh vị cho tôi. Xin ngài, nếu tìm được thì hãy nói cho tôi biết, rằng Trái đất thực sự tồn tại.”

Cô đứng lên, sắc mặt ửng hồng, giọng nói cũng rất bình tĩnh, dứt khoát: “Cục trưởng, cầu xin ngài lập tức giết tôi đi, tôi không muốn chết một cách khó coi như vậy...”

Thương Chủy không chớp mắt lấy một cái, tiến lên, cầm súng nhắm đúng vào ấn đường của cô.

“Câm miệng!” Giọng nói không chút khách sáo, cơ hồ anh ta đã thực sự mất hết nhẫn nại.

“Pằng!” Tiếng súng đánh gọn vang lên, giữa trán Tô Di dấy lên một cơn đau nhức, trong nháy mắt, đất trời đảo lộn, hai mắt cô không thể mở được ra, hoàn toàn rơi vào bóng tối triu nặng.

16. Chương 17: Tội Phạm Bỏ Trốn

Lúc Tô Di tỉnh lại lần nữa, thấy mình như vừa từ cõi chết trở về. Cơn đau xé ruột xé gan đã tan biến, nhưng cảm giác choáng váng, nôn nao vẫn không sao xua đi được. Trước mắt cô là khoảng không sâu thẳm, trải dài, lấp lánh muôn vàn ánh sao, giống như vô tình lạc bước vào khu rừng đom đóm.

“Lại đây!” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Cô quay đầu, thấy Thương Chủy đang ngồi trên ghế.

Không biết đã bao lâu trôi qua, trong trí nhớ của cô, tất cả mọi chuyện đều hết sức mơ hồ, duy chỉ có khuôn mặt anh tuấn, cương nghị như sắt nung của anh vẫn hằn sâu trong tâm khảm. Mà lúc này, dường như anh đã trở lại với hình ảnh vị Cục trưởng cục An ninh lạnh lùng, chuyên chế, không bao giờ biểu lộ cảm xúc buồn vui. Chỉ khi nhìn vào sắc mặt tiêu tụy, quầng mắt thâm đen kia, cô mới có cảm giác mình vừa cùng anh trải qua những phút giây sinh tử. Cô gắng gượng đứng dậy, đi tới trước mặt Thương Chủy. Anh đưa cho cô một chiếc hộp kim loại hình vuông, bấm đầy bụi bặm.

“Dùng nó để hấp thu phóng xạ.”

Cô lấy trong chiếc hộp đó ra một cái máy quét rồi lia dọc theo cơ thể mình từ trên xuống dưới. Một lúc sau, cảm giác choáng váng và nôn nao quả thực đã thuyên giảm rất nhiều. Sau đó, cô bất chợt bắt gặp hình ảnh khuôn mặt mình phản chiếu qua tấm kim loại trên nắp hộp, mới đó thôi mà nhan sắc đã phai tàn nhường này rồi...

Cô chợt nhận ra, Thương Chủy vẫn chưa tiêu trừ phóng xạ. Cô liền bước tới phía sau anh, giúp anh cởi bộ đồ du hành rồi cẩn thận quét máy dọc theo mái tóc, xuống cổ, vai... từng chút, từng chút một. Mãi cho đến khi anh cất tiếng: “Thôi được rồi! Em ra đằng sau làm chút thức ăn mang lên đây!”, cô mới ngừng lại.

Cô lấy ra một ít thức ăn trong chiếc tủ lạnh mini, không kìm được, hỏi: “Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

“Năm tiếng đồng hồ.”

“Tôi... đã hoàn toàn khỏi hẳn chưa?”

“Mạng em lớn lắm!”

Cảm giác vui sướng chậm rãi lan truyền khắp cơ thể. Cô mang thức ăn đến đặt trước mặt anh, thấy đôi mắt sâu thẳm ấy hằn những sợi tơ máu thì không khỏi lạnh người, nói: “Để tôi lái cho, anh nghỉ ngơi chút đi!”

“Em không quen địa hình nơi này đâu!” Anh thần nhiên đáp.

Tô Di ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao lạ lẫm bên ngoài cửa kính khoang thuyền rồi cúi đầu, bốc một nắm kẹo hoa quả, đưa đến bên miệng Thương Chủy. Anh liếc nhìn cô một cái rồi há miệng ăn. Cô lại mở nắp chai nước, giữ cho anh uống hơn nửa chai. Sau đó, cô mới ăn uống hết phần còn lại.

“Còn bao lâu nữa chúng ta mới có thể trở về?” Cô hỏi.

“Sáu tiếng nữa sẽ đến trạm không gian gần nhất.” Anh nói. “Nhiên liệu của chúng ta có hạn.”

“Ừm!” Tô Di lần nữa ngồi trở lại ghế phụ lái.

Tốc độ bay của Báo Săn bằng với tốc độ ánh sáng. Kỳ thực, họ đang di chuyển rất nhanh, nhưng giữa vũ trụ bao la, rộng lớn, lấy tinh hệ làm đơn vị đo lường này thì Báo Săn của họ cũng chẳng khác nào một con thuyền đang chậm rãi trôi nổi giữa đại dương mênh mông, không bến bờ.

Tô Di mặc bộ đồ du hành, đội nón bảo hộ cẩn thận, ánh mắt lại không tự chủ, bất giác liếc nhìn Thương Chủy. Rốt cuộc lý do gì đã khiến một viên chức cấp cao của Liên minh lại tinh thông du hành vũ trụ đến thế?

Mặc dù cách mặt nạ bảo hộ nhưng cô vẫn nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh, lạnh lùng, cương nghị nhưng vẫn tỏ vẻ gì đó rất nhu hòa. Hàng mi cong dài, đen nhánh, sống mũi cao thanh thoát, đôi môi dày kiên định. Từ ngày đầu tiên gặp anh, cô đã bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay. Đối với anh, cô nhỏ bé,

hèn mọn, anh có thể tùy ý cướp đi mạng sống của cô bất cứ lúc nào. Nhưng tại sao bây giờ, cô lại không cảm thấy hận anh?

Thậm chí, ngay cả khi anh trừng phạt bằng cách chiếm đoạt sự trong trắng của cô, cũng không thể làm dấy lên trong cô chút ý nghĩ hận thù. Trong đầu cô lúc này không ngừng hiện lên hình ảnh anh với gương mặt thâm trầm, ánh mắt kiên nghị, vòng ôm gắt gao. Cảm giác này khiến cô thấy bất an. Trong lúc mải miết suy nghĩ, cô chợt nhớ tới một chuyện khác. Ôm chút hy vọng còn sót lại, cô liền lên tiếng hỏi: “Cục trưởng, liệu dùng cách lúc này có thể cứu được Lăng Tranh không?”

Thương Chủy đáp với giọng hờ hững: “Quá muộn rồi!”

Trong lòng Tô Di bất chợt dấy lên niềm thương xót. Dường như Thương Chủy hiểu cô đang nghĩ gì, khẽ cười, nói: “Đau lòng sao?”

Ngoài dự đoán của anh, Tô Di lại lẳng lặng gật đầu. “Anh ta đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Anh ta thực sự rất tốt!”

“Ồ?” Thương Chủy nghiêng đầu nhìn cô. “Thế còn tôi?”

Tô Di đón nhận ánh mắt thâm trầm của anh, chậm rãi, dịu dàng nói: “Ngài là tốt nhất!”

Gương mặt tuấn tú của Thương Chủy dần có chút khí sắc.

“Tô Di, tôi thích em dịu dàng, ngoan ngoãn, biết nghe lời, cũng thích cơ thể của em. Nhưng em phải nhớ kĩ, cho đến tận lúc này, tôi chưa bao giờ là người tốt!”

Sức khỏe của Tô Di suy cho cùng cũng không thể bằng Thương Chủy. Một lát sau, cô đã thấy buồn ngủ rồi thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, cô đã thấy một tòa pháo đài khổng lồ hiển hiện phía ngoài khoang thuyền. Ngay sau đó, cửa khoang đột ngột mở ra, cô quay đầu lại nhìn, thấy Mộ Tây Đình nhanh chóng bước vào. Cậu ta nhìn thấy Thương Chủy bình an vô sự thì thở phào nhẹ nhõm.

Thương Chủy đứng lên, nói với cậu ta: “Cậu tới lái đi!”

Mộ Tây Đình gật đầu. Thương Chủy nhắc Tô Di đứng dậy rồi ngồi xuống ghế phụ lái, thản nhiên đặt cô ngồi lên đùi mình. Anh giơ tay, tháo mũ bảo hộ của anh và cô xuống. Trong không gian, cho tới bây giờ, anh chưa từng kiêng kị điều gì, cũng rất ít khi chú ý tới vấn đề an toàn. Bàn tay to khỏe nhẹ nhàng vòng qua bả vai cô, vuốt ve mái tóc dài đang vương trên ngực mình. Tay anh chậm rãi lướt qua đôi gò má mịn màng của cô. Dịu dàng ve vuốt, cuối cùng, chạm đến bên hông cô thì dừng lại. Cứ như thể anh đang ve vuốt vật cứng trong lòng.

Tô Di khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của anh gần ngay trước mặt, hai mắt anh nhắm nghiền, ẩn đường chau lại, có lẽ anh đã quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi rồi. Tâm tình Tô Di lúc này hết sức phức tạp, cô chậm rãi tựa đầu vào ngực anh. Bộ đồ du hành lạnh lẽo nhưng lại khiến người mặc cảm thấy yên tâm, vững vàng hơn. Cô cứ thế vùi mình trong ngực anh, nhìn Báo Săn rời khỏi pháo đài vũ trụ, lần nữa bay vào khoảng không mênh mông, trải dài đến vô tận.

Ba lần ánh sáng trắng lóe lên là ba lần thực hiện bước nhảy siêu quang tốc. Cảnh sắc trước mặt dần trở nên quen thuộc. Cuối tầm mắt, bao quanh hai hẳng tinh màu đỏ ối là tám hành tinh lẳng lặng quay đều. Đó chính là tinh hệ Vĩnh Hằng, nơi cô tỉnh lại sau khi lạc đến thế giới này.

“Còn một tiếng nữa là về đến nơi rồi!” Mộ Tây Đình không quay đầu lại, nói.

“Cảm ơn anh!” Tô Di nói.

Mộ Tây Đình trầm mặc một hồi, nói: “Cô cũng vất vả rồi!”

Hơi thở của Thương Chủy vẫn đều đều, chứng tỏ anh đang ngủ rất say. Tô Di bị anh ôm chặt, cuộn tròn trong lòng anh, cử động cũng có chút khó khăn. Cô nhẹ nhàng nói lỏng tay anh, định đứng lên, ai ngờ vừa đẩy được ra, đã lập tức bị anh giữ lại, lần này anh ôm cô bằng cả hai tay.

“Đồ ngốc...” Giọng nói trầm thấp truyền đến, cô ngẩng đầu, thấy hai mắt anh vẫn nhắm nghiền, đến hàng mi cũng không động dấy.

“Đối với chúng ta, trung thành là tất cả!” Mộ Tây Đình bỗng nhiên cất lời. “Tôi mong cô cũng sẽ trung thành với Cục trưởng như vậy!”

Anh ta nói “chúng ta” ư?

Tô Di gật đầu.

“Cô nên tin tưởng Cục trưởng nhiều hơn.”

Tô Di nghi hoặc nhíu mày. Lại nghe Tây Đình nói: “Cục trưởng từng nói, cô khiến ngài ấy nhớ lại chính mình ngày trước, thế nên...”

“Tây Đình!” Giọng nói hết sức uy nghiêm, đột ngột ngắt lời Tây Đình. “Cậu nhiều lời quá rồi đấy!”

Mộ Tây Đình không dám nói nữa. Bả vai Tô Di bỗng nhiên trĩu nặng, hóa ra là do Thương Chủy đang tựa đầu lên vai cô.

“Đừng có hết nhìn đông lại nhìn tây như thế!” Hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ Tô Di, rồi anh há miệng, cắn vào bả vai cô. Trái tim cô đập thình thịch như trống dồn, cô không dám động đậy. Thương Chủy ngày trước ư? Anh ngày trước có gì giống cô lúc này?

Mặc dù trong lòng vẫn tràn ngập sự nghi hoặc nhưng khóe miệng cô không thể tự chủ, bất giác cong lên. Có lẽ là vừa may mắn thoát chết trở về nên tâm tình Tô Di rất thoải mái hoặc cũng có thể được anh ôm trong vòng tay ấm áp nên cô luôn có cảm giác an toàn, yên bình đến lạ. Vì thế, bất kể anh có phải là người tốt hay không, hoặc cho dù anh chỉ đơn giản xem cô như vật cưng mà nâng niu, cưng chiều, cô vẫn muốn trong suốt quãng đường trở về này, anh cứ ôm lấy cô như vậy, lâu thêm một chút, một chút nữa.

Khi bay xuyên qua tầng khí quyển, Báo Săn hơi lắc lư, tròn trĩnh. Toàn cảnh thành phố Hy Vọng từ từ hiện ra trước mắt. Mộ Tây Đình hết sức vui mừng. Thương Chủy buông Tô Di ra, để cho cô giúp anh chỉnh lại quần áo. Rất nhanh sau đó, Báo Săn đã hạ cánh xuống hoa viên của Thương gia. Nhìn mặt cỏ xanh mướt, mềm mại, Tô Di cũng không kìm được cảm giác vui sướng.

Mở cửa khoang, Mộ Tây Đình lao ra ngoài trước. Hai gã quân cảnh đứng hai bên cửa khoang, cung kính nói: “Thưa ngài, có ngài Thị trưởng tới!”

Thương Chủy mặt không biến sắc, ôm lấy Tô Di bước ra ngoài. Trên con đường rải sỏi vụn cạnh sân cỏ, Du Mặc Niên đứng đó chờ sẵn từ lúc nào. Vừa thấy ba người bước xuống khỏi máy bay, trên khuôn mặt anh ta hiện lên vẻ kinh ngạc, liền bước nhanh tới.

“Cục trưởng Thương, tôi tới thăm ngài, lại nghe nói ngài đã đi ra ngoài... Tô tiểu thư?”

Thương Chủy liếc mắt nhìn Tô Di: “Cô ấy không sao.”

Du Mặc Niên bán tín bán nghi, một gã bác sĩ đi theo phía sau anh ta bước lên, nói: “Cục trưởng Thương, để tôi kiểm tra đã rồi mới khẳng định được.”

Thương Chủy gật đầu, buông Tô Di ra. Hai gã cảnh vệ đi tới, còng tay và chân cô lại, đưa sang một bên. Lúc này, Du Mặc Niên và Thương Chủy nói với nhau chuyện gì đó rồi đi tới trước mặt cô.

“Cô đừng sợ!” Du Mặc Niên nói, “Sau khi kiểm tra toàn bộ xong, cô sẽ được thả về.”

Tô Di gật đầu.

“Nhưng...” Du Mặc Niên xoay người, nhìn về phía Thương Chủy đứng cách đó không xa, cất cao giọng nói: “Cục trưởng Thương, có phải lúc này, anh nên nói rõ thân phận thật của mình không?”

Vừa dứt lời, vô số cảnh vệ từ các ngõ ngách của hoa viên xông ra. Người nào người nấy đều rút súng, lên đạn sẵn sàng, nhanh chóng bao vây Thương Chủy, Mộ Tây Đình và đám quân cảnh.

Sau lưng Tô Di có một vật cứng, đó chính là họng súng của một gã cảnh vệ đang gi vào lưng cô. “Đứng im!”

Tô Di nhìn về phía Thương Chủy, liền thấy vẻ mặt anh vẫn rất thản nhiên, cơ hồ đám người đang hung hăng bao vây anh cùng họng súng vô tình kia không hề tồn tại.

Du Mặc Niên chấp tay, đứng phía sau đám cảnh vệ, trầm giọng nói: “Thương Chủ, ba mươi hai tuổi, là sinh viên xuất sắc của một trường đại học quốc lập; tính tình khiêm tốn, thận trọng, kỷ cương, khuôn phép... Lúc đầu, sau khi xem bản đánh giá nhậm chức này, tôi cũng đã hoài nghi. Bởi anh thực sự không giống với Thương Chủ trong bản đánh giá. Thế nhưng, ngay cả vân tay của anh cũng trùng khớp với vân tay của Thương Chủ được lưu giữ trong kho lưu trữ hồ sơ bí mật của Liên minh; cả Thị trường thành phố Tự Do cũng khẳng định thân phận của anh, vậy nên tôi mới tin. Nhưng lúc này, Thị trường thành phố Tự Do đã bị bắt rồi!”

Trong lòng Tô Di chấn động mạnh, ý Du Mặc Niên muốn nói... anh không phải là Thương Chủ thật? Vậy thì anh là ai? Ai lại có thể to gan lớn mật, có thể thủ đoạn như vậy, dám giả mạo quan chức cấp cao của Liên minh cơ chứ?

Nhưng “Thương Chủ” lúc này không vì chút nghi vấn của Du Mặc Niên mà tỏ ra hoảng loạn, Mộ Tây Đình bên cạnh anh cũng yên lặng, đứng bất động.

“Rốt cuộc thì anh là ai?” Du Mặc Niên quát lớn.

Trên mặt “Thương Chủ” hiện lên nét cười thản nhiên, giọng nói trong trẻo mà trầm thấp vang lên: “Chẳng phải anh đã biết rồi sao?”

Du Mặc Niên mặt biến sắc, nói: “Quả nhiên anh chính là...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Du Mặc Niên quét qua người Tô Di rồi lướt về phía “Thương Chủ”, anh ta nói: “Chính anh đã bắt cóc xe chuyên dụng của Thương Chủ, nhốt hẩn ở một trạm không gian xa xôi, không bóng người. Nếu không phải lần này vì lòng bất Lãng Tranh của Không quân mà phát hiện ra hẩn thì anh định đóng cái vai này đến khi nào đây?”

Du Mặc Niên nhìn “Thương Chủ” chằm chằm, gần từng từ: “Sĩ quan chỉ huy - Mạnh Hi Tông?”

Tô Di hoàn toàn ngây ngẩn.

Mạnh Hi Tông ư?

Sĩ quan chỉ huy?

Khi Tô Di mới lạc vào thế giới này, từng nghe người ta nói về Lính đánh thuê, cũng từng nghe qua cái tên này, nhưng cô luôn cho rằng đó chẳng qua chỉ là những lời đồn đại không có thực.

Anh ta chính là Sĩ quan chỉ huy đội Lính đánh thuê vũ trụ trong truyền thuyết sao? Nhưng ở Liên minh, tiếng tăm của Lính đánh thuê không có gì tốt đẹp cả. Nghe nói, anh ta thu nạp tất cả những tội phạm bỏ trốn tội ác tày trời, hung hãn và độc ác cực độ. Không ai biết, rốt cuộc anh ta đã thu nạp chính xác bao nhiêu người. Nghe nói, Lính đánh thuê dưới trướng anh ta nằm vùng rải rác trên khắp các tinh hệ. Cũng có tin đồn, thực ra anh ta chỉ ở cố định trên tinh hệ Vĩnh Hằng này. Trong đội của anh ta, ngoài loài người còn có cả Trùng tộc, quái thú ngoài hành tinh... Anh ta cũng không trung thành với loài người, chỉ trung thành với lợi ích của bản thân mình.

Tô Di căn bản không thể liên tưởng Mạnh Hi Tông trước mặt và Cục trưởng cục An ninh Thương Chủ là một người. Nhưng đây nhất định là đáp án duy nhất. Bởi chỉ có Mạnh Hi Tông mới dám nói: “Cô có trung thành với loài người hay không thì có liên quan gì tới tôi?”; cũng chỉ có Mạnh Hi Tông mới có thể cai quản đội quân cảnh một cách quy củ theo phương pháp “lấy hung chấn ác”, ngang ngược, coi trời bằng vung như vậy.

“Nếu đã biết tôi là ai rồi...” Người đàn ông đó vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, ngạo mạn nhìn Du Mặc Niên, nói: “Các người định bắt giữ tôi sao?”

Du Mặc Niên nghiêm mặt nói: “Bất kể anh là ai, phạm pháp trong địa phận tôi quản lý, tôi đều có quyền bắt giữ.”

Đội cảnh vệ xông lên, hai người họ không hề chống cự, vẻ mặt hết sức thản nhiên, để mặc đội cảnh vệ còng tay mình lại. Tô Di vẫn nhìn người đàn ông đó bằng ánh mắt kinh ngạc. Dường như Mạnh Hi Tông cũng phát hiện ra, ánh mắt anh lảng lạng lướt qua cô, nhưng cô không hiểu ánh mắt ấy muốn nói điều gì.

Trong lòng Tô Di như đeo đá, phút chốc trùng xuống. Thật không sao hiểu được, chẳng lẽ anh dung nạp cô là muốn đào tạo cô thành Lính đánh thuê ư? Chẳng trách anh lại chọn cô, bởi ở trước mặt anh, cô luôn miệng nói không muốn sống ư?

Đội cảnh vệ đẩy họ lên một chiếc xe, lúc này, vẻ mặt căng thẳng của Du Mặc Niên mới giãn ra đôi chút. Sau đó, anh ta quay đầu nhìn về phía Tô Di, ánh mắt hết sức phức tạp. “Tô tiểu thư, chúng ta nói chuyện một chút nhé!”

17. Chương 18: Bỏ Đá Xuống Giếng

Không hiểu tại sao, lúc này, Tô Di thân là tù nhân nhưng khi đối diện với Du Mặc Niên, cô lại không hề cảm thấy sợ hãi hay căng thẳng.

Trong văn phòng Thị trưởng, Du Mặc Niên đưa cho cô một cốc nước ấm, nói: “Cô uống đi!”

Cô gật đầu.

“Trong cơ thể cô không còn ấu trùng nữa!” Đôi mắt đen như mực của anh ta nhìn cô chăm chăm. “Tại sao vậy?”

Tô Di uống một ngụm nước ấm, tổ vệ vẫn còn chút hoang mang, lo sợ, nói: “Anh ta tiêm vào người tôi một loại thuốc, ngay sau đó, cảm giác đau đớn bên trong cơ thể hoàn toàn biến mất”

Du Mặc Niên ngăn người.

Lúc họ đáp Báo Săn xuống mặt đất, nhật ký phi hành đã bị Mộ Tây Đình xóa sạch. Radar cũng chỉ theo dõi được quãng đường bọn họ bay về từ bên ngoài tinh hệ, còn lại, không một ai biết họ đã đi những đâu.

Dáng vẻ của Tô Di hết sức tự nhiên. Ánh mắt của cô khiến Du Mặc Niên cảm thấy tin tưởng. Lính đánh thuê bốn ba khắp các tinh hệ, kiến thức rộng lớn, nếu quả thật họ có thứ thuốc có thể chống lại được bệnh dịch kiểu này thì cũng chẳng có gì khó hiểu. Nhưng thứ thuốc đó còn đáng giá hơn cả Mạnh Hi Tông. Vì lợi ích của Liên minh, bất luận bằng cách nào, anh ta cũng phải có được nó.

Nghĩ tới đây, Du Mặc Niên liền nghiêm mặt nói: “Tô Di, cô và Mạnh Hi Tông rốt cuộc có quan hệ gì?”

Câu hỏi này khiến mặt cô thoáng chút biến sắc.

“Không có quan hệ gì cả.” Cô lạnh lùng nói. “Tôi đơn giản chỉ là một món đồ chơi của anh ta mà thôi.”

Du Mặc Niên trước giờ vẫn giữ nguyên phong thái trang nghiêm, đỉnh đạc, nghe thấy cô nói tới vấn đề này, anh ta cũng không muốn hỏi thêm nữa. Nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc. “Lúc đầu tôi muốn giúp cô, tại sao cô lại từ chối?”

Cô cười khỏ, nhìn anh ta, đáp: “Thị trưởng, tôi làm sao biết được, bên cạnh ngài là thiên đường hay địa ngục?”

Du Mặc Niên lúc này mới chợt hiểu ra. Những người anh ta từng tiếp xúc, thân cận đều là con nhà quyền quý, sao có thể hiểu được tâm lý luôn luôn đề cao cảnh giác của một cô gái mồ côi như Tô Di? Thắc mắc chôn giấu trong lòng bấy lâu giờ mới được giải tỏa, khiến Du Mặc Niên cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng cô gái này, suy cho cùng vẫn có quan hệ mật thiết với Mạnh Hi Tông lại liên tiếp lập công lớn và được Liên minh khen thưởng. Thật khó xử!

“Vì sao anh ta lại để cô lên Chiến Hoàng?”

“Anh ta muốn tôi đánh cắp bản thiết kế cấu trúc chiến hạm.” Vẻ mặt cô hết sức kiên định. “Thế nhưng thưa ngài Thị trưởng từ trước đến nay, tôi chưa từng có ý định đó. Tôi sẽ không phản bội lại loài người.”

Du Mặc Niên gật đầu. Anh ta cũng đã từng âm thầm điều tra về cô nhiều lần khi cô còn ở Chiến Hoàng, nhưng kết quả chỉ có một, cô chưa bao giờ có bất cứ hành vi nào trái với khuôn phép.

“Tôi nói rồi, cô đã cứu tôi một mạng.” Anh ta nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Không có chứng cứ rõ ràng chứng minh cô có tội, vì vậy, giờ tôi thả cô ra nhưng những hoạt động của cô sẽ bị hạn chế, cô không được rời khỏi thành phố Hy Vọng này nữa bước. Nếu có một ngày phát hiện ra bất cứ chứng cứ phạm tội nào của cô, tôi sẽ đích thân tới bắt cô!”

“Cảm ơn ngài Thị trưởng!” Cô ngừng lại một chút rồi nói “Tôi có thể đi thăm anh ta một lát không?”

Du Mặc Niên nhìn cô.

“Có lẽ, ngài đây vẫn chưa hiểu, đối với người đàn ông đã cướp đi sự trong trắng của mình, nỗi hận của người phụ nữ sâu đậm đến thế nào chứ!” Cô chậm rãi nói. “Hôm nay, anh ta đã trở thành một con chuột qua đường bị người đời chà đạp, tôi rất muốn xem xem bộ dạng anh ta tiêu tụy đến mức nào. Nếu ngài cho tôi cơ hội, tôi thật muốn tự tay giết chết anh ta.”

Đôi khi, Tô Di thực sự cảm thấy mình không phải là người tốt. Nếu không, tại sao khi đối diện với một người cương nghị, chính trực như Du Mặc Niên, cô lại không thể nói ra những lời chân thật?

Nhưng thực chất, cô cũng không nói dối, mỗi câu cô nói đều nửa thật nửa giả. Vì phương thuốc thực sự không tồn tại kia, chắc chắn Du Mặc Niên không thể hành quyết người đàn ông đó được. Nhưng anh ta đồng ý để cô tới nhà giam gặp người đàn ông đó, hẳn là sẽ bố trí người giám sát. Người đàn ông một tay che trời trong lòng cô giờ đã trở thành phạm nhân trong nhà ngục, sẽ không bao giờ... còn tùy ý chiếm đoạt cô được nữa. Có nghĩa là cô sẽ được tự do.

Sau giây phút thở phào nhẹ nhõm, cô bỗng thấy bất an. Cô bước vào nhà giam bí mật của Du gia, phía sau là hai gã cảnh vệ vác súng đứng canh. Tô Di nhìn xung quanh phòng giam một lượt, không có cửa sổ, cũng không có bất cứ vật dụng sinh hoạt nào. Mạnh Hi Tông và Mộ Tây Đình đều đang ngồi bệt dưới đất. Bộ dạng của anh thực sự có phần sa sút.

Ngay giây đầu tiên khi Tô Di bước vào, Mạnh Hi Tông đã nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, còn Mộ Tây Đình lập tức đứng lên, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận.

“Rốt cuộc anh cũng có ngày này!” Tô Di lạnh lùng nói.

Mạnh Hi Tông cười cười.

Mộ Tây Đình lạnh nhạt: “Phụ nữ vẫn chỉ là phụ nữ, bỏ đá xuống giếng, không đếm xỉa đến tình nghĩa. Cô khiến tôi buồn nôn đấy!”

“Buồn nôn ư?” Tô Di giận dữ, nhìn Mộ Tây Đình chằm chằm. “Anh nói tôi buồn nôn ư? Vậy những việc buồn nôn mà anh ta đã làm với tôi thì sao? Mạnh Hi Tông à? Thật là một cái tên mới mẻ, tôi không còn sợ anh nữa. Anh có biết khi không có anh ở bên, khi còn ở Chiến Hoàng, lúc nào tôi cũng ngóng trông có một ngày có thể giết chết anh không?”

“Ngài ấy vừa mới cứu cô đó!” Mộ Tây Đình tức giận quát.

“Đó là vì anh ta không muốn lãng phí một tài nguyên như tôi.” Tô Di nhìn Mạnh Hi Tông chằm chằm. “Tôi tuyệt không cảm kích anh ta chút nào!”

Sắc mặt Mạnh Hi Tông từ từ sa sầm. Anh đứng lên, bước tới trước mặt Tô Di. Cách một cánh cửa phòng giam. Tô Di không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào anh.

“Hóa ra, em lại là cô gái liều lĩnh đến vậy!” Anh lạnh lùng nói.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nghe thấy giọng nói của anh, trong lòng Tô Di vẫn bất giác run rẩy. Cho dù lúc này, anh đang đứng trong song sắt đi nữa thì cô vẫn cảm thấy sợ hãi như cũ.

“Phải!” Cô cười nhạt. “Đáng tiếc, người phải chết trước chính là anh!” Nói xong, cô không thèm nhìn anh thêm một lần, xoay người rời đi.

Hai gã cảnh vệ nhìn bầu không khí giữa hai người họ có vẻ căng thẳng thì chỉ biết im lặng. Lúc Tô Di đi ngang qua chỗ họ, họ liền thấy trên mặt cô đọng đầy nước mắt, không khỏi ngăn ra. Nhưng đúng lúc này, Tô Di nhanh tay lướt qua bên hông của một gã cảnh vệ, chớp mắt đã cướp được cây súng lục trong tay hắn. Tuyệt chiêu này là cô học từ Lý Tích Trung, không ngờ hôm nay cũng có dịp dùng tới.

Cô căng thẳng đến mức thở hổn hển, hai gã cảnh vệ kinh hãi, lập tức giơ súng lên, chĩa thẳng về phía cô. “Tô tiểu thư, để súng xuống!”

Dường như cô không thêm để tâm đến sự uy hiếp của bọn họ, xoay người, nhắm thẳng vào Mạnh Hi Tông. “Tôi muốn tự tay giết chết anh ta!”

Đám cảnh vệ luống cuống, nhưng thoát nhìn cô gái này có vẻ không sợ chết, bọn họ lại không thể nổ súng, phải làm thế nào bây giờ?

Mộ Tây Đình tức giận quát một tiếng rồi nhanh chóng đứng chắn trước mặt Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông lại gạt cậu ta sang một bên, từ đầu tới cuối, đôi mắt đen láy vẫn nhìn cô chăm chú. Tô Di cũng nhìn anh không chớp mắt, bước từng bước tới gần, gí họng súng lạnh băng vào thẳng trán anh, cứ như thể giữa hai người họ thực sự không tồn tại chần song sắt ngăn cách.

“Tô tiểu thư! Đừng manh động!” Đám cảnh vệ giận dữ hét lên, một tên chạy nhanh ra ngoài, gọi tiếp viện đến trợ giúp.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hi Tông thân thủ nhanh như chớp, một tay thò ra phía ngoài song sắt, bóp chặt lấy cổ Tô Di.

“Chết cùng tôi đi!” Anh dễ dàng kéo cô lại gần, khiến khuôn mặt cô áp sát vào chần song lạnh lẽo. Tô Di vô cùng hoảng sợ, tay cầm súng run rẩy, nhưng lại không dám bóp cò.

Tên cảnh vệ còn lại thấy cảnh ấy thì choáng váng, không biết lúc này nên chĩa họng súng vào Tô Di hay Mạnh Hi Tông.

“Người của anh ở đâu?” Giọng nói của cô đột nhiên trầm thấp, chỉ đủ để Mạnh Hi Tông có thể nghe được. “Tôi sẽ giúp anh báo tin... Tôi chỉ có thể làm như vậy...”

Anh bỗng nhiên chau mày, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của người phụ nữ trong tay mình.

“Em muốn tôi tin em ư?” Mặt anh kề sát gương mặt cô, tựa hồ muốn cắn vành tai của cô vậy.

“Tôi có một điều kiện...” Cảm nhận được bàn tay của anh đang dần nới lỏng, cô há miệng thở dốc, nói với giọng bé như muỗi kêu: “... Tự do.”

“Giết cô ta đi!” Mộ Tây Đình ở phía sau Mạnh Hi Tông hét lên.

“Buông tay! Lập tức buông tay ra ngay!” Có rất nhiều cảnh vệ xông vào, chĩa họng súng lạnh băng về phía ba người họ.

Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của Mạnh Hi Tông nhìn Tô Di chăm chú, cứ như thể muốn nhìn thấu tâm tư cô. Rồi anh nhanh chóng buông tay. Tô Di ngã nhào xuống đất, vừa định đứng lên đã bị đám cảnh vệ đè úp xuống, dẫn ra khỏi khu vực nhà giam.

Trong phòng giám sát phía sau, Du Mặc Niên đang đứng chấp tay sau lưng. Anh ta lẳng lặng quan sát toàn bộ quá trình Tô Di và Mạnh Hi Tông gặp nhau, cúi đầu nói với tên thuộc hạ đứng bên: “Có thể nghe được bọn họ vừa nói gì không?”

Tên cảnh vệ lắc đầu. “Thưa ngài, giọng nói quá nhỏ ạ!”

Du Mặc Niên xoay người, rời khỏi phòng giám sát, nói với đám thủ hạ: “Giám sát Tô Di 24/24.”

“Vâng!”

Rời khỏi Du gia, Tô Di bắt giắc đi tới đầu đường khu trung tâm thành phố, ngược mắt chỉ thấy người xe qua lại như mắc cửi. Không cần nhìn cô cũng biết có người đang theo dõi phía sau lưng mình. Cô chậm rãi bước vào một nhà hàng cao cấp dùng bữa, rồi lại vào khu trung tâm mua sắm, mua rất nhiều quần áo và đồ dùng hằng ngày, còn chọn thêm vài bộ đồ lót và áo khoác của nam giới. Mười giờ đêm, khi đã về đến khách sạn, cô gọi tới số điện thoại của Chiến Hoàng.

Giọng một phi công lạ nghe điện thoại. Mới nói được vài câu, cô đã bật khóc.

“Không thấy Lăng Tranh trở về sao?” Cô hỏi.

“Không...” Viên phi công đó cũng chảy nước mắt, nói: “Cô có khỏe không?”

“Tôi rất khỏe!” Cô nức nở nói: “Đại ca Lý Tích Trung có ở đó không?”

Lý Tích Trung ở đầu dãy bên kia thoáng giật mình. “Tiểu Di, cô có khỏe không?”

“Anh yêu à...” Cô òa khóc. “Em rất nhớ anh...”

Lý Tích Trung trầm mặc một lát rồi nói: “Anh cũng nhớ em!”

Cô lau khô dòng nước mắt. “Anh yên tâm, em không sao, chỉ là em mừng quá mà thôi!”

“Có chuyện gì mà vui thế?”

“Anh đừng hỏi. Anh chỉ cần biết rằng, không một ai có thể chia lìa được chúng ta.”

“... Ừ, anh chờ em!”

Tô Di tỏ ra vui vẻ, bắt đầu lải nhải về viễn cảnh cuộc sống chung cùng Lý Tích Trung sau này, còn phần khích kể lại chuyện hôm nay cô đã mua đồ lót cho anh ta như thế nào. Cô và anh ta hàn huyên hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mới bịn rịn ngắt máy. Điện thoại ngừng kết nối, Tô Di ngồi tựa lưng vào thành giường.

Hơn một ngày một đêm qua, cô không được chợp mắt, lúc này, nằm trên chiếc giường êm ái, toàn thân cô lập tức cảm thấy vô cùng uể oải. Cô nhắm chặt mắt, vùi đầu xuống chiếc gối mềm mại, nhưng lặn qua lặn lại một hồi vẫn không sao ngủ được. Bởi gương mặt của Mạnh Hi Tông không ngừng hiển hiện trong tâm trí cô.

Đối với một Lý Tích Trung từng trải, có nhiều kinh nghiệm, không thể nào không hiểu sự bất thường trong cách nói chuyện của cô. Cô nói sau này sẽ “không rời xa” anh ta nữa, đồng nghĩa với việc cô đã thoát khỏi sự khống chế của Mạnh Hi Tông, và có nghĩa là Mạnh Hi Tông đã xảy ra chuyện. Nếu hôm nay, Lý Tích Trung không hiểu được ẩn ý trong đó thì cô cũng sẽ không xen vào chuyện này nữa. Đây chính là biện pháp duy nhất mà cô có thể nghĩ tới, tuy chính cô cũng không biết nó có hữu dụng hay không.

Mạnh Hi Tông.

Cô nhắm đi nhắm lại cái tên này. Còn ai có thể điên cuồng hơn anh ta đây?

Ban ngày, lúc ở trong nhà giam đó, cô giả vờ nổi giận, làm loạn, cố ý che giấu tai mắt của đám người Du Mặc Niên, nghĩ cách cứu Mạnh Hi Tông. Nhưng cô không muốn giúp anh ta không công, cô muốn có tự do. Cô biết bất luận thế nào, cho tới tận lúc này, anh ta vẫn luôn là người nói được làm được. Nhưng người đàn ông kia, rõ ràng đã bị giam trong ngục, rõ ràng đã chẳng còn sức đe dọa nào đối với cô, nhưng khi nghe thấy điều kiện cô đưa ra, anh ta lại chỉ cười cười.

“Không được!” vẻ lo lắng tan biến, trong đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh ta thoáng ẩn hiện nét cười. “Em không có tự do!”

Nghĩ tới đây, cô liền trằm chằm kín đáo, thở dài thườn thượt. Dừng sự tự do của một người nhỏ bé như cô đối lấy tính mạng của anh ta đã là quá hời cho anh ta rồi. Cô cứ tưởng anh ta sẽ đáp ứng ngay chứ!

Nhưng anh ta lại từ chối sao?

Anh ta khiến cô đau khổ, chán nản là vậy, nhưng cô vẫn hao tổn tâm sức, đè nén lửa giận trong lòng, giúp anh ta bí mật thông báo.

18. Chương 19: Bao Vân Tinh Cầu

Hoàn thành được việc muốn làm, những ngày sau đó, Tô Di không còn nhớ tới Mạnh Hi Tông nữa mà luôn thăm dò tung tích của Lăng Tranh ở phủ Thị trưởng. Nhưng giữa vũ trụ bao la này, Lăng Tranh cứ như đã hoàn toàn biến mất. Sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

Ba ngày sau, Du Mặc Niên một lần nữa mời Tô Di đến phòng làm việc.

Không giống lần gặp trước, lần này, trông anh ta có vẻ u buồn. Vừa thấy Tô Di, Du Mặc Niên liền mỉm cười hiền hậu. “Tôi gọi cô qua đây là để cho cô gặp một người.”

Tô Di thoáng chút giật mình, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Tiểu Di!”

Cô ngáp ngừng một chút rồi mới quay đầu nhìn, nụ cười trên môi trở nên cứng đờ. “... Lý đại ca?”

Nếu có thể đặt trong lòng cô một chiếc máy thăm dò thì sẽ dễ dàng phát hiện ra, dưới vẻ ngoài bình tĩnh đến có phần dờ dẩn, tâm trạng cô lúc này đang hết sức căng thẳng.

Tại sao Lý Tích Trung lại xuất hiện ở phủ Thị trưởng?

Lẽ nào anh ta là gián điệp hai mang?

Nghĩ lại, bản thân chưa từng nói rõ với anh ta ý đồ của mình, trong lòng cô bất giác cảm thấy vững tâm hơn. Lý Tích Trung vẫn vậy, vẻ mặt vô cùng thật thà, thiện lương, chỉ là ánh mắt đen sâu thẳm hơn bình thường, vẻ mặt thì uể oải. Anh ta tiến lên phía trước, ôm cô vào lòng, khẽ thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này vô cùng xúc động, ngay cả Du Mặc Niên nhìn cảnh hai người ôm nhau, ánh mắt cũng không khỏi lộ ra vài phần ôn hòa.

Tô Di nhìn Lý Tích Trung, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Về mặt Lý Tích Trung cứng đờ, đáp: “Chiến hạm xảy ra chuyện rồi.”

Ba người ngồi xuống, Lý Tích Trung nói vài ba câu nguyên do, Du Mặc Niên sơ lược bổ sung giải thích. Tô Di nghe xong liền hãi hùng khiếp vía, vẻ mặt thoáng chốc chấn động. Nghe nói, Lý Tích Trung là tâm phúc của Hạm trưởng Liên Đạc, dạo gần đây, anh ta phát hiện Liên Đạc có những hành vi rất mờ ám, thường sử dụng băng tần bảo mật để liên lạc với một nơi nào đó. Trong một lần tình cờ, anh ta nghe thấy Liên Đạc liên lạc với đội quân Lính đánh thuê bên ngoài vũ trụ xa xôi, bàn tính nghĩ cách cứu viện Mạnh Hi Tông đang bị giam cầm tại thành phố Hy Vọng.

Thân là một quân nhân luôn hết mực trung thành với loài người, trung thành với quân đội Liên minh, Lý Tích Trung đứng giữa hai bên, bên trung bên nghĩa khó vẹn đôi đường. Sau khi đau khổ suy đi tính lại, anh ta đã đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn - mật báo với Thị trưởng. Nhưng lúc mượn danh diễn tập ở quân đội Liên minh, định lên lại Chiến Hoàng để bắt Liên Đạc thì lại để lộ tin tức. Liên Đạc đã cùng mấy người tâm phúc của anh ta phản bội Chiến Hoàng, lái Báo Săn, nhảy siêu quang tốc trốn đi. Trước khi bỏ trốn, anh ta còn để lại một bức thư gửi cho Liên minh, tuyên bố: “Các người bất nhân, tôi bất nghĩa. Liên Đạc từ nay về sau sẽ tận tâm cống hiến hết sức lực cho Mạnh Hi Tông.”

“Vậy bây giờ...” Tô Di liếc nhìn ánh mắt không mấy dễ chịu của Lý Tích Trung, nói: “Tin tức Mạnh Hi Tông bị bắt đã truyền ra ngoài, phải làm thế nào đây?”

Về mặt Du Mặc Niên hết sức kiên nghị. “Cho dù phải đắc tội với tất cả Lính đánh thuê trên toàn vũ trụ này, tôi cũng sẽ để anh ta phải nhận án xử công khai.”

Ba người cùng im lặng.

Lúc này, Tô Di có thể quả quyết được rằng, Du Mặc Niên đúng là một trong số những người chính trực, tốt bụng còn sót lại trên thế giới này. Trong con người anh ta hội tụ tất cả những phẩm chất tốt đẹp nhất của nhân loại. Ý nghĩ này khiến Tô Di cảm thấy bất an. Cô không rõ những lời Lý Tích Trung vừa nói có bao nhiêu là thật và bao nhiêu là giả. Nếu Liên Đạc trung thành với Mạnh Hi Tông thì phải cùng phe với Lý Tích Trung mới phải. Tại sao anh ta lại bị bán đứng? Mà nếu quả thực Lý Tích Trung phản bội Mạnh Hi Tông thì tại sao còn mất công cùng cô diễn kịch?

Nhớ lại thái độ đối nhân xử thế của Liên Đạc, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra những manh mối xâu chuỗi. Liên Đạc nắm đó vì người thân mà phải rút khỏi đội quân Lính đánh thuê, gia nhập quân đội Liên minh. Anh ta mặc dù là người thô lỗ, bạo ngược nhưng nói một là một, hai là hai. Nếu thực sự muốn nghĩ cách cứu Mạnh Hi Tông, anh ta sẽ thẳng thắn xin từ chức rồi nêu ý kiến của mình với Liên minh, chứ tuyệt đối không làm những việc gì mà “trên kênh bảo mật, trừ tính mưu phản.”

Thế nên...

Liên Đạc là bị Lý Tích Trung gài bẫy, ép phải làm phản ư?

Cô nhìn về phía Lý Tích Trung “bởi vì phản bội Liên Đạc mà trong lòng áy náy”, rồi lại nhìn về mặt ngưỡng trọng của Du Mặc Niên. Lần này thì hay rồi, Du Mặc Niên đã hoàn toàn tin tưởng hai người họ là những kẻ tâm hồn độc địa, nham hiểm rồi. Nhưng Lý Tích Trung gài bẫy Liên Đạc đã dành một nhẽ, vì sao còn tự đưa mình vào hang hổ mà chạy tới nơi này gặp Du Mặc Niên? Không phải anh ta định cướp ngục đó chứ?

Cô chỉ biết rõ câu trả lời khi quay trở lại khách sạn.

Hai người như đôi tình nhân dặt dứ nhau trở lại khách sạn Tô Di đang trọ. Vừa vào đến phòng, Tô Di đã hất tay anh ta ra. Anh ta cũng lập tức đi quanh phòng kiểm tra một vòng, sau khi chắc chắn không có bất cứ thiết bị nghe trộm nào, cơ mặt mới giãn ra đôi chút.

“Anh cũng thực sự trung thành với anh ta đó chứ!” Cô nói

Lý Tích Trung cười cười. “Sĩ quan chỉ huy muốn ép Liên Đạc làm phản vốn chỉ là vấn đề thời gian.”

Tô Di hơi sững sốt, một lúc sau mới hiểu vị “Sĩ quan chỉ huy” mà anh ta vừa nói chính là Mạnh Hi Tông.

“Anh tới đây làm gì?” Cô đưa cho anh ta một túi đồ ăn. “Anh sẽ không định cướp ngục đó chứ?”

Anh ta liếc nhìn cô một cái, nói: “Cô vẫn rất thú vị!”

Cô không hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của anh ta.

Anh ta ngấu nghiến ăn hết túi đồ, “ợ” một tiếng rồi mới chậm rãi nói: “Ngay ngày đầu tiên sắp bị bắt, chúng tôi đã nhận được tin rồi. Việc này không cần cô quan tâm. Tôi tới đây là để cứu cô.”

“Cứu tôi?”

“Cô gọi điện thoại như thế, Du Mặc Niên sao có thể buông tha cho cô đây? Nếu tôi không tới một chuyến, chỉ sợ cô vĩnh viễn không thoát được cảnh bị tình nghi.” Anh ta nói. “Đừng hỏi nhiều nữa, mười hai giờ trưa ngày mai, đi với tôi đến bến tàu quân dụng, chúng ta sẽ lái Báo Săn rồi đi.”

“... Đi đâu?”

“Quay về pháo đài vũ trụ của chúng ta.”

Mấy ngày sau đó, Tô Di cảm thấy vô cùng lo sợ, bất an. Cô hiểu rõ Mạnh Hi Tông nhất định sẽ tìm cách trốn thoát, đến lúc đó, chỉ sợ lại có chiến tranh đẫm máu xảy ra. Mà thân phận của cô lại đặc thù như vậy, rốt cuộc nên đi theo Lý Tích Trung hay ở lại Liên minh đây?

Lý Tích Trung thì tỏ ra hết sức bình tĩnh, ngoài việc mỗi đêm nằm dài trên mặt sàn trong phòng cô ngủ khò khò, còn ban ngày thì ở lì trong phòng chơi game, tuyệt nhiên không hé răng nửa lời về việc Mạnh Hi Tông sẽ làm cách nào để vượt ngục.

Ai ngờ, sáng sớm hôm đó, Du Mặc Niên lại phái người đến tìm Tô Di.

“Mười hai giờ trưa gặp nhau ở bến tàu.” Tô Di bỏ lại những lời này rồi vội vã rời đi.

Khi đến văn phòng làm việc của Thị trưởng, cô thấy Du Mặc Niên đang xem lại tài liệu buộc tội Mạnh Hi Tông. Anh ta hỏi Tô Di có muốn khởi tố Mạnh Hi Tông không. Tô Di suy tính một hồi rồi trả lời không muốn.

“Tuy tôi rất hận anh ta.” Cô thản nhiên nói. “Thế nhưng, chẳng ai muốn lôi chuyện đó ra công khai xét xử cả.”

Du Mặc Niên bình tĩnh nhìn cô, nói: “Trước giờ, cô vẫn luôn tỏ ra khảng khái, thoải mái, không ngờ suy nghĩ cũng truyền thống như vậy!”

Đúng lúc này, chuông điện thoại trên bàn làm việc của Du Mặc Niên reo vang. Anh ta ra hiệu cho cô không cần tránh đi rồi cứ thế nhấc máy.

“Bố ạ?” Giọng nói của anh ta bỗng trầm xuống.

Trong lòng Tô Di lập tức căng thẳng. Tổng thống Liên minh? Ngài Du Lâm Cử sao?

Lúc này, Du Mặc Niên vẫn im lặng, chỉ có hàng mày đen rậm chau lại càng lúc càng sâu, cuối cùng, anh ta nói với giọng chắc như đinh đóng cột: “Anh ta phạm pháp, phải nghiêm phạt. Con đã từng tuyên thệ, quyết gìn giữ quyền uy của luật pháp Liên minh. Bố à, con sẽ không bao giờ tha cho anh ta đâu.”

Sau khi gác máy, Du Mặc Niên trầm mặc rất lâu rồi mới quay sang nhìn Tô Di. “Đây là lần đầu tiên bố mắng tôi.” Anh ta cười cười. “Ông ấy nói tôi không nên động vào Lính đánh thuê, đừng gây thêm phiền phức cho ông ấy nữa, nhưng tôi từ chối.”

“Thị trưởng, tôi cũng muốn hỏi ngài một câu, tại sao ngài lại kiên trì như vậy?”

Anh ta nhìn cô, vẻ mặt hết sức kiên định. “Cô biết không, từ lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện đã chỉ thấy tài nguyên của Liên minh luôn trong tình trạng cạn kiệt, rất nhiều người nghèo ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Mà tài nguyên quan trọng ở những Tinh hệ lân cận đều bị bọn Lính đánh thuê chiếm giữ. Trước đây, Lính đánh thuê phạm pháp, đả thương người khác, tòa án đều xét xử một cách không minh bạch. Tô Di, nếu như người người đều tự ý làm loạn như vậy thì chính nghĩa ở đâu? Luật pháp của Liên minh ở đâu?”

Tô Di nửa thật nửa giả nói: “Ngài nói đúng!”

Ngài là anh hùng chính nghĩa, thuần khiết, còn anh ta chỉ là giặc cỏ làm vô vàn điều ác.

Tối gần mười một giờ trưa, cô từ biệt Du Mặc Niên, lẳng lặng rời khỏi phòng làm việc của anh ta. Dọc theo lối hành lang hẹp dài trong phủ Thị trưởng, cô bước nhanh ra phía cửa. Vừa đi được mấy bước, cô đã nhanh chóng phát hiện ra điểm đáng ngờ. Tô Di quay đầu, nhìn thấy đám cảnh vệ trên một trạm canh gác cách đó ba thước đang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bầu trời.

Cô tò mò ngẩng lên theo, lập tức như hít phải một luồng khí lạnh. Bầu trời màu xanh lam, không một gợn mây, quang đẵng, sáng sủa. Chỉ có điều, nhìn về phía xa xa, trên nền trời bỗng xuất hiện hơn tám cái chấm đen. Ở một cự ly khá xa nhưng cảnh tượng đó lại vô cùng bắt mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tám chiếc chiến thuyền của pháo đài vũ trụ Chiến Hoàng, cùng lúc xuất hiện ở tầng khí quyển của tinh cầu Hy Vọng. Toàn bộ pháo đài vũ trụ của quân Liên minh có không quá mười chiếc chiến thuyền. Mà lúc này, chỉ ở trên một tinh cầu lại tập kết những tám chiếc?

Những chấm đen đó có vẻ yên tĩnh nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy bị uy hiếp khủng khiếp. Tim cô đập như trống dồn, một ý nghĩ khó tin bỗng nảy lên trong đầu. Để chứng thực suy đoán này, cô xoay người, chạy một mạch vào phòng làm việc của Du Mặc Niên. Đám cảnh vệ thấy cô đột ngột quay lại cũng không ngăn cản. Cô vừa bước vào trong, liền thấy Du Mặc Niên đang ngồi bất động trên ghế. Màn hình tinh thể lỏng treo trên tường không biết từ lúc nào đã mở ra. Cô có thể nhận ra đoạn mã hóa phía dưới màn hình, nó đại diện cho lực lượng quân đội vũ trụ.

Chỉ thấy hiện lên giữa vách tường rộng lớn là một pháo đài vũ trụ màu đen khổng lồ. Mỗi một chiến thuyền đều được trang bị những khẩu pháo lớn, đen tối u ám, biểu hiện cho lực sát thương hùng mạnh. Bên trong những chiếc chiến thuyền khổng lồ này không biết cất giấu bao nhiêu máy bay chiến đấu Báo Săn và Tuyết Phong. Trên thân chúng đều in một chữ thập lớn màu xám tro, dưới ánh mặt trời, lấp lánh ánh sáng âm trầm.

Cô kinh ngạc đi tới trước màn hình, chỉ vào hoa văn rất giống cây thánh giá đó, run giọng hỏi: “Đây là ký hiệu gì vậy?”

Du Mặc Niên hít sâu một hơi, nói chậm rãi từng từ: “Lính đánh thuê.”

“Binh lực của anh ta...” Lớn mạnh như vậy ư? Tô Di quả thực không thể tin vào mắt mình.

Du Mặc Niên gật đầu, trong giọng nói thoáng vẻ bất lực. “Những tinh cầu khác thuộc Liên minh từ chối dấy binh. Chúng ta chỉ có ba chiến thuyền ở pháo đài vũ trụ.”

“Mau thả anh ta ra đi!” Tô Di nói.

“Cô cho là mọi việc đơn giản thế thôi sao?” Du Mặc Niên ngừng lại một lát rồi nói. “Năm, sáu năm qua, Lính đánh thuê không xuất hiện ở tinh hệ Vĩnh Hằng. Lần này lại giống trống khua chiêng như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha được chứ?”

Đúng lúc này, cửa phòng chợt mở ra. Một đội cảnh vệ bước vào, nhanh chóng vây quanh Du Mặc Niên, sắc mặt anh ta trong nháy mắt trầm hẳn xuống, Tô Di cảnh giác nhìn chăm chăm đám người mới đến. Đám người này đều là cảnh vệ của phủ Thị trưởng, tại sao lại bao vây Du Mặc Niên, muốn tạo phản sao? Hoặc có lẽ, bọn họ đã nhận mệnh lệnh của một người...

Người đứng đầu mặc âu phục, đi giày da bóng lộn khẽ cúi mình trước Du Mặc Niên rồi nói: “Thưa ngài!”

Du Mặc Niên nhìn hẳn, hỏi: “Thư ký Tạ, ông tới đây làm gì?”

Về mặt thư ký Tạ vẫn rất cung kính, nói: “Tổng thống phái tôi đến đây toàn quyền tiếp quản vụ án của Mạnh Hi Tông,”

Du Mặc Niên trầm mặc giây lát, hạ thấp giọng nói: “Xin ông hãy chuyển lời tới Tổng thống, chuyện này tôi sẽ có cách xử lý thích đáng, không dám phiền thư ký Tạ nhọc công!”

Thư ký Tạ hết nhìn Du Mặc Niên lại nhìn Tô Di đứng bên cạnh. Du Mặc Niên nhú mày, nói: “Có chuyện gì, ông cứ nói!”

Thư ký Tạ khẽ thở dài. “Mặc Niên, cậu đứng là... điếc không sợ súng.”

19. Chương 20: Sau Khi Tự Do

Du Mặc Niên sa sầm nét mặt, đang định nói thì thư ký Tạ đã mở miệng trước: “Ngài Thị trưởng, đây là mệnh lệnh chính thức của Tổng thống, mong ngài đừng làm khó tôi. Bên ngoài đã bố trí xe chuyên dụng, đưa ngài tới sân bay, Tổng thống đang đợi ngài ở thành phố Thiên Không.”

Sắc mặt Du Mặc Niên hoàn toàn căng cứng. Thư ký Tạ không nhìn anh ta nữa mà nhìn sang Tô Di, hỏi: “Vị này là?”

Du Mặc Niên lạnh lùng nói: “Cô ấy là bạn tôi, không liên quan gì tới chuyện này, để cô ấy đi.”

“Vâng!”

Có vẻ như thư ký Tạ thực lòng không muốn đắc tội với Du Mặc Niên, đám cảnh vệ cũng không làm khó Tô Di, vì thế, cô dễ dàng thoát khỏi phủ Thị trưởng một cách an toàn. Cô lần nữa ngẩng đầu, nhìn trận địa uy hiếp trên bầu trời. Liếc mắt thấy những chiếc chiến thuyền rõ ràng lớn hơn ban nãy, chứng tỏ sự uy hiếp đang càng lúc càng gần.

Cô suy nghĩ về các phương thức vượt ngục của Mạnh Hi Tông, có thể anh ta sẽ trong ứng ngoài hợp, hối lộ mua chuộc, thậm chí cũng có thể là trực tiếp phái một đội Lính đánh thuê xâm nhập vào thành phố cứu người. Nhưng hóa ra, sự việc lại không như cô nghĩ. Không hề có sự thỏa hiệp, càng không có khái niệm “chạy trốn”, mà là trong nháy mắt bao vây tứ phía. Nghe giọng điệu của Du Mặc Niên thì đến phút cuối cùng, đội Lính đánh thuê còn bắt bí được của Liên minh một khoản.

Cô thậm chí còn hoài nghi, thực ra Du Mặc Niên không hề hiểu rõ lợi thế và bất lợi trong việc bắt Mạnh Hi Tông làm tù binh, mà là đội quân Lính đánh thuê vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế để giết võ giương oai, trêu chọc đội quân Liên minh.

Vậy mục đích của bọn họ là gì?

Nghĩ tới đây, cô dựng thẳng cổ áo khoác, hòa vào dòng người trên phố rời đi.

Bên trong phủ Thị trưởng.

Thư ký Tạ là thư ký đầu tiên và cũng là duy nhất của Tổng thống Liên minh đương nhiệm, cung cách làm việc của ông ta rất chuẩn mực. Sau khi đưa thiếu gia lên xe chuyên dụng rời đi, ông ta liền bí mật đột nhập nhà giam ngầm của Du gia.

Tuy đã nghe qua đại danh của Mạnh Hi Tông từ lâu, nhưng hôm nay mới được gặp mặt, ông ta vẫn thoáng giật mình. Giữa gian phòng chật hẹp, tối tăm, hai người đàn ông ngồi bệt dưới đất, vẻ mặt điềm tĩnh như đang ở nơi nghỉ dưỡng. Có thể dễ dàng nhận ra người đàn ông cao lớn, phong độ hơn hẳn kia chính là Mạnh Hi Tông, hoàn toàn không hề hung hãn, thô lỗ như trong tưởng tượng mà trái lại, anh ta có một gương mặt lạnh lùng, phong thái cao quý không ai bì kịp. Thảo nào anh ta có thể giả mạo Thương Chủ lâu như vậy mà không bị phát hiện.

Đột nhiên, thư ký Tạ toát mồ hôi lạnh, ông ta đã hiểu, thực ra binh lực hùng hậu trên bầu trời kia không chỉ đến để cứu Mạnh Hi Tông, rốt cuộc tại sao Lính đánh thuê lại xuất hiện ở nơi này?

Thư ký Tạ khéo léo giới thiệu bản thân nhưng đối phương vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt. Thậm chí, ông ta còn ngỏ lời xin lỗi vì đã “không cẩn thận” bắt nhầm Sĩ quan chỉ huy của đội quân Lính đánh thuê. Lúc này, người trợ lý trẻ tuổi đứng phía sau Mạnh Hi Tông mới mở miệng ra điều kiện.

“Chúng tôi dự định sẽ ở lại tinh hệ Vĩnh Hằng này.” Ngữ khí của cậu ta tựa như đang bàn bạc ngã giá mua một chiếc bánh bao rẻ tiền. “Vì thế, hãy giao thành phố Tự Do cho chúng tôi.”

“Cái này...”

“Các người có thể tiếp tục duy trì sự thống trị của Liên minh, luật pháp của Liên minh và quân đội thường trú.” Cậu ta nói. “Vẫn là lãnh thổ của Liên minh, chỉ cần không gây trở ngại gì cho chúng tôi là được.”

“Tôi cần báo cáo với Tổng thống trước đã.”

“Xin cứ tự nhiên.”

“Ngoài ra, tôi có thể hỏi các ngài một câu không? Tại sao các ngài lại chọn tinh hệ Vĩnh Hằng? Và tại sao lại là thành phố Tự Do?” Thư ký Tạ thực sự không hiểu, nghe nói Lính đánh thuê thường xâm chiếm những tinh cầu có nguồn tài nguyên dồi dào, vì sao bây giờ bọn họ lại chọn tinh cầu này?

Sĩ quan chỉ huy đội quân Lính đánh thuê này giờ vẫn trầm mặc, lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Tôi thích tinh hệ này!” Mạnh Hi Tông thản nhiên nói. “Trong vòng một trăm năm ánh sáng, tinh cầu Tự Do là nơi chứa đựng số molybden[1] lớn nhất.”

[1] Một nguyên tố hóa học thuộc nhóm 6 với ký hiệu Mo và số nguyên tử 42. Nó có điểm nóng chảy cao hàng thứ 6 trong số các nguyên tố đã biết và vì thế thường được sử dụng trong các loại hợp kim thép có sức bền cao.

“Nhưng nếu giao mỏ molybden cho các người thì máy bay của quân đội Liên minh sẽ tiếp nhiên liệu bằng cách nào?” Thư ký Tạ nghiêng răng nói, hóa ra bọn chúng đến đây là vì khoáng thạch. Ông ta quên mất rằng, tài nguyên khoáng sản đối với Mạnh Hi Tông chỉ xếp thứ hai.

“Các người có thể mua lại của chúng tôi” Mạnh Hi Tông nói. “Trên thực tế, thành phố Tự Do đã nằm trong tầm khống chế của chúng tôi, nhưng chúng tôi không thích dùng vũ lực để chiếm đoạt mà thôi!”

Đây rõ ràng là uy hiếp chiếm đoạt rồi còn gì!

Thư ký Tạ giận dữ rời khỏi nhà giam, ông ta bất giác cảm thấy mình mới chính là người bị giam trong ngục. Khi ông ta báo cáo mọi chuyện lại cho Tổng thống, người đứng đầu Liên minh ở đầu dãy bên kia bỗng trầm mặc.

“Anh ta nói anh ta thích tinh hệ Vĩnh Hằng ư?” Du Lâm Cử lạnh lùng nói. “Bọn thổ phỉ này, đây chẳng phải là bọn chúng muốn ăn cướp một cách trắng trợn à? Nói cho chúng biết, tôi không chấp nhận bất cứ điều kiện nào, nếu bọn chúng không rút lui, chúng ta sẽ giết Mạnh Hi Tông.”

Với thái độ quyết liệt, thư ký Tạ không đến tìm Mạnh Hi Tông mà trực tiếp liên lạc với đội quân Lính đánh thuê đang giương oai giễu võ trên bầu trời kia, bí mật truyền đạt lại lời đe dọa của Tổng thống. Ngay sau đó, người chỉ huy đội quân Lính đánh thuê rất nhanh đã truyền đến câu trả lời, nội dung vẫn đầy uy hiếp như phong cách của Mạnh Hi Tông.

“Giết đi!” Bọn họ nói. “Các người giết Sĩ quan chỉ huy, mỗi người chúng ta ở đây sẽ được thăng thêm một cấp, tốt quá, tốt quá! Có điều, từ trước đến nay, Lính đánh thuê không chấp nhận bất cứ sự uy hiếp nào,

chỉ cần Sĩ quan chỉ huy của chúng ta có mảy may thương tích, chúng ta cũng sẽ dùng đạn hạt nhân phá hủy toàn bộ tinh cầu Hy Vọng này. Cái gì? Các người có nhiều đạn hạt nhân hơn chúng ta à? Không sao, chúng ta chỉ cần cho nổ tung tinh cầu Hy Vọng này là đủ rồi!”

Nửa giờ sau, ngài Tổng thống rút cuộc cũng phải thở dài, chỉ thị mới nhất cho thư ký Tạ: “Giao thành phố Tự Do cho anh ta, anh ta được quyền đóng quân tại đó. Nhưng nếu Trùng tộc phát động chiến tranh, tôi muốn bọn họ ưu tiên giúp chúng ta đối phó. Mặt khác, ở trước mặt công chúng, bọn họ phải thừa nhận Lính đánh thuê trung thành với nhân loại.”

Thư ký Tạ gặp lại Mạnh Hi Tông này giờ vẫn ngồi chờ tin tức, phát hiện anh ta không hề hoảng loạn, còn nhíu mày nói: “Tổng thống của các người thông minh đấy! Thành phố đã giao cho bọn tôi rồi, tôi cho các người ba tháng để di dời dân thường, hết thời hạn, Lính đánh thuê sẽ tiếp nhận tinh cầu.”

Thư ký Tạ cung kính tiễn tù nhân đáng sợ nhất từ trước tới nay ra khỏi nhà giam. Nhìn Mạnh Hi Tông ngồi lên Báo Săn bay lên không trung, cùng tám chiếc chiến thuyền của pháo đài vũ trụ đồng thời biến mất trên bầu trời, thư ký Tạ mới thở phào nhẹ nhõm, quay về bên Tổng thống chờ lệnh.

Đêm đó, tại điểm cách tinh hệ Vĩnh Hằng mười lăm năm ánh sáng.

Tám chiếc chiến thuyền của pháo đài vũ trụ xếp thành hình rẽ quạt, lẳng lẳng lơ lơ trên không. Bên trong mỗi chiến thuyền, đội Lính đánh thuê trong trang phục màu đen tuyền xúm lại, nhóm đánh bạc, nhóm chơi game, hết sức ồn ào. Số ít Lính đánh thuê là phụ nữ lúc này đã đóng chặt cửa phòng, cùng những người đàn ông cường tráng, anh tuấn nhất trong đội “vui vầy cá nước”.

Trong khoang tàu của Sĩ quan chỉ huy, Mạnh Hi Tông đang ngồi nghỉ ngơi, uống trà nóng. Trước mặt là Hạm trưởng của các chiến hạm, người nào người nấy đều tỏ ra hết sức vui mừng. Một người trong số đó nói: “Vẫn là Ngài chỉ huy mưu trí hơn người, mai phục nửa năm, không mất một người nào mà sắp tới còn có được hẳn một tinh cầu.”

Mạnh Hi Tông đặt ly trà xuống, thản nhiên nói: “Tôi đến đó làm Cục trưởng cục An ninh cũng không hẳn là vì ngày hôm nay. Hơn nữa, các người tưởng lần này chúng ta chiếm được một món hời sao?”

Mọi người đều không hiểu, Mạnh Hi Tông cũng không giải thích mà quay sang hỏi Mộ Tây Đình: “Liên Đạc đâu?”

Mộ Tây Đình mỉm cười, nói: “Sau khi hấn ta cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy bị chúng ta gài bẫy nên đang nhốt mình trong phòng, không chịu ra kia nữa.”

Mạnh Hi Tông cũng cười, nói: “Đợi khi nào anh ta hết giận thì tặng cho anh ta một chiến hạm đi, chơi lâu như vậy, anh ta cũng nên có quân đội riêng rồi!”

Sau đó, mọi người bàn bạc về kế hoạch đóng quân trên tinh cầu Tự Do một lúc rồi giải tán. Ai nấy đều lái xe rời đi, chỉ còn lại Mạnh Hi Tông vẫn ngồi đó ngẫm nghĩ.

Ba tháng kế tiếp là quãng thời gian bọn họ mặc sức thư thái vui chơi.

Hôm đó, Mộ Tây Đình chạy vào báo cáo: “Lý Tích Trung đã trở lại!”

“Ừ!” Mạnh Hi Tông cũng không ngăn đầu, nói: “Tối nay, đưa Mèo Con tới chỗ tôi!”

Mộ Tây Đình nghe anh ta nói vậy thì thoáng giật mình. Đi theo Mạnh Hi Tông đã nhiều năm, Mộ Tây Đình biết bên cạnh anh ta chưa bao giờ có phụ nữ. Cho dù lúc đầu, anh ta có hơi tàn nhẫn với Tô Di nhưng Mộ Tây Đình cũng hiểu, đó chẳng qua chỉ là hình phạt nghiêm khắc mà thôi. Nghe đồn, Mạnh Hi Tông năm xưa cũng chỉ là một Lính đánh thuê bình thường, trải qua bao tháng ngày vất vả, lăn lộn mới lên đến chức Tổng tư lệnh, thu nạp tất cả những binh sĩ lưu vong trong phạm vi ba nghìn năm ánh sáng vào đội quân dưới trướng mình. Có thể tưởng tượng được quá trình đó gian nan ra sao. Mà thỉnh thoảng anh ta lại nhắc tới câu: “Tô Di cũng giống tôi năm đó” cũng đủ để Mộ Tây Đình hiểu được lý do khiến sếp của anh ta ưu ái cô gái tên Tô Di này đến thế nào!

Nhưng hôm nay, sếp lại mở miệng yêu cầu đưa Mèo Con tới cho mình.

“Cô ấy chưa theo Lý Tích Trung trở về.” Mộ Tây Đình nói.

Rốt cuộc, Mạnh Hi Tông cũng ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Có cần phải đi tìm cô ấy không?”

Mạnh Hi Tông lẳng lặng nói: “Không cần. Nếu cô ấy thích tự do thì cứ để cô ấy tự do vài tháng đi”

“Vậy ngài có cần tôi đưa tới mấy người phụ nữ khác không?”

“Không cần!”

Trong thời gian đội quân Lĩnh đánh thuê mặc sức ăn chơi, lãnh thổ của loài người vẫn hòa bình, yên ắng như cũ. Từ ngày đạt được thỏa thuận, bản đồ của Liên minh loài người vẫn chưa thay đổi. Năm hành tinh lớn vẫn thống nhất như cũ, đội phòng ngự vũ trụ vẫn được bố trí ổn định, vững vàng.

Chỉ là một tháng sau, có một tin tức được truyền đến khiến toàn nhân loại cảm thấy phấn chấn. Đội quân Lĩnh đánh thuê trước nay hung hãn giờ đã đầu hàng Liên minh. Tổng thống Liên minh vui vẻ thừa nhận tin tức này, còn bố trí thành phố Tự Do làm điểm tập kết cho đội quân Lĩnh đánh thuê. Có quân lực của Lĩnh đánh thuê thì thực lực của Liên minh loài người càng trở nên hùng mạnh hơn nữa.

Thế là vào một buổi sáng đẹp trời, chính phủ và quân đội quân Liên minh lặng yên không một tiếng động rút khỏi tinh cầu Tự Do. Những người dân giàu có chi trả phí tổn rồi theo quân đội rời đi, còn những dân thường khác đều phải ở lại thành phố. Cục trưởng cục An ninh tinh cầu Hy Vọng - Thương Chủy được thăng chức lên làm Thị trưởng tinh cầu Tự Do. Đội quân cảnh dưới trướng anh ta trước đây cũng được chuyển đi theo, biến nơi đó thành nơi đóng quân của quân đội.

Thời gian trước, trùng dịch bạo phát, toàn bộ Liên minh có hơn một trăm ba mươi tư người nhiễm bệnh, đều là do bị lây từ những người dột đó trở về từ vệ tinh Windsor. Cuối cùng, những người nhiễm bệnh đều bị bí mật hành quyết, Trùng tộc bồi thường cho Liên minh một khối lượng lớn vàng ròng, thậm chí còn chuyển giao cho nhân loại quyền khai thác khoáng sản của hai vệ tinh có nguồn tài nguyên dồi dào, phong phú. Việc đền bù này khiến nhân loại vô cùng mừng rỡ, tình hữu nghị giữa loài người và Trùng tộc sau sự việc này càng thêm gắn bó, hòa bình.

Mà lúc Tô Di ở trên Chiến Hoàng, đọc được tin tức này, cô chỉ cảm thấy giật mình, kinh hãi. Cuối cùng, cô chỉ có thể buông tiếng thở dài, đặt tờ báo xuống, mặc bộ đồ du hành vũ trụ, đi về phía boong tàu.

“Mèo Hoang Nhỏ!” Trong ống nghe truyền đến mệnh lệnh của tân Đội trưởng đội không quân. “Đưa mấy người mới đi tuần đi!”

“Vâng!” Cô quay sang nhìn mấy người mới gia nhập đội quân Không quân, nói: “Đi theo tôi!”

Tô Di lái Báo Săn, lững lờ trôi giữa không gian. Lẳng lặng nhìn máy bay chiến đấu của những học viên mới lảo đảo, nghiêng ngả, chập vọt bay giữa vũ trụ bao la, tâm trí cô bỗng chốc bay tận phương nào.

Cô lựa chọn quay lại nơi đây, không phải vì cô hận anh, cũng chẳng phải do sợ anh. Thậm chí, thỉnh thoảng cô còn nhớ tới anh, nhớ lại ngày ấy, anh ôm cô giữa vòng bức xạ hạt nhân ô nhiễm trầm trọng, sắc mặt tái mét, tiều tụy như mặt quỷ nhưng vẫn kiên định cứu lấy cô. Thế nhưng, lý trí nói cho cô biết, anh không phải là người tốt, bên cạnh anh có quá nhiều nguy hiểm rình rập, cô tuyệt đối không nên có bất cứ quan hệ nào với anh.

Mục tiêu của cô là Trái đất, cô nhất định phải tìm ra nó, tìm được cha mẹ, tìm được gia đình. Còn có một ý niệm trong đầu, dù không muốn thừa nhận nhưng nó vẫn luôn mơ hồ nhen nhóm trong tâm trí cô, thôi thúc cô rời khỏi nơi này... Cho dù có phải gặp lại Mạnh Hi Tông, cho dù đến phút cuối vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay anh, cô cũng vẫn mong mình có một thân phận bình đẳng, một ý chí tự do chứ không phải một vật cưng để anh độc chiếm, tùy hứng coi cô là món đồ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

20. Chương 21: Trả Thù Lính Đánh Thuê

Nửa năm sau. Năm 2387.

Một chiếc Báo Săn được trang bị đầy đủ động cơ và thiết bị chiến đấu lẳng lẳng đáp xuống phía sau một hành tinh nhỏ. Thoạt nhìn, trông nó chỉ giống một vật thể cực kỳ nhỏ bé nhô lên trên bề mặt hành tinh.

Nhị Cầu là một gã Lính đánh thuê lấu cá lão luyện, thân hình cao lớn, tướng mạo nhả nhặn, đẹp trai, tuổi không quá ba mươi. Gã vốn là tử tù của thành phố Hòa Bình, lúc vượt ngục đã gia nhập đội quân Lính đánh thuê, từ đó, gã càng lúc càng kiêu căng, phách lối. Lúc này, gã đang ngồi trên ghế lái một chiếc Báo Săn, chăm chú nhìn mục tiêu trên radar, khóe miệng khẽ mỉm cười vẻ đắc ý.

Ngồi ở vị trí phụ lái là một chàng trai trẻ tên Tiểu Hắc, mới gia nhập đội quân chưa được hai năm, mặt mũi thật thà, thân thủ linh hoạt. Cậu ta lo lắng nói: “Trung úy, như vậy thực sự có thể câu được cá lớn sao?”

Nhị Cầu bí hiểm đáp: “Không chỉ là cá lớn mà còn là cá siêu lớn nữa kìa! Không quân Liên minh đều là bọn trứng thối ngu xuẩn, bị chúng ta cướp bóc mười mấy lần rồi nhưng đến rằm cũng không dám đánh, chẳng lẽ còn có thể giở trò gì được ư?”

Tiểu Hắc gật gù đồng ý.

Đúng lúc này, ánh mắt Nhị Cầu sáng lên. “Bọn chúng ra rồi!”

Đó là một chiếc Báo Săn khác đang chậm rãi di chuyển khỏi tầng khí quyển của một hành tinh nào đó phía trước. Trên đầu chiếc máy bay gắn biểu tượng năm ngôi sao màu trắng sáng lấp lánh, đại diện cho đội Không quân Liên minh tinh hệ Vĩnh Hằng. Một ánh sáng bạc đột nhiên lóe lên, chiếc Báo Săn vụt biến mất giữa không trung sau khi thực hiện bước nhảy siêu quang tốc.

Nhị Cầu mở máy thăm dò nguyên tố, mấy giây sau, lập tức biểu lộ đáng vẻ tươi cười “quả nhiên là như thế”.

“Vanadium, thép crom, niken...” Tiểu Hắc lần lượt báo tên từng nguyên tố dò được, phấn khích ngẩng đầu, nói: “Anh Cầu, lần này hai ta kiếm được một khoản lớn rồi!”

Nhị Cầu khởi động Báo Săn, lái về phía hành tinh quân Liên minh vừa rời đi với tốc độ nhanh nhất. Biểu tượng chữ thập màu bạc trên thân máy bay phát ra những tia sáng trong suốt tuyệt đẹp.

Sau khi chính thức tuyên bố đóng quân ở tinh hệ Vĩnh Hằng, thanh danh của Lính đánh thuê ở nơi này không tốt cũng chẳng xấu, coi như an phận thủ thường, nhưng cứ hễ rời khỏi tinh hệ, bản tính lưu manh và cung cách độc địa của bọn họ lại lập tức bộc lộ. Kể đứng mũi chịu sào, nên mùi cay đắng từ những việc bọn họ gây ra không ai khác ngoài Không quân Liên minh.

Tài nguyên của Tinh cầu có hạn. Không quân ngoại trừ việc làm tốt công việc phòng ngự hằng ngày, còn phải làm thêm một nhiệm vụ hết sức quan trọng khác, đó là đến các tinh hệ lân cận tìm kiếm nguồn tài nguyên khan hiếm, đặc biệt là một vài nhiên liệu quan trọng. Sau khi Lính đánh thuê đóng quân tại tinh hệ này, việc nảy sinh xung đột về lợi ích là điều khó tránh khỏi.

Mặc dù trình độ thăm dò khoa học kỹ thuật của hai bên ngang nhau, không có sự cách biệt quá lớn nhưng so về thái độ làm việc chăm chỉ, đàng hoàng thì Lính đánh thuê thua xa quân Liên minh. Mỗi lần bọn họ phát hiện ra nguồn tài nguyên ở một tinh cầu nào đấy thì đều đến chậm một bước, bị quân Liên minh hốt tay trên, sau vài lần như vậy, Lính đánh thuê bắt đầu sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi.

Không thể cướp đoạt một cách trắng trợn vì Lính đánh thuê phải tuân thủ lời hứa trước mặt mọi người, luôn tỏ thái độ trung thành với Liên minh. Thế nên, thủ đoạn bọn họ hay sử dụng nhất là lẳng lẽ bám theo sau, mỗi khi quân Liên minh phát hiện ra nguồn tài nguyên mới, còn chưa kịp tiến hành khai thác quy mô lớn đã bị Lính đánh thuê nhanh chóng chiếm giữ.

Sau vài lần tiếp diễn, quân đội loài người quyết định kháng nghị lên trụ sở Lính đánh thuê đóng tại thành phố Tự Do. Thị trưởng thành phố Tự Do bày tỏ mối e ngại khi khó có thể tham gia vào những việc thuộc thẩm quyền quân đội, mà bên phía Lính đánh thuê cũng không ngừng đưa ra lời thanh minh, rằng chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, đồng thời công kích quân Liên minh tùy tiện hoài nghi, đối xử bất bình

đăng và không tôn trọng Lính đánh thuê, vân vân... Hai bên giằng co, đưa đẩy suốt một thời gian dài, căn bản không có cách giải quyết thích đáng.

Trong đó, Nhị Cầu và Tiểu Hắc là hai gã làm việc thiếu quy củ và cù nhây nhất trong đám Lính đánh thuê. Báo Săn từ từ tiến sâu vào tầng khí quyển vắng đặng, bề mặt của tinh cầu này đều là những khối nham thạch nhẵn bóng, thoát nhìn giống hệt một viên hạch đào khổng lồ. Theo tín hiệu của máy thăm dò nguyên tố, Nhị Cầu và Tiểu Hắc điều khiển Báo Săn trực tiếp bay đến khu vực có tín hiệu mạnh nhất.

Quả nhiên, giữa sườn của ngọn núi đá, bọn họ bắt gặp một chiếc máy trạm cỡ nhỏ, trên nóc cắm lá cờ trợ trợ của quân Liên minh. Đây là loại máy trạm thô sơ, sản xuất với số lượng lớn của quân Liên minh, được chế tạo từ hợp kim mới siêu nhẹ, trực tiếp cắm sâu hai thước xuống mặt đất, rất chắc chắn và kiên cố. Có lẽ, máy trạm này là của chiếc Báo Săn vừa mới rời đi.

Thông thường, sau khi phát hiện ra tài nguyên của tinh cầu, không quân Liên minh sẽ chôn một chiếc máy trạm tại vị trí đó, thứ nhất là để đánh dấu địa điểm cho đội quân sau dễ dàng tìm tới, tiếp tục khai thác. Thứ hai, nó là dấu hiệu cho thấy tinh cầu này đã được quân Liên minh phát hiện, như vậy, Trùng tộc sẽ căn cứ vào hiệp ước hòa bình mà không dám động tới.

Còn cách làm thông thường của Lính đánh thuê lại rất đơn giản - cho nổ tung máy trạm rồi tuyên bố đây là tinh cầu bọn họ tự phát hiện ra. Tiểu Hắc chôn thuốc nổ một cách thuần thực, thích thú nhìn máy trạm vỡ tan, từng mảnh từng mảnh bắn lên trời, sau đó, gã thu nhặt những nguyên kiện còn có thể dùng được từ chiếc máy đem về, rồi mới cùng Nhị Cầu tìm kiếm địa điểm chính xác chứa tài nguyên.

Có điều lần này, Nhị Cầu lại có vẻ rất hoang mang.

“Trung úy sao vậy?” Tiểu Hắc hỏi.

“Một mỏ quặng thường có thể tích tương đối rộng vì thế khi chúng ta ở trong khu vực đó, đáng lẽ tín hiệu dò được phải ngang nhau mới đúng.” Gã ngẩng đầu một lát rồi lại nghỉ hoặc nhìn xuống dưới chân. “Thế nhưng tín hiệu ở chỗ này lại mạnh gấp đôi những chỗ khác.”

“Lẽ nào...” Tiểu Hắc kích động nói. “Chúng ta tìm được mỏ quặng lớn rồi?”

“Rất có thể!” Gã Nhị Cầu lão thành cũng có chút kích động.

Dưới chân chiếc máy trạm vừa bị nổ tung, tầng nham thạch cũng vỡ tan, lộ ra một khoảng đất đỏ au. Hai người bọn họ quyết định lấy một ít mẫu đất từ sâu dưới cái hố đó mang về rồi cầm xẻng bắt đầu đào cật lực. Mới đào sâu được khoảng ba, bốn thước mà bọn họ đã toát hết mồ hôi, lại chợt nghe dưới lòng đất có tiếng “loảng xoảng” vang lên.

Có thứ gì đó dưới lòng đất.

Nhị Cầu ném chiếc xẻng sắt xuống đeo bao tay thật dày, bắt đầu nỗ lực phủi đất vụn. Rất nhanh sau đó, một vật cỡ bằng chiếc chậu rửa mặt trời lên trên mặt đất. Tiểu Hắc không hiểu gì, trở mắt nhìn thứ đang nằm trên tay Nhị Cầu, còn Nhị Cầu thì rõ ràng đang rất tức tối.

“... Máy phát tín hiệu? Một sáng chế của quân Liên minh ư?” Nhị Cầu nghiêng răng nghiêng lợi. Bọn họ đã hao tổn biết bao công sức, theo dõi chiến thuyền Báo Săn suốt ba ngày ba đêm, vật vờ khắp tinh hệ, cuối cùng chỉ tìm được món đồ chơi này thôi à?

“Có thể phía dưới vẫn còn khoáng sản thì sao?” Tiểu Hắc ôm hy vọng nói.

Ngay sau đó, động tác của Nhị Cầu đã trả lời thắc mắc trong lòng cậu ta. Gã tắt máy phát, lập tức tín hiệu phát hiện tài nguyên ở máy thăm dò cũng biến mất.

“Khốn kiếp!” Nhị Cầu kéo Tiểu Hắc chạy về hướng Báo Săn. “Đó là một cái bẫy!”

Hai gã nhanh chóng leo lên Báo Săn, đóng cửa khoang, khởi động máy bay. Tiểu Hắc vẫn chưa hết hoảng sợ, nói: “Anh Cầu, chẳng phải anh nói đám quân Liên minh đó toàn một lũ nhu nhược sao, thế nào mà chúng lại đặt bẫy chúng ta được?”

Nhị Cầu chưa kịp trả lời, máy bay đã phát ra những tiếng lọc xọc kỳ quái, mới bay được vài mét đã rơi xuống mặt đất. Đầu hai gã đập vào cabin, cả người đau nhức, mắt hoa mày vàng.

“Khốn kiếp! Núi từ tính!” Nhị Cầu đỡ lấy chiếc mũ bảo hộ, nói. “Con mẹ nó, tên nào dẫn chúng ta tới nơi này? Nham hiểm thật!”

Tuy máy bay chiến đấu Báo Săn được chế tạo bằng loại hợp kim siêu nhẹ, siêu bền nhưng nguyên tố bên trong của nó vẫn hàm chứa một lượng sắt nhất định. Bởi trong vũ trụ, thông thường rất ít khi gặp phải núi từ tính nên đa số Báo Săn không chuẩn bị sẵn máy tiêu trừ từ tính. Đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp, chiếc Báo Săn vừa mới rời đi của Liên minh chắc chắn đã tính toán cặn kẽ.

Thế nên...

“Thế nên, để nhốt chúng ta ở đây, chiếc Báo Săn đó đã phải vất vả mấy ngày trời để tìm bằng được ngọn núi từ tính này, sau đó cố tình gây sự chú ý với chúng ta, dẫn chúng ta đi lòng vòng suốt ba ngày, lại mất một ngày một đêm cắm chốt máy trạm, chôn máy phát tín hiệu để dụ chúng ta tới đây?” Nhị Cầu ngơ ngác ngồi ở khoang máy, có chút không thể tin được, bàng hoàng nói: “Hao tổn nhiều tâm tư phức tạp như vậy, hành động lại tự nhiên như thế...” Gã lập tức nhảy dựng lên. “Con mẹ nó, tên này bệnh nặng rồi!”

Tiểu Hắc luống cuống nói: “Anh Cầu, làm thế nào bây giờ? Thử tìm các anh em khác đến cứu chúng ta xem!”

“Thối lắm!” Nhị Cầu nổi trận lôi đình. “Mày muốn anh mày bị bọn chúng chê cười ư? Hơn nữa, lúc này bị ảnh hưởng bởi lực từ, tọa độ của chúng ta không còn chính xác nữa, đợi bọn họ tìm đến cứu thì hai chúng ta đã chết đói rồi!”

“Vậy phải làm thế nào đây?”

“Chờ thôi!” Nhị Cầu nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ. “Chờ cái người đưa chúng ta vào bẫy này xuất hiện. Nếu hần không định để chúng ta chết đói.”

“Anh Cầu... Người này đáng sợ thật đấy!”

Cùng lúc đó, bên ngoài tầng khí quyển của hành tinh, chiếc Báo Săn ban nãy của quân Liên minh quả nhiên đã trở về. Ngồi trên ghế phụ lái là một người đàn ông trẻ tuổi, tuấn tú, anh ta nhìn về phía người ngồi ghế lái với ánh mắt bất an. “Trung úy, bọn chúng sẽ mắc bẫy của chúng ta sao?”

“Chẳng phải đi xem thử là biết à?” Giọng nói của người Trung úy đó trầm thấp, bình ổn, không vương chút lo sợ nào.

“Bây giờ ư?”

“Không, Thiếu úy!” Giọng nói của viên Trung úy có vài phần cười nhạo. “Trước tiên, cứ để chúng ở đó rong chơi hai ngày đã, còn chúng ta quay về chiến hạm nghỉ ngơi!”

“Nhưng mà... Nếu như Hạm trưởng biết được chúng ta trả thù Lính đánh thuê, có lẽ sẽ rất tức giận.”

“Chúng ta đâu có trả thù? Ai trả thù chứ? Chẳng qua, chúng ta chỉ đào một cái hố trên tinh cầu này rồi tự chúng nhảy xuống đó thôi! Rõ ràng, chúng ta là ân nhân cứu mạng của chúng kia mà!”

“... Thôi được rồi!”

Buổi trưa sau đó hai ngày.

Tiểu Hắc và Nhị Cầu đều đang ngồi thu lu ở một góc cabin, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi một hồi.

Thân là lính đánh thuê, lưu lạc là chuyện cơm bữa. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên chỉ có hai người họ bị cô độc vứt bỏ ở một hành tinh chết, đến bình dưỡng khí cũng không có. Cho dù là người rắn rỏi đến đâu, giữa khoảng không tối đen, vắng lặng thế này cũng không tránh khỏi cảm giác kinh hồn bạt vía. Kinh khủng nhất là, buổi đêm, dưới mặt đất không ngừng vang lên những tiếng âm ừ, không biết dưới nền đất là mạch nước ngầm hay có sinh vật nào sắp sửa trồi lên, khiến hai gã chỉ biết ôm nhau hoảng loạn, khóc không ra nước mắt.

Người gài bẫy bọn họ cũng thật biết hao tổn tâm tư!

Rốt cuộc, Nhị Cầu và Tiểu Hắc cũng nhìn thấy một tia sáng chói lọi xuất hiện trên nền trời, đó chính là chiếc Báo Săn của quân Liên minh từng bị bọn họ xem thường, đang dừng đỉnh bay về phía này. Sau tấm kính chắn bằng thủy tinh ở khoang lái, có hai bóng người đang ngồi ngay ngắn, nghiêm trang.

“Tôi là Linh đánh thuê thuộc tiểu đội Ba, tiểu đoàn Bảy, Trung úy Nhị Cầu.” Nhị Cầu bắt đầu dĩ cầm chiếc loa phóng thanh, nói. “Sĩ quan Liên minh, xin được trợ giúp, giúp chúng tôi rời khỏi nơi này.”

Một lát sau, tần số truyền tin truyền đến giọng của một người đàn ông trẻ tuổi, nghe qua có vẻ rất trang nghiêm: “Trung úy Nhị Cầu, tôi là Thiếu úy Lưu Khiết thuộc chiến hạm Chiến Hoàng của Liên minh. Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao các vị lại ở nơi này?”

Nhị Cầu ngẹn đến đỏ bừng mặt, trợn mắt nhìn chiếc Báo Săn đang lượn lơ trên không hồi lâu. Tiểu Hắc đứng bên cạnh có vẻ rất tức giận. Một lát sau, Nhị Cầu đành thở dài một hơi rồi lớn tiếng nói: “Được rồi, tôi chịu thua! Sau này, bất cứ khi nào gặp các người, tôi cũng sẽ đi đường vòng. Tuyệt đối không gây sự với các người nữa!”

Trong tần số truyền tin truyền đến một tiếng cười khê.

Là giọng của một người phụ nữ.

Ngồi ở khoang sau Báo Săn của Liên minh, Nhị Cầu nhìn máy bay chiến đấu rất nhanh đã bay vọt lên không trung, thầm nghĩ cuối cùng cũng thoát ra khỏi cái tình cầu khiến gã cảm thấy bị sỉ nhục này. Gã không tìm được, quay sang nhìn người đang ngồi ở vị trí điều khiển.

Lúc đầu, gã và Tiểu Hắc còn nói thầm với nhau rằng người của quân Liên minh thực sự quá thoải mái, đi làm nhiệm vụ vẫn có thể mang theo đàn bà. Nhưng khi bọn họ vừa bước vào khoang máy, thấy cô gái trẻ ngồi trên ghế lái mới vỡ lẽ, thì ra cô mới là sếp của người đàn ông kia. Đặc biệt, trông dáng người cô rất nhỏ nhắn, mảnh khảnh, cho dù cách một lớp mặt nạ bảo hộ nhưng vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô.

Sự thật này đã khiến cảm giác bị sỉ nhục của Nhị Cầu giảm đi nhiều. Tuy bại dưới tay phụ nữ là điều rất đáng xấu hổ nhưng bại dưới tay một người phụ nữ xinh đẹp, dưới tình thế này thì đó lại đơn giản chỉ là “anh hùng khó qua ải mỹ nhân” mà thôi. Thân là Linh đánh thuê, cho dù về sau, chuyện này có bị đồn thổi ra ngoài cũng khó tránh khỏi mang chút hương vị ngọt ngào.

Chỉ là người phụ nữ này thoát nhìn có vẻ trầm mặc, hướng nội nhưng khi nhìn bọn họ lại để lộ một nụ cười cẩn thận, rụt rè. Nếu không phải trực tiếp nhìn thấy, gã thật không dám tin cô chính là người sắp đặt cái bẫy này...

Tiểu Hắc lại chỉ nhìn ra khoang thuyền phía sau, cảm thấy đau lòng không dứt với đồng linh kiện phế liệu kia. Linh đánh thuê tuân thủ theo chế độ tư hữu tài sản. Máy bay chiến đấu vốn là tài sản lớn nhất của hai gã, nhưng bởi ảnh hưởng của lực từ, máy bay chiến đấu của bọn họ không thể rời khỏi tình cầu kia. Thế nên, bọn họ làm nổ của người ta một cái máy trạm đơn giản thì bây giờ, người ta phá hủy lại của bọn họ một chiếc máy bay chiến đấu? Thật lỗ quá!

“Này, cô tên là gì?” Nhị Cầu nhìn chằm chằm vòng eo thon gọn của cô gái. “Cũng phải nói cho tôi biết là tôi đã bại dưới tay ai chứ?”

Cô gái không quay đầu lại, đáp: “Anh chỉ cần biết rằng, sau này đừng có động vào bất cứ thứ gì của Chiến Hoàng nữa là được!”

“Ồ!” Nhị Cầu nheo mắt, nói. “Vậy nghĩa là vẫn có thể cướp từ những pháo đài vũ trụ khác ư?”

Dường như cô gái vừa mỉm cười. “Trung úy, chúng tôi đâu ôm đồm được nhiều như vậy?”

Nhị Cầu liền nghĩ cô gái này rất biết tiến lùi, hơn nữa, cũng không ngốc nghếch giống đám quân Liên minh kia, gã hưng phấn nói. “Được, Nhị Cầu tôi đáp ứng cô, tôi sẽ nói với các anh em, sau này sẽ không động tới Chiến Hoàng nữa.” Rồi gã chớp chớp đôi mắt. “Bé con à, em rất thông minh, liệu em có nhã hứng gia nhập đội quân Linh đánh thuê bọn anh không?”

Khi nghe thấy câu này, đôi tay đang điều khiển máy bay của cô rõ ràng khựng lại. Thiếu úy Lưu Khiết ngồi cạnh ghế quát: “Đừng có mơ! Trung úy là quân nhân ưu tú nhất Chiến Hoàng của chúng ta, tuyệt đối sẽ không bao giờ thông đồng với các người làm bậy đâu!”

Nhị Cầu căn bản không thêm để ý đến cậu ta, cười khà khà, nói: “Có ai chưa biết đến danh tính lính đánh thuê bọn tôi chứ, người nào người nấy đẹp trai, phóng khoáng, cơ thể khỏe mạnh, dẻo dai. Tất cả phụ nữ ở thành phố Tự Do này đều mơ ước được cùng lính đánh thuê phong lưu một đêm. Cô em đi theo bọn tôi làm cô dâu hằng đêm, so với mấy tên gốc này, bọn tôi tuyệt đối mạnh mẽ hơn nhiều.”

Lưu Khiết lập tức giận tím mặt, muốn mắng chửi Nhị Cầu một trận nhưng nghẹn họng hồi lâu mà không sao mở miệng được. Đúng lúc này, Trung úy bỗng nhiên xoay người, nhìn đám Nhị Cầu, cười tươi tắn. Cách lớp mặt nạ bảo hộ, dung nhan của cô gái này không được tính là nghiêng nước nghiêng thành nhưng khuôn mặt xinh xắn, thuần khiết lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và thân thiện. Đặc biệt là đôi mắt sáng ngời, tựa một đầm nước hồ sâu được chiếu rọi bằng muôn vàn ánh sao.

Nhị Cầu và Tiểu Hắc nhất thời đều ngây ngẩn ngẫm nhìn.

Nhưng đúng lúc này, cô gái khẽ nhấc ngón tay lên, ấn một cái...

“A!” Nhị Cầu và Tiểu Hắc hét toáng lên, tiếng hét vang vọng khắp cabin. Ba người có mặt tại đây đều không thể tin vào những gì mắt mình đang nhìn thấy!

Đã bị ném ra ngoài! Cô gái ném hai tên Lính đánh thuê đó ra khỏi cabin! Tuy đã đội mũ bảo hộ, mặc đồ du hành vũ trụ thì không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng hành động của cô thực sự quá đột ngột! Đột nhiên mở cửa khoang, đột nhiên nghiêng thân máy bay, khiến bọn họ đột nhiên mất thăng bằng mà ngã xuống!

Áp suất bên trong buồng điều khiển cùng nhiệt độ và lượng oxy dần khôi phục trạng thái ổn định. Lưu Khiết ngơ ngác nhìn hai bóng người trôi lơ lửng trước đầu máy bay, mặt hai người họ tái xanh tái dại, hết sức hoảng loạn.

Lúc này, giọng nói ngọt ngào của vị Trung úy ngồi bên bỗng vang lên: “Thiếu úy, đây mới đúng là trả thù chứ!”

21. Chương 22: Thành Phố Tự Do

Để hai gã Nhị Cầu và Tiểu Hắc trôi nổi giữa không trung chừng mười phút, Trung úy mới lệnh cho Lưu Khiết “vớt” từng người lên. Lần này, bọn họ ngồi rất nghiêm chỉnh, yên tĩnh cho tới tận lúc máy bay đáp xuống Chiến Hoàng. Đội quân Lính đánh thuê nhận được tin, liền sốt ruột đứng đợi ở boong tàu Chiến Hoàng từ sớm. Lúc máy bay hạ cánh, Nhị Cầu không nói một lời, dẫn Tiểu Hắc quay đầu, bước nhanh về phía máy bay của đồng đội, rời đi.

“Trung úy, có khi nào bọn chúng sẽ thất hứa không?” Lưu Khiết nhìn theo bóng chiếc Báo Săn của quân Lính đánh thuê đi xa dần.

“Không đâu!” Trung úy lẳng lặng đáp. “Tuy Lính đánh thuê vô liêm sỉ thật nhưng vẫn có thể coi là trọng chữ tín. Hơn nữa, tôi đã ghi âm lại toàn bộ cuộc đối thoại trên đường về đây rồi.”

“Trung úy!”

“Trung úy!”

Trên boong tàu, vài viên phi công đứng chờ đã lâu vội vã chạy tới. Nghe Lưu Khiết tường thuật lại mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay, ai nấy đều vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

“Rốt cuộc cũng cho bọn chúng một bài học!” Có người cảm thán thốt lên.

Cũng có người lo lắng nói: “Hạ trưởng luôn e sợ sẽ đắc tội với Lính đánh thuê, liệu ngài ấy có trách chúng ta không?”

“Trách chúng ta cái gì chứ?” Lưu Khiết học ngay được giọng điệu của Trung úy. “Chúng ta đây ngay không sợ chết đứng!”

Mọi người thoáng ngẩn ra rồi cùng cười ha hả.

“Thông báo! Thông báo!”

Đúng lúc này, trên loa phóng thanh bỗng vang lên giọng nói trầm ồm của viên sĩ quan truyền tin. Tất cả đều sửng sốt, thông báo ở đâu ra vậy?

Mấy giây sau, giọng nói đó lại vang lên lần nữa. “Trung úy Tô Di, xin mời lập tức đến Trung tâm chỉ huy tác chiến.”

Đang lúc mọi người nhìn nhau bằng ánh mắt bất an, Tô Di liền bước vào Trung tâm tác chiến. Cô chưa kịp đứng vững, trước mặt đã xuất hiện một bóng người cao lớn, người đó không nói không rằng, liền giáng cho cô một cái bạt tai. “Bốp” một tiếng, bên má cô lập tức đau rát.

Cô ôm bên má rất như phải bỏng, ngẩng đầu nhìn, thấy rõ người vừa tới. Đó chính là Thượng tá Hứa Minh Trạch - người được điều đến Chiến Hoàng nhậm chức Hạ trưởng nửa năm trước đây. Anh ta xuất thân con nhà quan, tốt nghiệp đại học, trước kia từng làm tham mưu trong bộ tác chiến của quân Liên minh. Nhưng kể từ lúc anh ta đến Chiến Hoàng này, chưa giây phút nào Tô Di cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

“Trung úy!” Gương mặt gầy gò của Hứa Minh Trạch tái mét. “Ai cho phép cô gây hấn với Lính đánh thuê?”

“Tôi...”

“Cho cô ta xem đi!” Hứa Minh Trạch căn bản không thèm nghe cô nói.

Trên màn hình tinh thể lỏng mỏng như cánh ve, một khoảng không mênh mông hiện ra. Căn cứ vào hình ảnh và bối cảnh lúc bấy giờ, Tô Di có thể dễ dàng nhận ra, đây chính là khoảng không phía trước Chiến Hoàng.

Trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện hai luồng đạn đỏ lòe, xẹt qua ngay trước đầu máy bay, thiếu chút nữa đã bắn trúng Chiến Hoàng. Một chiếc Báo Săn in hình chữ thập màu bạc dững mảnh lướt qua trước mặt máy bay.

Giọng nói giận dữ của Nhị Cầu từ tần số truyền tin truyền đến. “Hóa ra là nữ phi công duy nhất của Chiến Hoàng, Trung úy Mèo Hoang! Tôi sẽ giữ chữ tín, sau này không động tới Chiến Hoàng thế nhưng không bao gồm cả cô đâu!”

Câu nói cuối cùng của Nhị Cầu đã trở thành tiếng rống vang trời: “Nhất định cô sẽ phải là người phụ nữ của tôi, Tô Di ạ!”

Hình ảnh vụt biến mất trên màn hình, Hứa Minh Trạch quay đầu nhìn Tô Di, sau cặp kính gọng vàng sáng chói, anh ta nhìn cô đầy khinh bỉ. “Đây là thời điểm năm phút trước khi phát sinh sự việc bất ngờ.”

“Hạ trưởng tôi...”

“Không cần nói nữa! Hấn ta vừa gây náo loạn như thế, chắc chắn toàn bộ Liên minh đều đã biết chúng ta đắc tội với Lính đánh thuê rồi!” Hứa Minh Trạch trách móc cô không thương tiếc. “Cô có biết việc này đã vô tình vi phạm tới thỏa thuận giữa Tổng thống quân ta và Sĩ quan chỉ huy quân Lính đánh thuê rồi không? Cô có biết cô mang đến cho tôi nhiều phiền phức như thế nào không? Tôi vất vả duy trì cục diện ổn định, thế mà bị cô phá hỏng cả rồi! Tô Di, cô không hiểu lấy đại cục làm trọng là thế nào, đúng không?” Anh ta trừng mắt nhìn cô. “Nhất định phải xin lỗi người ta! Mang theo chút lễ vật đến gặp người hôm nay cô vừa đắc tội và cấp trên của hấn ngay đi! Tiền mua lễ vật sẽ trừ vào tiền lương tháng này của cô!”

Hai tay Tô Di nắm chặt thành nắm đấm, cổ gồng nín nhịn và nhẫn nại, cuối cùng cô vẫn đành cúi đầu: “Tuân lệnh!”

Nhưng thái độ phục tùng đó của cô không hề khiến Hứa Minh Trạch mỉm lòng, anh ta nói tiếp: “Sau này, cô không cần tham gia nhiệm vụ tìm kiếm tài nguyên nữa.”

“Thượng tá!” Mặt Tô Di thoáng biến sắc. “Tôi phải tham gia nhiệm vụ này!”

Hứa Minh Trạch đẩy đẩy gọng kính, nói: “Trung úy, đây là mệnh lệnh!”

“Thượng tá! Kỳ thực, bọn họ đã cướp đoạt của chúng ta nhiều thứ như vậy. Hôm nay, tôi chỉ muốn dạy dỗ bọn họ một chút mà thôi, sau này, những việc như thế nhất định sẽ không tái diễn nữa. Từ nay về sau, số tài nguyên Chiến Hoàng tìm được chắc chắn sẽ nhiều hơn so với các chiến hạm Liên minh khác, cuối năm sát hạch quân sự, chúng ta nhất định sẽ giành vị trí đứng đầu.” Tô Di nói với giọng điềm đạm. “Hơn nữa, tôi chẳng qua cũng chỉ là xích mích với binh sĩ cấp thấp của quân Lĩnh đánh thuê, đối phương cũng chẳng rảnh mà về báo cáo với cấp trên. Ngài xem, chúng ta bị thua thiệt bao lần mà có khi nào báo lên lãnh đạo đâu. Thực ra, không đánh không nhận người quen, chúng tôi và lính đánh thuê đều ngưỡng mộ nhau. Ngài là người dụng binh, nhất định sẽ tán thành lời nói của tôi. Lần này, có vẻ tôi làm hơi quá nhưng tôi đảm bảo lần sau, gã lính đánh thuê đó nhất định sẽ tới chiến hạm của chúng ta uống trà.”

Hứa Minh Trạch nghe vậy, sắc mặt cũng dịu xuống nhưng vẫn nói: “Vậy khi nào cô xin lỗi người ta xong thì quay về làm tiếp nhiệm vụ.”

“Vâng!” Tô Di bình tĩnh đáp.

Tô Di rời khỏi Trung tâm tác chiến, trở lại ký túc xá phi công. Mấy viên phi công cấp dưới của cô lập tức chạy tới.

“Hứa Minh Trạch đúng là một tên quái dị!” Một viên phi công lớn tuổi nói, “Nếu Thượng tá Liên Đạc còn ở nơi này thì đám lính đánh thuê kia sao dám khi dễ chúng ta chứ?”

Người còn lại nói: “Thượng tá Liên Đạc giờ đã thuộc phe đối đầu với chúng ta rồi!”

Tất thấy mọi người đều im lặng.

Suốt nửa năm qua, Tô Di luôn có cảm giác “thuyền lật trong mương”[1]. Cô theo lý trí lựa chọn trở lại Chiến Hoàng, nhưng không ngờ cục diện lại thay đổi đến mức này.

[1] Có nghĩa là ở một nơi tưởng chừng rất chắc chắn, bền vững mà vẫn có thể có chuyện bất ngờ xảy ra.

Lúc đầu, không chỉ có Liên Đạc đem theo vài viên phi công lão thành dưới trướng anh ta rời đi, mà đến Hạm phó vì nói lỏng trị an, thả cho Liên Đạc trốn thoát cũng bị Liên minh giảm quân hàm, giờ đang đảm nhiệm chức vụ quản lý nhân sự tại một chiến hạm khác.

Liên minh điều Hứa Minh Trạch tới đây, ít nhiều cũng làm giảm bớt tính chất đặc trưng của Chiến Hoàng. Suy cho cùng, không còn Liên Đạc, Chiến Hoàng không còn được tín nhiệm như trước nữa. Bây giờ, từ Hạm trưởng, Hạm phó đến Tham mưu tác chiến... tất thấy đều cùng một giuộc, không làm Chiến Hoàng mạnh lên được.

Cũng may, Đội trưởng đội không quân được mọi người cất nhắc là một viên phi công từng trải, công tác lâu năm ở Chiến Hoàng. Anh ta hết sức ngưỡng mộ tài trí của Tô Di nên đã bổ nhiệm cô làm Tiểu đội trưởng.

“Đừng nói nữa!” Tô Di ngắt lời cuộc bàn luận của đồng đội. “Thượng tá có suy nghĩ riêng của ngài ấy, chẳng qua ngài ấy muốn lấy đại cục làm trọng mà thôi!”

Rồi cô chọn ra bốn viên phi công cùng mình đến thành phố Tự Do, những người được chọn tỏ ra rất vui vẻ, háo hức.

“Nghe nói, đó là nơi tập trung nhiều vũ nữ xinh đẹp nhất Liên minh!” Bọn họ lập tức háng hái, phấn chấn, tiếp tục cuộc bàn luận đang dang dở.

Tô Di mỉm cười, quay về phòng mình, ngửa mặt nằm xuống giường.

Thành phố Tự Do lúc này là đại bản doanh của Thương Chủ.

Không, cô lại nói sai rồi.

Là Mạnh Hi Tông mới đúng!

Trong đầu cô bắt gặp hiện lên khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng cùng thân thể vạm vỡ, cường tráng ấy. Ở lại Chiến Hoàng, tốt xấu gì cũng là do cô chọn lựa. Nếu ngày đó ở bên Mạnh Hi Tông thì có lẽ bây giờ đến một mẫu da cô cũng chẳng còn.

Đến bao giờ cô mới tìm được Trái đất đây?

Ba ngày sau, một chiếc Báo Săn của Liên minh lẳng lặng đáp xuống bến cảng không gian của thành phố Tự Do.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Tô Di đến thành phố này. Trên thực tế, trong nửa năm vừa qua, cô đã từng đi khắp các tỉnh cầu thuộc địa phận Liên minh. Thành phố Tự Do hoàn toàn không giống những thành phố khác. Mới nửa năm trôi qua mà nó đã in đậm phong cách của lính đánh thuê.

Họ thay đổi thường phục, hòa vào dòng người đi trên phố. Có thể dễ dàng bắt gặp từng tốp, từng tốp lính đánh thuê đang túm năm tụm ba, có đám mặc quân phục màu đen tuyền nghiêm chỉnh, có đám lại mặc thường phục nhưng vẫn dễ dàng nhận ra, bởi trên người họ luôn toát ra khí chất lạnh lùng, cao ngạo khác hẳn với dân thường.

Họ đi tới đầu một con đường rất bẩn thỉu và vô cùng hỗn loạn. Những người làm ăn buôn bán tùy tiện bày bừa sạp hàng của mình, lời ra tiếng vào, ầm ĩ một góc phố. Lính đánh thuê thường rất hào phóng, cho nên những người bán hàng rong ở đây ai nấy đều tươi cười, đon đả mời chào khách. Tô Di chưa bao giờ thấy dân thường ở tỉnh cầu nào có nụ cười đặc ý đến vậy.

Ngoài ra, còn có thể dễ dàng bắt gặp những cô gái làng chơi, cô thì đứng trước một cửa tiệm cố định, cô thì đứng ngay phía đầu đường, không ngừng ve vãn những gã lính đánh thuê cao to đi ngang qua. Bọn họ dường như không hề để tâm tới ánh mắt của những người xung quanh, thậm chí còn ngang nhiên đứng bên đường sờ soạng, tiếng cười khúc khích, tục tĩu vang lên không ngớt. Nhưng trong đoàn người, chỉ có mình Tô Di cảm thấy xấu hổ mà đỏ mặt tía tai, những người khác lại coi đó là chuyện rất đổi bình thường.

Thường chỉ có những người giàu có mới ở khách sạn hạng sang, nhưng hầu hết bọn họ đã rời khỏi thành phố Tự Do nên những nơi này đều bị bỏ hoang. Hầu hết chỉ những quán rượu nhỏ được tu sửa lại cho bắt mắt mới thấy có bóng người. Mà những chỗ này lại hết sức hỗn loạn, bất luận ở ven đường hay bên trong quán đều diễn ra những cảnh tượng khiến người ta giật mình.

Một nhóm đàn ông da ngăm đen trong bộ đồ lao động màu xanh da trời cùng đám lính đánh thuê trong bộ quân phục màu đen tuyền ngồi túm năm tụm ba uống rượu, ca hát, chơi trò đánh đố, tiếng cười vang không ngớt. Đó hẳn là những người đào mỏ của tỉnh cầu Tự Do. Là một trong số những tỉnh cầu có nguồn tài nguyên khoáng sản phong phú nhất Liên minh, đây là nơi tập trung đông đúc nhân công lao động và các khu công nghiệp dày đặc, số lượng thợ mỏ không đến tám vạn thì cũng có tới năm vạn người. Hiên nhiên, những thợ mỏ xuất thân nghèo khó tỏ ra rất vui vẻ, thoải mái khi ở cùng một thành phố với lính đánh thuê. Cũng trong một số quán rượu khác, thợ mỏ và lính đánh thuê lại kéo bè kéo lũ đánh nhau, khiến mặt mũi ai nấy đều bầm dập, tiếng chửi bới, quát tháo, tiếng bàn ghế đổ vỡ náo loạn cả khu phố. Đám người xung quanh vẫn tỏ ra hết sức bàng quan, tựa hồ không để ý tới, có người thậm chí còn vỗ tay cổ vũ ầm ĩ.

“Cuộc sống của bọn họ thật... ung dung tự tại.” Lưu Khiết quan sát tình hình một lượt rồi cười ha hả, bá vai bá cổ mấy viên phi công khác, trong điệu cười giòn giã ấy ẩn chứa vài phần ngưỡng mộ.

Đúng vậy, tự do tự tại chính là cảm giác này. Mặc sức phóng dăng, không chịu bất cứ sự gò bó nào, ung dung thần nhiên. Đây cũng chính là loại cảm giác cô tìm thấy trên người Mạnh Hi Tông, chỉ có điều, so với đám lính đánh thuê thông thường, anh ta còn cuồng ngạo hơn rất nhiều.

Tuy đoàn người Tô Di đã mặc thường phục nhưng khí chất của họ vẫn rất thận trọng và nghiêm túc, có viên phi công còn tỏ ra vô cùng căng thẳng, khiến những người trên phố không khỏi cảm thấy kỳ lạ mà dõi mắt nhìn theo. Cuối cùng, nhóm người Tô Di ngồi lên một chuyến tàu hỏa, đến nơi đóng quân của lính đánh thuê.

Tô Di báo muốn gặp Nhị Cầu nhưng lại nhận được hồi đáp rằng gã đã ra ngoài chưa về, chỉ có cấp trên của gã vẫn đang ở trong căn cứ. Tô Di cùng Lưu Khiết đành vào gặp người đó. Đó là một người đàn ông trung

niên xấu xí, có cặp mắt vô cùng xảo quyệt. Vừa nhìn thấy lễ vật sang trọng Tô Di mang tới, lão lập tức vui vẻ, vỗ ngực nói sẽ có trách nhiệm khuyên bảo Nhị Cầu đến Chiến Hoàng xin lỗi một phen. Rồi lão còn trực tiếp gọi qua cho Hứa Minh Trạch, hai người tựa hồ nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Cuối cùng, nhiệm vụ xúi quẩy Hứa Minh Trạch giao cho cô cũng hoàn tất. Đoàn người rời khỏi nơi đóng quân của lính đánh thuê. Tô Di còn chưa nói gì, mấy người đàn ông bên cạnh đã xô đẩy nhau, Lưu Khiết đỏ mặt, nói: “Trung úy, chúng tôi muốn vào quán bar chơi một lát!”

Tô Di nhìn ánh mắt sáng ngời, đầy mong đợi của bọn họ, suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói: “Được, nhưng tuyệt đối không được gây sự đâu đấy!”

Đây là quán bar náo nhiệt nhất thành phố Tự Do.

Trong bóng đêm yên bình, quán bar với những chiếc đèn neon rực rỡ sắc màu, khác hẳn những nơi hoa lệ khác trong thành phố, lại giống như một dòng sông xanh trong, óng ánh, e ấp dưới bóng trăng, thanh nhã mà thoát tục.

Trong tiết trời đầu xuân lạnh lạnh, mười mấy cô gái trẻ trung trang điểm lộng lẫy, khoác trên người những tấm áo lông cừu thời thượng yếu điệu tiến vào quán bar, chọn chỗ trống rồi ngồi xuống. Không giống những cô nàng xinh đẹp, dung tục và nhiệt tình trong các quán bar khác, các cô gái ở đây đều tỏ ra hết sức lạnh lùng kiêu sa. Ánh mắt lộ vẻ bất cần, thờ ơ, trên ngón tay thon dài, trắng muốt còn kẹp một chiếc thuốc lá đang cháy dở.

Ngay cả Tô Di khi nhìn một cô gái có khí chất đặc biệt như vậy, trong lòng cũng hơi chấn động. Tô Di không biết rằng đám đàn ông còn rung động hơn nữa. Nhìn các cô gái cao ngạo lại sa ngã như vậy, hormone giống đực của bọn họ lập tức trở dậy, muốn chinh phục và muốn được giày vò các cô nàng ngay lập tức. Vừa bước vào quán bar, Tô Di lập tức kinh hãi. Còn mấy gã đàn ông đi theo cô lại tỏ ra hết sức hưng phấn.

Ánh đèn chói mắt mê loạn, âm nhạc đinh tai nhức óc, những chiếc sofa dài cùng dãy bàn nhỏ kiểu vuông, đúng chất của một quán bar. Không gian rộng rãi, hút tầm mắt. Có đám thợ mỏ áo xanh ngồi quây thành một bàn đánh bài; cũng có đám lính đánh thuê trong bộ quân phục đen đang ngả ngón cùng những cô gái trẻ ngồi trên đùi mình, bọn họ một tay cầm ly rượu, một tay không chút kiêng kỵ lần mò, sờ soạng bên trong lớp áo quần. Những cô gái đỏ ửng mặt trong lòng bọn họ, đáng vẻ tươi cười xinh xắn, thậm chí còn có chút e thẹn, xem bộ dạng này có lẽ họ không phải gái làng chơi mà là những thiếu nữ bình dân lỡ sẩy chân sa vào cám dỗ.

Vì thời gian còn sớm nên quán bar vẫn chưa đông lắm, nhóm Tô Di tìm bàn trống trong một góc khuất rồi ngồi xuống. Tô Di lẳng lặng ngồi nhâm nhi đồ uống, còn bốn người đàn ông bên cạnh cô hết nhìn trái lại nhìn phải, nhấp nhồm không yên.

“Muốn tán gái thì mau đi đi!” Tô Di kéo vành mũ xuống thật thấp. “Sáng mai chúng ta phải quay về rồi đấy!”

Trên quầy bar có không ít các cô gái đang ngồi uống rượu, chờ người tới làm quen. Mà trên bàn Tô Di lúc này lại có bốn người đàn ông, ai nấy đều vô cùng đẹp trai, thân hình cao lớn, dáng vóc cân đối, khí chất điềm đạm, hơn hẳn đám thợ mỏ bẩn thỉu và đội lính đánh thuê thô tục kia, tự nhiên bọn họ thu hút được rất nhiều ánh mắt. Vì thế, chưa cần bọn họ lấy hết dũng khí đứng lên đi tán gái, đã có người nhìn họ bằng ánh mắt khó ưa rồi.

“Bốn nam với một nữ ư?” Có người đi tới, để một tay lên bả vai Lưu Khiết. “Người anh em, tuy thành phố Tự Do của chúng ta chỉ có mười vạn lính đánh thuê thôi nhưng tất thấy những “con gà”[2] của Liên minh đều phải nghe danh mà đến. Các cậu có cần phải tiết kiệm quá thế không? Hay các cậu thích ăn chung? Vậy cho anh tham gia nữa nhé!”

[2] Chỉ gái điếm hoặc những cô gái lăng lợ.

“Ha ha ha!” Đám đàn ông xung quanh cười phá lên, còn các cô gái có mặt ở đó người tỏ vẻ ngượng ngùng, rùng mình sợ hãi.

Người đàn ông kia dáng vẻ cao lớn, tướng mạo oai hùng nhưng miệng đầy mùi rượu, ánh mắt lơ đãng, mơ màng vì say. Lưu Khiết đẩy gã đó ra, đứng bật dậy. Cậu ta vừa hành động, mấy gã đàn ông vừa uống vài

chén lập tức khí thế bùng bùng, không chịu ngồi yên, tất thấy đều sa sầm nét mặt rồi từ từ đứng lên.

“Mẹ kiếp, đừng có nói bậy!” Lưu Khiết quát lớn. “Cô ấy là cấp trên của chúng tôi đấy!”

“Ngồi xuống!” Tô Di khê giọng nói, “Đừng gây chuyện, kệ bọn họ đi!”

Gã đàn ông vừa khiêu khích cười càng to hơn. “Cấp trên ư?”

Gã xách theo chai rượu, lảo đảo đi vòng qua trước mặt Tô Di, nhìn khuôn mặt cô bị che khuất hơn nửa dưới chiếc mũ lưỡi trai rồi lại phá lên cười ha hả. “Người đẹp, đàn bà con gái đến những nơi này chỉ có hai loại. Một loại là đàn bà để chúng ta chơi đùa, loại còn lại là nữ lính đánh thuê. Cô thuộc loại nào?”

22. Chương 23: Canh Bạc Ngoài Ý Muốn

“Chúng tôi là người của Cáo Trọc.” Tô Di ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói ra biệt hiệu của thủ trưởng Nhị Cầu.

Không biết từ lúc nào, dường như mọi người có mặt tại đây đều hướng mắt nhìn về phía bên này, cơ hồ sự xuất hiện của bọn họ hết sức đường đột.

“Người của ông ta ư? Mất hứng quá!” Gã gây hấn kia rõ ràng cảm thấy hơi thất vọng, xách theo chai rượu trở lại bàn của mình. Những người khác dường như cũng không để ý tới bọn họ nữa. Trong giây lát, khung cảnh xung quanh lại trở về trạng thái náo nhiệt ban đầu, không tán gẫu thì uống rượu, đánh bài, chơi trò đánh đố...

Đám người Lưu Khiết có chút kinh hãi với sự việc vừa xảy ra nhưng lúc này phải rời đi như vậy thì bất giác cảm thấy không cam lòng. Tô Di để ý thấy gã đàn ông vừa gây hấn ban nãy đã tham gia vào một nhóm chơi bài ở bàn bên cạnh, không biết vô tình hay cố ý thỉnh thoảng lại liếc qua. Cô liền thấp giọng quyết định: “Lúc này vẫn còn sớm, chúng ta ngồi đây thêm nửa giờ nữa rồi hẵng rời đi.”

Mọi người chỉ đành gật đầu. Ai nấy đều nâng ly, uống những ngụm rượu sầu muộn. Một lát sau, Tô Di đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Tuy vóc dáng của cô khá nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng trên người lại nồng đượm khí chất quân nhân. Vì thế, chỉ có vài tiếng huýt sáo theo bước chân cô, còn tuyệt nhiên không ai dám quấy rầy. Nhưng khi cô quay trở lại chỗ ngồi, chợt phát hiện bên cạnh thiếu mất một người.

“Tiểu Bạch đâu?” Người cô đang hỏi đến là một cậu bé có dáng dấp thanh tú nhưng tính cách lại ẻo lả như con gái.

Đám người có chút ngượng ngùng, nói: “Vừa có một cô gái xinh đẹp đến mời cậu ấy cùng đi nhảy... Nhưng cậu ấy đảm bảo trong vòng nửa tiếng nữa nhất định sẽ quay lại.”

Tô Di chỉ còn biết im lặng.

Đàn ông thực sự là một lũ sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới ư?

Hơn nửa giờ sau, cuối cùng “Tiểu Bạch” cũng trở về. Có điều, không phải trở về theo chiều đứng mà là theo hướng song song với mặt đất. Gã cầm đầu ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, phía sau là sáu gã đàn ông cao to, cường tráng. Gã say rượu gây hấn ban nãy nhìn thấy đám người đó thì không còn vẻ say rượu nữa, cọt nhả đứng lên, đứng bên cạnh hai gã trong số đó.

Bọn họ ném “Tiểu Bạch” mặt mũi sưng vù xuống đất, gã đàn ông cầm đầu nói với một tên sau lưng mình: “Tiểu Hắc, anh đây đang tự hỏi không biết là kẻ nào không muốn sống, dám ngang nhiên quyến rũ cô em đây? Hóa ra chính là Mèo Hoang Nhỏ à?”

Đám người xung quanh cười vang, nhìn bọn Tô Di với ánh mắt nham hiểm.

Tô Di không chút hoang mang, tiện tay cầm cốc nước trên bàn lên, nhàn hạ uống một ngụm rồi mới đứng dậy, nói: “Nhị Cầu, Mèo Hoang Nhỏ là cái tên để cho anh gọi đấy à? Cuộc so tài ở Tây Bắc Phong chưa đủ làm anh mất mặt phải không?”

Tất thấy mọi người đều cảm thấy sững sốt, tiếng cười bỗng rộ lên rồi càng lúc càng to. Có người cao giọng cười mắng: “Nhị Cầu, mẹ kiếp, mày đúng là đồ bất lực!”

Nhị Cầu vừa xấu hổ vừa tức giận, trừng mắt nhìn Tô Di, cười khẩy, nói: “Nếu hôm nay anh đây thả cô em đi thì sẽ không phải là lính đánh thuê nữa!”

Đám người Lưu Khiết cũng quay sang nhìn nhau. Tô Di mà họ biết tuy luôn dồn hết tâm trí vào việc đối phó với lính đánh thuê nhưng từ trước đến nay, cô vẫn hết sức bình ổn và khiêm tốn, sao hôm nay bỗng nhiên hung hăng đến vậy?

Kỳ thực, Tô Di cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Cô biết Nhị Cầu tuy bại dưới tay mình nhưng vẫn rất sĩ diện. Nếu như cô tỏ ra yếu kém và lép vế, chỉ sợ hôm nay sẽ không thể rời khỏi nơi này được. Nhưng nếu cô làm lớn chuyện, Nhị Cầu chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để đối phó với cô.

Quả nhiên, càng lúc càng có nhiều người kéo tới xem trò vui. Sự việc Nhị Cầu bại dưới tay nữ sĩ quan Không quân Liên minh ngày đó đã trở thành giai thoại để đời, tuy bị Nhị Cầu tùy tiện biến thành chuyện “anh hùng khó qua ải mỹ nhân” nhưng việc này cũng khiến đám lính đánh thuê mang thái độ kỳ vọng và ngưỡng mộ đối với cô. Hôm nay, tận mắt được nhìn thấy người thật giá thật, không ngờ lại là một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng cũng không kém phần kiêu ngạo, phách lối, đúng như danh hiệu “Mèo Hoang Nhỏ” người ta đặt cho cô, khiến tâm tình của bọn họ phần chần chừ hơn hẳn.

Trong tình huống này, Nhị Cầu thực sự không tiện ra tay trước. Ngược lại, Tô Di lại tỏ ra rất nhàn tản, đứng giữa hai đám đàn ông cao lớn vây quanh, khuôn mặt lộ vẻ khinh thường. “Nhị Cầu, tôi thắng anh một cách quang minh chính đại, anh không biết xấu hổ, còn định so đo gì nữa?”

Nhị Cầu tức đến nổi suýt ói ra máu, quang minh chính đại cái con mẹ nó! Có cần phải lấy gã ra làm trò nhiều như vậy không? Gã còn mặt mũi nào nhìn đồng đội nữa đây? Trong lòng gã thực sự hoài nghi, chắc chắn cô gái này đã ngờ tới trước, cho nên mới có thể nói ra một cách không kiêng dè như vậy. Nhưng Tô Di đã đánh giá quá cao lời hứa của gã. Ánh mắt gã lướt qua gương mặt oai hùng, phần chần chừ của cô, cười cười.

“Bắt lấy cô ta!”

Đám lính đánh thuê lập tức tiến lên. Ba viên phi công ở phía sau Tô Di sao có thể để bọn họ tự tiện bắt người, trong nháy mắt, hai bên đồng thời rút súng, chĩa vào đối phương, bầu không khí phút chốc trở nên căng thẳng.

“Nhị Cầu... Anh thực sự không biết nhìn xa trông rộng!” Một tiếng thở dài khe khẽ, trầm thấp đột ngột xen vào giữa không gian nhuộm đầy mùi thuốc súng.

Nghe thấy giọng nói này, thần sắc của Nhị Cầu lập tức cứng đờ. Tô Di nhìn về phía có tiếng nói, là một cô gái đang ngồi trên chiếu bạc. Khi vừa vào đây, Tô Di đã để mắt tới cô ta rồi. Chỉ là không ngờ cô ta lại bỗng nhiên lên tiếng trong hoàn cảnh này. Cô ta khoác trên người bộ đồng phục màu đen tuyền đặc trưng của lính đánh thuê, tóc ngắn ngang vai, mặt tròn mày rậm, mắt to môi mỏng, không tính là xinh đẹp nhưng cũng rất sắc sảo, lạnh lợi. Cô ta vừa cất lời, những người xung quanh lập tức im bật. Có thể thấy, cô ta có địa vị khá cao trong quân đội lính đánh thuê.

Đến Nhị Cầu cũng phải ấp úng đáp lời: “Ly Tử, chuyện này không liên quan gì tới cô!”

“Anh ăn hiếp con gái, vậy là chuyện có liên quan tới tôi rồi!” Cô gái được gọi với cái tên “Ly Tử” này chậm rãi châm một điếu xì gà, cánh tay nhỏ nhắn hướng về phía ghế tựa, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, nói: “Anh cứ động đến cô ấy xem?”

Mọi người xung quanh cười ồ lên, phần lớn lên tiếng ủng hộ Ly Tử. Nhị Cầu nổi giận nói: “Người của cô ta động tới cô gái của tôi, việc này không thể bỏ qua được!”

Tiểu Bạch bị đám người Nhị Cầu đánh cho tơi tả, mặt mũi sưng vù, lúc này cũng bực bội lên tiếng: “Chính cô ta chuốc rượu tôi, còn luôn miệng nói gì mà ngưỡng mộ sĩ quan Liên minh. Đến tay cô ta, tôi còn chưa

động đến nữa là...”

Đôi mắt Ly Tử nheo lại, quay sang Tô Di, chậm rãi nói: “Lần này, người của cô đã sai, ăn không được là do bản thân hấn vô dụng.”

Tô Di trầm giọng, nói: “Vậy thì cô nói xem, phải làm thế nào đây?” Bây giờ, người nắm quyền bên đối phương hiển nhiên đã đổi sang cô gái này.

Ly Tử nghe vậy, ánh mắt sáng lên, trên gương mặt ẩn hiện nụ cười ngọt ngào. Những ngón tay thon dài của cô ta chỉ về phía Tô Di và Nhị Cầu, nói: “Cô, anh ta, cùng tôi đấu một ván bài! Nếu Mèo Hoang Nhỏ thắng, Nhị Cầu phải đưa hết số tiền có trong người cho cô ấy và thả cho họ rời đi. Nếu Nhị Cầu thắng, Tô Di cũng phải đưa hết tiền cho Nhị Cầu rồi để Báo Săn của các cô lại, còn các cô có thể đi!”

“...Được!” Nhị Cầu cắn răng nói. Tuy vẫn còn ám ức vụ bị Tiểu Bạch nắm tay trên người đẹp của mình nhưng một chiếc Báo Săn so với một cô gái còn đáng giá hơn nhiều. Hơn nữa, nếu thắng được Tô Di ván này, gã ít nhiều cũng lấy lại được chút danh dự.

“Nếu tôi thắng, tôi còn muốn sau này, mỗi khi gặp tôi, hấn phải đi đường vòng.” Tô Di lớn tiếng nói.

Mọi người cười ha hả, xôn xao bàn tán cuộc đánh cược này gồm mặt đây! Ly Tử cũng có vẻ cao hứng, tặc lưỡi đồng ý.

“Vậy nếu cô thua thì sao?” Tô Di đột nhiên hỏi Ly Tử.

Ly Tử cười phá lên, móc từ bên hông ra một xấp tiền của quân Liên minh, ném lên trên mặt bàn, tùm tùm cười. “Cộng thêm cả tôi nữa!”

Đám lính đánh thuê và thợ mỏ vây xung quanh lập tức náo loạn. Tin tức về cuộc so tài đánh bài giữa ba người trong nháy mắt đã truyền khắp quán bar. Ngay cả DJ ở giữa sân khấu cũng nhiệt tình tuyên bố đánh cuộc trận này. Mấy trăm người ở tầng một háo hức lao về phía ba người họ, chen nhau đứng chật cả một góc. Nhưng tầng hai lại tương đối yên tĩnh. Không ít vị quan khách trong phòng VIP nghe thấy lời giới thiệu của DJ cũng tò mò đi ra hành lang, thò đầu xuống xem cảnh náo nhiệt phía dưới.

Lúc đầu, thấy bộ dạng nhiệt huyết, hưng phấn của Ly Tử, Tô Di đã nghĩ rằng cô ta đích thị là một cao thủ, liền tập trung tinh thần tính toán từng nước bài, không dám sơ suất một bước. Ai ngờ, ván đầu tiên sau năm phút đã kết thúc, Tô Di thắng lớn, Nhị Cầu kém hơn một chút, còn Ly Tử... thua một cách thảm hại.

Cô ta ử rử rút ra một xấp tiền, quăng tới trước mặt Tô Di còn tiện tay cởi phăng chiếc áo khoác ngoài, để lộ chiếc áo bó sát bên trong, khiến thân hình cô ta hiện ra vô cùng tuyệt mỹ. “Chơi lại!”

Tô Di chợt hiểu ra, cô gái này chính là một con nghiện cờ bạc.

Đám người vây quanh hưng phấn, trầm trồ khen ngợi. Người của Tô Di biết rõ kỹ thuật đánh bài của cô không tệ, nhìn thấy cục diện này liền cao hứng, hòa vào đám đông đứng cổ vũ.

Ván thứ hai, Tô Di thắng. Nhị Cầu sơ suất, bị thua thảm hại. Gã sa sầm nét mặt, móc từ trong ngực ra một xấp tiền, đếm đếm rồi ném tới trước mặt Tô Di. Một lúc sau lại cười cười, cởi phăng chiếc áo quân phục khoác ngoài, để lộ những cơ bắp rắn chắc. Đám người Lưu Khiết đã uống không ít rượu, lúc này cơ hồ cũng quên đi vụ ẩu đả với lính đánh thuê ban nãy, hòa lẫn đám người, bá vai bá cổ uống rượu, xem đánh bài, hò hét ầm ĩ. Chỉ có Tô Di mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra, trong đầu nghĩ: “Không thể thua! Không thể thua!”

Nhưng qua ba ván, thế cục liền thay đổi. Nhị Cầu bốc trúng lá bài tốt, chỉ còn thiếu nước ngựa mặt lên trời cười ha hả. Mặc dù trên người gã đã chẳng còn gì để chơi nhưng vẫn rất phách lối, hung hăng nhìn Tô Di, lớn tiếng nói: “Cởi!”

“Lúc đầu không nói có vụ cá cược này!” Tô Di ném ra một sấp tiền.

Trong lòng Nhị Cầu đầy căm phẫn, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin nổi. “Cô chơi ăn gian!”

“Em gái...” Trên người chỉ còn lại chiếc áo ngực, Ly Tử phải dùng một tay để che nơi tư mật phía dưới, cũng nói xen vào. “Đàn ông và đàn bà đánh bài, thua phải cởi quần áo, đây là quy tắc của lính đánh thuê, lẽ nào cô định chơi ăn gian công khai như thế?”

Thật xúi quẩy cho Tô Di, lúc mới vào đây, vì sợ nóng nên cô đã cởi áo khoác ngoài. Nếu bây giờ cô mà cởi thì bên trên chỉ còn lại chiếc áo ngực, bên dưới chỉ còn độc chiếc quần lót. Mặt cô không biến sắc, nói: “Cho tôi nợ một ván trước.”

“Cái gì? Sao có thể như thế được?” Nhị Cầu tức giận nói.

“Tôi không hề biết quy tắc này.” Cô không thèm để ý tới sự phá rối của Nhị Cầu và tiếng la ó của những người xung quanh, bắt đầu chia bài.

Nhưng hôm nay đúng là ngày xui xẻo của Tô Di, ván này Ly Tử, người đã thua cả đêm bỗng nhiên thắng to. Tô Di đành đâm lao phải theo lao.

“Cối! Cối! Cối!” Đám đàn ông đứng vây quanh nhón nháo la hét. Chiếc áo chen cùng quần dài làm tôn lên dáng vóc cân xứng của Tô Di, giờ bọn họ thực sự háo hức muốn được xem từng đường cong lả lướt đằng sau lớp y phục cô đang mặc. Hơn nữa, cô lại chính là Mèo Hoang Nhỏ danh tiếng lẫy lừng, đủ để khiến bọn họ đem lòng mơ mộng. Thậm chí, ngay cả đám người Lưu Khiết cũng dán chặt đôi mắt lơ lơ, mơ màng nhìn sang Tô Di. Trong bầu không khí náo nhiệt này, bọn họ chỉ nghĩ cối cũng chẳng có gì, chỉ là tiêu khiển mà thôi.

Mặt Tô Di nóng bừng. Tuy trước mặt người khác, đàn bà con gái chỉ mặc bikini ở thời đại của cô là chuyện rất đời thường nhưng đối với cô mà nói, đây rõ ràng là sự thách thức vô cùng to lớn. Nhưng lúc này, cô không còn cách nào để thoái thác được nữa. Nhìn hai người trước mặt gần như đã hoàn toàn lỏa thể, Tô Di cảm thấy phần thắng của mình vẫn còn rất lớn. Cô cắn răng, hạ quyết tâm, bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo.

Trong mắt đám cấp dưới, người trước nay luôn điềm tĩnh như núi - Tô Di lại có lúc đôi tay run rẩy thế này. Mà khi những ngón tay trắng nõn, thon dài của cô kéo chiếc áo xuống, làm lộ ra bờ vai trắng nõn, mịn màng tựa ngọc, đám đông nhất thời nín lặng. Đường như mọi người đều nín thở, nhìn vòng eo thon nhỏ, nõn nà đến chiếc áo ngực màu nâu ôm lấy cặp bông đảo đầy đặn, trắng như tuyết, cuối cùng ánh mắt nhất loạt nhìn xuống đôi chân thon dài của cô.

Về yên tĩnh trong quán rượu trầm hẳn xuống, bất giác khiến ai nấy đều có chung một suy nghĩ, bầu không khí càng thêm phần sôi nổi. Mặt Tô Di đỏ bừng như thể muốn nhỏ máu, có vẻ dưới sự tác động của hơi men và bầu không khí căng thẳng, Tô Di bất giác cảm thấy nôn nao.

“Chơi lại!” Giọng nói của cô hết sức quả quyết.

“Được!” Các tế bào của những người đàn ông ở đây dường như đều bị thiêu đốt bởi lời khiêu chiến dứt khoát của Tô Di.

“Để tôi chơi thay cô ấy!” Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm, thách thức đột nhiên vang lên. Đám đông vây quanh rõ ràng đang la ó ầm ĩ nhưng giọng nói trầm thấp ấy vẫn nhẹ nhàng lọt được vào tai mỗi người.

Mà khi nghe thấy giọng nói này, trái tim Tô Di bất giác đập thành thịch. Chỉ cảm thấy dường như có một con rắn đang bò dọc sống lưng mình, trong nháy mắt, toàn thân cô cứng ngắc, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

Mọi người nhất loạt quay đầu rồi nghi hoặc nhìn nhau, tránh sang một bên nhường lối. Một người đàn ông cao lớn, hai tay đút túi quần, thần sắc lạnh như băng đang chậm rãi bước xuống từ tầng hai. Bộ quân phục lính đánh thuê bình thường như vậy nhưng mặc trên người anh ta lại hết sức trang nghiêm và đẹp mắt, còn khiến người ta có cảm giác kính sợ. Anh ta có đôi vai rộng, eo nhỏ và đôi chân dài, vừa có sự lười nhác, bất kham của lính đánh thuê vừa có vẻ kiên quyết, lạnh lùng của quân Liên minh. Sự xuất hiện của anh ta khiến tất cả phụ nữ ở đây đều phải sáng mắt lên.

Anh ta khẽ nhướn hàng mày liễu mác rậm rì, đôi con ngươi đen như mực liếc về phía Tô Di. Ánh đèn hắt bóng lên khuôn mặt anh ta, chỗ tổ chố khuất, phẳng phất như anh ta đang nở nụ cười, nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy ngột thở. Anh ta chậm rãi đi giữa đám người, tới gần bàn Tô Di đang ngồi. Tất cả mọi người xung quanh tựa hồ chỉ làm nền cho dáng vẻ oai hùng kia. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh ta lúc này đột nhiên sáng quắc, nhìn chằm chằm cơ thể trắng mịn của Tô Di, tuy trên mặt vẫn giữ nguyên nét cười nhưng càng lúc càng có cảm giác lạnh lẽo như băng.

23. Chương 24: Đưa Em Về Nhà

Trước đây, Tô Di không biết mình rốt cuộc sợ hãi Mạnh Hi Tông đến mức nào, nhưng giờ khắc này, khi nhìn thấy anh ta, thậm chí ngay cả dũng khí để quay đầu lại cô cũng không có. Tại sao anh ta lại ở nơi này? Tính tình anh ta vốn thích những nơi yên tĩnh, sao hôm nay lại có nhã hứng đến một nơi ồn ào, náo nhiệt như vậy?

Trở lại Chiến Hoàng, cô mới hiểu rõ sự tự do của mình thực chất vẫn là do Mạnh Hi Tông ban cho. Nếu như anh ta thực sự muốn cô thì cô có thể trốn đi đâu được chứ! Chỉ là nửa năm qua sống trong yên bình, cô luôn nghĩ, có lẽ trong lòng Mạnh Hi Tông, cô đơn giản chỉ là một người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, anh ta sẽ chẳng vì cô mà đi gây chuyện, tự gánh thêm phiền phức. Nhưng cuối cùng, hôm nay cũng không tránh được cảnh tương phùng.

Cô chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, một đôi tay to lớn, mạnh mẽ đã vững vàng đặt lên vòng eo thon nhỏ của cô. Đám đông vây quanh bắt giắc ồ lên kinh ngạc, một giây sau, cơ thể cô được nhấc bổng lên, ngã vào một vòng ôm lạnh tựa băng giá. Anh ta ngồi xuống chỗ của cô rồi đặt cô lên đùi mình, bàn tay vẫn ôm chặt hông cô. Hành động đó tựa như một thói quen, vô cùng thuần thục. Anh ta đưa tay, cởi chiếc áo sơ mi đen của mình ra, không nói một lời, đắp chiếc áo lên cơ thể gần như trần trụi của cô rồi siết vào lồng ngực. Chiếc áo rất dài và rộng, che hết nửa thân trên, xuống đến bắp đùi Tô Di, trong nháy mắt đã ngăn trở những ánh mắt đang nhìn cô hau háu. Hông của Tô Di bị Mạnh Hi Tông ôm siết, cả người áp sát vào vòm ngực rắn chắc của anh ta. Cô hơi choáng váng, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt vừa chạm tới khuôn cằm góc cạnh đã lập tức sụp xuống. Tim cô đập như trống dồn.

Mười vạn quân Lính đánh thuê, đa số đều không nhận ra Mạnh Hi Tông, hướng chỉ ở đây toàn những sĩ quan cấp thấp. Nhị Cầu “hừ” lạnh một tiếng, vài người phía sau gã đã rút súng, nhắm ngay vào Mạnh Hi Tông. Tuy khí chất của người vừa tới hùng mạnh đến nỗi khiến Nhị Cầu cũng có chút kinh hãi nhưng gã vẫn tỏ ra bức tức, quát: “Mày ở đâu tới đây hả? Cút ngay!”

Ly Tử lại nheo mắt, nói: “Nhị Cầu, câm miệng!”

Mạnh Hi Tông vẫn thản nhiên, coi như không nghe thấy, một thanh niên từ phía sau vội vã bước tới, đưa cho anh ta một chùm chìa khóa rồi lập tức lui ra. Nhị Cầu và Ly Tử nhất thời mở trừng mắt kinh ngạc.

“Mười chiếc Báo Săn!” Giọng nói trầm thấp của Mạnh Hi Tông lại vang lên, gần ngay đỉnh đầu của Tô Di. Bên trong lớp áo sơ mi, những ngón tay thô ráp của anh ta theo thói quen, nhẹ nhàng ve vuốt vòng eo thon nhỏ, mịn màng của cô, khiến cơ thể nhạy cảm của cô lập tức tê dại.

Nhị Cầu và Ly Tử không lên tiếng. Đều là những người hám lợi nên có cơ hội tốt như thế này sao họ nỡ cự tuyệt cơ chứ?

“Một ván.” Mạnh Hi Tông đập tay xuống mặt bàn. “Thắng, mười chiếc Báo Săn này sẽ thuộc về các người. Thua, các người phải để lại tất cả tài sản, trần truồng rồi cút khỏi đây!”

Ngay lập tức, cả quán bar lặng ngắt như tờ.

Năm phút sau.

Nhị Cầu khóc không ra nước mắt. Ly Tử thì vẫn còn ngơ ngác, tựa như chưa phản ứng lại kịp. Từ trên lầu, mười mấy tên lính đánh thuê bước xuống, cầm chặt tay hai người họ rồi cười hì hì. Nhị Cầu khế cắn răng, cởi bỏ hết quần áo. Ly Tử nheo mắt nhìn Mạnh Hi Tông vài giây rồi mỉm cười, dứt khoát cởi nốt chiếc áo lót còn sót trên người, thản nhiên ném chúng vào giữa đám đông. Tuy không biết rõ thân phận của Mạnh Hi Tông nhưng cũng dễ nhận ra so với bọn Nhị Cầu và Ly Tử, cấp bậc của anh ta cao hơn nhiều. Ly Tử ngả người về phía trước bàn đánh bài, hai bầu ngực trắng nõn vùn vụt cao kiêu ngạo. “Cấp trên, tôi là Thượng úy tiểu đoàn 3, biệt danh Ly Tử, hân hạnh được đón tiếp ngài bất cứ lúc nào.”

Bầu không khí trong quán bar càng lúc càng căng thẳng. Trong ánh mắt chăm chú của mấy trăm người tại đây, Nhị Cầu và Ly Tử lại đơn giản chịu thua. Nhị Cầu ôm ngang người Ly Tử, cười phá từng tràng dài,

tựa như gã là một tướng quân thắng trận khải hoàn, oai phong sải bước ra khỏi quán bar.

Một lát sau, bầu không khí trở nên hết sức yên tĩnh, mọi người lập tức tập trung sự chú ý lên người Mạnh Hi Tông và Tô Di. Đám thuộc hạ của Tô Di cũng rút súng, chia ngay về phía anh ta.

“Buông Trung úy ra!” Mặc dù trong tình cảnh địch nhiều ta ít nhưng bọn họ lại không cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Muốn chết à, thằng nhóc kia?”

Mạnh Hi Tông còn chưa lên tiếng, đoàn người vây quanh đã la ó không ngừng. Tuy ban nãy xem chỉ để giải trí nhưng đường đường là sĩ quan quân Liên minh ở địa bàn của lính đánh thuê lại dám rút súng, gây hấn với sĩ quan cấp cao của bọn họ, quả thực khiến mọi người ai nấy đều bực bực lửa giận.

“Các người câm miệng hết đi!” Tô Di nằm trong lòng Mạnh Hi Tông, chỉ thò cái đầu ra, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nói: “Các cậu về trước đi! Đây là mệnh lệnh!”

Lưu Khiết là người thận trọng nhất trong số họ, kéo kéo áo mấy người còn lại, trong tiếng huýt sáo la ó của đám lính đánh thuê, gần như cứ đi được ba bước, cậu ta lại quay đầu nhìn Tô Di một lần, khó khăn lắm mới dứt khoát đi khỏi đó. Trước những ánh mắt chăm chú, tò mò của đám đông, Mạnh Hi Tông ôm Tô Di đứng dậy. Vì anh ta chỉ dùng một cánh tay để ôm ngang hông cô nên nhất thời cơ thể cô trượt hẳn xuống. Theo phản xạ, đôi chân dài của cô ngay lập tức quặp chặt hông anh ta. Anh ta nở nụ cười thâm trầm, mặc cho đôi chân dài của cô quẩn lầy, lẳng lặng đi lên tầng.

Trong ánh mắt của đám lính đánh thuê, hành động này của hai người hết sức ám muội. Chiếc áo sơ mi của người đàn ông đã cởi ra từ nãy, để lộ một mảng ngực màu lúa mạch, mà cô nàng Mèo Hoang Nhỏ nổi tiếng kiêu ngạo, dửng dưng kia lại giống như vật cứng trong lòng, ngoan ngoãn, dịu dàng tựa đầu vào ngực người đàn ông đó, đôi chân thon dài, trắng muốt bị ép phải quẩn chặt lấy hông anh ta, tựa một lời mời vô thanh, thỉnh cầu anh ta hãy đón nhận cô. Người đàn ông bước từng bước chậm rãi lên tầng hai, đám đông đứng vây quanh tự giác dạt sang hai bên nhường đường. Trên tầng là những phòng VIP được bao riêng, không nghi ngờ gì nữa, đêm nay, người đàn ông này sẽ ăn sạch sành sanh Mèo Hoang Nhỏ.

“Tuyệt quá!” Có người ở tầng dưới hô to, “Cấp trên, nhất định phải để cô ấy mở miệng cầu xin mới được!”

“Đúng thế! Phải để nữ sĩ quan Liên minh biết rằng lính đánh thuê mới là đàn ông thực sự!”

“Rầm!” Cửa phòng VIP đóng chặt lại, trong nháy mắt, mọi vật chìm trong yên lặng, ngăn cách mọi tiếng huyền não bên ngoài. Gian phòng được bài trí vô cùng lịch sự, tao nhã và sạch sẽ, ánh đèn neon dịu dịu, đồ đạc được bày trí hết sức tinh xảo. Trần nhà được làm hoàn toàn bằng thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy vô vàn vì sao lấp lánh trên nền trời, tựa dòng sông ánh sáng chảy trôi vô định. Trên chiếc bàn vuông cạnh giường để một chai rượu, vài món ăn vặt, hai chiếc ly vẫn còn chút rượu, chứng tỏ ban nãy, Mạnh Hi Tông đã cùng ai đó bàn luận công việc tại đây.

Anh ôm cô, bước từng bước chậm rãi đến bên giường. Tô Di chỉ cảm thấy từng mạch máu trong cơ thể mình đông cứng lại, cơn say rượu đã bị anh làm cho tỉnh táo phân nửa. Trái tim cô đập thình thịch, cơ hồ có một dịch thể nóng giãy đột ngột lấp đầy lồng ngực cô. Rốt cuộc, anh cũng buông cô ra, nhưng không vội vã đề lên người cô mà ngồi xuống bên giường, một tay cố định hai cánh tay cô trên đỉnh đầu, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má ửng hồng.

Anh thấp giọng nói: “Người phụ nữ của tôi đã bị mấy trăm con mắt đàn ông nhìn thấy sạch trơn, có khác nào bị người ta tát vào mặt không?”

Ánh sao trên đỉnh đầu anh lặng lẽ lóe sáng, làm tôn lên vẻ đẹp trai không ai bì kịp, mơ hồ còn có vài nét dịu dàng. Nhưng những lời anh vừa nói lại khiến Tô Di cảm thấy sợ hãi.

“Tôi sẽ không để bọn họ nhìn thấy.” Cô lẩm bẩm. “Nếu còn thua nữa, tôi định sẽ bỏ chạy.”

Mạnh Hi Tông nghe thấy vậy, đôi mắt đen lầy, sâu thẳm của anh nhìn cô mấy giây rồi đột nhiên cúi đầu, ngấu nghiến hôn lên môi cô. Hôn đến mức khiến cô thở hồng hộc, đầu óc choáng váng anh mới buông cô ra. Anh nằm nghiêng bên cạnh cô, vẫn cầm chặt hai tay cô như cũ, giống như một con sói, bắt đầu nhẹ nhàng cắn, liếm hết vành tai lại trượt xuống cổ khiến cô hồn xiêu phách lạc, toàn thân tê dại.

Giọng nói trầm thấp của anh khẽ vang lên bên tai cô: “Trong vòng nửa năm, bán kính di chuyển đạt đến năm trăm năm ánh sáng, nữ phi công Liên minh kiêu ngạo, Mèo Hoang Nhỏ không dễ chọc vào...” Anh chậm rãi nói lại tất cả những lời đồn đại về cô. “Xem ra, trong khoảng thời gian này, em sống rất tốt, rất vui vẻ!”

Cô run giọng nói: “Cũng là nhờ vào tay nghề đào tạo của anh.”

Anh lật người về phía trước cô, bàn tay lần xuống nhanh chóng cởi phăng chiếc quần nhỏ của cô ra. Lòng bàn tay ấm áp bắt đầu tiến vào nơi tư mật, nhẹ nhàng là lướt. Ánh mắt anh nhìn cô chăm chăm, nói với giọng thờ ơ: “Quay về bên tôi, tôi sẽ đưa em đi tìm Trái đất!”

Mạnh Hi Tông buông hai tay cô ra, xoa nắn bầu ngực mềm mại. Anh đột nhiên thâm trầm cười khẽ một tiếng. “Tốt lắm!”

Lần đầu tiên, Tô Di không cảm thấy căng thẳng, hoảng sợ khi bị anh xâm chiếm. Cô giống như trúng phải bùa chú, nằm yên bất động, chỉ có ánh mắt sáng rực vẫn chăm chú ngắm nhìn thân thể cường tráng và khuôn mặt điển trai của anh. Sau giây phút yên lặng, cô đột nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng, dịu dàng nắm lấy bàn tay đang mặc sức tung hoành trên ngực mình.

“Anh...” Cô run giọng nói. “Anh vừa nói sẽ đưa tôi đi tìm Trái đất ư?”

Anh giơ tay giữ chặt khuôn mặt cô, hôn tới tấp, hàm hồ đáp: “Ừ!”

“Vậy... Cái giá tôi phải trả là gì?” Cô bị anh hôn đến ngạt thở nhưng rốt cuộc vẫn hỏi ra được mỗi nghi hoặc lớn nhất trong lòng sau giây phút kinh ngạc lẫn vui sướng ban đầu.

Từ trước tới nay, anh chưa từng giúp đỡ ai mà chỉ làm những việc trao đổi lợi ích. Mà cô thì từ thể xác đến trái tim, từ lâu đã bán cho anh rồi. Vậy mà lúc này, anh lại nói muốn đưa cô đi tìm Trái đất. Đó là một việc khó khăn đến nhường nào, bởi từ trước đến nay, chưa có ai từng nghe nói đến hai từ “Trái đất”. Vậy nên, cô phải trả giá đắt đến mức nào đây? Mà cô còn gì để ngã giá nữa? Anh sẽ không yêu cầu cô bán đứng nhân loại hay giao cô cho người đàn ông khác đấy chứ? Rốt cuộc, tại sao anh lại hứa hẹn với cô?

Nhưng câu hỏi của cô lại khiến Mạnh Hi Tông chột dạ lại. Trong nháy mắt, anh rút ngón tay ra, môi cũng rời khỏi môi cô, cúi đầu, chau mày, nhìn cô với ánh mắt nguy hiểm. Lần đầu tiên, câu hỏi của cô khiến anh cảm thấy khó xử. Lúc này, anh mới ý thức được rằng, đây cũng là lần đầu tiên mình cam kết với một người mà không hề suy nghĩ thiệt hơn hay yêu cầu đối phương phải trả giá. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong cuộc đời lính đánh thuê của Mạnh Hi Tông. Anh lẳng lặng nhìn cô, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng đáng sợ.

Ý chí sắt đá chưa bao giờ rung động trước bất cứ thứ gì, thế mà cái lần cô bị nhiễm trùng dịch, khóc lóc nói lời cảm tạ lại khiến anh tức giận đến thế! Vật cưng của Mạnh Hi Tông này từ lúc nào lại để cho bọn Trùng tộc xấu xí, dơ bẩn quyết định sống chết?

Đi vào vùng nhiễm phóng xạ, đối với anh chỉ là một cái phẩy tay. Anh đã từng ra ra vào vào nơi đó rất nhiều lần, sự đau đớn dày vò thể xác ấy chỉ khiến anh càng thêm phần tỉnh táo, đúng như những gì đã nói với cô - anh thích cảm giác đối mặt với cái chết. Cứu cô rồi, rõ ràng cảm nhận được ánh mắt cô nhìn mình phức tạp hơn. Nhưng anh cảm thấy chẳng sao cả, cô chán ghét cũng được mà cảm động cũng tốt, anh chẳng để tâm. Nhưng sau khi anh tiết lộ thân phận thật của mình, cô lại ngang nhiên chạy đến, ra điều kiện với anh, rằng cô muốn được tự do. Hành động dũng cảm này thực sự khiến anh bật cười. Cô nghĩ anh cần cô tìm cách cứu viện ư? Thế nên, anh đã vô cùng sáng khoái mà nói với cô rằng, cô không hề có tự do. Bị anh cự tuyệt, cô như một chú mèo nhỏ, chỉ biết giơ chân chạy trốn nhưng vẫn bị anh dễ dàng bắt về. Sau đó, anh lại nghe Lý Tích Trung báo lại, rằng cô không tiếc đặt mình vào tình thế nguy hiểm, lập tức nghĩ cách cứu anh.

Mèo Con sống có tình có nghĩa thế sao? Thú vị thật!

Vậy mà sau khi vợ vết tài sản của Liên minh thành công, ngày hôm đó, mười vạn quân Lính đánh thuê tụ tập ăn mừng, dự vọng của Mạnh Hi Tông bị hồi ức yên ắng đó hấp dẫn, nhưng Mộ Tây Đình lại nói với anh rằng, cô không trở về bên anh nữa.

Anh cảm thấy thật nực cười. Cảm giác đó tựa như con mèo nhỏ của mình đang cố sức vùng vằng, bướng bỉnh, muốn trốn chạy khỏi sự kiểm soát của chủ nhân. Cảm giác này khiến anh lại càng thấy cô thêm đáng

yêu. Bởi suy nghĩ như vậy mà anh chấp nhận dung túng cho cô tự do vùng vẫy bên ngoài vài tháng. Hôm nay, vô tình gặp lại nhau ở quán bar, cô lại gần như lỏa thể xuất hiện trước mặt anh, để mặc những ánh mắt sáng rực của đám đàn ông nhìn mình hau háu, còn muốn tiếp tục đánh bạc thắng thì mới về. Cô thực sự coi anh không tồn tại hay sao?

Chỉ là, cơ thể mềm mại, thơm mát này một lần nữa trở về bên người, một lần nữa được ngắm nhìn ánh mắt hoảng sợ của cô, một lần nữa cảm nhận sự run rẩy của cô khi nằm dưới cơ thể mình. Anh chợt phát hiện ra bản thân mình nhớ nhung cơ thể cô nhiều hơn trong tưởng tượng. Sau đó, lời hứa hẹn cứ thế thốt ra, tùy ý, vô tư, không suy xét quá nhiều, thậm chí còn quên hẳn nguyên tắc trả giá.

Trên gương mặt Mạnh Hi Tông hiện lên nét cười thờ ơ. “Đám binh lính ngoài kia đã nhắc nhở tôi rằng, thân là một người đàn ông, nhất định phải để em mở miệng cầu xin tôi trên giường mới được!”

Anh không nhìn cô nữa, ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, hai tay dứt khoát đẩy một cái, đôi chân thon dài, trắng muốt của cô lập tức tạo thành tư thế hết sức ám muội.

24. Chương 25: Do Dự

Tô Di nhìn Mạnh Hi Tông vùi đầu vào giữa hai chân mình, những ngón tay dài màu lúa mạch của anh bám chặt bắp đùi cô, mái tóc ngắn, đen nhánh, mềm mại không ngừng cọ xát phần bụng dưới phẳng lì. Cô bỗng nhiên cảm thấy khổ sở. Tuy anh luôn chiếm đoạt cô theo cách cưỡng ép, ngang ngược nhưng kỳ thực, trong lúc chung đụng, cho tới tận bây giờ anh vẫn rất mực dịu dàng, lại không hề có những câu nói hạ lưu. Thế mà anh vừa nói, muốn để cô phải mở miệng cầu xin trên giường mới được ư?

Rõ ràng anh đang rất tức giận.

Nhưng anh tức giận cái gì mới được chứ?

Tựa hồ cảm nhận được sự thiếu tập trung của cô, Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, trên môi lấp lánh ánh nước.

“Cởi quần áo cho tôi!” Anh ra lệnh.

“Ở chỗ này có tiện không?” Cô khẽ nắm chặt bắp tay rắn chắc của anh. “Ở đây người đến người đi...” Những đôi nam nữ gặp gỡ tại quán bar, cảm thấy ưng ý thì đều thuê phòng trên tầng hai.

“Phòng này tôi đã bao dài hạn rồi!” Anh lẳng lặng nhìn cô.

“Vậy thay drap trải giường đi!” Cô nhìn anh chăm chú, chậm rãi nói. “Tôi không thích nằm lại drap trải giường của người khác.” Nhất là khi người ấy lại là phụ nữ.

“Chỉ có tôi ngủ lại đây thôi!” Mạnh Hi Tông nhú mày, nhìn cô. “Em chê tôi bẩn à?” Ngón tay đang nắm bắp đùi cô chợt siết mạnh.

“Không!” Mặt Tô Di thoáng chốc đỏ bừng. “Không phải tôi chê anh.”

Anh nheo nheo đuôi mắt, bỗng dưng nở nụ cười, cánh tay dài vươn ra, ôm cô vào lòng. Anh ngồi dậy, đặt cô ngồi lên đùi mình rồi cúi đầu, hôn cô thật sâu.

“Có chút tâm tư...” Một tay anh giữ chặt váy, một tay nắm lấy tay cô, đặt vào nơi nóng rực giữa hai chân anh.

Tô Di chỉ cảm thấy cơ thể mình nóng lên theo từng động tác của anh, tựa như có dòng điện xẹt qua khiến cả người cô tê dại, không biết từ lúc nào, dự vọng của anh đã lan sang cô một cách tự nhiên, không hề dồn ép. Tâm tình của cô vẫn căng thẳng và rối ren như cũ nhưng tựa hồ cảm giác đau đớn không giống lần trước nữa. Dường như nhờ có nụ cười thấu hiểu và nổi bật dọc trong nháy mắt tiêu tan của Mạnh Hi Tông mà đáy lòng Tô Di chợt dâng lên niềm vui sướng mông manh. Cô đưa tay, khẽ đặt lên vòng eo thon gọn của anh. Anh cơ hồ nhận ra sự chủ động hiếm hoi của cô, vòng ôm bất giác siết mạnh hơn, cứ như thể muốn khảm cô vào chính cơ thể mình.

“Cộc, cộc, cộc!” Tiếng gõ cửa dồn dập tựa như từ trong mộng lung truyền đến, làm tiêu tan bầu không khí ám muội trong phòng.

Mạnh Hi Tông đặt Tô Di xuống giường, nhanh chóng lấy áo của mình, phủ lên người cô, nói với giọng khàn khàn: “Chờ tôi một chút!”

“Vâng!”

Anh ra mở cửa, tiếng nhạc chất chứa cùng âm thanh huyền ảo ở tầng dưới quán bar lập tức truyền vào, có điều, xem lần trong đó còn có rất nhiều tiếng hô hoán náo loạn.

“Cháy rồi!”

“Tránh ra!”

Mạnh Hi Tông thì thầm vài câu với người đang đứng bên ngoài rồi sau đó đóng cửa lại, rời khỏi phòng. Tô Di lập tức mặc quần áo chỉnh tề, đi tới gần. Nhưng cánh cửa đã bị khóa trái mà hệ thống cách âm ở đây lại rất tốt, cô không thể nghe thấy bất cứ tiếng động nào bên ngoài.

Thời gian trôi qua được chừng sáu phút, Tô Di bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn. Cô lập tức lách mình, nằm sấp xuống bên thành giường. Cánh cửa đột nhiên bị một lực cực lớn phá tung, ngay sau đó, có hai người trẻ tuổi bước vào. Bọn họ mặc quân phục của lính đánh thuê, vì căng thẳng mà sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt lạnh lợi, sáng sủa. Lúc nhìn thấy Tô Di, bọn họ thiếu chút nữa đã khóc òa lên.

“Cấp trên, cổ phải chịu cực khổ rồi!” Lưu Khiết và Tiểu Bạch xông đến, nâng Tô Di dậy, không nói thêm gì, liền dẫn cô rời khỏi căn phòng.

“Chính các cậu phóng hỏa à?” Cô nhìn quán bar hỗn loạn trong cảnh khói bụi mịt mù.

“Cấp trên, mạo phạm rồi!” Lưu Khiết ôm ngang người cô, Tiểu Bạch ném qua một chiếc áo choàng, bọn họ che kín người cô rồi hòa lẫn vào đám đông đang chạy tán loạn, rời khỏi quán bar.

“Đợi một lát...” Trong lòng Tô Di vô cùng căng thẳng, nắm chặt ngực áo Lưu Khiết. Nhưng xung quanh quá ồn ào, Lưu Khiết căn bản không nghe thấy cô nói gì, cho rằng động tác của cô là đang cảm thấy căng thẳng, sợ hãi, nên bước chân cậu ta càng gấp gáp, khẩn trương hơn.

Rạng sáng, sắc trời u ám, không khí ẩm ướt.

Năm người dựa lưng vào bờ tường một con ngõ nhỏ, thở dốc từng hơi.

“Rốt cuộc cũng thoát được đám lính đánh thuê đó!” Tiểu Bạch mặt mũi bầm dập, nhìn vào mắt Tô Di, vẻ áy náy.

“Các cậu chịu cực rồi!” Tô Di lẳng lặng nói.

Bốn gã đàn ông trẻ tuổi nhe răng cười. Lưu Khiết ngáp ngừng một lát rồi nói: “Chúng tôi tới tìm Nhị Cầu và Ly Tử giúp một tay. Cô đã nói đầy thôi, địch của địch chính là bằng hữu.”

Tô Di gật đầu. “Chắc hẳn bọn họ vẫn chưa phong tỏa giao thông bên ngoài, giờ chúng ta lập tức trở về cảng không gian, rời khỏi nơi này.”

Tiểu Bạch ngạc nhiên nói: “Chúng tôi hành động rất gọn ghẽ. Hơn nữa, nếu có tra ra là do chúng tôi làm thì cũng không đến mức phải phong tỏa bến cảng đâu...” Bỗng Lưu Khiết thụi Tiểu Bạch một cái khiến cậu ta không dám nói gì thêm nữa.

Không đến mức đó chứ?

Thuộc hạ liều chết tìm cách cứu viện, cô không thể coi thường sự sống chết của bọn họ được, cô phải theo họ rời khỏi nơi này. Nhưng bây giờ, có lẽ Mạnh Hi Tông đã biết cô chạy trốn, liệu còn có thể dung túng cô được nữa không khi anh đã hứa đưa cô đi tìm Trái đất, khi chính miệng anh nói cô hãy chờ anh quay về?

Đoàn người đến bến cảng, dưới sự chỉ đạo của Tô Di, Lưu Khiết mua được vé lên một chiếc tàu buôn. Còn Báo Săn của bọn họ vẫn để ở cảng không gian, đợi khi nào họ về đến nơi an toàn sẽ phái người tới lái về sau. Nhưng đúng lúc họ định lên tàu, bỗng dưng xuất hiện ba tên quân cảnh trong bộ quân phục màu đen tuyền, thần sắc lạnh lùng đứng giữa lối vào tàu buôn. Trên tay bọn họ cầm một bức vẽ, kiểm tra từng vị khách lên tàu. Tô Di đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, khắp nơi đều xuất hiện bóng dáng quân cảnh.

“Các cậu đi trước đi!” Tô Di quyết định thật nhanh.

“Không được đâu, Trung úy!” Đám người Lưu Khiết mặt biến sắc.

“Thực ra, tôi vốn cũng định... đưa các cậu quay về Chiến Hoàng an toàn rồi rồi đi ngay.” Cô móc từ túi áo ra chiếc huy hiệu quân hàm Trung úy Không quân, nhét vào tay Lưu Khiết.

“Trung úy, cô...”

“Tôi quyết định rời khỏi Không quân Liên minh. Cậu thay tôi viết đơn từ chức đưa lên Đội trưởng.” Tô Di nhìn những khuôn mặt trẻ trung, anh dũng trước mặt mình, nói. “Các cậu nhớ làm việc thật tốt, thời gian tới, có lẽ chiến tranh sẽ xảy ra, mỗi người các cậu đều phải cố gắng, tranh thủ gây dựng thành tựu cho mình, biết chưa?”

Đám người Lưu Khiết nhìn nhau không thốt nên lời. Một lát sau, Lưu Khiết chỉ thẳng vào mặt cô, nói. “Trung úy, có phải cô muốn đi tìm... người đàn ông tối hôm qua không?”

Tô Di trầm mặc, không đáp lời.

“Rốt cuộc anh ta là ai? Có thể tin tưởng được không?” Lưu Khiết ân cần nhìn cô. Bọn họ hiểu rõ, một khi cô đã quyết định việc gì thì rất khó thay đổi.

“Anh ta là một tên tội phạm bỏ trốn.” Tô Di cười nhạt, nói. “Nhưng cũng là người đối xử tốt nhất với tôi trên thế giới này.”

Sau khi lưu luyến, bịn rịn chia tay đám người Lưu Khiết, Tô Di né tránh khỏi sự lục soát của quân cảnh, rời đi. Cô cũng không tới chỗ đóng quân của lính đánh thuê hay thủ phủ của Thị trưởng để tìm Mạnh Hi Tông mà theo địa chỉ Lưu Khiết để lại, tìm gặp kẻ nghèo túng Nhị Cầu và Ly Tử tại một quán rượu nhỏ.

“Ôi, người đẹp!” Ly Tử tỏ ra vui vẻ, nở nụ cười hào phóng. “Bỏ quan lớn trên giường một mình rồi leo xuống đây sao?”

Tô Di không để ý tới lời trêu chọc của cô ta, trực tiếp đi tới ngồi cạnh hai người họ.

“Ly Tử, chúng ta phát tài rồi!” Nhị Cầu nâng ly rượu lên, hí hửng nhìn Tô Di. “Lúc này, quân cảnh đang tràn ngập ngoài phố, nghe nói bọn họ đang tìm một cô gái. Có nói xem, bọn họ sẽ chịu chi ra bao nhiêu tiền cho người tìm được cô gái này?”

“Bọn họ một xu cũng sẽ không nhả ra đâu.” Tô Di móc từ trong túi ra một xấp tiền giấy, quăng lên bàn. “Trái lại, bọn họ sẽ bắt được hai tên phóng hỏa đốt quán bar.”

Nhị Cầu ngẩn người, Ly Tử cười ha hả, nói: “Mèo Hoang, rốt cuộc cô đã chọc đến nhân vật tầm cỡ thế nào mà đến cả quân cảnh cũng ra quân truy tìm cô vậy?”

“Không liên quan gì tới hai người.” Tô Di đẩy xấp tiền tới trước mặt họ, nói. “Tôi muốn gia nhập đội quân Lính đánh thuê. Tôi bằng lòng kết phe với các người.”

Nhị Cầu cầm xấp tiền của cô lên, neho mắt nhìn nhưng vẫn thờ phì phì, nói: “Hợp tác cái cọng lông! Máy bay của chúng tôi, tối qua đã thua sạch rồi!”

Tô Di nở nụ cười, nói: “Ồ chẳng không gian, tôi còn một chiếc Báo Săn của Liên minh, hai người mang nó ra chợ đêm mà bán. Thêm số tiền này nữa, chúng ta dư sức mua được ba chiếc Báo Săn mới. Thế nào, hai người có làm hay không?”

“Sao lại không làm chứ?” Ly Tử nở nụ cười, chuyển chủ đề câu chuyện. “Nhưng vị cấp trên đẹp trai ngày hôm qua thấp nhất thì cũng làm đến chức Hạm trưởng, vì sao cô không đi tìm anh ta?”

Tô Di chưa kịp trả lời, Nhị Cầu đã đáp: “Người của cô ta không ngại phóng hỏa, liều chết cứu cô ta về, tôi xem, lúc này cô ta cũng đã lâm vào đường cùng rồi. Mèo Hoang, trước tiên cô hãy nói cho rõ ràng đi đã, anh đây đã bị thua thiệt nhiều vì cô rồi. Số tiền chúng ta kiếm được, anh đây phải được năm phần.”

Mặt Ly Tử biến sắc. Tô Di lại tỏ ra rất bình thản, mở miệng nói: “Hai người chia nhau 5:5, tôi không cần.”

“Vậy cô muốn cái gì?” Nhị Cầu không hiểu, hỏi.

Tô Di không trả lời. Ly Tử mơ màng, híp mắt cười ha hả, nói: “Lẽ nào, cô muốn vị cấp trên đẹp trai, oai hùng kia?”

Tô Di cười không ra tiếng.

Nhị Cầu nhìn bộ dạng hai người bọn cô ngấm ngấm hiểu ý nhau thì thầm mắng một câu, khinh bỉ quát: “Thật không hiểu nổi bọn con gái các cô. Muốn thì trực tiếp nói ra, lằng nhằng làm gì. Anh đây chỉ thích tiền và gái đẹp thôi!”

Cứ như thế, họ hợp tác với nhau dựa trên nhu cầu hai bên cùng có lợi. Xế chiều ngày hôm đó, Nhị Cầu đi tìm mua Báo Săn mới. Tô Di không hề lo lắng gã sẽ đi tố giác cô, bởi bản thân gã cũng là một tên phóng hỏa. Hơn nữa, so với việc chịu thua thiệt dưới tay một người phụ nữ như cô thì gã còn cảm thấy xấu mặt hơn khi bị Mạnh Hi Tông cướp trắng toàn bộ tài sản, đuổi gã ra khỏi quán bar đêm hôm qua.

Ly Tử thuộc cấp Thượng úy, đương nhiên sẽ là cấp trên của hai người. Tô Di và Nhị Cầu có quân hàm ngang nhau, mỗi người chỉ huy một chiếc Báo Săn. Bọn họ lại tìm thêm vài sĩ quan cấp thấp khác gia nhập đội ngũ. Ba chiếc máy bay chiến đấu Báo Săn hợp thành một tiểu đội mười người, giờ này tất cả còn đang ở cánh quân của Ly Tử ghi danh. Sau đó, bọn họ rất nhanh đã nhận nhiệm vụ mới, thay quân viễn chinh Lính đánh thuê đang trình sát ngoài tinh hệ vận chuyển nhiên liệu.

Tính đến hôm nay, Tô Di đã thoát khỏi sự truy lùng của đám quân cảnh được tròn năm ngày. Lúc Đội trưởng đội quân cảnh ử rử cúi đầu nói với Mạnh Hi Tông rằng họ không tìm thấy tung tích của cô gái ấy thì cơn giận ban đầu của anh đã vơi đi một nửa. Anh ngấm nhìn bức vẽ người con gái sống động trên tay, trong đầu hiện lên hình ảnh cơ thể nõn nà cùng dáng vẻ háo hức, mong chờ được xâm chiếm. Xa cách nửa năm trời, anh còn chưa kịp thưởng thức hương vị ngọt ngào ấy, cô đã chạy trốn.

Lại một lần nữa không theo lẽ thường, dường như cô luôn luôn thách thức tính nhẫn nại của anh. Cảm giác này khiến anh vô cùng khó chịu. Nếu thực sự có một ngày, cô chạy đến một nơi anh không thể tìm thấy thì biết làm thế nào? Nhưng may mà lúc này, Mèo Con vẫn chưa đủ năng lực để làm được việc ấy. Nhất định cô vẫn đang ở trong thành phố này. Với tính cách tùy cơ ứng biến và to gan lớn mật của cô thì giờ cô có thể trốn ở nơi nào đây?

Anh chợt bật cười.

Mười vạn quân lính đánh thuê, từ trước đến nay quân kỳ vẫn lỏng lẻo, tốt xấu lẫn lộn, muốn tìm ra một Tiểu Tô Di, thực khó như lên trời.

“Điều tra người đã đánh bài cũng tới đêm hôm đó.” Anh thần nhiên nói.

“Tuân lệnh!”

Sau khi đội quân cảnh rời đi, Mộ Tây Đình bước vào.

Cậu ta khoác trên người bộ quân phục của Lính đánh thuê, trên cầu vai là quân hàm Trung tá. Tay cầm một tập tài liệu dày cộp, Mộ Tây Đình tươi cười, rang rỡ bước nhanh tới.

“Ngài chỉ huy!” Cậu ta cười, nói. “Tôi nghĩ, chúng ta đã tìm thấy một nền văn minh nhân loại khác.”

Mạnh Hi Tông liền ngẩng đầu nhìn.

Mộ Tây Đình đưa tập tài liệu cho anh, nói: “Đó là một tinh hệ nhỏ thuộc hàng tinh cách đây một nghìn năm trăm năm ánh sáng. Đây là những hình ảnh tàu tuần tra vệ tinh chụp lại được. Thưa ngài, tài nguyên ở nơi này... rất phong phú, đặc biệt, không có bất kỳ máy móc nào liên quan đến việc phân định hay kiểm tra đo lường, cũng không tìm thấy dấu vết của vũ khí uy hiếp.”

Mạnh Hi Tông đưa mắt nhìn những bức ảnh và tài liệu trên tay Mộ Tây Đình. Đó là một tinh cầu trải dài, rộng khắp với mặt nước biển xanh thăm thẳm, từng mái nhà đẹp đẽ, tinh xảo, một lối kiến trúc mà anh chưa từng nhìn thấy, hết sức lạ mắt nhưng lại vô cùng ưu mỹ, tinh lặng. Đương nhiên, còn có rất nhiều ảnh chụp gương mặt loài người, nhìn bề ngoài thì không thấy có điểm gì khác biệt so với con người trên tinh hệ Vĩnh Hằng này. Về mặt ai nấy đều hết sức bình thường, ánh mắt âm áp tựa như họ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Trong đầu anh lập tức hiện lên khuôn mặt của Tô Di.

Khoảnh khắc khi cô bị nhiễm trùng dịch, nước mắt giàn giụa nhìn anh không chớp mắt. Hôm đó, cô đã nói với anh, cô đến từ Trái đất. Nếu sau này, anh tìm thấy Trái Đất, nhất định phải nói cho cô biết, Trái đất thực sự tồn tại. Mạnh Hi Tông hoàn hồn, dán mắt nhìn vào lục địa trên tấm hình, dường như có một dải hoa văn mờ nhạt được khắc lên bề mặt lục địa đó.

“Đó là cái gì?” Anh chỉ vào chi tiết đó.

“Đại khái đó là một công sự phòng ngự nào đó dưới mặt đất.” Mộ Tây Đình cười, nói.

“Tất cả những tin tức về hành tinh này đều phải được bảo mật nghiêm ngặt. Tôi sẽ tự hình tìm hiểu.” Mạnh Hi Tông đứng lên, thoáng nở nụ cười nhạt. “Tây Đình, với danh nghĩa Liên minh nhân loại tinh hệ Vĩnh Hằng, chính phủ tự trị tinh cầu Tự Do...”

Mộ Tây Đình cung kính lắng nghe.

Mạnh Hi Tông lạnh lùng nói: “Chúng ta có thể hợp pháp đô hộ những tinh cầu có nền văn minh thấp hơn rồi.”

Đội quân cảnh phụ trách tìm kiếm tung tích Tô Di rất nhanh đã tìm thấy tiểu đoàn của Nhị Cầu và Ly Tử. Nhưng tin tức bọn họ thu được lại là đám người Nhị Cầu đã trở thành một đội chuyên chở, giờ đang vận chuyển nguồn nhiên liệu khoáng thạch cho đội viễn chinh Lính đánh thuê cách đây một nghìn năm trăm năm ánh sáng.

“Trong đội bọn họ có cô gái này không?”

Tên cầm đầu nhìn nhìn gã quân cảnh hai tay trống không đang vênh mặt, hất hàm sai khiến rồi lại đánh giá xấp tiền dày cộp Ly Tử cho để trong túi, lộ ra vẻ mê hoặc, lắc đầu, nói: “Tôi không rõ, chưa từng thấy ai như vậy.”

25. Chương 26: Giữa Lúc Bất Chợt

Lúc này, Tô Di vẫn chưa biết quân cảnh đã tìm ra nơi ẩn náu của mình. Cô đang lái một chiếc Báo Săn, trải qua mấy lần thực hiện bước nhảy siêu quang tốc và bổ sung nhiên liệu tại trạm không gian, đích đến đã không còn xa nữa.

Trên tuyến đường an toàn dài dằng dặc kéo dài suốt năm ngày, trò tiêu khiển duy nhất chính là nghe Ly Tử và Nhị Cầu đấu võ mồm. Bọn họ đúng là những tên lính đánh thuê điển hình, luôn mưu cầu lợi ích cho riêng mình, coi trời bằng vung, tính tình thẳng thắn, coi chữ “nghĩa” hàng đầu. Trong khoảng thời gian hợp tác cùng bọn họ, cảm nhận của Tô Di khác hẳn trước đây.

Trước đây, khi còn ở Chiến Hoàng, bán kính phi hành lớn nhất của cô chưa bao giờ quá năm trăm năm ánh sáng, mà đó còn là do cô tự chủ động khám phá. Nhưng gia nhập đội quân Lính đánh thuê chưa được một tháng, bán kính phi hành của cô đã dễ dàng đạt đến con số một nghìn năm trăm năm. Thân là Không quân Liên minh, chịu nhiều sự ràng buộc, cần phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của cấp trên. Còn khi là lính đánh thuê, chỉ cần không phải là Sĩ quan chỉ huy thống nhất mệnh lệnh tác chiến thì cô có thể lựa chọn giữa việc nhận hay không nhận nhiệm vụ đó, hơn nữa, thù lao cho mỗi một nhiệm vụ hoàn thành tương đối cao và hoàn toàn là tài sản cá nhân. Nhưng từ trước đến nay, Tô Di chưa từng nhìn thấy sự tranh đấu giữa những đội quân khác nhau.

“Có thể cạnh tranh.” Ly Tử nói. “Nhưng nếu cạnh tranh ác ý thì sẽ bị tiểu đội 7 phạt.”

“Tiểu đội 7 ư?”

“Ừ! Cô đã từng nghe tới cái tên Lý Tích Trung chưa? Anh ta phụ trách tiểu đội 7. Trong vài năm đầu, khi Ngài chỉ huy vừa ban bố quyền chỉ huy tất cả đội quân Lính đánh thuê, tình trạng khiêu khích, gây hấn và mưu mô hãm hại lẫn nhau vẫn còn tồn đọng. Trước tình hình đó, Ngài chỉ huy đã nghiêm khắc xử phạt người chịu trách nhiệm cao nhất là Lý Tích Trung...” Ly Tử lắc đầu, tiếp: “Đó chính là quãng thời gian chẳng mấy vui vẻ!”

“... Nghe nói...”

Tô Di cũng từng được nghe vô số lời đồn đại về Mạnh Hi Tông. Hóa ra, anh ta không phải người giàu có gì cho cam, thậm chí, ban đầu còn phải lăn lộn ở tầng lớp dưới cùng của Lính đánh thuê. Nhưng một người có hoàn cảnh như vậy mà cách đây mười năm, bỗng nhiên anh ta vùng lên, lần nào cũng nhận làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất mà không ai dám nhận, đến những tình hệ xa nhất, quyết sống mái với địch, không ngừng thôn tính địa bàn. Cuối cùng, anh ta từng bước từng bước sở hữu một khối lượng lính đánh thuê khổng lồ lưu vong trong vòng ba nghìn năm ánh sáng, thống nhất làm việc dưới trướng mình. Anh ta dùng lợi ích để dẫn dụ đám lính đánh thuê tụ hội lại với nhau, sức hút của anh ta đã khiến đại đa số lính đánh thuê quyết một lòng trung thành tuyệt đối.

“Ngài chỉ huy nói, anh ta có thể vì mỗi người chúng ta mà chết, thế nên cũng muốn chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể vì anh ta mà không tiếc sinh mạng của mình.” Ở tần số truyền tin, Ly Tử hết lòng tán thưởng.

“Hai người tin những lời anh ta nói à?” Tô Di không tin, hỏi.

“Tôi tin!” Nhị Cầu nói xen vào. “Chúng tôi đều tin!”

Tô Di suy nghĩ một lát, phát hiện hình như mình cũng có lòng tin với anh ta. Chỉ là, cô cảm thấy không phải Mạnh Hi Tông “yêu lính như con”, mà là anh ta luôn coi thường mọi thứ, kể cả tính mạng của chính mình.

“Nghe nói, Ngài chỉ huy đã ngoài bốn mươi rồi đấy!” Giọng nói của Nhị Cầu lộ ra vẻ thành kính. “Người có thể khiến Nhị Cầu tôi bội phục thực sự không nhiều, Ngài chỉ huy chính là thần tượng của tôi!”

“Bốn mươi tuổi à?” Tô Di không biết nói sao.

Ly Tử tỏ vẻ tiếc hận. “Tiếc là Ngài chỉ huy không thích phụ nữ.”

Tô Di: “Không thích... phụ nữ?”

Ly Tử cười ha ha. “Cô không biết gì sao? Haizz, cô nói xem, nữ lính đánh thuê khan hiếm như vậy, ai ai cũng mong muốn được qua đêm cùng Ngài chỉ huy, nhưng anh ta chưa từng động đến một ai. Nghe nói, anh ta cũng không thích những cô nàng làm ra vẻ thực nữ, đoan trang, luôn giữ thái độ lạnh lùng, bàng quan. Thực ra, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, anh ta thích đàn ông. Nghe nói, gã trợ lý đang chung sống cùng anh ta còn rất trẻ, đẹp trai lại cường tráng...”

Đột nhiên, gương mặt lạnh lùng, băng giá của Mạnh Hi Tông hiện lên trong tâm trí cô, mặc dù hình ảnh đó rất nghiêm túc nhưng Tô Di không nhịn được, bật cười: “A ha ha, thật là đáng tiếc!”

Ánh sáng bạc đột nhiên lóe lên, lần nhảy siêu quang tốc cuối cùng rốt cuộc cũng hoàn thành. Đích đến lần này chính là quỹ đạo đồng bộ bên ngoài tầng khí quyển của mỗi hành tinh - quân lính viễn chinh đã xây dựng một trạm không gian ở nơi này.

Cho dù đã biết địa điểm này từ trước nhưng khi nhìn thấy đại dương xanh thẳm và lục địa đá vàng của tinh cầu, Tô Di vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chưa ai nói rõ với cô về tài nguyên khoáng sản chủ yếu của hành tinh này, nhưng theo những gì cô nhìn thấy trước mắt thì nơi đây và Trái đất rất giống nhau, rất thích hợp để con người đến sinh sống.

Cô ghi nhớ lại nơi này. Chiếc Báo Săn dừng sát đằng sau pháo đài vũ trụ, hậu cần mặt đất bắt đầu dỡ hàng, Tô Di theo chân Ly Tử và Nhị Cầu về phòng dành cho phi công để nghỉ ngơi. Bởi còn rất nhiều đội quân khác cũng nhận được mệnh lệnh tương tự nên bên trong phòng nghỉ rộng lớn lúc này tụ tập ít nhất ba mươi viên phi công. Nhị Cầu quen khá nhiều người ở đây, sau khi giao lưu một vòng trở về, vẻ mặt anh ta tỏ ra hết sức vui mừng, thần bí.

“Ly Tử, Mèo Hoang, trên hành tinh này có văn minh nhân loại đấy!” Mắt Nhị Cầu ánh lên tia hưng phấn. “Nghe bọn họ nói, Ngài chỉ huy đã tuyên bố mệnh lệnh thực dân, chúng ta nên ở lại đây. Lần này phát tài lớn rồi!”

Ly Tử cũng có vẻ hào hứng, đập tay ăn mừng với Nhị Cầu. Nhưng phản ứng của Tô Di rõ ràng chậm một nhịp, cũng không đập tay với họ.

“Văn minh nhân loại ư?” Cô cười cười. “Thực dân là khái niệm gì?”

Ly Tử nở nụ cười sâu xa. “Nghe lời thì giữ lại làm việc, không nghe lời thì tiêu diệt, đó chính là chế độ thực dân.”

“Ồ! Khi nào thì bắt đầu?”

“Nghe đâu đã tiếp xúc với loài người phía dưới rồi.” Nhị Cầu nói. “Nghe nói, họ giống chúng ta như đúc.”

Tô Di đứng lên, nói: “Tôi đi thăm một người bạn cũ, hai người không cần đợi tôi, tôi sẽ quay lại.”

Nhìn bóng lưng tựa như bình tĩnh nhưng thực chất lại rất vội vã rời đi của cô, Ly Tử và Nhị Cầu chỉ biết liếc nhìn nhau.

“Cô ta có bạn cũ ở đâu ra?”

“Hay là cô ta đi tìm người đàn ông kia?” Ly Tử quả quyết nói. “Nghe nói, lần này người chỉ huy cuộc đổ bộ xuống mặt đất chính là Hạm trưởng Liên Đạc, anh nói xem, gã tình nhân ngày đó của cô ta, có phải chính là Liên Đạc không?”

Nói đến đề tài này, ánh mắt của hai người rõ ràng mang theo tia ám muội. Bọn họ cùng hạ quyết tâm, đợi tới nay, sau khi Mèo Hoang trở về sẽ hỏi cô có “cảm nhận” gì khi gặp lại tình nhân cũ.

Chiều hôm đó, Liên Đạc, người vô tình vạ cuốn vào vụ “scandal tình ái” bất đắc dĩ kia quả nhiên đang ở trong pháo đài vũ trụ, mà Mạnh Hi Tông cũng đang ở đó.

Thân là Hạm trưởng – thủ hạ đắc lực nhất của Mạnh Hi Tông, Liên Đạc rất nhanh đã được trọng dụng. Anh ta cũng rất mực trung thành và tận tâm, trước sau như một. Nhưng lời xúi giục của Lý Tích Trung dưới sự bày mưu tính kế của Mạnh Hi Tông luôn khiến anh ta canh cánh trong lòng, muốn tìm cơ hội dạy cho sếp lớn của mình một bài học.

Vì thế, khi đang ở bên ngoài phòng chỉ huy tác chiến của pháo đài vũ trụ, vừa nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn, xinh xắn vô cùng quen mắt đó, chút cảm giác tán thưởng và nuối tiếc đối với Tô Di rất nhanh đã bị ý tưởng trả đũa tình quái nuốt gọn.

“Mèo Hoang?” Anh ta gọi cô. Bóng dáng đó bất chợt khựng lại, sau đó lập tức xoay người, mỉm cười nhìn qua.

“Thượng tá!”

“Đã lâu không gặp! Sao cô lại tới đây?” Anh ta cười cười. “Đến tìm tôi có việc gì à?”

“Không, tôi đến tìm Ngài chỉ huy.” Tô Di ngập ngừng hỏi. “Anh ta có ở đây không?”

Liên Đạc nhìn Tô Di chằm chằm.

Lúc đầu, chính anh ta cũng không biết Thương Chủ chính là Mạnh Hi Tông, còn tưởng tên tiểu tử Mộ Tây Đình kia thực sự rời khỏi đội quân lính đánh thuê, hoàn lương đầu quân vào Liên minh. Anh ta cũng tưởng Tô Di chính là người phụ nữ của Mộ Tây Đình. Sau lần cùng Mộ Tây Đình uống rượu, anh ta mới biết Tô Di là người của Ngài chỉ huy. Hơn nữa, Ngài chỉ huy đối với cô ta dường như còn rất mê đắm và nuông chiều.

Anh ta nhìn dáng vẻ của cô hôm nay, đột nhiên xuất hiện trên chiến hạm của anh ta, lại không biết gì về tung tích của Ngài chỉ huy, chẳng lẽ cô ta tự tìm đến đây sao? Mặc kệ cô ta và Ngài chỉ huy có quan hệ thế nào, nếu cô là người phụ nữ duy nhất qua đêm cùng Ngài chỉ huy trong nhiều năm như vậy thì...

Liên Đạc thờ ơ nói: “Tôi cũng đang có việc cần tìm ngài ấy, chúng ta cùng đi thôi!”

Tô Di theo sau Liên Đạc qua hành lang bằng hợp kim dài và hẹp, bỗng cảm thấy có điểm bất thường. Không rõ bất thường ở chỗ nào, chỉ cảm thấy phản ứng của Liên Đạc khi nhìn thấy cô có vẻ rất quái lạ, anh ta quá bình tĩnh, cứ như thế đó là lẽ đương nhiên. Có lẽ, với thân phận đó, anh ta đã sớm biết tất cả rồi. Hoặc cũng có thể với quan hệ giữa anh ta với Mạnh Hi Tông, anh ta cũng chẳng buồn quan tâm tới việc lúc đầu bị thua thiệt, nếu không, Mạnh Hi Tông đã chẳng trọng dụng anh ta đến vậy. Nhưng nhìn thế nào thì cô cũng thấy ánh mắt của anh ta vô cùng kỳ lạ. Nhưng cô biết, bất kể Mạnh Hi Tông đối với cô thế nào cũng

không cho phép người khác động tới cô dù chỉ một sợi tóc, huống chi đó lại là thuộc hạ của anh ta. Cô quyết định đi bước nào tính bước nấy.

Hành động tiếp đó của Liên Đạc lại rất quang minh chính đại. Anh ta đưa cô đến một khoang biệt lập trong pháo đài, có hai gã cảnh vệ đang ôm súng, đứng thẳng canh ngoài cửa. Liên Đạc mở cánh cửa, bước vào trước.

“Sau khi Ngài chỉ huy đến đây, khoang làm việc của tôi đã được nhường lại cho ngài ấy.” Liên Đạc tựa hồ nhìn ra vẻ lo lắng trên gương mặt của Tô Di, liền ra hiệu cho cảnh vệ không cần đóng cửa khoang.

Tô Di cảm thấy yên tâm hơn một chút. Cô vừa bước vào liền phát hiện đây thực chất là một khoang nghỉ, bên trong kê một chiếc giường lớn và một dãy sofa. Cách bài trí này giống hệt khoang nghỉ của Liên Đạc lúc còn ở Chiến Hoàng. Trên vách khoang còn có một cánh cửa. Cô liếc mắt nhìn xuyên qua tấm kính màu trầm, thấy cách bài trí của khoang bên cạnh giống với khoang làm việc hơn.

“Cô đợi ở đây một lát nhé!” Liên Đạc đứng lên, nói. “Mệt thì cứ nghỉ ngơi cho lại sức, Ngài chỉ huy chắc sẽ quay lại ngay thôi. Tôi không đợi được ngài ấy, xin phép đi trước còn có tuần tra chiến hạm.”

“Vâng!” Tô Di cung kính đáp.

Liên Đạc rời khỏi khoang nghỉ, khép hờ cửa khoang.

Tô Di một mình ngồi chờ, trong lòng thấp thỏm, bất an. Việc rời khỏi Chiến Hoàng đã sớm được quyết định xong xuôi. Còn việc có nên ở lại bên cạnh Mạnh Hi Tông hay không, Tô Di vẫn còn đang suy nghĩ. Nếu như nhất định phải trốn chạy khỏi người này, đó cũng không phải là một việc quá khó khăn đối với cô. Lang thang khắp tinh cầu, có vô vàn người, anh ta không nhất thiết phải tìm cho bằng được, cũng không nhất thiết phải hao công tốn sức tìm một mình Tô Di.

Nhưng rõ ràng, chính miệng anh ta đã nói, muốn đưa cô đi tìm Trái đất. Nếu cái giá cô phải trả là làm người phụ nữ của anh ta, nhưng một ngày nào đó anh ta không còn hứng thú, có lẽ cô sẽ bị thẳng tay ném bỏ như quăng một thứ rác rưởi. Nhưng trong mơ hồ, cô lại cảm thấy anh ta đối với mình dường như có chút khác biệt. Mọi người đều biết rõ bên cạnh anh ta trước nay chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng riêng với cô, mỗi một câu nói, mỗi lần đụng chạm đều khiến cô cảm nhận được dục vọng chiếm hữu vô cùng mãnh liệt bên trong con người vốn lạnh lùng ấy. Vậy nên, lần trở lại này, cô cảm thấy khó khăn khôn cùng. Cô thừa nhận sức cám dỗ của anh ta quá lớn, nhưng chính vì vậy mà cô càng sợ hãi bất cứ lúc nào mình cũng có thể rơi xuống vực thẳm.

Nhưng hôm nay, khi biết được tin Lính đánh thuê sẽ đến hành tinh này thực dân, cô gần như lập tức quyết định chạy đi tìm anh ta. Có thể hành tinh này chỉ là một miếng mồi anh ta ném xuống để lừa phỉnh cô, nhưng nếu nó quả thực là Trái đất thì sao? Cô thực sự muốn được nhìn tận mắt. Hơn nữa, cô hiểu rõ Trái đất hơn anh ta rất nhiều. nếu như anh ta cố ý thực dân, cô nghĩ, lúc này là thời điểm tốt nhất để cô có thể tranh thủ làm nhiều việc có lợi cho cố hương của mình.

Tô Di đợi một hồi lâu, bỗng nghe thấy tiếng bước chân nặng nề vang lên bên ngoài cánh cửa. Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên: “Ai đang bên trong khoang nghỉ vậy?” Đó là tiếng Mộ Tây Đình. Điều này cho thấy rất có thể Mạnh Hi Tông cũng đang đi cùng.

“Báo cáo cấp trên, không có ai ạ!” Ngoài dự liệu của Tô Di, hai gã cảnh vệ lại đột nhiên trả lời như vậy.

Sau đó, tiếng bước chân lần nữa vang lên.

Rồi Tô Di nghe thấy giọng nói của Liên Đạc: “Cậu nhất định phải để cô gái này gặp Ngài chỉ huy à?”

Tô Di có chút nghi hoặc, lại nghe Mộ Tây Đình nói: “Cô ấy là thủ lĩnh loài người dưới mặt đất. Ngài chỉ huy nói muốn gặp cô ấy...” Mộ Tây Đình cười cười nói. “Mấy ngày trước chưa tìm được Tô Di, chẳng phải Ngài chỉ huy rất tức giận đó sao? Có thể ngài ấy lại thấy hứng thú với cô gái này?”

“Cậu muốn “giảm nhiệt” cho Ngài chỉ huy à?” Liên Đạc bật cười.

Hai người cười vang, Mộ Tây Đình nói: “Lúc tôi phát hiện ra cô ấy thì bọn lính đã lột sạch quần áo của cô ấy rồi, nếu không phải tôi nhanh chóng...”

Tô Di lặng yên trong giây lát rồi lặng lẽ đứng dậy, khom lưng như một chú mèo nhỏ, tiến tới gần cửa nghe ngóng. Giữa hai người đàn ông cao lớn mặc quân phục là một cô gái nhỏ bé, gầy gò đang cúi đầu, lặng lẽ đứng thẳng lưng. Thoạt nhìn, cô ấy cũng chỉ cao tầm Tô Di, mái tóc dài đen như mực, buộc hờ sau gáy, khoác trên người là chiếc áo choàng màu xanh ngọc, che kín mít. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ biết đó là một cô gái rất xinh xắn và đáng yêu. Hàng mày như núi xa, đôi mắt tựa hồ sâu, dung nhan trong sáng. Cô ấy không chỉ xinh đẹp mà khi nhìn kĩ, trong vẻ xinh xắn ấy còn ẩn hiện nét kiêu diễm, kiêu sa nức lòng người. Đặc biệt, ánh mắt của cô ấy luôn toát lên vẻ bình tĩnh, tựa dòng nước ấm êm êm đềm trôi chảy, không chút gợn sóng.

Đây là thủ lĩnh loài người dưới mặt đất sao? Là một cô gái?

Hai gã đàn ông vẫn thi nhau nói những lời mập mờ, tựa như cô gái bên cạnh không hề tồn tại, mà trông cô ấy cũng có vẻ không hiểu gì. Còn thái độ của Liên Đặc cứ như thể anh ta không hề biết Tô Di đang ở bên trong khoang nghỉ, hoặc có thể anh ta muốn cô chứng kiến cảnh này.

Bên ngoài hành lang lại vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Tô Di nhận ra âm thanh đó. Cô chậm rãi lui về phía sofa, lặng lẽ mấy giây rồi lại dựa sát vào vách tường, đứng đối diện với cánh cửa, cẩn thận nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh màu trầm.

“Ngài chỉ huy, chúng tôi xin lui trước.” Giọng nói của Mộ Tây Đình vang lên sau cánh cửa.

Tô Di hơi nghiêng đầu, liền bắt gặp hình ảnh Mạnh Hi Tông trong bộ quân phục màu đen tuyền, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, chậm rãi ngồi xuống sofa. Cửa khoang phía bên kia đóng lại. Cô gái đó bước đến gần cánh cửa, đứng một hồi, trên gương mặt hiện lên vẻ kiên quyết, khẽ nở nụ cười thiện chí với Mạnh Hi Tông. Cô ấy chậm rãi tiến tới trước mặt anh ta, hé miệng nói mấy câu gì đó, Tô Di thấy chân mày anh ta bỗng chau lại rồi trả lời vài câu. Ánh mắt lạnh lùng vẫn chặt trên người cô gái đó.

Một lát sau, Mạnh Hi Tông đột nhiên giơ tay lên, cởi chiếc áo choàng cô ấy đang khoác trên người. Sau lớp tơ lụa màu xanh mềm mại, một cơ thể cân đối, trắng nõn tựa băng tuyết thuần khiết hiện ra, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến mắt Tô Di đau nhói. Cô nhìn thấy hai tay cô gái đó buông thông hai bên người, nắm chặt thành nắm đấm, đứng tại chỗ, cố gắng che chắn nơi tư mật của mình, giống hệt... Tô Di ngày đó.

Mạnh Hi Tông cúi đầu nhìn cô ấy, ánh mắt như thể đang tìm tòi nghiên cứu. Sau đó, anh ta bỗng giơ tay, chạm vào một bên ngực trắng hồng, căng tròn. Tựa hồ trong cùng khoảnh khắc kia, cả người cô gái khẽ lão đảo, ngã vào lòng anh ta. Mà anh ta cũng không đẩy cô ấy ra, bàn tay kia vẫn đặt nguyên trên ngực, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng. Tuy cô ấy đang đứng xoay lưng về phía Tô Di, Tô Di không nhìn rõ từng động tác nhưng cô dường như ngay lập tức nhớ lại những ngón tay thô ráp của Mạnh Hi Tông đang bóp chặt cầm mình.

Tô Di đột nhiên cảm thấy cổ họng mình khô khốc, nổi chua xót từ trong lồng ngực nhanh chóng dâng lên khóe mắt, ngăn ngăn nước. Cùng lúc đó, trái tim cô như bị ai đâm thủng, nhanh chóng vỡ vụn thành từng mảnh. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, không nhìn tiếp nữa. Dường như Mạnh Hi Tông vẫn không hề phát hiện ra cô đang ở gian phòng chỉ cách anh ta một bức tường, cô lặng yên không một tiếng động, ra hiệu cho cảnh vệ rồi vội vã rời khỏi nơi đó.

26. Chương 27: Trái Đất

Tô Di trực tiếp đi thẳng về ký túc xá phi công, căn cứ vào số thứ tự ở bảng ghi danh, cô nhanh chóng tìm được giường ngủ của mình. Giường của cô nằm ở tầng trên, rèm giường dưới đã được kéo lại kín mít nhưng vẫn khó che giấu được sự rung lắc kịch liệt. Mờ hồ còn nghe thấy những tiếng rên khẽ của một đôi nam nữ.

Cô khẽ khàng leo lên giường trên, nằm yên lặng nhìn trần nhà hồi lâu nhưng rốt cuộc cũng bật ra một tiếng cười nhẹ. Người ở giường dưới dường như nhận ra động tĩnh nhưng động tác vẫn không hề giảm bớt, qua một lúc lâu, cô mới thấy Ly Tử lộ ra hơn nửa bả vai trắng nõn, đôi ánh mắt thăm dò nhìn lên trên.

Bỗng nhiên vang lên tiếng rên mờ ám của một viên phi công nam. Đó là một gã đàn ông trẻ tuổi, dáng vóc gầy như hoàn mỹ, nửa thân trên ở trần, phía dưới mặc một chiếc quần bò, từ giường dưới chui ra.

“Bảo bối...” Trên trán Ly Tử vẫn còn ướt đầm mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, hỏi. “Cô không sao đấy chứ?”

Tô Di lắc đầu, cô thực sự không muốn nói chuyện lúc này.

Ly Tử quan sát cô một hồi, bỗng nở nụ cười mờ ám.

“Thật ra chưa từng thấy vẻ mặt trầm lặng này của cô đó nha!” Ly Tử cười lạnh, nói. “Cứ coi như gã đàn ông đó có tiền có thế nhưng đó đâu phải điều gì hiếm lạ. Trên khoang thuyền này đầy đàn ông tốt, cô kiểm đầu chẳng được một gã quan tâm, yêu thương, săn sóc, chung thủy với cô gấp trăm, gấp ngàn lần tên đó.”

Nếp sống của Liên minh vốn dĩ cởi mở, có thể nhìn ra được từ lối sinh hoạt phóng đảng của toàn dân ở tỉnh cầu Tự Do này. Quân lính đánh thuê lại càng chú trọng tới việc hưởng lạc hơn nữa. Từ khi Tô Di gia nhập đội quân lính đánh thuê đến nay, chưa bao giờ cùng bất kỳ người đàn ông nào làm loạn, vẫn một mình độc bước trên con đường của riêng cô. Vì thế, khi Ly Tử vừa dứt lời, người đàn ông ở giường đối diện nửa đùa nửa thật, nói với giọng trầm thấp: “Nếu đi theo anh, anh đảm bảo cả đời này sẽ chỉ cưng chiều một mình em.”

Đám đàn ông xung quanh cười vang. Tô Di mặt mày thanh tú, nhìn có vẻ hiền lành, an phận, vốn là sự lựa chọn hàng đầu để làm bạn đời của những gã đàn ông. Nếu như bọn họ biết cô từng là Mèo Hoang của đội quân Liên minh, chỉ sợ sẽ càng thêm hứng thú muốn khám phá. Vì vậy, lại có mấy gã đàn ông lên tiếng dò xét.

Ly Tử cũng hết sức vui vẻ, vung tay lên. “Tất cả xếp hàng cho tôi. Loại trung trình liệt nữ như cô ấy, toàn Liên minh cũng thiếu hàng, sao có thể tùy tiện để các người muốn làm gì thì làm?”

Tô Di khẽ kéo Ly Tử lại, thuận đà lôi cô ta lên giường trên. Vừa buông rèm, cô liền nghe thấy hàng loạt tiếng hô hoán không hài lòng của đám đàn ông ở mấy giường xung quanh. Ly Tử trừng mắt liếc nhìn cô. Nhưng vẻ mặt Tô Di lại rất nghiêm túc.

“Ly Tử tôi muốn xuống mặt đất.”

Ly Tử lập tức lắc đầu, nói: “Không được! Phải có mệnh lệnh của Ngài chỉ huy. Cô... chẳng phải không quan tâm tới của cải, tài sản sao? Tại sao lại vội vã muốn xuống dưới như vậy?” Ly Tử cho rằng Tô Di vội vàng muốn xuống mặt đất là để chiếm đoạt của cải.

“Không phải vì tiền.” Tô Di kinh ngạc nhìn Ly Tử. “Tôi chỉ muốn đi nhìn một lát rồi về thôi rồi sẽ quay lại. Không giấu gì cô, người thân của tôi, rất có thể đang ở tình cầu này.”

“Người thân ư?”

“Ừm! Bọn họ nhiều năm trước đã lên phi thuyền vũ trụ rời đi nơi khác, tôi không cách nào tìm thấy họ. Có thể họ đã đặt chân đến nơi có nền văn minh nhân loại này. Nếu chế độ thực dân thực sự xảy ra, tôi hy vọng mình có thể tìm thấy họ trước. Ly Tử, đó là người thân duy nhất của tôi. Chỉ có sự yểm hộ của các cô, tôi mới có thể xuống đó được.” Bởi vì đang nói bằng tất cả lòng chân thành nên khóe mắt Tô Di cũng ngấn lệ.

Đây là lần đầu tiên Ly Tử thấy cô khóc nên cũng hơi cảm động. Nhưng cô ta cũng không muốn mạo hiểm không công như vậy, liền ngập ngừng nói: “Được, tôi sẽ yểm trợ cho cô. Thế nhưng, nếu như việc này mà lộ ra ngoài, tôi vô can đấy nhé! Hơn nữa, sau khi cô quay về, Báo Săn của cô sẽ thuộc về tôi.”

Cái giá này rất hợp lý, Tô Di ôm bả vai của Ly Tử, tỏ vẻ cảm ơn.

“Cô định làm như thế nào?” Ly Tử hoài nghi nói. “Quý tích hành động của bất kỳ chiếc Báo Săn nào cũng đều hiện lên radar của Trung tâm chỉ huy tác chiến. Cô tránh bọn họ bằng cách nào đây?”

“Tôi sẽ trực tiếp thực hiện bước nhảy không gian tới gần mặt đất. Dưới sự nhiễu sóng của tần khí quyển, radar không thể phát hiện ra tôi đang ở chỗ nào. Nếu như bọn họ có hỏi cô cứ nói tôi đã quay về Liên minh rồi.”

“Cô điên rồi, ngộ nhờ người mặt đất tấn công cô thì sao...” Hiếm khi thấy Ly Tử có những lời thành khẩn thế này. “Hay cô đi tìm người tình của cô nhờ hắn giúp đỡ.”

“Tôi không có người tình.” Tô Di thản nhiên nói: “Vả lại, tôi cũng không cần.”

Ly Tử lại cười, nói: “Cứ tưởng cô chỉ là một em gái ngây thơ, hóa ra cũng biết đau khổ vì tình.”

Người đi tìm Tô Di đến còn nhanh hơn cô tưởng.

Một tiếng sau, khi Tô Di và Ly Tử đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, xa xa bỗng thấy một đội quân cảnh thần sắc hết sức nghiêm nghị xuất hiện trên lối hành lang. Hai người liền chia đông rẽ tây mới tránh né được bọn họ, nhanh chóng đi tới boong tàu.

Hai chiếc Báo Săn lén bay theo sau đội tuần tra an ninh, vừa mới rời khỏi pháo đài vũ trụ liền nghe thấy trong tần số truyền tin truyền đến một mệnh lệnh với chất giọng vô cùng lạnh lùng.

“Thượng úy, các người không có giấy phép phi hành, xin mời lập tức hạ cánh, lập tức hạ cánh!”

Chiếc Báo Săn của Ly Tử lập tức phụng mệnh, đột nhiên ngừng lại, còn chiếc của Tô Di vẫn bay thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã cách pháo đài vũ trụ một khoảng khá xa. Một luồng ánh sáng bạc đột nhiên lóe lên, cô thực hiện bước nhảy siêu quang tốc để chạy trốn. Trung tâm tác chiến báo cáo, cô đã thoát khỏi phạm vi tinh hệ có thể dò xét.

Năm phút sau Ly Tử bị bắt trời, đưa về khoang làm việc của Hạm trưởng. Nhị Cầu cũng bị ép quỳ dưới đất, vẻ mặt vẫn còn ngơ ngác chưa tỉnh hẳn cơn say. Nhìn người đàn ông đẹp trai, lạnh lùng đang ngồi trên sofa, Ly Tử khẽ mỉm cười, nói: “Hạm trưởng, chúng tôi không thuộc về pháo đài vũ trụ này, ngài không có quyền bắt giữ chúng tôi.”

“Tôi không có quyền bắt giữ người ư?” Người đàn ông đó đứng lên, đi tới phía trước, từ trên cao nhìn xuống bọn họ. Ly Tử và Nhị Cầu đều là những người thông minh, lanh lợi, lập tức nhìn rõ quân hàm chữ thập màu bạc trên cầu vai áo của người đàn ông, sợ đến hồn siêu phách lạc.

Hóa ra, người này không phải Hạm trưởng...

Nhị Cầu lập tức không kìm được, quay sang Ly Tử, quát âm lên: “Mẹ kiếp! Các người đã làm chuyện tốt gì vậy hả?”

“Tô Di đâu?” Người đàn ông đó lạnh lùng hỏi.

Hai người không ai lên tiếng.

Giọng nói nhàn nhạt của viên Sĩ quan chỉ huy lần nữa vang lên: “Tôi sẽ không vì người phụ nữ của mình mà trách phạt thuộc hạ. Nhưng bao che để cô ấy chạy trốn thì lại là chuyện khác.”

Nhị Cầu và Ly Tử đều bị cụm từ “người phụ nữ của mình” làm cho chấn động. Ly Tử lập tức thành thật đáp: “Cô ấy quay về Liên minh rồi ạ!”

Viên Sĩ quan chỉ huy không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút súng, nhắm ngay giữa ấn đường của Ly Tử. “Cô còn một cơ hội nữa để nói thật.”

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh trên người Ly Tử túa ra đầm đìa. “Cô ấy... cô ấy xuống mặt đất! Xuống mặt đất rồi ạ!” Trong lòng vô cùng áy náy, nhưng Ly Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể thầm xin lỗi Tô Di. Bởi người đàn ông trước mặt không phải ai khác mà chính là Ngài chỉ huy! Tất cả bọn họ đều thuộc quyền sở hữu của anh ta, bao gồm cả sinh mệnh và lòng trung thành.

Tại hành tinh cách pháo đài vũ trụ gần hai nghìn mét.

Bước nhảy siêu quang tốc mang đến một sự xóc nảy mãnh liệt, khiến cảm giác tê dại do cảnh tượng lúc nãy mang lại nhanh chóng tan rã. Tầng mây màu xám trầm lượn lơ tựa sương khói giăng trước mặt khiến tầm nhìn bị che khuất, đen kịt một màu, cả vùng đất rộng lớn giống như một con thú khổng lồ say ngủ.

Để tránh khỏi sự chú ý của loài người dưới mặt đất, cô nhảy tới điểm cuối của bán cầu, lúc này đang là buổi đêm. Nhìn xuyên qua ống kính dạ quang máy bay, cô có thể mơ hồ nhìn thấy cả vùng đất rộng lớn và một

khúc sông uốn lượn, vòng quanh những dãy núi, còn có những kiến trúc nhà ở - thoát nhìn giống hệt dãy nhà nông thấp bé lẻ tẻ.

Hình dáng của vùng đất càng lúc càng trở nên quen thuộc, khiến tim cô đập càng lúc càng nhanh. Khi nhìn thấy dấu tích kiến trúc hẹp dài mắt thường cũng có thể quan sát được ở đầu Bắc bán cầu, cô quyết định hạ cánh ở khu vực này. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Trường Thành. Điều này khiến hai mắt cô thoáng chốc nhòa lệ

Nhưng kỳ lạ là, cô đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rằng sẽ bị máy bay của mặt đất chặn lại, nhưng đã bay lượng được nửa tiếng rồi nhưng cô không hề gặp bất cứ sự tập kích hay trở ngại nào. Radar cũng không phát hiện ra bất kỳ mục tiêu nào.

Cho dù có hết sức lặng yên không một tiếng động nhưng khi Báo Săn đáp xuống một rừng cây, gió lớn vẫn khiến cây cối bị uốn cong và gãy đoạn. Tô Di đáp máy bay ở một khoảng đất trống trong rừng, rời khỏi ghế lái, bắt đầu lắp ráp vũ khí, chuẩn bị lên vào thành phố, tùy cơ ứng biến. Kỳ thực, hành động này vẫn có chút kích động, trong lòng cô dấy lên cảm giác háo hức không thể kiểm soát. Nhưng nếu nơi này đích thực là Trái đất, cô nhất định phải mau chóng tìm ra vị lãnh đạo ở đây.

Là cô gái kia sao? Sao có thể là một cô gái trẻ như vậy được?

Cô ta có thể trở lại mặt đất không? Hay sẽ trở thành cái giá phải trả của một cuộc thương lượng, bị Mạnh Hi Tông giữ lại bên người?

Trước mắt dường như xuất hiện một luồng ánh sáng bàng bạc chói lòa, xẹt qua viền mắt khô khốc, tựa hồ có một trận mưa đá đang trút xuống tấm kính chắn thủy tinh ở buồng lái. Tô Di nhanh chóng rút súng, quay đầu lại, chỉ thấy qua ống kính dạ quang, một trận mưa tên ngập trời bay đến. Đúng vậy, chính là mưa tên! Những mũi tên sắc nhọn bằng sắt mới tinh, lông vũ trắng muốt, gió bão, sấm chớp chằng chịt đang tập kích Báo Săn.

Nhưng loại vũ khí có tính sát thương cực thấp này khi chạm vào lớp kính chống đạn siêu cường của Báo Săn thì chẳng lưu lại bất cứ dấu tích gì, kể cả một vết xước. Tô Di bước nhanh về phía trước, chỉ thấy trong lùm cây trước mũi máy bay lơ lửng xuất hiện một toán người. Chỉ là tại sao bọn họ lại sử dụng cung tên? Ở một nơi chỉ toàn dãy những dãy nhà thấp lẻ tẻ này, có lẽ họ là những người thợ săn nông thôn chăng?

Không cách nào để có thể nói về vận mệnh tinh cầu với những người này, Tô Di nhanh chóng đưa ra quyết định, mở động cơ, định bay ra khỏi khu vực này. Giữa lúc phần đuôi Báo Săn phun ra ngọn lửa hỏa tốc màu xanh nhạt, thân máy bay từ từ hướng thẳng lên cao, một bóng đen đột nhiên từ phía dưới lao thẳng đến trước tầm mắt của Tô Di. Trong bóng đêm, bóng dáng đánh tới mạnh mẽ của người đàn ông đó tựa thể đại bàng giương cánh. Tô Di không nhìn rõ khuôn mặt anh ta nhưng có thể tận mắt nhìn thấy anh ta giơ tay, đánh một cú thật mạnh lên tấm kính thủy tinh của Báo Săn.

“Rắc!” một tiếng.

Sau phút giây nghi hoặc ngẩn ngui, Tô Di thực sự kinh hoàng đến choáng váng. Không kịp suy nghĩ, cô kéo giật cần điều khiển vũ khí, khởi động súng dưới thân máy bay, bắn cần quét! Tầm mắt phía trước nhất thời như thể sấm chớp rền vang, hết sáng lại tối, Tô Di chợt phát hiện ra một khe nứt tựa hoa văn uốn lượn, kéo dài từ đỉnh tấm kính xuống phía dưới hai mươi centimet.

Sau khe nứt, bóng dáng một người đàn ông cao lớn trong bộ quần áo màu đen hiện ra. Khuôn mặt anh ta chỉ cách cô một lớp kính thủy tinh, gần ngay trong gang tấc. Hàng lông mày rậm rì như được phác họa bằng bút lông, đôi mắt sâu thẳm, đen như mực, ánh lên tia hung dữ. Đây quả thực là một người đàn ông ngoài sức tưởng tượng, bởi cú đâm của anh ta mạnh tới nỗi có thể làm nứt được tấm kính chịu lực còn bền hơn cả kim loại của vũ trụ. Đây cũng là một người đàn ông hết sức cương nghị, vị trí đang đứng chắc chắn sẽ khiến anh ta trúng đạn nhưng đau đớn như vậy cũng chỉ khiến anh ta khẽ cau mày, đôi mắt thâm trầm vẫn nhìn Tô Di không chớp, tựa như muốn nhìn thật rõ xem kẻ xâm lăng xa lạ này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Song, đứng trước Báo Săn đại biểu cho thực lực quân sự của tinh hệ Vĩnh Hằng, người đàn ông dũng mãnh kia, chớp mắt một cái đã chìm vào hôn mê, nặng nề ngã xuống mặt đất. Mà phía sau anh ta, đám người ẩn núp ban nãy cũng ném cung kiếm đầy đất rồi nhanh chóng chạy biến đi.

Mười phút sau.

Tô Di dùng vật liệu khẩn cấp để sửa chữa tấm kính chắn của Báo Săn, sau đó ngồi bên trong khoang lái ăn lương khô, nhìn người đàn ông đang bị còng tay, nằm bất động ở khoang sau. Đồng bọn đã bỏ anh ta lại, để Tô Di có cơ hội bắt anh ta làm tù binh, kéo về máy bay, rồi tìm được một địa điểm bí mật, an toàn hơn, chính là một sơn động bên sườn núi để ẩn náu. Ngọn núi này lớn như vậy, hy vọng bọn họ không thể tìm thấy cô trong khoảng thời gian ngắn.

Người đàn ông này cao tầm 1m80, khôi ngô, tuấn tú, thân hình cường tráng, khỏe mạnh nhưng không hề vai u thịt bắp mà vô cùng cân đối. Khoang sau vốn không rộng lắm nên khi anh ta nằm trên mặt sàn, nhìn nó chật hẵn đi. Dưới ánh đèn dịu dịu của cabin, khuôn mặt người đàn ông toát lên vẻ khí khái, lãng tử điển trai, trong vẻ lãng tử đó lại có cảm giác vô cùng thuần khiết, đơn giản. Đặc biệt là hai hàng lông mày dày rậm, đen nhánh, cho dù anh ta đang nhắm chặt hai mắt nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác sắc bén, vững vàng.

Anh ta rốt cuộc là ai?

Trên người anh ta có nhiều vết đạn sượt qua, nhưng không có bất kỳ mảnh đạn ào găm vào người. Điều này khiến Tô Di cảm thấy hơi kinh ngạc. Trong làn đạn dày đặc như mưa, anh ta gần như đứng ngay trung tâm, vậy mà không viên đạn nào có thể bắn trúng. Nguyên nhân khiến anh ta hôn mê có lẽ là do máy bay húc vào người. Xử lý qua loa vết thương cho anh ta, Tô Di cầm chiếc áo choàng đen ban nãy nhặt được trên mặt đất, trang bị vũ khí đầy đủ rồi rời khỏi rừng cây, đi về phía thành phố.

Dọc đường đi, Tô Di đụng phải vài nhóm người lác đác qua đường. Có người thần sắc khoan thai, có người lại tỏ ra vội vã. Nhìn trang phục của họ, trong lòng Tô Di sớm đã kinh hãi vạn phần nhưng vẫn cố giữ nét mặt thật tự nhiên nên không ai phát hiện ra sự khác lạ của cô. Cùng lắm cũng chỉ có một vài người tỏ ra hiếu kỳ, nhìn nhìn mái tóc dài buông xõa của cô lâu hơn mà thôi.

Ước chừng đi được khoảng ba giờ đồng hồ, bóng dáng thành phố rốt cuộc cũng hiện lên. Tô Di hít sâu một hơi, nhìn tường thành màu xám xanh kéo dài trước mặt và tấm biển cổng thành màu đen khảm sâu vào đá. Kiểu chữ khắc trên đó trong rất quen mắt, hai chữ phồn thể ngay ngắn, rõ ràng, trùng lặp với một đoạn lịch sử nào đó trong đầu Tô Di.

“Trường An”

Trong giây phút ngây ngẩn đó, giữa đám người mặc quần áo cổ trang đi qua đi lại, đã có một chàng trai trẻ mắt tinh miện bén, mặc trường sam^[1] bằng vải thô, cầm lún phún hai chòm râu, đội chiếc mũ đỉnh vương, tươi cười tiến lên nghênh đón.

[1] Trang phục nam thời Đường.

“Cô nương lần đầu tiên đến Trường An sao? Có muốn ở trọ không? Tiểu điểm Phúc Ngọc chỗ tôi là nơi sạch sẽ nhất, giá cả phải chăng nhất thành Trường An này...” Thấy Tô Di cau mày, anh ta vội vàng nói. “Tính cả Đại Đường này thì chỗ tôi vẫn là độc nhất vô nhị đấy!”

Tiếng Hán phát âm hết sức rõ ràng.

Tô Di chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân thoáng chốc đông cứng lại.

Đại Đường? Trường An?

Hơn một nghìn năm trước?

27. Chương 28: Người Đàn Ông Này

Tô Di đứng trên con đường tấp nập người ngựa qua lại, cô cảm thấy mọi thứ xung quanh còn lạ lẫm hơn rất nhiều so với cảm giác lúc mới đến tỉnh hệ Vĩnh Hằng.

Dọc hai bên đường là những gánh hàng rong nhỏ lẻ, người bán chèo kéo, mời mọc khách ầm ĩ cả khu phố, người nào người nấy đều mang bộ mặt thô ráp vì phơi nắng phơi sương, tựa hồ khắc họa cả vẻ tang thương của tòa thành này, lại như chất chứa niềm hy vọng về một cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Nhà cửa hai bên đường đa số thuộc kiểu nhà gỗ thấp, cũng có những nhà giàu có tường đỏ, mái xanh, ở trước đặt hai con sư tử đá mới tinh, tràn đầy sinh lực.

Tô Di dùng tiền vàng mang theo trên người đổi lấy quần áo, thức ăn và một thanh kiếm vô cùng sắc bén. Từ chỗ ông chủ tiệm may, cô được biết bây giờ là thời đại “Văn Kỳ” của Đại Đường, Hoàng đế mới băng hà, trưởng công chúa “thực đức” chấp chính. Tô Di là dân khoa học tự nhiên, đâu nhớ rõ trong lịch sử có những triều đại và niên giám[1] nào, nghe vậy chỉ biết ù ù cạc cạc, không hiểu gì.

[1] Những sự kiện quan trọng xảy ra trong một hoặc nhiều năm.

Ông chủ tiệm may nhắc đến sự việc xảy ra ba ngày trước mà lòng vẫn chưa hết hoang mang, sợ hãi. Nghe nói trên trời bỗng xuất hiện một con “yêu quái” khổng lồ màu đen tuyền không biết từ đâu rơi xuống, trực tiếp dùng uy lực khủng khiếp của mình để phá hủy hơn một nửa kiến trúc hoàng cung. Yêu quái này còn “nói” bằng thứ ngôn ngữ rất kỳ lạ, không một ai nghe hiểu. Tất cả mọi người đều ngơ ngác, không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết quỳ trên mặt đất, thỉnh cầu trời cao khoan dung độ lượng.

Trong thời khắc đối mặt với sinh tử này, trưởng công chúa đã đứng ra hạ lệnh cho quân lính dùng đá và cung tên nhanh chóng đánh trả. Đám yêu quái sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, quả nhiên bị khiếp sợ mà tháo chạy, nhưng trước khi trốn thoát, chúng còn bắt được công chúa điện hạ lúc đó đang đứng trên cổng thành mang đi.

Nghe nói, chiều hôm qua, trưởng công chúa mới được thả về mặt đất, không một ai biết nàng đã phải chịu đựng sự áp bức và lăng nhục nào nhưng toàn dân đều vui mừng trước sự trở về của vị anh hùng. Quân đội đã ban bố lệnh giới nghiêm, võ lâm nhân sĩ cũng góp sức ra quân để bảo vệ trị an đất nước. Trong lòng bách tính vẫn hết mực hoang mang và sợ hãi đám yêu quái đó nhưng lại tin tưởng chắc chắn một điều rằng, yêu quái thực sự không thể hủy hoại đến quốc gia.

Tô Di không rõ lý do khiến Mạnh Hi Tông đồng ý thả cô công chúa đó ra. Nếu anh ta thực sự cảm thấy hứng thú đối với cô ta, nếu nhìn theo cách anh ta từng đối xử với Tô Di, chỉ ít cũng phải giữ cô công chúa đó ở lại bên mình một thời gian chứ không thể nhanh như vậy đã để cô ta an lành quay về.

Nhưng không hề nghi ngờ, đối tượng Tô Di muốn tìm chính là vị trưởng công chúa đó. Không hiểu sao, điều này lại khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Sự xuất hiện của cô ta đã phá vỡ ảo tưởng không chân thực của Tô Di. Sự tan vỡ này, cho dù Tô Di đã gắng sức quên đi nhưng vẫn không cách nào xóa được. Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, cô gái đó cũng giống như cô, đều phải hiến dâng cho Mạnh Hi Tông. Thậm chí ở mức độ nào đó mà nói, cô ta còn vĩ đại hơn cô gấp bội. Nghĩ tới đây, Tô Di cảm thấy thư thái một cách bất đắc dĩ. Sao cô có thể không cam lòng với cô gái đó được đây?

Dọc đường đi, Tô Di bắt gặp rất nhiều người mặc võ phục, cầm kiếm, có hòa thượng, ni cô đầu sọc vết châm hương, còn có mấy tên ăn mày trong tay cầm gậy gộc... Tô Di thoáng cân nhắc một chút rồi đi theo sau bọn họ.

Rất nhanh đã tới một chiếc cổng đình viện lớn màu đen trầm. Thò đầu vào nhìn, bên trong đã tập trung rất nhiều người. Bộ trang phục trên người Tô Di không khiến đám võ lâm nhân sĩ xung quanh cảm thấy có điểm khác thường mà thậm chí có người còn hòa nhã nói với cô rằng: “Cô nương, phái Không Động ở gian nhà phía tây.” Tô Di nào dám đi tới đó, cứ đứng ngây ngơ một góc trong đình viện.

Yên lặng lắng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, Tô Di nghĩ đây chắc hẳn là một nhóm người kỳ lạ. So với những người dân thường cô gặp trên đường, trong đám người này, có kẻ mặc áo gấm hoa, có tên áo quần tồi tả, nhưng ánh mắt người nào người nấy đều sáng quắc, tinh thần vô cùng phấn chấn, từ bọn họ có thể cảm nhận được lòng nhiệt huyết và chính nghĩa toát lên một cách rõ ràng từ nội tâm. Mà trọng tâm câu chuyện bọn họ bàn luận chỉ xoay quanh một vấn đề - võ lâm Minh chủ, Nguyệt Mặc, đêm qua đã bị “yêu quái” bắt đi.

Hóa ra, kể từ lúc xuất hiện “yêu quái”, võ lâm nhân sĩ đã tự lập nên một đội tuần tra, bao quát cả trong và ngoài thành. Nơi đêm qua Tô Di đáp xuống lại đúng ngay chỗ đội tuần tra của Minh chủ đại nhân, cho

nên mới xảy ra chuyện. Minh chủ không màng sợ hãi, lấy thân mình tấn công Báo Săn. Nhưng bọn họ bàn luận xôn xao hồi lâu vẫn chưa tìm ra cách giải quyết. Có người nói xin công chúa phái quân đội hỗ trợ, bởi dù gì công chúa vẫn luôn cảm mến, ngưỡng mộ Minh chủ. Có người lại nói tìm cách hạ độc yêu quái. Có người nói nên cầu xin thần linh...

Tô Di nghe đến đó thì xoay người rời đi. Cô mua một con ngựa, chưa tới nửa giờ đã chạy về tới dãy núi giấu Báo Săn đêm qua. Buộc ngựa lại xong, cô mang tâm sự nặng nề bước vào sơn động, lên Báo Săn, bật đèn chiếu sáng.

“Yêu quái?” Một giọng nói trầm thấp, thuần phác khẽ cất lên.

Tô Di quay đầu, thấy người đàn ông đang lẳng lặng ngồi trên mặt sàn, dung mạo anh tuấn tràn ngập vẻ tò mò dò xét, nhưng lại không hề có bất cứ nét hoảng sợ, kinh hãi nào.

“Tôi là con người.” Tô Di cởi áo choàng, rút súng đề phòng, đi tới, đứng trước mặt anh ta. “Tôi tới để cứu các người.”

Người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn chỉ quan sát cô, lúc này gật đầu, nói: “Cô nương không có đuôi, tại hạ tin cô là người.”

“...” Tô Di im lặng một lát rồi nói. “Thực ra, không hề có yêu quái gì hết, chẳng qua chỉ là người của thế giới khác muốn tới xâm lăng vùng đất của các người mà thôi. Tôi tên Tô Di.”

“Thế giới khác ư?” Người đàn ông nhíu mày. “Tại hạ là Lâm Nguyệt Mặc.”

Giải thích về bước nhảy không gian siêu quang tốc với một cổ nhân hiển nhiên không phải là sở trường của Tô Di. Nhưng cô đã sớm có sự chuẩn bị từ trước, liền trực tiếp khởi động màn hình vi tính trên máy bay, mở một đoạn băng ghi hình vũ trụ chính cô đã bay qua, cũng không bận tâm anh ta có hiểu gì không, cứ để anh ta xem hết.

Chỉ thấy trong khoảng thời gian mười phút này, hàng mây của Nguyệt Mặc nhú lại càng lúc càng chặt. Cuối cùng, anh ta thở dài một hơi. Tô Di yên lặng chờ đợi. Anh ta suy nghĩ một lúc lâu rồi mới gật đầu với Tô Di, nói: “Tại hạ hiểu, cô là người trên trời. Thế nhưng, tại sao cô lại có ý định cứu chúng tôi?”

Tô Di thực tình không có chứng cứ chứng minh cho sự thật lòng của mình, chỉ cười khổ, nói: “Nơi này là nhà của tôi. Trước kia... tôi cũng giống trưởng công chúa bây giờ vậy, chỉ là bí mật bị bắt đi.”

Không ngờ, khi nghe thấy lời giải thích này, ánh mắt Nguyệt Mặc lại toát lên vẻ ôn hòa.

“Tại hạ tin tưởng cô nương.” Anh ta nhìn cô chằm chằm. “Cô nương có một đôi mắt trong sáng, thuần khiết, rất đáng tin. Hơn nữa, sau chuyện đêm qua, cô cũng không thủ tiêu tại hạ để bịt đầu mối.”

“Tôi không quan tâm anh có tin tôi hay không.” Tô Di lại nói rồi chỉ tay vào một chiếc rương lớn, cao bằng nửa đầu người nằm im lìm một góc trên khoang thuyền. “Ổ trong đó là mười đầu đạn hạt nhân, dù nó không thể phá hủy được tinh cầu này nhưng cũng đủ để làm ô nhiễm nguồn nước và tài nguyên khoáng sản. Chúng ta sẽ dùng thứ này để uy hiếp người trên trời, ép bọn họ rời đi, không được phép đụng tới tinh cầu này. Nếu không, bọn họ cũng không chiếm được bất cứ thứ gì.”

Nguyệt Mặc hiển nhiên không hiểu những gì Tô Di vừa nói. Sau khi cô phát một đoạn băng ghi lại cảnh thả đạn hạt nhân trên màn hình máy tính, anh ta mới bán tín bán nghi, gật đầu. “Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành?”

Tô Di gật đầu. “Chỉ với chiếc phi cơ này của tôi... chính là thứ đồ có thể bay này, cũng đã đủ để phá hủy toàn bộ lực lượng quân đội của các người. Huống chi trên trời còn có tới hàng trăm chiếc! Các người không có sự lựa chọn nào khác đâu.”

“Việc này, tại hạ còn phải bàn bạc với trưởng công chúa điện hạ.” Nguyệt Mặc nghiêm mặt, nói. “Điện hạ từng nói, tuyệt đối không đầu hàng quân địch.”

“Vậy thì phải nhanh lên!” Tô Di nói. “Để chôn những đầu đạn hạt nhân này ít nhất phải mất nửa ngày. Nói không chừng lúc nào đó, bọn họ lại phát động tập kích một cách bất ngờ.”

Nguyệt Mặc gật đầu, nhìn hai cánh tay của mình, nói: “Tô cô nương, cô có thể tháo cái gông xiềng này ra cho tại hạ được không?”

Tô Di liếc nhìn chiếc còng tay bằng hợp kim trên tay anh ta. “Không được, anh dường như rất biết đánh nhau.” Tô Di tin rằng luyện tập thể dục thể thao và tập võ có thể tăng cường thể chất và kỹ thuật giao chiến của con người. Nhưng việc vượt nóc bằng tường, xé vàng nứt đá như trên ti vi thì cô không tin.

Nguyệt Mặc gật đầu, nói: “Vậy tại hạ sẽ tự mở.”

“Rắc! rắc!” Một tiếng rạn nứt khê vang lên, Tô Di trơ mắt nhìn chiếc còng tay hợp kim ngay cả bom nổ cũng không nứt, lại gãy thành mấy khúc dưới bàn tay của anh ta.

Mấy giây sau, bóng người đàn ông cao lớn, nhanh nhẹn tựa Báo Săn bỗng bổ nhào về phía Tô Di. Anh ta không giống bất cứ cao thủ nào Tô Di từng giao đấu. Cơ thể anh ta linh hoạt, nhanh như tia chớp, căng tràn sinh lực nhưng cũng rất dẻo dẹo, mềm mại tựa cơn gió. Chỉ trong nháy mắt, anh ta đã áp sát vào người Tô Di, hơi thở nóng rực phả lên cổ cô rồi nhanh tay bóp chặt lấy cần cổ.

“Xin đừng tội!” Ánh mắt như sáng như sao của anh ta nhìn cô chằm chằm. Có lẽ do ở một khoảng cách quá gần nên anh ta lập tức cảm thấy không được tự nhiên, liền quay mặt qua chỗ khác, trầm giọng nói: “Không phải tại hạ không tin cô nương, cô nương nói nhà mình ở đây, chỉ cần tra ra được hộ tịch của cô ở bộ hộ, tại hạ sẽ lập tức khuyên điện hạ làm theo những gì cô vừa nói.”

Tô Di trầm mặc giây lát rồi nói: “Được! Anh có thể buông tôi ra được không? Anh xem, tôi chưa từng được học qua môn võ nào, căn bản không phải là đối thủ của anh. Hơn nữa, thụ thụ bất thân, anh làm thế này thực sự không thích đáng cho lắm!”

Một tay Nguyệt Mặc nhanh như cắt lướt qua cổ tay cô, anh ta hơi trầm tư một lát rồi gật đầu. “Được!” anh ta lập tức buông lỏng cổ cô ra, lùi về phía sau một bước.

“Pằng!” Một tiếng vang nhỏ nổi lên giữa không trung.

Tô Di mặt không đổi sắc, chân trái của Nguyệt Mặc trúng đạn, khê run rẩy, anh ta lập tức úp lòng bàn tay lên miệng vết thương, máu từ từ rỉ ra qua kẽ ngón tay. Con giận dữ bùng lên trong đôi mắt đen tối như mực. “Cô dám sử dụng ám khí ư?”

Tô Di giơ súng nhắm ngay ngực anh ta, nói: “Đại hiệp, tôi không thích bị người khác khống chế. Chờ người ta tra ra được hộ tịch của tôi thì những chiếc phi cơ trên trời đã chiếm lĩnh toàn bộ tài nguyên trọng yếu cả nơi này rồi. Anh có thể quyết đoán một chút được không? Hay để tôi trực tiếp đi tìm trưởng công chúa đây? Cứ tưởng một người đàn ông như anh có thể dứt khoát một chút, không ngờ còn chằng bằng một người phụ nữ. Tin hay không, nói một câu thôi! Tôi cũng không thừa thời gian liều mình tới đây để giải cứu các người. Nếu không phải nơi này từng là cố hương của tôi, không muốn tài nguyên thiên nhiên ở đây bị hấn... cướp trắng, thì các người sống hay chết có liên quan gì tới tôi?”

Những lời này khiến ấn đường của Nguyệt Mặc nhíu lại càng lúc càng chặt, hồi lâu sau, anh ta lại gật đầu, nói: “Cô nương nói rất đúng. Là tại hạ hoài nghi cô trước, tại hạ đứng thật là tiểu nhân. Tại hạ xin tin tưởng những lời của cô nương đây.”

Anh ta giơ tay phải lên, nghiêm mặt nói: “Nguyệt Mặc xin thề, kể từ nay về sau sẽ đối xử thẳng thắn với Tô Di cô nương, nếu vi phạm lời thề sẽ bị sét đánh giữa đỉnh đầu, không được chết một cách tử tế. “Nói xong, đôi mắt đen láy lại nhìn Tô Di không chớp mắt.

Tô Di nói lảng sang chuyện khác: “Anh định thuyết phục công chúa tin tưởng tôi bằng cách nào?”

Nguyệt Mặc hùng hồn nói: “Tại hạ sẽ dùng cái đầu của mình để đảm bảo với điện hạ.”, rồi chuyển ngay chủ đề, “Nhưng nếu cô nương vi phạm lời thề ngày hôm nay thì đích thân tại hạ sẽ tổng khứ cô ra khỏi đây.”

Tô Di liếc mắt nhìn anh ta một cái, thản nhiên nói: “Tôi thề thốt bao giờ?” Nói xong cũng không thêm để ý tới anh ta nữa, cô lấy băng gạc và thuốc chống viêm từ hộp y tế ra, đưa cho anh ta. “Anh tự xử lý đi!”

Nguyệt Mặc hơi bất đắc dĩ với hành động lặt lọng của cô, sững sờ một hồi rồi lắc đầu. “Tại hạ không biết dùng những thứ này.”

Tô Di cũng chỉ từng học sơ qua cách cứu thương cơ bản, lúc này đành phải xắn tay áo, lấy kéo cắt chiếc quần đen anh ta đang mặc trên người. Cũng may cô dùng súng lục có đường kính nhỏ, lực sát thương không lớn, mà anh ta né cũng nhanh nên viên đạn găm không sâu.

“May cho anh là tôi có thể xử lý được vết thương này đây!” Cô không ngẩng đầu, nói. “Đau lắm đúng không? Anh chịu khó một chút nhé!”

Cô dùng rượu cồn rửa qua vết thương, nghe thấy tiếng thở của anh ta nặng nề hơn, liền thấp giọng nói: “Xong ngay đây thôi, anh yên tâm!”

Cô khéo léo dùng một chiếc kẹp, gấp viên đạn nhỏ xíu ra ngoài, sau đó bôi lên miệng vết thương một ít thuốc chống viêm rồi quấn băng gạc lại. Thao tác xong, trán Tô Di đầm đìa mồ hôi lạnh. Cô ném đoạn băng gạc nhuộm máu xuống đất, lúc này mới chợt nhớ ra mình quên không dùng thuốc tê...

Cô có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt Mặc. Anh ta thậm chí không rên rỉ lấy một tiếng?

Nhưng trên khuôn mặt người đàn ông đó cũng không có vẻ gì là đau đớn, trái lại còn đỏ bừng, dưới hàng mi đen dày, ánh mắt anh ta lặng lẽ nhìn cô với vẻ ngượng ngùng.

“Anh sao vậy?” Tô Di ngạc nhiên hỏi.

Người đàn ông liếc nhìn phần bắp đùi lộ ra phía ngoài quần của mình, lại nhìn đôi tay nhỏ nhắn, trắng trẻo dính đầy vết máu anh ta của Tô Di, giọng trầm như nước: “Cô thật tốt!”

28. Chương 29: Thất Sách Của Tô Di

Mặt trời chói chang nhô lên cao, rừng cây cô tịch, hoang vắng. Một con ngựa đen đang được buộc ở một gốc cây đại thụ.

Tô Di ném chiếc ba lô lên yên, phóng người lên ngựa, quay đầu, chìa tay ra. “Lên đây”

Nguyệt Mặc vốn đi ngay phía sau cô, khập khiễng bước ra khỏi sơn động, thấy thế liền trầm mặc trong giây lát rồi nói: “Đa tạ ý tốt của cô nương!” Nói xong cũng không dựa vào sự giúp đỡ của cô, hai tay khê đặt lên lưng ngựa, nhấn một cái, chiếc chân bị thương được nhắc bổng lên hết sức nhẹ nhàng.

Lúc này, Tô Di đã tin tưởng anh ta có “võ công” thực sự, mặc dù việc này thật không sao tưởng tượng nổi, hơn thế, còn vượt ra khỏi phạm vi khoa học mà cô có thể hiểu được. Dọc theo con đường núi nhỏ hẹp và tĩnh mịch, hai người im lặng di chuyển, chỉ có tiếng vó ngựa “lộp cộp” khê vang lên.

Một lát sau, Nguyệt Mặc phá tan bầu không khí yên ắng, nói: “Tô cô nương, lát nữa chúng ta chắc chắn sẽ gặp những người tới chỉ viện tại hạ. Hôm nay, lúc tĩnh lại trong rừng cây, tại hạ đã liên lạc được với vài vị hiệp khách khác. Vì sự an toàn của Tô cô nương, tại hạ cho rằng chỉ cần một mình công chúa điện hạ biết thân phận thật của cô là đủ, đối với những người khác, tại hạ sẽ nói cô nương chính là người cứu tại hạ.”

Tô Di: “Được!”

Tên Nguyệt Mặc này mặc dù có chút cổ hủ, ngây thơ nhưng lại rất dũng cảm và thận trọng. Đi được khoảng mười phút, quả nhiên nghe thấy một tràng tiếng chim hót lạnh lốt. Tô Di còn chưa thấy bóng người, một luồng hơi nóng đã phả lên cổ cô, giọng trầm thấp của Nguyệt Mặc bỗng vang lên bên tai: “Bọn họ đến rồi! Trưởng công chúa đang ở đây.”

Tô Di khê rùng mình, thầm nghĩ cô nàng trưởng công chúa này quả nhiên đối với Nguyệt Mặc tình sâu nghĩa nặng. Nhưng cô còn chưa kịp xuống ngựa đã nghe thấy một tiếng xé gió, nhanh như chớp lao tới. Tô Di chỉ cảm thấy có một sức lực vô cùng nặng nề nằm ngay bên hông mình. Ngay sau đó, lưng cô lập tức áp sát vào một vòm ngực vô cùng ấm áp, trong nháy mắt, cô cảm thấy trời đất nghiêng ngả, mây vầng mắt hoa. Mà mấy mũi tên lướt gió xẹt qua gò má, mang tai cô còn mang theo lực sát thương khó có thể đoán được.

Cơ thể Tô Di vừa chạm xuống đất, gần như ngay lập tức, cô rút súng bắn trả. Sau đó, chỉ nghe thấy Nguyệt Mặc ở phía sau hét lớn một tiếng: “Đừng!” Ngay sau đó cô nhìn thấy những bóng đen bay vút lên.

Tô Di giờ mới nhìn rõ, đó là ba gã đàn ông vô cùng lực lưỡng mà trước đây cô đã từng gặp ở đại hội võ lâm nhân sĩ trong thành. Nguyệt Mặc đột nhiên ra tay bảo vệ Tô Di, hiển nhiên đã khiến bọn họ hơi sững sốt, nhất loạt dừng tay, lùi lại phía sau vài bước, không tiếp tục tấn công nữa.

“Minh chủ!” Bọn họ chấp tay hành lễ với Nguyệt Mặc.

“Ai cho phép các người ra tay hả?” Nguyệt Mặc phần nộ quát.

“Đó là mệnh lệnh của bản cung.” Một giọng nói lạnh lùng mà kiêu diễm bỗng vang lên. Tô Di ở phía sau lưng Nguyệt Mặc nhìn qua, chỉ thấy một đội binh lính mặc áo giáp oai vệ từ khu rừng bước ra. Giữa vòng vây hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn ngày hôm đó - chính là trưởng công chúa điện hạ. Cô ta khoác trên mình chiếc váy đen viền vàng, trầm mặc bước ra. Trang phục cô ta đang mặc càng làm tôn lên nước da trắng như tuyết và dung nhan vô cùng thanh tú.

“Điện hạ...” Nguyệt Mặc vô cùng kinh ngạc.

“Hôm qua, bản cung ở chỗ của yêu quái đã từng nhìn thấy cô ta.” Về mặt công chúa lạnh lùng tựa băng giá. “Nguyệt Mặc, huynh biết bản thân mình đang làm cái gì không?”

Tô Di chợt vỡ lẽ. Có thể buổi sáng ngày hôm qua ở pháo đài vũ trụ, cô gái này đã nhìn thấy mình núp trong khoang nghỉ. Nhưng chưa một lời hỏi han đã sai người hạ thủ rồi. Xem ra, lòng dạ cô ta còn độc ác hơn vẻ bề ngoài kia rất nhiều.

“Không! Tại hạ nguyện lấy đầu mình để đảm bảo.” Nguyệt Mặc hùng hồn nói, giọng anh ta vọng khắp rừng cây. “Tô cô nương không phải là gian tế, cũng không phải là yêu quái. Cô ấy tới là để cứu chúng ta. Điện hạ, xin người hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban.”

Trong nháy mắt, rừng cây yên tĩnh trở lại.

Giọng nói của công chúa từ xa truyền đến: “Nguyệt Mặc đại ca đã đảm bảo như vậy... Là bản cung mạo phạm rồi!”

Nguyệt Mặc lẳng lặng gật đầu, chỉ nghe công chúa lại nói: “Haizz... Bản cung bị yêu quái bắt đi, chưa bao giờ phải chịu cảnh nhục nhã đến thế nhất thời bị kích động, Nguyệt Mặc ca ca đừng trách nhé!”

Nguyệt Mặc còn chưa kịp mở miệng, trong lòng Tô Di đã vang lên tiếng “lộp cộp”, lồng ngực khẽ trào dâng niềm chua xót khôn tả. Cô nắm chắc khẩu súng trong tay, ý muốn bắn giết chợt lóe lên lại bị cảm giác tự giễu đè nén lại.

Nguyệt Mặc im lặng trong giây lát rồi nói: “Điện hạ, là do tại hạ bất tài vô dụng, khiến điện hạ phải chịu thiệt thòi rồi!” Sau đó, anh ta đổi giọng. “Thế nhưng thưa điện hạ, trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người. Huống chi, Tô Di cô nương là tới để giúp chúng ta.”

Câu nói “trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người” này thực sự khiến Tô Di có chút kinh ngạc và cảm động. Nguyệt Mặc đối với cô mà nói, là một gã cổ nhân lạc hậu, cổ hủ nhưng trên người anh ta tràn ngập tinh thần nghĩa hiệp, anh ta có tín ngưỡng của riêng mình, kiên định không bị ảnh hưởng bởi bất cứ người nào. Tuy hai người chỉ có duyên gặp nhau một lần, thậm chí cô còn khiến anh ta bị thương hai lần, nhưng anh ta cũng không bởi vậy mà làm trái với đạo nghĩa, thực sự đáng trân quý!

Những lời anh ta nói tựa hồ cũng khiến công chúa cảm động, cô ta nói: “Nguyệt Mặc ca ca, huynh nói đúng! Tô cô nương, ta thành thật xin lỗi!”

Tô Di gật đầu, nói: “Mục đích của mọi người đều giống nhau, sẽ sớm hiểu được nhau thôi!”

Công chúa lại nói: “Nguyệt Mặc ca ca, huynh qua đây! Bản cung có vài lời muốn nói với huynh!”

Nguyệt Mặc gật đầu, đang định cất bước đi tới đó, Tô Di liền bắt cháp nói: “Chờ một chút, giờ anh đi, nhờ đâu có người ám sát tôi thì sao?”

Nguyệt Mặc quay đầu lại, tỏ ra hết sức kinh ngạc, liếc nhìn cô: “Tô cô nương, điện hạ sao có thể là người quen thói lật lọng được? Xin cô nương cứ yên tâm!” Nói xong, anh ta không để ý tới ánh mắt phản đối của Tô Di nữa, trực tiếp đi về phía công chúa đang đứng.

Tô Di bắt đặc dĩ vén váy lên, rút một khẩu súng nhỏ tự động trên bắp đùi ra, hai tay hai súng, nhằm thẳng vào nhóm binh lính phía trước. Đám đàn ông đứng vây xung quanh trợn mắt há mồm, con người như muốn rớt ra ngoài. Nguyệt Mặc vốn đang xoay lưng về phía Tô Di, chợt phát hiện bầu không khí xung quanh mình có vẻ kỳ quái, liền quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy chiếc váy dài hạ xuống, che kín bắp chân thon dài, trắng nõn của thiếu nữ, chợt lóe lên rồi ngay lập tức biến mất.

Thần sắc Nguyệt Mặc chấn động kịch liệt, ánh mắt chậm rãi dời lên trên, dừng lại trên gương mặt Tô Di. Tô Di không phải kẻ ngốc, cô lập tức ý thức được hành động vừa rồi của mình đủ để khiến đám đàn ông cổ đại này phải phun máu mũi. Nhưng cô căn bản không thêm quan tâm tới chuyện này, chỉ trừng mắt nhìn Nguyệt Mặc nói: “Anh nhìn cái gì! Âm khí này còn mạnh hơn cái buổi sáng gấp trăm lần, bảo người của anh dừng manh động.”

Cô sáng giọng, nói rất gay gắt nhưng Nguyệt Mặc lại không hề tỏ ra tức giận, chỉ gật đầu, nói: “Cô nương yên tâm!”

Vì thế mà đám người xung quanh càng trở nên ngây ngốc. Bọn họ thực không ngờ, cho tới tận bây giờ, một người cao quý, luôn luôn cương nghị, không biết dịu dàng như công chúa cũng phải giữ khoảng cách nhất định với Minh chủ đại nhân, vậy mà sau khi bị cô gái này bắt đi, thần sắc của anh đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng sự thực đã chứng minh, Tô Di cảm giác không hề sai. Nguyệt Mặc đi tới đứng bên cạnh công chúa, đám binh lính dường như đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, liền chia làm hai đội, một nửa vây quanh Nguyệt Mặc, một nửa cầm giáo trong tay, lẳng lặng tiến về phía Tô Di. Tô Di cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, giơ súng lên, lia bắn một vòng. Luồng đạn bắn trên mặt đất, ngay trước chân đám binh lính, khiến bọn họ vô cùng sợ hãi.

“Có âm khí!” Có người kêu lên, những người khác nhanh chóng chạy toán loạn, đâm sầm vào nhau, ngã xuống đất.

Khẩu súng trên tay trái của Tô Di nhắm thẳng vào công chúa. “Tiếp theo sẽ không còn là bắn xuống đất nữa đâu!”

Nguyệt Mặc nhanh như cắt đứng che trước người công chúa, quát to: “Tô cô nương, dừng!” Đồng thời, anh ta quay đầu, nhìn công chúa với ánh mắt tức tối. “Điện hạ, lệnh cho bọn họ lập tức lui binh! Dừng tay lại!”

Công chúa tựa hồ còn do dự, chợt nghe “đoàng” một tiếng, thân cây cổ thụ một người ôm không xuể bên cạnh cô ta lập tức thủng một lỗ lớn. Vốn trời sinh tính tình trầm ổn mà lúc này công chúa cũng phải sợ hoa dung thất sắc, hét lớn một tiếng rồi nhào vào lòng Nguyệt Mặc.

Tô Di thản nhiên nói: “Công chúa điện hạ, cô cứ bình tĩnh mà suy xét, xem có nên chấp nhận sự trợ giúp của tôi hay không. Tôi chỉ hỏi cô một lần này thôi, thời gian không còn kịp nữa rồi. Nếu còn không chấp nhận, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây, các người sống hay chết không liên quan gì tới tôi nữa.”

Nguyệt Mặc lập tức cúi đầu nhìn công chúa đang hoảng sợ, khép nép trong lòng mình với ánh mắt tràn ngập hy vọng. Công chúa cắn môi dưới, dường như đang rất phân vân. Nhưng đúng lúc này, Nguyệt Mặc bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy khóe miệng Tô Di trào ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt cô tái mét, cả người mềm nhũn, nặng nề ngã nhào xuống đất. Phía sau lưng cô, cách chừng mười mét, một gã đạo sĩ thu hai tay lại, phát cây phát trần rồi nhanh chóng ẩn vào rừng cây.

Nguyệt Mặc không thể tin vào mắt mình, nhìn công chúa chằm chằm. “Cách không quyền? Điện hạ phải người ám sát nàng ta ư?”

Công chúa chăm chú quan sát Tô Di đang nằm hôn mê dưới mặt đất, ánh mắt bình tĩnh, quyết đoán nói: “Nguyệt Mặc ca ca, huynh cho rằng bản cung là người có lòng dạ hẹp hòi như vậy sao? Có thể nàng ta chính là lợi thể duy nhất để chúng ta điều đình với đám yêu quái đó, Bản cung không thể thả nàng ta ra được.”

“Ta không hiểu ý của công chúa!”

“Cái ngày bị bắt đi đó...” Công chúa chậm rãi nói. “Bản cung đã nhìn thấy nàng ta ở trong căn phòng kế bên, nàng ta chắc chắn là người của gã nam tử đó. Nguyệt Mặc ca ca, chúng ta bắt nàng ta để uy hiếp đám người đó, nếu bọn họ thực sự muốn tấn công thì nàng ta chính là người tử trận đầu tiên.”

Nguyệt Mặc khiếp sợ nhìn công chúa, hồi lâu vẫn không thốt nổi một lời. Anh ta từng thẳng thắn sẽ thể thốt với Tô Di là vậy, nhưng chuyện liên quan đến an nguy quốc gia, anh ta nhất thời không có cách nào phản bác lại.

Tô Di không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng khi ý thức dần hồi phục, cả cơ thể giống như vừa bị xe cán qua. Cô cảm thấy sức lực toàn thân cạn kiệt, vừa mệt mỏi vừa đau đớn. Bài học lần này cô khắc ghi cả đời, hóa ra cô vẫn còn quá mềm lòng. Việc nổ súng bắn vào bọn họ luôn khiến cô có cảm giác mình đang phản bội. Hơn nữa, cô cũng cảm thấy hết sức kỳ quái. Sau lưng rõ ràng không có người, sao bỗng dưng cô lại cảm thấy mình bị một vật nặng đập trúng, trong nháy mắt khí huyết cuộn cuộn, đầu văng mắt hoa rồi lập tức mất đi ý thức?

“Tô cô nương.” Một giọng trầm trầm như nước bỗng vang lên, ngay sau đó, bóng người cao lớn bước tới gần, khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Nguyệt Mặc xuất hiện trước mắt cô. “Xin lỗi, là Lâm mỗ...”

“Dừng lại!” Tô Di khoát khoát tay. “Tôi làm sao vậy?”

“Cô nương đã hôn mê tròn một đêm, là công chúa điện hạ đã phái người dùng Cánh không quyền để đỡ thương cô.” Nguyệt Mặc nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Tô Di, chậm rãi nói. “Cô không có nội lực nên... Nhưng cô nương yên tâm Lâm mỗ đã dùng chân khí để trị thương cho cô, cơ thể cô không còn đáng ngại nữa, chỉ là... sau này, mỗi khi đêm mưa sẽ khó tránh khỏi cảm giác khó chịu. Nhưng chỉ cần Lâm mỗ liên tục trị thương cho cô trong vòng năm năm thì căn bệnh liền có thể trừ tận gốc...”

“Năm năm ư?” Cô chìa tay về phía anh ta, anh ta lập tức đỡ cô dậy.

Còn có cái gọi là Cách không quyền sao? Lần này đúng là cô thất sách mà, không thể suy đoán vô lâm nhân sĩ theo lẽ thường được. Rõ ràng không có ai ở gần nhưng lại khiến cô bị thương nặng đến vậy.

“Đưa tôi quay lại Báo Săn.” Cô nói. “Chính là nơi lần trước tôi trói anh đó.”

Anh ta giật mình, nói: “Cô phải đi sao?”

Tô Di nhìn anh ta. “Tôi ở lại đây còn có nghĩa lý gì? Có thể đó là vận mệnh đã định của các người, ý muốn thay đổi vốn chỉ là một sai lầm mà thôi.”

Nguyệt Mặc không lên tiếng.

“Không được sao?” Tô Di thản nhiên nói. “Lời hứa của anh chỉ là đồ bỏ đi thôi à?”

Nguyệt Mặc trầm giọng nói: “Cô nương yên tâm, chỉ cần cô cố gắng ở lại đây vài ngày, tại hạ sẽ bảo toàn tính mạng cho cô. Công chúa cũng chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của bách tính, muốn dùng cô để điều đình với đám yêu quái kia thôi. Cô sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

“Tại sao cô ta lại không chấp nhận ý tốt của tôi?” Tô Di nhìn sâu vào đôi mắt của Nguyệt Mặc, chợt vỡ lẽ. “Muốn cô ta tin tưởng tôi thật là một chuyện không dễ dàng gì.”

“Tại hạ tin.” Nguyệt Mặc nói. “Vì vậy, Tô cô nương, chúng ta cứ chôn đạn hạt nhân kia trước đã!”

Tô Di rất tức giận nhưng cũng không giấu nổi nét cười mỉa. “Vì thế, các người đã sớm chuẩn bị hết rồi? Tôi không chỉ cung cấp cho các người loại đạn hạt nhân đắt giá nhất mà còn phải dâng hiến cả bản thân mình nữa sao?”

29. Chương 30: Cung Cấp Đạn Hạt Nhân

Mặc dù ấn tượng của cô về cô công chúa kia chẳng có gì tốt đẹp, nhưng Tô Di vẫn muốn ra tay trợ giúp bọn họ lần này. Cô sẽ không vì một người mà bàng quan với cả tình cầu. Nhưng cô tuyệt đối không thể để mặc bọn họ đẩy mình tới trước mặt Mạnh Hi Tông được.

Nguyệt Mặc ôm Tô Di lên một chiếc kiệu mềm, một nhóm kiệu phu lực lưỡng, tráng kiện vững vàng khênh họ tới chỗ đậu Báo Săn nằm sâu trong khu rừng. Tô Di chỉ cảm thấy cơ thể mình chưa bao giờ mệt mỏi đến vậy, rất nhanh cô đã chìm vào giấc ngủ say dưới sự rung lắc đều đều của chiếc kiệu. Đến khi tỉnh lại, cô vẫn

thấy mình đang nằm trong vòng ôm vô cùng ấm áp và kiên cố. Cô hết sức ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn, đôi mắt đen láy của Nguyệt Mặc gần ngay trong gang tấc, thấp thoáng trong đó còn pha chút ngượng ngùng.

“Suýt chút nữa cô đã ngã xuống kiệu rồi!” Anh ta giải thích.

Tô Di gật đầu, biết người cổ đại rất coi trọng việc nam nữ thụ thụ bất thân nên cô cũng không có ý định thắc mắc thêm nữa.

Chỉ là hy vọng người đàn ông này ngàn vạn lần đừng nảy sinh ý nghĩ muốn được chịu trách nhiệm với cô. Cô nói: “Ừm, ở thế giới kia, nam nữ giúp đỡ nhau là chuyện rất đổi bình thường.”

Nguyệt Mặc gật đầu, vương cánh tay dài ôm ngang người cô rồi bước xuống kiệu.

Lần thứ hai trở lại Báo Săn, Nguyệt Mặc đặt Tô Di ngồi xuống vị trí lái, cô giả vờ lơ đãng hỏi: “Ám khí của tôi đâu?”

Nguyệt Mặc phỉ phỉ ghé lái phụ, ngồi xuống, ngẩng đầu nói: “Lâm mỗ đã giúp cô nương bảo quản rồi.”

Tô Di sớm đã đoán được chuyện này nhưng vẫn cúi thấp đầu, có chút ngượng ngùng, nói: “Trong túi xách của tôi có mấy viên hình cầu, trong đó đựng ít vật dụng phụ nữ, anh có thể trả lại cho tôi được không?”

Một lát sau, Tô Di bình tĩnh nhận lại mấy quả lựu đạn mà đám thủ hạ của Nguyệt Mặc mang tới, cầm chắc trong tay. Những quả lựu đạn màu bạc có hình thù rất đẹp, trơn nhẵn và bóng loáng. Xem chừng bọn họ không biết dùng, cho nên mới dễ dàng trả lại cô như vậy. Lựu đạn tới tay, Tô Di chần chừ hơn rất nhiều.

Mười phút sau.

Báo Săn bay lên trời được mười nghìn mét so với mặt đất, Tô Di liếc mắt nhìn Nguyệt Mặc, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Đường đường là một đại hiệp nổi tiếng anh dũng thời cổ đại, Minh chủ võ lâm Nguyệt Mặc lại đang ôm một chiếc túi nôm, ỏi đến chết đi sống lại. Mặc dù anh ta thực sự có nội lực nhưng chưa từng trải qua bất cứ cuộc huấn luyện phi hành nào, cũng không thể chống cự nổi mấy pha lật nghiêng lật úp của máy bay. Mà lúc này, Tô Di đang ở phía sau khoang thuyền, tự rót cho mình một cốc nước dinh dưỡng, tinh thần rõ ràng đã khá hơn trước rất nhiều. Cô cũng không để bụng chuyện vết thương trên người nữa.

Máy bay hạ cánh xuống đích đến đầu tiên. Bầu trời trên mặt đất ư?

Báo Săn chậm rãi đáp xuống, mắt thường cũng có thể nhìn thấy phía trước là một vùng biển hoang vắng, tịch mịch như biển chết. Tô Di chợt cảm thấy có điểm gì đó rất bất thường nhưng nhất thời không thể nghĩ ra đó là gì. Cô lệnh cho Nguyệt Mặc đem tới một đầu đạn hạt nhân. Lúc này, bụng chiếc phi cơ đã kề sát với mặt nước. Cửa khoang thuyền mở ra, đôi tay Nguyệt Mặc vừa hạ xuống, đầu đạn hạt nhân đầu tiên đã chậm rãi chìm sâu xuống đáy biển.

“Cô nương, làm sao để có thể điều khiển được cái thứ... đạn hạt nhân này?” Nguyệt Mặc ngạc nhiên nhìn đầu đạn hạt nhân cao ngang người rơi xuống biển, “tôm” một tiếng rồi mất hút dưới đáy đại dương.

“Điều khiển từ xa.” Tô Di lười giải thích, liền tăng tốc, bay đến một vùng biển khác.

Điều khiển Nguyệt Mặc cảm thấy kinh ngạc vẫn còn lại phía sau. Là một người cổ đại, anh ta luôn tự cho rằng Đại Đường chính là toàn bộ thế giới. Đến tận lúc Báo Săn tăng tốc gấp ba lần tốc độ siêu âm, bay qua đại dương mênh mông xanh thẳm, bay qua xa mạc rộng lớn vô bờ, bay qua hết lục địa này đến lục địa khác, anh ta mới vỡ lẽ, hóa ra từ “tinh cầu” mà Tô Di nói lại có thể rộng lớn như vậy.

Khi Tô Di giao cho anh ta cái gọi là “máy dò nguyên tố” có thể dự đoán chuẩn xác địa điểm của tài nguyên khoáng sản, anh ta không khỏi ngẫm nghĩ, nếu như Đại Đường có thể lấy được vật này thì việc khai phá các quặng sắt và mỏ vàng không còn là điều khó khăn nữa. Nhưng Nguyệt Mặc cũng lại lập tức cảm thấy buồn bã - Đại Đường so với những con người hiện đại như Tô Di, thật là một sự chênh lệch quá lớn.

Trước kia, anh ta theo chân trưởng công chúa, còn thề sống thề chết quyết đánh một trận sống mái. hôm nay được bay vài vòng, anh ta mới thấu hiểu một cách rõ ràng rằng, phe mình không có sự lựa chọn nào khác ngoài cái chết. Mà cô gái tên Tô Di này lại đồng ý cứu giúp, thật đúng là vận may ngàn năm có một của họ. Nghĩ vậy, anh ta không khỏi nhìn Tô Di với ánh mắt đầy tôn kính và ngưỡng mộ. Nhưng tinh thần

Tô Di dần trở nên bất ổn, cho dù có uống thêm nước dinh dưỡng cũng vô ích. Nguyệt Mặc không nói một lời, đặt hai tay sau lưng Tô Di, truyền “chân khí” vào người, khiến tinh thần cô phút chốc trở nên tỉnh táo hơn hẳn.

Gần nửa ngày trôi qua, mười đầu đạn hạt nhân đã được thả xuống xong xuôi. Sắc mặt Tô Di càng lúc càng nhợt nhạt, dù sao cô cũng đang bị trọng thương, lại phải làm việc liên tục như vậy. Trong lòng cô dấy lên một cảm giác bất thường, càng lúc càng mãnh liệt. Tựa hồ một ý niệm nào đó trong đầu sắp được thông suốt. Cơ thể yếu ớt đáng giận khiến đầu óc cô trở thành một mớ hỗn độn, rồi tựa tờ vò.

Sau cùng, cô chỉ kịp nắm chặt lấy cổ áo của Nguyệt Mặc, gào nhẹ một câu: “Anh mà mang tôi giao cho trưởng công chúa thì không phải là đàn ông nữa!”

Nói xong, cô lập tức chìm vào hôn mê sâu.

Nguyệt Mặc đỡ lấy cơ thể mềm mại của cô, nhìn cô dần thiếp đi, gật đầu kiên định.

Lúc Tô Di tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Cô vừa mở mắt, trong lòng liền kinh ngạc. Ánh mặt trời ấm áp dịu dàng chiếu qua khung cửa sổ khắc hoa văn tinh xảo, xung quanh cô bao trùm bởi tĩnh lặng, hiển nhiên cuộc tấn công trên bầu trời vẫn chưa được khởi động.

Cô kinh ngạc nhìn lên trần nhà. Rốt cuộc, vẫn cảm thấy có chút khí phách. Vừa tỏ vẻ khí phách với Trái đất này, vừa cảm thấy khí phách đối với Mạnh Hi Tông. Mặc dù cô bố trí, sắp xếp mọi việc chưa được hoàn hảo như anh ta nhưng cũng không phải chỉ ích kỷ, nghĩ cho riêng bản thân mình.

Nếu ngày đó, cô không nhìn thấy chuyện anh ta làm với công chúa thì bây giờ sẽ ra sao? Cô sẽ trở lại bên cạnh anh ta, rồi lại giống như lúc trước, ngoan ngoãn, nhu nhược, thậm chí cam tâm tình nguyện hầu hạ chẳng? Rồi nói cho anh ta biết đây chính là Trái đất, cầu xin anh ta giơ cao đánh khẽ?

Có thể anh ta sẽ không vì một người phụ nữ mà buông tha một tinh cầu. Nhưng cô đã từng cho rằng mình là người phụ nữ duy nhất anh ta chạm vào trong suốt bao năm trời rông rã, hiển nhiên cô phải là một trường hợp đặc biệt. Hoặc giả trong lúc đang thực dân và tự trị, có thể cô sẽ tìm được lối thoát cho cả hai bên.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh Mạnh Hi Tông tỏ ra thân mật với cô công chúa kia, Tô Di chợt phát hiện mình vẫn còn đề cao bản thân mình quá. Hóa ra, cô chẳng có gì đặc biệt, thậm chí, có thể đúng như những gì Mộ Tây Đình nói, Mạnh Hi Tông yêu thích loại người như cô, chỉ cần là kiểu giống cô, với anh ta là đủ. Cô quả thực may mắn lắm mới vừa vận thuộc đúng “loại” mà anh ta thích. Hóa ra, trong lòng anh ta, hai từ “Tô Di” thực sự không hề có bất cứ giá trị và ý nghĩa gì. Cô như vậy đi cầu xin anh ta, còn nghĩa lý gì nữa chứ? Nhất định sẽ chỉ rước lấy nhục mà thôi. Mà bây giờ, cô cũng không bao giờ sẵn lòng khom lưng uốn gối trước anh ta nữa. Nếu cô thực sự không có cách nào thoát được lòng bàn tay anh ta, vậy ít nhất hãy để cô bảo vệ quê hương của mình, có bị anh ta hết cỡ chiều rồi lại sẵn lòng ra tay vứt bỏ, cô cũng không cảm thấy hối tiếc nữa.

“Người tỉnh rồi sao?” Một giọng nói nhỏ nhẹ khẽ vang lên. Công chúa với vẻ mặt lạnh lùng từ cửa bước vào Tô Di sờ xuống đầu gối, chạm vào một vật trơn nhẵn và lạnh lẽo - lựu đạn vẫn còn.

“Người yêu gã nam tử đó à?” Công chúa hỏi thẳng mà không hề tỏ ra ngại ngùng, khiến Tô Di cảm thấy hơi kinh hãi.

Cô ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức chạm vào ánh mắt sáng quắc của cô ta. Tô Di hiểu, đây là công chúa đang cố tình thăm dò tâm lý của cô, muốn tinh thần cô trở nên hỗn loạn. Vì vậy, cô bèn đáp: “Tôi yêu anh ta, nhưng đại khái cũng không thể bằng tình yêu cô dành cho Nguyệt Mặc.”

Công chúa lập tức ngăn người, lát sau mỉm cười, nói: “Người cho rằng bản cung đang ghen nên mới đã thương người phải không?”

“Ngoài nguyên nhân này, tôi không thể nghĩ được còn nguyên nhân nào khác.” Tô Di nói. “Tôi đến đây chỉ với mục đích duy nhất là cứu các người, xong việc, tôi sẽ không dính líu đến bất cứ ai ở đây nữa.”

Công chúa lắc đầu, nói: “Người sai rồi! Sau khi bị tên yêu quái kia làm nhục... bản cung đã đoạn tuyệt ý niệm muốn chung sống cùng Nguyệt Mặc cả đời.” Ánh mắt của cô ta hết sức dịu dàng. “Bởi chỉ có nữ nhân hoàn mỹ nhất mới xứng đáng với Nguyệt Mặc.”

Tô Di sợ nhất hai chữ “hoàn mỹ”. Hoàn mỹ mang hàm nghĩa cố chấp. Mà người cố chấp thì việc gì cũng dám làm.

Lại nghe công chúa nói: “Người có vẻ rất tốt, nếu như không phải thân phận người quá đặc thù thì bản cung đã đồng ý nhận người làm thị nữ thiếp thân rồi.”

Về mặt Tô Di rất mực bình tĩnh, nói: “Tôi đã nói sẽ không ở lại đây.”

“Người đương nhiên sẽ không ở lại rồi!” Công chúa thần nhiên nói. “Bản cung đã lệnh cho bộ hộ kiểm chứng suốt đêm, tìm kiếm khắp đất nước nhưng không tìm được bất cứ tung tích nào về người. Người không phải là con dân của Đại Đường.”

Vấn đề này Tô Di cũng khó lòng giải thích, cô chỉ đành nói: “Tôi đã sớm nói, nếu như các người hoài nghi tôi, tôi sẽ lập tức rời đi, mặc các người tự sinh tự diệt. Nói như vậy, các người còn cần sự giải thích của tôi nữa sao?”

Công chúa lại cười. “Không phải bản cung hoài nghi dự tính ban đầu của người. Chỉ là ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc hôm qua người đã cho Nguyệt Mặc nhìn thấy điều gì? Tại sao huynh ấy biết rõ người không phải là con dân Đại Đường mà vẫn kiên trì làm theo lời người?”

Cô ta giơ những ngón tay thon nhỏ với màu móng đỏ tươi lên, tựa hồ muốn xoa nhẹ gương mặt của Tô Di, nhưng rồi lại ngập ngừng giữa không trung.

“Bản cung hỏi Nguyệt Mặc có muốn cùng người kết tình phu thê không, bản cung nguyện ý làm chủ hôn cho các người.”

Tô Di cau mày, công chúa nhìn thấy thần sắc đỏ của cô, ánh mắt bỗng trở nên xa xăm, lạnh lẽo. “Quả nhiên... Sau khi Nguyệt Mặc cự tuyệt lời đề nghị của ta, huynh ấy còn đỏ mặt. Huynh ấy ngượng ngùng nói, tự nhận thấy mình không xứng với người.”

Tô Di không thể nhịn nổi nữa, nói gần từng chữ: “Công chúa điện hạ, tôi rất kính phục năng lực trị vì đất nước của cô, cũng thấu hiểu cô hy sinh cho quốc thái dân an như thế nào. Chỉ là những lời cô vừa nói hoàn toàn không liên quan gì tới tôi. Tôi chỉ biết rằng, chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ tới đây, nói không chừng, chỉ một vài phút nữa thôi đã đổ bộ vào đây rồi. Tôi kiến nghị bây giờ là lúc chúng ta phải tranh thủ từng giây từng phút nhằm trao đổi những đối sách khả quan, chứ không phải nói những chuyện tầm phào về Nguyệt Mặc.”

Công chúa gật đầu, tán thành: “Người nói cũng đúng!”

Nói thì chậm mà xảy ra lại rất nhanh, có mấy bóng người vội vã ngắt từ cửa sổ vào, trong nháy mắt bao vây công chúa và Tô Di. Cô ta quát lên một tiếng, Tô Di liền đoán ra một âm mưu đen tối đang cận kề. Nhưng lúc này, trên người bị thương, cô không còn cách nào khác đánh đòn phủ đầu, chế trụ được công chúa, chỉ có thể mở trường mắt nhì bọn họ xông vào. Đây nhất định là những cao thủ võ lâm, Tô Di vẫn còn hoảng sợ với đòn “Cách không quyền” lần trước. Cô có cảm giác, nếu trúng thêm một chiêu nữa, e rằng mình sẽ mất mạng.

Cô hỏi: “Công chúa, cô muốn làm gì?”

Công chúa thần nhiên nói: “Vất vả lắm ra mới dụ được Nguyệt Mặc rời đi, bây giờ chính là cơ hội để người cứu chúng ta, đó là tự hiến dâng bản thân mình cho chúng ta. Có người làm tù binh, đám yêu quái kia sẽ không dám đến xâm lăng nữa.”

“Cô cho rằng anh ta là yêu quái ư?” Tô Di khẽ cười, nói. “Cô cho rằng anh ta sẽ vì một cô gái mà vứt bỏ một tinh cầu, buông tha toàn bộ giang sơn của các người sao?”

“Không thử sao biết được chứ?” Công chúa cũng cười. “Trời người trên cổng thành, nơi lần trước ta bị bắt đi xem. Ô, hay lột sạch xiêm y của người nữa nhỉ? Như thế mới có thể hấp dẫn được gã yêu quái kia chú ý tới.”

Tô Di không vì lời uy hiếp của cô ta mà cảm thấy hoảng loạn, cô rút cuộc cũng đã thông suốt. Cô công chúa này cố tình làm hại cô, hoàn toàn không phải vì ghen tuông, mà dưới vỏ bọc trượng nghĩa cao thâm của cô ta lại là một tâm hồn cực kỳ kiêu ngạo và cố chấp. Chỉ vì bị Mạnh Hi Tông làm ô nhục thân thể,

phá hoại cảm giác hoàn mỹ mà cô ta luôn canh cánh ý muốn trả thù với Tô Di. Để tranh giành cái vinh nhục này mà cô ta đã mất đi lý trí, cam tâm tình nguyện, bất chấp tất cả, bỏ qua cả hiểm nguy đang rình rập tinh cầu. Một cô gái như vậy, thực sự không xứng là người đứng đầu một đất nước.

“Cô làm như vậy, không sợ Nguyệt Mặc sẽ trách cứ cô sao?” Tô Di hỏi.

Công chúa nói: “Ta vốn sợ, cho nên mới để mặc huynh ấy ngày hôm qua đi theo người làm chuyện hồ đồ. Nhưng trong lòng huynh ấy giờ chỉ có người, bản cũng cũng không còn thấy gì đáng sợ nữa.”

Tô Di trầm mặc trong chốc lát, biết có nhiều lời cũng vô ích. Cô thản nhiên nói: “Công chúa, cô để người của mình lánh đi, tôi cần thay quần áo. Lẽ nào cô muốn tôi ra ngoài trong bộ dạng này sao? Đương nhiên, đó là sự sỉ nhục nặng nề hơn đối với tôi, nhưng giờ mà rêu rao khắp nơi, để người người ta chú ý, Nguyệt Mặc lại có nhiều thủ hạ như vậy, chỉ sợ anh ta sẽ lập tức biết tin mà tới.”

Có vẻ như đã bị những lời của Tô Di thuyết phục, công chúa liền phẩy tay, tức thì đám người kia tuân lệnh, lui cả ra ngoài. Tô Di đâu muốn thay quần áo, cô khê kháng, chậm rãi tiến đến gần cửa sổ, liếc thấy đám cao thủ võ lâm kia đang đứng tụ tập một chỗ, liền tháo chốt an toàn, ném một quả lựu đạn về hướng đó. Một tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa ngút trời, tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau không ngừng. Tô Di ngược mắt nhìn lại, đám cao thủ kia trong nháy mắt đã ngã thành một đồng nhưng không thấy bóng dáng cô công chúa kia đâu.

Cô không thêm ngắc đầu, ném ra quả lựu đạn thứ hai. Tiếng nổ lớn lại vang lên lần nữa, đám cao thủ không chết cũng bị trọng thương. Đây là lần đầu tiên Tô Di hạ độc thủ với người khác, lòng ngực hơi có chút bất an, nhưng cô không thể suy nghĩ được gì nhiều, liền cao giọng quát: “Đây là ám khí gia truyền của tôi, các người còn bước vào căn phòng này nữa bước, tôi sẽ phóng ám khí nhiều gấp mười lần. Lúc đó, các người chết hết không còn một mống. Lập tức kêu Nguyệt Mặc mang cho tôi bọc quần áo đến đây!”

Nếu bây giờ đối mặt với cô là quân địch của thời hiện đại thì những quả lựu đạn này căn bản chẳng có tác dụng gì. Nhưng tiếng nổ vừa rồi đối với những người cổ đại này lại là một sự chấn động lớn. Cho tới tận bây giờ, bọn họ chưa bao giờ nghe thấy hay biết tới loại ám khí trong nháy mắt đã có thể sát thương được nhiều người trong một phạm vi lớn và uy lực mạnh đến vậy. Thế nên, khi nghe thấy Tô Di dọa sẽ phóng ra nhiều gấp mười lần, không một cao thủ nào dám ho he đến gần. Thật nực cười, mấy chục năm mới tinh luyện thành một thân cao thủ, nếu để bị hủy bởi ám khí trong tay một cô gái thì thật không đáng chút nào.

Ngoài cửa vọng những âm thanh hỗn độn. Sau sự nhốn nháo đó, mọi động tĩnh dường như đều biến mất, trở nên vắng vẻ, lặng ngắt như tờ. Sự yên tĩnh này khiến Tô Di bỗng cảm thấy chột dạ. Hơn mười phút sau, ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói của Nguyệt Mặc: “Tô cô nương, là tại hạ!”

Tô Di thở phào nhẹ nhõm. Cô yêu cầu Nguyệt Mặc đem bọc quần áo vào cho mình, không phải vì không thể tách khỏi anh ta mà lo sợ đám cao thủ sẽ bỏ độc được gì đó vào súng của mình.

“Một mình anh vào đây.”

Nguyệt Mặc sa sầm nét mặt, bước vào, nói: “Tô cô nương, rốt cuộc công chúa đã làm gì cô? Nàng ấy kêu phụ thân cầm chân tại hạ.”

“Đưa bọc quần áo cho tôi trước đã.” Tô Di nói.

Nguyệt Mặc gật đầu, đưa bọc quần áo đến trước mặt cô. Tô Di nói: “Bây giờ, anh đưa tôi quay lại chỗ Báo Sơn, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Sáng sớm hôm nay, Nguyệt Mặc nhận được tin truyền miệng, nói phụ thân bệnh tình nguy kịch. Anh ta đành giao Tô Di cho thân tín đặc lực nhất rồi vội vã chạy về nhà cũ ở ngoại thành. Nhưng về đến nơi, về mặt phụ thân tuy có ỉu đột đôi chút nhưng ông căn bản không có điều gì bất thường, chỉ nói dạo gần đây, yêu quái mặc sức càn quấy, ông bà hết sức lo sợ mới nói dối bệnh tình, muốn anh ta về nhà một chuyến. Khi Nguyệt Mặc nhắc chân muốn đi, ông lão vô cùng tức tối, sống chết không cho anh ta rời đi. Anh ta đành phải nói dối là muốn đi cầu rồi nhọc công leo tường định chạy trốn, lại nhìn thấy trước cửa nhà có người theo dõi, liền rón rén, cẩn thận rời đi bằng cửa sau. Kết quả, vừa mới vào thành, Nguyệt Mặc đã nghe thấy hai tiếng nổ lớn định tai nhức óc. Nơi phát ra âm thanh đó lại chính là phủ đệ của mình.

Nguyệt Mặc nóng ruột xông vào, một thị nữ chặn anh ta lại, khóc sụt sùi nói công chúa bị yêu nữ sử dụng ám khí làm bị thương, thái y đang dốc sức cứu chữa, không biết sống chết ra sao. Mà thân tín phụng mệnh anh ta bảo vệ Tô Di cũng vọt tới, nói bị đội ám vệ^[1] của công chúa đuổi đánh, không thể ở bên bảo vệ cô được. Nghe vậy, Nguyệt Mặc vội vàng mang bọc quần áo của Tô Di chạy tới.

[1] Cận vệ ngầm.

Nhìn thấy ngoài cửa loang lổ những vũng máu tươi, anh ta chợt hiểu, đây là Tô Di ra tay để cảnh cáo công chúa. Điều này khiến anh ta không kìm được, buông tiếng thở dài. Nếu lúc đó thủ hạ của công chúa có người đủ mạnh mẽ để nắm giữ cục diện, nếu lúc này công chúa không lâm vào hôn mê bất tỉnh mà thủ hạ của cô ta cũng không dám làm khó cô thì e rằng Tô Di đã bị bao vây bởi một đội quân hùng hậu, khó lòng trốn thoát. Vì thế, việc cấp bách nhất lúc này là cứu cô ra khỏi đây trước đã.

“Đắc tội rồi!” Anh ta thấp giọng nói, cánh tay dài đuổi ra, ôm ngang người Tô Di, chạy ra phía cửa.

Hành lang trong đình viện vắng lặng như tờ. Lan can chạm trổ văn hoa đã bị nổ tung đến biến dạng, chỉ còn trơ lại những cọc gỗ cháy sém, đen sì. Cả đoạn hành lang dài không hề nhìn thấy một bóng người. Chẳng hiểu tại sao, tàn cuộc không thể hỗn loạn hơn được nữa đó lại khiến Nguyệt Mặc trời sinh tính tình cẩn thận bất giác cảm thấy tức cười.

Anh ta nói với Tô Di: “Trong thiên hạ, người dám coi công chúa điện hạ không ra gì, chỉ có một mình Tô cô nương đây!”

Tô Di lại không hề tỏ ra thích thú với lời bông đùa của anh ta, chỉ thản nhiên nói: “Cô ta định lột trần rồi trói tôi trên cổng thành.”

Nguyệt Mặc lập tức nói không nên lời.

Đúng lúc này, một tiếng nổ như sấm rền chợt vang vọng khắp đình viện trống trải. Ngay sau đó, luồng ánh sáng bạc mãnh liệt trong nháy mắt chiếu sáng cả vùng trời, tựa hồ bao phủ toàn bộ lãnh thổ Đại Đường.

Toàn thân Nguyệt Mặc cứng đờ, quá khê một tiếng: “Tô cô nương, ôm chắc vào.” Không đợi Tô Di trả lời, anh ta đã nhanh chóng nhảy lên, dễ dàng vọt tới nóc nhà. Đầu ngón chân vừa chạm tới mái ngói liền giống như một mũi tên rời cung, bay vút trên những nóc nhà cao thấp nhấp nhô.

Quang cảnh xung quanh thoáng chốc biến thành ảo ảnh mơ hồ. Nguyệt Mặc liên tục phát ra những tiếng huýt sáo ngân nga. Liền sau đó, khắp nơi xa gần vang lên những tiếng huýt sáo trả lời. Nhưng dù tốc độ của anh ta có nhanh hơn nữa thì Tô Di vẫn liếc thấy trên đỉnh đầu, cách chưa tới nghìn mét, một chiếc chiến hạm vũ trụ màu đen tựa một con thú sắt dữ tợn lao tới như bão chớp.

Cuối cùng anh ta cũng đã tới.

30. Chương 31: Cảnh Giới Cấp Một

Trên bầu trời trong xanh biêng biếc, hơn hai mươi chiếc Bảo Săn dàn trận hình quạt, chia thành các đội, bay xẹt qua thành trì với tốc độ như vũ bão. Tia lửa vàng óng ánh vạch thành những đường sáng mỹ lệ giữa đất trời, cuối cùng rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ rền vang. Trong biển lửa, cả thành trì nhốn nháo tiếng người khóc lóc thê lương.

“Bọn họ muốn làm gì vậy?” Lòng ngực Nguyệt Mặc phập phồng kịch liệt, cơ hồ hận không thể xông lên, lấy máu thịt của mình ngăn trở đạn pháo.

“Dàn quân tấn công kiểu này có thể giảm thiểu một cách tối đa tổn thất cho dân chúng dưới mặt đất.” Tô Di đáp. “Yên tâm, bách tính sẽ không bị thương vong nhiều đâu.”

Lướt qua nóc nhà, đường núi, rừng cây, khoảng cách càng lúc càng xa theo chân Nguyệt Mặc, tựa lướt gió đập nước mà đi. Chẳng mấy chốc, hai người đã gần tới được sơn động cất giấu Bảo Săn.

“Chúng ta chờ bọn họ đổ bộ xuống mặt đất.” Nguyệt Mặc lạnh lùng nói.

Tô Di hiểu rõ ý định của anh ta, tiếng huyết sáo ban nãy chắc chắn là để triệu tập đội quân. Đám cao thủ võ lâm này đã chuẩn bị sẵn sàng, quyết sống mái một phen với bọn xâm lăng. Nhưng Mạnh Hi Tông sao có thể dễ dàng để kế hoạch cận chiến của bọn họ được thuận lợi diễn ra, chỉ sợ gặp bất cứ lực lượng kháng cự nào, anh ta cũng sẽ dùng hỏa lực từ xa tiêu diệt.

“Như vậy là lấy trứng chọi đá!” Tô Di thẳng thắn nói sự thực, “Tôi tin chắc rằng từ lúc đổ bộ đến khi hoàn toàn chiếm lĩnh đất liền, bọn họ không cần đến một giờ đồng hồ, chỉ cần nửa giờ là đủ.”

Nguyệt Mặc hà miệng hồi lâu nhưng không có cách nào phản bác lại được. Về mặt anh ta hết sức căng thẳng, đưa Tô Di đến khoang điều khiển, đặt cô ngồi xuống ghế lái xong, anh ta đột nhiên khụy gối, cúi đầu trước cô.

“Tô cô nương.” Giọng nói của anh ta mạnh mẽ vang lên. “Công chúa đến giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh. Tại hạ nghĩ nếu nàng tỉnh lại, thấy được thảm cảnh ngày hôm nay, sẽ cảm thấy hối hận với những chuyện đã gây ra cho cô nương. Mong cô nương bỏ qua mọi hiềm khích lúc trước, Đại Đường xin nhờ cả vào cô.”

Trước đây, khi lái máy bay vòng quanh Trái đất, cảm giác bất ổn này đã từng xông lên đầu, nhưng Tô Di nhất thời không nhớ nổi lý do tại sao. Thời gian cấp bách không cho cô nghĩ ngợi nhiều, cô nhẹ nhàng đỡ Nguyệt Mặc đứng dậy, nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Sự phỏng đoán của Tô Di không sai, Liên Đạc phụ trách chỉ huy tiền tuyến lần chiếm đóng này, hoạch định thời gian tiến công, vừa vặn là một tiếng đồng hồ. Đó là còn bao gồm cả thời gian oanh tạc và công kích. Lúc này, Liên Đạc cùng một nhóm nhân viên chỉ huy đang đứng trước một màn hình radar khổng lồ ở trung tâm tác chiến, quan sát tiến độ tổng thể phân đội công kích. Mạnh Hi Tông trầm mặc, chấp tay đứng bên cạnh Liên Đạc

Tô Di chạy trốn, tin tức truy lùng toàn chiến hạm từ Sĩ quan chỉ huy sớm đã được truyền đến tai Liên Đạc. Việc này khiến anh ta hơi giật mình. Anh ta vốn đã thấy Ngải chỉ huy đối với Tô Di không bình thường nên cố ý để Tô Di nhìn thấy Ngải chỉ huy cùng cô gái khác ở chung phòng. Tính cách Tô Di trước nay không chịu khuất phục, chắc chắn sẽ nổi giận với Ngải chỉ huy, như vậy sẽ khiến ngải ấy khó chịu một phen. Ai ngờ con nhỏ này lại chọn cách bỏ chạy, còn là chạy xuống mặt đất. Liên Đạc không cho rằng Ngải chỉ huy sẽ thực sự yêu Tô Di, nhưng ít nhất ở thời điểm này, Ngải chỉ huy rõ ràng vẫn còn chút hứng thú đối với cô ta. Điều này khiến Liên Đạc cảm thấy mình đã hơi quá đà, chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, không hé răng nửa lời nhắc tới chuyện ngày đó đã dẫn Tô Di đi “bắt quả tang” Ngải chỉ huy. Cuộc đổ bộ xuống mặt đất sắp được triển khai, đương nhiên không thể tránh khỏi thương vong cho người ở hành tinh này, nhưng anh ta không hề lo lắng cho sự an nguy của Tô Di. Cô gái đó sao có thể đặt mình vào tình cảnh khốn khó được?

Ngải chỉ huy có lẽ cũng nghĩ như vậy. Vì thế, lúc hạ lệnh tác chiến, anh ta không có nửa giây chần chừ, trái lại, còn nở nụ cười bí hiểm. Bởi trước đây, Lĩnh đánh thuê chiếm đóng các tinh cầu dồi dào tài nguyên nhưng chưa có tinh cầu nào có văn minh nhân loại. Vì thế, Mạnh Hi Tông vô cùng coi trọng lần xâm lược này, không chỉ phái Liên Đạc chỉ huy, mà đích thân anh ta cũng trực tiếp theo sát tiến trình xâm lược. Kỳ thực, hành động đổ bộ lên đất liền lần này, đối với Liên Đạc mà nói, chỉ đơn giản như một cái búng tay. Anh ta hoàn toàn không thể nghĩ được rằng, một tinh cầu vẫn còn trong giai đoạn nông nghiệp sẽ có chút xú uý hiếp nào. Thế nên, khi viên sĩ quan kỹ thuật kinh ngạc quay lại báo cáo cho họ biết, radar dò được tín hiệu của đạn hạt nhân bên đối phương, thực sự đã khiến Liên Đạc kinh ngạc.

“Thượng tá, phát hiện thấy tín hiệu của mười đầu đạn hạt nhân rải rác ở những vị trí khác nhau trên tinh cầu. Đạn hạt nhân... vừa được mở chốt an toàn.” Viên sĩ quan kỹ thuật chỉ vào màn hình vi tính trước mặt.

Mạnh Hi Tông cười cười, Liên Đạc nhìn về mặt của anh ta, cũng chột vớ lẽ. Anh ta bình tĩnh nói: “Báo cáo vị trí, cự ly, năng lượng cấp bậc của đạn hạt nhân cho tôi nghe.”

Viên sĩ quan kỹ thuật nhanh chóng thông báo một chuỗi các thông số tọa độ. Liên Đạc lập tức nhíu mày, nhìn về phía Mạnh Hi Tông. “Đều là những vị trí trọng yếu có tài nguyên khoáng sản và tài nguyên nước, Ngải chỉ huy, phải làm thế nào bây giờ?”

Mạnh Hi Tông còn chưa trả lời, viên sĩ quan thông tin đã đứng lên nói: “Ngải chỉ huy, nhận được mật mã riêng của lĩnh đánh thuê, yêu cầu truyền tin. Đối phương đang ở kênh mã hóa.”

Tựa hồ sớm đã đoán ra được cuộc gọi này, Mạnh Hi Tông nói vào máy điện đàm ở đài chỉ huy, đi thẳng vào vấn đề chính bằng một câu: “Lá gan của em lớn thật!”

Cho dù đó chỉ là một câu nói đơn giản nhưng cũng đủ để khiến Tô Di ở đầu dây bên kia chột dạ, sợ hãi. Đón nhận ánh mắt ân cần của Nguyệt Mặc ở đối diện, cô dần lấy lại bình tĩnh, không chút hoang mang, nhỏ nhẹ đáp: “Ngài chỉ huy, nơi này là quê hương của tôi.”

“Chỉ mười đầu đạn hạt nhân mà em cho rằng có thể ngăn cản được tôi sao?” Giọng nói của anh ta xem ra rất vui vẻ. Tô Di gần như có thể tưởng tượng được ra bộ dạng giận quá hóa cười của anh ta lúc này, giống như cái lần anh ta chiếm đoạt thân thể cô, nụ cười lạnh lùng mà thờ ơ quá đỗi.

“Không thể ngăn cản.” Cô đáp. “Nhưng có thể làm ô nhiễm tinh cầu này, vậy là đủ. Ngài muốn thanh lọc sự ô nhiễm đó, ít nhất phải tốn mất một năm rưỡi. Khoảng thời gian đó đủ để Trùng tộc, quân Liên minh phát hiện ra tinh cầu này. Đối với ngài mà nói, thực sự không đáng.”

Mạnh Hi Tông thản nhiên nói: “Em muốn gì?”

“Quyền tự trị cho tinh cầu, cùng nhau khai phá.” Nói ra yêu cầu này, Tô Di vẫn cảm thấy có chút căng thẳng. Ngộ nhớ Mạnh Hi Tông không đồng ý thì phải làm thế nào? Nhưng chắc sẽ không đâu, anh ta xâm lăng là vì lợi ích, không phải vì muốn thống trị.

Đầu dây bên kia chìm trong thinh lặng. Thậm chí, Tô Di có thể nghe được tiếng người bên cạnh Mạnh Hi Tông hỏi có đổ bộ lên đất liền theo như kế hoạch không. Thời gian mới chỉ có mấy phút đồng hồ nhưng đối với Tô Di lại dài tựa một năm. Trong thành, xa xa truyền đến tiếng đạn pháo đi đoàn, tựa như cảnh trong mơ xa xôi. Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của chính mình vang lên bên tai.

“Em đang sợ à?” Giọng nói của Mạnh Hi Tông bỗng nhiên trầm hẳn đi, tựa như tiếng thì thầm bên tai cô. “Mèo con?”

Tô Di lúc này mới phát hiện, lòng bàn tay mình đầy mồ hôi. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh anh tuần, trầm tĩnh của Mạnh Hi Tông, cũng hiện lên khung cảnh ngày ấy, bàn tay anh ta chạm vào người công chúa...

“Ừm.” Cô nhắm mắt, cố đè nén cơn sóng đang cuộn trào trong lòng ngực. Mặc dù anh ta không nhìn thấy nhưng cô vẫn gật đầu. “Đúng vậy, tôi sợ anh sẽ tức giận.”

Ở đầu dây bên kia, Mạnh Hi Tông bỗng nở nụ cười trầm lắng. Anh ta nói bằng một giọng hết sức trong trẻo, không nghe rõ buồn vui: “Cuộc đổ bộ lên đất liền tạm dừng, tôi sẽ phái người đưa xuống hợp đồng xin thuê. Mèo con, em đoán rất đúng. Nếu như không phải mấy ngày nay tìm cách ứng phó với Liên minh thì sao tôi có thể để em có thời gian chôn đạn hạt nhân được cơ chứ? Tất cả là vì lợi ích, tôi đồng ý với yêu cầu của em. Tinh cầu sẽ tự trị, cùng nhau khai phá.”

Tô Di cảm thấy hơi hồi hộp. Cô biết anh ta một lời nói đáng giá nghìn vàng, nhất định sẽ không nuốt lời. Thực sự đã đạt được mục tiêu, nhưng cô lại không hề cảm thấy vui sướng như trong tưởng tượng.

“Cảm ơn ngài!” Cô ngập ngừng một chút rồi nói. “Ngài có trách tôi không?”

Mạnh Hi Tông trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: “Mèo con, đây là lần cuối cùng tôi cho phép em rời xa tôi.”

Lòng ngực Tô Di chột thất lại, cô cố tỏ ra bình ổn, đáp: “...Tôi biết rồi!”

Ngắt máy, Tô Di dờ dẫm nhìn Nguyệt Mặc. “Anh ta đã đồng ý. Lập tức phái người làm hợp đồng cho thuê, tôi sẽ giúp các anh đàm phán với đối phương. Chỉ cần có trong tay cam kết về quyền tự trị toàn tinh cầu, tôi nghĩ các anh sẽ không còn gặp phải quá nhiều khó khăn nữa. Hơn nữa, có nền khoa học kỹ thuật hiện đại bọn họ mang tới, tinh cầu này sẽ được phát triển tốt hơn.”

Nguyệt Mặc nhìn chằm chằm khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt của cô, gật đầu, nói: “Đại ân đại đức của cô nương không lời nào có thể cảm tạ hết được.”

“Chúng ta trở về thành thôi!” Bàn tay lạnh như băng của Tô Di khẽ chạm mở động cơ.

Báo Săn tăng tốc, bay thẳng lên cao. Nhìn ra bên ngoài, nhiều nơi khói cuộn dày đặc, ánh lửa ngút trời. Đội Báo Săn của Mạnh Hi Tông đã rút hết, nhìn qua chỉ thấy một vài chấm đen dần khuất giữa tầng mây.

Trên mặt đất, khắp các con đường, nhà cửa thấp bé như những viên gạch, từng đoàn người lố nhố lưu lạc, nhỏ bé và hèn mọn tựa loài kiến.

Thấy anh ta chỉ dùng một tay mà có thể khiến cả tòa thành chìm trong khói lửa, Tô Di không kìm được, hồi tưởng lại cuộc đối thoại ban nãy giữa hai người, trong đầu hiện rõ một vài manh mối và ý niệm. Không hiểu sao, Tô Di luôn cảm thấy nhất cử nhất động của mình từ khi xuống mặt đất tới nay đều nằm gọn trong sự tính toán của Mạnh Hi Tông. Tuy lính đánh thuê phát hiện ra tình cầu này đầu tiên nhưng vẫn cần phải gạt bỏ Liên minh để độc chiếm, sơ sơ cũng có chút khó khăn. Cổ chấp chiếm đóng càng khiến cho Trùng tộc, Liên minh và khắp nơi viện cớ để công kích.

Nhưng bây giờ có cùng nhau khai phá ắt cũng sẽ xảy ra những chuyện bất đồng. Không dính dáng tới chính trị, không vi phạm chủ nghĩa nhân đạo, hoàn toàn xuất phát từ góc độ lợi ích kinh tế, không một ai có thể bói móc ra chuyện thị phi. Chỉ vì sự uy hiếp của mấy đầu đạn hạt nhân mà cho ngừng cả cuộc chiếm đóng, thật có thể khiến đám lính đánh thuê như loài lang sói tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, vậy mà không thể làm gì khác hơn ngoài chấp nhận sự thật.

“Cô nương có dự định gì không?” Một giọng nói đột ngột cất lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của Tô Di - là Nguyệt Mặc. Anh ta đang nhìn cô với ánh mắt thâm trầm. “Cô phải... về bên người đàn ông kia sao?”

Tô Di im lặng trong chốc lát rồi nói: “Không, sẽ không bao giờ nữa.”

Nguyệt Mặc quay đầu, nhìn đất trời mênh mang, thành thị hỗn loạn bên ngoài khoang thuyền. Rồi anh ta lại nhìn về phía Tô Di, ánh mắt rất mực chân thành: “Tô cô nương, Lâm mỗ chỉ có thể chúc cô được thuận lòng như ý, vô bệnh vô tai[1]. Sau này, có bất cứ chuyện gì cần Lâm mỗ giúp đỡ, toàn bộ Đại Đường mặc cho cô sai phái, dù có vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.”

[1] Không có bệnh tật, không gặp tai ương.

Tô Di nhìn anh ta, mỉm cười. “Cảm ơn anh!”

Báo Săn bay đến bầu trời phía trên hoàng cung, cảnh tượng nơi này hết sức thảm hại. Toàn bộ kiến trúc cao lớn, kiên cố đều bị san bằng thành bình địa, các tấm cung của hoàng tộc trải đầy máu tươi. Mà dọc đường đến đây, tuy rất ít khi thấy thi thể của dân thường, nhưng Tô Di không hề ngạc nhiên chút nào khi thấy các phòng ốc cao lớn, hoa lệ, bình thường vốn là lầu các của quan viên cấp cao, giờ chỉ còn là đồng tan tành đổ nát.

Tô Di hoài nghi trong khoảng thời gian này, Mạnh Hi Tông đã phái người xuống mặt đất thăm dò tất cả những manh mối hữu dụng nhất. Việc tiêu diệt hoàng tộc và bộ máy quan lại trong triều đình thực ra rất dễ dàng. Anh ta là đang muốn cấu thành một bộ máy chính phủ bù nhìn trong tương lai. Nhưng cô cũng chỉ có thể giúp bọn họ được đến bước này. Tương lai cũng cần phải dựa vào những người như Nguyệt Mặc, tập trung tìm cách chống lại. Mà chiều hướng lịch sử rất cuộc sẽ đi đến đâu, cô cũng không có cách nào biết trước.

Trong những phế tích tàn dư của hoàng cung, ánh lửa ngút trời hết sức đáng sợ, đám thị nữ, thái giám chạy trốn khắp nơi. Nguyệt Mặc che chắn cho Tô Di, chạy về hướng ngược lại với đám người, từng bước xâm nhập vào nội cung. Đến gần khu vực hoàng cung, Nguyệt Mặc vất vả lắm mới bắt được một tên quan lục phẩm, lạnh lùng nói: “Công chúa đâu? Tế tướng đâu?”

Tên quan lục phẩm mặt tái mét, lắp bắp trả lời: “Đã chết rồi, chết hết rồi! Hoàng cung sập, triều đình đảo điên, công chúa cùng đám người tế tướng, toàn bộ đã bị chôn vùi bên trong rồi!”

Mười phút sau.

Tuy Báo Săn đã rút hết về pháo đài vũ trụ, công kích cũng đã tạm dừng nhưng chiến hạm vũ trụ màu đen đang trôi nổi trên bầu trời kia vẫn khiến con dân Đại Đường cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Cục diện chính trị của quốc gia này đã sụp đổ, vị trưởng công chúa đang hôn mê bất tỉnh kia cũng được người ta xác nhận là bị chôn vùi trong cung, chưa tìm thấy thi thể. Cuối cùng cũng chỉ còn lại đám võ lâm nhân sĩ cùng một số ít võ quan cấp thấp trung nghĩa, can trường, cùng mấy ngàn binh sĩ tập hợp khẩn cấp, đứng trước phế tích tàn dư của hoàng cung, ngược nhìn loài “yêu quái” khổng lồ đang lẳng lặng, thần nhiên giương oai giễu võ trên bầu trời xa thẳm.

“Lâm Minh chủ!” Một viên quan thấp thỏm nói. “Bọn họ thực sự không có ý định tấn công chúng ta nữa đúng không?”

Một hiệp khách võ lâm cũng đỏ sọng con mắt, thét ầm lên: “Liều mạng với bọn chúng! Nếu không phải bọn chúng có yêu thuật thì...”

Cũng có người lạnh lùng nhìn Tô Di. “Minh chủ, người thực lòng tin những gì yêu nữ này nói sao?”

Trong bầu không khí bức bối và tâm tình hỗn loạn, Tô Di cũng lười không thèm chấp nhận. Cô ngẩng đầu, bỗng trông thấy rõ một chiếc Báo Săn vừa rời khỏi boong tàu của pháo đài, bay thẳng về phía lục địa. Đó chính là người truyền tin của Mạnh Hi Tông, mang theo bản hợp đồng của Lính đánh thuê. Chỉ cần một chữ ký, số mệnh của tinh cầu này từ nay về sau sẽ hoàn toàn thay đổi.

Và Tô Di cũng nên đi theo người truyền tin này trở về bên cạnh Mạnh Hi Tông.

Như vậy, cô phải chạy trốn thế nào đây?

Trước mắt Tô Di dần hiện rõ hình dáng của chiếc Báo Săn, cô hơi có chút thất thần. Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Báo Săn, đó là lúc còn ở Thương gia, trên bãi cỏ xanh biếc, chiếc máy bay chiến đấu màu xám đậm giống như một con diều hâu sải cánh. Kể từ đó, thuận theo sự điều khiển của Mạnh Hi Tông, dần dần thay đổi vận mệnh của cô.

“Bùm!” Một tiếng động dữ dội vang lên, Tô Di mở to mắt, nghi hoặc nhìn bầu trời. Phía trên đỉnh đầu, chiếc Báo Săn đại diện cho Mạnh Hi Tông, đại diện cho sự uy nghiêm của lính đánh thuê bỗng nhiên nghiêng ngã khi bị một hỏa lực mạnh mẽ bắn trúng. Sau khi bốc khói dữ dội kèm theo tiếng nổ lớn, trong nháy mắt, máy bay chiến đấu vỡ tan! Trên bầu trời chỉ còn dư lại một mảng khói bụi mờ mịt! Những mảnh kim loại cùng máu thịt nát bầy như cơn mưa đá, nhanh chóng rơi xuống, rải đầy mặt đất.

Bị tiêu diệt! Người truyền tin của Mạnh Hi Tông đã bị tiêu diệt!

Tô Di sợ đến độ dờ người ra, hỏa lực mạnh mẽ đó từ đâu ra vậy? Đám người Nguyệt Mặc nhìn thấy cảnh ấy cũng tái mặt. Bọn họ nhất loạt quay đầu nhìn về phía đạn pháo vừa được bắn tới - đó chính là đồng đồ nát của Vị Ương cung.

Nơi công chúa bị vùi lấp?

Cùng lúc đó, trên bầu trời, viên sĩ quan kỹ thuật bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng nói: “Thưa Ngài chỉ huy, phi cơ chiến đấu của chúng ta đã bị tiêu diệt. Gọi phi công không thấy trả lời, theo nhận định sơ bộ, anh ta đã gặp nạn. Xin chỉ thị của ngài!”

Toàn bộ sĩ quan trong trung tâm tác chiến lập tức tái mặt, đồng thời nhìn về phía Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông lạnh lùng nhìn màn hình radar, gằn giọng: “Cảnh giới cấp Một, chuẩn bị chiến đấu!”

31. Chương 32: Vị Thần Duy Nhất

Trong đồng đồ nát của Vị Ương cung, giữa làn bụi khói tràn ngập đất trời, một vật thể bằng kim loại màu bạc khổng lồ, cao bằng ngôi nhà hai tầng chằng biết từ lúc nào đã lẳng lẳng xuất hiện sừng sững ở nơi đó. Thoạt nhìn, nó có đầu hình elip, thân ngắn, thon hình giọt nước, hai cái cánh hẹp dài, sắc nhọn, giống như một con diều hâu bằng kim loại chiếm giữ mặt đất.

Đây rõ ràng là một chiếc phi cơ chiến đấu! Nòng pháo dưới bụng máy bay đang hướng thẳng lên trời, hóa ra hỏa lực phá hủy chiếc Báo Săn ban nãy chính là được bắn ra từ đây. Tô Di chưa từng nhìn thấy chiếc phi cơ chiến đấu nào có hình dạng thế này. Bụng máy bay rất nhỏ, không che nổi một người. Tại sao nó lại đột ngột xuất hiện ở nơi này? Là lực lượng vũ trụ chưa được biết đến, hay là... Sau tiếng gầm rú ngắn ngủi của động cơ, chiếc phi cơ chiến đấu màu bạc đó chậm rãi bay lên không trung, rung lắc, chao đảo hơn mười mét rồi chợt tăng tốc, cứ thế bay thẳng lên cao.

Đúng lúc này, cơ thể Tô Di chợt nghiêng ngã, Nguyệt Mặc đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy, cô mới có thể đứng vững.

Cô đưa mắt nhìn lại, mọi người đều lão đảo chực ngã. Mặt đất đang rung lắc kịch liệt!

Động đất ư?

Không, không phải là động đất!

Tô Di bỗng thấy, mảnh đất phía trước mặt dường như đang bị một lực cực mạnh xé toạc, vết nứt vừa sâu hoắm vừa thô ráp nhanh chóng lan tỏa như nấm mọc sau mưa, cả địa cầu chia năm sẻ bảy. Sau đó, mặt đất bị xói tung, người đứng trên đó giống như bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, văng ra đằng xa. Mà ở chỗ đất vừa bị xói tung, có một chiếc, hai chiếc... từng chiếc phi cơ chiến đấu tựa như vừa được đánh thức, bỗng nhiên có sinh mệnh, trỗi lên khỏi mặt đất, nối đuôi nhau bay thẳng lên trời. Sau khi chiếc phi cơ thứ ba mươi vừa bay lên, chúng tự động tạo thành hàng ngũ tấn công hình nón, cơ hồ đang chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Chuyện gì đang diễn ra vậy? Đây không phải là phi cơ của Lính đánh thuê, càng không phải phi cơ của Trùng tộc. Đây là loại phi cơ chiến đấu Tô Di chưa từng thấy qua, chiếc nào chiếc nấy thoát nhìn đều hết sức cũ kỹ, có đôi chỗ còn sứt mẻ, cánh máy bay khá sắc nhọn, thân máy nầu xỉn cùng những ống pháo rì sét loang lổ dưới bụng máy bay, mang lại cho người ta cảm giác bị áp bức và uy hiếp đến khó tả. Những chiếc phi cơ này là từ dưới mặt đất chui lên, vậy thì... ai đang điều khiển chúng?

Hay... đó căn bản là máy bay không người lái?

Những nghi hoặc vẫn luôn âm ỉ trong lòng Tô Di bỗng trở nên rõ ràng. Cô nhớ lại tình hình lúc đưa Nguyệt Mặc bay quanh hành tinh một vòng. Lúc đó, cô vì thể lực suy kiệt, ý thức mơ màng mà đã bỏ sót mất một chi tiết. Từng cảnh sắc thoáng lướt qua đáy mắt - biển cả bao la, tịch mịch tựa biển chết, sa mạc trải dài mênh mông đến vô tận, còn cả châu Âu, châu Phi, châu Mỹ... vắng lặng không một bóng người. Có lẽ là do trên tuyến đường bay của cô vừa hay không xuất hiện con người, dù sao thì ở thời đại này, đời sống xã hội chưa phát triển, dân số vẫn còn thưa thớt. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó, không bình thường chút nào.

Con người, sa mạc, đại dương, động vật, thực vật...

Đúng rồi! Chính là động thực vật!

Không chỉ vắng bóng người mà ở hành tinh này còn chẳng có lấy bất cứ một loài động thực vật nào! Ngoài bảy địa điểm chôn dấu hạt nhân bên ngoài lãnh thổ Đại Đường, cô chưa từng thấy một gốc cây, một ngọn cỏ xanh tươi hay bất kỳ con linh dương nhanh nhẹn nào! Không nhìn thấy con người thì có thể quy về vấn đề xác suất, nhưng nếu không hề có bất cứ sinh mệnh nào khác...

Tinh cầu này, thực sự là Trái đất sao?

Nhưng tại sao con người nơi này lại có ngoại hình giống hệt người gốc Hoa, còn nói được tiếng Hán? Hơn nữa, còn có đội ngũ võ lâm nhân sĩ, am hiểu võ công? Thậm chí còn có Đại Đường, Trường An, Trường Thành?

Chẳng lẽ đây là không gian song song với Trái đất? Hoặc cũng có thể, Trái đất vốn hoàn toàn tương phản với những ghi chép lịch sử mà Tô Di biết.

Sự thật rốt cuộc là thế nào đây?

Tô Di lập tức chạy về chiếc Báo Săn của mình đang đỗ, khởi động máy, chuẩn bị chạy trốn. Đúng lúc này, Nguyệt Mặc bỗng nhiên thốt lên: “Điện hạ?” Anh ta kinh ngạc nhìn về phía Vị Ương cung, vẻ mặt khó có thể tin được.

Tô Di nhìn sang, chỉ thấy từ giữa lớp bụi mù, một bóng dáng nhỏ nhắn, yếu ớt trong bộ y phục rách tả tơi từ từ xuất hiện. Người đó cúi thấp đầu, búi tóc tôn quý thường thấy giờ xổ tung, rối bù, trong chẳng khác nào kẻ ăn mày. Nhưng bước chân của cô ta lại rất vững vàng, tiến thẳng về phía mọi người đang đứng. Động tác của cô ta tựa hồ rất chậm rãi, khoan thai nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt mọi người, gióng hệt âm hồn quỷ dị.

Công chúa? Phi cơ chiến đấu?

Chẳng phải cô ta bị lựu đạn của mình ném cho bị thương nặng, sau đó lại chôn vùi dưới đồng cỏ nát trong Vị Ương cung rồi sao? Tại sao lúc này, ngoài y phục rách tả tơi ra, dường như cô ta không bị làm sao hết? Việc cô ta tỉnh lại lẽ nào có liên quan tới những chiếc phi cơ chiến đấu thần bí này? Chẳng lẽ nơi này đã từng có nền văn minh cao cấp?

Công chúa chậm chậm bước đến gần. Cô ta đứng lại đối mặt với Nguyệt Mặc rồi ngẩng đầu lên. “Không ai có thể phá hủy thế giới của ta.” Giọng nói của cô ta vẫn thánh thót, uyển chuyển như cũ, giọng điệu nhàn nhạt mà sâu lắng, khiến người nghe rợn tóc gáy.

Mà thường trực trên khuôn mặt xinh đẹp kia lúc này là ánh mắt vô cùng kỳ quái. Lạnh lùng, hờ hững, con người đen láy tựa hồ sáng rõ khác thường, thêm vào đó là một nét phẫn khích khó hiểu. Sau đó cô ta bỗng nhiên quay đầu, cách lớp kính thủy tinh chịu lực của Bảo Sơn mà giọng nói lãnh lút vẫn truyền vào tai Tô Di rõ mồn một.

“Tô Di, cảm ơn người vì đã cố gắng duy trì thế giới này!”

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, không nói một lời, rồi công chúa khẽ mỉm cười, dời ánh mắt qua nơi khác. Cô ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt hết sức an tĩnh, tựa hồ đang xuyên qua tầng khí quyển nhìn ngắm toàn bộ vũ trụ bao la.

“Điện hạ?” Mấy nghìn người vừa kinh ngạc vừa vui mừng nghen ngào, nhất loạt quỳ xuống, vùi đầu thật thấp. Nguyệt Mặc liếc nhìn Tô Di ở đằng xa, dò hỏi trước: “Điện hạ, những chiếc máy bay trên bầu trời kia... hẳn là điện hạ biết lai lịch của chúng, đúng không?”

Công chúa không nhìn bọn họ, cũng không đáp lời Nguyệt Mặc. Dường như cô ta đang phiêu du trong thế giới của riêng mình, khoe miệng chậm rãi nở một nụ cười.

“Ta không thích bị người khác quấy rầy!” Giọng nói của cô ta rất khẽ, nhưng cũng đủ để tất cả những người có mặt đều nghe thấy rõ. “Các chiến sĩ Huyết Ưng, mau tiêu diệt lũ xâm lăng kia đi!”

Ban đầu, khi công chúa vừa xuất hiện trở lại, trực giác mách bảo Tô Di rằng tính tình cô ta hoàn toàn thay đổi. Không còn là cô công chúa với vẻ bề ngoài thấu hiểu đại nghĩa và nội tâm cố chấp, hung ác nữa. Ánh mắt xa lạ, giọng nói ngọt ngào đó không thể là giả được. Giống như cô ta hoàn toàn thay đổi, trở thành một người khác. Hơn nữa, nếu là công chúa trước đây, cô ta sẽ không đời nào cảm tạ Tô Di vì cái “nỗ lực cứu vớt thế giới” này được.

Cô ta nói đó là “thế giới”.

Tâm thần phân liệt ư? Người đa nhân cách chăng? Tuy suy nghĩ này thật không sao tưởng tượng nổi nhưng đúng là Tô Di vẫn luôn hoài nghi như vậy.

Cho đến khi công chúa hờ hững buông một câu mệnh lệnh. Cô ta nói: “Các chiến sĩ Huyết Ưng, mau tiêu diệt lũ xâm lăng kia đi!” Không phải là yêu nhân, không phải là yêu quái, không phải là kẻ địch. Là kẻ xâm lăng!

Nhưng Tô Di căn bản không có thời gian để suy nghĩ nhiều, bởi những chiếc Huyết Ưng này giống như có thể nghe hiểu những lời công chúa nói. Trên bầu trời xanh thẳm, chúng bỗng nhiên lật nghiêng, giống hệt những mũi tên rời cung, mang theo tiếng rít chói tai tăng tốc, bay lên cao, hướng thẳng tới pháo đài vũ trụ của Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông!

Tim Tô Di trong nháy mắt đã nhảy lên tận cổ họng.

Nhân sĩ võ lâm cùng quan quân binh lính quỳ đầy mặt đất, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn biến cố phát sinh này. Việc công chúa bỗng nhiên mang theo cả một đám hình thù kì quái để chống lại quân địch, có thể nói đã khiến họ mừng rỡ đến phát điên. Chỉ là, bọn họ vẫn vừa sợ hãi vừa kinh ngạc mở to mắt, nhìn bầu trời.

Đây là lần đầu tiên Tô Di chứng kiến một cuộc tấn công dũng mãnh đến thế, cũng là chiến dịch quy mô lớn nhất cô từng tận mắt trông thấy trong thời bình. Dưới trướng của Mạnh Hi Tông, pháo đài vũ trụ mà Liên

Đặc chỉ huy cho tới tận lúc này vẫn là bá chủ của vũ trụ, không ai dám khinh thường, cũng không một kẻ nào dám liều mình tấn công chính diện. Nhưng ba mươi chiếc Huyết Ưng kia giống như những mũi tên sắc nhọn, lao vun vút lên bầu trời xanh thẳm, chỉ còn cách pháo đài vũ trụ một khoảng rất gần. Lao tới cùng Huyết Ưng còn có vô số đạn pháo màu xám bạc. Trong nháy mắt, một hỏa lực lớn mạnh đã bắn trúng vào thân pháo đài, từng chùm những đốm lửa nhỏ bắn ra tung tóe.

Nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra, làn đạn uy dũng như vũ bão vừa rồi đã khiến cả pháo đài vũ trụ phải rung động, rung lắc dữ dội. Tô Di cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh những người đang có mặt trên đó nghiêng ngả, ngã nhào, vỡ đầu chảy máu ra sao. Bất kể có đánh trả như thế nào thì cả pháo đài công kênh, thô kệch đó cũng không thể tránh khỏi sự tấn công mạnh mẽ của quân địch. Tô Di tin chắc Mạnh Hi Tông và Liên Đặc nhất định sẽ thực hiện bước nhảy siêu quang tốc để thoát khỏi vòng vây này, nhưng khởi động động cơ cũng phải mất ít nhất hai mươi phút. Thêm vào đó, bọn họ vừa bị trúng đòn nặng như vậy, còn có thể chống cự nổi mà thực hiện bước nhảy siêu quang tốc hay không?

Khi những người ở dưới mặt đất buông tiếng thở dài khó tin cho trận đấu oanh liệt trên bầu trời, từng chiếc từng chiếc Báo Săn màu đen tuyền nối đuôi nhau bay ra từ phần bụng của pháo đài - Lính đánh thuê bắt đầu trả đũa. Những chiếc Báo Săn giống như những trận mưa sao đen lấp lánh, rú rít một hồi rồi xẹt qua đường chân trời. Sau màn bức bách bằng hỏa lực dày đặc, luôn có một chùm đạn pháo chuẩn xác nhắm thẳng vào thân của những chiếc Huyết Ưng.

Nhưng Huyết Ưng cũng không hề tỏ ra yếu thế mặc dù thao tác và độ chuẩn xác không thể bằng được Báo Săn. Có thể nói, thân hình của Huyết Ưng to gấp hai lần Báo Săn, vậy mà bị trúng hai phát đạn vẫn có thể duy trì được quỹ đạo bay, không những thế còn tiêu diệt được một chiếc Báo Săn đang công kích mình chỉ bằng một quả đạn pháo.

Hơn nữa, dường như Huyết Ưng không hề sợ bị tiêu diệt. Trong khi ở tình huống hỗn chiến này, Báo Săn luôn phải né tránh đường đạn để không bị va phải, Huyết Ưng lại không hề tỏ ra sợ sệt, cho dù việc phá hủy trận đồ này của Huyết Ưng phải trả một cái giá rất đắt, nhưng đổi lại, có thể tiếp cận được pháo đài vũ trụ thì chúng cũng không nề hà, do dự. Với tình huống như vậy, sau cuộc tấn công ngắn ngủi vòng thứ nhất kết thúc, rõ ràng là Huyết Ưng đang chiếm thế thượng phong.

“Tiêu diệt bọn chúng!” Giọng nói của công chúa vọng khắp đất trời. Những chiếc Huyết Ưng đang đứng lặng, trong nháy mắt như bị trúng chất kích thích, cùng lúc tăng tốc, xông thẳng về hướng pháo đài.

Đúng lúc này, những chiếc Báo Săn cũng nhanh chóng quay đầu, bay thẳng về phía boong tàu của pháo đài. Chớp mắt, trên bầu trời chẳng còn bóng dáng chiếc Báo Săn nào. Cùng thời khắc đó, Huyết Ưng tổng công kích, nã đạn pháo lần thứ hai. Cậy vào việc di chuyển nhanh hơn, đám Huyết Ưng từ bốn phía tập trung lại, tấn công trực diện. Một luồng ánh sáng bạc chói lóa chợt hiện lên, pháo đài vũ trụ mình đây thương tích nặng nề né được một đòn trí mạng của đám Huyết Ưng, nhanh chóng thực hiện bước nhảy siêu quang tốc rồi biến mất giữa tầng không.

Toàn bộ cuộc chiến diễn ra trong vòng chưa đầy hai phút, đội ngũ Báo Săn bị tiêu diệt ít nhất là tám chiếc, pháo đài vũ trụ bị tổn hại nặng nề, cũng may mà kịp thời thoát thân. Tô Di sợ hãi đến độ hồn vía lên mây, ngón tay vẫn đặt hờ lên nút điều khiển động cơ nhảy siêu quang tốc lúc này đã nóng giãy, nhưng mãi vẫn không ấn xuống.

Cô không cam tâm. Mặc dù cô công chúa quái quỷ này khiến người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi nhưng chính cô lại bị những kích thích kỳ dị đó thu hút, cô muốn ở lại, tìm hiểu xem rốt cuộc đây là nơi nào. Tay cô rời khỏi bảng điều khiển phi cơ. Cô ngẩng đầu nhìn ra xa.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của cô, công chúa chậm rãi quay đầu, đón nhận ánh nhìn đó của Tô Di.

“Cô gái ngoan!” Công chúa lặng lẽ nở nụ cười, giọng nói lạnh lót truyền đến. “May mà cô không thực hiện bước nhảy siêu quang tốc đó, nếu không, cô đã chết rồi, rất đáng tiếc đúng không?”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, mở màn hình thăm dò ngoài cabin, vừa nhìn xuống, toàn thân chợt toát mồ hôi lạnh. Hóa ra, sớm đã có một chiếc Huyết Ưng lặng yên không tiếng động dính chặt lấy thân chiếc Báo Săn của cô. Có lẽ vì chưa khởi động động cơ nên trên radar cũng không phát hiện ra. Trong khoảng

không gian nhỏ hẹp như thế này, nếu Tô Di thực hiện bước nhảy siêu quang tốc thì toàn bộ Báo Săn sẽ bị sức mạnh đàn hồi của Huyết Ưng tác động trực tiếp xé tan thành từng mảnh nhỏ!

Từng chiếc Huyết Ưng từ từ đáp xuống mặt đất, xếp hàng ngay ngắn trước đồng tàn dư của hoàng cung. Đây đúng là một khung cảnh hùng vĩ mà quý dị. Đám người mặc đồ cổ trang, căng thẳng, run rẩy chậm rãi tập trung lại. Trong những bức tường đổ nát của kiến trúc cổ, những chiếc phi cơ chiến đấu không người lái đại diện cho nền văn minh tiên tiến lảng lảng đứng sừng sững, cơ hồ đã tồn tại dưới mặt đất này từ rất lâu rồi, tựa như nhiệm vụ trời sinh của chúng là bảo vệ mảnh đất này.

Giữa ánh nhìn chăm chú của hàng vạn người, công chúa chỉ nhàn nhạt nhìn quanh một vòng, giọng nói khoan thai chậm rãi vang vọng toàn bộ thành trì.

“Ta không phải là công chúa của các người, cô ta thực ra đã chết rồi!”

Đám người phía dưới rỉ tai thăm thò, đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu.

Ngay sau đó, cô ta lại đồng dục tuyên bố: “Ta chính là thần linh của các người - vị thần duy nhất!”

32. Chương 33: Nỗi Đau Xót Của Nguyệt Mặc

Tô Di đứng thẳng, dựa lưng vào vách khoang, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Lúc này, nàng công chúa hiện tại đã tuyên bố với tất cả mọi người rằng, công chúa thật đã chết, cô ta hiện giờ là thần linh của mặt đất. Mấy nghìn người dân hoảng sợ, chỉ biết đứng lặng, không thốt nổi một lời. Có lẽ Huyết Ưng của công chúa và những chiếc Báo Săn lúc trước họ gặp có hình dáng tương tự, mà lúc trước Báo Săn lại bị coi là “yêu quái”, cho nên sau khi công chúa nhanh chóng biến hóa ra đội ngũ Huyết Ưng kia, dân chúng cũng không vì chiến thắng mà cảm thấy vui mừng kích động, trái lại, họ có cảm giác vô cùng sợ hãi.

Đúng lúc này, đám cao thủ đại nội của công chúa nhanh chóng bước ra. Trong quá trình không kích vừa rồi, bọn họ không có thương tích gì đáng kể, liền khua tay, xua đám động tảo ra, ai về nhà người nấy, còn đồng dục tuyên bố: “Thần thú mà công chúa triệu hồi sẽ tiêu diệt sạch lũ yêu quái trên trời kia.”

Sau đó, đám cao thủ đại nội nhanh chóng bước tới phía ngoài chiếc Báo Săn. Cánh cửa Báo Săn bị một lực mạnh từ bên ngoài tác động, ép phải mở ra. Trong trận chiến vừa rồi, đám người đó thương vong mất ba mạng, ai nấy đều rất mực hung dữ, lôi kéo Tô Di, khống chế tại chỗ. Họ còn cướp súng của cô, tịch thu toàn bộ vũ khí. Sau đó, công chúa cũng lại gần.

Tô Di cảnh giác nhìn chằm chằm công chúa đang chậm rãi bước vào khoang thuyền, nhưng cô ta chỉ mỉm cười, liếc mắt nhìn cô một cái rồi trực tiếp đi thẳng tới bảng điều khiển chính của Báo Săn, nhẹ nhàng ngồi xuống. Những ngón tay trắng nõn ngọc ngà nhẹ nhàng lướt qua mặt bàn điều khiển, thần thái rất mực ôn hòa, động tác cũng vô cùng thuần thực, tựa hồ đang vuốt ve gã tình nhân của chính mình.

“Sự thật là sao?” Tô Di trầm giọng nói.

Công chúa chậm rãi quay đầu, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, nói: “Tô Di, nơi này chính là Trái Đất, là Trung Hoa cổ đại, cũng chính là quê hương của cô - nơi tốt đẹp nhất vũ trụ này. Chẳng phải cô đang đốc toàn lực để bảo vệ nó hay sao?”

Tô Di ngừng lại một chút rồi dò hỏi: “Cô là ai?”

Công chúa nhìn cô chằm chằm, đôi mắt trong veo như đọng đầy ánh trăng sáng ngời: “Ta đã nói, ta chính là thần linh của thế giới này. Là sóng xung kích từ lựu đạn của cô đã phá hủy thân thể ta, thức tỉnh ý thức của ta.”

“Ồ!” Tô Di không hề vì lời nói quái quỷ của cô ta mà buông tha. “Như lai, Quan Thế m, Chúa Jesus hay Đấng cứu thế? Rốt cuộc cô là vị thần nào?”

Công chúa im lặng trong giây lát rồi nói: “Đại khái ta cũng giống như Nữ Oa của các người vậy?”

Nữ Oa? Nữ Oa vá trời? Nữ Oa tạo người?

“Thế còn những chiếc phi cơ chiến đấu này là sao?” Tô Di hỏi.

Công chúa hơi nghiêng đầu, ánh mắt khẽ liếc qua chiếc Huyết Ứng đậu ngay gần bên ngoài Báo Săn, kiêu ngạo nói: “Tô Di, lẽ nào cô thật lòng cho rằng, cái gọi là cổ đại thực sự là cổ đại ư? Văn minh nhân loại đã trải qua vô vàn kỷ nguyên, sự tồn tại của Đại Đường, sự tồn tại của cô, chẳng qua chỉ là một lát cắt. Thế nên, tất cả mọi việc đều có khả năng xảy ra. Tô Di, ta rất thích cô. Cô ở lại bên ta, ta sẽ cho cô tất cả những thứ tốt nhất - bất tử, năng lượng, của cải, mỹ nam... Chỉ cần là thứ cô muốn, ta nhất định sẽ đáp ứng cho cô.”

Tô Di trầm mặc, không nói. Nếu đúng như những gì trong lịch sử Tô Di nhớ thì nơi này nhất định không phải là Trái đất. Có lẽ, đây là một nền văn minh nhân loại khác chẳng? Nhưng tại sao những gì tồn tại ở nơi này lại giống với Trung hoa cổ đại đến vậy?

Bất kể câu trả lời là thế nào, đầu tiên cô phải bảo vệ bản thân mình trước đã. Tô Di tỏ ra hết sức trầm tĩnh, nói: “Tôi tin cô là thần linh. Nếu không, tất cả những việc diễn ra trước mắt này đều không sao có thể lý giải được.”

Công chúa nghe vậy thì mỉm cười rồi bỗng nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt cô. Cô ta rõ ràng đứng còn thấp hơn Tô Di vài phân, thế mà vẫn ngang nhiên đưa tay nâng cằm Tô Di lên, động tác vô cùng tự nhiên, phóng khoáng.

“Ta tiếp nhận sự thuần phục của cô, cô bé! Cô luôn làm rất tốt!” Cô ta từ từ áp sát mặt mình vào mặt cô, cho đến khi cô và cô ta cách nhau chưa đầy mười centimet. Ánh mắt của cô ta tràn ngập vẻ tán thưởng pha lẫn chút thở than, cứ như thế, ngay giây phút kế tiếp, hai người họ sẽ hôn nhau. Vậy mà cô ta chợt thả Tô Di ra, buông tiếng thở dài rồi lắc đầu nói: “Đáng tiếc, bây giờ ta lại mang thân thể phụ nữ, nhưng vẫn còn rất nhiều thời gian. Lúc này...” Cô ta tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, nở nụ cười. “Đành giao thân thể của cô cho Nguyệt Mặc vậy!”

“Tại sao?”

“Vì ta muốn nhìn thấy các người giao - hợp.” Tay cô ta nhẹ lướt qua gò má Tô Di rồi trượt dần xuống, động tác cơ hồ tràn ngập dục tình, nhưng vẻ mặt lại hết sức chân thành, thẳng thắn. “Cô hoàn mỹ, chân thực là thế, cơ thể lại như vậy, chính là khát vọng mà ta dành trọn cả đời để theo đuổi.”

Tô Di hồ hững đáp lời: “Chẳng mấy chốc quân địch sẽ tới đây, đợi khi nào đánh đuổi được bọn chúng rồi...”

“Đừng lo!” Vẻ mặt công chúa có phần khinh miệt. “Chẳng phải bọn chúng đã bị Huyết Ứng của ta đánh cho sợ chết khiếp rồi sao? Bọn chúng kéo đến đông tới đâu ta cũng không sợ. Không kẻ nào có thể chiến thắng được Huyết Ứng của ta, luôn là như vậy!”

“...Được!” Tô Di cũng nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại thở dài một tiếng. Lúc này chính là giai đoạn then chốt quyết định thắng bại, nếu công chúa có một chút tư duy quân sự thì nên lập tức tập hợp các cao thủ võ lâm, chuẩn bị sẵn sàng tuyến phòng ngự dưới mặt đất, đồng thời sơ tán bách tính mới phải. Nhưng cô ta lại chỉ một mực chú ý tới việc muốn chiếm hữu thân thể của Tô Di. Mặc dù cô ta sở hữu đến ba mươi chiếc Huyết Ứng hùng mạnh, nhưng căn bản không có chút tư duy quân sự nào. Cô ta vốn không phải là con người, chẳng biết rốt cuộc cô ta thuộc giống loài gì? Mà nơi này cũng không phải Trái đất. Như vậy, Nguyệt Mặc và những người kia đều là bị cô ta bắt cóc từ địa cầu tới để làm “thú cưng” ư?

“Ta đi kiểm tra Huyết Ứng, sẽ trở lại ngay thôi!” Công chúa đứng lên, đi tới cửa khoang thì dừng lại, mỉm cười nói: “Hy vọng lúc đó, các người vẫn chưa kết thúc!”

Một lát sau, một bóng người cao lớn, đi ngược hướng ánh sáng, bước vào trong Báo Săn. Cửa khoang chậm rãi đóng lại, chặn mọi đường nhìn ra phía bên ngoài. Nguyệt Mặc ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Tô Di. “Tô cô nương, công chúa không làm gì cô đâu chứ?”

Tô Di lắc đầu.

Nguyệt Mặc ngừng lại một chút rồi nói: “Công chúa rốt cuộc là yêu quái phương nào? Cô kiến thức sâu rộng, chắc hẳn phải biết lý do khiến tính tình của nàng ta lại đột ngột thay đổi, còn một mình sở hữu những chiếc máy bay kia nữa?”

“Tôi không biết!” Tô Di đáp. “Tôi chỉ biết cô ta chắc chắn không phải con người.”

Về mặt Nguyệt Mặc hết sức căng thẳng, trong đôi mắt hiện lên một tia cay đắng: “Đây là ý trời muốn tiêu diệt Đại Đường chúng ta hay sao?”

“Anh có thể giúp tôi thoát thân được không?” Tô Di hỏi.

Nguyệt Mặc móc một cây súng lục từ trong tay áo của mình ra, đưa cho cô. Khi những ngón tay thô to lướt qua lòng bàn tay mềm mịn của cô, anh ta đột nhiên cảm thấy như mình vừa chạm phải lửa, lập tức rút về. Trong miệng không thể khống chế, khẽ phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Anh...”

Gương mặt Nguyệt Mặc thoáng ửng hồng, buồn bực nói: “Cô không cần để ý đến tôi, tôi chỉ hơi... Lát nữa, người của tôi sẽ truyền tín hiệu đến, bọn họ sẽ tạm thời cầm chân công chúa và đám thị vệ của nàng ta. Lúc ấy, cô hãy nhanh chóng trốn đi!”

Tô Di cũng không nhiều lời, chỉ gật gật đầu, nói: “Có lẽ các anh không cần xung đột trực tiếp với cô ta làm gì, tôi e rằng cô ta vẫn còn thứ gì đó được giấu giếm rất kĩ. Nếu tôi đoán không nhầm thì chẳng bao lâu nữa Lính đánh thuê sẽ trực tiếp đánh xuống đất liền. Đến lúc đó, các anh đừng phản kháng, bọn họ ắt sẽ có cách trừng trị cô ta.”

Nhưng dường như Nguyệt Mặc không hề chú ý lắng nghe những lời cô vừa nói. Hai tay anh ta chợt nắm chặt lấy bả vai mảnh khảnh của cô, trên khuôn mặt vừa ngược lên đầm đìa mồ hôi. Đôi mắt vốn kiên nghị, điềm tĩnh là thế, lúc này bỗng trở nên mờ mịt.

Lẽ nào...

Tô Di chết điếng. Công chúa đương nhiên thấu hiểu tính cách của Nguyệt Mặc, nhưng vì muốn để cho anh ta và cô cùng làm việc đó, cô ta đã dùng tới thủ đoạn hèn hạ như vậy?

Điểm này, so với lúc thức tỉnh cũng chẳng có gì khác biệt. Cô đẩy anh ta ra, mở tủ chứa đồ bên cạnh, lấy một chai nước rồi dốc thẳng lên đỉnh đầu anh ta.

“Như vậy có khá hơn chút nào không?” Cô nhìn khuôn mặt ướt sũng nước của Nguyệt Mặc, thẳng thắn hỏi.

Anh ta vô cùng lúng túng quay người qua chỗ khác, không nói một lời. Ngoài cabin, tiếng động không ngừng truyền đến. Lúc thì là tiếng bước chân dày đặc, lúc lại là tiếng giao tranh quyết liệt, chắc hẳn ngoài đó đang xảy ra một cuộc ác chiến nảy lửa. Công chúa cũng không lập tức quay lại như lời cô ta nói với Tô Di, cả tín hiệu hẹn trước mà Nguyệt Mặc đề cập ban nãy cũng không thấy truyền đến.

Thời gian cứ thế trôi đi, hơi thở của Nguyệt Mặc càng lúc càng nặng nề. Hai tay anh ta hết nắm chặt lại thả lỏng, tựa hồ đang cố gắng kìm nén ham muốn, nỗ lực chịu đựng điều gì đó. Đúng lúc này, mặt anh ta biến sắc, “phụt” một tiếng, một ngụm máu tươi phun lên vách khoang.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Di vội đỡ lấy cơ thể anh ta.

Nguyệt Mặc bỗng nhiên lại đẩy cô ra, chống tay vào tường, khuôn mặt đỏ bừng lúc này chợt trở nên tái nhợt.

“Người tập võ, khí huyết loạn nhanh hơn.” Anh ta thở hổn hển, nhìn về phía Tô Di. “Nếu tôi có làm gì cô thì cô cứ dùng ám khí giết chết tôi ngay nhé!” Cả người anh ta trở nên cứng ngắc, không còn chút đáng đập của một đẳng Minh chủ võ lâm thường ngày.

Song khi Nguyệt Mặc lại phun ra thêm một ngụm máu lớn, Tô Di chợt thấy khuôn mặt anh ta đầm đìa mồ hôi, gân xanh nổi đầy trán, bàn tay anh ta dường như không còn tự chủ, run rẩy đưa xuống phía dưới, nhưng cuối cùng lại dừng ở giữa không trung. Tô Di chỉ có thể quay người qua chỗ khác.

“Anh...cứ coi như tôi không tồn tại.” Cô nói. “Tôi không nhìn, không nghe thấy gì hết.”

Người đàn ông sau lưng cô trầm mặc, chỉ có thể thở dốc như cũ, chứng tỏ anh ta đang phải kiềm chế cơn giãy vò đến mức nào. Tô Di lẳng lặng đứng thẳng người, tay phải bóp chặt cò súng.

Cuối cùng, phía sau truyền đến tiếng sột soạt vội vã, sức lực của anh ta rất lớn, âm thanh cũng càng lúc càng nặng nề hơi thở cũng theo động tác của anh ta mà trở nên gấp rút. Đây là lần đầu tiên Tô Di gặp phải trường hợp như vậy. Nhưng chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi tim đập chân run, cuối cùng Tô Di cũng bình tĩnh trở lại. Trong lòng chậm rãi dâng lên sự kính trọng và khâm phục đối với đẳng quân tử chính trực này. Việc đang làm có thể khiến anh ta tự cảm thấy mình bị ối, nhưng Tô Di lại nghĩ đây chính là điểm đáng trân quý ở anh ta.

Nhưng Nguyệt Mặc càng lúc càng có phần... buông thả hơn, hay là những lần phóng thích dục vọng vừa rồi càng khiến anh ta lún sâu vào khát khao ái dục?

Lòng bàn tay Tô Di đầm đìa mồ hôi lạnh, cô thoáng giật mình kinh sợ. Tại sao thuộc hạ của Nguyệt Mặc vẫn chưa thấy truyền tín hiệu đến? Nếu như bọn họ thất bại, chẳng phải cô công chúa biến thái kia sẽ được dịp tới chứng kiến cô và Nguyệt Mặc “chiến đấu”? Nhưng lúc này, Nguyệt Mặc tựa hồ trầm luân vào dục vọng rồi...

Mà nói không chừng, một giây nữa Mạnh Hi Tông sẽ tới đây. Tuy cuộc chiến ban nãy vừa mới thất bại nhưng nếu Tô Di là anh ta, trước tiên cô sẽ khôi phục lại binh lính trước rồi tìm cách phản công - lý do rất đơn giản, Huyết Ưng tuy lợi hại nhưng chỉ có thể xưng bá trên bầu trời. Mạnh Hi Tông có thể cho Báo Săn thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, trực tiếp xuống tới mặt đất, điều quân đổ bộ lên đất liền, đám Huyết Ưng căn bản sẽ không kịp đề phòng. Đây chính là ưu thế tự nhiên của chiến đấu đổ bộ lên đất liền đối với phe tấn công.

Nghĩ tới đây, Tô Di tay trái nắm chặt lược đạn, tay phải giữ chắc cò súng. Cô vốn tìm cơ hội để trốn thoát khỏi đây, từ nay về sau bắt đầu cuộc sống lang thang một mình nhưng hôm nay, cô công chúa kia còn muốn để cô và Nguyệt Mặc... Cô lại không biết rốt cuộc rơi vào tay Mạnh Hi Tông là tốt hay ở lại chỗ này tốt hơn?

“Tô cô nương!” Một giọng nói khàn khàn bỗng vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Di. Toàn thân cô bỗng chốc cứng đờ, sống lưng bắt gặp đồ mồ hôi lạnh.

Lại nghe Nguyệt Mặc thấp giọng nói: “Cô nghe đi... Bọn họ thành công rồi!”

Tiếng huyết sáo trầm thấp khe khẽ vang lên từ phía ngoài khoang thuyền. Tô Di ngẩn người, lập tức gạt đầu, nhảy vọt tới ghế lái, mở động cơ.

“Anh...” Cô quay đầu nhìn Nguyệt Mặc.

Bởi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, búi tóc của anh ta có phần xổ tung, áo choàng trên người vẫn rất chỉnh tề. Lúc này, anh ta cũng đang ngược mắt nhìn Tô Di.

“Tô cô nương, cô qua đây!” Anh ta xoay người, đưa lưng về phía cô. “Xin hãy đánh một chưởng thật mạnh vào huyết phế du^[1] của tôi. Tôi đã tản hết chân khí ở chỗ này rồi, một khi bị đánh mạnh, tôi sẽ chìm vào hôn mê. Lúc đó, cô hãy ném tôi ra ngoài.”

[1] Huyết phế du: Dưới gai đốt sống lưng thứ 3, huyết có tác dụng đưa kinh khí vào (du) tạng phế, nên gọi là phế du.

Tô Di đi tới phía sau lưng anh ta, hỏi: “Ở chỗ nào?”

“Dưới bả vai phải ba tấc.”

Bàn tay phải của Tô Di ấn lên tấm lưng rộng của anh ta.

“Dịch về phía bên trái hai tấc... xuống dưới ba phân... dịch về phía bên phải bốn tấc...” Anh ta lẳng lặng nói. Tô Di là một người thuộc thể giới hiện đại, đương nhiên không thể tìm được huyết phế du một cách chính xác.

“Chính là chỗ đó!” Anh ta khàn giọng nói.

Tô Di thở phào nhẹ nhõm, vừa định đánh mạnh xuống, người trước mắt lại chợt xoay người. Khuôn mặt tuần tú nhìn xuống cô từ trên cao, trong đôi mắt đen láy, sâu thẳm đó tựa hồ có một ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt.

“Tô cô nương...” Anh ta nắm chặt hông cô, khẽ cúi đầu, đôi môi nóng rực trong nháy mắt đã áp xuống bờ môi lạnh lẽo của cô, mang theo dục tình vì kìm nén cực độ mà lúc này bộc phát dữ dội. “Đắc tội...”

Vừa chạm vào, môi lưỡi tựa như người chết đuối hớp được chút không khí, mạnh mẽ xâm chiếm khoang miệng cô, điên cuồng đòi hỏi. Tô Di nhấc khuỷu tay, định đánh vào bụng anh ta, nhưng một cao thủ võ lâm như anh ta sao có thể dễ dàng để cô đánh lên. Anh ta lập tức trở tay, nắm lấy hai tay cô, sau đó gấp lại, trói hai tay cô về phía sau lưng. Bàn tay to thô lại vội vã chụp lên ngực cô.

Sự vuốt ve mạnh bạo của người luyện võ khiến Tô Di đau nhức khôn cùng. Mà khó chịu hơn là anh ta tùy ý làm càn với đôi môi cô. Cô cắn vào môi anh ta, giúp anh ta tỉnh táo trở lại nhưng anh ta không né cũng không tránh, vị máu tanh chậm rãi lan tràn khoang miệng, động tác của anh ta trở nên mạnh hơn, môi lưỡi quần quýt không rời, dường như muốn nuốt trọn cả người cô vào bụng.

Tô Di lại giơ chân, định đá vào hạ bộ của anh ta, tuy nhiên chỉ uổng công vô ích, hai chân anh ta khép lại, dễ dàng khóa chặt người cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Mà hành động này vô tình đã kích thích thần trí vốn trầm luân trong dục vọng của Nguyệt Mặc, bàn tay đang trói chặt hai cánh tay cô bỗng nhiên trượt về phía dưới...

Một tiếng “rầm” vang lên.

Cơ thể căng cứng của người đàn ông cuối cùng cũng xụi lơ, nặng nề đè xuống người Tô Di. Cuộc tấn công lần thứ ba này của Tô Di rốt cuộc cũng có hiệu quả - cô dùng sức lực đánh mạnh vào huyệt đạo sau lưng anh ta. Nhưng cú đánh này khiến cơ thể vốn yếu ớt của Tô Di phải thở dốc. Cô gắng sức quăng anh ta xuống dưới đất. Hai mắt anh ta nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, chìm sâu vào cơ hôn mê.

Tô Di lập tức dán người vào tấm kính thủy tinh phía trước, nhìn quanh một vòng, bên ngoài tuyệt đối không có một bóng người. Cô khẽ hé mở cửa khoang, kéo Nguyệt Mặc từng chút, từng chút rời khỏi Báo Săn.

Cuối cùng cũng đưa được anh ta xuống đất, cô đưa mắt nhìn lại. Anh ta là một người tốt. Hy vọng thuộc hạ sẽ bảo vệ anh ta. Vả lại, với tính cách của Mạnh Hi Tông, anh ta nhất định sẽ không gây khó dễ với một cao thủ võ lâm như Nguyệt Mặc, chưa biết chừng còn thu nhận anh ta làm việc dưới trướng của mình.

Cô xoay người bước vào Báo Săn, ngồi trở lại ghế lái, ấn vào nút điều khiển, cửa khoang bắt đầu chậm rãi đóng lại. Chân cô đạp xuống bàn đạp, cất cánh.

Tạm biệt, Trái đất hư ảo này.

Tạm biệt Mạnh Hi Tông.

Cô nhấn mạnh xuống nút điều khiển.

“Bíp! Bíp! Bíp...” Không hề có cảm giác rung lắc và sự chuyển động lên cao như trong dự liệu, thay vào đó là tiếng cảnh báo dồn dập vang lên. Cô kinh hãi! Trên màn hình kiểm soát hiển thị có vật thể lạ đang cản trở cửa khoang đóng lại.

Lẽ nào Nguyệt Mặc đã tỉnh?

Cô vội vã rút súng, quay đầu lại.

Cửa khoang mảy tro thẳm thoát nhìn không có vẻ gì bất thường, vẫn nặng nề, lạnh băng, cứng rắn và không hề nhúc nhích. Vậy mà ở phía bên tay phải vốn là vị trí sát rìa bí mật của thân máy bay bỗng có một bàn tay ai đó đang từ từ thò vào. Có thể nhìn ra đó là bàn tay của một người phụ nữ. Bàn tay mảnh rẻ, ngón tay thon dài cùng những chiếc móng hồng xinh xắn. Tô Di không chút chần chừ, chìa nòng súng về phía đó, từng tiến “păng păng păng” chất chứa vang lên.

Trong nháy mắt, bàn tay đó dính đạn, máu thịt bầy nhầy. Cảnh thịt nát xương tan bắn đầy trước cửa khoang và trên mặt đất hiện lên trước mắt. Nhưng bàn tay đáng lẽ phải tê liệt hoàn toàn thì lúc này lại từ từ chuyển động, ấn lên trên cửa khoang.

“Tô Di, sao cô có thể rời xa ta được?” Giọng nói khiến người ta phải sởn gai ốc vang lên, Tô Di nhìn ra phía cửa khoang làm bằng chất liệu siêu bền chuyên phục vụ cho du hành vũ trụ lúc này lại bị chính bàn tay xương khô thịt thối kia chậm rãi đè hẳn xuống.

33. Chương 34: Đường Sinh Tử

Công chúa bước vào cabin. Cô ta đã thay sang một bộ váy dài hoàn hảo, khuôn mặt và mái tóc dài cũng được chỉnh trang sạch sẽ, gọn gàng, cả khuôn mặt lộ ra vẻ sáng bóng, mịn màng. Đối lập với nét thanh xuân tươi đẹp này là những vết máu loang lổ trên chiếc váy dài của cô ta. Từ lúc nào cô ta đã trở thành cao thủ vô lâm rồi? Thậm chí còn lợi hại hơn cả Nguyệt Mặc? Tay không mà có thể chống lại được Báo Săn, bóp méo cả cửa khoang?

“Cô không nghe lời!” Đôi môi mỏng của cô ta mím lại, uyển chuyển tiến đến gần.

Việc đã đến nước này, Tô Di cũng không giả bộ nữa, thậm chí cũng không thêm nhiều lời, liền chia súng thẳng vào tim cô ta, bắn liên tiếp. Nhưng nhìn về ngoài công chúa gây yếu là vậy mà lúc này lại giống như quỷ mị, nhanh nhẹn đến khó tin, một giây trước, cô ta còn đứng trước cửa khoang, một giây sau, Tô Di chỉ thấy bóng dáng cô ta chớp động trong nháy mắt rồi ngay sau đó đã đứng chễm chệ trước mặt Tô Di tự bao giờ.

Cổ tay Tô Di bỗng truyền đến một cơn đau nhức, khẩu súng lục nhanh chóng bị đoạt mất. Cơn đau nhức từ cổ tay nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể, hai chân đột nhiên rời khỏi mặt đất. Cô định thần nhìn lại, khuôn mặt cười cợt của công chúa gần ngay trong gang tấc, cánh tay mảnh khảnh của cô ta bóp chặt lấy cổ cô, dễ dàng nhấc bổng cô lên cao. Trong nháy mắt, Tô Di cảm thấy khó thở, cô khe khẽ thở gấp, nhắc chân đá mạnh vào đầu gối của công chúa, nhưng phản ứng của cô ta mau lẹ đến kinh người, một tay bắt gọn bắp chân Tô Di, nắm đầu ngón tay bắt giắc bầu chặt. Cơn đau đớn không gì kể xiết nhanh chóng truyền từ bắp chân Tô Di lan ra khắp cơ thể. Cô thậm chí còn nghe rõ tiếng xương chân của mình gãy vụn, kêu răng rắc. Công chúa chỉ dùng tay không mà cũng có thể bóp gãy đầu khớp xương của cô!

Công chúa hơi nghiêng đầu, tựa hồ đang thưởng thức vẻ thống khổ trên gương mặt Tô Di, giọng nói lại nhẹ nhàng như đang thì thầm với người tình: “Sau này đi theo ta, không được phép chống đối nữa.”

Tô Di đã đau đến chết đi sống lại, hô hấp càng lúc càng trở nên khó nhọc, cơn choáng váng cùng cảm giác đau buốt cùng lúc hành hạ, khiến cô vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng. Lúc này, công chúa mới thả lỏng tay, cơ thể Tô Di trượt ngã xuống mặt đất, cô như con cá vó được nước, thở dốc từng hơi. Hóp từng ngụm không khí.

“Cấu tạo cơ thể cô tuy rằng hoàn mỹ nhưng lại quá yếu ớt.” Công chúa nhìn cô từ phía trên, chậm rãi nói. “Cô như vậy, sao có thể chống đỡ được ta đây?”

Trong lòng Tô Di thầm mắng một tiếng: “Đồ thần kinh!”, rồi xoay người, bò ra bên ngoài khoang thuyền. Cô biết công chúa mạnh mẽ đến kinh người nhưng bên ngoài khoang thuyền kia vẫn còn Nguyệt Mặc, cô vẫn còn một chút hy vọng!

Cơn đau trên bắp đùi khiến chân trái của Tô Di gần như không thể dùng sức, nhưng cô vẫn cố chặt vật, nỗ lực bò. Trong mắt công chúa, hành động này xem ra hết sức thú vị! Bởi cô ta không lập tức ngăn cản sự trốn chạy yếu ớt của Tô Di, trái lại còn cúi đầu, bật cười khanh khách.

“Quả thật rất đáng yêu...” Cô ta cất lời khen. “Một cô nàng ngoan cường, Tô Di, ta càng lúc càng thích cô rồi đây! Đợi ta đổi sang cơ thể của đàn ông...”

Tô Di cơ hồ ngã lộn nhào khỏi Báo Săn, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Nguyệt Mặc đã ngồi dậy tại chỗ, đang đưa tay dụi mắt.

“Nguyệt Mặc! Cứu tôi!” Tô Di hét lớn một tiếng.

Cơ thể Nguyệt Mặc cách cô chỉ vài mét bỗng trở nên cứng đờ, ngược mắt nhìn qua, cặp mắt kia vẫn mờ mịt nhưng hừng hực như cũ. Đúng lúc này, Tô Di bỗng thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, bay vọt lên! Sau lưng là một bàn tay mềm mại, công chúa đã nhấc bổng cô lên.

“Xoẹt” một tiếng, cả vai Tô Di có cảm giác mát lạnh, cô cúi đầu nhìn, chiếc áo mặc trên người đã bị công chúa xé rách, lộ ra hơn nửa bầu ngực trắng nõn. Một giây sau, lưng cô bị một bàn tay đẩy mạnh, cô giống hệt một món đồ chơi, bị người ta thẳng tay ném về phía Nguyệt Mặc. Nguyệt Mặc nhanh như cắt, vươn cánh tay dài chụp lấy cô. Ánh mắt anh ta dường như đã hoàn toàn mất kiểm soát, lướt dọc phần da thịt lộ ra của cô, hô hấp trở nên nặng nề, gấp gáp.

“Ta muốn chứng kiến các ngươi giao - hợp. Giọng nói nhàn nhạt của công chúa truyền đến. “Nếu không, ta sẽ giết chết các ngươi ngay lập tức!”

Cơ thể Tô Di vốn yếu ớt, phen giầy vò này đã rút cạn sức lực của cô. Nhưng cô biết, Mạnh Hi Tông nhất định sẽ mau chóng tới đây. Cô chỉ cần kéo dài thời gian là sẽ có thêm một chút hy vọng.

“Nếu cô muốn tôi thì sao lại đẩy tôi cho anh ta?” Tô Di hỏi.

Công chúa cười cười, đang định mở miệng, lại chợt như nhìn thấy điều gì, mỉm cười, không trả lời. Trong lòng Tô Di thầm kêu: “Không ổn rồi!”

“Tô Di...” Người đàn ông đang ôm siết lấy cô bỗng nhiên buông tiếng thở dài nặng nề. Trong nháy mắt, cô choáng váng mặt mày, liền bị gã đàn ông đặt nằm xuống đất... Tô Di nào phải đối thủ của anh ta? Trong bóng đêm, ánh mắt anh ta đen thẫm, đục ngầu, anh ta nắm chặt cả vai cô, dồn dập đặt nụ hôn lên chiếc cổ trắng ngần, mềm mịn như tuyết. Tô Di dùng hết sức lực toàn thân để giãy giụa, nhưng chỉ hoài công vô ích. Nguyệt Mặc vẫn gắt gao siết chặt, không cho cô có cơ hội nhúc nhích. Tiếng trách cứ khàn khàn nơi cổ họng Tô Di khiến Nguyệt Mặc tỉnh táo đôi chút. Nhưng cô lại không biết rằng phần da thịt trắng nõn, mịn màng anh ta đang đụng tới chỉ càng khiến ngọn lửa dục tình trong lòng người đàn ông bùng cháy dữ dội...

“Xin thứ lỗi! Xin thứ lỗi!” Anh ta lẩm bẩm trong vô thức, miệng và tay lướt dọc khắp người cô. Trái tim Tô Di chìm sâu xuống vực thẳm, cô có cảm giác mình tàn đời đến nơi rồi.

Trên đỉnh đầu chợt thấy xuất hiện một bóng đen, đó chính là công chúa, cô ta đang đứng phía sau hai người, lẳng lặng nhìn. Tô Di thực sự không biết phải nói gì, hai quân sắp giao chiến, thế mà điều công chúa một lòng hướng tới lại chỉ là điều này! Tại sao cô ta lại cố chấp đến vậy? Tại sao lại muốn theo đuổi thân thể của một người phụ nữ mà cô ta cho rằng là hoàn mỹ?

Trong nháy mắt, Nguyệt Mặc định tiến hành bước tiếp theo. Toàn thân Tô Di run lấy bầy, cô không còn chút sức lực nào để giãy giụa, chỉ biết trừng mắt nhìn từng hành động của anh ta. Lòng cô hoàn toàn chìm sâu xuống vực thẳm, cảm thấy vừa hối hận vừa tuyệt vọng. Đôi mắt tràn ngập lửa dục của anh ta nhìn cô chằm chằm, lướt dọc từ cơ thể non nớt, trắng mịn tới khuôn mặt khả ái, bất lực đó. Đằng sau ánh mắt vì ham muốn mà trở nên đục ngầu dường như còn ẩn chứa vẻ đau thương, xót xa cùng cực.

Tô Di hiểu, Nguyệt Mặc đang cố dùng ý chí cuối cùng của mình để chống lại dục vọng bùng phát dữ dội. Cô thực sự muốn khóc òa lên, nhưng đến chút sức lực để bật khóc cô cũng không có. Công chúa vẫn đứng bên quan sát, hai người bọn cô sẽ chết bất cứ lúc nào, nhưng cô cũng không còn quan tâm nữa. Cô chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Nguyệt Mặc, không ngừng nhỏ giọng trấn an: “Không sao, không sao, tỉnh táo lại đi, anh có thể làm được mà...”

Dần dần, động tác của Nguyệt Mặc chậm lại, hơi thở cơ hồ cũng bình ổn.

“Xin lỗi!” Anh ta thấp giọng nói, giơ tay ấn vào trán mình.

“Thật chán quá đi!” Giọng nói của công chúa lẳng lặng vang lên, lộ ra chút bức dọc khó chịu. Một giây sau, Tô Di bỗng thấy đầu văng mắt hoa. Cơ thể cao lớn, cường tráng của Minh chủ vô lâm Nguyệt Mặc bị ném văng ra xa, dễ dàng như quăng một đứa trẻ con. Dưới ánh trăng ảm đạm, đôi mắt công chúa sáng quắc khác thường, cô ta từ trên cao nhìn xuống cơ thể Tô Di lúc này đang áo quần xộc xệch, nở nụ cười nhàn nhạt. Cô ta khom lưng, cúi người, hai tay giữ chặt lấy cơ thể Tô Di, đều ghé sát xuống, hẳn là muốn hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Tô Di chỉ cảm thấy toàn thân run bắn đến tê dại, khuôn mặt cô gái trước mắt này xem ra còn đẹp hơn cả mình. Nhưng trong đôi mắt sáng rỡ như ánh trăng đó, lửa dục lại hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết. Tô Di nghiêng đầu, né tránh nụ hôn của công chúa theo bản năng, lại thấy một bóng đen ào đến như mãnh hổ, lao thẳng về phía cô ta.

Bàn tay đang giữ chặt lấy Tô Di của công chúa chợt buông lỏng, không thể không bật người dậy tiếp chiêu tấn công bất ngờ của Nguyệt Mặc vừa đánh tới. Dưới ánh trăng sáng ngàn, bóng dáng của hai người đuổi đánh với tốc độ nhanh tựa vũ bão. Đó là tốc độ mà Tô Di không thể phân biệt được bằng mắt thường, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng vài đòn tấn công của Nguyệt Mặc, còn động tác của công chúa quá nhanh nhạy và sắc bén, cô căn bản không thể nhìn ra.

Công chúa rất nhanh đã chiếm thế thượng phong! Trong lúc tranh đấu, không ngừng nghe thấy tiếng thân thể bị trúng những đòn mạnh và tiếng “hừ” khe khẽ của Nguyệt Mặc. Cuối cùng, lồng ngực của Nguyệt Mặc bị công chúa đánh mạnh một quyền, cơ thể nặng nề ngã nhào xuống đất, cách chỗ Tô Di chưa đầy một mét, giãy giụa một lát rồi dường như rất khó có thể đứng lên lần nữa.

Trên khuôn mặt diễm lệ của công chúa không vương chút ý cười. Cô ta khẽ quát một tiếng, nhấc hai tay lên, ở cự li cách hơn mười mét, hướng về phía hai người mà đánh tới. Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, dường như Nguyệt Mặc vận dụng hết sức lực cuối cùng của mình, xoay người một cái, nằm phủ lên người Tô Di.

Cơ thể nặng nề đè chặt lấy Tô Di, giống như phải chịu một lực đánh cực mạnh, cơ thể anh ta chấn động một hồi, ánh mắt đen thẫm trong nháy mắt mở trừng trừng, khóe miệng chảy xuống một dịch thể nóng ẩm. Tô Di ôm lấy cơ thể gần như tê liệt của anh ta, cảm thấy mình quả thực sắp phát điên đến nơi rồi!

Đúng lúc này, luồng ánh sáng bạc mạnh mẽ lóe lên rồi vụt tắt. Mấy đường hỏa tuyến vững chắc tựa những tia chớp màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã xé đôi màn đêm u tối. Đó chính là súng máy của đội quân Báo Săn Lính đánh thuê, sau cú nhảy trong chớp mắt, đã trực tiếp bắn phá mục tiêu dưới mặt đất.

Tô Di được Nguyệt Mặc đang hấp hối ôm chặt lấy, ngược mắt chỉ thấy trong làn mưa bom bão đạn, thân hình của công chúa giống như một con rồng màu trắng, dùng tốc độ cực nhanh, tránh được hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác của Lính đánh thuê.

“Huyết Ưng! Tấn công!” Cô ta hét lớn một tiếng, nhưng bản thân lúc này lại đang ở giữa trận đồ bắn phá của súng máy, không sao thoát ra được.

Đáp lại lời cô ta là tiếng nổ rung trời và ánh lửa lóe sáng phía đằng xa. Tô Di nghe hiểu tiếng động cơ kia - Mạnh Hi Tông sao có thể để công chúa có cơ hội phản công kia chứ? Pháo đài vũ trụ và đội quân Báo Săn trực tiếp thực hiện bước nhảy siêu quang tốc xuống gần mặt đất, việc trước nhất là ném bom phá hủy toàn bộ Huyết Ưng, cần quét giết chết lực lượng quân đội, sau đó nhanh chóng đổ bộ xuống đất liền, với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chiếm lĩnh toàn cục!

Quả nhiên, một lát sau, vài chiếc Huyết Ưng bị nổ chỉ còn lại nửa thân máy bay, chao đảo trên bầu trời rồi rất nhanh bị hỏa lực của Lính đánh thuê bắn hạ. Cùng những chiếc Huyết Ưng bị hủy hoại nặng nề là vẻ mặt kiên cường, bất khuất đến quỷ dị của công chúa.

Lính đánh thuê đã đổ bộ lên đất liền, từ mấy góc tối, thuận lợi bắn lên công chúa bằng súng tự động. Cơ thể mảnh mai của cô ta lắc lư, dao động rồi chợt ngã xuống đất. Lính đánh thuê từ một góc tối lập tức lao đến, kéo cơ thể mang đầy thương tích của cô ta lên. Vô số súng ống nhắm thẳng vào người, để cô ta quỳ mọp dưới đất.

Một tên lính đánh thuê buông lời lăng mạ: “Mẹ kiếp! Trúng mấy phát đạn mà vẫn chưa chết, ả đàn bà này cũng ghê gớm thật!”

“Các người sẽ phải trả giá...” Mái tóc dài xoả tung của công chúa che gần nửa khuôn mặt, giọng nói yếu ớt theo gió truyền tới.

Gã lính đánh thuê nghe không hiểu ngôn ngữ của cô ta, trầm giọng chửi một câu gì đó rồi đập mạnh báng súng vào gáy cô ta. Trong nháy mắt, công chúa ngã nhào trên mặt đất, không biết sống chết ra sao.

Mấy gã đánh thuê khác đi tới, kéo Nguyệt Mặc rời khỏi người Tô Di. Nguyệt Mặc cũng bị chia súng vào người, quỳ mọp dưới đất bên cạnh cô. Dưới ánh mắt khinh miệt của đám Lính đánh thuê, Nguyệt Mặc chặt vật cởi áo khoác ngoài của mình, đắp lên người Tô Di, che khuất thân thể mang đầy thương tích của cô. Nhưng hành động này lại khiến anh ta bị đám lính đánh thuê hung hăng đá cho mấy phát.

Sau đó, xung quanh là khoảng không yên tĩnh dài đằng dặc, chỉ có tiếng bước chân khe khẽ của quân Lính đánh thuê cùng một vài âm thanh của súng ống, đạn dược thỉnh thoảng lại vang lên. Cuối cùng, một đôi boot đen, sáng bóng chợt xuất hiện trước mắt Tô Di. Bóng dáng cao lớn ấy trong nháy mắt đã che khuất toàn bộ ánh sáng trên đỉnh đầu cô.

“Cô gái ngoan cố này...” Anh thở dài một tiếng, bàn tay to lớn nắm chặt lấy hông cô rồi nhấc bổng cô lên.

Cô khẽ kêu một tiếng đau đớn, cơn đau ở bắp đùi chợt tăng lên. Động tác của người đàn ông chỉ hơi dừng lại một chút, cánh tay thuần thục ôm cô vào lòng, tựa như người lớn đang ôm một đứa trẻ nhỏ.

Tô Di thiếu chút nữa đã rơi lệ. Bởi từng cho rằng nơi này là Trái đất nên cô đã dùng đạn hạn nhân để uy hiếp anh. Cô trung thành với đất nước, cũng có nghĩa là phản bội lại anh. Nhưng anh dường như thấu hiểu nỗi lòng cô, còn nói chỉ cho phép cô trốn đi một lần...

Cô là một trong vô số đồ chơi của người đàn ông này, nhưng rốt cuộc cô vẫn phải dựa vào sự cứu vớt của anh. Rốt cuộc, lòng ngực của anh lại là nơi an toàn nhất, yên bình nhất, yên bình đến nỗi cô muốn buông bỏ mọi sự cố chấp để rồi chìm đắm trong giấc ngủ mê man.

“Là ai đã làm?” Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến, ánh mắt đen thẫm lướt qua những vết hôn bầm tím trên người cô. Gương mặt anh tuần với ngũ quan như tạc của anh lạnh đến thấu xương. Anh hướng mắt qua một bên, ánh nhìn rơi xuống người Nguyệt Mặc. “Là hắn?”

Tô Di đau đớn khẽ thở dốc, lại bị câu chất vấn này khiến cho cả kinh, nhất thời cứng đờ người, không thốt nên lời.

“Anh ta không làm gì tôi...” Cô khẽ nắm lấy vật áo của anh. “Ngài chỉ huy, anh ta có thể vì ngài mà...”

Nhưng Mạnh Hi Tông căn bản không chịu nghe lời cô nói. Hai người quần áo xộc xệch, lại còn thứ mùi đặc trưng kia nữa, bấy nhiêu đó đã đủ để nói lên tất cả. Anh cười lạnh, rút khẩu súng lục bên hông ra, nhắm thẳng vào Nguyệt Mặc, “pằng pằng pằng” vài phát. Nguyệt Mặc vốn đã bị trọng thương không kịp “hừ” một tiếng đã ngã bệt xuống đất. Đám lính đánh thuê đứng bên cạnh lập tức kéo thi thể của anh ta đi.

Tô Di giật mình, không thốt nên lời.

Mà Mạnh Hi Tông hoàn toàn không để tâm đến vẻ khiếp sợ của cô, anh một tay cởi bỏ chiếc áo choàng đàn ông khoác trên người cô, đón lấy bộ quân phục sạch sẽ vừa được đưa tới trở mình bọc cô lại, sau đó bước nhanh về phía Báo Săn đỏ bên cạnh.

Lúc đi ngang qua chỗ công chúa đang hôn mê bất tỉnh, anh không liếc mắt nhìn lấy một lần, trầm giọng hạ lệnh: “Đưa cô ta đi!”

34. Chương 35: Cái Chết Của Người Máy

Hằng tinh màu cam tựa hồ vĩnh viễn là một hỏa cầu bốc cháy đến vô tận, thiêu hủy từng chút, từng chút năng lượng của mình. Hành tinh xanh tĩnh lặng quay quanh hằng tinh theo quỹ đạo vòng tròn, chính xác hơn bất cứ loại đồng hồ cao cấp nào.

Theo sự tự quay của các hành tinh, đại lục rộng lớn lần nữa ngênh đón thứ ánh sáng huy hoàng, rực rỡ. Nhìn từ ngoài không gian, một nửa tinh cầu vẫn chìm trong bóng tối, nửa còn lại sáng rõ tựa ban ngày, cũng giống như loài người trên tinh cầu này luôn khiến người ta có cảm giác nhu nhược mà quý dị khác thường.

Mạnh Hi Tông không tiếp tục nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ nữa, ánh mắt anh chuyển dời sang thân thể người phụ nữ đang nằm trên giường. Tối hôm qua, sau khi đưa cô và Báo Săn trở về, anh còn chưa kịp bày tỏ bất cứ thái độ gì thì cô đã chìm sâu vào hôn mê. Kết quả chẩn đoán của quân y cho thấy: “Từng bị va đập mạnh, toàn thân bị trọng thương, nhiều chỗ xuất huyết trong. Mặc dù đã được dày công điều trị nhưng chỉ ít vẫn cần phải nghỉ ngơi trong vòng một tháng, may ra mới hoàn toàn hồi phục được sức khỏe. Không có dấu hiệu bị xâm phạm.”

Trên chiếc giường lớn trắng như tuyết, cô gái nằm bất động ở đó với mái tóc đen dài, làn da mịn màng, trơn nhẵn như đồ sứ, vẻ mặt có phần tái nhợt. Bờ vai nhỏ bé, yếu ớt, khuôn mặt trông có vẻ hốc hác đi nhiều, cho dù đang ngủ mê man nhưng hai tay cô vẫn nắm chặt, làm thành một tư thế phòng bị.

Sau khi viên quân y rời đi, Mạnh Hi Tông đích thân lau rửa những chỗ bẩn thỉu khắp cơ thể cô. Khắp người cô dày đặc vết hôn xanh tím cùng mùi của gã đàn ông khác khiến Mạnh Hi Tông trầm lặng rất lâu.

Anh không hề cảm thấy bản thân mình yêu thích Tô Di quá nhiều nhưng cũng không hẳn là không quan tâm, không để mất tới. Cô gái này rõ ràng có ý nghĩa vô vùng đặc biệt đối với anh. Mỗi lần trước mặt anh, cô lại ngoan ngoãn như một chú mèo con, cố sức lấy lòng anh. Cho dù biết thừa cô chỉ là đang lợi dụng sự sủng ái của anh để cứu lấy chính mình nhưng anh lại tuyệt không ghét bỏ, thậm chí còn cảm thấy hơi thích tính cách của cô.

Anh cũng thích cả cơ thể cô. Cơ thể cô không hề giống với lời nói và hành động của cô chút nào, luôn không thể che giấu được bất cứ điều gì. Ở trên giường, cô ngây ngô cực tuyệt, nhưng cuối cùng, dưới sự tấn công dồn dập của anh, cơ thể ấy lại không thể kiềm chế mà cùng anh chìm đắm. Quá trình chinh phục một trinh tiết liệt nữ như vậy không thể nói là không vui sướng cho được. Hơn nữa, đáng người cô thuộc loại nhỏ nhắn, trắng trẻo, mềm mại mà Mạnh Hi Tông yêu thích, ôm vào lòng cũng rất dễ chịu.

Cái đêm ở thành phố Tự Do kia, nếu không xảy ra hỏa hoạn, cô rõ ràng là đã rung động trước anh... Giờ lại dùng một cách thức quyết liệt khác để giành cơ với anh sao?

Điều này khiến Mạnh Hi Tông giận đến tái mặt. Mặc dù hành động của cô thực sự đúng với kỳ vọng của anh. Mặc dù anh đã sớm biết, nơi này căn bản không phải là Trái đất, không phải là quê hương của cô... Mạnh Hi Tông nhớ lại cái ngày ở thủ phủ của Cục trưởng cục An ninh tinh cầu Hy Vọng, quản gia đã báo cáo tình hình với anh: “Tô tiểu thư đã sử dụng internet... tìm tòi những thứ kỳ quái... “Trái đất”, “Trung Hoa”, “Trung Quốc”...”

Đồng thời, quản gia còn đưa cho anh xem băng ghi hình giám sát ở phòng cô. Chỉ thấy hình ảnh một cô gái nhỏ nhắn, kinh ngạc ngồi trước màn hình máy tính, đôi môi run rẩy. Khi chỉnh âm thanh to hơn, Mạnh Hi Tông chợt nghe thấy một loại ngôn ngữ vừa quen thuộc vừa xa lạ thốt ra từ miệng cô. Anh rõ ràng nghe thấy cô dùng thứ ngôn ngữ của một quốc gia khác để nói: “Mẹ... Con muốn về nhà!”

Không thể nghi ngờ gì nữa, anh đã từng nghe thấy ngôn ngữ này ở đâu rồi, thậm chí, anh còn có thể nói được nữa. Nhưng trong đầu anh là một mảng trống rỗng. Anh từng lưu lạc nhiều nơi, hiểu rõ cái quá khứ mơ hồ này ẩn giấu nhiều loại khả năng và nguy hiểm. Anh đương nhiên sẽ không để cho Tô Di biết tất cả những điều này, nhưng Tô Di và anh cũng vì thế mà có với nhau hàng trăm mối liên hệ, anh đành phải đưa cô vào phạm vi thể lực của mình.

Ngón tay anh nhẹ nhàng mơn trớn tấm thẻ kim loại trên cổ mình. Mười năm trước, chữ viết khắc trên đó còn có thể nhận ra, mọi người xung quanh không một ai biết nó có ý nghĩa là gì, vậy mà anh lại có thể đọc được rõ ràng ba từ: “Mạnh Hi Tông”. Mà nay, sau mười năm chinh chiến, nét chữ khắc trên đó gần như đã bị mài mòn. Nhưng nhờ có thứ ngôn ngữ kỳ quái ấy của Tô Di mà tấm thẻ kim loại trên tay anh lần nữa trở nên nóng rực.

Nghĩ tới đây, bàn tay của Mạnh Hi Tông chậm rãi thò vào chăn. Cơ thể cô gái trong chăn mềm mại, nhẵn mịn. Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da, nơi đây đặn, nơi tư mật của cô, tựa như muốn xác định, mỗi tác trên cơ thể người phụ nữ này đều thuộc quyền sở hữu của mình.

Cô thông minh, nhu nhược mà thần bí. Cô giống như đã từng tồn tại trong tâm trí anh nhưng lại bị xóa bỏ triệt để, tựa như giấc mộng về một thế giới khác, khiến anh vừa dễ phòng vừa cảm thấy không đành lòng. Cô như vậy, chỉ để một mình anh cưng chiều, bất luận kẻ nào cũng không thể động tới.

Có lẽ anh đã cho cô quá nhiều tự do, nhiều đến mức suýt chút nữa thân thể cô đã bị gã đàn ông khác chiếm đoạt. Sẽ không bao giờ có chuyện như thế xảy ra nữa. Anh hôn mạnh lên trán cô, chợt thấy cô khẽ cau mày khó chịu. Anh chăm chú nhìn cô trong giây lát rồi đứng dậy, rời khỏi khoang nghỉ ngơi.

Một phòng tra hỏi tội phạm được thiết lập ngay tại một góc khuất của pháo đài vũ trụ. Lúc Mạnh Hi Tông bước vào bên trong căn phòng có tường bằng kim loại ấy thì thấy Lý Tích Trung đang nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó chính là “công chúa”, lúc này chỉ còn là một cơ thể với toàn xương và máu thịt bầy nhầy, từ trên xuống dưới có rất nhiều vết thương bị đạn bắn chưa được xử lý, máu khô thành một vệt đỏ đen, chảy xuống đất. Mái tóc dài bù xù xơ tung, che khuất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Rõ ràng là có rất nhiều vết thương trí mạng do bị súng bắn nhưng cô ta vẫn chưa chết. Cô ta bị đóng đinh hình chữ thập trên giá thụ hình, một sợi xích bằng hợp kim siêu bền vắt ngang qua tứ chi và phần eo của cô ta. Có lẽ đã tiêu hao quá nhiều sức lực nên người phụ nữ mạnh mẽ, phi nhân loại này chỉ biết cúi thấp đầu, thoi thóp thở.

Nhìn thấy Mạnh Hi Tông, đám quân cảnh lập tức đứng lên hành lễ. Lý Tích Trung nhìn anh, lắc đầu, nói: “Cô ta không chịu nói bất cứ thứ gì. Hơn nữa, ngôn ngữ cũng bất đồng.”

“Ra ngoài hết đi!” Mạnh Hi Tông nói với giọng nhàn nhạt. Lý Tích Trung hơi do dự, nói: “Ngài chỉ huy, cô ta rất nguy hiểm.” Mạnh Hi Tông gật đầu, đi tới trước mặt cô ta, cách chừng nửa mét thì dừng lại.

Những người không có phận sự đều lui ra ngoài, người phụ nữ kia vẫn giữ nguyên tư thế bất lực, tựa như người đã chết. Mạnh Hi Tông chấp tay đứng nhìn cô ta hồi lâu, chợt thốt lên: “Hóa ra cô đúng là người máy.”

Đầu cô ta giật giật rồi chậm rãi ngẩng đầu lên. Dung nhan thanh lệ xuất chúng ngày nào hôm nay lại như quỷ dị, nhuốm đầy vết máu, làn da tái nhợt như người sắp chết.

“Là anh? Anh biết nói Hán ngữ?” Cô ta nghi hoặc nở nụ cười nhàn nhạt: “Anh là ai? Anh cũng giống như Tô Di, là người Trái đất ư? Tự nhiên ta lại tình cờ gặp được hai người Trái đất sao?”

Mạnh Hi Tông mặt không đổi sắc, nói: “Cô đã đến Trái đất rồi à?”

Cô ta lắc đầu, trong giọng nói có chút thành kính khác thường: “Không... Ta không biết đó là nơi nào, đó là vùng đất mộng tưởng của ta.” Cô ta tựa hồ rơi vào trầm tư, hai mắt hờn sâu dần trở nên sáng rõ.

Tựa như nhớ ra điều gì đó, cô ta thu lại ánh mắt, nhìn chăm chăm Mạnh Hi Tông. “A, đã nhiều năm như vậy, lại là một người Trái đất tới thức tỉnh ta, một người Trái đất khác nhận ra chủng tộc của ta. Anh biết ta là người máy từ khi nào vậy?”

Mạnh Hi Tông trầm giọng nói: “Từ ngày cô bước lên chiến hạm này.”

“Ngày đó, ý thức của ta còn chưa thức tỉnh...” Công chúa tựa hồ suy nghĩ một lát rồi cười nói. “Hóa ra, lúc đó anh... là muốn xác nhận trái tim ta có đập hay không? Có phải anh đã rất thất vọng?”

Mạnh Hi Tông chợt nhớ lại ngày hôm đó, ngay giây phút đầu tiên công chúa bước vào khoang thuyền, trong lòng anh đã dấy lên cảm giác khác thường. Anh thậm chí còn cảm nhận được mùi kim loại kỳ dị trong không khí, thứ mùi đó rất nhẹ nhưng lại khiến anh liên tưởng tới người máy trong truyền thuyết. Chỉ là nghe đồn văn minh Người máy đã bị hủy diệt từ mấy nghìn năm trước, nếu đúng như những gì anh phỏng đoán thì tại sao tên người máy này lại có dáng dấp của một con người? Thế nhưng anh vẫn đưa tay ra, muốn xác định nhịp tim của cô ta. Nhưng công chúa đúng thật là có nhịp tim. Song...

“So với tận mắt nhìn thấy...” Mạnh Hi Tông thần nhiên nói. “Tôi càng tin tưởng trực giác của mình hơn.”

“Đúng là một người đàn ông kiêu ngạo...” Công chúa thở dài một tiếng.

“Phán đoán sai lầm duy nhất của tôi chính là... hóa ra cô còn có một đội phi cơ chiến đấu của riêng mình. Nhưng đáng tiếc, hiện giờ chúng chỉ còn là một đồng sắt vụn.” Mạnh Hi Tông giơ tay, nắm chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô ta, mạnh tới nỗi khiến cô ta phải khẽ thở dốc.

Mắt công chúa bỗng nhiên mở to, tựa như đau lòng khôn cùng, nói: “Anh đã khiến Huyết Ưng...”

“Nói đi!” Mạnh Hi Tông chợt buông bàn tay đang nắm chặt cơ hội sống của cô ta, xoay người đi tới trước bàn, ngồi xuống. “Tại sao các người lại xuất hiện ở nơi này? Nếu như không nói, mười ba nghìn bốn trăm hai mươi ba người dưới mặt đất kia sẽ chết sạch, không còn một mống.”

Công chúa nói: “Nếu như ta nói, anh sẽ tha cho bọn họ chứ?”

“Chưa chắc!”

Trong mắt công chúa ánh lên tia tàn khốc, cô ta trầm mặc hồi lâu.

“Mà thôi.” Cô ta buông tiếng thở dài. “Ta cũng sắp chết rồi, mà bọn họ... Ta khẩn cầu anh hãy tha cho một số ít bọn họ. Bởi nếu như bọn họ chết hết, vũ trụ này sẽ không còn chủng tộc Người máy nữa. Không biết sẽ phải mất bao nhiêu cái nghìn năm, văn minh Người máy mới được phục hồi.”

Mạnh Hi Tông không đáp lại lời thỉnh cầu của công chúa, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, nhấn mạnh: “Nói đi!”

Cô ta cắn môi, thần sắc trên khuôn mặt hết sức chân thành và dịu dàng. Hồi lâu sau, cô ta mới cất tiếng. Dường như lập tức thay đổi thành một người hoàn toàn khác, giọng nói của cô ta không còn là giọng nữ nhỏ nhẹ như trước mà là một giọng nam trầm thấp, khàn khàn. Vì trầm khàn như vậy nên nghe qua có vẻ máy móc, cứng nhắc.

“Ta là Hình Thương, đến từ văn minh Người máy thế hệ đầu, nhưng điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa...

Cách đây rất lâu, thỉnh thoảng ta lại nhận được một vài tư liệu về Trái đất cổ xưa của các người. Có lẽ trong mắt đồng tộc, ta chỉ là một kẻ điên. Ta không thích chiến tranh... Ta dày công tìm tòi trong suốt ba trăm năm mới thấu hiểu được hết những tư liệu kia, cả văn tự, ngôn ngữ và lịch sử. Trên đó miêu tả các triều đại, đặc biệt là thời Đại Đường hưng thịnh, khiến ta tò mò và ngưỡng mộ không ngớt. Những câu chuyện về phong lưu, hiệp khách nghĩa đảm trung can, còn cả chuyện về nữ hoàng đế khuynh quốc khuynh thành, tài ba xuất chúng...

Năm nghìn năm trước, ta mang theo một đội cảnh vệ, rời khỏi tinh hệ của mình. Ta tìm kiếm suốt hai nghìn năm, nhưng không thể tìm thấy Trái đất trong truyền thuyết. Sau đó, nghe nói thủ đô Đế quốc người máy vĩ đại đã bị hủy diệt bởi chiến tranh, ta chính là kẻ cuối cùng còn sống sót trong tộc, nhưng ta đã tìm kiếm suốt hơn vạn năm ánh sáng, lại chỉ tìm được một hành tinh hoang vu.

Ta không có hứng thú và năng lực đi phục hưng lại chủng tộc, nhưng ta nghĩ, ít nhiều gì ta cũng đã thực hiện được mộng tưởng của mình. Để sáng lập ra “Trái đất[1]” trong mơ này, năng lượng của ta sớm đã cạn kiệt. Bây giờ, ta chết trên tay một người Trái đất cũng chính là phần thưởng và lời khẳng định mà thần linh ban cho ta. Bởi rốt cuộc thì ta cũng đã biết, mộng tưởng của mình không hề vô căn cứ, Trái đất thực sự tồn tại. Chỉ tiếc rằng, ta không thể tận mắt nhìn thấy tinh cầu của anh...”

[1] Trong thực tế, Vị Ương cung là cung điện thuộc triều đại nhà Hán không phải nhà Đường. Người máy Hình Thương đã sáng tạo ra “Trái đất” theo sự tưởng tượng và sở thích cá nhân. Những chi tiết xuất hiện trong “thế giới” này chưa chắc đã đúng với lịch sử thực tế, ví dụ như chi tiết Vị Ương cung.

Ánh mắt công chúa rất mực nhu hòa, bình thản. Cô ta nhìn Mạnh Hi Tông, lại tựa như thông qua anh để nhìn sang thế giới của mấy nghìn năm trước. Những lời cổ chấp và đơn thuần cô ta vừa thốt ra đủ để khiến người ta phải kinh ngạc, tất tiếng. Nhưng Mạnh Hi Tông lại nhìn cô ta chằm chằm với vẻ mặt lạnh lùng, tuyệt không có chút thương xót và đồng tình.

Cô ta cũng không thêm để tâm, chỉ biết lẩm bẩm, cứ như đang chìm sâu trong thế giới của riêng mình: “Trong mắt chủng tộc Người máy, ta chỉ là một kẻ điên, trong mắt các người cũng thế. Nhưng cả cuộc đời ta đều vì mục đích tìm kiếm Trái đất xinh đẹp đó mà tồn tại đến tận giờ, ta đã sống như một con người thực thụ... Ta đã đạt được sự nghiệp mà không có bất cứ người máy nào đạt được... Ta... cho dù phải chết cũng không hối tiếc!”

Khi cô ta nói xong những lời này, trong đôi mắt đen lầy chợt hiện lên một tia vằn đỏ mong manh, khuôn mặt tái nhợt như quỷ dị trong nháy mắt cũng sáng lên. Như để chứng minh quyết tâm liều chết của mình, tia vằn đỏ chói mắt kia chỉ ánh lên trong giây lát rồi từ từ phai nhạt, khóe miệng cô ta nhếch lên, nở nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng khép đôi bờ mi lại.

Mạnh Hi Tông chăm chú nhìn thi thể của cô ta trong vài phút mới gọi gã quân cảnh đang đứng ngoài cửa vào.

“Ném vào lò thiêu.” Anh lạnh lùng hạ lệnh.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng tra khảo chợt đổ chuông. Gã quân cảnh nhắc máy, nói vài câu đơn giản rồi chuyển máy cho Mạnh Hi Tông. “Ngài chỉ huy, Thượng úy Liên Đạc đang ở tầng hầm mã hóa.”

Mạnh Hi Tông nhận điện thoại, trầm giọng nói: “Tình hình dưới mặt đất thế nào?”

Liên Đạc từ trước đến nay chỉ cảm thấy hứng thú với việc chiến đấu, lúc này, anh ta xung phong đảm nhận nhiệm vụ khai thác tài nguyên và xử lý những vấn đề còn lại trên mặt đất. Anh ta ở đầu dây bên kia, nói với giọng nửa nghiêm trọng nửa hưng phấn: “Ngài chỉ huy, chúng tôi đang đứng dưới phế tích của Hoàng cung, phát hiện ra một số đồ khá hay ho.”

“Nói!”

“Đây hình như là một dây chuyền sản xuất, chế tạo người máy.” Giọng nói của Liên Đạc trước còn cố kìm nén, giờ rốt cuộc cũng phần chấn, vút lên cao: “Trời ơi, bán thành phẩm của nơi này quả thực... không khác gì với loài người, chỉ khác là trong tim có mạch điện, ồ, trên đầu còn có một loại dịch thể màu lam trong suốt, lớn nhỏ khác nhau. Tôi chưa từng thấy qua loại tinh thể khoáng thạch này.”

Mạnh Hi Tông ở đầu dây bên kia trầm mặc.

Trên mặt đất, Liên Đạc đang đứng trước Báo Săn, nắm chặt máy truyền tin, vừa ngẩng đầu chợt nhìn thấy đám người quỳ mọp đầy dưới đất. Từ chỗ quảng trường Hoàng cung nơi anh ta đang đứng kéo dài đến hết phố lớn ngõ nhỏ của thành thị, khắp nơi đều có người đang quỳ. Những người đó đều bị lính đánh thuê dùng súng đánh đuổi tập trung vào một chỗ. Về mặt bọn họ có căng thẳng, lo sợ, có phần nộ, phản kháng, có bàng quan, chết lặng. Nhưng người nào người nấy đều có những phản ứng hết sức chân thực và sinh động.

Liên Đạc liếc liếc vành môi, thấp giọng nói: “Ngài chỉ huy, người của chúng ta đang giải phẫu mấy cái xác trên mặt đất, kiểm tra cấu tạo bên trong... Tôi nghĩ, hơn một vạn người nơi này có lẽ đều là người máy.”

35. Chương 36: Vực Sâu Vạn Trượng

Trên pháo đài vũ trụ, trong phòng làm việc của Hạm trưởng.

Đây là lần đầu tiên sau hơn nửa năm vây đánh tinh cầu Hy Vọng lần trước, Hạm trưởng của tám chiếc chiến hạm vũ trụ mới tề tựu với nhau. Liên Đạc trầm trọng nhìn quanh một vòng, Mạnh Hi Tông thần nhiên gật đầu. Liên Đạc liền giơ tay, nhấn nút bật mở màn hình tinh thể lỏng khổng lồ.

“Đây là tầng hầm ngầm của Hoàng cung.” Liên Đạc giải thích.

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào con hầm hẹp dài, âm u, mờ tối trên màn hình. Đèn pha của lính đánh thuê chiếu vào đáy hầm, bọn họ liền thấy một nơi rộng rãi, thoáng đãng, tràn ngập ánh sáng. Mà khi máy quay lia tới chỗ rộng lớn, thông thoáng đó, ánh mắt mọi hứng thú của mọi người dần trở nên kinh ngạc đến đông cứng.

Đó là một tầng hầm ngầm cực kỳ rộng lớn, tường được trát bằng một lớp kim loại đúc bằng hợp kim cực kỳ bền chắc, dưới ánh đèn vẫn còn mới tinh, không chút rỉ sét. Ở một đầu gian phòng có đặt rất nhiều rương linh kiện bằng kim loại xếp chồng lên nhau. Ở một đầu khác, lại có hơn mười cơ thể con người được ướp lạnh trong lồng thủy tinh, thoạt nhìn có vẻ rất sống động. Hai đầu còn lại là thiết bị sản xuất khổng lồ. Toàn bộ được đúc bằng kim loại màu bạc, có đường vân vô cùng tinh tế và vẻ ngoài tinh xảo, cho thấy một trình độ công nghệ vô vùng tinh vi.

“Mẹ kiếp...” Một viên Hạm trưởng rít mạnh hơi thuốc lá, thán: “Người máy thực sự tồn tại...”

“Liên Đạc, nếu là người máy thật thì...” Một người khác nhú mồm. “Tại sao lại sống ở một vùng hoang dã chưa được khai phá, còn dễ dàng bị hạm đội của cậu giết chết ngay tức khắc?”

Liên Đạc không trực tiếp trả lời vấn đề này, anh ta lôi từ trong túi ra một khối tinh thể màu lam nhạt to bằng ngón tay cái, đầu tiên đưa tới trước mặt Mạnh Hi Tông, sau đó mới nói với những người khác: “Để mọi người mở mắt một chút... Có biết đây là thứ gì không? Đây chính là tinh thể lấy từ đầu của người máy. Đây là khối lớn nhất, là từ cái kia... Khụ khụ, được lấy ra từ trong đầu gã đàn ông bị Ngài chỉ huy giết chết. Theo như tôi suy đoán thì đây là nơi phát ra năng lượng của người máy. Con mẹ nó, chỉ là một khối tinh thể nhỏ bé như vậy mà lại trâu bò thế!”

Mạnh Hi Tông nhận lấy vật đó, khối tinh thể màu lam nhạt trong suốt tựa thủy tinh, tập trung nhìn thật kỹ sẽ nhận thấy trong đó dường như có một đám mây ngũ sắc lững lờ chảy trôi ngược dòng nước, nhưng không cách nào thấy rõ nó là thứ gì.

Liên Đạc bí hiểm nói ra suy nghĩ của bản thân: “Lúc chúng tôi đặt chân lên đất liền, có một số người máy, một người có thể hạ gục được ba người chúng ta, mẹ kiếp, năng lực tác chiến của đám binh sĩ đó vượt qua giới hạn cao nhất của con người.”

“Sau cùng, người của ta phát hiện ra một thứ vô cùng kinh khủng.” Anh ta cầm một chiếc đĩa cứng từ trên bàn lên, cho vào ổ máy vi tính. “Lúc trước, khi cùng chúng ta giao chiến, thứ này đã được khai quật từ một chiếc máy bay không người lái của bọn chúng. Trong cabin xác máy bay, tôi đã phát hiện ra một bản thu camera có dung lượng cực lớn.”

Mọi người gật đầu, chuyện này rất đổi bình thường, bởi bất kể là Liên minh hay Lính đánh thuê, đó là yêu cầu kỷ luật cơ bản khi tham gia phi hành trên vũ trụ - camera ghi hình phải được mở bất cứ lúc nào, ghi lại tình hình trong khi bay, nhằm phân tích thao tác của phi công, đề phòng những tình huống bất ngờ.

Trên màn hình tinh thể lỏng hiện lên một mảng tinh vân trắng nhạt nhòa, một viên tinh cầu lơ lửng mà xanh thẫm, hàng mi dài của Liên Đạc khẽ nhướng lên, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ sùng kính. “Ngài chỉ huy, tuy cô gái người máy cổ chấp kia đã bị ngài bỏ vào lò thiêu, nhưng Liên Đạc tôi không thể không nói, ngoại trừ Ngài chỉ huy là người tôi bội phục nhất thì người thứ hai tôi phải tỏ lòng khâm phục chính là nó.”

Về mặt anh ta hết sức nghiêm túc. “Mẹ kiếp, nó chính xác là một kẻ điên, một gã ngu dốt, nhưng tôi lại thích một người như thế. Ôi, người máy!”

Trên màn hình, viên tinh cầu kia và viên tinh cầu bên ngoài cửa sổ khác biệt hoàn toàn. Hình dáng của đại lục hoàn toàn bất đồng, có đến hơn một nửa là đại dương và lục địa còn bị bao trùm bởi lớp băng vô cùng lạnh giá. Mà sau khi Huyết Ưng đáp xuống, mảnh đất có bãi cỏ xanh mướt tựa thảm nhung trước ống kính bất động bỗng xuất hiện một bóng người.

Đó là một gã người máy toàn thân được làm bằng kim loại màu ánh bạc, đầu hình elip, tay chân thon dài, thân hình đẹp lẹp. Dưới ánh mặt trời, cả người hắt phát sáng rất tinh xảo. Đôi mắt đỏ thẫm như được tạo thành từ những viên đá ruby tinh khiết nhất, vừa trong suốt vừa ngậy thơ. Hắn đứng trên thảm cỏ, ngẩng nhìn bốn phía, đứng một hồi, về mặt tựa hồ có chút thất vọng, rồi ngồi bệt xuống đất.

Liên Đạc vừa tua nhanh vừa nói: “Từ bảng hiển thị thời gian ghi chép trên camera cho thấy, hắn đã ngồi đó suốt ba mươi năm. Mẹ kiếp, bắt tử đúng là tốt quá chứ, lãng phí ba mươi năm chỉ để ngồi ngẩn ngơ như vậy!”

Hình ảnh tiếp tục được trình chiếu. Một chiếc Huyết Ưng bay là là dưới tầng khí quyển. Trên bầu trời, phía trước mặt có rất nhiều Huyết Ưng đang bay lượn, mà trên mặt đất cũng có rất nhiều bóng người. Bọn họ đều trần truồng và có dung mạo của con người bình thường.

Khi Huyết Ưng dừng lại trước mặt những “con người” kia, hình ảnh gã người máy màu ánh bạc lại một lần nữa xuất hiện, trên tay hắn cầm một bản vẽ cũ kỹ, nói vài câu gì đó rồi đưa tới trước mặt Huyết Ưng. Mọi người đều thấy trên bản vẽ có vô số đường nét với hình dạng khác nhau, không một ai hiểu ý nghĩa của chúng.

Mạnh Hi Tông bỗng nhiên mở miệng: “Đó chính là hình dạng hiện tại của lục địa. Hắn đã để cho Huyết Ưng căn cứ theo bản vẽ này mà chuyển đất lấp biển, cải tạo lại vùng đất này.”

Mọi người kinh ngạc thốt lên: “Cải tạo lại lục địa ư?”

Liên Đạc kinh ngạc mà bội phục, liếc nhìn Mạnh Hi Tông, nói: “Mẹ kiếp nhà nó chứ! Sếp đúng là sếp, không hiểu ngôn ngữ của bọn chúng, thế mà vẫn có thể đoán ra được chúng đang làm cái gì. Đúng vậy, tôi đã đối chiếu qua bản vẽ này, đó chính là hình dạng của lục địa hiện tại.”

Mọi người vừa nghe thấy vậy thì vỡ òa, tiếng xì xầm bàn tán vang lên không ngớt. Cải tạo lục địa ư? Tên người máy này điên rồi sao? Có cần thiết phải làm vậy không?

Liên Đạc cười, chỉ vào một bóng người nho nhỏ khuất trong màn ảnh, nói: “Mọi người có nhận ra đây là ai không?”

Ai nấy đều híп mắt nhìn thật kĩ, có người sợ hãi kêu lên: “Ồi, trong hình ảnh mà cậu vừa phóng đại đó, gã đàn ông kia...”

Mạnh Hi Tông bình thản liếc mắt nhìn Liên Đạc. “Chính là gã đàn ông bị tôi bắn chết.”

Mọi người có mặt tại đây đều là những vị tướng lĩnh cấp cao hoặc ít nhiều cũng đã nghe nói mấy ngày trước, Ngài chỉ huy đã giận dữ trước binh sĩ vì hành động của người đẹp. Không ai dám nói lên một tiếng.

Liên Đạc cũng không muốn nhắc nhiều tới đề tài này, nét mặt vẫn rất mực nghiêm túc, nói: “Mọi người có biết bọn chúng đã cải tạo bao lâu không?” Anh ta hít sâu một hơi. “Một nghìn năm. Tròn một nghìn năm.”

Hình ảnh kế tiếp ghi chép lại những sự kiện tương đối vụn vặt. Hình ảnh Huyết Ưng đi tới những tinh hệ xa xôi khác, khai thác tài nguyên rồi mang về hành tinh này, dùng đạn hạt nhân để biến đổi hình dạng của đại lục. Hình ảnh một gã người máy từ từ xây dựng những cung điện mang đậm phong cách cổ xưa. Hình ảnh những chiếc Huyết Ưng vận chuyển thiết bị máy móc khổng lồ, điên cuồng khai thác nước biển và tất cả tài nguyên sinh vật hữu cơ của lục địa, nhằm dùng nó để chế tạo khung xương, các bộ phận và làn da cho người máy. Bởi khai thác quá độ nên nguồn tài nguyên bị ô nhiễm, vì thế tinh cầu này, ngoại trừ Đại Đường ra thì đều là những vùng đất chết.

Cuối cùng là hình ảnh gã người máy màu ánh bạc lúc ban đầu đi tới, nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt cứng rắn của Huyết Ưng, nói mấy câu gì đó. Sau đó, hắn đột nhiên cầm năm đầu ngón tay sắc nhọn vào đầu mình. Chiếc đầu kim loại của hắn chớp động những tia lửa nhỏ. Bàn tay hắn lần mò trong hộp sọ của mình một lát rồi đột nhiên móc ra một khối tinh thể màu lam nhạt to bằng quả trứng gà. Sau đó, hắn lảo đảo đi tới trước mặt một thi thể nữ giới đang nằm bất động trên mặt đất, nhét khối tinh thể đó vào nửa đầu bên phải đang mở toang của cô ta. Gã người máy vì tiêu hao hết năng lượng mà ngã xuống. Ước chừng vài phút sau, thi thể cô gái kia chợt đứng dậy.

Những hình ảnh sau đó có chút quỷ dị.

Không có người máy bằng kim loại, cũng không hề có bóng dáng của Huyết Ưng. Hình ảnh này được quay ở vị trí rất cao, có thể quan sát được toàn bộ kiến trúc cung điện, còn có một con đường đông đúc người qua lại. Mà cảnh tượng trong hoàng cung bắt đầu diễn ra một cách trùng lặp theo một giai đoạn. Trong hoàng cung treo đầy vải trắng, đám nam nữ mặc cung trang, khóc lóc, chạy qua chạy lại. Sau đó, khi những tấm vải trắng được hạ xuống, vô số người máy trong hình dáng của con người quỳ lạy trên con đường lớn ngoài hoàng cung, cùng hô to câu gì đó. Lại còn có những cờ xí và đồ trang sức đồ thắm, giăng khắp nơi, thậm chí bên ngoài, mỗi đoạn đường, mỗi con phố đều giăng đèn, kết hoa rực rỡ...

Những hình ảnh này, lặp đi lặp lại ít nhất ba lần, hơn nữa còn tự hồ không ngừng tái diễn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Có người hỏi. “Không phải Huyết Ưng đã bị chôn xuống dưới đất rồi sao? Sao lại có được những hình ảnh này?”

Liên Đạc lắc đầu, nhún vai. “Tôi cũng không biết. Có thể nó đã chụp lại khi đang bay chăng? Những hình ảnh này lặp lại này có lẽ là do máy móc bị trục trặc gì đó.”

“Không phải do máy móc trục trặc.” Mạnh Hi Tông nói.

Tất cả đều quay sang nhìn anh, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Hình ảnh ổn định, không thể nào là chụp khi đang bay được. Chiếc Huyết Ưng này hẳn là ngay từ đầu đã đứng ở vị trí để quan sát nhất cung điện. Hình ảnh thứ nhất cho thấy Hoàng đế của bọn họ đã chết; hình ảnh thứ hai là công chúa lên kế

thừa ngôi vị; hình ảnh thứ ba là đám cưới của công chúa. Dây số dưới góc phải màn hình chắc chắn là thời gian chụp. Căn cứ vào độ chênh lệch của thời gian thì mỗi một năm, sự việc này lại tái diễn một lần.”

“Tái diễn ư?” Liên Đạc cảm thấy khó hiểu.

Sắc mặt của Mạnh Hi Tông vẫn lạnh như băng. “Trình tự được thiết lập sẵn. Có lẽ, Huyết Ưng vẫn đứng ở nơi nào đó nhưng do trình tự được thiết lập sẵn đó mà bọn họ không thấy rõ sự tồn tại của nó, luôn cho rằng mình là những người thuộc nền văn minh lạc hậu kia. Sau đó, bởi có thêm những nguyên nhân khác nữa mà Huyết Ưng chìm xuống lòng đất. Ngày đầu tiên hàng năm, trình tự đó lại lặp lại, những sự kiện lớn cứ theo trình tự đã thiết lập sẵn mà diễn ra. Đến cuối năm, toàn bộ lại quay trở về quỹ đạo ban đầu. Sang năm mới, bắt đầu lặp đi lặp lại. Sự xuất hiện của chúng ta đã làm rối loạn trình tự và sự tiến triển của bọn họ.”

Tất thấy mọi người đều giương mắt chờ đợi, Liên Đạc thì mồm miệng há hốc, không thốt nổi một lời, nhanh chóng cúi đầu, kiểm tra lại thời gian ghi hình trên đoạn phim. Một lát sau, anh ta ngẩng lên nhìn mọi người, nói: “Đúng là như vậy...”

Tầm mắt của mọi người lần nữa hướng lên màn hình, quả nhiên nhìn thấy những thời gian khác nhau ghi trên nhật ký, còn hình ảnh cứ đơn điệu mà tái diễn. Mà trước ống kính, trên khuôn mặt của mọi người, nổi bi thương, sự kích động, vẻ vui mừng, tất thấy đều hết sức chân thực, cứ như thể vừa mới trải qua lần đầu tiên.

Phát hiện này khiến người ta chỉ biết im lặng sợ hãi. Các sĩ quan lính đánh thuê cảm thấy khó hiểu, không hiểu vì lý do gì mà gã người máy màu ánh bạc kia chịu hao tổn sinh lực cả đời, thậm chí cải tạo cả một tinh cầu, chỉ để chơi một trò lặp đi lặp lại tẻ nhạt như vậy? Mà trong năm tháng vũ trụ mênh mông, đám người máy ở trên tinh cầu hẻo lánh này, cứ như vậy, dựa vào trình tự đã được thiết lập sẵn, hết năm này qua năm khác tái diễn, cô độc tồn tại mà không một ai hay biết. Thật giống như một giấc mộng không bao giờ tỉnh. Nền văn minh người máy siêu đẳng nhất vũ trụ lại cam chịu sự mê muội, xây dựng và vận hành một thế giới hoang dã, lạc hậu như vậy ư?

Mạnh Hi Tông đứng lên, đưa ra kết luận: “Đây chẳng qua chỉ là một gã người máy điên khùng cùng cái thế giới máy móc mà hắn tự tạo ra mà thôi.”

Viên Hạm trưởng chín chắn và lão thành nhất bỗng cất lời: “Ngài chỉ huy, hơn một vạn người máy dưới mặt đất kia nên giải quyết ra sao?”

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Mạnh Hi Tông. Mặc dù từ trước đến nay, Lính đánh thuê quen thói hành động ngang ngược, nhưng trong quá trình chiến đấu, đây là lần đầu tiên họ bắt được nhiều tù binh đến vậy. Huống hồ lần này, tù binh còn là người máy.

Mạnh Hi Tông trầm mặc, viên Hạm trưởng vừa đặt câu hỏi lại nói: “Ngài chỉ huy, quy tắc trước đây của Lính đánh thuê, không thể không tuân thủ...”

Những lời này bất giác khiến Mạnh Hi Tông hồi tưởng lại thời điểm tám năm trước, lúc đó, anh đang theo đại ca Giản Mộ An đi làm nhiệm vụ, đã từng gặp gỡ một đội người máy lưu vong.

Đó là ở ngoài năm nghìn năm ánh sáng, trên một tinh vân bị nhiễm phóng xạ nghiêm trọng. Bọn họ vô tình gặp được một chiếc máy bay chiến đấu cũ kỹ màu xám bạc, giống hệt chiếc của công chúa đêm qua. Còn chưa kịp có bất cứ trao đổi gì, đối phương đã nổ súng. Đám lính đánh thuê đã phải trả giá bằng ba chiếc Báo Săn mới có thể phá hủy được chiếc máy bay chiến đấu của đối phương. Lúc đó, có ba gã người máy màu xám bạc rơi ra khỏi khoang điều khiển của máy bay. Bởi ảnh hưởng sóng xung kích của đường đạn nên cơ thể đã bị xuyên thủng, trong nháy mắt chết ngay tại chỗ. Bọn họ kiểm tra xác chiếc máy bay của đám người máy đó, sau đó, phát hiện chiếc máy bay này đã có cách đây ít nhất mấy nghìn năm.

Chuyện này cho tới nay vẫn là bí mật của Giản Mộ An và Mạnh Hi Tông, chưa có người thứ ba nào biết. Giản Mộ An nói với Mạnh Hi Tông rằng anh muốn tiêu diệt hết tất cả những dấu tích về sự tồn tại của đám người máy này. Bởi thế hệ Lính đánh thuê trước đây từng lưu truyền một quy tắc bất thành văn: Nếu gặp phải người máy, giết ngay không cần hỏi. Văn minh Người máy đã bị tiêu vong từ mấy nghìn năm trước, tên người máy này có lẽ chính là kẻ sống sót từ thời viễn cổ, lưu lạc ở rìa vũ trụ.

Kể từ sau lần đó, Mạnh Hi Tông chưa từng gặp thêm bất cứ tên người máy nào, mãi cho đến khi gặp được công chúa. Trên người cô ta rõ ràng có thứ mùi giống hệt người máy. Thứ mùi đó rất nhạt, đến nỗi không thể ngửi được, những tên lính đánh thuê khác cũng không phát hiện ra, chỉ riêng anh cảm nhận được.

Anh cho rằng, phía sau công chúa còn có người thao túng nên thả cô ta trở về mặt đất, tránh rút dây động rừng. Nhưng thực sự không nghĩ được rằng, tên người máy hóa thân thành công chúa này lại vì mong muốn giấc mộng trở nên hoàn mỹ mà đến ý thức của mình cũng khống chế và niêm phong bằng những trình tự lặp đi lặp lại, hòa mình vào thế giới loài người. Mãi đến tận lúc không biết đã gặp phải biến cố gì, có lẽ là không thể đứng yên nhìn tộc mình bị giết hại nên ý thức của hắn mới một lần nữa thức tỉnh.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Mạnh Hi Tông bỗng trầm xuống: “Liên Đạc!”

Liên Đạc nghiêm túc: “Có mặt!”

“Trong vòng một tháng, tôi muốn lấy hết toàn bộ số tài nguyên trên tinh cầu này.” Anh nói với giọng hết sức đông đặc. “Sau khi hoàn tất, dùng đạn hạt nhân phá hủy nơi này cho tôi. Tôi muốn cả hành tinh và đám người máy kia không còn tồn tại trong vũ trụ này, dù chỉ là một vết tích... tựa như chúng chưa từng tồn tại.”

Đường bay về tinh hệ Vĩnh Hằng dài dằng dặc, lúc Tô Di tỉnh lại, trước mắt cô chỉ có ngọn đèn mờ tối trong khoang thuyền cùng bầu trời sao bên ngoài cửa sổ. Ý thức chậm rãi hiện về, ký ức cũng dần khôi phục. Hình ảnh sau cùng là gương mặt lạnh đến thấu xương của Mạnh Hi Tông cùng thi thể Nguyệt Mặc bị một gã lính đánh thuê kéo đi.

“Bị thương khi nào vậy?” Một giọng nói trầm thấp chợt vang lên, cô kinh ngạc ngẩng đầu, bàn tay to lớn của anh đã nhanh chóng đưa qua, đặt ở hông và vai cô, xoay người cô lại đối diện với mình. Khi khuôn mặt anh tuần của anh hiển hiện ngay trước mặt, trong lòng Tô Di vô cùng đau xót.

Cô cảm nhận được sự rung động hết trận này tới trận khác dấy lên trong lòng khiến người ta sợ run. Hóa ra, việc gặp lại anh lại khiến cô cảm động không sao kìm nén nổi. Ánh mắt của anh an tĩnh như vậy nhưng lại tựa hồ mang theo sức mạnh khiến người khác khê choáng váng.

Cô né tránh ánh mắt anh, nhìn vào bắp vai rắn chắc ấy, nói: “Mấy ngày trước... thủ hạ của công chúa chính là cao thủ đại nội.”

“Cao thủ ư?” Trong giọng nói của anh mang theo nét cười châm chọc, anh chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nói: “Gã đàn ông đó cũng là cao thủ sao?”

“Tại sao?” Cô hỏi. “Tại sao lại giết anh ta?”

Tuy rằng Nguyệt Mặc rất tốt, anh ta bị giết hại cũng khiến Tô Di rất mực đau lòng, nhưng Mạnh Hi Tông cũng không phải người hành xử tùy tiện, tuyệt đối sẽ không chỉ vì một gã đàn ông đụng vào cô mà thẳng tay giết chết không cần biết lý do. Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân nào khác.

Không có sự giận dữ và những lời chất vấn như trong dự liệu, cô chỉ nhẹ nhàng đặt câu hỏi với giọng điệu hết sức bình tĩnh, điều này khiến trong lòng Mạnh Hi Tông khê rung động. Anh đưa tay, khê vuốt ve gò má cô: “Mèo Con, bọn họ không phải là con người.”

Trong lòng Tô Di khê chấn động, run giọng hỏi: “Tất cả sao?”

Mạnh Hi Tông cầm một chiếc đĩa cứng bên cạnh giường, đưa tới trước mặt cô. “Lúc nào rảnh rồi, em hãy xem nó. Tất cả đều là người máy.”

Tô Di cầm chiếc đĩa lên xem, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Cô có rất nhiều nghi hoặc cần được giải đáp. Nhưng người đàn ông biết rõ câu trả lời trước mặt này lại không đủ kiên nhẫn để giải thích cho cô hiểu. Anh nhìn cô chăm chăm, tựa hồ trong mắt chỉ có mình cô. Những ngón tay to thô ráp nắm chặt chiếc cầm thon, xinh xắn của cô, phủ đôi môi lạnh lẽo của mình xuống.

“Tất cả người máy đều phải chết.” Anh nói khi đang ở giữa môi lưỡi cô. “Còn nữa, không một người đàn ông nào được phép chạm vào em.”

Chiếc lưỡi nóng bỏng của anh xâm chiếm khoang miệng cô, vòm ngực rắn chắc ép chặt bả vai và vòng eo thon nhỏ ấy. Thế tiến công mạnh mẽ khiến sự nghi hoặc trong lòng Tô Di bay lên chín tầng mây. Trước mắt, trong lòng, tất cả chỉ có hình ảnh của người đàn ông này.

Thế nhưng... lúc đó, anh có biết công chúa là người máy không? Anh không biết thì phải? Bởi khi đó, Liên Đặc và Mộ Tây Đình đều nói, cơ thể của cô ta trắng mịn như băng tuyết... Còn hình ảnh anh tìm tòi, nghiên cứu trên cơ thể cô ta nữa... Tô Di chỉ nghĩ mà không dám hỏi. Cô có tư cách gì để hỏi anh đây?

Nhưng cô biết, có một số việc đã khác rồi. Trước đây, làm vật cưng của anh, để có thể sống sót, cô dám chủ động lấy cơ thể của mình trao đổi, dám chủ động vượt qua ranh giới, ngậm lấy dục vọng nóng bỏng của anh, tốn công sức lấy lòng anh. Mà nếu như trong tim thực sự có kỳ vọng nào khác đối với anh, muốn thoát khỏi thân phận làm vật cưng, cô nên tự giải quyết như thế nào mới phải?

Trong mắt cô, người đàn ông này đã từng là một người thủ đoạn độc ác, kiêu ngạo, điên cuồng, cao cao tại thượng, không sao với tới. Nhưng bây giờ, ngoài những đặc điểm này, anh còn rất tình cảm, đáng tin cậy, quyền lực vô biên và sức hấp dẫn đầy nam tính của một người đàn ông chín chắn và mạnh mẽ. Ngay từ ngày đầu tiên cô đến bên anh, sau bao lần chạy trốn cho tới tận lúc này, anh càng ngày càng dung túng cô, tình cảnh của cô cũng ngày một thêm nguy hiểm, bởi trái tim anh chính là vực sâu vạn trượng, nếu muốn nắm bắt được nó, cái giá mà cô phải trả là tan xương nát thịt.

Nếu bên cạnh anh xuất hiện một cô gái khác giống như cô và công chúa mà không phải người máy thì sẽ thế nào? Tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh này? Mặc dù có một vài việc, bản thân cô kỳ thực không có cách nào không chế, nhưng tuyệt đối không thể càn lún vàng sâu, phải tìm cương bên bờ vực thẳm, không thể để người đàn ông trước mặt này biết cô đang nghĩ gì.

“Vâng!” Cô khẽ đáp. “Tôi sẽ không bao giờ có người đàn ông nào khác.”

Cô ngoan ngoãn vâng lời thế này hiển nhiên chẳng làm cho anh chú ý đến. Anh nhìn gương mặt cúi gằm của cô, nhớ lại chuyện cô chôn mười đầu đạn hạt nhân để uy hiếp mình, giờ lại ngoan ngoãn nằm trong lòng anh như một chú mèo nhỏ, anh khẽ nở nụ cười, bàn tay to lớn sờ dưới cằm, vuốt ve dọc từ bầu ngực cô xuống dưới thắt lưng.

Nhưng cơ thể nằm trong lòng anh lại cứng đờ, dường như không có cảm xúc. Mỗi nơi anh chạm vào đều có thể cảm nhận được sự chống cự không lời. Khi tay anh khẽ chạm vào nơi tư mật, hai chân cô theo phản xạ, tự động khép lại. Tuy hành động này chỉ duy trì trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi rồi lập tức thả lỏng nhưng vẫn khiến anh cảm nhận được sự khác lạ của cô. Vừa nghĩ tới đây, tay anh đột nhiên rút về, nâng mặt cô lên.

Trên gương mặt gầy gò, tái nhợt, đôi mắt cô ửng đỏ, long lanh ánh nước. Ánh mắt an tĩnh, trong veo, tựa hồ những giọt nước mắt này sớm đã đóng đầy khóe mi cô, bị thương mà sâu lắng. Cảm nhận được nỗi buồn thâm lặng của cô, trong lòng Mạnh Hi Tông khẽ rung động.

Anh giữ chặt bả vai, xoay người cô, ép chặt vào cơ thể mình, nói với giọng lạnh lùng: “Không muốn à?”

Tại sao cô lại không muốn?

Hay bởi gã người máy đã chết dưới tay anh kia?

Cô không lên tiếng, đôi mắt ử rử rồi cuộc cũng lấy lại vẻ quật cường, nhìn thẳng vào ánh mắt bức người của anh, không nói một lời. Anh cũng không nói câu nào, chỉ nhìn cô chăm chăm, hồi lâu sau, anh bỗng nhiên buông cô ra, đứng lên. Còn cô lại bướng bỉnh cúi đầu, sau đó không liếc nhìn anh lấy một lần. Mà anh từ trên cao nhìn xuống cơ thể mệt mỏi đầy thương tích của cô, sắc mặt trầm hắc đi.

“Một tháng. Hãy dưỡng thân thể cho tốt!”

36. Chương 37: Sau Lúc Trùng Phùng

Nước sông xanh biếc như dải ngọc, uốn chuyển bao quanh một thị trấn nhỏ vắng vẻ, yên bình. Bên kia thị trấn là những dãy núi thấp lẻ tẻ, cây cối xanh um, tươi tốt. Lác đác trên đó có vài căn nhà gỗ nhỏ. Tại nơi tươi đẹp nhất trên sườn núi, một ngôi nhà gỗ được xây dựng hướng ra mặt sông, phong cách lịch sự, tao

nhã, ngăn nắp, sạch sẽ mà tĩnh mịch. Bất cứ ai tình cờ đi ngang qua đây, chỉ cần liếc mắt nhìn liền lập tức cảm nhận được sự thư thái, khoan khoái đến khó tả.

Tô Di mặc áo ngủ, để chân trần, ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra dòng sông. Trên sông, từng đoàn thuyền đánh cá lướt qua, ngư dân ai nấy đều mang vẻ mặt thuần phác với nụ cười thật thà, phúc hậu, khiến lòng người thư thái, êm ái vô cùng. Cô thậm chí còn có thể nghe được tiếng nước sông lững lờ và tiếng lá cây xào xạc vang khắp núi rừng. Trong giây phút nào đó, Tô Di thực sự ao ước mình được ngồi đây, nhìn ngắm khung cảnh yên bình mãi thế này.

Cô Triệu ở bên cạnh thấy dáng vẻ đó của cô, lập tức xách đôi dép lại, đặt dưới chân cô. Cô cảm kích ngẩng đầu lên, mỉm cười, xỏ chân vào dép. Cô Triệu là người dân vùng lân cận, được mời tới để phục vụ đời sống sinh hoạt hàng ngày của Tô Di. Bà cao hứng đi vào phòng bếp, nói: “Tiểu Di, tôi vừa mua một ít măng tươi và chim trĩ, để tối nay tôi nấu cho cô một bát canh.”

Tô Di im lặng giây lát rồi đáp lời: “Hôm nay... có thể không cần.”

Trên tầng là phòng ngủ của cô, bên cạnh chiếc giường lớn mềm mại là một chiếc bàn để đầy các loại thuốc. Cô mở một bên ngăn tủ, trong đó chất đầy trang phục lộng lẫy, chính là lễ vật mà những người nổi tiếng trong thành phố Hy Vọng mua tặng người phụ nữ may mắn có được sự ưu ái của Thương Chủ. Mà người đó chính là cô. Không ngờ Mộ Tây Đình lại mang cả những thứ này đến tỉnh cầu Tự Do. Có phải, ngay cả Mộ Tây Đình từ lâu cũng đã nhận định rằng cô sẽ không bao giờ thoát khỏi sự khống chế của Mạnh Hi Tông?

Đọc đường trở lại tỉnh cầu Tự Do, phần lớn thời gian cô đều mệt mỏi mà thiếp đi. Còn Mạnh Hi Tông đêm nào cũng ôm cô ngủ nhưng không hề làm gì cô. Hai người cũng rất ít khi nói chuyện với nhau, tựa hồ có một bức tường vô hình ngăn cách giữa cô và anh. Tô Di biết bức tường trong lòng mình là gì, nhưng cô lại không thể đoán được những suy nghĩ trong lòng Mạnh Hi Tông. Cô nghĩ, có lẽ là do cô suy nghĩ nông cạn mà vô tình chọc giận anh, hoặc cũng có thể là vì ham muốn độc chiếm của người đàn ông trong anh bộc phát. Nhưng cô không thể cúi đầu, cũng không có cách nào cố ý lấy lòng anh được nữa. Bởi trong lòng cô, anh đã khác trước. Còn trong lòng anh, từ đầu đến cuối, cô chưa bao giờ thay đổi.

Một ngày kia, sau khi tỉnh giấc, cô đã thấy mình ở thị trấn nhỏ này rồi. Mộ Tây Đình gọi điện thoại tới, dặn cô dưỡng bệnh cho thật tốt, cứ cách vài ngày sẽ có bác sĩ đến kiểm tra. Cũng kể từ đó, Mạnh Hi Tông biến mất, không thấy xuất hiện nữa.

Không khó để nhận ra thị trấn nhỏ này chính là địa điểm du lịch lý tưởng của tỉnh cầu, tiếp giáp với thành phố Tự Do, môi trường lại hoàn toàn không bị ô nhiễm, trong lành, thanh tĩnh tựa như sống giữa nông thôn. Ở một nơi như thế này, cơ thể của Tô Di hồi phục rất nhanh. Trước đó hai ngày, vị bác sĩ đến từ thành phố Tự Do đã khẳng định với cô rằng cơ thể của cô đã hoàn toàn bình phục.

Mà hôm nay là ngày thứ ba mươi cô và anh chiến tranh lạnh. Anh từng nói, cho cô thời gian một tháng. Cô chọn một chiếc váy dài đơn giản màu vàng kem, khoác ngoài chiếc áo lửng màu đen, chân đi boot gót nhỏ, môi thoa một lớp son mỏng. Cô gái trong gương trông đã hồng hào, nhanh nhẹn hơn một tháng trước rất nhiều. Chỉ là hơn một năm qua, đây là lần đầu tiên cô cởi bỏ quân phục, thay sang một bộ đồ hết sức nữ tính như vậy, nhưng trên ấn đường vẫn đọng nét khí khái hào hùng. Nhìn mình như thế, trong lòng cô thoáng rung động.

Trong vũ trụ rực rỡ những tinh vân, Báo Săn chao liêng, quang cảnh ấy tựa hồ vừa hiện lên trong tâm trí cô, cái cảm giác tự do tự tại này, vừa nghĩ đến thôi đã khiến cô không ngừng say mê như cũ. Nhưng vì những áp lực và mất mát mà Mạnh Hi Tông mang đến đã khiến cảm giác đó cứ thế với dần đi.

Thật vậy, có gì để mà chán nản, buồn khổ cơ chứ? Ít ra thì cô vẫn sống, còn là một phi công ưu tú, thậm chí thiếu chút nữa cô đã tìm được Trái đất. Cô vẫn còn rất nhiều thì giờ, cho dù cả đời cũng không tìm được Trái đất thì cảm giác được bay lượn trên không cũng đủ khiến cô vui vẻ và hạnh phúc rồi. Hơn nữa, cô còn hy vọng mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy.

Mà Mạnh Hi Tông hùng mạnh như thế, gần như không có gì là anh không làm được. Có lẽ, cả đời này, cô vĩnh viễn không thể chống lại anh. Thế nhưng, có sao đâu kia chứ! Nếu như anh không yêu cô, cô cũng sẽ không động lòng thêm nữa. Anh đã từng khiến cô run rẩy và cảm động, hưng phấn cùng sợ hãi, điều này

khiến cô mỗi khi nhớ lại đều không thoát khỏi cảm giác run sợ, nó vô tình đã trở thành một giấc mộng hão huyền trong lòng cô. Dù trong khoảng thời gian ngắn ngủi sắp tới, cô sẽ lại đắm mình mà khuất phục trước anh, nhưng cô luôn tin có một ngày, anh sẽ không còn hứng thú với cô nữa. Lúc đó, cô sẽ có động lực để rời bỏ anh.

Nhất định sẽ có ngày đó.

Cô bước xuống dưới lầu, trên khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt. Cô Triệu vừa thấy cô thì kinh ngạc thốt lên: “Tiểu Di mặc bộ đồ này... đẹp quá!” Bà lập tức cười hiền. “Tôi biết rồi nhé, hôm nay cô muốn đến thành phố Tự Do tìm gặp tiên sinh đúng không?”

Tô Di không trả lời. Cô biết cô Triệu tám mươi phần trăm xem cô như một cô bồ nhí được đại gia bao nuôi ở đây, có điều... sự thực cũng chẳng khác biệt là bao, cứ coi như vậy cũng được. Đang mải suy nghĩ, ngoài cửa chợt vang lên tiếng động cơ ô tô. Sau đó là tiếng gõ cửa khe khẽ, hết sức lịch thiệp. Cô Triệu vội vã chạy ra mở cửa. Tô Di hít sâu một hơi, ngồi bất động trên sofa.

“Phu nhân đâu?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Mộ Tây Đình. Trong lòng Tô Di khẽ giật bắn, liền nghe thấy cô Triệu đáp: “A... Đang ở trong phòng khách!”

Mộ Tây Đình bước tới, đón nhận ánh mắt ngạc nhiên của Tô Di, nở nụ cười sâu xa. Nhưng cậu ta không nhiều lời, chỉ hơi khẽ cúi người trước Tô Di, nói: “Ô tiểu thư, Ngài chỉ huy đang đợi cô!”

Chiếc xe con chống đạn lao vun vút trên đường quốc lộ, hơn nửa tiếng sau đã có thể đến được thành phố Tự Do. Dọc đường đi, Tô Di gần như im lặng, Mộ Tây Đình và gã quân cảnh ngồi phía trước cô thỉnh thoảng cũng chỉ trò chuyện một vài câu.

Nhìn khung cảnh thành phố hoa lệ, phồn vinh dần hiện lên phía bên ngoài cửa sổ, Tô Di không kiềm chế nổi cảm giác căng thẳng tràn ngập trong lồng ngực. Cô nghĩ, chắc hẳn Mộ Tây Đình đã hiểu lắm gì đó nên ban nãy, cậu ta mới gọi cô là “phu nhân”, nhưng hai từ đơn giản này lại khiến lòng cô không ngừng dậy sóng. Cô chỉ có thể tự nói với chính mình rằng, đừng cố đè nén cảm giác căng thẳng, đây chỉ là một phản ứng rất đỗi bình thường, bởi vì người mà cô sắp gặp kia chính là Mạnh Hi Tông người người kính sợ.

Tối gần năm giờ chiều, ánh mặt trời trở nên êm dịu, không khí đầu xuân vô cùng trong lành, mát mẻ. Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự nằm ngay trung tâm thành phố, nơi này đã từng là thủ phủ của Thị trưởng, còn hiện giờ nghiêm nhiên trở thành phủ đệ của Mạnh Hi Tông.

Trước cổng, một gã quân cảnh trong bộ quân phục màu đen tuyền đang đứng canh phòng. Ở thành phố Tự Do, bầu trời thuộc về Lính đánh thuê, còn quân cảnh giữ nhiệm vụ duy trì trật tự dưới mặt đất. Tô Di cùng Mộ Tây Đình men theo sân cỏ xanh mơn mẫm, đi về phía căn biệt thự màu cà phê, dọc đường, cô bắt gặp vài gã quân cảnh trong có vẻ rất quen, họ vừa nhìn thấy cô thì liền kinh ngạc rồi lập tức trưng ra dáng vẻ tươi cười.

Cánh cửa tầng trệt mở ra, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Họ đi qua hành lang dẫn tới cánh cửa màu đen tuyền, trước mặt hiện ra một phòng khách rộng rãi, thoáng mát. Toàn bộ pha lê dưới mặt sàn chiếu lên mô hình cây cầu nhỏ nước chảy róc rách, lặn tẩn vô cùng tinh xảo đặt một bên phòng khách. Trên chiếc sofa da đen rộng lớn có mấy gã đàn ông đang ngồi nhàn rỗi. Nhìn thấy hai người Tô Di, đám đàn ông ngừng trò chuyện, ngẩng đầu nhìn qua.

Hai tay Tô Di đút trong túi áo từ từ nắm chặt lại.

Ngoài Lý Tích Trung và Liên Đặc còn có ba người đàn ông lạ mặt, bọn họ đều nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt sáng quắc. Ngồi chính giữa bọn họ lúc này là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, nổi bật, trên khuôn mặt từ đầu chí cuối vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, xa cách. Ánh mắt anh lảng lảng dừng trên người cô rồi nhàn nhạt mở miệng: “Ngồi đi!” Sau đó, anh quay sang Liên Đặc, nói: “Tiếp tục!”

Gã đàn ông ngồi bên phía tay trái Mạnh Hi Tông cười một tiếng, đứng lên nhường chỗ rồi đi đến chỗ chiếc sofa đối diện ngồi xuống. Ngoài Liên Đặc vẫn đang nghiêm túc tiếp tục nói về tình hình khai thác tài nguyên ở hành tinh người máy kia, trên khuôn mặt những người đàn ông khác còn lại đều xuất hiện ý cười khác lạ.

Lòng bàn tay Tô Di đầm đìa mồ hôi, đúng lúc này, ánh mắt của Mạnh Hi Tông lại lảng lảng lướt qua. Tô Di lập tức cụp mi, bước tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng ngồi xuống. Mạnh Hi Tông bắt chéo chân, cũng không

nhìn Tô Di lấy một cái. Về mặt anh vô cùng nghiêm túc, tựa hồ đang rất chăm chú lắng nghe những lời Liên Đặc nói. Đợi đến lúc Liên Đặc báo cáo xong một phần, anh ngả người về phía sau, một cánh tay vất lên thành ghế sau lưng Tô Di. Tô Di ngồi thẳng, cả người cứng đờ, rõ ràng hai người không hề động chạm gì nhưng cô vẫn cảm thấy mất tự nhiên. Mỗi lần anh ngược mắt, uống nước hay nói chuyện, hơi thở nam tính, trong trẻo, lạnh lùng mà quen thuộc ấy tựa hồ quấn quanh, bao vây tâm khảm cô, khiến cô không sao cử động được.

Nhưng khi Liên Đặc mở một hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng. Tô Di lập tức bị thu hút. Cô nhìn thấy rất nhiều cỗ máy khổng lồ đang khai thác triệt để tài nguyên khoáng sản của tinh cầu kia, cũng thấy cây cối và lương thực của thành “Trường An” bị máy nén ép lấy chất dinh dưỡng, còn lại cặn bã vẫn đục được đổ hết ra biển lớn.

Bên rìa mỗi một hình ảnh dường như đều có một vài thi thể không được ai chú ý đến, nằm chổng chơ ở một góc bẩn thỉu. Mà khi giữa màn hình xuất hiện một vài thi thể bị lính đánh thuê mổ bụng, kiểm tra máy móc bên trong, trong đầu Tô Di bỗng hiện lên hình ảnh khuôn mặt đỏ bừng và ánh mắt đen láy, sáng quắc của Nguyệt Mặc, cảm giác buồn nôn bỗng dấy lên trong lồng ngực.

Một giờ sau, báo cáo chính thức và những lời tán dóc của đám đàn ông cuối cùng cũng kết thúc. Mọi người tuy ai nấy đều đã đói bụng nhưng cũng hết sức biết ý, đứng dậy xin cáo lui. Trước khi rời đi, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tô Di đầy ẩn ý. Gã đàn ông ban nãy nhường chỗ cho cô, thậm chí còn nói với Mạnh Hi Tông một câu: “Sếp à, nhịn mười năm mới được thỏa nguyện... Ngàn vạn lần bảo trọng thân thể.”

Tô Di vừa xấu hổ vừa khổ sở tự giễu, còn Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản. Chỉ khi Mộ Tây Đình định rời khỏi, Mạnh Hi Tông mới gọi giật anh ta lại.

“Trước mười hai giờ trưa mai...” Giọng nói của anh âm trầm như nước. “Trừ phi quân tình khẩn cấp, không thì đừng quấy rầy.”

Mộ Tây Đình ngẩn người một lát rồi bật cười, nói: “Tuân lệnh!”

Lúc này, Tô Di mới kịp phản ứng lại, cô chỉ biết choáng váng, không thốt nổi một lời. Anh lại có thể bình thản nói một câu khiến người ta suy nghĩ vẫn vợ như thế sao? Câu nói đó thực sự đã khiến tâm trạng của cô căng thẳng và hoảng hốt khôn nguôi. Nhưng tựa hồ không hề nhìn thấy sự ngượng ngùng của cô gái trước mặt, anh cúi đầu nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô, nhú mày, nói: “Em vẫn thương xót đám người máy ấy thế à?”

Anh hiển nhiên để ý tới tâm tình biến động ban nãy của cô. Không đợi cô kịp trả lời, cánh tay dài của anh đã ôm ngang người cô. “Ấn thôi!”

Nhìn chiếc bàn đầy những món ăn nhẹ bổ dưỡng, nhưng Tô Di lại không thể nuốt trôi. Có lẽ, ngay từ giây phút đầu tiên khi bước chân vào căn phòng này, cô đã bị tâm trạng căng thẳng bữa vậy. Đến mười hai giờ trưa mai.. đến mười hai giờ? Giờ mới là bảy giờ chiều, vậy là còn mười bảy tiếng nữa... Dường như ở trước mặt người khác, anh không hề ngần ngại công khai biểu hiện ý muốn chiếm giữ cô.

Tô Di trệu trạo nhai cơm như nhai sáp nến, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên trạng thái trầm mặc, mà Mạnh Hi Tông tựa hồ cũng không có ý muốn nói chuyện với cô. Chỉ khi Tô Di mới ăn được non nửa bát cơm đã đặt đĩa xuống, anh mới hơi không vui, nói một câu: “Em ăn ít quá đấy!”

Tô Di đành bê bát cơm lên ăn nốt. Cuối cùng anh cũng ăn xong, cô liền bỏ bát đĩa xuống, nhìn anh về bát an.

“Đi tắm thôi!” Giọng nói của anh tựa hồ trở nên khàn đục.

Chỉ một câu nói ngắn gọn đã khiến trong lòng Tô Di thâm giạt thót. Nhưng không phải là tắm uyên ương khiến người ta kinh hãi như cô vừa nghĩ tới mà bên trong chỉ có một người giúp việc đang chuẩn bị nước ấm cho cô. Đúng lúc cô đang định đóng cánh cửa buồng tắm của phòng ngủ chính lại thì chợt thấy anh đang lẳng lặng ngồi trên ghế sofa bên trong căn phòng không bật đèn, khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Tâm tư cô rối như tơ vò, sau khi tắm xong, nước ấm hầu như đã khiến da dẻ cô trở nên hồng hào, nóng bỏng, nhưng anh vẫn ngồi yên, không nhúc nhích. Trong phòng anh, dĩ nhiên không có bộ quần áo nữ nào

để cô thay. Bộ váy cô mặc hồi chiều đã được người hầu mang đi giặt, cô chỉ có thể dùng khăn tắm quấn quanh người, yên lặng mở cánh cửa phòng tắm.

Trong phòng ngủ rộng lớn, chỉ có duy nhất ngọn đèn nhỏ trên chiếc tủ đầu giường tỏa ra những tia sáng ấm áp màu vàng cam. Mạnh Hi Tông an vị ở bên giường, nhưng ngoài dự liệu của Tô Di, anh đã tắm xong từ khi nào.

Anh ở trần, mái tóc ngắn màu đen vẫn còn ẩm ướt, vài sợi tóc dính bết vào gương mặt điển trai, khiến anh thoát nhìn trông trẻ ra đến vài tuổi, những đường nét trên khuôn mặt cũng có vài phần trẻ trung, ôn hòa. Bờ vai rộng và rắn chắc, cơ bắp nổi cuộn cuộn hai bên cánh tay, đôi chân thon dài chắc khỏe, dưới ánh đèn mờ ảo, hiện ra màu lúa mạch. Bên hông tùy ý quấn một chiếc khăn tắm, đây cũng chính là vật che đậy duy nhất trên người anh.

Ngón tay anh đang kẹp một miếng thuốc lá sắp cháy hết, trong chiếc gạt tàn đặt ở tủ đầu giường đã có mẩu đầu lọc, chứng tỏ anh tắm xong và đã đợi cô được một khoảng thời gian khá lâu. Lúc này, đôi mắt đen láy, sáng quắc của anh tựa hồ chìm trong sắc đêm huyền bí, xuyên qua làn khói mờ ảo, nhìn cô chằm chằm. Mặc dù không gian vô cùng yên tĩnh, không ai nói một lời nhưng lại khiến cô cảm nhận được ham muốn xâm chiếm tràn ngập trong đôi mắt ấy.

“Lại đây!” Anh giở đầu lọc thuốc vào trong gạt tàn, dập tắt.

Tô Di bước tới bên cạnh anh. Vì dáng vóc cao lớn nên cho dù anh đang ngồi thẳng lưng cũng khiến người ta cảm nhận được khí thế bức người. Anh duỗi hai cánh tay, cầm lấy hông cô, nhấc cô lên, đặt ngồi lên đùi mình. Khăn tắm trên người cô suýt bị tuột xuống, mà phần bắp đùi mềm mại lại tiếp xúc với làn da thô ráp của anh, khiến nơi nào đó trên cơ thể anh khẽ “bật dậy”. Trong nháy mắt, cô hoang mang không biết phải làm sao.

Đây rõ ràng mới chỉ là lần thứ hai của bọn họ. Nhưng Mạnh Hi Tông làm ra vẻ đã quá quen thuộc với cơ thể cô. Một tay anh vòng qua ôm ngang người cô, dưới mái tóc ngắn đen nhánh, đôi mắt anh trở nên âm trầm. “Đã hơn một năm rồi... Em có nhớ tôi không?”

Hàm ý trong lời nói này khiến toàn thân Tô Di như bị tê liệt. Cô lặng lẽ nói: “Suýt chút nữa đã chết, sao có thể quên được chứ?”

Anh liếc nhìn cô một cái, bàn tay nóng rực mang theo sự ẩm ướt, mạnh mẽ thăm dò phía dưới khăn tắm của cô, giọng nói trở nên mờ ám: “Vậy thì... nhớ rõ thêm một chút!”

37. Chương 38: Dịu Dàng Đến Vội

Mặc dù đã ôm siết lấy cô vào vòm ngực rắn chắc nhưng Mạnh Hi Tông vẫn cảm thấy tư thế này chưa đủ hoàn hảo. Anh khẽ nâng hông cô lên, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Không để cô có bất cứ cơ hội cự tuyệt nào, thân hình cao lớn đã nặng nề đè xuống.

Khăn tắm trên người cô gần như tuột hẳn ra, chiếc khăn quấn ngang hông anh cũng trượt xuống theo từng cử động. Khi dục vọng to lớn của anh tiến gần cơ thể nóng hổi của cô, cô lại vô thức muốn giấu mình vào trong chăn. Nhận ra sự chống cự ấy, đôi lông mày của anh cau lại, một tay anh nắm chặt hai tay cô, cố định bên trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại và đôi môi ám đầy mùi thuốc lá lướt dọc từ cổ cô xuống phía dưới, quyến luyến từng tấc da thịt.

Cuối cùng, chiếc khăn tắm cũng bị lột ra, để lộ cơ thể trần trụi, trắng mịn như tuyết. Không giống với lần chiếm đoạt mạnh bạo trước đây, lúc này, anh tựa hồ muốn lưu lại dấu vết của riêng mình trên mỗi tấc da thịt cô, thậm chí, đến cả năm đầu ngón tay mảnh khảnh cũng đều bị anh tham lam hôn ngấu ngiến. Dưới thể tiến công gió thổi không lọt ấy, Tô Di chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, trong lòng vừa mê mẩn vừa hoảng hốt. Tại sao anh lại có thể dịu dàng đến vậy?

Cuối cùng, anh cũng tiến tới giữa hai chân cô, những ngón tay thô to không còn thô lỗ làm nhục cô như trước nữa mà anh nhẹ nhàng cúi đầu, dùng đầu lưỡi tỉ mỉ thâm nhập nơi tư mật một cách nhẫn nại, tựa hồ cố ý khiến cô phải trầm luân mới chịu ngừng lại. Đợt tấn công này vừa kết thúc, cô gần như khó có thể kiềm chế, hai tay siết chặt góc chăn, thiếu chút nữa đã thét lên nhưng hai tay anh trước sau vẫn nắm chặt bắp đùi cô, trầm ổn, tĩnh lặng mà thận trọng.

Mãi cho đến khi cô run rẩy trong vòng tay anh, anh mới lần nữa nắm lấy chiếc hông mềm mại của cô, chậm rãi tiến vào. Lúc này, cô đã hoàn toàn mê đắm, có chút buồn bực với phản ứng của chính mình. Nhưng tâm tình của anh có vẻ không tệ, thân thể cường tráng, mạnh mẽ liên tục áp sát, trong đôi mắt sáng rõ hình như ẩn hiện một nét cười thần nhiên.

Cô không hiểu nụ cười kia có ý gì, nhưng lúc này cô mới biết rõ, sự tấn công chính thức của anh cũng kéo dài quá rồi đấy... Sau hai lần, cô rốt cuộc cũng không nhịn nổi mà phải cầu xin anh tha cho. Đúng là phải cầu xin, bởi cơ thể cô gần như không thể chịu nổi cảm giác cực hạn chưa từng nếm trải này. Nhưng càng như vậy, anh lại càng hăng say hơn, khiến cảm giác trầm luân tăng thêm gấp bội, mãi cho đến khi dồn ép cô đến tận ranh giới của sự sụp đổ.

Nhưng cô không biết, lời cầu xin của mình lúc này lại biến thành chất xúc tác vô cùng mạnh mẽ. Anh nhìn khuôn mặt ửng hồng và đôi mắt ướt ướt mê đắm của cô dưới thân mình, nghe tiếng cô rên xiết cầu xin anh dừng lại, đôi mắt luôn trầm tĩnh như nước của anh cuối cùng cũng xuất hiện một tia hưng phấn khó có thể đè nén. Biết bao lần anh đã mềm lòng với cô, giây phút này, bất luận thế nào anh cũng sẽ không để ý tới vẻ yếu mềm đó nữa, cứ thế mạnh mẽ tiến sâu vào...

Trán anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, nhưng với sức mạnh tráng kiện của một vị thủ lĩnh quân nhân, đây mới chỉ là sự khởi đầu. Sau khi tiếp diễn được một khoảng thời gian ngắn, rõ ràng đã đến lúc để anh hưởng thụ, động tác dần trở nên tùy hứng. Anh ấn lưng cô lên tường, hoàn toàn giam hãm cô trong khoảng không gian của riêng mình, khiến cô vừa đau đớn vừa sung sướng mà cắn răng rên rỉ, mà tốc độ và sức lực của anh cũng liên tục biến ảo, nhìn sắc mặt cô không ngừng biến đổi, anh mới biết cô đã hoàn toàn bị mình khống chế.

Đêm nay, anh muốn cô rất nhiều lần. Rạng sáng, cả người cô đau nhức, mỗi nhũ, chi chít những vết hôn bầm tím. Cô để mặc anh ôm tới phòng tắm, rửa sạch cơ thể hai người.

Lúc tay anh lướt qua phần dưới hơi sưng đỏ của cô, giọng nói có chút ngáp ngừng hiếm thấy: “Bị đau sao?”

Tô Di tựa người vào bồn tắm, uể oải “ừm” một tiếng.

“Em phải tập quen với tôi đi.”

“...”

Lần thứ hai trở lại giường, anh đặt cô nằm trên cánh tay mình, tay kia gắt gao giữ chặt hông cô. Giữ nguyên tư thế này, anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc dài của cô, nói: “Ngủ đi!”

Tối nay, anh cứ thế dụ dỗ mà cố chấp, khiến cô phải sinh lòng nghi hoặc. Nhưng toàn thân cô lúc này đã mệt rũ, cơn buồn ngủ ập đến trong nháy mắt. Chẳng mấy chốc, cô thiếp đi.

Tô Di ngủ một mạch đến tận một giờ chiều mới tỉnh giấc, bên kia giường trống trơn, không còn thấy bóng dáng Mạnh Hi Tông đâu nữa. Quần áo của cô cũng đã được giặt giũ sạch sẽ, đặt gọn gàng ở bên cạnh giường. Cô thay đồ, bước ra khỏi phòng ngủ chính, người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa trưa. Vội vàng ăn được chút ít, cô liền trông thấy một bóng người quen thuộc bước vào phòng ăn. Chính là vị bác sĩ phụ trách khám bệnh định kỳ cho cô. Trông thấy cô, anh ta liền mỉm cười, đưa cho cô một hộp thuốc viên.

“Cô hãy chịu khó uống thuốc này thường xuyên.” Bác sĩ nói với một vẻ mặt thần nhiên. “Chỉ cần uống một loại này là đủ rồi, cô yên tâm, nó không gây tổn hại tới sức khỏe đâu.”

Tô Di dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết thứ thuốc này có tác dụng gì. Không đợi người giúp việc mang nước lên, cô đã lấy ra một viên, bỏ vào miệng nuốt. Trong cổ họng dấy lên một cơn ứ nghẹn, cô cười cười nhìn vị bác sĩ, nói: “Yên tâm, tôi sợ gây ra tai nạn chết người còn hơn anh ấy chứ!”

Vị bác sĩ đó không nói gì. Lòng ngực Tô Di thoáng chút khó chịu, cô đứng dậy, nói với người giúp việc: “Tôi về đây!”

Người giúp việc đi gọi một gã quân cảnh vào, Tô Di không chút do dự, bước thẳng lên chiếc xe con.

Cứ tùy tiện như vậy đi! Cô nghĩ, đêm qua chỉ đơn giản là một cơn mê loạn, cô không muốn bận tâm đến nữa, mà có bận tâm thì cũng chỉ là trong mơ hồ mà thôi. Người đàn ông đó muốn cô cả đêm, mục đích đã rất rõ ràng, đó chính là khẳng định quyền sở hữu của anh ta đối với cô. Mặc kệ phía sau những hành động ấy rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, nếu không có tinh thần bình đẳng và lòng trung thành tuyệt đối, cô chắc chắn sẽ không giao nộp tấm chân tình của mình.

Lúc trở lại thị trấn nhỏ nọ đã là hai giờ chiều. Có lẽ cô Triệu được Mộ Tây Đình dặn dò từ trước nên đã làm cả một bàn đầy thức ăn ngon. Trong lòng Tô Di không thoải mái, ăn qua loa một chút rồi trở về phòng mình, úp mặt xuống gối. Vừa nhắm mắt, trong đầu cô tràn ngập hình ảnh tấm lưng trần cường tráng tựa báo hoang của Mạnh Hi Tông không ngừng lảng lạng xông tới.

Cô khẽ buông tiếng thở dài, úp chiếc gối lên đầu mình.

Chẳng biết ngủ được bao lâu, khi cô đã tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối hẳn. Tâm trạng bình tĩnh hơn nhiều, cô cùng cô Triệu ăn cơm rồi ngồi trong phòng khách xem ti vi. Đến hơn mười giờ tối, hai người đang định đi ngủ, tiếng chuông cửa lại chợt vang lên.

Bởi gần đó có một đội Lính đánh thuê đóng quân, căn nhà nhỏ này cũng nằm trong phạm vi quan sát của bọn họ nên Tô Di không cần lo lắng về vấn đề an ninh. Cô Triệu ra mở cửa, “ì” một tiếng, lầm bầm nói: “Lại nữa sao?”

Lòng ngực Tô Di giật thót, cô đứng dậy, bước về phía cửa chính. Chính là gã quân cảnh trẻ tuổi đưa cô về lúc trưa, anh ta nở nụ cười áy náy, nói: “Phu nhân, Ngài chỉ huy vừa về đến nhà... đã bảo tôi đến đón cô.”

Tô Di nhất thời không biết phải nói gì, trầm mặc trong chốc lát, chỉ kịp dặn dò cô Triệu vài câu rồi theo gã quân cảnh kia lên xe.

Lúc đến nơi thì đã là hơn mười một giờ, Tô Di bước vào phòng ngủ chính, liền thấy Mạnh Hi Tông đang dựa lưng vào thành giường đọc sách. Thấy cô đến, anh đặt cuốn sách xuống. Bộ dạng đó khiến Tô Di ngẩn người. Vẻ lạnh lùng, uy nghiêm thường ngày dường như đã hoàn toàn biến mất, dưới ánh đèn nhu hòa màu vàng cam, khuôn mặt anh hiện ra vô cùng điềm tĩnh, thần sắc cũng rất mực chuyên tâm. Bởi đường nét trên khuôn mặt có chút mờ ảo nên thoạt nhìn anh giống hệt một chàng thanh niên anh tuấn với đôi mắt trong sáng, ngây thơ hoàn toàn không phải là kẻ đứng đầu đội quân Lính đánh thuê hùng mạnh mà gian ác kia.

“Có chuyện gì sao?” Cô hỏi. Rõ ràng cô vừa rời đi lúc trưa mà.

Mạnh Hi Tông không trả lời, đôi mắt sáng quắc nhìn cô không chớp, lát sau, anh khẽ nở nụ cười.

“Em qua đây!” Anh trầm giọng nói. Đợi cô đến bên cạnh, cánh tay dài của anh liền vươn tới, kéo cô đứng giữa hai chân mình, chỉ với vài động tác đã thuận thực kéo được chiếc váy dài của cô xuống, ôm cô vào lòng, đặt cô ngồi lên đùi mình.

“Lại tiếp tục sao?” Cô thực sự giật mình.

“Em không muốn à?” Mạnh Hi Tông xoay người, đè cô xuống giường.

Sau một hồi hôn ngẫu nhiên, anh rời khỏi môi cô, bàn tay lần xuống dưới bắp đùi. “Dạng ra!”

Tô Di trầm mặc trong giây lát rồi không thể nín nhịn được nữa, hung hăng đá một cước vào bụng anh. Cô biết không nên như vậy, cô cũng biết mình không phải là đối thủ của anh. Tuy rằng anh từng ép buộc chiếm đoạt cô, nhưng chưa từng biểu hiện ham muốn. Thế mà giờ lại đòi hỏi vô độ như vậy...

Chân cô bị một tay anh dễ dàng ghì chặt. Anh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt có vẻ âm trầm. Cô còn định giãy giụa nhưng anh đã giữ chặt các ngón tay cô. “Em còn cử động nữa, tôi sẽ bẻ gãy chúng đấy!”

Tô Di không dám động đậy. Anh cũng không buông tay ra, tay kia lần lên tử đầu giường, lấy ra tuýp thuốc mỡ, bóp một ít lên đầu ngón tay.

Anh cúi đầu, tỉ mỉ bôi nó lên phần kín của cô, thản nhiên nói: “Tây Đình nói, cái này có thể nhanh chóng làm giảm sưng tấy.”

Mặt Tô Di nóng bừng.

Nơi hơi sưng đỏ đó lập tức có cảm giác mát lạnh, dễ chịu. Mà khi ngón tay dài của anh nhẹ nhàng đưa vào bên trong, cô khoan khoái khẽ thở ra một hơi.

Bồi xong, anh mới lần nữa quay lại phía trên cơ thể cô, từ trên cao nhìn thẳng xuống, nói với giọng trầm thấp, vô cùng nguy hiểm: “Dám đá tôi cơ à?”

Tô Di: “...”

Lại là một trận hôn môi và đụng chạm liên tiếp, mãi cho đến khi anh khiến cho Tô Di thở hồng hộc mới thôi. Nhưng anh vẫn không đụng chạm tới bên dưới mà đợi đến khi mặt cô đỏ bừng, anh mới nhẹ nhàng lướt dọc cơ thể cô, hơi thở nóng ấm phả bên mang tai cô. “Thành thật một chút!”

Cô dựa lưng vào người anh, dục vọng nóng bỏng của anh đặt ngay trên hông cô, khiến cô khó chịu vạn phần. Nghe hơi thở của anh dần dần bình ổn, cô lặng yên không một tiếng động mở to mắt, nhìn chăm chăm bóng đêm u tối bên ngoài cửa sổ.

Cơ hồ đã nhận ra sự phân tâm của cô, anh chợt cất lời: “Em không thích gã người máy kia, vậy tại sao cũng không bằng lòng theo tôi?”

Tô Di khẽ chấn động. Trong lòng người đàn ông này, phụ nữ luôn phải phục tùng anh ta sao? Mà cô trước đây cũng là tình nguyện. Nhưng cô không thể nói ra, bởi nói ra, cô sẽ mất hết tất cả.

Nghĩ tới đây, Tô Di từ từ bình tâm trở lại. Cô chậm rãi hỏi lại anh: “Vậy anh thì sao? Nhất định phải giữ tôi ở lại bên cạnh? Tôi nghĩ, chắc hẳn không phải bởi sức hấp dẫn của mình khiến Ngài chỉ huy điên đảo thần hồn đấy chứ?”

Lúc này, đối lại là Mạnh Hi Tông trở nên trầm mặc. Chỉ có bàn tay là vẫn không yên phận, nhẹ nhàng vuốt ve hông cô. Được một lát, phía sau truyền đến giọng nói trầm tĩnh của anh: “Mèo Con... phụ nữ quá lý trí cũng không phải là chuyện tốt!”

Quả nhiên... vẫn còn ôm ấp mục đích nào đó sao?

Tô Di âm thầm nở nụ cười, trong lòng tràn ngập tâm tình phức tạp, có chút khổ sở nhưng càng nhiều hơn là cảm giác bất đắc dĩ. Rất cuộc là vì sao?

Anh cũng không nói gì thêm nữa.

Ngày hôm sau, Tô Di tỉnh giấc rất sớm.

Là bị Mạnh Hi Tông đánh thức. Anh chỉ nói duy nhất một câu: “Sáng hôm nay còn có việc” rồi khẽ nâng mặt cô lên, đặt xuống một nụ hôn quyến luyến. Tô Di lúc đó vẫn còn mơ màng, bị anh không chút kiêng kỵ, kiểm tra vùng sưng đỏ đang ẩm ướt rồi cứ thế bình thản tiến vào. Hơn nửa giờ sau, anh mới buông cô ra. Anh mặc quần phục chỉ huy chỉnh tề, so với vẻ trầm mặc, uy nghiêm thường ngày, dường như trên gương mặt còn có nét thỏa mãn, an nhàn.

“Em cứ ở nguyên đây!” Anh bỏ lại một câu rồi lập tức rời đi. Xế chiều hôm đó, hành lý của Tô Di ở thị trấn nhỏ kia đã được chuyển hết vào trong thành.

Cứ như vậy, cô tiếp tục ở lại dinh thự của Mạnh gia. Mạnh Hi Tông không phải đêm nào cũng muốn cô, nhưng bất kể có về trễ thế nào, anh cũng đều ôm cô cùng ngủ. Tô Di vốn cho rằng mình sẽ không quen với việc này nhưng một thời gian sau, cô phát hiện mình hoàn toàn không chán ghét cảm giác đó. Thậm chí, nó đã trở thành một thói quen. Cô luôn cảm thấy yên tâm khi nằm trong vòm ngực ấm áp mà kiên cố của anh, chìm sâu vào giấc ngủ.

38. Chương 39: Bay Đến Nơi Đâu

“Tôi muốn ra ngoài làm nhiệm vụ.”

Mạnh Hi Tông đang lúc hưng phấn quần quýt trong cơ thể cô, nghe vậy thì đưa mắt nhìn những ngón tay nhỏ nhắn của cô đang đặt trên ngực mình, không trực tiếp từ chối: “Tại sao?”

Tô Di mặc dù đã thấm mệt nhưng vẫn không quên nhân dịp đó mà thấp giọng nói: “Tôi thấy nhàm chán quá! Tôi đã ở đây một tháng, dạo quanh khắp các góc ngách của thành phố Tự Do này rồi. Buồn chán lắm!”

Ngày nào Mạnh Hi Tông cũng vắng nhà vào ban ngày, chỉ có cô cùng một đám người giúp việc trung thành, kín kẽ, chỉ biết nhìn nhau, không nói một lời. Sống những ngày tháng Kim ốc tàng kiều^[1] thế này thực không dễ chịu chút nào, có trời mới thấu cô nhớ nhung cuộc sống tự do tự tại cùng Báo Săn du hành vũ trụ như trước đây biết bao. Nghe nói, ý chí của người đàn ông sau khi vừa XXOO là yếu kém nhất, cô liền chớp thời cơ đó, nói ra mong muốn của mình.

[1] Xuất phát từ điển tích Hán Vũ Đế Lưu Triệt và lời hứa “Kim ốc tàng kiều” (nhà vàng cất cho người đẹp) dành cho Hiếu Vũ Trần hoàng hậu Trần A Kiều, chỉ những người phụ nữ được đàn ông yêu chiều, bao bọc, chở che.

Nhưng tính toán của cô đã đặt nhầm chỗ, ánh mắt của Mạnh Hi Tông vẫn mơ màng trong cảm giác mê mẩn nhưng ngữ điệu lại hết sức trầm ổn, lạnh lẽo: “Có thể! Nhưng điều kiện tiên quyết là em phải thỏa mãn tôi bất cứ lúc nào.”

“Bất cứ lúc nào ư?” Tô Di chỉ cảm thấy không riêng gì cơ thể mà cả con tim cô lúc này cũng đều bị thân thể nặng nề của anh áp chế mất rồi.

“Ừm!” Anh ôm cô, xoay người cô lại, khiến cô dán chặt vào lồng ngực mình, không thể nhúc nhích. “Mỗi đêm, khi tôi trở về, đều phải nhìn thấy em ở đây.” Anh không muốn tình huống cô suýt nữa bị người đàn ông khác cưỡng đoạt xảy ra thêm một lần nào nữa.

Hai ngày sau, Tô Di mặc quân phục, đi tới một quán rượu nhỏ trong thành phố. Đi theo phía sau cô là một người thanh niên dáng vẻ không có gì quá nổi bật, đó chính là một tên quân cảnh được Mạnh Hi Tông phái tới hộ tống cô.

Cô bỗng trông thấy Nhị Cầu và Ly Tử đang ngồi ở một hàng ghế phía xa xa, dáng vẻ có chút nôn nóng, bất an. Thấy Tô Di, thần sắc hai người họ bỗng trở nên phức tạp. Tô Di đi tới, chưa nói một lời đã ngồi xuống, uống cạn hai cốc trước. Ngay sau đó, Nhị Cầu không bình tĩnh được nữa, nhìn Ly Tử với ánh mắt kì quái rồi nói: “Đúng là kỳ lạ, người phụ nữ của Ngài chỉ huy còn muốn làm nhiệm vụ ư? Đây chẳng phải là đầu óc có vấn đề sao?”

Ly Tử lườm gã một cái, nói: “Câm miệng đi! Không để người ta phát bệnh không được à?”

Tô Di lại rất thích đặc điểm này của hai người họ. Biết thừa mối quan hệ giữa cô và Mạnh Hi Tông nhưng họ không hề câu nệ, vẫn hung tợn châm chọc cô như trước. Huống chi cô lúc này, tuyệt đối không muốn được người khác đối đãi với danh phận là “người phụ nữ của Mạnh Hi Tông”. Nếu như vậy, đến một ngày Mạnh Hi Tông không cần cô nữa thì cô sẽ trở thành cái gì đây?

“Đúng, là tôi bị bệnh. Tôi xin lỗi!” Tô Di mỉm cười, nhìn Ly Tử. “Báo Săn của tôi chẳng phải đều đưa hết cho hai người rồi sao?”

Cô không nhắc tới thì thôi, vừa nói ra, Nhị Cầu đã lập tức phùng phùng lửa giận, không thèm để ý tới ánh mắt ngăn cản của Ly Tử, bực bội nói: “Mẹ nó, cô còn dám nói tới chuyện này à...”

Tô Di ngắt ra.

Nhị Cầu cắn phần kể lại. Lúc đó, Tô Di mới biết, hôm ấy, cô cùng Ly Tử lấy trộm mười đầu đạn hạt nhân của Liên Đặc. Hơn nữa, từ trước đến nay, chưa một ai dám trộm đồ của anh ta, cho nên vừa ra tay, các cô đã thành công. Lúc ở hành tinh người máy, khi kiểm tra đo lường thấy tín hiệu của đạn hạt nhân, đến người mù cũng biết số vũ khí này là bị trộm đi.

Mặc dù sau đó đã tìm được đạn hạt nhân trở về nhưng người phụ trách kho đạn trên chiến hạm vẫn nổi giận đùng đùng. Bọn họ không hề biết mối quan hệ giữa Tô Di và Mạnh Hi Tông, cũng không tìm được thủ phạm Tô Di, vì vậy, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu Ly Tử và Nhị Cầu. Hai người bọn họ trên pháo đài vũ trụ gần như không thể ngóc đầu lên nổi, cũng không vợ vét được bất cứ miếng mồi béo bở nào nữa. Thậm chí, có lần còn bị người ta bắt trói đến kho vũ khí, đánh cho một trận, cướp hết của cải có trên người. Hai người bọn họ chỉ đành lái chiếc Báo Săn duy nhất còn lại, ảo não quay về thành phố Tự Do.

Tô Di nghe xong, trong lòng hổ thẹn vô cùng. Im lặng hồi lâu, sau cùng, cô chỉ biết chân thành nói: “Tổn thất của hai người, Tô Di tôi nhất định sẽ bồi thường.”

Ánh mắt Nhị Cầu chớp động, suy nghĩ một hồi rồi nói thẳng: “Tôi muốn được thăng chức! Thăng lên cấp úy! Không, Thiếu tá!”

Ly Tử lườm gã một cái, quay sang nói với Tô Di: “Tôi muốn có một căn nhà.”

“Không được!” Tô Di dứt khoát nói. “Quan hệ giữa tôi và anh ta không phải như hai người nghĩ đâu.”

“Thế là như thế nào?” Ly Tử không tin. “Ngài chỉ huy hào phóng như vậy, ban đầu chỉ vì cô mà lấy mười chiếc Báo Săn ra đánh cược đấy thôi!”

Tô Di cười nhạt. “Đợi đến một ngày anh ta không còn thấy hứng thú nữa thì số phận tôi còn chẳng bằng một chiếc Báo Săn.”

Nhị Cầu và Ly Tử bỗng chốc không biết nói gì, liếc nhìn nhau, sau đó, Nhị Cầu “hừ” một tiếng, còn Ly Tử tay chống cằm, nhìn Tô Di chằm chằm.

“Tôi sẽ giúp các người làm nhiệm vụ.” Tô Di nói. “Nhưng mà bây giờ, tiền kiếm được sẽ chia đều cho mọi người.”

“Tại sao!” Nhị Cầu phản đối.

“Tên gốc nhà anh!” Ly Tử đập vào sau gáy Nhị Cầu, nhìn Tô Di, nói: “Cô tự kiếm một chiếc Báo Săn nữa, nếu không chẳng có nhiệm vụ nào cả.”

Tô Di nở nụ cười, đấy mới chính là nguyên nhân hai người bọn họ còn chịu tới gặp cô. Bọn họ chỉ còn một chiếc Báo Săn, cùng lắm là chỉ làm được nhiệm vụ vận chuyển đơn giản, tiền kiếm được quá ít. Có hai chiếc Báo Săn thay phiên phối hợp mới nhận được những nhiệm vụ béo bở hơn.

“Được, để tôi nghĩ cách. Có gì cứ điện cho tôi.”

Tô Di trực tiếp gọi điện tới các chiến hữu trên Chiến Hoàng để mượn tiền, nhờ bọn họ giúp đỡ, thuê hộ cô một chiếc Báo Săn từ pháo đài vũ trụ khác cũng thuộc Liên minh. Thời kỳ hòa bình, Liên minh phải có đến hơn một nửa số Báo Săn để không. Có một số chiến hạm, khâu quản lý vốn lỏng lẻo, sẵn sàng xuất ra một vài chiếc để cho thuê, kiếm ít tiền lời.

Thấy cô chỉ cần làm chút chuyện đơn giản đã có được một chiếc Báo Săn, hai người Nhị Cầu và Ly Tử há miệng trợn mắt, không thốt nên lời. Lính đánh thuê thực thi chế độ tư hữu[2], rong ruổi khắp nơi nhằm mục đích làm giàu, còn có chiếc Báo Săn nào bỏ không kia chứ?

[2] Thuộc quyền sở hữu cá nhân.

“Anh ta đồng ý để cô đi làm nhiệm vụ sao?” Ly Tử hỏi. Thực lòng mà nói, Tô Di quả là một cộng sự tốt. Không riêng gì chuyện dễ dàng kiếm được một chiếc Báo Săn ban này mà kỹ thuật điều khiển máy bay của cô cũng giỏi nhất trong ba người. Hơn nữa, cô không bao giờ so đo khổ cực, được mất, hợp tác rất thoải mái và vui vẻ.

“Anh ấy đồng ý.” Mặt Tô Di thoáng ửng đỏ. “Nhưng tạm thời, tôi chỉ có thể nhận những nhiệm vụ làm trong ngày được thôi!”

Nhị Cầu phản ứng lại trước tiên, trong nháy mắt, ánh nhìn của gã trở nên vô cùng mờ ám. “Không phải chứ! Cứ tưởng trước đây, Ngài chỉ huy chỉ thích đàn ông thôi, thế mà khi Mèo Hoang xuất hiện, anh ta lại muốn ôm ấp hàng đêm sao?”

Ly Tử cũng cười, khoác vai Tô Di, nói một câu: “Cô còn giả bộ đáng thương nói anh ta không có hứng thú với cô à? Cô là người phụ nữ đầu tiên của Ngài chỉ huy đấy, nói mau, có phải anh ta rất mạnh mẽ không? Nhất định là rất mạnh rồi nhỉ?”

Trong lúc ba người trò chuyện, gã quân cảnh theo chân Tô Di vẫn yên vị trong một góc của quán rượu, lặng lẽ uống một mình. Đến khi Tô Di tạm biệt Ly Tử và Nhị Cầu rồi đi, anh ta liền hạ thấp vành mũ, mỉm cười với hai người rồi cáo biệt.

Chiều ngày hôm sau, hai người Ly Tử còn đang vui đùa trong quán rượu, chờ người của tổ môi giới cung cấp thông tin về nhiệm vụ, bỗng đâu xuất hiện một đội quân cảnh trong trang phục đen tuyền lại gần, cười nhạt rồi nói có người muốn gặp bọn họ. Nhị Cầu còn chưa kịp phản ứng, Ly Tử đã kêu lên một tiếng: “Hồng bét rồi!”

“Thật hối hận khi làm việc gì liên quan tới cái cô Tô Di này.” Ly Tử nói.

“Mẹ kiếp, đừng nói vuốt đuôi.” Nhị Cầu nói. “Ngày hôm qua, cô có dám cự tuyệt không? Hơn nữa, Ngài chỉ huy cũng đã đồng ý cho cô ta đi làm nhiệm vụ rồi còn gì!”

Lần thứ hai nhìn thấy Ngài chỉ huy, Ly Tử còn cảm thấy sợ hãi hơn cả lần đầu tiên, còn Nhị Cầu lại có cảm giác Ngài chỉ huy thân thiện hơn rất nhiều. Vì có quan hệ với Tô Di nên gã luôn dương dương tự đắc mình là người nhà của cô. Ngài chỉ huy điềm nhiên ngồi ở chỗ đó, phía sau là một hàng dài quân cảnh trong trang phục đen tuyền, trong nháy mắt đã làm nền cho anh.

Ly Tử và Nhị Cầu trao đổi với nhau qua ánh mắt rồi Ly Tử bước lên trước, nói: “Thưa ngài... Hôm qua Tô Di có tới tìm chúng tôi, cô ấy nói ngài đã cho phép cô ấy cùng chúng tôi đi làm nhiệm vụ.”

Mạnh Hi Tông gật đầu, bên cạnh chỉ còn lại một gã quân cảnh, những người khác đều lui hết ra ngoài. Gã quân cảnh đó đưa tới trước mặt Nhị Cầu một xấp tiền giấy, nhưng Nhị Cầu và Ly Tử nào dám nhận.

“Cho hai người một nhiệm vụ.” Mạnh Hi Tông thản nhiên nói.

Hai người bọn họ lập tức nhận tiền, giơ tay chào theo đúng nghi lễ quân đội, đồng thanh nói: “Ngài chỉ huy, xin hạ lệnh!”

“Báo cáo hằng ngày!” Về mặt anh vô cùng tự nhiên. “Báo cáo tình hình của Tô Di mỗi ngày cho tôi.”

Thấy Nhị Cầu và Ly Tử đều không phản ứng kịp, gã quân cảnh đứng bên đã cười cười, giải thích: “Phu nhân đã nói những gì, làm việc gì, gặp gỡ những ai... tất thấy các người đều phải ghi nhớ mà hồi báo cho Ngài chỉ huy.”

Nhị Cầu và Ly Tử đều bị hai từ “phu nhân” này khiến cho kinh hãi, lại nghe Mạnh Hi Tông nói với giọng hết sức thản nhiên: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, thế nên hành động đó của hai người là thể hiện sự trung thành, chứ không phải phản bội.”

Nhị Cầu và Ly Tử phấn khởi rời khỏi thủ phủ của Ngài chỉ huy. Một người làm quan cả họ được nhờ, Tô Di càng quan trọng bao nhiêu thì cuộc sống của bọn họ càng xuôi chèo mát mái bấy nhiêu. Lúc đó, Tô Di bị cách ly, cũng không biết hai người đã đến dinh thự của Mạnh Hi Tông. Ngược lại, Liên Đạc và Mộ Tây Đình ở căn phòng bên trái của biệt thự, nhìn bóng dáng hai người Ly Tử vừa rời đi, trong lòng có chút cảm khái.

“Tôi luôn cảm thấy...” Mộ Tây Đình nói. “Giữa phu nhân và sếp còn có chút khúc mắc. Thế nhưng không thể nào đâu nhỉ? Sếp coi trọng phu nhân như vậy, chẳng lẽ phu nhân còn chưa hài lòng?”

Liên Đạc ở bên cạnh mặt tỉnh bơ, uống một ngụm nước rồi nói: “Không thể nào ư? Tại sao cậu lại cho là như thế?”

Mộ Tây Đình nói: “Nếu như phu nhân cam tâm tình nguyện thì tại sao còn muốn chạy ra ngoài làm gì? Có sếp làm chỗ dựa còn chưa đủ cho cô ấy sao? Chẳng phải phụ nữ thì nên đứng sau lưng của đàn ông à?”

Liên Đạc lắc đầu nói: “Tô Di không phải loại phụ nữ đó.”

Mộ Tây Đình ngẫm lại, gật đầu, nói: “Nhưng tôi có cảm giác cô ấy luôn tạo cho mình một đường lui. Hơn nữa, có đôi lúc, Ngài chỉ huy như kiểu phát diên vậy. Anh nói xem, có phải cô ấy và sếp có hiểu lầm gì không?”

Liên Đạc suýt nữa đã sặc nước trong cổ họng.

Đêm đó, trong lúc Mộ Tây Đình sắp xếp lại tiến trình công việc của Mạnh Hi Tông những ngày gần đây, khi nhìn thấy lịch trình một chuyến công tác trong tuần tiếp theo, bỗng nhiên nhanh trí nảy ra một ý tưởng. Sáng sớm hôm sau, cậu ta đưa bản sắp xếp tiến trình công việc ra cho Mạnh Hi Tông.

“Cần cứ Nam bán cầu ư?” Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn cậu ta. “Không phải chuyến này cuối tuần mới đi sao?”

Mộ Tây Đình nói: “Phong cảnh ở Nam bán cầu đẹp tuyệt vời, người dân ở đó lại hết sức thuần phác, ngài có thể đưa phu nhân đến đây nghỉ ngơi, thư giãn.”

Mạnh Hi Tông nghe vậy thì hơi ngẩn ra, nhú mồm, nói: “Cậu bảo tôi xun xoe, nịnh nọt cô ấy à?”

Mộ Tây Đình sững sốt, thần sắc Mạnh Hi Tông có chút lạnh lùng, nói: “Tây Đình, cô ấy là người phụ nữ của tôi, phải tuyệt đối phục tùng và nghe lời. Tôi có thể cưng chiều nhưng sẽ không bao giờ xun xoe, nịnh nọt cô ấy. Cậu nhớ kỹ lấy!”

Loáng cái một tuần đã trôi qua, Tô Di vừa cùng Nhị Cầu và Ly Tử hoàn thành xong một nhiệm vụ đơn giản, gần đây mới nhận nhiệm vụ thứ hai - chở một gia đình thương nhân giàu có thuộc Liên minh đi du hành vũ trụ. Nhiệm vụ này tuy đơn giản nhưng quy trình lại rất thú vị, lợi nhuận thu về cũng khá béo bở. Nhiệm vụ thứ ba là đưa một vị thương nhân khác đi tham quan dải tinh vân của tinh hệ. Tuyến đường này vốn quen thuộc với Tô Di, hơn nữa, cô từng không ít lần đổ lại bãi đá khổng lồ. Bản thân cô cũng cảm thấy thích thú với khí chất xù xì và gai góc, trải qua bề dẫu của phiến đá khổng lồ đó, thế nên, hôm nay tâm trạng cô thoải mái vô cùng.

Bởi đã sắp xếp kín lịch cho cả ngày nên từ sáng sớm, cô đã lái Báo Săn rời khỏi thủ phủ của Mạnh Hi Tông. Vừa ngồi vào vị trí, cô liền trông thấy Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình cùng một vài người nữa bước vào sân bay, đi về hướng một chiếc Báo Săn khác. Điều này khiến cô thoáng chút kinh ngạc, Mạnh Hi Tông từ sáng sớm đã rời giường, cô cứ tưởng anh phải đi từ lâu rồi mới đúng, không ngờ giờ này vẫn còn ở đây. Hơn nữa, mấy ngày tới, anh phải đến Nam bán cầu công tác, trong lòng cô vui mừng hơn hở vì mấy ngày đó, cô sẽ được tự do ở bên ngoài.

Nhưng có vẻ anh vẫn chưa nhìn thấy cô, cô vội vã phủ phục người xuống, định chờ anh đi khuất mới ngẩng lên. Lúc này, Mạnh Hi Tông đang đứng cạnh chiếc Báo Săn, khoe mắt liếc nhìn thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn đang cuộn mình trên vị trí lái của một chiếc Báo Săn khác phía đằng xa, anh chỉ biết trầm mặc.

Mấy ngày nay, anh cảm nhận được trong lòng Tô Di sung sướng thế nào. Thậm chí, có lần vừa về đến nhà, anh liền nghe thấy tiếng hát lãnh lót của cô văng ra từ phòng tắm. Quả nhiên, từ lúc bắt đầu nhận nhiệm vụ, tâm tình cô đã tốt lên rất nhiều. Mà bây giờ, anh phải rời khỏi đây vài ngày, cô tựa hồ càng vui mừng, hơn hở hơn thì phải.

Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của đám người Mộ Tây Đình, Mạnh Hi Tông đi thẳng tới chiếc Báo Săn đó, gõ mạnh lên tấm kính cửa sổ. Tô Di vốn đang nấp dưới ghế lái, cảm thấy vừa xấu hổ vừa kinh ngạc mở cửa khoang ra. Cô chưa kịp phản ứng gì, một cơn cuồng phong đã lập tức ập tới. Trong nháy mắt, một bên hông cô đã bị nắm chặt, trong chớp mắt, cả người được nhấc bổng lên. Chân cách mặt đất một khoảng, còn người bị anh ép chặt, cảm dán vào lồng ngực anh qua lớp quần phục dày cộp. Cơ thể cường tráng cùng gương mặt tao nhã của anh gần ngay trong gang tấc.

“Tôi đi công tác mà em vui mừng thế sao?” Ngực khí của anh thực không biết là đang vui hay đang buồn.

“... Không có!”

Nét mặt anh sa sầm, ôm ngang người cô, quay gót đi thẳng về phía chiếc Báo Săn của mình.

“Anh không thể làm như vậy!” Tô Di ra sức giãy giụa. “Tôi đã nhận nhiệm vụ rồi. Hơn nữa, Mộ Tây Đình nói tôi không cần đi theo anh.”

Mộ Tây Đình ở phía trước tựa hồ không nghe thấy hai người nói gì, mặt không chút đổi sắc nhìn Mạnh Hi Tông ném Tô Di vào khoang sau của Báo Săn.

“Tôi không thể ư?” Bàn tay anh vẫn giữ chặt hông cô, quay sang người điều khiển, quát khê: “Cất cánh!”

Ngay cả Tô Di vốn vẫn luôn tự kiềm chế, lúc này cũng phải nổi giận. Như thể dưới lớp vỏ bọc cuộc sống chung bình lặng giữa hai người trong thời gian qua, mọi sự bức dọc, hờn giận âm thầm tích tụ, về không cam lòng khi bị ép phải ở cạnh anh và sự ỷ lại mơ hồ càng ngày càng lún sâu của cô đối với anh đã đan thành một cơn giận dữ khó có thể kìm nén, trong nháy mắt bùng phát.

“Mạnh - Hi - Tông!” Cô đâm mạnh vào ngực anh. “Anh có biết là mình rất ích kỷ không?”

Hai tay cô dễ dàng bị anh bắt gọn, thuận thế ghim chặt lên vách khoang. Khoang thuyền phía sau có vài lính đánh thuê cấp cao, tất thấy đều quay sang nhìn về phía họ. Tô Di cũng chẳng để tâm, hung hăng đá vào đầu gối anh. Anh linh hoạt tránh được, bàn tay đang nắm chặt hông cô chợt “bịch” một tiếng, ấn cô lên vách khoang.

Phía sau hông Tô Di bị đau, cô khê kêu một tiếng đau đớn, tay anh lập tức buông lỏng. Cô chỉ đợi khoảnh khắc này, bỗng nhiên nhào tới, hung hăng cắn lên cổ anh. Mạnh Hi Tông nắm lấy cổ cô, nhắc cả người cô ra rồi lập tức ấn vào lồng ngực mình. Lần này, anh siết chặt lấy cô, không cho cô có cơ hội nhúc nhích. Mộ Tây Đình ở bên cạnh vội vã đưa băng gạc tới, ấn vào vết thương đang rỉ máu trên cổ anh. Mạnh Hi Tông đưa tay giữ miếng gạc, tựa hồ không hề cảm thấy đau đớn chút nào. Anh chăm chú nhìn cô gái đang vừa tức giận vừa sợ sệt trong lòng mình, bỗng nở một nụ cười thâm trầm.

“Tô Di...” Gương mặt anh ở rất gần, hơi thở phả lên mặt cô nóng hổi.

Tô Di cúi đầu, không lên tiếng.

“Gan em lớn lắm!” Anh dường như không thêm để tâm tới sự tồn tại của những người xung quanh, cũng không lo lắng sẽ làm mất hình tượng của một vị Sĩ quan chỉ huy lạnh lùng, anh dừng. Trong đôi mắt ẩn hiện nét cười nhàn nhạt, anh khê cúi đầu, bờ môi lạnh lẽo phủ xuống đôi môi anh đào của cô, chiếc lưỡi nóng bỏng nhanh chóng xâm chiếm khoang miệng đầy máu tanh, khiến cô gần như không thở nổi.

39. Chương 40: Cuộc Hành Trình Về Phía Nam

Sau khi từ Báo Săn đổi sang một chiến hạm cỡ trung, Tô Di vẫn bị Mạnh Hi Tông nhốt trong một khoang thuyền biệt lập, mãi cho đến lúc chiến hạm đáp xuống một thị trấn nhỏ lạnh giá ở Nam bán cầu, Mộ Tây Đình mới nhận được lệnh mở cửa khoang, thả Tô Di ra. Tô Di vừa bước tới cửa khoang đã thấy Mạnh Hi Tông đứng trước mặt. Cô thản nhiên đi lướt qua anh, anh liền sa sầm, với tay, nắm chặt lấy hông cô, đưa cô xuống chiến hạm. Đi phía sau còn có một đoàn lính đánh thuê cao cấp. Tô Di mặc dù không đến mức trình diễn màn bạo lực trước mặt mọi người một lần nữa, nhưng kể từ lúc phản kháng thất bại vài tiếng trước, cô căn bản không còn tâm trí đâu để đi lấy lòng anh, chỉ một mực im lặng.

Song khi bọn họ đặt chân lên mặt đất, vừa nhìn thấy cảnh đẹp dưới bầu trời xanh biêng biếc, Tô Di liền cảm thấy choáng ngợp đến nghẹt thở. Trên mặt đất lạnh cóng, từng dòng sông nhỏ đóng băng, trong vắt và sáng ngời tựa cẩm thạch. Dòng nước rất sạch sẽ lại mang màu xanh lam. Một gốc cây khổng lồ màu trắng chìm sâu dưới nước, rõ ràng là đã bị mục nát nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác tinh khiết không gì sánh được. Cách đó không xa là những căn nhà gỗ xinh xắn, đơn giản và vô cùng ấm áp. Ở nơi xa hơn, dãy núi giống như một người khổng lồ đang cúi rạp, ẩn hiện trong làn mây mù, nhìn mọi người từ phía xa. Trong lòng Tô Di nảy sinh ảo giác như lạc vào thế giới thần tiên. Nơi này lại trong lành, ôn hòa đến vậy, tách biệt hẳn với những nơi khác.

Một đội lính đánh thuê lái xe việt dã t%E

40. Chương 41: Dạ Tiệc Vũ Nữ

Ngày hôm sau, khi Tô Di tỉnh giấc đã không thấy Mạnh Hi Tông đâu nữa. Tô Di biết bao năm qua, anh đều giữ cho mình nguyên tắc làm việc và nghỉ ngơi vô cùng nghiêm khắc. Dưới vẻ ngoài bất cần, không chịu gò bó, thực chất bên trong người đàn ông này lại cực kỳ sâu sắc và biết tự kiềm chế. Anh như vậy, thật khiến người ta rung động. Ý nghĩ này khiến cô cảm thấy bản thân hơi thất bại.

Vừa mở cửa phòng, Tô Di liền bắt gặp Ngôn Khanh đang đứng giữa hành lang, tựa hồ đã đợi ở đó rất lâu.

“Cấp trên!” Ngôn Khanh chớp chớp đôi mắt to tròn. “Ngày hôm qua, Ngài chỉ huy cứ thế mà ôm cô đi, không cho tôi theo cùng.”

Tô Di vừa bực vừa buồn cười, liếc nhìn cô ta một cái rồi nói: “Cô biết rõ suối nước nóng là một nơi như vậy, còn cố tình đưa tôi vào đó làm gì?”

Ngôn Khanh tròn mắt: “Như vậy? Là như thế nào cơ?”

Tô Di biết thừa cô ta đang giả bộ. Tối hôm qua, Mạnh Hi Tông đã nói cho cô biết, Giản Mộ An và cấp dưới của anh ta rất một lũ hồ ly. Ý tứ rất rõ ràng, con nhỏ này và sếp của cô ta về ngoài tử tế nhưng bên trong xảo quyệt y hệt nhau.

Nhưng Tô Di cũng không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm qua làm gì nữa, chỉ nhàn tản nói: “Nếu còn tái phạm, tôi sẽ bảo Ngài chỉ huy điều cô đến pháo đài vũ trụ làm chân quét dọn vệ sinh đấy!”

Ngôn Khanh ngượng ngùng, thất vọng nói: “Phu nhân! Cô đúng là trung thành và tận tâm với Ngài chỉ huy thật đấy!”

Tô Di: “...”

Theo như lộ trình đã sắp xếp, Mạnh Hi Tông vốn ở lại đây ba ngày, nhưng hai ngày sau khi tới đây, anh lại thông báo với cô rằng phải ở lại thêm ba ngày nữa, cùng Giản Mộ An nghiên cứu cách tận dụng kỹ thuật bên trong Huyết Ưng của chủng tộc Người máy.

Mặc dù có Ngôn Khanh làm hướng dẫn viên du lịch nhưng dù sao thị trấn nhỏ bé này cũng không thể rộng lớn bằng thành phố Tự Do. Tốn thêm nửa ngày đi ngắm cảnh sắc Nam bán cầu lần nữa rồi lại vào nhà xưởng chế tạo máy bay mất nửa ngày, cho đến khi Tô Di nhắm mắt lại cũng có thể mơ tưởng ra từng linh kiện và quy trình kỹ thuật chế tạo ra một chiếc máy bay thì cô đã hoàn toàn nhàm chán, ban ngày chỉ biết theo chân Ngôn Khanh đi loay quanh căn cứ một cách vô vị.

Sáng sớm ngày thứ ba, Ly Tử gọi điện thoại cho cô, điều này khiến tâm trạng cô vui vẻ hẳn lên. Sau hôm bị Mạnh Hi Tông bắt ép đưa đi, cô vẫn chưa kịp thông báo cho Ly Tử, trong lòng vô cùng thấp thỏm, bất an. Nhưng Ly Tử đi làm nhiệm vụ, cô cũng không có cách nào liên lạc được với bọn họ. Bây giờ mới biết, hôm đó, Mạnh Hi Tông đã phái một phi công ưu tú nhanh chóng thay thế Tô Di, đi tìm Ly Tử.

Giọng nói của Ly Tử trong điện thoại có chút bất mãn: “Mèo Hoang à... Cái vị Thượng úy kia thật đúng là anh tuấn, cường tráng quá đi...”

Tô Di bật cười, cúp máy, chợt thấy Mạnh Hi Tông chẳng biết từ lúc nào đã ngồi chễm chệ ở sofa đối diện, tay cầm sách, tựa hồ đang đọc rất chăm chú. Cô cảm thấy vô vị, liền mở ti vi, chuyển sang kênh Liên minh. Trong bản tin, cô biên tập viên đang kịch liệt đả kích lời tuyên bố chiếm lĩnh tinh cầu có nền văn minh nhân loại của Lính đánh thuê, hùng hồn yêu cầu thủ lĩnh đội quân Lính đánh thuê ra mặt, giải thích rõ ràng với dân chúng Liên minh.

Tô Di không kìm được liếc mắt nhìn sang Mạnh Hi Tông, nhưng vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh như cũ, tựa hồ không nghe thấy bản tin vừa rồi. Có lẽ bởi ánh mắt cô nhìn anh quá chăm chú nên anh mới khẽ ngắc đầu, nhìn lại cô.

“Buồn chán?”

“Gi cơ?”

“Em vừa mới nói trong điện thoại, rằng em rất buồn chán.”

“... À, đúng vậy!” Tô Di trấn tĩnh nói. “Nhưng tôi nghĩ bản thân mình sẽ quen dần thôi.” Mặc dù cô bây giờ, ngoại trừ đêm nào cũng dâng hiến cho anh ra thì không còn chút giá trị lợi dụng nào khác.

Lời nói của cô dường như đã khiến ánh mắt anh thoáng qua nét cười nhàn nhạt: “Việc cải tiến máy bay rất quan trọng.” Anh đứng lên, xoay người, bỏ lại một câu. “Sáng mai sẽ sắp xếp chuyến bay cho em về trước.”

Tô Di ngẩn ra hồi lâu mới phản ứng lại được, anh là đang giải thích với cô lý do tại sao lại ở đây lâu như vậy ư?

“Vậy tôi có thể đi làm nhiệm vụ tiếp không?” Tô Di hỏi.

Anh không trả lời, rời khỏi phòng, đi thẳng tới nhà xưởng, hành động đó giống như một sự ngầm chấp thuận.

Tô Di có chút vui sướng, ngồi trở lại sofa, cầm điện thoại lên định gọi cho Ly Tử nhưng lại dừng lại. Cô đã phát ngán với những ngày ở đây, thế nhưng... khi bóng dáng anh tuần đó vừa xoay người rời đi, trong đầu cô một lần nữa lại xuất hiện ý nghĩ kỳ lạ đó.

Được rồi, thực ra cô cảm thấy hơi không nỡ khi cứ thế mà rời đi...

Tâm trạng rối rắm chỉ kéo dài được một hồi ngắn ngủi rồi lập tức bị sự xuất hiện của Ngôn Khanh làm cho phân tán.

“Cấp trên, lịch trình của ngày hôm nay chính là thưởng thức văn hóa ẩm thực của nơi này!” Ngôn Khanh hớn hở tuyên bố. “Không say không về!”

Tô Di bật cười.

Hai người đi xuống lầu, lúc ngồi trên xe chuyên dụng, Tô Di bất chợt phát hiện, hôm nay, người trong trại tập trung dường như đông hơn bình thường rất nhiều. Họ chạm mặt rất nhiều quan quân binh lính, ai nấy đều mang vẻ mặt hưng phấn khó tả. Thậm chí, còn có chiếc xe tải kéo theo sau một bảng hiệu lớn, bên trên vẽ hình một mỹ nữ gợi cảm, vô cùng bắt mắt.

“Tối nay có kế hoạch đặc biệt gì vậy?” Tô Di hỏi.

Ngôn Khanh xem thường, nói: “Chẳng phải theo lịch trình thì Ngài chỉ huy ngày mai sẽ rời đi sao? Thế nên, từ sớm người ta đã chuẩn bị yến hội này rồi. Tuy Ngài chỉ huy ở lại đây thêm ba ngày nữa nhưng yến hội thì không thể thay đổi. À, cấp trên này, buổi dạ tiệc đêm nay chỉ đàn ông mới có thể tham gia.”

“Tại sao?”

“Chủ nghĩa đàn ông ấy mà!” Ngôn Khanh bĩu môi. “Sẽ có rất nhiều vũ nữ xinh đẹp từ bên ngoài được đưa đến. Cấp trên, đám đàn ông Lính đánh thuê không kể nào không dư thừa hormone bữa bãi, thật đáng khinh bỉ.”

Trong lòng Tô Di khê động. Dạ tiệc dành riêng cho đàn ông và vũ nữ xinh đẹp, đích thực là chuyện mà quân Lính đánh thuê phóng khoáng dám làm. Cô cũng sẽ không vì thế mà ghen tuông, cô muốn ngày mai, sau khi rời khỏi đây, cô sẽ có thể khống chế được trái tim mình một cách hiệu quả.

Ngôn Khanh đưa cô đến một quán ăn nhỏ, vắng vẻ nhưng hương vị lại vô cùng đặc biệt. Sau khi ăn uống no say, họ lại tiếp tục lái xe đến bên một dòng suối nhỏ đóng băng, binh sĩ đi theo đập thủng một lỗ trên mặt băng, Ngôn Thanh lấy ra hai chiếc cần câu và một băng ghế nhỏ.

Không thể phủ nhận rằng, ngồi câu ở một nơi băng tuyết bao phủ lại có thể thi vị đến thế. Nếu như bình thường, Tô Di chắc cũng sẽ cảm thấy thích thú, nhưng hôm nay, khi nhìn hồ nước đá lạnh buốt, ẩm đạm giữa lớp băng dày cộp, cô lại cảm thấy không yên lòng.

Sắc trời dần tối, thoát nhìn có vài phần u ám, trống trải. Ngôn Khanh không có ý định quay về, Tô Di cũng không tiện nhắc tới. Buổi dạ tiệc dành riêng cho đám đàn ông kia có phải đang diễn ra rất sôi nổi rồi không? Mà khi những cô vũ nữ quyến rũ, gợi cảm, lúng liếng đôi mắt đa tình nhìn về phía Ngài chỉ huy đẹp trai ngồi ngồi, có phải anh cũng sẽ đáp lại ánh mắt họ? Tính cách ngang ngạnh, không chịu gò bó của anh, lại coi trọng tình nghĩa với cấp dưới, có phải gặp dịp thì sẽ cùng họ chơi vui vẻ một phen hay không?

Suy nghĩ này khiến trong lòng cô dấy lên cảm giác bất lực, mệt mỏi, nhưng rồi lại thoải mái khi sắp được giải thoát một cách dứt khoát. Cô cảm thấy mình cần phải trở về để xem xem trong hoàn cảnh này, Mạnh Hi Tông sẽ có biểu hiện gì.

Nếu như... anh thực sự muốn hưởng thụ những cô gái khác giống như đã làm với cô... như vậy cũng tốt, cô sẽ có đủ lý do xác đáng để chấm dứt nỗi mong mỏi âm thầm lúc nào cũng canh cánh trong lòng này. Nếu như... anh không làm như vậy, thì cô có nên hỏi anh một câu, rằng ngày đó, anh làm vậy với công chúa có phải là có nguyên nhân nào khác không? Nếu đúng như vậy, cho dù anh không thuần túy chỉ yêu thích mình cô, nhưng chỉ ít trong khoảng thời gian cô thích anh, đối với anh, cô vẫn là độc nhất vô nhị. Sau này, nếu lỡ phải rời xa, có lẽ cô cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng hóa ra, cô vẫn còn thích anh nhiều đến vậy...

Nghĩ tới đây, sự không cam tâm âm thầm tích tụ trong lòng bao ngày qua trong nháy mắt bỗng trở nên nhẹ nhõm. Cô ngước mắt nhìn về phía Ngôn Khanh, nói: “Tôi muốn quay về. Ngay bây giờ!”

Ngôn Khanh sững sốt một chút rồi gật đầu, tiện tay đưa sang cho cô một bình nước dinh dưỡng: “Môi cô bị gió thổi khô rồi kìa, uống cái này đi đã. Mùi vị không tệ đâu!”

Tô Di đón lấy chiếc bình, uống vài ngụm rồi đứng lên, thu cần câu lại. “Đi thôi!”

Ngôn Khanh ở phía sau không thấy lên tiếng trả lời. Đột nhiên, Tô Di cảm thấy sau gáy mình nặng trĩu, choáng váng muốn ngất xỉu. Cô kinh ngạc xoay người, trước mặt bỗng nhiên tối sầm, mơ hồ trông thấy Ngôn Khanh phát phát tay, mấy gã Lính đánh thuê bước nhanh về phía trước, đỡ lấy cơ thể suýt ngã quỵ của Tô Di.

Cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Tám giờ tối.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, ánh sao giăng ngập nền trời. Vùng quê trống trải với những dãy núi xanh ngắt, vắng lặng, giữa tiết đông lạnh giá có vẻ thê lương nhưng không kém phần hùng vĩ.

Sự đối lập rõ rệt nhất chính là cảnh tượng náo nhiệt trong thao trường trước căn cứ địa của Lính đánh thuê. Một cái sân khấu nhỏ nằm giữa trung tâm đã được dựng xong, ở đó chất đầy những tơ lụa đỏ và ống thép bạc sáng chói, tựa hồ báo trước màn biểu diễn bốc lửa khiến người xem phải sục sôi nhiệt huyết sắp được mở màn.

Những viên sĩ quan trung cấp và thượng cấp trong số năm nghìn quân đóng tại căn cứ này, tất cả đều ngồi vây xung quanh sân khấu, người nào người nấy đều hết sức phấn khởi, tiếng cười nói huyền ảo một vùng.

Mạnh Hi Tông và Giản Mộ An ngồi ở hàng ghế đối diện ngay sân khấu. Không giống những viên sĩ quan đang hoàn toàn phấn khích, đắm chìm trong sự mong mỏi của màn khởi đầu kia, hai vị sếp lớn này vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn tiếp tục thảo luận về vấn đề kỹ thuật nan giải hồi chiều vẫn chưa giải quyết xong.

Đúng lúc đó, Mộ Tây Đình thoáng giật mình, đến bên Mạnh Hi Tông, ghé sát vào tai anh, thì thầm: “Phu nhân vẫn chưa trở về.”

Mạnh Hi Tông không thay đổi sắc mặt, gật đầu nói: “Cô ấy quay lại thì nhớ nhắc tôi một tiếng.”

Giản Mộ An ở bên nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người chủ tớ này thì không khỏi bật cười, nói: “Sợ cô ấy ghen à?”

Mạnh Hi Tông chưa bao giờ để ý đến những lời nói nhảm của anh ta, anh cầm bản vẽ trên bàn lên, tiếp tục thảo luận với anh ta về từng chi tiết. Nhưng nói được vài câu, trong lòng anh chợt khựng lại.

Ghen ư? Đúng là một ý nghĩ vớ vẩn. Có điều, càng về sau, anh càng cảm nhận rõ ràng cảm giác của mình. Đã thế, hôm nay còn nghe nói Giản Mộ An sắp xếp hẳn một đoàn vũ nữ múa thoát y. Tuy anh không có hứng thú nhưng nếu như cô trở về mà thấy cảnh ấy thì tình hình tựa hồ sẽ có chút kỳ quái...

Nói như vậy, liệu Mèo Con có vui đầu trong chăn, hờn dỗi chống lại anh hay không?

Anh bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Giản Mộ An thấy đã sắp tới giờ liền thu lại bản vẽ, cầm ly rượu, bước lên giữa sân khấu. Toàn thao trường theo từng động tác của anh ta, rất nhanh đã rơi vào trạng thái yên tĩnh.

“Gửi tới Ngài chỉ huy...” Anh ta nâng cao ly rượu. “... người anh em tốt nhất của tôi, đã mang đến cho chúng ta nguồn tài nguyên và phụ nữ vô cùng phong phú và dồi dào! Các anh em, nâng ly lên, hoang nghênh ngài Thượng tướng!”

Lời nói hết sức đơn giản nhưng tựa như một sức mạnh vô hình, mãnh liệt thiêu đốt nhiệt huyết trong lòng đám đàn ông. Bọn họ đồng loạt đứng lên, nâng cao ly rượu, tiếng hò hét vang dội cả núi sông, cơ hồ muốn xé tan màn đêm u tối trên đỉnh đầu: “Hoan nghênh ngài Thượng tướng!”

Trên khuôn mặt Mạnh Hi Tông vương nét cười nhàn nhạt, anh cầm ly rượu đứng lên. Ánh mắt trầm tĩnh chậm rãi nhìn quanh một vòng rồi nâng ly, uống cạn. “Mời mọi người!”

Mặc dù chỉ nói vồn vện có một câu nhưng dáng điệu lạnh lùng, uy nghiêm của anh đã khiến toàn bộ đám quan quân nhiệt huyết sôi trào. Mọi người cùng nhau nâng ly, hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Thức ăn, rượu ngon lần lượt được bưng lên như suối chảy. Hơn ba trăm người tham dự buổi dạ tiệc, tiếng nói cười, chúc tụng vang lên không ngớt, bầu không khí sôi nổi, ồn ào. Bởi các viên sĩ quan ở đây rất ít khi được gặp Mạnh Hi Tông nên hôm nay ai nấy đều nổi gan hùng, mạnh dạn tiến lên mời rượu.

Những lúc thế này, Mạnh Hi Tông không cự tuyệt lời mời của bất cứ ai, nghe đối phương giới thiệu tên tuổi và quân hàm xong, không quản là người có chức vị cao thấp thế nào, anh đều cạn ly với họ. Hơn mười ly rượu đã cạn, Ngài chỉ huy vẫn ngồi ngay ngắn như một ngọn núi hùng vĩ, uy nghiêm, nói cười hào sảng, khiến đám sĩ quan quả thực đem lòng ngưỡng mộ tới phát điên, thịt nát xương tan cũng nguyện lòng trung thành.

Bầu không khí dần được đẩy lên cao trào. Đám binh lính bên trong cánh gà sớm đã chuẩn bị xong cho màn biểu diễn tiếp theo, đèn điện ở thao trường bỗng nhiên phụt tắt. Trong không gian tối mờ, mọi người không ai bảo ai, đều im phăng phắc. Ngay sau đó, những cột đèn ngũ sắc đẹp mắt chợt bùng lên, kèm theo tiếng nhạc sôi động, mê hoặc lòng người. Những vũ nữ thoát y khoác trên người bộ trang phục bằng da bó sát, phơi bày hết tất cả những đường cong nóng bỏng đủ để khiến đám đàn ông không thể rời mắt. Trong điệu múa tươi đẹp, họ lần lượt bước lên sân khấu.

Đám đàn ông không bàn tán xôn xao như trước nữa mà chỉ thấp giọng nhận xét với nhau. Nhưng bầu không khí tựa hồ có phần sôi nổi hơn hẳn, bởi cảm giác say mê và bản năng mà cặp mắt mơ màng của đám đàn ông đều dán chặt vào phần eo thon gọn, chiếc hông đầy đặn và bộ ngực căng tròn trên cơ thể của các vũ nữ. Các vũ nữ này cũng rất chuyên nghiệp, như thể không hề nhìn thấy những ánh mắt khát khao của đám đàn ông dưới khán đài, họ vô tư nhảy múa khoe hết sự dẻo dai của cơ thể, tựa như đang đắm chìm trong thế giới của vũ điệu.

“Đây là những vũ nữ thoát y nổi tiếng nhất thành phố Hòa Bình.” Giản Mộ An nhìn Mạnh Hi Tông ở bên cạnh vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, nói. “Cũng có thể coi là đẹp nhất toàn Liên minh, cậu thấy thế nào?”

“Ừm!” Mạnh Hi Tông cúi đầu, đáp một tiếng lầy lẹ. Nhìn anh vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như thường, Giản Mộ An lần nữa có thể khẳng định, Mạnh Hi Tông đúng là gã đàn ông duy nhất trên đời này không hề có hứng thú đối với phụ nữ. Có điều...

Tiếng nhạc kết thúc, các vũ nữ ngừng múa, nhìn xuống đám đàn ông ngồi dưới khán đài với ánh mắt ngạo nghễ, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười thản nhiên.

Đúng lúc này, Giản Mộ An lại đứng lên, lớn tiếng nói: “Tất cả đều yên phận một chút cho tôi! Tổng cộng chỉ có mười cô vũ nữ, còn muốn ai ai cũng có phần ư? Các cô em đây là những vũ nữ nổi tiếng nhất toàn Liên minh, trị giá mỗi em ít nhất cũng bằng một, hai chiếc xe việt dã đấy!”

“Ồ ồ...!” Mọi người nghe anh ta nói như vậy thì càng trở nên hưng phấn hơn.

Giản Mộ An nhin cười, nói tiếp: “Đương nhiên... Tôi đã trả tiền rồi, đêm nay, các cô em đây là dành cho chúng ta. Trong đợt chế tạo máy bay lần này, chúng ta có mấy viên sĩ quan đạt được bước tiến đột phá, đáng được khen ngợi. Bọn họ là...”

Anh ta lần lượt gọi tên từng người, những sĩ quan được gọi tên đều hành diện đứng lên, ngay lập tức có một vũ nữ đến bên họ. Các viên sĩ quan đó hết sức vui mừng, ôm ngang hông vũ nữ, trong ánh mắt ngậm cười của mọi người, bọn họ thân mật với nhau một hồi.

Gọi tên mười người, các vũ nữ cũng được phân chia xong. Giản Mộ An dừng lại một chút, lớn tiếng nói: “Đương nhiên, cuối cùng, vì Ngài chỉ huy không quân lặn lội đường xá xa xôi đến đây với chúng ta, tôi đã chuẩn bị một cô gái tuyệt nhất.”

Mọi người vỗ tay rào rào. Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản như núi, ngồi im một chỗ. Giản Mộ An như thể không nhìn thấy sự trầm mặc của anh, phát phát tay, lập tức có mấy người kéo một chiếc xe được làm bằng xác đạn pháo đến trước mặt Mạnh Hi Tông.

Chiếc xe bằng kim loại cao chừng một người, phía dưới khéo léo lắp đặt bốn cái bánh xe nhỏ, có thể trượt đi trượt lại dễ dàng. Bên trong chiếc xe đó, có một cô gái toàn thân được quấn trong lớp vải voan đen, vùi đầu nằm sấp, mái tóc dài buông xõa, rối tung. Vành tai và cổ đeo trang sức bằng đá quý sáng loáng, dưới ánh đèn lại càng trở nên long lanh. Hơn hẳn bộ trang phục bó sát nóng bỏng của các vũ nữ kia, dưới lớp vải voan mỏng manh, mọi đường cong trên cơ thể cô gái này đều mơ hồ được phơi bày. Nhưng dưới sự bao phủ mờ hững kia, các đường nét lại càng mờ ảo như có như không.

Mạnh Hi Tông cùng đám sĩ quan ngồi đó chỉ có thể nhìn thấy tay chân nhỏ nhắn, cân xứng của cô gái trước mặt. Cánh tay và mắt cá chân trắng nõn lộ ra bên ngoài lớp vải, so với đồ trang sức bằng đá quý trên người cô, xem ra còn bắt mắt hơn nhiều.

Kim loại và phụ nữ, cứng rắn cùng mềm mại, tạo thành thể tiến công vô hình vào thị giác, khiến ai nấy đều muốn xem dưới mái tóc đen dài kia, gương mặt của cô gái ấy sẽ như thế nào. Có thể không đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành nhưng thân hình thoát nhìn đẹp đẽ, mềm mại như vậy, chắc hẳn dung nhan cũng sẽ thanh tú, thuần khiết và trong sáng không kém.

Tất cả mọi người đều dõi mắt mong mỏi về phía Mạnh Hi Tông. Nhưng ánh mắt thản nhiên của anh chỉ lướt qua xác đạn pháo, sau đó dừng lại trên người một viên sĩ quan trẻ tuổi lẫn trong đám người.

“Quần Cộc!” Anh gọi to biệt hiệu của người đó, chàng thanh niên có gương mặt nhỏ nhắn hơi kinh ngạc đôi chút rồi lập tức bước lên trên.

“Công lao của cậu so ra thì kém những người khác. Nhưng cậu cũng được coi là nghiên cứu viên trẻ tuổi nhất ở đây.” Mạnh Hi Tông đến đây cũng không buồn nhủ, nói: “Cô ấy là của cậu.”

“Quần Cộc” sau một hồi khiếp sợ, liền lộ ra dáng vẻ tươi cười, mừng rỡ phát điên. Có người ở bên cạnh cười, mắng: “Cậu ta vẫn còn là một thằng nhóc!” Trong lúc mọi người hào hứng bàn tán sôi nổi, Quần Cộc có chút không được tự nhiên nhưng vẫn lấy hết can đảm tiến về phía trước, chìa tay định ôm cô gái đó lên. Đúng lúc này, Giản Mộ An cười hì hì, đi lên trước, đứng chắn trước mặt cậu ta.

Trong lòng Mạnh Hi Tông khẽ rung động, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên người cô gái kia. Đúng lúc này, cô gái ban nãy còn đang ngủ say chợt giật mình tỉnh giấc, giơ cánh tay thon nhỏ lên dụi mắt, ngẩng mặt nhìn mọi thứ xung quanh, cả người bỗng dưng cứng đờ. Nhưng dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Mạnh Hi Tông, cô chậm rãi quay đầu, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Dung nhan thanh tú ngày trước, lúc này lại được trang điểm hết sức diễm lệ. Dưới mái tóc màu đen tuyền là gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, trên trán đính một viên đá quý màu xanh nhạt; hàng mi đen dài được chuốt cong, dưới đôi mắt trong veo là một lớp phấn mắt màu tím nhạt. Viên mắt vẽ dài tới tận thái dương, nhìn yêu mị, quyến rũ đến lay động lòng người. Dưới lớp phấn má hồng thật mỏng, đôi môi anh đào cũng chum chím sắc hồng. Dung nhan thuần khiết được trang điểm hết sức xinh đẹp, quyến rũ, khiến bất cứ gã đàn ông nào cũng đều có cảm giác thèm thuồng và khát khao chiếm hữu.

Cô rõ ràng là đang rất kinh hãi, cúi đầu nhìn thứ trang phục mỏng tanh, mờ hững trên người mình, lập tức dán chặt vào vách xe, đề phòng lộ cảnh xuân. Sau đó, cô nhìn Mạnh Hi Tông với ánh mắt bất đắc dĩ. Mạnh

Hi Tông cũng đang nhìn cô chăm chú, sau một hồi trầm mặc ngẩn ngui, anh nhìn về phía Quần Cộc, nói: “Thiếu úy, tôi xin rút lại lời vừa rồi!”

Quần Cộc có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu rồi lập tức tránh sang một bên. Những người còn lại từ trước đến nay đều chỉ biết đến một Ngài chỉ huy “nhất ngôn cửu đỉnh”, lúc này lại vì dung nhan của một cô gái mà thay đổi ý kiến trước mặt nhiều người như vậy, thật không khỏi khiến ai nấy đều cảm thấy bàng hoàng, kinh ngạc. Sau một hồi ngẩn ngơ, lợi dụng men rượu, bọn họ cười lớn, xôn xao đưa ra lời kháng nghị.

Mạnh Hi Tông lo lắng, nhìn chòng chọc vào Giản Mộ An, anh ta lại tỏ vẻ không liên quan, cười ha hả.

“Đưa cô ấy về phòng!” Mạnh Hi Tông nhìn Mộ Tây Đình, quát khê một tiếng. Mộ Tây Đình sau khi nhìn rõ cô gái đó chính là Tô Di thì đã ngẩn người từ nãy giờ. Nhận được mệnh lệnh, cậu ta lại không dám trực tiếp ôm lấy Tô Di mà lấy chiếc áo khoác của Mạnh Hi Tông đắp lên người cô. Trong ánh mắt tò mò của mọi người, cậu ta nhanh chóng nhắc cô ra khỏi chiếc xe bằng vỏ đạn pháo rồi bước thẳng về phía căn phòng của Ngài chỉ huy.

Trong hơi thở trầm mặc của Mạnh Hi Tông, không một ai dám lên tiếng nói tới chuyện vừa rồi. Buổi dạ tiệc vẫn tiếp tục diễn ra. Giản Mộ An ghé sát vào tai anh, nói: “Thế nào? Chưa từng nhìn thấy bộ dạng cô ấy thế này hả? Phụ nữ có rất nhiều khuôn mặt, cậu có thể tiếp tục khám phá...”

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, nhìn anh ta, nói: “Em thấy anh không muốn sống nữa thì phải!”

Giản Mộ An cười ha hả.

Nhưng dáng vẻ dịu dàng, trang điểm đậm ban nãy của Tô Di cứ thế thỉnh thoảng lại xuất hiện trong tâm trí Mạnh Hi Tông. Anh chưa bao giờ thích mùi son phấn của phụ nữ mà cô tựa hồ cũng không thích trang điểm. Nhưng anh không hề biết rằng, hóa ra cô trang điểm lên lại đẹp đến vậy, nghiêm nhiên khiến toàn trường phải kinh ngạc. Mà viên mắt đậm cùng đôi môi đỏ mọng, còn cả cơ thể trắng nõn, kiều diễm dưới lớp vải voan đen kia nữa, tất thấy đều khiến lòng dạ anh chộn rộn, đứng ngồi không yên giữa buổi tiệc ồn ào, náo nhiệt nhường này.

Buổi dạ tiệc kéo dài đến tận mười hai giờ đêm mới kết thúc.

Đám quan quân nhanh chóng tản đi, trên thao trường lúc này chỉ còn lại một nửa số sĩ quan say mèm, ngủ ngay tại chỗ. Giản Mộ An sai người đưa họ trở về phòng.

Mộ Tây Đình đưa tay muốn đỡ lấy Mạnh Hi Tông nhưng lại bị anh đẩy ra. Giản Mộ An thấy thế thì cười híp mắt, nói: “Cuối cùng cũng chúc được cho cậu ta say.” Đáp trả anh ta là một cú đấm của Mạnh Hi Tông. Giản Mộ An lập tức ngã nhào xuống đất, hồi lâu vẫn không bò dậy nổi.

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông rất sáng, bước chân cũng vững vàng vô cùng, anh bước từng bước về phía phòng mình. Anh thậm chí còn tỉnh táo đến độ không quên dặn dò Mộ Tây Đình chuẩn bị cho Tô Di một chiếc máy bay để ngày mai cô lên đường. Nhưng sau khi Mộ Tây Đình đóng cửa phòng lại, Mạnh Hi Tông lẳng lặng đứng dựa vào đó hồi lâu rồi mới cất bước đi vào.

“Mèo Con...” Đôi tay thon dài của anh nhẹ nhàng đút trong túi quần, giọng nói vương chút ý cười tàn mạn. “Tôi trở về rồi đây!”

41. Chương 42: Em Có Thích Không?

Tô Di nhìn cô gái trong gương, thực sự không còn gì để nói.

Trong giây phút hôn mê đó, cõi lòng cô dấy lên một nỗi bất an vô bờ, cô hoàn toàn không ngờ, đã ở bên cạnh Mạnh Hi Tông rồi mà vẫn có kẻ dám xuống tay với cô. Sau khi tỉnh lại, vừa ngẩng đầu đã bị ngọn đèn làm cho chói mắt, xung quanh vô số ánh mắt nóng rực không ngừng xoáy vào người mình... nhưng vẫn cảm thấy yên tâm hơn bao giờ hết khi ở nơi đó còn có... ánh nhìn chăm chú của Mạnh Hi Tông...

Nếu cô không lầm thì lúc đó, trong ánh mắt của anh có phải đã vương chút niềm kinh ngạc hay không?

Phục trang như có như không, khắp người đeo đầy đồ trang sức, trang điểm theo kiểu yêu nữ... Giờ thì cô đã hiểu tại sao Mạnh Hi Tông lại muốn cô tránh xa Giản Mộ An rồi. Gã này thực chất không hề tử tế và

chính trực như vẻ ngoài chút nào, mà đích thị là một tên yêu nghiệt coi trời bằng vung! Mạnh Hi Tông lại có thể gọi một người như vậy là đại ca ư?

Càng đáng hổ thẹn hơn là, cô không thể tìm được bất kỳ bộ đồ nào khác của mình trong căn phòng này! Đêm nay, Mạnh Hi Tông có bị người ta cho uống thuốc kích thích thì cô cũng không cảm thấy kỳ lạ chút nào. Chẳng lẽ trong mắt Giản Mộ An, cô và Mạnh Hi Tông cần phải có người tác hợp đến thế sao?

Cô tháo bỏ những đồ trang sức rườm rà trên người rồi vào toilet gội rửa nửa ngày trời mới tẩy sạch được lớp phấn dày cộm trên gương mặt mình. Sau khi tắm xong, không có quần áo để thay, cô chỉ đành vùi mình vào trong chăn.

Kỳ thực, Mạnh Hi Tông chưa trở lại, cô cũng không ngủ. Mơ mơ màng màng đến tận nửa đêm, vừa choàng mở mắt, cô đã thấy một bóng đen cao lớn đứng ngay trước mặt mình. Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, khiến cô không khỏi cau mày khó chịu. Nhưng trong bóng tối, người đó tựa hồ không nhận ra phản ứng của cô, bất chợt vươn tay, đè chặt lấy hai cánh tay cô, cố định trên đỉnh đầu.

“Em tỉnh rồi à?” Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên.

Ý tứ này đã rất rõ ràng! Nếu đã tỉnh thì việc anh muốn “làm” là đương nhiên. Tô Di không đáp lời, chỉ thấp giọng nói: “Anh đi tắm đi đã!”

“... Ừm!” Rốt cuộc cũng nghe ra điểm khác lạ trong giọng nói của anh. Anh nhanh chóng buông Tô Di ra, bước xuống giường, đứng ngay bên cạnh.

Tô Di không hiểu tại sao anh bỗng im lặng, đứng bất động hồi lâu như vậy, liền vươn tay mở chiếc đèn bàn bên giường. Dưới ánh đèn dịu mắt, người đàn ông hai tay rút túi quần, khuôn mặt anh tuần hơi ủ rũ, ánh mắt sáng quắc lạ thường nhìn cô chuyên chú như đang suy nghĩ điều gì. Sau đó, ánh mắt anh dần di chuyển rồi dừng lại trên cánh tay mảnh khảnh, trắng mịn như tuyết. Bàn tay thô to của anh bỗng nhiên đưa qua, nắm chặt lấy cánh tay cô, từ từ kéo lên, khiến cô phải rời khỏi chiếc chăn mà ngồi dậy.

Anh cầm lấy tay cô, đặt lên khay áo bộ quân phục mình đang mặc trên người, giọng nói có vài phần mờ ám: “Em giúp tôi tắm đi!”

Mặt Tô Di chợt đỏ bừng lên.

Ánh đèn trong phòng tắm sáng trưng, trong bồn tắm, hơi nước nóng ẩm lượn lờ bốc lên. Tuy hai người chẳng còn lạ gì cơ thể của nhau nhưng cùng tắm chung dưới ánh đèn sáng tỏ thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Mặc dù hôm nay trông anh có vẻ vừa trầm ổn vừa an tĩnh nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm. Rốt cuộc anh có phải đã uống say rồi không? Mà nếu sau thật thì tại sao đôi mắt vẫn trấn tĩnh và sáng trong như thế?

Đúng lúc này, đôi mắt đen láy của anh đột nhiên liếc qua, nhìn Tô Di chằm chằm trong vài giây rồi cô thấy anh chợt nở nụ cười: “Qua đây, Mèo Con!”

Tô Di kiên trì nói: “Để tôi kì lưng cho anh trước.” Nói xong, cô bước vòng ra sau lưng anh, ai ngờ anh lại duỗi cánh tay dài, nắm chặt hông cô, kéo cô ngã vào lòng mình. Tay kia “xoạt” một tiếng, chiếc khăn tắm đang quấn trên người cô lập tức bị kéo xuống, vớt sang một bên, khiến cơ thể mềm mại của cô dán chặt vào vòm ngực rắn chắc của anh. Tô Di hoảng hốt ngẩng đầu, đúng lúc chạm vào đôi mắt đen láy sâu thẳm đang nhìn cô chăm chú. Tại sao cô cứ cảm thấy ánh mắt đó... có vài phần đặc ý?

“Thích không?” Anh đột nhiên hỏi.

Tô Di ngẩn ngơ, thực sự không phản ứng kịp. “Thích gì cơ?”

Anh giơ tay lên, nhéo một cái vào bầu ngực đầy đặn của cô rồi lại cúi đầu hôn một hồi, lúc này mới khẽ nâng khuôn mặt cô lên, tỉ mỉ quan sát. “Có thích làm với tôi không?”

Trái tim Tô Di như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. “... Ừm!”

Anh hài lòng nở nụ cười, ở dưới nước, cầm tay cô, nhẹ nhàng đặt vào nơi dục vọng nóng bỏng của mình, nói: “Tôi cũng thích!”

Tô Di chỉ cảm thấy từng gân xanh trên trán mình không ngừng co giật - người đàn ông ở trước mặt này là Mạnh Hi Tông sao? Anh... chắc là uống say rồi nhỉ? Từ trước đến nay, Mạnh Hi Tông bình thường vẫn luôn trầm tĩnh, mạnh mẽ và tự tin, căn bản sẽ không bao giờ hỏi cô có thích hay không...

“Anh đã uống bao nhiêu rượu vậy?” Cô lấy hết can đảm, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi.

Anh hơi nhíu mày, tập trung suy nghĩ một chút rồi chân mày khẽ giãn ra, nói: “Khoảng bốn chai gì đó, mà có nhiều hơn thì cũng không quá ba ly.”

“... Ồ!” Đúng là anh uống rất cừ. Quả nhiên, đúng như những gì cô dự đoán, Giản Mộ An không cho anh uống thuốc kích thích thì cũng chuốc say anh. Cô chợt hiểu ra - Giản Mộ An là muốn cô nhìn thấy anh lúc này sao?

Cô không nhịn được cười, nhưng không ngờ khoe miệng mới chỉ hơi cong lên đã bị anh nhảy bèn nhìn ra. Bàn tay to khỏe chợt tách hai chân cô ra, khiến cô phải dặng chân, ngồi trên người anh, dục vọng nóng bỏng của anh cứ thế chạm vào da thịt cô.

“Em đang cười tôi đấy à?” Dáng vẻ của anh có chút mờ mịt.

“Đâu có...” Cô đỏ mặt, cầm lấy chiếc khăn đắp lên lồng ngực anh, nói: “Để tôi giúp anh tắm rửa.”

“Ừm!” Đôi mắt thâm trầm của anh khẽ cong lên, tựa hồ đang vui vẻ hưởng thụ cảm giác từ đôi bàn tay cô lướt nhẹ da thịt trên cơ thể anh mang đến. Anh dựa đầu vào thành bồn tắm, mắt híp lại.

Dưới ánh đèn, thân thể trắng kiêu của anh chỉ chút vết sẹo, khiến cô nhìn mà thầm giật mình hoảng sợ. Mặc dù đã được nghe rất nhiều lời đồn đại về anh nhưng Tô Di vẫn không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc anh đã trải qua biết bao gian khổ mới có được vị trí như ngày hôm nay?

“Em đang sờ tôi đấy hả?” Anh đột nhiên lên tiếng, đôi mắt vốn khép hờ lúc này chợt mở ra, nhìn Tô Di chăm chăm.

Trong lòng Tô Di thầm than, trời ạ, tại sao người đàn ông này lúc say rượu không ngủ quách đi, mà càng lúc càng thấy phấn chấn hơn là sao?

Cô chưa kịp trả lời, anh đã tự nói: “Ừm... Tôi thích em sờ tôi!”

“...” Mặt Tô Di nóng bừng.

Tắm qua loa cho anh xong, chưa kịp lau khô người, anh đã ôm ngang eo cô, rời khỏi nhà tắm, ném cô lên giường rồi trở mình, đè lên người cô. Cơ thể nặng nề đè chặt lấy Tô Di, nhưng trên khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt thâm trầm, uy nghiêm ngày trước, lúc này so với bầu trời đêm đầy sao còn sáng trong, lấp lánh có phần hơn nhiều. Đôi mắt ấy đang nhìn cô chăm chú.

“Em thích tư thế nào nhất?”

“...” Tô Di đột nhiên nhận ra, Mạnh Hi Tông lúc bình thường vẫn luôn im lặng, chủ động ở trên giường kỳ thực còn tốt hơn bây giờ.

Vốn... cô quyết tâm tối nay sẽ dốc hết tâm can, hỏi anh mọi chuyện cho rõ ràng. Cô cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho cảm giác tuyệt vọng khi bị anh phủ nhận hoặc cũng có thể là vui sướng đem toàn bộ tâm chân tình gửi gắm hết nơi anh. Nhưng cô thực sự không nghĩ tới chuyện Giản Mộ An lập kế ném cô tới trước mặt anh đã đành, còn chuốc anh say tới mức này!

Nhưng anh cũng không vừa lên giường đã làm chuyện đó ngay giống như ngày thường. Thấy cô không trả lời, anh không thêm bận tâm, bàn tay thô ráp khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến cô sởn gai ốc, lo lắng đề phòng.

“Hôm nay em đẹp lắm!” Anh bình thản nói, tựa hồ cảm thấy vẫn chưa đủ nhấn mạnh, lại bổ sung: “Rất rất đẹp, em là người phụ nữ xinh đẹp nhất thảo trường này.”

“... Cảm ơn anh!” Mặc dù biết anh đã say đến nỗi không làm chủ được mình, nhưng không hiểu vì gương mặt điển trai gần ngay trong gang tấc hay bởi giọng nói chân thành, mê hoặc ấy cứ vấn vít mà Tô Di bất giác cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Anh ngần ngừ một hồi, ánh mắt tiếp tục trượt xuống, dừng ở nơi vun cao, đầy đặn và chỗ sâu thẳm nhất trên cơ thể cô. Đôi mắt chợt tối sầm, anh chậm rãi vươn tay, vuốt ve bầu ngực mềm mại rồi cúi xuống, hôn vào nơi tư mật sâu kín đó. Tô Di chỉ cảm thấy bàn tay to mạnh mẽ cùng những lời nói dịu dàng mà khiêu khích của anh quả thực đã tiếp thêm sức mạnh cho ngọn lửa âm ỉ trong lòng cô bùng cháy. Ánh đèn trên đỉnh đầu chao đảo, lắc lư khiến cô thực sự đã nghĩ mình mê đắm muốn thiếp đi rồi.

“Mạnh Hi Tông.” Cô khẽ gọi tên anh.

“Ừm...” Anh không dừng động tác, hàm hồ đáp lại.

Cô hít sâu một hơi, hỏi: “Ngày đó, khi vừa nhìn thấy cô công chúa người máy kia, tại sao anh lại có ý muốn chạm vào cô ta?”

“À...” Anh cũng không ngẩng đầu lên, cơ hồ cố gắng suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Cô ta có nhịp tim...”

Tô Di ngần ngừ rồi lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Hóa ra lúc đó, anh làm vậy chỉ vì muốn xác định tim cô ta có đập hay không ư?

Trong lòng cô không thể không chế nổi sự rung động điên cuồng, tựa hồ còn nghe thấy ai đó đang la hét trong đầu mình, khiến tâm tư cô rối như tơ vò. Cô lại hỏi anh: “Vậy tại sao anh nhất định phải giữ tôi bên người? Vì lợi ích hay vì... anh cũng thích tôi?”

Trả lời cô là sự trầm mặc hồi lâu.

Cô căng thẳng chờ đợi nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có được câu trả lời. Cô dời tầm mắt xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện hai bàn tay của anh đang đặt trên ngực cô không hề nhúc nhích. Dưới mái tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt anh tuần dần chặt vào nơi nóng bỏng giữa hai đùi cô, hàng mi dài khép lại... Hình như anh đã ngủ rồi.

Tô Di yên lặng, nhìn ngắm dáng vẻ này của anh hồi lâu, đến cả tư thế ngủ cũng mang đầy tính chiếm hữu, nhưng quả thực khi say rượu, trông anh chẳng khác nào một đứa trẻ...

Cô cẩn thận kéo anh lên rồi khẽ khàng nằm xuống bên cạnh. Dường như anh ngủ rất say, không hề hằm hừ lấy một tiếng. Tô Di nằm ngắm khuôn mặt say ngủ của anh, cảm thấy có chút buồn cười.

Sáu giờ sáng hôm sau, Mạnh Hi Tông say rượu vẫn thức dậy đúng giờ. Tô Di cảm nhận được động tĩnh bên cạnh, vừa mở mắt liền bắt gặp ngay đôi mắt đen thẫm, sâu thẳm của anh đang nhìn cô không chớp. Trong đầu hiện lên dáng vẻ của anh đêm qua, trí não mơ màng của cô lập tức tỉnh táo hẳn ra, rốt cuộc cũng không nhận được cười.

Đây là lần đầu tiên anh trông thấy người phụ nữ trong lòng mình sáng sớm đã nở nụ cười vui vẻ, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, chăm chú nhìn cô một hồi rồi hỏi: “Em rất vui sao?” Giọng nói vừa chậm rãi vừa nặng nề, hơi thở mạnh mẽ quen thuộc.

Nụ cười của cô bỗng cứng lại.

Anh là người thông minh thế nào chứ, liền hiểu ra ngay, mạnh mẽ giữ chặt lấy hông cô, nhúu mày, hỏi: “Hôm qua tôi đã uống say à?”

Cô yên lặng gật đầu.

“...”

Anh tự nhiên không nói được gì trong giây lát, sau đó buông cô ra, đứng dậy, mặc quần áo. “Khi tôi trở lại thành phố Tự Do, tốt nhất là em đã ở đó.”

“Ừm!” Tô Di cũng rời giường, vừa quay người lại đã thấy anh giơ tay day day huyệt thái dương, đầu lưỡi tựa hồ đang liếm mùi vị trong miệng. Cô chưa kịp cảm thấy xấu hổ, đôi mắt sáng rực như ngọn đuốc của anh đã quét qua.

Tô Di cố giữ vẻ mặt trấn tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đã từng “ăn” qua cô vài lần, sao không biết đây là mùi vị gì chứ? Nhưng cứ nghĩ tới bộ dạng say rượu của anh tối qua, Tô Di lại có cảm giác không còn sợ hãi anh như lúc trước nữa.

“Mùi vị không tệ!” Anh bình thần bỏ lại một câu, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Nhiệt độ trên mặt Tô Di bỗng nhiên tăng vọt!

Chín giờ sáng.

Tô Di ngồi ở khoang sau Báo Săn, nhìn chăm chăm đỉnh khoang thuyền màu xám đen đến xuất thần. Gã quân cảnh ngồi phía đối diện chợt thốt lên: “Hôm nay, tâm tình phu nhân có vẻ tốt!”

Tô Di hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra khoe miệng mình từ lúc nào đã cong lên. Ặc... Cô chỉ là đang nhớ lại dáng vẻ ngoan ngoãn như một con cún của anh khi say rượu tối hôm qua cùng câu nói vô sỉ, bá đạo anh buông lại sáng nay mà thôi. “Mùi vị không tệ” ư? Rõ ràng là anh còn không nhớ rõ mình đã làm những gì nhưng tại sao vẫn bình thần đến vậy? Một câu nói cũng đủ để khiến cô ngượng ngùng mãi không thôi.

Có điều...

Vẫn không thể phủ nhận rằng cô rất vui. Anh lúc đó chỉ là muốn xác nhận nhịp tim của cô công chúa người máy đó, tuy rằng mỗi khi nhớ lại cảnh ấy vẫn khiến cô cảm thấy khó chịu. Nhưng nếu trong mắt anh, cô ta chỉ là một cỗ máy, vậy thì hà cớ gì tâm trạng cô còn không được thoải mái kia chứ?

Sau đó... Tại sao anh chỉ muốn một mình cô? Tuy không biết phía sau rốt cuộc có mục đích gì nhưng hai người đã ở chung lâu như vậy, mọi ánh nhìn say đắm, mọi cử chỉ dịu dàng rồi cả bộ dạng trầm mê trên thân thể cô của anh... đều không phải là giả. Có lẽ, người đàn ông khác sẽ vì một mục đích nào đó mà gắng sức đối xử tốt với một cô gái, nhưng một người kiêu ngạo như anh, nếu không cảm thấy hứng thú thì đừng nói tới chuyện miễn cưỡng ở bên nhau mà ngay cả động cũng không thèm động đến, càng không thể có cử chỉ và vẻ mặt “giả bộ” yêu thích đó.

Cô chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, trong lòng cũng ấm áp theo. Trong ánh mắt đong đầy ý cười thấu hiểu của gã quân cảnh phía đối diện, cô xấu hổ vùi mặt vào khuỷu tay mình, cười thầm.

Báo Săn xóc nảy một trận, gã phi công lính đánh thuê phía trước nói với giọng áy náy: “Phu nhân, xin lỗi, vừa gặp phải khí lưu.”

“Không sao!” Mặc dù chỉ là bay trong tầng khí quyển nhưng bởi miền Nam mới được khai phá, căn cứ không có khoang tàu chở khách cho nên chỉ có thể di chuyển bằng Báo Săn.

“A, Trung úy, cô xem kia!” Phi công phó chỉ vào một phiến bông tuyết trên màn hình, phi công trưởng cũng cúi đầu nhìn sang.

Đúng lúc này, luồng ánh sáng trắng chói mắt tựa một viên ngọc nhanh chóng xẹt qua ô cửa kính thủy tinh phía trước Báo Săn. Kèm theo đó là một dòng khí lưu khổng lồ, mạnh mẽ đâm thẳng vào thân phi thuyền, trong nháy mắt trời long đất nổ, một trận xóc nảy dữ dội ập đến.

“Toàn thể quân Lính đánh thuê, toàn thể quân Lính đánh thuê, tôi thuộc Trung tâm chỉ huy tác chiến vũ trụ.” Một giọng đàn ông trầm ổn mà xa lạ bỗng truyền đến từ tần số truyền tin. “Trên bầu trời thành phố Tự Do phát hiện ra hai tòa pháo đài vũ trụ của Trùng tộc, chúng đang bắt đầu tấn công chính diện vào quân ta. Hệ thống phòng ngự đã được khởi động, toàn bộ quân Lính đánh thuê đều tạm ngừng nhiệm vụ đang làm, tiến vào trạng thái quân sự màu cam[1]. Lặp lại...”

[1] Có thể hiểu nếu trạng thái màu đỏ là bước vào giai đoạn chiến tranh thì trạng thái màu cam là bước vào giai đoạn sẵn sàng chiến đấu.

Pháo đài vũ trụ! Quân chính quy của Trùng tộc

Chiến tranh... bùng nổ rồi sao?

Trên tuyến đường an toàn phía trước mặt đã có mấy vết tích đạn bay, phi công trưởng nhanh chóng quyết định rồi nói: “Điều chỉnh hướng bay ra phía ngoài tầng khí quyển.”

Hai tiếng đồng hồ sau, tại mặt đất, phía Nam bán cầu.

Căn cứ đã hoàn toàn không còn vẻ rối rã, nhân tản như cách đây vài ngày. Từng chiếc Báo Săn và Tuyết Phong lần lượt bay lên không trung, phi công và hậu cần mặt đất chạy băng băng, đi tới đi lui như con thoi.

Phòng làm việc của Giản Mộ An lúc này đã bị Mạnh Hi Tông trưng dụng làm nơi chỉ huy tác chiến. Các sĩ quan kỹ thuật dày dặn chuyên môn đang căng thẳng nhìn vào màn hình radar và máy vi tính, không ngừng hồi báo tình hình chiến đấu ở tỉnh cầu.

Bên trong tầng khí quyển, một luồng đạn bay đến từ bên ngoài không gian nhanh chóng bị hệ thống phòng ngự mặt đất tự động chặn lại. Không thể nhìn mọi thứ từ bên ngoài tầng khí quyển bằng mắt thường, trên màn hình radar biểu thị, pháo đài vũ trụ, Tuyết Phong của quân ta đang cùng pháo đài vũ trụ của đối phương triển khai tấn công kịch liệt.

Cuối cùng, khói bom lửa đạn cũng dần ngừng lại, mọi thứ hiển thị trên radar trở về trạng thái yên tĩnh vốn có. Viên sĩ quan kỹ thuật giỏi nhất cầm bản báo cáo tình hình chiến đấu, đứng lên cúi đầu trước Mạnh Hi Tông, nói: “Thưa Ngài chỉ huy, quân địch đã ngừng công kích, quân ta áp chế được một tòa pháo đài vũ trụ và phá hủy vô số phi thuyền của địch. Toàn bộ quân địch đã tháo chạy.”

Khóe miệng Mạnh Hi Tông hiện lên nét cười nhàn nhạt, chào đáp lễ viên sĩ quan kỹ thuật vừa báo cáo. Những viên sĩ quan còn lại thấy thế liền thấp giọng hoan hô một tiếng, sau đó, nhất loạt đứng lên, đập tay tỏ ý vui mừng.

Đúng lúc này, một viên sĩ quan khác đặt ống nghe điện thoại xuống, vẻ mặt hết sức ngưng trọng. “Bác cáo Ngài chỉ huy, bên phía Liên minh... bại trận rồi!”

“Nói!” Mạnh Hi Tông giận tái mặt, những người khác tất thấy đều yên lặng trở lại, có chút giật mình chờ đợi.

“Trùng tộc đã đổ bộ lên hai tỉnh cầu Hòa Bình và Ước Mơ. Tuy đã đẩy lùi được sự tập kích của đối phương nhưng tình trạng thương vong vô cùng trầm trọng.” Viên sĩ quan nói.

“Ngài chỉ huy, Tổng thống Liên minh yêu cầu nói chuyện cùng ngài.” Viên sĩ quan truyền tin nói.

Mạnh Hi Tông còn chưa kịp trả lời, gã quân cảnh đi theo anh tới đây cơ hồ lao đảo chạy vọt vào Trung tâm chỉ huy.

“Thưa ngài!” Anh ta chạy tới bên cạnh Mạnh Hi Tông, do dự một lát rồi thấp giọng nói: “Tôi... vừa xác minh lại, trong số máy bay chiến đấu bị phá hủy của chúng ta... có chiếc Báo Săn đang chở phụ nhân.”

Bởi giọng nói của gã rất nhỏ nên những người khác không thể nghe thấy gã đang nói gì. Thế nhưng tất thấy mọi người trong Trung tâm chỉ huy tác chiến đều thấy Ngài chỉ huy đột nhiên nhú mày, nhìn gã quân cảnh một cách khó tin, hỏi dồn: “Cô ấy làm sao rồi?”

“Thưa ngài, chiếc Báo Săn đó đã nằm trong phạm vi oanh tạc dày đặc của quân địch, dưới trạng thái màu cam, thực hiện bước nhảy siêu quang tốc ra ngoài không gian, gia nhập trận chiến. Hiện giờ, phi thuyền cứu viện vẫn đang đi tìm...”

Song tình hình chiến đấu ngày hôm nay vô cùng tàn khốc, ai cũng hiểu tỷ lệ sống sót của những người trên những phi thuyền bị phá hủy là vô cùng thấp. Cả người Mạnh Hi Tông đông cứng như một pho tượng, hàng mày rậm nhú chặt lại, vẻ mặt lo lắng, đứng sững tại chỗ hồi lâu. Mộ Tây Đình đứng phía sau cúi đầu nói với anh câu gì đó rồi sải bước chạy ra khỏi Trung tâm chỉ huy. Mọi người không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ đành nhìn Ngài chỉ huy, không dám thở mạnh.

Viên sĩ quan truyền tin lần nữa lên tiếng: “Ngài chỉ huy, Tổng thống đề nghị được nói chuyện với ngài.”

Ánh mắt Mạnh Hi Tông như thu hồi lại từ một nơi xa xăm vô cùng, đôi con ngươi đen láy như bị vật gì đó đè nén lại. Anh sa sầm nét mặt, bước từng bước đến chỗ thiết bị thông tin, nhắc ống nghe lên.

42. Chương 43: Tinh Cầu Thiên Không

Hành tinh đứng đầu Liên minh - tinh cầu Thiên Không.

Mấy trăm năm qua, Tổng thống Liên minh hầu hết đều thành lập trụ sở tại tỉnh cầu có nguồn tài nguyên phong phú và trình độ hiện đại hóa cao nhất tỉnh hệ này. Từ trên không nhìn xuống, từng dãy nhà cao tầng muôn hình vạn trạng dưới mặt đất giống như những mô hình tinh xảo, tạo nên một thế giới tập trung nhiều nền khoa học kỹ thuật bậc nhất, sống động tựa như mơ.

Nhưng hôm nay, giấc mộng đó đã tan tành.

Tỉnh cầu Thiên Không đã đẩy lùi được sự xâm lăng của Trùng tộc nhưng cả tỉnh cầu cũng bị thương tích chồng chất. Mạnh Hi Tông cùng mọi người vừa xuống khỏi Báo Sơn liền trông thấy toàn bộ thành phố tiêu điều, hoang tàn, sớm đã không còn vẻ huy hoàng như xưa nữa.

Mặc dù không đến mức trở thành đồng đố nát vì trong cuộc chiến, chủ yếu chỉ có những căn cứ quân sự mới phải chịu sự bắn phá ác liệt nhất, nhưng kiến trúc hình giọt nước, hình bầu dục xinh đẹp kia ít nhiều cũng dính vào tro đen của lửa đạn, tựa như một viên minh châu sáng bóng rồi cuộc cũng trầm mình trong bụi khói và sắc máu. Nhưng kinh khủng hơn tàn dư của lửa đạn chính là đoàn người trôi dạt khắp nơi, không chốn trú ngụ trên mảnh đất này.

Những người đàn ông từng lịch lãm trong bộ âu phục hay những người phụ nữ từng xúng xính trong những chiếc váy vóc kiêu diễm lúc này chỉ còn duy nhất bộ quần áo rách rưới, xộc xệch trên người, ai nấy đều tỏ ra hoảng hốt và hoang mang cực độ. Bọn họ vội vã tìm đường chạy trốn, có người mặt đầy nước mắt, có người cổ co mình thật chặt trong chiếc áo khoác, tựa hồ làm như vậy, họ sẽ cảm thấy an toàn hơn chút chẳng?

Trên mặt đường, thỉnh thoảng lại bắt gặp một vết đạn đã nguội hoặc vũng máu vẫn còn mới, cũng có những thi thể máu me be bét, thậm chí còn có người chưa chết hẳn, máu không ngừng ứa ra từ những vết thương, thoi thóp nằm trên mặt đất rên rỉ. Một con côn trùng bỗng nhiên cắn thủng lớp da mặt của người đó, ngọ nguậy bò ra ngoài, người đó hét thảm một tiếng rồi giật bắn khỏi mặt đất. Đám lính đi theo sau Mạnh Hi Tông thấy thế thì cau mày, rút súng nhắm thẳng vào đầu người đó, bắn bẻ sọ, người đó mới ngã xuống mặt đất, chỉ còn lại cái xác không hồn. Những con côn trùng màu tím béo mập vẫn không ngừng thi nhau cắn xé da thịt cái xác kia.

Cũng có người la hét điên loạn, bị chính đồng loại của mình đuổi theo, chạy dọc khắp các con phố. Mà gã đang đuổi theo đó hai tay ôm đầu, vẻ mặt hết sức dữ tợn, tựa hồ còn vô cùng thống khổ nữa. Nhìn thấy đám người Mạnh Hi Tông, gã liền nhào ngay tới, há mồm định cắn, ngay lập tức ăn mấy viên đạn, chết thảm dưới mặt đất.

Thỉnh thoảng bắt gặp một đội quân cảnh địa phương, ai nấy đều cầm lá chắn và súng tự động, đang vây mười mấy tên sắc mặt tái nhợt trong một cái ngõ nhỏ. Tên dẫn đầu đội quân cảnh kêu gọi bọn họ đầu hàng: “Các người đều đã bị nhiễm trùng dịch rồi! Phải đến khu cách ly trước! Yên tâm, Chính phủ sẽ cứu chữa cho các người!”

“Giết tôi đi! Tôi không muốn biến thành kẻ điên ăn thịt người!” Có người gào khóc. Nhưng đội quân cảnh sao có thể ra tay được đây? Cũng có người nỗ lực phá tan vòng vây của đám quân cảnh, hai bên liên tục giằng co cho đến khi có người bị trúng đạn, ngã xuống đất.

Trùng dịch lại bùng phát.

“Tôi nói sao Liên minh có thể hành xử như vậy nhỉ?” Lý Tích Trung than thở. “Trong tình huống này, có thể bảo vệ được hai tỉnh cầu đã là rất khó rồi. Bọn chúng thực sự quá lợi hại!”

Về mặt Mộ Tây Đình cũng chẳng khá hơn là bao. “Không biết tỉnh cầu Tự Do và Hy Vọng có bị Trùng tộc chiếm lĩnh không...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, thế nhưng ai cũng có thể tưởng tượng được ra, Trùng tộc ồ ạt đổ bộ lên các tỉnh cầu thuộc Liên minh, chỉ e giờ này loài người ở hai tỉnh cầu đó còn phải đối mặt với tình trạng thê thảm hơn.

“Chẳng nhẽ trùng dịch vẫn còn sót lại từ vệ tinh Windsor lần trước?” Lý Tích Trung hỏi. “Nhưng không phải Liên minh đã thanh trừ hơn một trăm người bị lây nhiễm rồi sao?”

“Tái nhiễm.” Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh như băng. “Từ đám người đã từng trực tiếp hoặc gián tiếp tiếp xúc với những người bị lây nhiễm.”

Mộ Tây Đình gật đầu. “Đúng là Ngài chỉ huy anh minh. Ở tỉnh cầu Tự Do, chúng ta đã tiến hành thanh trừng khử độc cho toàn bộ người dân, đưa toàn bộ hơn năm trăm người từng tiếp xúc trên hai lần với người bị nhiễm vào khu phóng xạ quay một vòng mới khiến chúng ta thoát được một kiếp nạn. Nhưng đáng tiếc, Liên minh không cẩn thận được như vậy.”

Mạnh Hi Tông lại lắc đầu, nói: “Du Lâm Cử không phải là đồ bỏ đi. Ông ta nhường tỉnh cầu Tự Do cho chúng ta, chính là đã đoán được sẽ có ngày này.”

“Vậy tại sao ông ta không đẩy mạnh các biện pháp thanh trừng phòng vệ tương tự?” Mộ Tây Đình nói.

Lý Tích Trung “hừ” một tiếng. “Cậu có biết hệ thống tư pháp, quân đội và chính phủ Liên minh phức tạp như thế nào không? Thực hiện biện pháp thanh trừng hao tổn của cải như thế mà chỉ để phòng ngừa sự tái nhiễm thôi sao? Tôi nghĩ không chừng dự án tiến hành biện pháp thanh trừng cho toàn bộ người dân của họ vẫn còn đặt trong đồng tài liệu chất chồng ở Nghị viện kia kia.”

Mạnh Hi Tông và Lý Tích Trung đoán không sai.

Du Lâm Cử lúc này đang ngồi trong phòng nghị sự ở phủ Tổng thống, trong đầu vị lãnh đạo cấp cao tuổi đã ngoại tứ tuần có quyền hành cao nhất Liên minh này tràn ngập sự hối hận sâu sắc và nỗi bức dọc mơ hồ. Thân là Tổng thống Liên minh, có tài ứng biến linh hoạt, tuy so ra thì vẫn kém những vị Tổng thống kiệt xuất nhất của các đời trước nhưng đã ngồi ở vị trí này đến quá nửa nhiệm kỳ thứ hai, thanh danh của ông ít nhiều cũng càng lúc càng cao.

Nếu không phải Mạnh Hi Tông cưỡng ép tỉnh cầu Hy Vọng, yêu cầu tách rời tỉnh cầu Tự Do, khiến ông ít nhiều cũng phải chịu sự cáo buộc của Nghị viện thì chắc hẳn ngày đó, ông cũng không lo là việc thanh trừng những người bị lây nhiễm đến thế. Song khi sự nghiệp chính trị của ông bị khủng hoảng, việc khẩn thiết nhất đương nhiên phải là bảo toàn địa vị của mình. Mà đúng lúc này, một trong những vết nhơ trong sự nghiệp chính trị của ông lại một lần nữa được đề cập đến, đó chính là sự kiện giặc cỏ Trùng tộc mang trùng dịch tới. Lúc đó, ông chỉ hạ lệnh cho bộ Y tế tăng cường phòng dịch, nhưng từ đầu đến cuối cũng không tiến hành thanh trừng triệt để như Lính đánh thuê. Rõ ràng đó không phải là một hành động sáng suốt.

Thực ra, ông tự nhận mình là người rất có tầm chiến lược. Sau khi Trùng tộc bồi thường một khoản tiền kếp sù cho sự kiện lây nhiễm trùng dịch năm đó, mọi người đều nghĩ Trùng tộc còn mong mỗi hòa bình hơn cả loài người nhưng riêng ông lại nghĩ sự việc lần này không chỉ đơn giản như vậy. Ông tin chắc rằng đây chỉ là bước khởi đầu, Trùng tộc muốn thăm dò năng lực quân sự của loài người mà thôi. Vì thế, ông dẹp bỏ nghị luận của mọi người, cực lực yêu cầu tăng cường bố trí quân đội thường trú. Đúng như ông mong muốn, trạng thái chiến đấu đã tăng từ năm mươi phần trăm lên đến tám mươi phần trăm, đủ để chống lại bất kỳ sự tập kích nào của Trùng tộc.

Mà cái ngày Trùng tộc công kích quả nhiên tới thật, nhưng việc ông không ngờ tới chính là trùng dịch cũng theo đó mà bùng phát. Giống như là có cơ chế vận hành nào đó kích động, khi Trùng tộc đánh lên và tuyên chiến khắp các tỉnh cầu, thứ đó đã đánh thức lũ trùng trùng nằm trong cơ thể những người trước đây bị lây nhiễm rồi khuếch tán ra ngoài.

Ngồi bên cạnh Du Lâm Cử lúc này còn có Du Mặc Niên, con trai độc nhất của ông, cùng vị lãnh đạo tối cao trong quân đội - Nguyên soái Lương Đồng. Khi thấy Mạnh Hi Tông cùng đoàn người của anh dưới sự dẫn đường của một viên sĩ quan Liên minh tiến vào phòng nghị sự, Du Mặc Niên cùng Lương Đồng cùng đứng lên bắt tay thăm hỏi, còn Du Lâm Cử chỉ chăm chú quan sát vị hậu bối anh tuấn, kiệt xuất này một hồi rồi mỉm cười trầm ổn, thăm hỏi vài câu.

Sau khi hai bên đã ngồi vào vị trí của mình, Du Lâm Cử đi thẳng vào vấn đề: “Thượng tướng Mạnh Hi Tông, Nghị viện Liên minh đã đồng ý với lời đề nghị của tôi. Chúng tôi hy vọng sẽ được hợp tác với Lính đánh thuê, cùng nhau chung sức đẩy lùi Trùng tộc.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc, Lý Tích Trung ở phía sau liền mở miệng: “Ngài Tổng thống, tôi là sĩ quan tài vụ của ngài Thượng tướng. Trong cuộc chiến lần này, ngài cũng thấy đấy, tỉnh cầu Tự Do của chúng tôi thương vong không đáng kể, nếu ngài muốn thuê chúng tôi, tôi sẽ đưa ra báo giá hợp lý với ngài.”

Về mặt Du Lâm Cử không thay đổi, nhưng Nguyên soái Lương Đồng tuổi ngoài năm mươi, hai bên thái dương tóc đã điểm bạc ngồi phía sau thì sa sầm nét mặt, nói: “Đúng là thừa cơ nước đục thả câu! Các

người quên thiên chức của một quân nhân rồi sao?”

“Sĩ quan Lý, câm miệng đi!” Đúng lúc này, Mạnh Hi Tông trầm giọng mở lời. Anh nhìn về phía Du Lâm Cử, nói: “Tổng thống, lời hứa của tôi vĩnh viễn có hiệu lực. Chiến dịch này liên quan đến sự tồn vong của nhân loại, tôi chấp nhận đánh thuê cho các người.” Anh quát Lý Tích Trung, nhưng trong lời nói vẫn giữ nguyên từ “thuê” này.

Du Lâm Cử khoát khoát tay. “Việc chi phí dễ bàn thôi, nhất định sẽ khiến cậu hài lòng. Mặc Niên!”

Du Mặc Niên ngược mắt, nhìn Mạnh Hi Tông, lẳng lặng nói: “Trùng tộc đã đưa ra điều kiện hòa bình, Nữ vương đã chính thức gửi thư qua, nói chỉ cần chúng ta giao nộp hai hành tinh thì bọn chúng sẽ đồng ý đình chiến, đồng thời cứu chữa những người bị lây nhiễm.”

Lương Đồng cười nhạt: “Hoang đường!”

Du Mặc Niên nhìn Mạnh Hi Tông, nói: “Hiện nay, hai tinh cầu Hy Vọng và Thiên Không có số người dân bị lây nhiễm nhiều hơn phân nửa. Chúng ta... không có biện pháp giải quyết, chỉ có thể dùng thuốc để trì hoãn sự bùng phát của dịch bệnh. Trong đó bao gồm rất nhiều quan chức quan trọng trong quân đội, chính phủ. Đại bộ phận cơ cấu xã hội đã bị tê liệt.”

Tình hình còn gay go hơn cả dự đoán, điều này khiến Mạnh Hi Tông cùng quân của anh nhú chặt chân mày. Nhưng Du Lâm Cử đổi ánh mắt trầm tĩnh, sáng quắc của mình nhìn quanh bọn họ một vòng, nói với giọng hết sức tỉnh táo: “Chúng tôi đã quyết tâm tử chiến, tuyệt đối không cho phép bất cứ dị tộc nào có hành động chia cắt lãnh thổ.”

Mạnh Hi Tông lúc này mới nở nụ cười nhàn nhạt. Du Lâm Cử tựa hồ cảm nhận được thần sắc của anh, nhìn anh, trong giọng nói lại có phần hòa nhã hiếm thấy: “Thượng tướng, tôi chưa bao giờ coi Lính đánh thuê là người ngoài. Lính đánh thuê thực chất cũng chỉ là những đứa trẻ xa nhà lâu ngày mà thôi. Giao tinh cầu Tự Do cho cậu, chẳng phải cậu đã cai quản rất tốt đó sao?”

Câu nói khách sáo của vị trưởng bối này khiến Mạnh Hi Tông không khỏi liếc ông ta một cái, nhưng anh cũng không hề đáp lại.

“Cũng may mà các ngài không đồng ý đình chiến.” Mạnh Hi Tông nhìn về phía Nguyên soái Lương Đồng. “Nếu không thì chuyến đi này của tôi coi như công cốc.”

Nghe như vậy, Lương Đồng liền liếc nhìn anh, ánh mắt vốn mang vẻ bất mãn lúc này rõ ràng đã có chút cải thiện.

Mạnh Hi Tông thần nhiên nói: “Cái Trùng tộc gọi là đàm phán đình chiến đó thực chất là để trì hoãn. Nếu như trùng dịch ở hai tinh cầu kia không có cách nào khống chế thì Trùng tộc chẳng cần hao tổn một binh một tốt nào cũng có thể chiếm lĩnh được rồi. Dưới tình thế chiến lược lúc này, bọn chúng cơ bản không cần phải đàm phán. Chắc chắn có vấn đề ở đây. Vì vậy, có kẻ ngu mới đi đồng ý với chúng.”

Lời anh nói thật không chút lưu tình, khiến sắc mặt ba người Du Lâm Cử lập tức cứng đờ. Tuy đều có khuynh hướng quyết tử chiến đến cùng, thế nhưng lần này bị Trùng tộc đánh cho thua thảm hại như vậy, trong lòng ai lại không từng nghĩ đến việc đầu hàng, đình chiến? Không ngờ, Trùng tộc chỉ giả vờ hòa bình, hóa ra bọn chúng lại nham hiểm đến vậy.

“Thượng tướng, khi nào ngài mới có thể hợp binh với chúng tôi để phản công trên hai tinh cầu Ước Mơ và Hòa Bình?” Du Mặc Niên hỏi.

Mạnh Hi Tông liếc mắt nhìn bại tướng dưới tay mình lúc trước, nói với giọng hết sức bình thản: “Du công tử, tôi không dự định phản công. Hiện tại, Liên minh chỉ có không đến phân nửa binh lực. Hơn nữa, binh lực của tôi cùng Trùng tộc trực tiếp đối đầu, cho dù có đoạt lại được hai tinh cầu kia thì cũng thương vong trầm trọng, thêm vào đó là hậu họa của trùng dịch sẽ có cơ hội bùng phát. Tôi không bao giờ để người của mình khi không chịu chết!”

“Vậy phải làm thế nào đây?” Du Lâm Cử nói.

Mạnh Hi Tông: “Trước tiên, phải phi cơ trinh sát đi xác định sự phân bố binh lực của Trùng tộc đã.”

Lương Đồng gật gù tán thành, bốn người quyết định cứ bốn tiếng đồng hồ sẽ họp một lần, cùng nhau lập kế hoạch tác chiến.

Thỏa thuận giữa Liên minh và Lính đánh thuê từ đó đạt thành. Trùng tộc và Liên minh tiếp tục cái gọi là “đàm phán”. Mạnh Hi Tông thậm chí còn nhận được thư của Nữ vương Trùng tộc, đại khái mong muốn Lính đánh thuê bảo toàn ý trung lập, Trùng tộc sẵn lòng trả thù lao cho Lính đánh thuê một tình cầu sau khi quân Liên minh chịu giao nộp. Đám người Lý Tích Trung giả vờ cùng đại diện phía Trùng tộc đàm phán, không ngừng ép giá lên cao.

Một đêm rất nhanh đã trôi qua. Đây là mười hai tiếng đồng hồ gian nan và căng thẳng nhất từ trước đến nay đối với quân Liên minh. Ngoại trừ một số ít thành viên quan trọng trong quân đội và chính phủ bị Mạnh Hi Tông phái quân đưa đến khu phóng xạ thì chỉ còn một nửa số binh lính sống sót. Còn dân thường chỉ còn cách chạy trốn hoặc giãy chết. Quân đội và cục An ninh chỉ có thể lưu lại một lượng nhân lực thấp nhất dưới mặt đất, toàn bộ số còn lại đều được tời quân đội, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới.

Mà sáng sớm ngày hôm đó, Mạnh Hi Tông vẫn chưa được chớp mắt, cả đêm căng thẳng vạch kế hoạch tiến công trong Trung tâm tác chiến. Xong việc rồi nhưng anh không về phòng nghỉ ngơi mà bước lên một chiếc Báo Săn đã đợi sẵn từ lâu, bay tới pháo đài vũ trụ bên ngoài tinh cầu Tự Do.

Trong đáy khoang, tất cả đều là những giường bệnh trắng tinh, trên đó nằm đầy những binh sĩ và phi công bị thương trong khi giao chiến với Trùng tộc vòng thứ nhất. Mộ Tây Đình đi trước dẫn đường, thấp giọng nói: “Ngài chỉ huy... vẫn chưa tìm được cô ấy...”

Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt cứng đờ, kiểm tra thương thế của từng người bệnh. Những bệnh nhân nằm la liệt này khi nhìn thấy quân hàm của anh thì đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc và kích động vô cùng.

Kiểm tra tất cả những người bị thương xong, hai người liền ra ngoài hành lang đứng. Mộ Tây Đình nhìn sắc mặt của Mạnh Hi Tông rồi nói: “Dù sao tình hình chiến đấu lúc đó cũng tương đối hỗn loạn, Ngài chỉ huy, cô ấy rất có thể đã...”

Mạnh Hi Tông nhìn cảnh sắc vũ trụ tối đen bên ngoài cửa sổ, những hành tinh xung quanh lại phát sáng như đá quý. Mạnh Hi Tông nhận thấy, cảm giác trong lòng anh đã vượt ra khỏi sự khống chế của chính mình.

Ví dụ như lúc đầu, khi nghe tin cô mất tích, trong lòng anh đột nhiên kinh ngạc đến chấn động. Ý nghĩ đầu tiên chính là bác bỏ ngay thông tin này - Đã xảy ra chuyện gì với cô rồi? Sao cô có thể gặp chuyện không may được chứ?

Mặc dù ban đầu, đó chỉ là sự cưỡng ép chiếm hữu nhưng cô đã là người phụ nữ của anh, anh thậm chí còn nhớ rất rõ sáng nay lúc cô rời đi, vẻ mặt vẫn còn đỏ ửng và ánh mắt long lanh khiến lòng anh hết sức vui sướng. Nhưng người phụ nữ của anh, sao có thể cứ thế mà xảy ra chuyện được?

Mà bất thường nhất chính là sự thay đổi tâm trạng của anh đêm qua.

Cuộc đại chiến sắp tới, Trùng tộc hiển nhiên ôm vọng tưởng tiêu diệt loài người, nếu không, hơn một năm trước, bọn chúng đã chẳng chủ mưu xâm lấn. Anh đương nhiên đã xốc lại toàn bộ sinh lực để ứng phó, thề quyết đánh bại Trùng tộc. Nhưng trong lúc hết sức chăm chú trao đổi kế hoạch tấn công với các Hạm trưởng, trong giây phút thất thần nào đó, anh đã nghĩ đến cô.

Thấy quân phục của sĩ quan Liên minh, anh nhớ tới cô. Thấy chỗ trống bên cạnh trên chiếc xe chuyên dụng, anh nhớ tới cô. Mà khi ngồi trong Báo Săn, thỉnh thoảng nhắm mắt nghỉ ngơi, anh lại nhớ tới cơ thể mềm mại và nụ cười có chút bị thương của cô.

Không, có lẽ không phải thỉnh thoảng nhớ tới, mà là suy nghĩ về cô luôn hiện hữu trong đầu anh. Tựa hồ bóng dáng mảnh mai đó vẫn tồn tại ở một nơi không biết tên, nhắc nhở anh rằng cô vẫn còn sống.

Mà cảm giác này lại khiến trái tim anh đau đớn khôn nguôi. Tiếp đó khiến anh nhớ lại từ lúc bắt đầu gặp gỡ, cô tựa hồ vẫn luôn cẩn thận và nỗ lực liều mạng để sống sót như thế nào, cho dù ở bên anh, cô luôn cảm thấy thiếu an toàn. Cô như vậy, thực sự đáng thương biết bao, anh không thể lãng quên cô được.

Nhưng bây giờ, cô đang ở nơi nào? Anh tuyệt đối không tin cô đã chết trên chiến trường, ngay cả thân thể cũng hóa thành tro bụi trong lửa đạn khói bom.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi Tông nhìn sang Mộ Tây Đình, giọng nói tựa hồ bình tĩnh nhưng rõ ràng có chút nóng nảy, bực dọc: “Tiếp tục tìm kiếm. Cô ấy giỏi nhất là chạy trốn, không chết được đâu!”

43. Chương 44: Trở Thành Tù Binh

Tô Di vừa mở mắt đã nhìn thấy đỉnh khoang thuyền màu trắng xám. Trong hơi thở là cảm nhận về bầu không khí không quá tươi mới nhưng quen thuộc - cô đang ở trên một chiếc phi thuyền.

Tô Di đưa tay lần sờ, khẩu súng giắt bên hông vẫn còn. Cô lập tức giấu nó vào bên trong lớp áo khoác. Sau đó, cô ngồi xuống, ngẩn ngơ hồi lâu. Đây là một khoang thuyền rộng chừng năm mươi mét vuông, vách khoang trắng tinh, còn mặt sàn lại đen bóng, phần đầu và cuối khoang đều có một cánh cửa nhỏ. Căn cứ vào diện tích và hình dạng, cùng ký hiệu năm ngôi sao trên cánh cửa, có thể đoán ra được, đây là một chiếc phi thuyền chở khách cỡ trung của quân Liên minh.

Nhớ lại lúc đó, sau khi Báo Săn bay ra ngoài vũ trụ liền rơi vào đúng vòng truy kích của phi thuyền Trùng tộc, nhanh chóng bị đối phương bắn hạ. Hai viên phi công ngồi ở vị trí lái bị đạn pháo văng trúng, chết ngay tại chỗ, còn Tô Di và gã quân cảnh đi cùng vì mặc đồ du hành vũ trụ nên chỉ bị hôn mê trong lớp sóng địa chấn khổng lồ.

Là ai đã cứu cô?

Trên sàn có tới mười mấy người hoặc nằm hoặc ngồi, trong đó có hai lính lục chiến thuộc quân Liên minh, trên đầu và ngực đều bị thương, quần băng gạc trắng toát, mười mấy người còn lại đều mặc trang phục thường dân, có hai người nằm rạp trên mặt đất, nặng nề thở dốc, phát ra những tiếng “ồ ồ” kỳ quái, ba người khác sắc mặt vô cùng khó coi, người ướt đầm mồ hôi, thấp giọng lắm bầm câu gì đó, mấy người còn lại chỉ ngồi im, dôi ánh mắt chờ đợi nhìn về cõi xa xăm.

Đúng lúc này, một người phụ nữ cao gầy, mảnh khảnh bước vào. Cô ta mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, mái tóc dài màu vàng kim vẫn gọn trong mũ. Cô ta có đôi mắt màu xanh lam, vầng trán cao, trong vẻ xinh đẹp tuyệt mỹ lại có thêm vài phần khí khái anh hùng hơn hẳn những người phụ nữ bình thường. Cô ta đi tới trước mặt Tô Di, ngồi xổm xuống. “Chào cô, tôi là Rebecca, bác sĩ cấp cao thuộc quân đoàn Liên minh, phi thuyền của chúng tôi trên đường bay từ tỉnh cầu Tự Do sang tỉnh cầu Ước Mơ đã phát hiện ra cô gặp nạn, xin hỏi cô có cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Tô Di lắc đầu, nói: “Tôi cần liên lạc với cấp trên của tôi.”

Rebecca có chút kinh ngạc, hỏi: “Cô là quân nhân ư? Cô không mặc quân phục mà.”

“Tôi đang nghỉ phép.” Tô Di đứng lên, nói: “Tình hình chiến sự lúc này ra sao rồi?”

Rebecca lắc đầu. “Tôi không biết, đường truyền đại khái đã bị quân địch cắt đứt, không có cách nào liên lạc được.”

Hai người đang định đi tới khoang điều khiển, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét đau đớn, chói tai. Rebecca liền vội vàng quay người, chạy về phía một người bệnh bị trọng thương đang nằm lăn lộn trên mặt sàn. Tô Di để sẵn tay ở bên hông, đi theo sát ngay sau cô ta.

“A...” Người phát ra tiếng gào thét thảm thiết ấy là một người đàn ông trung niên và một cậu bé nhỏ tuổi mặc đồ thể thao. Hai người họ nằm sõng soài trên mặt sàn, không ngừng giãy giụa như bị điện giật, khi Rebecca đến gần cậu bé, khẽ giữ lấy người cậu ta, định dứt khoát lật lại, đứa bé đó gào lên một tiếng đau đớn, há miệng cắn về phía Rebecca.

Hai gã lính lục chiến ở bên cạnh thấy vậy thì kinh ngạc ngồi thẳng dậy. Vẫn là Tô Di phản ứng nhanh nhạy nhất, cô lập tức rút súng, nhanh chóng đập vào gáy đứa bé đó. Cậu bé bị đau, cánh tay nín lấy Rebecca chợt buông lỏng.

“Bắt bọn họ lại!” Tô Di quay về phía hai gã lính lục chiến quát. Hai người không chút chậm trễ nhào tới, đè chặt cơ thể của hai người bị trọng thương đó.

“Cẩn thận, đừng để bọn họ cắn phải!” Tô Di nói xong, ánh mắt liếc nhìn những người xung quanh tựa hồ cũng đang nhìn cô, trong đó cũng có mấy bệnh nhân nhẹ nhõm ngờ đã bị lây nhiễm trùng dịch. Tô Di lập tức nói với Rebecca: “Kéo bọn họ ra khoang thuyền phía sau, tiêm thuốc an thần cho họ, như vậy có thể kéo dài thời gian bệnh bùng phát, chờ xuống đến mặt đất rồi tìm cách chữa trị sau.”

Rebecca do dự liếc nhìn cô một cái rồi gật đầu.

Bốn người đeo găng tay, kéo những người nhiễm bệnh đến khoang thuyền phía sau, chốt chặt cửa lại. Rebecca nhìn Tô Di, nói: “Có tiêm thuốc an thần cũng vô ích.” Hai gã lính lục chiến cũng quay sang nhìn cô.

“Tôi biết rồi!” Tô Di nhìn những người bị trói thành một đoàn, vặn vẹo vùng vẫy, cảm thấy có chút không đành lòng nhưng vẫn nói với giọng cương quyết: “Ném họ vào khoang giảm áp.”

Mặt Rebecca biến sắc. “Không được! Như vậy là giết người đấy!”

Tô Di trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Bọn họ đã phát bệnh rồi, có thần tiên cũng không cứu chữa được. Nếu giữ họ lại thì toàn bộ những người có mặt trên phi thuyền vũ trụ này cũng sẽ bị lây bệnh.”

“Các người... có quyền gì?” Giọng một người đàn ông trung niên vang lên, ngắt lời bọn họ. “Tôi là nghị sĩ của thành phố Ước Mơ.”

Rebecca vội la lên: “Phải xin chỉ thị của cơ trưởng trước!” Nói rồi, cô ta nhắc điện thoại trên trên tường khoang thuyền lên.

Lát sau, một chàng trai trẻ có mái tóc bạch kim và đôi mắt xám, mặc trang phục phi hành của Liên minh bước vào khoang thuyền phía sau. Theo như Tô Di được biết thì người phương Tây đa số tập trung ở hai tỉnh cầu Ước Mơ và Hòa Bình, xem ra họ đúng là đến từ nơi đó.

“Bác sĩ, không cứu được bọn họ sao?” Sắc mặt vị cơ trưởng trẻ tuổi hết sức khó coi.

Rebecca cắn cắn môi dưới.

Cơ trưởng nhìn Tô Di, nói: “Tôi chấp thuận ý kiến của cô. Mời các cô lên khoang thuyền trước, mọi việc ở đây cứ giao cho cánh đàn ông xử lý là được rồi!”

Khi Tô Di và Rebecca trở lại khoang thuyền lớn, thấy sắc mặt Rebecca u ám, thê lương, Tô Di liền nói: “Rebecca, cô biết đấy, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác.”

Rebecca thở dài, nói: “Tôi hiểu chứ, chỉ là, thân làm bác sĩ, tôi...”

Cơ trưởng và hai gã lính lục chiến lát sau mới đẩy cửa quay trở lại. Chừng mười người còn lại trong khoang thuyền tất cả đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ. Tô Di huỳnh nhẹ khuỷu tay vào Rebecca, ngầm hiểu ý với nhau rồi quay sang mọi người, nói: “Bọn họ vừa được tiêm thuốc an thần, đang nghỉ ngơi. Nếu mọi người cảm thấy không được khỏe ở đâu thì cứ nói với chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Tô Di đi tới khoang điều khiển. Viên phi công ngồi ở hàng ghế phụ lái cũng có mái tóc vàng và đôi mắt xanh giống hệt Rebecca. Tô Di cảm thấy không cần thiết và cũng không muốn giấu thân phận của mình, liền nói ra phiên hiệu[1] và tiểu đoàn nơi cô ở, còn trình cho họ xem chứng minh thư nhân dân của mình. Hai viên phi công cúi chào cô. Vị cơ trưởng tên là Swatch Lynch, quân hàm Thiếu úy; vị cơ phó tên là Mike, quân hàm Chuẩn úy. Tô Di thành thạo điều khiển thiết bị truyền tin đến băng tần của mấy người Lính đánh thuê nhưng mặc cho cô kêu gọi thế nào, trên băng tần vẫn yên lặng như tờ.

[1] Tên gọi kí hiệu bằng con số của các đơn vị lực lượng vũ trang.

“Trung úy..” Swatch Lynch nói. “Chắc hẳn Trùng tộc đã quấy nhiễu tần số truyền tin, Lính đánh thuê có lẽ đã đổi sang một tần số khác.”

Trong lòng Tô Di như có đá đè nặng. Cô biết chuyển đổi tần số là hành động an toàn nhất lúc này. Nhưng rõ ràng sáng nay cô còn ở bên cạnh Mạnh Hi Tông, vậy mà giờ phút này, hai người lại bật vô âm tín. Biến cố đột ngột khiến cô cảm thấy vô cùng buồn bực.

Cô không biết rốt cuộc tình hình chiến sự đã đi đến đâu, Trùng tộc vẫn đang đánh lén hay chuyển sang tấn công trực diện rồi? Mạnh Hi Tông nhất định sẽ tìm cách phản kích, tình hình chiến đấu thế nào cũng khiến anh bận đến tối mắt tối mũi. Liệu anh đã biết tin cô mất tích chưa? Nếu không tìm được cô, anh có... giống như cô lúc này, cảm thấy trong lòng vô cùng phiền não, chỉ muốn nhìn thấy đối phương ngay lập tức?

Cô không thể làm gì hơn ngoài việc điều chỉnh đến bằng tần của quân Liên minh, không ngờ sau những tạp âm ngắn ngủi, đầu dây bên kia rất nhanh đã có tiếng trả lời.

“Tôi là Trung úy Lưu Khiết của chiến hạm Chiến Hoàng thuộc quân Liên minh, xin báo cáo thân phận và vị trí của các bạn!” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Tô Di vừa kinh ngạc vừa vui mừng, còn những người khác sau giây phút ngạc nhiên thì ai nấy đều hân hoan đến độ nước mắt nhạt nhòa.

“Trung úy, cô đúng là ngôi sao may mắn của chúng tôi!” Mike nói với Tô Di: “Chúng tôi đã thử liên lạc suốt hai tiếng đồng hồ mà không có ai trả lời.”

Tô Di đang định trả lời Lưu Khiết, cảm bộ đàm lên rồi lại đặt xuống.

Không đúng! Điều này thực sự không đúng!

Nếu như ngay cả Lính đánh thuê cũng vội vã thay đổi tần số, tại sao quân Liên minh sau hai tiếng đồng hồ không sử dụng tần số cũ, giờ lại dùng? Điều này thực sự bất ổn, không phù hợp với tác phong thông thường của quân đội chút nào. Tại sao bọn họ phải làm vậy?

“Trung úy, tại sao cô không hỏi đáp?” Mike thấy Tô Di chần chừ liền cảm bộ đàm lên, nói: “Thưa ngài, chúng tôi là phi thuyền dân sự số 17 của tỉnh cầu Ước Mơ thuộc Liên minh, cho phép phi hành...” Anh ta báo cáo mã số chứng minh của mình, sau đó nói: “Thưa ngài, tình hình chiến đấu lúc này thế nào rồi? Chúng tôi yêu cầu được hạ cánh, xin hãy hướng dẫn đường hạ cánh cho chúng tôi...”

Cơ trưởng Swatch Lynch cũng cảm bộ đàm lên, trực tiếp thông báo tin tức tốt đẹp này cho những người bên trong khoang thuyền. Rebecca vui mừng hết sức.

“Số 17 tỉnh cầu Ước Mơ...” Giọng nói của Lưu Khiết cơ hồ vô cùng bình tĩnh. “Báo cáo vị trí của các bạn, Báo Săn sẽ dẫn đường cho mọi người.”

Tô Di cúi đầu nhìn màn hình radar một lượt. Đúng rồi, trên bầu trời có rất nhiều xác máy bay, chiếc phi thuyền này đi lạc vào đó, thế nên đối phương mới nhất thời không thể xác định được chính xác tọa độ hiện tại. Nhưng bây giờ đã liên lạc thông qua tần số rồi thì việc xác định vị trí cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tô Di cầm lấy bộ đàm, gằn từng từ: “Lưu Khiết, tôi là Mèo Hoang đây. Chúng tôi không yên tâm lắm với tình hình bên các anh, có phải anh đang bị Trùng tộc khống chế? Cộng sự Lý Tích Trung của anh có ở bên cạnh anh lúc này không? Anh ta không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Giọng nói của Lưu Khiết một lát sau mới lại vang lên: “Trung úy, nghe được giọng nói của cô thực sự tốt quá rồi! Tôi không bị ai khống chế cả, ở đây rất an toàn, Lý Tích Trung cũng đang ở bên tôi.”

“Tốt! Vị trí của chúng tôi là...” Tô Di nói ra một tọa độ rồi lập tức tắt tần số truyền tin, quay sang nhìn Swatch Lynch đang hết sức ngạc nhiên, nói: “Lập tức thực hiện bước nhảy siêu quang tốc tới tỉnh cầu Tự Do! Nhanh lên!”

“Không! Tại sao chứ?” Mike đứng chắn trước mặt cô. “Tại sao cô lại nói sai tọa độ của chúng ta cho bọn họ? Tôi không hiểu!”

“Lưu Khiết từng là cấp dưới của tôi, ban nãy chúng tôi đã nói chuyện với nhau bằng tiếng lóng, anh ta đang bị Trùng tộc khống chế!” Tô Di giải thích. “Nhanh lên, sau khi kết nối được liên lạc, bọn họ rất nhanh sẽ dò ra được tọa độ chính xác của chúng ta, lập tức nhảy đi!”

“Không được!” Swatch Lynch và Mike vội vã liếc nhìn nhau. “Trung úy, chúng ta sao có thể trốn vào địa bàn của Lính đánh thuê được?”

Đúng lúc này, cửa khoang thuyền phía sau truyền đến tiếng gõ liên hồi. Rebecca chỉ dám mở hé hé, một người lính lục chiến thò đầu vào, nói: “Liên lạc được với Liên minh rồi sao? Thật tốt quá!”

“Nếu như bị bọn họ tìm được lúc này, chúng ta chỉ có con đường chết! Tinh cầu Tự Do canh phòng cực mạnh, tránh đến đó thì may ra còn sống sót.” Tô Di dùng tốc độ cực nhanh, nói ra nỗi lo lắng của mình về tần số truyền tin.

Nhưng hai gã phi công này cấp bậc quá thấp, vấn đề về tần số truyền tin mà Tô Di nói đó, bọn họ nghe mà ù ù cạc cạc, chỗ hiểu chỗ không. Bọn họ cũng không biết tình hình dưới mặt đất rốt cuộc thế nào. Hơn nữa, thân phận của Tô Di dù gì cũng là Lính đánh thuê, bọn họ gọi cô là Trung úy, chẳng qua cũng chỉ vì nể mặt, thực tế, bọn họ mới chính là người có quyền chỉ huy chiếc phi thuyền này. Huống chi, bọn họ cũng không nhất thiết phải tin tưởng cô mà nghĩ rằng có lẽ cô cũng chỉ vì nóng lòng muốn quay trở về tinh cầu của mình.

“Chúng ta bỏ phiếu đi!” Swatch Lynch nói. “Quyết định đi hay ở.”

Tô Di đương nhiên muốn ngăn cản cục diện này, lập tức nói: “Hay là thế này, sau khi đến tinh cầu Tự Do, tôi sẽ cùng mọi người trở về, điều tra đến cùng. Xin các người hãy tin tưởng tôi, trong cuộc chiến giữa loài người và Trùng tộc, Lính đánh thuê và quân Liên minh cùng một phe. Hơn nữa, các người cũng vừa thấy rồi đấy, Lưu Khiết nhận ra tôi, bởi tôi đã từng đầu quân cho Liên minh được hơn một năm.”

Những lời này đã thực sự khiến hai gã phi công dao động, sau đó, hai gã lính lực chiến đứng canh cửa cũng không nghĩ ngợi gì nữa, bọn họ đồng ý bỏ phiếu.

“Cô nói rất có lý!” Rebecca nói. “Tôi sẽ bỏ phiếu.”

Sáu người bỏ phiếu, sau khi do dự một hồi, Swatch Lynch quyết định nghe theo lời Tô Di, nhưng Mike không đồng ý; hai gã lính lực chiến cũng bất đồng quan điểm với cô. Tô Di nhìn sang Rebecca, Rebecca lúc trước tán thành ý kiến của cô, vậy mà lúc này lại bỏ phiếu không đồng ý.

“Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của cô.” Rebecca thở dài. “Nhưng khoang sau đã có bốn người sắp không chịu nổi nữa rồi. Đợi đến tinh cầu Tự Do còn không biết thế nào, nhưng bọn họ thực sự cần được chữa trị ngay, có thể giảm bớt được một phần mười bệnh nhân cũng tốt lắm rồi... Trung úy, xin lỗi, cái tôi quan tâm nhất vẫn là mạng người...”

Những lời nói này lại khiến Tô Di nhìn cô ta với ánh mắt khác trước.

Tô Di thở dài nói: “Được rồi, đa số đánh bại tiểu số, nếu như phát hiện có điểm bất thường...” Cô nhanh như chớp rút súng, nhắm ngay vào gáy Swatch Lynch. “Lập tức thực hiện bước nhảy siêu quang tốc ngay!”

Mọi người vô cùng kinh hãi, Swatch Lynch không dám nhúc nhích, Tô Di bước nhanh về phía bảng điều khiển, ngón tay bắt đầu linh hoạt thiếp lập tọa độ thực hiện bước nhảy. Mike hơi chần chừ một lát rồi nhanh chóng tóm lấy hông cô, hung hăng ném cô về phía sau. Tô Di không chút do dự, “pằng”, một viên đạn găm ngay xuống bàn chân anh ta, khiến anh ta sợ hãi phải buông tay ra.

Phần lớn những thanh niên này đều chưa từng tham gia một trận chiến thực thụ nào. Lần đột kích này của Trùng tộc đã khiến bọn họ căng thẳng vô cùng. Bây giờ bọn họ mới biết, Tô Di thực sự có thể giết người, nhất thời không ai dám xông lên. Tô Di đứng dậy, lần thứ hai đến bên bảng điều khiển, điều chỉnh tọa độ xong liền nắm lấy cổ áo của Swatch Lynch. “Chìa khóa đâu?” Khởi động động cơ siêu quang tốc cần phải có một chìa khóa mở bằng tay, sau gáy Swatch Lynch bị hòng súng lạnh băng của Tô Di gí sát, không dám ho he nhúc nhích, chậm rãi lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong lồng ngực.

Ánh sáng bạc chói lọi lóe lên, một bóng đen đột ngột xuất hiện. Tô Di cùng mọi người bất ngờ ngẩng đầu, thấy hai chiếc Báo Săn đã lù lù xuất hiện trước mũi khoang thuyền.

“Số 17 Ước Mơ, lập tức tắt động cơ.” Giọng nói có chút lạnh lùng của Lưu Khiết truyền tới. “Nếu không, Báo Săn sẽ lập tức phá hủy phi thuyền của các người.” Đối với máy bay dân sự chỉ trang bị đạn pháo đơn giản, hai chiếc Báo Săn kia đủ để ngăn chặn cả một hạm đội, huống chi chỉ là một chiếc phi thuyền cỏn con.

Tô Di nhanh chóng lấy chìa khóa trong tay Swatch Lynch, tra vào động cơ, nhưng đối phương tựa hồ nhận ra hành động của bọn họ, một luồng ánh sáng đỏ rực trong nháy mắt đã lao tới. “Bùm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, trong nháy mắt, phi thuyền xóc nảy một trận dữ dội! Ngoại trừ chỗ ghế lái của phi công, Tô Di cùng đám người tất thấy đều bị ngã đập vào vách khoang, va chạm mạnh khiến toàn thân dấy lên cơn đau như không gì tả xiết.

Bọn chúng... đã trực tiếp phá hủy động cơ nhảy siêu quang tốc của phi thuyền.

“Xong rồi...” Cho dù là Mike vốn không đồng ý với Tô Di, lúc này cũng vì vũ lực của đối phương mà nhận thấy có điểm bất thường. Tất cả mọi người đều nhìn Tô Di với ánh mắt hồi hận. Tô Di vật lộn đứng dậy, cố đè nén cơn giận dữ, nói: “Mọi người đi một bước tính một bước, đừng tranh chấp trực diện với bọn chúng.”

Một phút sau.

Sau khi phát đạn chuẩn xác đó, đối phương vẫn trầm mặc, không có thêm động thái nào. Sau khi hai phi thuyền được nối liền, bên ngoài hành lang cabin nhanh chóng vang lên những tiếng bước chân dồn dập. Tô Di, Rebecca và hai người dân thường khác giấu vũ khí dưới lớp áo rồi căng thẳng nhìn đám người vừa tới.

Rất nhanh, một đám người đàn ông cao to thuộc quân Liên minh đi đến. Chính là người Tô Di đã nhắm mắt – Lưu Khiết. Cậu ta lẳng lặng nhìn quanh một vòng bằng ánh mắt tràn ngập vẻ hồ thẹn và thống khổ. Lúc nhìn tới Tô Di, cậu ta coi như không quen biết cô. Chắc chắn bởi một nguyên nhân nào đó mà cậu ta phải đầu hàng Trùng tộc.

Cậu ta đứng sừng sững trước cửa khoang. Theo sau là ba gã Trùng tộc, cơ thể đen sẫm, đôi mắt kép màu tím đảo qua đảo lại. Thân hình chúng cao lớn khổng lồ, cũng giống con người, chúng đứng bằng hai chân sau cường tráng, mặc bộ quân phục màu vàng đặc trưng của Trùng tộc!

Có người ở sau lưng cố đè nén, thấp giọng kêu một tiếng sợ hãi. Còn Tô Di nhìn kẻ địch lâu ngày không gặp, chỉ cảm thấy tương lai của mình đúng là xám xịt!

44. Chương 45: Sụp Đổ

Tinh cầu Ước Mơ.

Vũ khí của đám người Tô Di nhanh chóng bị tước đi. Dưới sự uy hiếp bằng súng máy của Trùng tộc, bọn họ chỉ đành xuống khỏi phi thuyền. Nhưng cảnh tượng trước mắt đã khiến tất cả mọi người không sao thốt nên lời.

Đây có lẽ là một khu công trường bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố. Đôi mắt nhìn ra xa, có thể trông thấy từng khu nhà màu trắng cao lớn của thành phố Ước Mơ, ở đó có rất nhiều cột khói đen vẫn đục đang không ngừng bay lên, bao trùm bầu trời thành phố. Một hàng dài hơn ba mươi con côn trùng màu đen vác súng, bò rạp trên mặt đất, đôi mắt kép màu tím an tĩnh như thể âm hồn.

Phía sau bọn chúng còn có tới mấy trăm con người, bị những tên Trùng tộc khác xua đuổi, chạy về ba hướng khác nhau.

Một con côn trùng mặc quân phục chỉnh tề, cấp bậc Thượng úy, dùng hai chi dưới to khỏe “đi” tới, phía sau kéo theo hai nữ y tá loài người. Sắc mặt hai người đó tái nhợt mà dờ dẫm, lấy máy kiểm tra đo lường cầm tay đơn giản ra, quét qua trán của từng người trong đám Tô Di, sau đó đi tới bên cạnh một sĩ quan Trùng tộc, thấp giọng nói gì đó, hẩn gật đầu, dùng ngôn ngữ Trùng tộc hạ lệnh cho binh sĩ. Bọn binh sĩ lập tức xô đẩy, chia đám người bọn họ thành ba đội khác nhau, ý bảo bọn họ đi theo đoàn người phía trước, chia thành ba hướng.

“Chờ một chút!” Rebecca chợt kêu lên. “Tại sao lại tách chúng tôi ra?”

Gã sĩ quan Trùng tộc căn bản không thèm để ý đến cô ta, xoay người rời đi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Swatch Lynch túm lấy áo một cô y tá, hỏi: “Toàn bộ thành phố Ước Mơ đã bị chiếm đóng rồi sao? Tại sao các người lại giúp bọn chúng? Các người chịu đầu hàng một cách hèn nhát như thế à?”

Binh lính Trùng tộc hung hăng nhắc súng xông tới, sắc mặt cô y tá đó khó coi hết sức, vội vã hét lên một tiếng rồi khẽ nói: “Tôi đã bị lấy nhiễm, nếu như không làm theo lời bọn họ thì sẽ chết ngay lập tức!”

Tô Di và Rebecca ở cùng một phía, sắc mặt Rebecca trắng bệch, thấp giọng nói: “Bọn chúng đưa những bệnh nhân lây nhiễm ở cấp độ nặng vào một đội...”

Tô Di lập tức hiểu ra, Rebecca thân là bác sĩ, đương nhiên biết rõ thể trạng của từng người.

“Thế nhưng, Swatch Lynch, Mike và bọn họ...” Cô ta nhìn hai người lính lực chiến, vội hỏi: “Bọn họ là những người khỏe mạnh, tại sao lại không được xếp cùng chỗ với chúng ta?”

Tô Di nghĩ ngay đến Lưu Khiết, hiểu ra, nói: “Bọn họ rất hữu dụng trong chiến tranh, vì thế...” Rất có thể sẽ bị cấy trùng dịch vào người để tiện bề khống chế, giúp Trùng tộc thực dân hóa mặt đất.

Gã thanh niên cao lớn đứng phía trước bỗng nhiên quay lại, nhìn hai người bọn cô chăm chăm. Anh ta có làn da màu đồng cổ khỏe mạnh và đôi mắt sáng trong màu xanh lam, trên gương mặt với các đường nét tinh tế lộ ra vài phần thanh tú, chắc hẳn là con lai giữa hai dòng máu phương Đông và phương Tây. Anh ta bỗng nở nụ cười, nói: “Không ngờ vẫn còn gặp được hai mỹ nhân ở một nơi như thế này. Vị tiểu thư này, cô không phải là người dân ở tỉnh cầu Ước Mơ sao?” Khi anh ta nói những lời này, ánh mắt không ngừng liếc nhìn Tô Di tóc đen, mắt đen - một người phương Đông thuần túy. Nhưng Tô Di và Rebecca đâu có tâm trạng mà đùa giỡn với anh ta, không ai lên tiếng đáp lời.

“Tôi tên Carlo Chu. Các cô có thể gọi tôi là Carlo thôi cũng được!” Anh ta thấy sắc mặt hai cô có vẻ lạnh lùng hờ hững, liền thở dài. “Các nữ binh sĩ, đừng từ bỏ hy vọng. So với những người khác, chúng ta coi như đã rất may mắn rồi. Các cô nên lấy làm vui mừng khi mình không phải là một quân nhân, bác sĩ hay nhà khoa học.”

“Tại sao anh lại nói như vậy? Bọn họ sẽ bị đưa đến nơi nào?” Rebecca chỉ vào hai đoàn người khác.

Carlo liếc mắt nhìn những người đó, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đau đớn.

“Những người bệnh nặng sẽ trở thành thức ăn của Trùng tộc; những người bệnh nhẹ hơn sẽ ở lại chỗ này, làm việc cho chúng. Nghe nói như vậy, Trùng tộc mới có thể giúp bọn họ chữa bệnh. Thế nhưng, ai mà biết được bọn chúng?” Trong giọng nói của anh ta có vẻ giấu cợt nặng nề, chẳng biết là đang giấu cợt lời nói dối của Trùng tộc hay giấu cợt sự khuất phục của những người này. “Đương nhiên, những quân nhân, y tá, nhà khoa học khỏe mạnh, hữu dụng... sẽ bị cấy trùng trùng, nghe theo Trùng tộc mà làm việc cho bọn chúng.”

Rebecca nghe vậy thì mặt mũi trắng bệch, đưa tay che miệng như thể rất muốn nôn ra. Tô Di xác nhận suy đoán đáng sợ kia thì cũng cảm thấy dạ dày quặn thắt, buồn nôn một hồi. Cô nhìn Carlo chăm chăm, nói: “Tại sao anh lại biết những chuyện này? Chúng ta sẽ bị đưa đến nơi nào?”

Carlo thò tay vào túi, móc ra một miếng vàng thật nhỏ, nói: “Tôi đã hối lộ bọn binh lính Trùng tộc rồi, bất kể là chủng tộc gì, “có tiền có thể bắt quỷ xay cối[1]” là một đạo lý vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

[1] Có tiền thì làm việc gì cũng dễ dàng, tương tự câu “Có tiền mua tiên cũng được”.

Anh ta chỉ mấy chiếc phi thuyền đang đỗ ở phía trước, nói với giọng bình tĩnh: “Nhưng chúng ta, từ giờ trở đi sẽ là nô lệ của Trùng tộc, chúng ta sẽ bị đẩy đến một hành tinh giá rét, xa xôi thuộc quyền sở hữu của chúng. Liên minh đã bại trận, nghe nói, đến cả tỉnh cầu của Lính đánh thuê cũng bắt lực, không dám phản công. Hơn nữa, cũng không một ai dám đến hành tinh của Trùng tộc cứu chúng ta - những người dân thường vô dụng này cả. Chúng ta sẽ không còn được gặp lại người thân, người yêu, bạn bè của mình. Tôi nghĩ, cả đời này cũng sẽ không thể trở lại quê hương được nữa rồi.”

Rebecca dùng tay ôm lấy mặt mình, đè nén tiếng nức nở nghẹn ngào. Một vài người đứng phía trước nghe thấy những lời này của Carlo cũng nước mắt ngấn nước mắt dài, quay đầu nhìn bọn họ. Dưới ánh hoàng hôn ảm đạm, khói thuốc súng bốc lên từ bốn phía, những đoàn người xếp hàng dài, tựa một con rồng khổng lồ màu đen đang hấp hối, bước từng bước một về phía tuyệt vọng.

Tô Di nhích từng chút theo đoàn người, giọng nói tràn ngập sự giấu cợt đó của Carlo giống như một cơn mưa rào vô hình xối xả rơi xuống người cô, ướt đầm và lạnh lẽo vô hạn. Cô hy vọng Carlo chỉ đang nói đùa biết bao nhưng hơn ai hết, cô biết những lời anh ta nói đều là sự thật.

Cô sẽ bị coi là một trong số những tù binh loài người nhỏ bé, ti tiện, bị ném đến những hành tinh khác tha hương cầu thực. Trong thời kỳ chiến loạn sống chết khó lường này, Mạnh Hi Tông căn bản sẽ không thể

tìm được cô, từ nay về sau, cô sẽ phải sống dưới đáy tận cùng của xã hội dị tộc, sẽ không có tự do, không được gặp lại bạn bè và người thương, cứ như thế cho đến khi cô chẳng khác nào một con kiến nhỏ bé, yên lặng mà chết đi, thậm chí, ngay cả hài cốt cũng không thể quay về với lãnh thổ loài người chứ đừng nói tới việc tìm về với Trái đất.

Cô lặng lẽ nắm chặt hai tay, bước chân càng lúc càng nặng tựa đeo đá.

Mặc dù nhận ra Trùng tộc không ngừng có những phi thuyền nhảy tới nhảy lui giữa các tinh cầu của Trùng tộc và loài người, nhưng theo như báo cáo của máy bay trinh sát, đây chẳng qua chỉ là những phi thuyền vận chuyển binh lính bình thường, cho thấy Trùng tộc đang đẩy mạnh tốc độ chiếm lĩnh mặt đất. Không một ai có thể nghĩ ra được Tô Di lại có thể ở trên một trong số những chiến thuyền đó, bọn họ cũng không ngờ Trùng tộc ôm tham vọng tiêu diệt toàn bộ thế giới loài người là thế mà lại có thể đưa con người đến lãnh thổ của mình tiếp tục sinh tồn.

Liên minh và Lính đánh thuê lần đầu tiên hợp tác một cách chân thành, thẳng thắn, nghiêm nhiên đạt được những kết quả tốt đẹp. Sau khi cấp dưới của Lương Đồng – tướng quân Hasa cùng Liên Đạc giải thích kế hoạch tác chiến liên hợp xong, mọi người đều vỗ tay tán đồng.

Cũng có người tỏ rõ mối lo ngại: “Chia như vậy liệu có mạo hiểm quá không?”

Du Lâm Cử thản nhiên giải quyết dứt điểm: “Tôi tin tưởng vào năng lực của Thượng tướng Mạnh Hi Tông. Cậu ta nhất định sẽ dẫn đại quân đánh hạ hành tinh Trùng tộc, khiến Trùng tộc không thể quay đầu về cứu sào huyệt của mình, để chúng ta giành được cơ hội phản công, chiếm lại tinh cầu Ước Mơ và Hòa Bình.”

Mạnh Hi Tông lại bình tĩnh nhìn Lương Đồng, nói: “Chỉ cần trong vòng hai tiếng đồng hồ, Nguyên soái đoạt lại được quyền khống chế mặt đất, đồng thời chia quân trợ giúp tiền tuyến.”

Giọng nói của Lương Đồng vang dội như có lực: “Bản soái lấy tính mệnh ra đảm bảo! Trong vòng ba tiếng sẽ điều năm chiếc pháo đài Liên minh đến tiền tuyến trợ giúp ngài! Xin ngài cứ yên tâm!”

Mạnh Hi Tông gật đầu. “Tôi tin tưởng lời cam kết của Nguyên soái!”

Lương Đồng tựa hồ nhìn Mạnh Hi Tông với ánh mắt hoàn toàn khác xưa, không để ý tới việc mọi người vẫn còn đang ở đây, cũng hoàn toàn không để ý đến chuyện có lúc quân Liên minh và Lính đánh thuê đã từng xích mích, liền vỗ mạnh vào bả vai Mạnh Hi Tông, nói: “Tiểu Mạnh! Cậu giỏi lắm! Có điều, Trùng tộc sớm đã đoán ra được chúng ta nhất định sẽ đánh lên, theo báo cáo của lính trinh sát, ở ven đường, bọn chúng đã bí mật bố trí trạm gác, xung quanh hành tinh cũng có rất nhiều quân mai phục. Một khi phát hiện động tĩnh bất thường, chúng sẽ xem xét và biết được đại quân của cậu đã rời khỏi Liên minh, chúng ta ở đây vườn không nhà trống, chỉ e chúng sẽ quay sang tấn công tinh cầu Thiên Không và Hy Vọng trước! Quân ta có thể sẽ mất đi thời cơ mấu chốt!”

Ánh mắt Mạnh Hi Tông có chút lạnh lùng. “Tôi đã có biện pháp rồi!”

Lương Đồng cười ha hả, gật đầu. “Bản soái không phục cậu không được rồi! Không ngờ ngần này tuổi đầu còn có thể gặp được một Thượng tướng tài năng đến vậy!” Ông ta nhìn về phía Du Lâm Cử, nói: “Ngài Tổng thống, ngài cũng thật tinh mắt quá đấy!”

Du Lâm Cử cũng cười. Tướng quân Hasa cười, nói: “Nghe nói đám trùng mẫu[2] của Trùng tộc cũng không theo quân đội, ở lại lãnh thổ của mình. Lần này, Thượng tướng có thể diệt tận gốc bọn chúng rồi.”

[2] Con cái chuyên có nhiệm vụ đẻ con.

Mọi người cười phá lên, nhưng riêng Mạnh Hi Tông lại không đủ nhẫn nại để cười mỉm lấy một cái. Anh chỉ chăm chăm nhìn vào bản đồ tinh hệ khổng lồ trước mặt, trên đó rải đầy những chiếc chiến hạm của Trùng tộc và loài người.

Vũ trụ mênh mông, cô gái ấy thực sự đã hóa thành một tia sáng, một hạt bụi, cứ như vậy mà biến mất rồi sao?

Anh cảm thấy hít thở không thông. Dường như trái tim đã quen thói cứng rắn và cô độc, lúc này, rốt cuộc cũng bắt đầu cảm nhận được một nỗi ưu tư mang tên “đau thấu tâm can”. Thậm chí, anh còn không biết bắt đầu từ khi nào, cô lại có sức ảnh hưởng to lớn tới tình cảm của mình đến vậy.

Có lẽ là bởi ẩn sâu trong lòng anh và cô đều chôn giấu những bí mật nguy hiểm nhất, thần bí nhất mà không thuộc quyền kiểm soát của anh, vì thế, anh mới muốn giữ lấy cô, khống chế cô, có như vậy anh mới có thể tiếp tục kiểm soát được tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Cũng có thể trong từng ngày dồn hết tâm trí giày vò và chiếm giữ, khuôn mặt cô, cơ thể cô, tất cả tâm trạng sung sướng và hoảng sợ vì anh mà có, còn cả tình yêu đang dần chìm đắm của cô đều giống như một chiếc xiềng xích vô hình, lặng lẽ quấn quanh trái tim anh.

Nhưng hiện thực lại nói cho anh biết rằng, rất có khả năng cô đã chết. Xác suất trên chín mươi chín phần trăm là cô không còn sống sót. Anh biết mình không muốn thừa nhận kết quả này nhưng anh rõ ràng cảm nhận được, trái tim mình đã chết theo người phụ nữ ấy, cứ thế sụp đổ, cùng cô chôn vùi ở một nơi sâu thẳm nhất vũ trụ.

Đến cuối cùng, anh vẫn không thể nào không chế được cô. Trái lại, còn bị cô mạnh mẽ khoét một lỗ vào tim.

Rời khỏi pháo đài vũ trụ đặt tại Trung tâm chỉ huy tác chiến liên hợp, Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc, chỉ có ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không u ám, nghĩ suy điều gì đó đến thất thần.

Mộ Tây Đình thấy bộ dạng này của anh thì trong lồng ngực không khỏi dấy lên sự chua xót. Nhưng cậu ta biết đây không phải là lúc để đau buồn, liền nói: “Ngài chỉ huy, mặc dù là liên hợp tác chiến nhưng ngộ nhờ Liên minh không giữ lời hứa, sau khi phản công thu phục được hai tỉnh cầu kia, họ không trợ giúp chúng ta kịp thời, để chúng ta một mình thâm nhập...”

Mạnh Hi Tông nhìn cậu ta, đáp: “Du Lâm Cử đúng là không đáng tin. Cái mà tôi tín nhiệm chính là uy danh và nhân phẩm của vị Nguyên soái Lương Đồng tuổi ngoài năm mươi kia. “Có điều...” Anh nhắc chiếc điện thoại trên vách khoang lên. “Thay tôi chuyển lời tới Giả Mộ An.”

Sau khi Mạnh Hi Tông ngồi phi thuyền cỡ trung rời đi, Du Lâm Cử đứng trong khoang riêng của mình, nhìn năm hành tinh xanh thẳm, xinh đẹp trước mắt, buông tiếng thở dài.

Tướng quân Hasa ngồi ở phía sau chẩm thuốc, cười nói: “Tổng thống, nếu như giành lại được đất đai bị mất, ngài sẽ trở thành vị Tổng thống vĩ đại nhất trong lịch sử, ngài còn điều gì phải lo lắng nữa.”

Du Lâm Cử xoay người, vẻ mặt đông cứng lại. “Hasa, cậu cũng biết là không phải tôi lo lắng điều đó mà. Đây là kế xâm lược, đây là điều không cần bàn cãi cũng như không có sự lựa chọn nào khác. Nếu như bại trận, chúng ta lại tiếp tục chống lại, cho đến khi loài người bị tiêu diệt sạch thì thôi. Thế nhưng, kẻ địch bên trong, cùng tộc với chúng ta, lại như những con giòi bọ sống ký sinh, khó có thể trừ khử.”

“Nói như vậy...”

“Đúng vậy!” Du Lâm Cử nghiêm mặt nói. “Để duy trì trật tự thông thường của một quốc gia cần phải có dân chủ, càng cần hơn nữa là pháp chế. Liên minh có thể tồn tại nhiều năm như vậy cũng là bởi chúng ta có chế độ và kỷ luật hợp lý, mới có được nền chính trị ổn định và nền khoa học kỹ thuật phồn thịnh. Thế nhưng, Lính đánh thuê không chịu sự quản lý của pháp luật Liên minh, bọn họ tự do phân tán, chỉ nghe theo mệnh lệnh của đúng một người, đó là Mạnh Hi Tông. Nếu chúng ta chiến thắng trong trận chiến lần này, danh tiếng của đội quân Lính đánh thuê trong lòng dân chúng sẽ càng cao. Lúc đó, sẽ có nhiều người sống theo kiểu “tự do” như vậy. Nền móng pháp chế xã hội dân chủ của chúng ta sẽ bị lung lay, sự liên kết của năm hành tinh tự trị sẽ bị suy yếu, sự cân bằng mà chúng ta dựa vào để sinh tồn mấy trăm năm qua sẽ bị phá hủy.”

Mặt Hasa tái mét, anh ta chăm chú suy tư một hồi, sau đó gật đầu với Du Lâm Cử. “Ngài nói đúng! Vậy trước đây ngài đồng ý giao tỉnh cầu Tự Do cho Lính đánh thuê...”

“Hasa, kế hoạch này của chúng ta sẽ phải thực hiện từ từ từng bước. Tôi sẽ không vì mối họa nội bộ mà để bọn ngoại tộc thừa dịp xâm lấn.” Du Lâm Cử cười nhạt, nói: “Lúc đánh bại Trùng tộc cũng chính là lúc gạt bỏ mầm họa Mạnh Hi Tông này. Bởi tôi đã từng tuyên thệ với toàn dân, quyết sống mái giữ gìn sự ổn định của Liên minh.”

Sống lưng Hasa lạnh toát. “Tổng thống, ngài muốn...”

“Con trai tôi tính tình ngay thẳng, sẽ không đồng ý với suy nghĩ này.” Du Lâm Cử bắt đầu dĩ nễ nụ cười. “Lương Đồng đã già, lại có thể nhìn cái phờ phạc phỉ phai Mạnh Hi Tông kia bằng con mắt khác xưa.” Ánh mắt ông ta trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào Hasa. “Hasa, cậu năm nay cũng bốn mươi ba tuổi rồi phải không?”

“Đúng vậy, thưa ngài Tổng thống!”

“Đã đến lúc Liên minh cần một Nguyên soái trẻ tuổi hơn rồi!”

Ánh mắt Hasa nhất thời sáng quắc, anh ta vừa căng thẳng vừa kìm nén nhìn Tổng thống. “Ngài Tổng thống, ngài muốn tôi làm gì?”

Du Lâm Cử đi tới trước bàn, cầm lấy một tờ quyết định rồi giao cho Hasa. “Sau khi giành lại được toàn bộ số đất đai đã mất, cậu thay tôi tuyên bố quyết định miễn nhiệm này cho Lương Đồng, khi đó, cậu sẽ là tân Nguyên soái. Mà mệnh lệnh đầu tiên tôi giao cho cậu chính là nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, cho đến khi tôi giao cho cậu một nhiệm vụ mới.”

45. Chương 46: Phản Công

Tô Di và Rebecca dựa sát vào một góc cabin, xung quanh đều là những người dân thường, về mặt người nào người này đều tuyệt vọng và bất an.

Đây là phi thuyền chở khách cỡ trung, bên trong khoang có sức chứa ba mươi nhưng lúc này lại bị nhồi nhét tới sáu mươi con người. Năm tên lính Trùng tộc vác súng máy, bò dọc trên hành lang tầng hai, giám sát tất cả mọi động tĩnh khả nghi.

Tô Di ngẩng đầu, liền thấy Carlo đút hai tay vào túi quần, cười nhạt, từ tầng hai đi xuống. Anh ta ngồi xuống cạnh hai người Tô Di, đám người xung quanh lập tức đổi ánh mắt hoài nghi kỳ lạ nhìn anh ta.

“Hỏi rõ rồi!” Carlo bỗng nhiên ngả người, dựa sát vào Tô Di một chút, cô lập tức xoay người né tránh. Anh ta cũng không thèm để ý, khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn có vẻ đang cố kìm nén sự lạnh lẽo. “Tối nay, chiếc phi thuyền này sẽ đi qua dãy đá khổng lồ, tiến vào ranh giới Trùng tộc. Khi đó, chúng ta muốn chạy trốn cũng sẽ khó khăn hơn.”

Tô Di cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lúc còn trên mặt đất, số vàng mà Carlo hối lộ cho Trùng tộc đáng lẽ đã bị chúng vơ vét sạch rồi chứ, thế mà khi lên trên phi thuyền, không biết anh ta lại móc đâu ra một xấp tiền dày cộp, hối lộ cho mấy con côn trùng khác để tìm hiểu tin tức. Thậm chí, anh ta còn trở thành con người duy nhất được phép đi lại tự do ở đây. Nhưng điều quan trọng trước mắt không phải là thần phục Carlo mà là phải cướp quyền khống chế chiếc phi thuyền này như thế nào.

Ôm tâm tình muốn thử một lần, Tô Di dò hỏi Carlo: “Anh có vũ khí sao?” Mặc dù cô biết xác suất này rất nhỏ.

Carlo có chút kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nắm lấy tay cô. Những ngón tay màu đồng cổ lạnh lẽo lướt qua lòng bàn tay, cô cảm nhận được có một mảnh kim loại vừa lạnh vừa cứng lướt qua da mình. Cô nhìn anh ta lẳng lặng nắm chắc một vật, chuyển qua trước mặt cô một lưỡi dao thật mỏng bằng kim loại cao cấp. Đây hình như là dao giải phẫu của bác sĩ.

“Báu vật của tôi đó!” Carlo bỗng nhiên áp sát vào một bên tai cô, nói: “Tiểu thư, cô định dùng cái này để giết chết mấy con côn trùng kia hả?”

Giọng nói dịu dàng của Tô Di trở nên kiên quyết: “Tất cả!”

Rebecca nhìn hai người bọn họ nói chuyện với nhau thì tròn tròn đôi mắt xanh kinh ngạc. Cuối cùng, cô ta tựa đầu lên vai Tô Di, nhìn Carlo, nói: “Tính luôn cả tôi nữa chứ!”

Carlo lại cầm tay Rebecca như vừa rồi, nghiêm nhiên đưa cho cô ta một con dao khác. Thấy vẻ mặt quyết tâm của hai cô gái, anh ta liền nở nụ cười, nói: “Thú vị thật đấy!”

Rất nhanh sau đó, có bảy, tám người thanh niên xa gần được tin tức, nguyện lòng gia nhập đội Liên minh phản kháng. Mặc dù đang bị lũ côn trùng giám sát, bọn họ không thể tới gần cũng như tự ý đi lại, nhưng có thể truyền âm ngữ cho nhau bằng ký hiệu tay. Mọi người ai nấy đều sục sôi khí huyết, không cam tâm chịu làm nô dịch.

Tô Di cầm thỏi son của Rebecca, vẽ một kế hoạch đơn giản lên mặt sàn kim loại. Carlo gật đầu tỏ vẻ đồng ý, kế hoạch đã thống nhất nhanh chóng được truyền đến cho những người khác. Sau đó, Tô Di theo sau Carlo, đứng lên.

“Các người định làm gì hả? Ngồi xuống!” Lũ côn trùng đang bò ở tầng hai lập tức đứng lên, trong đó có một con có quân hàm cao nhất, hướng về phía bọn họ mà quát mắng.

“Thưa ngài! Đừng hiểu lầm! Cũng không cần nổ súng!” Carlo bỗng nhiên đẩy Tô Di lên phía trước. “Đây là một cô gái, một cô gái vô cùng xinh đẹp! Cô ấy muốn nói chuyện với ngài!”

Năm con côn trùng đó “hừ” một tiếng, không biết là cao hứng hay là có tâm tình gì khác. Tô Di đi theo Carlo tới trước mặt tên Đội trưởng. Carlo cười khê, nói: “Ngài Đội trưởng, cô gái loài người này rất xinh đẹp! Cô ấy muốn được ngài quan tâm lâu dài, từ nay về sau không phải chịu cảnh khổ cực nữa!”

Đôi mắt kép màu tím của tên Đội trưởng côn trùng nhìn Tô Di chằm chằm hồi lâu. Tô Di nhìn lại nó, cười cười, thần sắc vô cùng bình tĩnh, Giọng nói ri rí của nó vang lên: “Lại đây!” Nó xoay người, đi về phía phòng nghỉ.

Cửa đóng lại, khuôn mặt tươi cười của Carlo cùng vô số ánh mắt quan tâm, căng thẳng của tất cả mọi người trên khoang thuyền đều bị nhốt phía bên ngoài. Tô Di vừa xoay người, liền thấy tên Đội trưởng kia đang đứng lù lù trước chiếc giường đơn chật hẹp, giọng nói tràn ngập vẻ kích động: “Cô gái loài người xinh đẹp... Tôi muốn xem cơ thể của cô!”

“Ngài Đội trưởng, sau khi xuống mặt đất, tôi không muốn làm nô lệ, ngài nhất định phải giúp tôi!” Tô Di vừa nói vừa đi tới trước mặt nó, giơ hai tay lên, tựa như muốn cởi bỏ chiếc quần dài của mình.

Tên côn trùng vươn rất nhiều chiếc chân về phía Tô Di, đôi mắt kép tựa hồ muốn phun ra lửa. “Kỳ quái! Trùng tộc và loài người, thân thể của các cô mềm mại như vậy lại có thể... A!”

Ánh dao màu sáng bạc trong tay Tô Di lóe lên.

Tên côn trùng không kịp “hừ” một tiếng đã chậm rãi ngã xuống, đầu lia khỏi thân, lăn lông lốc dưới sàn, máu tanh văng đầy các vách tường. Tô Di có chút kinh ngạc nhìn con dao giải phẫu nhuộm máu trong tay. Con dao này của Carlo đúng là cực phẩm? Mặc dù cô chắc chắn mình sẽ hạ gục được nó nhưng không ngờ lại có thể giải quyết nhanh gọn chỉ bằng một nhát. Tô Di lại đâm vào người nó thêm mấy nhát dao nữa, đảm bảo nó đã chết hẳn. Sau đó, cô ngồi trên giường nghỉ ngơi, vừa nghỉ vừa dùng chân đá vào ngăn tủ bên giường, tạo thành những âm thanh mờ ám.

Ước chừng hơn mười phút sau. Cô nhẹ nhàng mở hé cánh cửa. Vừa mở ra, cô liền thấy trên hành lang phía trước, Carlo và Rebecca đang đứng trước mặt một con côn trùng, vẻ mặt Rebecca vô cùng căng thẳng. Con dao màu bạc trong tay Carlo sáng lấp lánh, cắm thẳng vào bụng con côn trùng kia. Nó kêu một tiếng, ngã về phía sau, tiếng hét thất thanh như một mối lửa, trong nháy mắt đã khiến ba con côn trùng khác đang nằm lim dim liền bật người dậy, chia hòng súng đen ngòm vào hai người Carlo và Rebecca.

Trước phòng nghỉ có hai con côn trùng, Tô Di không chậm trễ, thừa thắng xông lên, chìa mũi dao về phía bọn chúng. Ánh dao sắc bén như một tia sét màu bạc, xẹt qua cổ một con, cửa một nhát thật sâu. Trong nháy mắt, máu tanh bắn tung tóe lên người Tô Di. Song, tốc độ chạy trốn của cô không ngừng lại chút nào, nhanh nhẹn lấy thế đập một nhát lên vách khoang, né tránh đường đạn của con côn trùng bên cạnh đột nhiên xoay người bắn phá. Con dao trong tay cũng nhanh như chớp bay về phía nó!

Con dao giải phẫu cắm sâu vào ổ bụng của con côn trùng, nhưng một nhát này vẫn chưa đủ để nó chết hẳn. Nó hét một tiếng thảm thiết rồi xoay người, định dùng đuôi ấn vào chuông báo động lắp trên vách tường. Tô Di đôi mắt nhìn quanh một lượt, thấy mấy người thanh niên đang chạy dọc lối hành lang, đuổi đánh

một con côn trùng khác. Cô chỉ cảm thấy toàn bộ ý niệm phải sống trong đầu mình bùng phát dữ dội, đầu còn đang tìm cách chạy trốn nhưng nắm tay đã đâm một cú thật mạnh vào người con côn trùng kia. Đường như muốn trút hết mọi sự căm phẫn, không cam tâm trong lòng, Tô Di đâm liên tiếp vào người nó. Rõ ràng cơ thể mảnh mai của cô trước thân hình khổng lồ của con côn trùng chỉ như một đứa trẻ con nhỏ bé, gầy yếu nhưng ý niệm giết chóc đã tràn ngập trong đôi mắt đỏ ngầu, cô liên tiếp đánh loạn xạ.

“Được rồi, nó chết rồi, cô buông tay ra đi!” Giọng nói của Carlo vang lên bên tai, một đôi tay to màu đồng cổ chụp lấy cánh tay nhuộm đầy máu của cô. Cô ngẩng đầu, hung hăng nhìn thoáng qua Carlo, rút lưỡi dao ra khỏi người con côn trùng, lần nữa cầm chắc trong lòng bàn tay, lúc này mới dôi mắt nhìn bốn phía.

Cuối cùng, con côn trùng còn lại cũng nằm sõng soài trên mặt đất, bên cạnh nó là hai người thanh niên trúng đạn. Một người trong số đó đã tắt thở, Rebecca đang ghé sát vào người còn lại, nỗ lực ấn chặt vết thương hồng cầm máu. Tô Di nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy nhói lòng, tuy cô biết rõ hy sinh là việc khó tránh khỏi nhưng trong nháy mắt hai sinh mạng vô tội đã bị cướp đi, ít nhiều cũng khiến người ta khổ tâm biết nhường nào.

Tô Di nhìn xuống dưới lầu, mọi người cơ hồ đều nhất loạt đứng lên, nhìn cô với ánh mắt vừa kính nể vừa kinh ngạc. Cô bỗng cảm thấy xung quanh mắt mình nhớp nháp, đưa tay lên lau, cả bàn tay đầy máu màu tím tanh hôi của lũ côn trùng. Cô cũng không biết, lúc này trông cô vừa kinh khủng vừa đáng thương biết bao, tựa như có một thùng máu Trùng tộc trực tiếp dội thẳng xuống đỉnh đầu cô, căn bản không còn nhìn thấy rõ các đường nét trên khuôn mặt, chỉ có đôi mắt đờ đờ sáng chói vẫn sáng ngời tựa băng tuyết lạnh lẽo vô cùng.

“Tiểu thư, tiếp theo nên làm thế nào đây?” Carlo đứng phía sau cô, nói.

“Giữ lại một khẩu súng, đóng cửa khoang lại.” Cô biết tiếng súng nổ ban nãy chắc chắn đã đánh động bọn binh lính Trùng tộc, chúng sẽ mò tới đây sớm thôi. “Dẫn mười người, mang theo vũ khí, đi cứu những người bị nhốt trong các khoang thuyền khác.”

Tô Di cùng đoàn người vừa bước chân ra khỏi cửa khoang, liền đụng độ năm tên lính Trùng tộc lên đây để kiểm tra tình hình. Hai bên đều không nhiều lời, lập tức tìm chỗ ẩn nấp để độ súng. Tô Di kịp thời nổ súng bắn chết hai tên, Carlo phi dao giết chết một tên, hai tên còn lại bị luồng đạn bắn xối xả của những người khác hạ gục. Thế nhưng, trên mặt sàn lúc này cũng có thêm thi thể của ba người thanh niên tình nguyện gia nhập đội ngũ chiến đấu.

Ngọn lửa đấu tranh phản kháng giống như một bãi cỏ được tưới đầy xăng rồi đốt cháy! Đoàn người đi theo Tô Di và Carlo cũng hừng hực lửa giận, đôi mắt đỏ ngầu không ngừng long sông sọc, dùng chìa khóa lấy được từ trên người đám côn trùng vừa bị hạ gục để mở cửa khoang thuyền, đi về phía khoang chưa bị đánh động bên cạnh, trực tiếp nã đạn vào bọn lính Trùng tộc chưa kịp phòng bị! Tước đoạt được một lượng lớn vũ khí, cũng từ đó mà càng lúc càng có thêm nhiều người tình nguyện tham gia vào cuộc chiến. Sau đó, đoàn người chiếm giữ nốt khoang thuyền cuối cùng, rồi tới khoang điều khiển.

Một giờ sau, toàn bộ hai mươi hai binh lính và sĩ quan Trùng tộc có mặt trên phi thuyền đã bị giết sạch. Mà thủ hạ của Tô Di cũng chết mất hơn ba mươi người. Nhưng ngoại trừ những người đang quỳ gối, khóc lóc thảm thiết bên cạnh thi thể của người thân mình thì không một ai cảm thấy buồn khổ. Những người khác quả thực không thể tin vào mắt mình rằng cục diện có thể chuyển biến đến vậy. Trong một đêm, bọn họ đột nhiên trở thành những con dân mất nước, song chỉ nửa ngày sau, một người phụ nữ toàn thân nhuộm máu cùng gã đàn ông điên trai luôn thường trực nụ cười hờ hững trên môi kia lại có thể cứu tất cả mọi người thoát khỏi cảnh lâm than.

“Về nhà thôi! Về nhà thôi!” Tất thấy mọi người trên ba khoang thuyền đều nhiệt liệt hoan hô, reo hò ầm ĩ.

Tô Di, Carlo, Rebecca và hai người thanh niên nhanh nhẹn giết được nhiều côn trùng nhất ngồi vào trong buồng lái. Ngoài Tô Di và Carlo, những người khác đều tỏ ra hết sức vui mừng. Tô Di biết, thắng lợi ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào tốc độ và dũng khí, nếu như lúc đó, bọn họ chỉ do dự một chút thôi, Trùng tộc cũng có đủ thời gian để bố trí binh lực bao vây họ lại, thì e rằng lúc này, người nằm chết kia không phải là lũ Trùng tộc mà chính là bọn họ.

Rebecca cầm một chiếc khăn bông, cẩn thận lau chùi vết máu dính trên mặt và người Tô Di. Tô Di vừa cầm lái máy bay vừa quay đầu nói với Carlo: “Tôi cần một người phụ lái, anh có thể làm được không?”

Carlo lắc đầu, dường như đoán được tâm tư của cô, anh ta cười nói: “Tiểu thư, tôi không phải là cái gì cũng làm được!”

Tô Di chỉ đành gọi một người thanh niên trẻ tuổi, nói qua loa cho cậu ta biết những thao tác phối hợp đơn giản. Sau đó, cô nghiêm nét mặt, nhìn mọi người, nói: “Các vị, trên thực tế thì tình hình của chúng ta lúc này có vẻ nguy hiểm hơn lúc trước khi không chế được chiếc phi thuyền này.”

Tất cả mọi người đều dõi ánh mắt kinh ngạc nhìn sang cô, trong mắt Carlo vẫn là nét cười kiêu căng có gì quan trọng như cũ.

Tô Di giải thích: “Bay cả đoạn đường dài từ Liên minh đến đây, nhiên liệu đã gần cạn kiệt, không thể thực hiện được bước nhảy siêu quang tốc, càng không thể bay trở lại Liên minh.”

“Vậy phải làm thế nào đây?” Rebecca vội la lên.

“Chúng ta có thể tìm một trạm không gian nào đó ở gần đây.” Cô nhớ quân Liên minh và Lính đánh thuê đều thiết lập một trạm không gian gần dải đá khổng lồ. Trong đó, trạm không gian của Lính đánh thuê được giấu khá kĩ, cô tin chắc Trùng tộc nhất định sẽ không thể phát hiện ra nơi này. Cô cũng là trông chờ vào điểm này mà ra quyết định cướp lại phi thuyền.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Di nói: “Nhưng vấn đề còn nguy cấp hơn việc hết nhiên liệu chính là...”

“Tít! Tít! Tít!” Màn hình radar trên bảng điều khiển chợt truyền đến tiếng báo động khẩn cấp. Tô Di vừa cúi đầu nhìn, liền thấy ba vật thể đang bay lại gần.

Đương lúc mọi người hoảng sợ, Tô Di tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm dải đá khổng lồ trước mặt, nói vào loa truyền tin, thông báo tới toàn phi thuyền: “Các vị, tôi là cơ trưởng, xin các vị chú ý ngồi vững! Truy binh của Trùng tộc đang tới gần!”

Trước dãy đá khổng lồ hùng vĩ trong khoảng không tối đen như mực, ba chiếc phi thuyền màu đỏ của Trùng tộc cùng tiến tới truy kích. Tô Di lái phi thuyền xung trận tiên phong, lật nghiêng rồi đánh vòng một đường đẹp mắt, nhanh chóng vọt vào dãy đá khổng lồ cát bụi mịt mờ.

46. Chương 47: Tia Chớp Màu Đen

Hai mươi chiếc Báo Săn như một đàn kiến đen, yên lặng đổ sát vào khe hở nhỏ của phiến đá khổng lồ. Nếu không tới gần quan sát thì căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Ly Tử bất động giống như một pho tượng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, bình tĩnh, nắm chặt cần điều khiển của Báo Săn. Giữ vững tư thế đó chừng mười phút, cô khẽ vận mình một cái rồi nhỏ giọng nói qua tần số truyền tin nội bộ: “Nhị Cầu, anh còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Một lát sau, giọng nói của Nhị Cầu mới truyền tới, tựa hồ chưa bao giờ hấn lại nghiêm túc đến thế: “Tiếc nuôi ư? Anh đây còn chưa được ngủ với cô.”

“... Đi chết đi!”

“Hai tên ngốc nghếch này, cầm miệng lại cho tôi!” Lần này là giọng nói uy nghiêm của Thiếu tá Y Đại truyền đến. Vì thế mà tần số truyền tin lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Ly Tử cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Lúc chiến tranh bùng phát, hai người đang làm nhiệm vụ ở gần dải đá khổng lồ, nhanh trí thoát khỏi sự tuần tra đột kích của đội biên phòng Trùng tộc nhưng lại đụng phải quân tiên phong Lính đánh thuê bí mật nằm vùng ở đây. Bọn họ cùng Báo Săn của mình nghiễm nhiên bị trưng dụng, tuân theo tất cả mọi sự chỉ huy của Thiếu tá, kể cả kêu bọn họ đi làm quân tiên phong.

Nhưng ngoài cảm giác buồn bực, bọn họ vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái. Làm một lính đánh thuê luôn luôn cận kề cái chết, chỉ cần chết một cách vinh quang, chết cho ra chết, không làm Ngài chỉ huy và mọi người thất vọng thì chẳng còn gì để tiếc nuối. Chỉ là không biết Tô Di kia sao rồi. Ly Tử cảm thấy mình có chút nhớ nhung cô. Nhưng cô đang ở bên cạnh Ngài chỉ huy, sao có thể xảy ra chuyện được chứ? Cô ta cảm thấy, người với người, số mệnh đúng là không ai giống ai.

Ly Tử buồn chán nhìn dãy đá khổng lồ gần như choán hết tầm nhìn trước mặt, cô không rõ nha đầu Tô Di kia sao có thể thích một cảnh vật vũ trụ xấu xí đến vậy? Nhưng cô lại có vẻ rất quen thuộc dải đá khổng lồ này, nếu giờ cô mà ở đây, chỉ e là phi thuyền của Trùng tộc có nhiều gấp mười lần đi chẳng nữa cũng sẽ bị cô quay vòng vòng.

Đang suy nghĩ miên man thì giọng nói lạnh lùng của người điều khiển máy bay trinh sát vang lên bên tai: “Có biến rồi!”

Mọi người lập tức tập trung tinh thần, bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, ngàn vạn lần không thể xảy ra sự cố, nếu không, công sức hai ngày hai đêm ẩn nấp của bọn họ sẽ thất bại thảm hại.

Một trận rú rít như ma quỷ xẹt qua trước mặt bọn họ! Là một chiếc phi thuyền của Trùng tộc đang bay với vận tốc cực nhanh trong dòng khí lưu vẩn đục của dải đá khổng lồ. Trong lòng mọi người căng thẳng cực độ, không biết Trùng tộc có phát hiện ra bọn họ đang ẩn nấp ở đây hay không.

Trong nháy mắt, có ba chiếc phi thuyền bám sát theo chiếc phi thuyền đầu tiên, cùng tiến về phía sâu nhất của dải đá khổng lồ. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, chiếc phi thuyền đầu tiên bỗng nhiên dừng lại ở phía ngoài khối đá rồi xoay lại một trăm tám mươi độ, quay đầu hướng thẳng về phía ba chiếc phi thuyền kia.

Hai bên tập trung giao chiến, đạn pháo bắn vào những phiến đá đen bao xung quanh, bắn ra những tia lửa đỏ rực rồi trong nháy mắt, phiến đá vỡ tan tành. Bọn họ đương nhiên là đang đối chiến. Hơn nữa, thực lực hai bên cách xa nhau như vậy, chiếc phi thuyền Trùng tộc đầu tiên như có thần linh phù trợ, giống hệt một tia sét màu đỏ nhạy bén, tránh thoát được tất cả các làn đạn pháo! Mà khi bóng dáng nó lẩn vào một phiến đá khác, hai chiếc phi thuyền Trùng tộc phía sau bốc khói dày đặc rồi rơi thẳng vào một phiến đá khổng lồ, nổ tan tành. Chỉ còn lại duy nhất một chiếc phi thuyền đuổi theo chiếc đầu tiên kia rồi cũng biến mất. Đám người Ly Tử nín thở, tập trung suy nghĩ, mơ hồ thấy có ánh lửa hiện lên sau dãy đá.

“Thiếu tá, phải làm gì bây giờ?” Có người hỏi.

“Theo dõi một lúc nữa đã!” Y Đại nói: “Bình tĩnh đi, có thể đây là cái bẫy của Trùng tộc mà thôi!”

Mọi người đều tán thành. Trùng tộc là chủng tộc đoàn kết nhất, sao có thể xảy ra nội chiến chứ?

“Nhị Cầu...” Giọng nói nhỏ nhẹ của Ly Tử vang lên trong số truyền tin. “Anh có cảm thấy có gì đó không đúng ở đây không?”

“Ừm...” Nhị Cầu đáp. “Mánh khéo thường dùng của tên tiểu tử đó... Trước tiên dụ dỗ đối phương bay vòng vòng khiến cho chúng choáng váng, quay cuồng, dẫn đến mất cảnh giác, rồi cô ta sẽ nhắm đúng thời cơ thuận lợi, đột nhiên phát động công kích.”

“Các cậu đang nói đến ai vậy?” Y Đại cắt ngang cuộc trò chuyện của Ly Tử và Nhị Cầu, lạnh lùng lên tiếng.

Ly Tử đáp: “Báo cáo cấp trên, chúng tôi đang nói đến một đồng sự, chính là Trung úy Mèo Hoang. Kỹ thuật bay của chiếc phi thuyền vừa hạ gục hai chiếc còn lại kia rất giống với kỹ thuật điều khiển máy bay của cô ấy. Nhưng có điều, cô ấy đang ở thành phố Tự Do, sao có thể...”

“Vậy cô còn ở đó nói nhảm làm gì?” Y Đại quát. “Sĩ quan truyền tin, cô lại đó xem xét rồi báo cáo với tổng bộ tình hình đột phát ở nơi này.”

“Vâng!” Ly Tử nhận mệnh lệnh, lái Báo Săn với công suất nhỏ nhất, lạnh lùng rời khỏi vị trí ẩn nấp, giống như một con chuột chuột nhỏ, bay sau dãy đá khổng lồ tĩnh lặng như tờ.

Đám người Y Đại căng thẳng chờ đợi trong hai, ba phút. Khoảnh khắc đó, Y Đại hết cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại quay đầu nhìn dải đá khổng lồ xấu xí, xù xì và vũ trụ sâu thẳm bên ngoài khoang thuyền. Anh ta biết nơi này cách tinh hệ Vĩnh Hằng vô cùng xa xôi, nhưng anh ta vẫn muốn dõi mắt nhìn về hướng

đó thêm một lát, dường như chỉ có làm như vậy mới đem lại may mắn và lòng tin cho vị Thiếu tá bao năm kinh nghiệm chinh chiến này.

“Á!” Trong băng tần truyền đến tiếng la hét hoảng sợ của Ly Tử. Ngay lập tức, cơ thể mọi người căng cứng lại, Y Đại và Nhị Cầu đồng thời lên tiếng: “Ly Tử! Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau dải đá khổng lồ màu đen tuyền, chiếc Báo Săn của Ly Tử có chút sợ hãi nép sát vào bên dưới một phiến đá. Đây vốn là vị trí ẩn nấp rất tốt, cô có thể từ đó quan sát toàn bộ tình hình chiến đấu phía bên trong. Nhưng dường như chiếc phi thuyền Trùng tộc kia còn lợi hại hơn nhiều. Lúc Ly Tử vừa mới lộ đầu ra chưa đầy một phút, chiếc phi thuyền to gấp mười lần Báo Săn đột nhiên giống như ma quỷ, không biết từ một góc bí mật nào, khê khằng bay thẳng tới trước mặt Báo Săn. Hai chiếc phi thuyền cơ hồ dán chặt vào nhau, mặt đối mặt rồi mới dừng lại.

Tiếng hét chói tai ban nãy là do Ly Tử cảm thấy quá sợ hãi với sự xuất hiện đột ngột của chiếc phi thuyền Trùng tộc kia. Cô ta tự nhủ tiêu đời rồi, máy bay địch lợi hại thật đấy! Nhưng trong lòng cô ta vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm. Ngón tay Ly Tử đã đặt sẵn trên nút khởi động đạn pháo công kích nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có ý định ấn xuống.

Ấn cái cọng lông ấy! Đối phương phát hiện ra mình dễ dàng như vậy, nếu như muốn tấn công thì giờ phút này mình đã tan thành mây khói từ lâu rồi! Trong giây phút hoang mang tập trung suy nghĩ, xuyên qua tấm kính thủy tinh dày cộp, Ly Tử nheo mắt, nhìn thẳng vào khoang lái của chiếc máy bay địch gần ngay trong gang tấc. Cô ta bỗng trở nên ngây dại. Trong đồng người đứng lơ lửng bên trong khoang lái của phi thuyền đối diện, ở chính giữa, cái tên tiểu tử đến trang phục du hành vũ trụ và mũ bảo hộ cũng không có kia, chẳng phải Tô Di thì còn là ai?

“Thiếu tá...” Ly Tử liếm liếm đôi môi khô khốc. “Có thể hủy bỏ cảnh giới được rồi, người điều khiển máy bay địch chính là người mà tôi vừa nhắc tới - Trung úy Tô Di. Cô ấy đã cướp được một chiếc phi thuyền của Trùng tộc.”

Hai chiếc phi thuyền, một trước một sau bay về phía dải đá khổng lồ mà đội quân Lính đánh thuê đang ẩn nấp. Song, Thiếu tá Y Đại phụ trách nhiệm vụ lần này lại không lơ là như Ly Tử. Anh ta vẫn bình tĩnh ngồi trên Báo Săn, một viên sĩ quan truyền tin quay đầu nói với anh ta: “Thiếu tá, còn nửa tiếng nữa, ngài xem...”

Y Đại gật đầu. “Trùng tộc tổn thất ba chiếc phi thuyền chiến đấu, sẽ lập tức phái một đội quân hùng hậu tới để điều tra vụ này. Cậu báo cáo lên tổng bộ, nhiệm vụ của chúng ta phải tiến hành trước thời hạn. Đúng rồi, để cô gái tên Tô Di tài giỏi này tham gia chiến đấu luôn thể.”

Phi thuyền của Tô Di dừng sát ở phía sau dải đá khổng lồ, lập tức có một chiếc Báo Săn nổi lên, đưa cô qua đó. Mà chiếc phi thuyền Trùng tộc chở đầy con người này không khỏi khiến đám người Y Đại kinh ngạc giật nảy mình.

“Trung úy... Cô đã làm được một việc vĩ đại! Bọn họ sẽ ở lại đây, cho đến khi cứu viện tới!” Y Đại nói với cô qua máy truyền tin. “Kể từ bây giờ, nhất cử nhất động của cô đều phải nghe theo sự chỉ huy của tôi!”

Tô Di được sắp xếp làm cơ trưởng một chiếc Báo Săn. Cô đã thay một bộ đồ du hành vũ trụ sạch sẽ, người phụ lái liền giơ ngón tay cái lên với cô. Cô cười cười, nói vào tần số truyền tin: “Cảm ơn ngài, Thiếu tá. Tôi sẵn lòng phục tùng mệnh lệnh của ngài. Thế nhưng, bây giờ tôi cần phải liên lạc về tổng bộ ngay lập tức.”

“Cô có nhiệm vụ khác ư?”

“Không có, nhưng mà...”

“Cô cứ yên tâm, Ngài chỉ huy sẽ liên lạc sau hai phút nữa, ngài ấy sẽ nói chuyện trực tiếp với chúng ta.” Y Đại nói: “Cô tranh thủ thời gian ăn uống, nghỉ ngơi một chút đi!”

Tô Di cảm thấy yên tâm hơn.

Nghĩ đến chuyện cuối cùng cũng có thể nghe được giọng nói của anh, trong lòng cô bất giác cảm thấy ấm áp, bình yên đến lạ. Chiến sự nhất định đã khiến anh phải lao tâm khổ tứ nhiều, nếu lúc này, cô quay trở lại bên anh, không biết có giúp anh cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?

Có điều...

Tại sao những người lính đánh thuê này lại phải ở đây? Tuyệt đối không thể nào là đến cứu mình, chắc họ đang thực hiện nhiệm vụ trinh sát... Chẳng lẽ, giữa mình và anh có duyên đến vậy?

Trong tần số truyền tin vang lên một giọng nói bất đắc dĩ: “Trung úy, những người cô cứu này không tin chúng tôi, họ muốn nói chuyện với cô.”

“Này, Tô Di!” Giọng nói đầy phấn khởi của Ly Tử cùng lúc vang lên trong tần số truyền tin. “Nói mau, tại sao cô lại chạy đến nơi này hả?”

“Cô chờ một chút nào...” Tô Di nói với Ly Tử. Cô ngắt băng tần, bật qua kênh thông tin ở phi thuyền của Rebecca, nói: “Rebecca, cô trấn an mọi người ở đó, hiện giờ ở đây có hai mươi chiếc phi thuyền chiến đấu Báo Săn, đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất định chúng tôi sẽ đưa họ quay về an toàn.”

Mấy người thanh niên đứng phía sau Rebecca tựa hồ còn đang oán trách cô không cho họ tham gia chiến đấu. Bên cạnh vang lên giọng nói của Carlo mắng bọn họ là những tên nhóc miệng còn hôi sữa, khiến Tô Di bật cười.

Mà bên trong một chiếc Báo Săn khác, Ly Tử vừa được biết tin rằng nhiệm vụ đã sớm thay đổi thì giật mình, không suy nghĩ được gì. Cô ta lập tức nổi máy với Nhị Cầu, bảo hắn báo cáo lại với Thiệu tá rằng việc sắp xếp Tô Di tham gia vào nhiệm vụ lần này là không thích hợp, nhưng tất cả đã muộn.

“Tút...” Sau một tiếng TUT dài, toàn bộ máy truyền tin nội bộ đã tạm ngừng hoạt động, chỉ còn lại sự yên tĩnh đến rợn người.

Tổng bộ tác chiến của quân Lính đánh thuê trên pháo đài vũ trụ chợt vang lên giọng nói trầm tĩnh của viên sĩ quan truyền tin: “Tiểu đội Tia chớp đen, tôi thuộc pháo đài vũ trụ hiệu Minh Long. Đây là cuộc nói chuyện cuối cùng với các bạn. Trong vòng nửa tiếng nữa, tín hiệu truyền tin đường dài sẽ bị Trùng tộc chặn đứng. Sau khi nghe được thông tin này, xin các bạn lập tức di dời khỏi vị trí hiện thời và tắt máy truyền tin. Tiếp theo, Ngài chỉ huy sẽ trực tiếp nói chuyện với các bạn.”

Dưới Y Đại là hai mươi lăm người trong tiểu đội tập kích Tia chớp đen, tất thấy mọi người, ai nấy đều im lặng. Ánh mắt của bọn họ chăm chăm nhìn vào vũ trụ sâu thẳm nhưng lại như đang hướng về pháo đài vũ trụ Minh Long xa xôi, chờ đợi mệnh lệnh của Ngài chỉ huy.

Ngay cả Ly Tử và Nhị Cầu cũng im phăng phắc. Bọn họ biết, bây giờ, trên tần số truyền tin này, mười vạn quân lính đánh thuê trên tám chiếc pháo đài vũ trụ đều có thể nghe thấy. Bọn họ vẫn luôn mong chờ giây phút này. Nhưng khi thời khắc ấy thực sự đến, tâm trạng của họ lại bình thản đến lạ.

Mà sự xuất hiện rồi gia nhập chiến đấu của Tô Di tựa như sự an bài của thần thánh. Trước mặt mười vạn quân lính đánh thuê, bọn họ ngay cả muốn vì cá nhân Ngài chỉ huy mà bỏ ra chút công sức, cũng không sao có thể thoát nên lời. Mà Tô Di cũng giống như bao người khác, ánh mắt rõ ràng nhìn về phía trước nhưng không biết tâm tư đã bay đến nơi nào. Khi nhìn tín hiệu biểu thị trên màn hình điều khiển, cô chợt hiểu ra đây chính là lời tuyên bố Ngài chỉ huy dành cho toàn thể quân Lính đánh thuê. Một nỗi buồn mơ hồ đột nhiên dấy lên trong lòng cô. Trên loa phát thanh của hai mươi chiếc phi thuyền Báo Săn đang ẩn nấp lập tức vang dội giọng nói trầm ổn của Ngài chỉ huy. Tô Di bỗng có cảm giác khuôn mặt anh tuấn và đáng người cao lớn của anh đang ở rất gần, tựa một giấc mơ xa xôi, không gì có thể với tới.

Tại pháo đài vũ trụ hiệu Minh Long.

Viên sĩ quan truyền tin đưa một bảng danh sách cho Mạnh Hi Tông, nói: “Nhiệm vụ lần này có tổng cộng hai mươi sáu người. Trong đó có hai mươi ba người đã được sắp xếp vào đội hình từ trước, hai người bị trưng dụng khi đang làm nhiệm vụ ở gần dải đá khổng lồ. Người còn lại thuộc quân Lính đánh thuê vừa cướp được phi thuyền của Trùng tộc ban nãy, danh tính chưa rõ.”

Mạnh Hi Tông nhận lấy tờ danh sách, giữ nguyên vẻ mặt trầm tĩnh, bước đến bên bảng điều khiển, cầm bộ đàm lên nói chuyện.

Hơn hai mươi viên sĩ quan trong Trung tâm chỉ huy tác chiến đều đồng loạt đứng lên. Bọn họ ai nấy đều tỏ ra hết sức thành kính và trang nghiêm đối về phía Ngài chỉ huy của mình, bởi họ biết, đây là thời khắc

quan trọng và cũng là thời khắc khó khăn nhất trong trận tập kích bất ngờ này.

Mà lúc này, khắp mọi nơi trong tinh hệ, Lính đánh thuê đều đã hoàn thành tốt công tác chuẩn bị pháo đài vũ trụ và máy bay chiến đấu sẵn sàng phục vụ cho trận chiến ác sắp liệt diễn ra. Cùng lúc đó, tần số truyền tin cũng được mở trên hơn một trăm chiếc chiến hạm khác. Hạm trưởng, Hạm phó phi công, sĩ quan kỹ thuật, hậu cần mặt đất... tất cả đều dừng công việc hiện tại, chấp hai tay sau lưng, đứng nghiêm trang nghe Ngài chỉ huy nói lần cuối cùng với tiểu đội Tia chớp đen qua tần số truyền tin.

“Tôi là Mạnh Hi Tông.” Giọng nói trầm thấp, tựa hồ mang theo một sức mạnh khiến lòng người rung động, cứ thế vang vọng vào tai mọi người.

“Báo cáo Ngài chỉ huy!” Y Đại đáp lại với giọng trầm ổn. “Tiểu đội Tia chớp đen ẩn nấp điều tra tròn mười ngày, đã chuẩn bị sẵn sàng, phát động toàn lực tập kích, thế sẽ phá hủy toàn bộ căn cứ quân sự và công sự của Trùng tộc đóng trên mặt đất, vì đại quân tiến công toàn diện trên khắp mọi ngã đường.”

Mọi người tại Trung tâm chỉ huy tác chiến thấy Ngài chỉ huy trầm mặc trong giây lát, sau đó từ từ bình tĩnh nói: “Các bạn là vinh quang của Lính đánh thuê. Sau ngày hôm nay, toàn quân sẽ đều nhớ đến sự oai hùng, anh dũng của các bạn. Liên minh và toàn bộ nhân loại cũng sẽ cảm tạ sự cống hiến của các bạn.

Tên của các bạn sẽ được khắc trên bia tưởng niệm đặt tại tinh cầu Thiên Không. Người nhà của các bạn sẽ nhận được nguồn trợ cấp và chăm sóc tối ưu nhất. Hôm nay, các bạn dấn thân vào mạo hiểm, cũng giống như việc chém đứt chân tay tôi, giết chết người thân của tôi.

Tôi đại diện cho tất cả đồng sự Lính đánh thuê xin thề sẽ lấy máu và sự thất bại toàn diện của Trùng tộc để báo đáp hành động dũng cảm, anh hùng của các bạn.”

Cho dù Y Đại tính cách kiên cường, bất khuất, cứng rắn như sắt thép là thế mà sau khi nghe xong những lời này của Sĩ quan chỉ huy, viên mắt cũng đỏ hoe. Ở một nơi xa xôi trong dải đá khổng lồ, anh ta bỗng nhiên đứng lên, hướng về phía tinh hệ của quân Liên minh, kính cẩn cúi chào theo lễ nghi quân đội.

“Ngài chỉ huy! Chúng tôi xin đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Anh tên là gì?” Mạnh Hi Tông lắng lặng nói. “Hãy để mười vạn lính đánh thuê ghi nhớ tên của vị Thiêu tá đã tình nguyện mang theo quân của mình, nguyện hy sinh vì hạnh phúc nhân loại.”

“Tôi tên Y Đại, Thiêu tá Lâm Á! Biệt danh là Răng Hô!” Giọng cười trầm thấp mang theo vài phần chua xót của Y Đại vang vọng trong tần số truyền tin. “Khang Dương Khê, cô là đồ đàn bà thối, đặt cho tôi cái biệt danh gớm ghiếc như vậy! Sau này, đừng bắt nạt người đàn ông nào khác nữa đấy!”

Trong băng tần tĩnh lặng như tờ, trên một chiến hạm nào đó, một nữ sĩ quan kỹ thuật mặt đầy nước mắt, che miệng để không khóc nức lên thành tiếng.

“Tôi là Thiêu úy An Ngưng Đồng, biệt danh Tây Phong, phụ lái cho Thiêu tá.” Viên sĩ quan truyền tin bên cạnh Y Đại nói với giọng rất nhẹ nhàng. “Được chết vì Ngài chỉ huy, tôi rất lấy làm vinh hạnh, đồng thời không cảm thấy áp lực chút nào, cảm ơn tất cả mọi người!”

Rất nhiều người thoải mái cười ồ lên vì lời nói của viên sĩ quan trẻ tuổi này.

“Tôi là Thượng úy Triệu Trùng...”

“Tôi là Trung úy Lâm Kỳ...”

“Tôi là Bạch An An, biệt danh Ly Tử...”

“Tôi là Nhị Cầu, biệt danh Nhị Cầu...”

...

Sau khi hai mươi lăm viên sĩ quan tự giới thiệu xong, sĩ quan truyền tin ra dấu tay với Mạnh Hi Tông, ý nói là còn một người nữa vừa gia nhập tiểu đội.

Mạnh Hi Tông nói với giọng trầm tĩnh: “Nói tên của cậu đi, sĩ quan.”

Hoàn toàn không giống với sự kích động của những người khác, trong tần số truyền tin yên lặng hồi lâu, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở sâu của một ai đó, tựa hồ đang cố gắng đè nén những cảm xúc đang xao động trong lòng mình.

Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc, người này rốt cuộc cũng lấy lại được bình tĩnh, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Tôi là Tô Di, biệt danh Mèo Hoang.”

47. Chương 48: Cái Chết Lặng Lẽ

Trong mấy ngày lưu vong này, Tô Di đã từng nhiều lần nghĩ tới cảnh tượng khi cô gặp lại Mạnh Hi Tông. Bất luận là lúc tuyệt vọng khi bị coi là nô lệ hay lúc vui mừng khi cướp được phi thuyền, đẩy lùi được đội quân truy binh của Trùng tộc, trong đầu cô chỉ hiện lên hình bóng của Mạnh Hi Tông, bên tai luôn vang lên giọng nói trầm âm, nồng nàn của anh. Không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã trở thành động lực giúp cô chạy trốn.

Cô từng nghĩ, lúc liên lạc được với anh, thậm chí một ngày nào đó khi gặp lại, vẻ mặt anh sẽ vẫn nhàn nhạt như thế. Có lẽ anh sẽ nói: “Em giỏi lắm! Nhưng cứ ở bên tôi đi, đừng lung tung nữa!” Nhưng khi đó, trong ánh mắt sâu thẳm, thâm trầm của anh nhất định cũng sẽ có nét cười không thể kiềm chế được.

Song, cũng không phải giống như lúc này, hai người cách xa nhau đến mấy hành tinh, cách nhau cả mười vạn lính đánh thuê, anh là Sĩ quan chỉ huy, cô là phi công, bọn họ không thể nói được gì. Chỉ có chiếc mũ bảo hộ lạnh như băng dán chặt vào đôi gò má nóng bừng của cô, nhắc nhở cô đã sắp đến giờ tử chiến. Dây đá khổng lồ im lìm trước mắt nói cho cô biết tất thấy đều không phải chỉ là một cơn ác mộng.

Bọn họ thậm chí còn chưa được gặp lại đã phải rơi vào cảnh sinh ly tử biệt.

Cô hiểu rõ, anh cũng hiểu thấu.

Từ Hạm trưởng đến những sĩ quan bình thường, phạm là những người biết mối quan hệ giữa họ, cũng đều thấu hiểu. Vào thời khắc này, trước mặt mười vạn binh lính, trước tình cảnh vài phút nữa thôi đội quân cầm tử sẽ chấp hành nhiệm vụ quan trọng cho cuộc đại quyết chiến... dù là ai thì cũng không thể mở miệng nói một lời.

Không thể nói cô là người phụ nữ của Ngài chỉ huy nên có thể được miễn tham gia nhiệm vụ?

Không thể nói cô nhất định phải ở lại nơi này, vì ít nhiều cô đã thu hút Trùng tộc mò tới, cô ở lại thì có ích gì kia chứ?

Trong lúc hai chủng tộc quyết chiến, trong thời khắc tồn vong của mấy triệu con người, việc cô là người phụ nữ của ai đã chẳng còn quan trọng nữa. Bởi vì cả tiểu đội Tia chớp đen, cho đến hàng ngàn hàng vạn quân lính đều sẽ phải bước đi trên con đường này. Chỉ là cô tiên phong đi trước một bước mà thôi.

Mà trên pháo đài vũ trụ Minh Long lúc này, Mạnh Hi Tông lần nữa lại được nghe giọng nói dịu dàng, quen thuộc kia vang vọng lại một cách chân thật, tựa tiếng sét cam lạng chiếu sáng góc khuất của nỗi đau yên ắng đã sớm bị anh đè nén tận sâu trong tâm khảm. Chưa bao giờ trong lòng anh lại có cảm giác vui buồn lẫn lộn như lúc này. Cô còn sống, cô thực sự còn sống!

Cả Liên minh chìm trong khói bom lửa đạn cũng không thể khiến cô bỏ mạng; trở thành tù binh của Trùng tộc nhưng không vì thế mà cô chịu khuất phục, cướp lại được một chiếc phi thuyền, cứu mấy trăm con người, trốn thoát sự truy kích của quân địch. Mà thời khắc này, cô lại nghiêm nhiên nằm trong đội quân của anh, đảm nhận chỉ thị tối cao, thuộc đội quân tiên phong chỉ được phép thắng, không cho phép thất bại.

Anh chỉ cảm thấy giọng nói cố gắng tiết chế, giả vờ trấn tĩnh kia cứ như thể một cây kim sắc nhọn, ghim sâu vào khiến trái tim anh bỗng nhiên co thắt đau đớn. Anh không sao đè nén nổi nỗi nhớ nhung gương mặt nhỏ nhắn, những đầu ngón tay ấm áp mơn trớn và ánh mắt ngượng ngùng của cô mỗi đêm rúc vào trong

lòng anh, còn cả hình ảnh khi cô rời đi ngày hôm đó, đôi mắt ấy còn dịu dàng, sáng trong hơn cả ánh sao trời.

Sau đó, anh lại nghe thấy hơi thở của mình có chút gấp gáp, rõ ràng là ở ngay đầu mũi và trong lồng ngực nhưng cứ như được truyền đến từ một nơi xa xăm nào đó. Tựa hồ thông qua tần số truyền tin, muốn cùng người phụ nữ đang ở đây đá không lồ xa xôi kia hòa chung nhịp thở.

Cô từ lâu đã là người phụ nữ của anh, dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai.

Dù sống hay chết...

Nhưng anh không những không bảo vệ được cô, mà còn đưa cô bước vào con đường chết tàn nhẫn.

Như vậy, người sắp đi vào cõi chết kia, rốt cuộc là Tô Di hay là một phần cơ thể và linh hồn anh? Vì thế, nỗi đau đớn, giày vò đã bị đè nén trong nhiều ngày qua lại lần nữa ồ ạt kéo về như vũ bão. Trong mắt anh lần đầu tiên xuất hiện ánh nước long lanh, nhưng ngay lập tức đã bị anh mạnh mẽ ép xuống.

Anh ngẩng đầu, thấy các sĩ quan trong Trung tâm chỉ huy tác chiến tất thấy đều đang nhìn mình. Anh chuyển máy truyền tin từ tay trái sang tay phải, lần nữa đứng vững lại.

Nhưng Mạnh Hi Tông không biết rằng, trong mắt các viên sĩ quan ở đây, khuôn mặt anh tuấn của Ngài chỉ huy luôn kiên cường, bất khuất chợt trở nên lạnh lẽo, uy nghiêm đến đáng sợ.

Các viên sĩ quan hoặc nhiều hoặc ít đều biết nội tình, bọn họ thậm chí còn trầm mặc hơn cả Mạnh Hi Tông. Mộ Tây Đình nắm cổ áo người bên cạnh, hỏi: “Cô ta nói gì cơ? Cô ta là Tô Di ư? Đúng không?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Mộ Tây Đình chỉ há hốc miệng mà không thể thốt nổi một lời.

Mà bên phía Tô Di, tất thấy mọi người đều cảm thấy có điều gì đó là lạ, nhưng lại chỉ có thể giữ yên lặng. Viên mất Ly Tử và Nhị Cầu đã ước ướn, Rebecca trên phi thuyền Trùng tộc không hiểu chuyện gì xảy ra, còn Carlo lại mắng một tiếng: “Mẹ kiếp!”

Song, trong giây phút yên lặng tương đối ngắn ngủi đó, Tô Di lại thấu hiểu được sự trầm mặc của anh. Hít sâu một hơi, cô có thể không chế bản thân mình không tỏ ra ghen ngào nhưng không cách nào không chế nổi tiếng thở dài khe khẽ vang lên sau cùng. Cô không biết, tiếng thở dài này lại giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua trái tim của Ngài chỉ huy, khiến anh vốn đã kiên định là vậy lúc này lại như một pho tượng bất động, cả cơ thể trở nên cứng nhắc.

Cô lấy lại bình tĩnh, trong giọng nói chỉ còn lại sự kiên quyết: “Ngài chỉ huy, cảm ơn ngài. Tôi sẽ dốc hết sức mình.”

Em sẽ dốc hết sức hoàn thành nhiệm vụ, em sẽ cố gắng sống sót, sống để trở về bên anh.

Cô ghen ngào, không nói được thêm bất cứ câu nào nữa.

Mà bên trong Trung tâm chỉ huy tác chiến, sắc mặt của Mạnh Hi Tông càng trở nên lạnh lùng hơn. Bất luận là ai nhìn thấy thần thái của anh lúc này cũng đều cảm nhận được sự tức giận đang chìm trong bóng đêm ấy đáng sợ nhường nào. Bất luận là ai nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của anh bây giờ cũng có thể cảm nhận được một sự giết chóc đang vô cơ nảy mầm.

Nhưng mà, giọng nói của anh lại đối lập hoàn toàn.

Mười vạn lính đánh thuê, những con người sắp đối mặt với một trận tử chiến bỗng nhiên nghe thấy giọng nói chưa bao giờ dịu dàng đến thế của Ngài chỉ huy khẽ khàng nói với nữ phi công giới thiệu sau cùng: “Mèo Con, phải sống sót!”

Đây là mệnh lệnh cuối cùng mà anh dành cho cô, mặc dù biết rằng tỷ lệ sống sót của cô là vô cùng nhỏ nhoi. Vào thời khắc này, ở trước mặt tất cả binh lính của mình, anh không gọi theo cấp bậc mà cứ thế gọi cô là “Mèo Con”.

Sống sót, người phụ nữ của tôi.

Tôi sẽ đến cứu em, nhất định sẽ tới cứu em.

Tín hiệu truyền tin bị ngắt giữa chừng.

Viễn mắt Tô Di ằng ặc nước, cô cởi bỏ mũ bảo hộ, cố sức lau khô dòng nước mắt, không để bất kỳ đồng đội nào thấy rằng mình đang khóc.

Thiếu tá Y Đại dường như đã nhận ra điều gì, anh ta nhìn chằm chằm mấy chiếc Báo Săn màu đen trước mặt, không nói một lời. Ở đây, có ai không là chồng của ai, có ai không là vợ của ai? Hơn nữa, bọn họ đã dẫn thân vào nơi này, đội biên phòng Trùng tộc rất nhanh sẽ tới thôi, bất luận là tiến về phía trước hay lùi về phía sau, đều rất khó có con đường sống. Để cô vì nhiệm vụ mà hy sinh một cách vinh quang có lẽ còn đáng giá hơn là chết trong sự phục thù của Trùng tộc.

“Tiểu đội Tia chớp đen, toàn thể chú ý!” Giọng nói của Y Đại vững vàng như núi. “Dựa vào tọa độ tôi gửi, thiết lập vị trí để thực hiện bước nhảy siêu quang tốc. Sau khi nhảy đến bên trong tầng khí quyển hành tinh thứ nhất, thứ hai, thứ ba của Trùng tộc, các bạn sẽ gặp phải hệ thống phòng ngự mặt đất mạnh mẽ và tối tân nhất của chúng. Các bạn có ba mươi phút để cấy mười đầu đạn hạt nhân, phá hủy hệ thống quân sự và công sự. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nếu các bạn còn sống, nhiên liệu cũng không đủ để thực hiện bước nhảy siêu quang tốc thứ hai. Sau khi đáp máy bay xuống mặt đất, các bạn cũng sẽ bị lũ Trùng tộc trả thù mà giết chết hoặc cũng có thể trở thành tù binh sống của bọn chúng. Các bạn đã rõ chưa?”

“Rõ!” Hơn hai mươi con người cùng đồng thanh đáp. Trong giọng nói của họ không hề có sự do dự hay buồn khổ nào. Lúc này, Tô Di đang ngồi ở vị trí lái của một chiếc Báo Săn, cô cố gắng hết sức, nhắm rời lại mở mắt, không để cho tiếng nói trầm ảm của Mạnh Hi Tông có cơ hội vương vấn quanh tâm trí cô, cũng không để cái chết uy hiếp khiến ý chí và tinh thần của mình trong phút chốc bị dao động và trở nên mềm yếu. Cô chỉ còn lại duy nhất một ý niệm kiên định trong đầu, đó chính là sống sót.

“Chuẩn bị động cơ...” Giọng nói của Y Đại lần nữa vang lên. “Làm theo nhịp hiệu lệnh của tôi... Năm, bốn, ba, hai, một. Nhảy!”

Trên bầu trời của hành tinh Trùng tộc, quanh năm bị những tầng mây mù dày đặc bao phủ thành một mảng trắng xóa, ảm đạm, tựa một đám sương mịt mờ không tan, đọng lại giữa khoảng không của một vùng đất trống.

Trên mặt đất rét buốt đóng băng đã lâu, từng chiếc phi thuyền lẳng lẳng hạ cánh. Có rất nhiều đoàn người bị Trùng tộc lăm lăm vũ khí trong tay xua đuổi, đi đến nơi tụ tập những công nhân khai thác tài nguyên thiên nhiên ở sâu trong núi.

Hang động của Trùng tộc phần lớn được xây bên trong núi. Ở sườn núi, những hầm trú ẩn mọc lên nhan nhản, nhiệt độ ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều. Công trình quân sự và nhà xưởng được xây dựng ở vùng đồng bằng hoặc dưới chân núi, thuận tiện cho việc vận chuyển và khai thác tài nguyên.

Thế nhưng, nhiệt độ này đối với Trùng tộc đã là cực kỳ rét buốt, đối với con người lại càng kinh khủng hơn. Đoạn đường từ sân bay đến chỗ tập trung công nhân không dài lắm nhưng mọi người ai nấy đều lạnh đến độ sắc mặt trắng bệch, môi tím tái. May mà tất cả đều là thanh niên trai tráng nên vẫn chưa có ai bị gục. Song khi bọn họ đi vào con đường đơn sơ, lộ thiên của công trường, liền thấy một đám Trùng tộc đang kéo lê những thi thể con người bị đông cứng vì lạnh giá, ném ra phía bên ngoài như ném rác.

Đây chính là tương lai của bọn họ.

Đoàn người chỉ biết cảm phần trong lặng lẽ. Chủng tộc cấp cao nhất tinh hệ rốt cuộc lại bị đám Trùng tộc thấp kém giẫm nát dưới chân, tùy ý cướp đoạt và chà đạp.

Quản đốc là một con côn trùng màu vàng sẫm, thân hình to bằng năm người đàn ông trưởng thành, thoát nhìn giống hệt một con thú khổng lồ. Trên người nó có mấy chiếc gai màu xám tro, cứng như thép, đại diện cho sức chiến đấu cực kỳ hung hãn. Nó đang đứng ở trước cửa trại tập trung, phía sau là một đội côn trùng lao công.

“Phục tùng! Tuyệt đối phục tùng!” Nó dùng ngôn ngữ của con người một cách thuần thực, nói: “Nhân loại và Trùng tộc chung sống hòa bình! Trong tương lai đều là những con dân của Nữ vương...”

Tên quản đốc bỗng nhiên ngừng lời. Nó ngẩng cái đầu dẹp lép lên, đôi mắt kép màu đen có chút nghi hoặc nhìn lên bầu trời. Nó nghe thấy tiếng rít trầm thấp mà sắc bén, tựa như trong không khí có vật gì đó bị xé

rách! Thính giác của Trùng tộc nhạy bén hơn con người rất nhiều, lúc này, tất thấy bọn chúng đều ngừng đầu, khiến cho đoàn người đứng phía bên này cũng ngừng đầu nhìn theo.

Trên bầu trời mờ tối, vắng lặng, chẳng biết từ lúc nào lại có mấy chiếc phi cơ chiến đấu nhỏ bé màu mực. Chúng tiến đến như những mũi tên vừa rời khỏi dây cung, chợt cắt ngang bầu trời tĩnh lặng. Mấy chiếc máy bay nhanh chóng biến mất, từ trên cao rơi xuống mặt đất. Mà khi đám mây hình nấm khổng lồ, sáng như ngọc lần đầu tiên mọc lên ở một nơi xa xôi, vô số cộng sự phòng ngự trên mặt đất cơ hồ giật mình tỉnh dậy sau giấc mộng dài, vô số đạn pháo như những con châu chấu nhanh chóng bay ngập bầu trời, tấn công bất ngờ về phía những chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên xuất hiện kia.

Đám Trùng tộc trên mặt đất bắt đầu chạy loạn, hoảng sợ la lên. Từng chiếc phi cơ chiến đấu của Trùng tộc rất nhanh đã lần lượt bay lên trên không, đuổi theo hướng chiếc Báo Săn vừa biến mất! Đám công nhân loài người thì bị sóng địa chấn của đạn hạt nhân từ xa không ngừng truyền tới khiến tất thấy đều lắc lư một hồi rồi ngã nhào xuống đất, đầu óc choáng váng một phen. Nhưng bọn họ lại kích động vô cùng.

“Là quân đội của chúng ta!” Có người nói. “Nhất định là họ tới cứu chúng ta rồi!”

Trên bầu trời xảy ra một trận hỗn chiến.

Đối mặt với hệ thống phòng ngự lớn mạnh của Trùng tộc, bảy chiếc Báo Săn, từng chiếc, từng chiếc nhanh chóng bị bắn hạ, chỉ để lại trên bầu trời từng đám mây mù dày đặc, sau đó cũng tan rã. Song, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Trong vòng mười mấy giây, bọn họ đã thả xuống ít nhất ba mươi đầu đạn hạt nhân. Thứ vũ khí này đã phá hủy hơn nửa số công trình quân sự trọng yếu trên hành tinh, bao gồm cả sân bay, xưởng chế tạo vũ khí và trung tâm kiểm soát không lưu trong hệ thống phòng ngự mà trước đây Lính đánh thuê từng điều tra ra. Điều này có nghĩa là gần như toàn bộ lực lượng phòng ngự ở đây đều đã tan rã.

Con người trên mặt đất lâm vào cảnh hỗn loạn. Bọn họ bắt đầu la hét chói tai, kinh hãi hô lên, bắt đầu chạy trốn về phía Báo Săn đang bay lượn. Trong lòng lẫn nữa dấy lên hy vọng muốn sống, mặc dù bọn họ thậm chí còn không thấy được bất kỳ viện binh nào từ trên trời bay xuống.

Chỉ là thế cục bị mất kiểm soát trong một thời gian ngắn. Những chiếc máy bay chiến đấu theo lên không trung cũng đã trở về từng chiếc một, tổng chỉ huy mặt đất rất nhanh đã thông báo với toàn quân, toàn bộ máy bay chiến đấu của loài người đổ bộ đều đã bị phá hủy.

Những con người lưu vong nhanh chóng rơi vào sự xô đẩy và trấn áp của Trùng tộc. Mặc dù trong lúc hỗn loạn, những người tại công trường gần như đã chạy trốn khắp nơi nhưng không ngừng có người bị binh lính Trùng tộc bắt trở về. Xuất phát từ mệnh lệnh của Nữ vương, bọn chúng không dám tàn sát con người, thế nhưng bù lại, chúng đánh đập, hành hạ bằng cách quất roi, bỏ đói và cho chịu lạnh, tất thấy những thứ này đều đang nhắm nhe chờ đợi loài người.

Phi thuyền chiến đấu của Thiếu tá Y Đại là chiếc rơi sau cùng. Đúng lúc bụng máy bay bị đạn pháo của Trùng tộc bắn trúng, anh ta mừng rỡ khi nghe thấy người phụ trách ở hai hành tinh kia báo cáo rằng nhiệm vụ đã được hoàn thành. Trong quá trình phi thuyền chiến đấu rơi xuống, bằng giọng nói bình tĩnh, lời lẽ ngắn gọn nhất, anh ta đã gắng sức báo cáo tin tức này cho tổng bộ.

“Ngài chỉ huy, tấn công thôi!”

Đúng lúc giọng nói của Y Đại nhẹ nhàng vang lên trong tần số truyền tin thì trong Trung tâm chỉ huy tác chiến cũng không có ai lên tiếng hoan hô chúc mừng như những chiến dịch trước đây. Bởi vì lúc Y Đại đang báo cáo, đường truyền chợt mất tín hiệu, mọi vật trở về đúng trạng thái im lìm vốn có.

“Nhảy!” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạnh Hi Tông vang vọng trong tần số truyền tin. Anh vẫn không hề nhúc nhích, đứng thẳng trước đài chỉ huy tác chiến, trên gương mặt anh tuần vẫn giữ nguyên sự trầm ổn, nghiêm nghị.

Các Hạm trưởng đã đợi từ rất lâu đều lập tức ra lệnh, những sĩ quan hậu cần mặt đất chạy qua chạy lại, các phi công xếp thành hàng dài, đứng trên boong thuyền chờ bước lên máy bay chiến đấu. Hơn một trăm chiến hạm dốc toàn lực xuất kích, trải qua hai lần liên tiếp thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, bay thẳng tới bên ngoài tầng khí quyển của ba hành tinh Trùng tộc.

Chiến tranh hết sức căng thẳng. Kể từ một khắc kia trở đi, Mạnh Hi Tông vẫn đóng tại Trung tâm chỉ huy tác chiến, chưa lúc nào rời đi cũng không có lấy một chút tươi tỉnh. Mọi người trên chiến hạm hiệu Minh Long này đều biết, Ngài chỉ huy đã đưa người phụ nữ mà mình yêu thương nhất vào đội quân tiên phong.

Trái tim của anh đã chết, chỉ có chiến tranh và máu tươi mới có thể giúp anh an tĩnh trở lại.

Hành tinh thứ nhất của Trùng tộc. Trên mặt đất.

Tô Di chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn, mọi thứ xung quanh hiện lên trước mặt chỉ rất một mảnh khói sáng đến gai người, khiến cô bất giác chảy nước mắt. Cô nhìn thấy thi thể của phó lái nằm lù lù bên cạnh. Cô đưa tay qua, phát hiện cậu ta đã tắt thở. Trong lòng đau xót khôn nguôi, cô rút khẩu súng lục, do dự một lát rồi bước ra khỏi khoang lái.

Trước mắt là một khu rừng trọc, bùn đất dưới chân đã bị đông lạnh, cứng ngắc. Cô đang đứng trên lãnh thổ của Trùng tộc, nhất thời chẳng biết phải chạy trốn đi đâu. Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng động cơ máy bay. Trong lòng chợt trầm xuống, cô ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một chiếc phi thuyền chiến đấu loại nhỏ màu lam đang bay là là phía trên, cách rừng cây chừng một trăm mét.

Cô bỏ chạy thực mạng!

“Pằng! Pằng! Pằng!” Tiếng súng máy trên bầu trời không chút lưu tình nã xuống, cô mới chạy được hơn mười mét, chợt nghe phía sau có tiếng “bùm” rất lớn vang lên. Không cần quay đầu lại cũng biết xác chiếc Báo Săn đã bị súng máy bắn trúng mà nổ tung.

Sóng xung kích cực đại như một cú đấm mạnh mẽ khiến cô ngã sòng soài trên mặt đất. Mắt cô hoa lên, lỗ tai cũng ù đi, không nghe được bất cứ thứ gì. Cô chẳng khác nào một người vừa mù vừa điếc, gắng hết sức lực chạy về phía trước. Cũng may rừng cây này có địa thế khá hiểm trở, cô rất nhanh đã chạy được tới một ngọn đồi, tránh xa khỏi tầm bắn của chiếc phi thuyền kia. Mà khi tầm mắt dần dần thấy rõ, Tô Di nhìn lại con đường mình vừa chạy đến, cây cối và mặt đất đã bị đạn pháo bắn thủng lỗ chỗ.

Cô biết mình không thể dừng lại, dọc theo đường mòn của ngọn đồi, xoay người tiếp tục chạy trốn. Đang đi được vài bước, cô liền trông thấy trên ngọn đồi, ba con côn trùng màu đen vai vác súng, nhô cái đầu ra. Trái tim cô chợt run bắn, lập tức xoay người tìm đường khác, nhưng vừa quay đầu lại liền thấy ngay bốn con côn trùng màu đen khác đang đứng lù lù ở nơi đó. Hiển nhiên đây là đội côn trùng chịu trách nhiệm truy lùng trên mặt đất. Chúng đang bao vây cô ở cự ly chưa đầy hai thước.

48. Chương 49: Màu Đen

Phía sau tầng mây trắng trắng bông bông trên bầu trời, mơ hồ có ánh sáng lấp lánh xuyên qua. Đó không phải là ánh mặt trời, ánh sáng này vừa êm dịu lại vừa chớp nháy, từng tia từng tia chiếu qua bầu trời u ám, tạo thành một dải lụa màu vàng kim trơn bóng.

Tô Di biết, đó chính là đội quân loài người đang cùng đội quân Trùng tộc triển khai quyết chiến. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ không kích mặt đất, cô đã đoán được ra, loài người chắc chắn sẽ đưa một lực lượng hùng hậu tới đánh úp lãnh thổ của Trùng tộc.

Mạnh Hi Tông ở trên quỹ đạo bên ngoài hành tinh, ngang nhiên dẫn đầu đại quân, phát động công kích mạnh nhất. Nhận thức này khiến cô tràn ngập ý chí muốn sống.

Khi rơi vào tay bọn Trùng tộc, cô mới ý thức được anh đã ảnh hưởng tới cuộc sống của mình như thế nào. Anh là người có không có gì không làm được, kiên cường và dũng mãnh. Cô chưa bao giờ muốn sống phụ thuộc vào đàn ông, thế nhưng người đàn ông ngang ngược, bá đạo và cố chấp này lại khiến cô dần quen với cuộc sống dựa dẫm vào anh. Cô đã từng không cam tâm, vậy mà bây giờ mới phát hiện ra, sự trói buộc này thực ra cũng rất ngọt ngào. Kỳ thực, anh chưa bao giờ hạn chế cô mà ngược lại, anh cho cô sự tự do nhiều nhất có thể.

Giờ phút này, cô bị bảy con côn trùng tay lăm lăm vũ khí bao vây trên lãnh thổ Trùng tộc, trong tay chỉ có duy nhất một khẩu súng lục. Cô có thể nhanh tay giết chết được một, hai con nhưng kết cục nhất định sẽ bị những con còn lại giết chết một cách thảm thương hơn. Đám côn trùng trầm mặc, nhích từng chút một tới gần cô. Con dẫn đầu cao lớn, uy phong nhất, nhiều chân của nó đã bị thoái hóa, chỉ có hai chi dưới là vẫn cường tráng như những con mãnh thú, trên đó còn có những chiếc xúc tua màu đen sặc sỡ.

Tô Di hít sâu một hơi, sau giây phút đấu tranh nội tâm ngắn ngủi, cô chậm rãi giơ hai tay lên, khẩu súng lập tức rơi xuống đất. Bọn chúng sẽ làm gì cô đây? Giết cô? Ăn thịt cô? Hay bắt cô làm tù binh? Cô lúc này chỉ có thể ôm hy vọng bị bắt làm tù binh mà thôi. Nhưng nhìn cô mặc quân phục thể này, ai cũng có thể đoán ra cô thuộc đội không kích mặt đất. Bọn chúng sẽ bỏ qua cho cô sao?

Tựa hồ có chút kinh ngạc với sự phối hợp của cô, tên côn trùng dẫn đầu nói một câu gì đó bằng ngôn ngữ riêng của Trùng tộc, ngay lập tức, phía sau Tô Di có một con côn trùng bò tới, nhặt khẩu súng của cô lên rồi lùi về.

“Phập!” Tiếng một thứ gì đó cắm ngập vào da thịt, Tô Di hét lên một tiếng, đùi phải dẩy lên cơn đau nhức rồi gần như bị tê liệt. Hai tay cô nắm chặt vết thương ở bắp đùi đang không ngừng phun máu, quỳ một gối xuống rồi ngã khuỵu. Một chiếc xúc tua màu đen cứng, sắc trườn qua bắp đùi rồi cứ thế đâm thẳng vào chân cô. Cô nhìn máu thịt mình dính trên xúc tua của con côn trùng, chỉ cảm thấy đau đớn muốn ngất đi. Nhưng cảm giác đau đớn hơn vẫn chờ cô ở phía sau.

Một dị vật được đưa vào cơ thể cô, một chút rồi lại nhả ra, lần thứ hai cọ xát đã cắt đứt da thịt. Tô Di cảm nhận cơn đau thấu xương dần dần lan tỏa khắp cơ thể, trong nháy mắt, cô đổ ập xuống đất, cả người tê liệt, nằm bất động, còn cái chân bị thương kia đã khiến cô hiểu cảm giác thế nào là “lăng trì”^[1].

[1] Hay còn gọi là “tùng xẻo”, là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bị bãi bỏ vào năm 1905. Với hình thức này, nạn nhân sẽ chết dần chết mòn trong nỗi đau đớn vì bị cắt từng miếng thịt. Trong tiếng Hán, “lăng trì” có nghĩa tiến hành một cách chậm chạp.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong vòng chưa đầy ba phút. Mặt Tô Di dán chặt xuống mặt đất lạnh lẽo, bản thủ, nước mắt không ngừng tuôn trào. Cô không dám nhìn xem vết thương trên chân mình như thế nào, hai tay chỉ biết nắm chặt lấy bắp đùi, cứ như thế, chiếc chân này chẳng còn thuộc về mình nữa. Trong cảm giác đau đớn đến tê liệt, cô mơ hồ nghĩ, mình có nên chết đi không? Có nên dùng con dao giấu trong túi áo để tự sát ngay không? Kết thúc nỗi đau khổ giằng xé này?

Nhưng đúng thời khắc nguy nan đó, Tô Di lại nhớ tới Mạnh Hi Tông. Nhớ ánh mắt trầm mặc của anh, nhớ tới sự dụng cụ kiên định ấy. Nhớ lại lúc anh say rượu, cổ chấp giống như một đứa trẻ, ngủ vùi trong lòng cô, vừa nồng nàn vừa ấm áp. Một Mạnh Hi Tông như vậy, cứ nhiên đã khiến trái tim cô không thể kìm nén nổi cảm giác rung động. Nếu có thể chứng kiến tất cả những gì cô phải trải qua ngày hôm nay, liệu anh có nổi giận, có đau lòng đến mức không thốt nên lời? Chỉ có đôi mắt đen, sâu thăm thẳm vẫn lặng lẽ nhìn cô, tựa như có thể nhìn thấu cuộc sống lang bạt, khốn khổ của cô từ khi đến với thế giới này?

Anh nói: “Mèo Con, phải sống sót!”, đó là yêu cầu, cũng là lời hứa hẹn của anh.

Bây giờ, anh đang ở ngoài hành tinh này, cho dù là giữa hàng vạn binh lính Trùng tộc, anh cũng nhất định sẽ lái Báo Sát cứu cô trở về.

Cô không thể chết được.

Tô Di chậm rãi ngẩng lên, thấy một con côn trùng đang đứng ngay trên đỉnh đầu mình, đôi mắt kép màu tím của nó đang lặng lẽ nhìn cô. Đúng rồi, đây chính là ý muốn trả thù và hành hạ của bọn chúng. Bọn chúng chỉ là đang xả cơn giận dữ khi bị loài người phá hủy toàn bộ công trình quân sự trên mặt đất. Cô nhìn khuôn mặt xấu xí của con côn trùng, chậm rãi nở nụ cười, trong đôi mắt sáng trong không hề vướng chút cảm giác đau đớn mà ngược lại, còn bình thản và sáng rực hơn.

Còn gì nữa không?

Cô hỏi nó trong tâm lặng, chúng mày còn có thể dùng thủ đoạn gì để hành hạ tao nữa?

Mặc dù bất đồng ngôn ngữ nhưng lũ côn trùng tựa hồ hiểu được hàm ý trong ánh mắt của cô. Con đầu đàn nghi hoặc nhìn cô vài giây, sau đó khẽ cất tiếng gọi những con còn lại. Những con đó nhanh chóng lùi ra xa, lùi đến chỗ ngọn đồi thì liền không di chuyển nữa. Tô Di còn nghe thấy tiếng vo ve vọng tới, tựa hồ chúng đang nói với nhau chuyện gì đó. Dưới ngọn đồi chỉ còn lại Tô Di và con côn trùng này.

Nó muốn làm gì cô?

Con côn trùng tiến đến trước mặt Tô Di, cúi người xuống thật thấp, bỗng “xoẹt” một tiếng, bộ đồ du hành vũ trụ của cô bị xé rách, lộ ra mắt cá chân trắng mịn trong chiếc quần dài. Luồng không khí lạnh như băng nhanh chóng ủa tới, khiến cô có cảm giác mình như vừa rơi xuống kẽ nứt của một tầng băng. Đỉnh đầu tròn nhẵn của con côn trùng cúi thấp xuống, tới gần da thịt cô. Trên đùi cô vẫn còn vương mùi máu tanh nồng đượm, máu tươi vẫn nhỏ xuống dọc theo chân. Con côn trùng cúi đầu ngửi ngửi, hít hà một hồi rồi vươn cái lưỡi vừa to vừa dài vừa cứng, nhẹ nhàng liếm sạch vết máu trên mắt cá chân cô.

Tô Di nhìn chằm chằm từng động tác của con côn trùng, lo sợ nó sẽ cắn đứt chân mình mất. Bàn tay cô chống đỡ cơ thể, lần mò con dao nhỏ trong túi áo, tìm cơ hội hành động. Cô không biết con côn trùng này sẽ biến cô thành thức ăn hay thành vật cưng đây? Bởi nó chỉ nhẹ nhàng liếm láp, đôi mắt kép màu tím vẫn lẳng lặng nhìn cô không chớp, thậm chí còn vươn một chiếc xúc tu cứng như thép đặt lên đùi cô, nhẹ nhàng lướt qua lướt lại. Tô Di lúc này mới hiểu, nó là đang ve vuốt.

Quá trình này ước chừng diễn ra trong vòng năm phút, con côn trùng tựa hồ vẫn chưa đủ thỏa mãn, lại ngẩng đầu nhìn Tô Di bằng đôi mắt to lớn, thâm trầm. Nó nhếch khóe miệng, dịch chuyển thân mình, dùng những chiếc xúc tu dang hai chân cô ra. Tô Di chậm rãi vươn cánh tay, trong ánh mắt đề phòng của nó, nhẹ nhàng bắt được một chiếc xúc tu đang đặt trên chân mình. Cô đưa tay kéo mở khóa bộ đồ du hành vũ trụ cùng chiếc quần dài xuống, bộ ngực tròn trịa, trắng mịn bỗng lộ ra giữa bầu không khí lạnh lẽo.

Cô nắm chặt chiếc xúc tu của con côn trùng, kéo tới gần ngực mình một chút. Trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại, mọi tiếng động và cảnh vật xung quanh dường như tan biến. Tô Di vẫn nhìn vào đôi mắt kép của nó, ánh mắt thậm chí có phần dịu dàng, nũng nịu khác hẳn lúc trước. Sau đó, con côn trùng tựa hồ cảm nhận được vẻ ngoan ngoãn, cam chịu của cô, ánh mắt nó nhìn xuống theo chiếc xúc tu, dán chặt vào nơi trắng tròn, mềm mại của loài người mà nó chưa bao giờ được tiếp xúc qua...

“Xoẹt!” Một tiếng động khe khẽ vang lên. Chiếc xúc tu của con côn trùng đột nhiên gãy giữa đốt cuống, bàn tay đang nắm chặt chiếc xúc tu đó của Tô Di cũng nhuộm đầy máu tươi. Cô không hề “hử” lấy một tiếng, tay phải cầm dao mạnh mẽ rạch một đường, cắt vào bụng nó như cắt đậu phụ, khiến cơ thể con côn trùng chia làm hai nửa. Thân thể đã đứt lìa của nó chưa chết hẳn, vẫn giãy đành đạch trên mặt đất, đôi mắt kép màu tím đậm tròn tròn như thể vẫn chưa tin cô lại đột nhiên phản kích. Tô Di sợ nó chưa chết hẳn, liền gắng sức chống tay đỡ lấy cơ thể, chặt vật ngồi dậy, đâm nó thêm vài nhát.

Làm xong tất cả mọi chuyện, trán Tô Di vã đầy mồ hôi. Chân mất máu càng lúc càng nhiều, toàn thân cũng càng lúc càng lạnh. Cô bắt đầu cảm thấy mắt mình hoa lên, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Nhưng cô biết lúc này mình không thể ngất đi được, bởi vì sau ngọn đồi kia vẫn còn sáu con côn trùng khác.

Cô không đề nén âm thanh của mình nữa, vết thương nơi chân khiến cô đau đớn, khẽ rên lên một tiếng, khiến kẻ địch phía sau ngọn đồi kia yên tâm. Từ trên người con côn trùng đã chết, cô lấy được một khẩu súng tự động và một khẩu súng lục, cúi rạp người xuống mặt đất, từ từ bò lên ngọn đồi kia.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Một loạt tiếng súng chát chúa vang lên, cho đến khi hai mắt cô nhòa đi, cho đến khi toàn bộ đám côn trùng ngã lăn ra đất, không thể nhúc nhích, máu tươi màu tím sẫm thấm đầy nửa ngọn đồi, cô mới thu súng lại. Cô đã đau đớn và giá lạnh đến nỗi không thể lết đi được nữa. Cô gắng gượng mặc bộ đồ du hành vũ trụ vào người, bò đến bên cạnh con côn trùng, cắt lấy hai chiếc xúc tu cứng rắn của nó, làm thành hai cây nạng để chống đi.

Sắc trời mỗi lúc một tối, dọc theo hướng có ánh sáng, cô bước từng bước về phía trước. Cô không biết sẽ có thứ gì đang chờ đợi mình bên ngoài cánh rừng này, nhưng cô không bao giờ muốn ở lại nơi lạnh lẽo mà đầy rẫy nguy cơ rình rập thế này nữa. Vết thương ở chân vẫn không ngừng rỉ máu, nếu không được xử lý kịp thời, cái chân này của cô không biết có phải sẽ bị cưa đi không?

Kỳ thực, dù mới đi chưa được nửa giờ đồng hồ nhưng đối với cô mà nói, đây lại là những giờ phút dài nhất

và đau đớn nhất trong cuộc đời. Bầu trời hoàn toàn chìm vào bóng đêm, chỉ có ánh sáng ở phía trước tựa như một ngọn đèn rực rỡ, soi đường chỉ lối cho cô hướng tới.

Đó sẽ là thứ gì chứ? Cô nghĩ, là trại tập trung của Trùng tộc sao? Hay là phi thuyền chiến đấu của chúng? Nhưng cô chẳng còn con đường nào khác để đi. Trên đỉnh đầu tựa hồ còn có hàng loạt luồng sáng kỳ dị, không biết đó là lửa đạn của cuộc ác chiến bên ngoài không gian hay là đèn pha của Trùng tộc. Lúc này, cô chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu, đó là tiến về phía trước, tiếp tục tiến về phía trước. Nếu như đó nhất định là chỗ chết thì cô cũng sẽ chẳng sợ mà không tự bắn cho mình một phát súng kết liễu, còn hơn để bọn chúng hành hạ thêm nữa.

Cuối cùng, cô cũng dừng chân tại một sườn đồi thấp bé. Đó là một chiếc xe việt dã đang lẳng lẳng đổ trên con đường cái sát cạnh rừng cây. Trong bóng đêm quỷ dị, hai ngọn đèn pha của chiếc xe đó lẳng lẽ chiếu vào không gian giá lạnh. Trên xe không có người, cũng chẳng có bóng con côn trùng nào. Không khó để đoán ra, đây chính là chiếc xe mà lũ côn trùng vừa bị bắn chết kia lái đến đây. Trong lòng Tô Di chưa bao giờ cảm thấy vui mừng đến thế, tâm trạng lập tức thả lỏng. Chân cô mềm nhũn, nặng nề ngã nhào xuống đất. Nhưng điều đó cũng không ngăn nổi ý chí phải sống của cô. Cô dùng hai chiếc nạng bằng xúc tu của con côn trùng kia chống đỡ cơ thể từng chút, từng chút leo xuống sườn núi, bò qua đường cái, leo lên chiếc xe việt dã.

Trên động cơ vẫn còn hơi ấm, chìa khóa vẫn cắm trong ổ. Chắc hẳn những con côn trùng đó không nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở nơi này. Tô Di gắng gượng vươn người ra phía sau lục lọi một hồi, quả nhiên tìm được một hộp cứu thương bên dưới chiếc ghế. Cô cẩn thận, ngay lập tức khử trùng và băng bó vết thương trên chân. Cô nhìn lại cái chân máu thịt bầy nhầy của mình, cứ cảm thấy nó giống như đã chết.

Sau khi xử lý xong vết thương, cô mới tĩnh tâm trở lại. Sau đó, cô nhìn lướt qua những thiết bị trong xe, khóa cửa kĩ càng, mở hệ thống sưởi rồi lại tìm được một ít thức ăn và nước uống ở hàng ghế phía sau. Cũng không quan tâm bên trong là thứ gì, cô cứ ăn như hổ đói. Sau đó, cô lợi dụng bóng đêm, lái chiếc xe dọc theo con đường cái, cứ như vậy không có đích đến.

Trời dần sáng rõ, lần nữa hiện ra một mảng trắng nhạt nhòa ảm đạm, những tia sáng đứt đoạn lóe trên bầu trời kia cũng tạm ngừng. Tô Di không biết chiến tranh đã kết thúc hay mới chỉ tạm đình chiến. Cô lái xe cả đêm, chỉ dừng lại chỗ rừng cây hai, ba tiếng rồi lại lập tức đi tiếp về phía trước. Cô muốn tìm một chiếc máy bay, mặc dù biết là rất khó, nhưng bây giờ cô đã có xe, lại có vũ khí, lợi dụng lúc đêm tối chắc sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Nhưng trời không chiều lòng người. Cô đã lái xe suốt đêm, thậm chí đến cả một vùng đồng bằng trống trải, nhưng ngoại trừ gặp thêm mấy chiếc xe việt dã của Trùng tộc nữa thì không tìm thấy bóng dáng của bất kỳ chiếc máy bay nào. Cô che hai chiếc xúc tu trên cánh cửa xe rồi lại khoác lên người bộ quân phục của Trùng tộc tìm được ở hàng ghế sau, cúi người thật thấp, cả đường đi không gây bất kỳ sự chú ý nào.

Đường cái dần rộng thêm ra, dọc theo mặt đường cứng rắn và đóng băng, Tô Di thấy cách nơi này khoảng chừng vài cây số có một tòa kiến trúc, thậm chí còn có những cột khói dày đặc đang cuộn cuộn bốc lên. Thoạt nhìn trông giống một nhà xưởng. Sau đó, cô bỗng nhiên nhìn thấy có vài chiếc máy bay hạ cánh xuống nơi đó. Cô dừng xe, cúi đầu, lẳng lẳng suy nghĩ đối sách. Làm sao để cướp được một chiếc máy bay đây? Sau đó, làm sao đánh lạc hướng đám truy binh dưới mặt đất để bay lên bầu trời?

Đúng lúc này, phía sau bỗng truyền đến tiếng động. Tô Di rụt lại tại chỗ, cầm chắc khẩu súng tự động. Nhìn qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy hai con côn trùng đang bò tới từ con đường cái phía sau.

Có nên giết bọn chúng không?

Đang mải suy nghĩ, Tô Di bỗng thấy phía sau bọn chúng loáng thoáng xuất hiện hơn mười bóng người. Là con người ư?

Những người đó đa số đều là những thanh niên trai tráng, người nào người nấy đầu tóc rối bù, sắc mặt tái mét, đôi môi lạnh đến độ tím tái, hai tay ôm đầu, xếp thành một đội đi theo sau lũ côn trùng, lẳng lẳng đi qua xe của Tô Di. Cấp bậc của chúng hình như hơi thấp, vì thế lúc đi qua cô, chúng còn dừng lại chào một tiếng. Tô Di không chút do dự, đợi toàn bộ đội ngũ của chúng đã đi lên trước mũi xe, cô rút khẩu súng lục nhắm trúng hai con côn trùng đi sau cùng.

Sau mấy tiếng “Pằng! Pằng! Pằng!”, cô hét lên: “Nằm xuống!” Sau đó vác súng tự động lên, chĩa vào hai con côn trùng đi phía trước, bắn tới tấp.

49. Chương 50: Con Dao Của Chu Thiệu

Tại trạm không gian, bên ngoài hành tinh Trùng tộc.

Mạnh Hi Tông cúi đầu nhìn bản đồ phân bố binh lực trên tinh hệ, hàng mày đen nhú chặt, ánh mắt hết sức chuyên chú. Chỉ là trên cảm đã lún phún râu cùng quầng thâm nhân nhật phía dưới bọng mắt cho thấy anh đã liên tục gắng sức trong thời gian rất dài. Đứng sau lưng anh là những viên sĩ quan cũng đã sức cùng lực kiệt. Có người tựa lưng vào ghế, chưa đến một phút đồng hồ đã rơi vào trạng thái mê man ngán ngủ. Có người liên tục uống cà phê, vẫn đang gắng sức phân tích số liệu binh lực của quân địch. Trong vòng mười sáu tiếng đồng hồ, ba lần tấn công chính diện. Lấy binh lực của mình Lĩnh đánh thuê khiêu chiến với cả một chủng tộc, áp lực đến mức không có thời gian nghỉ ngơi và suy nghĩ những thứ khác. Hơn một trăm chiến hạm cỡ trung đã hao tổn quá nửa. Tuy thương vong bên phía Trùng tộc lớn hơn nhiều so với bên Lĩnh đánh thuê nhưng đối phương dường như không ngừng có lực lượng bổ sung tiếp viện. Nếu không phải quân tiên phong đã phá hủy toàn bộ hệ thống phòng ngự mặt đất, đối phương phải giữ lại một phần lực lượng thì họ chắc chắn sẽ còn gặp phải áp lực về quân số lớn mạnh hơn nữa.

“Phía bên Liên minh tiến triển ra sao rồi?” Mạnh Hi Tông hỏi.

“Báo cáo Ngài chỉ huy, quân Liên minh đã đổ bộ lên hai tinh cầu kia, hai bên đang giao tranh quyền kiểm soát mặt đất một cách quyết liệt.” Viên sĩ quan truyền tin đáp.

Mạnh Hi Tông không hỏi tiếp nữa. Lý Tích Trung thấp giọng nói: “Đã sắp đến thời gian mấu chốt trong kế hoạch rồi.”

Mạnh Hi Tông gật đầu, đúng lúc này, một viên sĩ quan kỹ thuật nhìn chằm chằm radar trên bảng điều khiển rồi đột nhiên xoay người, nói: “Ngài chỉ huy, có bốn chiếc pháo đài vũ trụ của Trùng tộc đang tiến công.”

“Ngài chỉ huy, chúng ta có nên tạm thời lánh đi không?” Lý Tích Trung hỏi.

“Đánh!” Mặc Hi Tông nói với giọng âm trầm như nước. “Thu hút càng nhiều binh lực của Trùng tộc thì càng nhanh thắng được trận chiến này.”

Cuộc giao tranh và phòng ngự oanh liệt bên ngoài vũ trụ một lần nữa được triển khai. Đạn hạt nhân, đạn pháo nổ rộ như pháo hoa giữa vũ trụ bao la, bao vây ba tinh cầu Trùng tộc trong ánh sáng chớp nháy. Từng chiếc, từng chiếc phi cơ chiến đấu màu đen, đồ giống như hai đàn cá lúc nhúc lướt qua nhau. Trong giây phút tấn công trực diện ngán ngủ, vô số xác máy bay và sinh mệnh tựa lá khô rơi rụng, cứ thế biến mất giữa vũ trụ mịt mờ.

Chiến dịch trên vũ trụ và dưới mặt đất hoàn toàn khác biệt. Dù cho năng lượng được sử dụng trong chiến tranh đủ để hủy diệt một tinh hệ nhưng tất cả mọi thứ ở đây đều vô cùng yên tĩnh và vắng lặng. Trong chân không vũ trụ, từng chiếc, từng chiếc chiến hạm trầm mặc mà vững vàng bay lượn, tất cả vì niềm tin kiên định trong lòng mỗi người, đó chính là sự tổn vong và khát vọng tự do của chủng tộc.

Trên mặt đất, hành tinh thứ nhất của Trùng tộc.

Lúc này đã là tám giờ sáng, trại tập trung phía tây nằm ở một dãy núi nhỏ bé và thấp lè tè, nhìn từ xa, trông giống hệt một con rồng đang ngủ đông. Khu dân cư của Trùng tộc được xây dựng dọc theo sườn núi, hướng về phía mặt trời mọc, kéo dài đến tận vùng đồng bằng.

Cuộc tập kích trên không ngày hôm qua đến giờ cơ bản đã lắng lại, chỉ có tốp năm tốp ba loài người bị đám côn trùng xô đẩy từ đường cái trở lại trại tập trung. Ánh sáng phía ngoài tầng mây lại tiếp tục lóe lên, khiến Tô Di vững tâm hơn rất nhiều.

“Trung úy, tiếp theo nên làm thế nào?”

Tô Di quay đầu, nhìn mười mấy người thanh niên vừa được cô cứu thoát. Bọn họ cầm vũ khí đoạt được từ tay đám binh lính Trùng tộc đã chết, đi theo cô tới nơi này.

“Máy bay của chúng đỗ ở đâu vậy?” Tô Di hỏi.

Một người thanh niên nói: “Đêm qua, lúc tôi chạy trốn khỏi trại tập trung, liền thấy hai chiếc máy bay đỗ ở mảnh đất trống tận cùng phía bắc. Có điều, nơi đó là chỗ ở của lính canh phòng Trùng tộc.”

“Cậu chắc chắn nhìn thấy đó là máy bay màu đen, bên trên có biểu tượng hình chữ thập màu bạc chứ?” Tô Di hỏi.

“Tôi chắc chắn!” Người thanh niên đó nói. “Đúng lúc đó, đèn pha của Lính đánh thuê quét tới, tôi thấy rất rõ mà. Trung úy, đó cũng là những người lính đánh thuê bị bắt giống cô sao?”

Tô Di gật đầu. “Tình hình canh phòng ở trại tập trung thế nào?”

Một người đàn ông trung niên nói: “Lúc đầu, có tới trên một trăm con côn trùng. Nhưng ngày hôm qua, sau khi xảy ra cuộc tập kích trên không, ít nhất cũng vơi đi phân nửa. Máy bay Trùng tộc đỗ ở phía bắc chỉ còn lại có hai, ba chiếc.”

Người thanh niên phía trước kích động, nói: “Trung úy, quân cứu viện của Liên minh có tới cứu chúng ta không?”

Tô Di gật đầu, chỉ tay lên bầu trời, nói: “Đã quyết chiến rồi!”

Tất cả mọi người đều tỏ ra hào hứng. Tô Di nói mình muốn đi cướp máy bay để cứu đồng đội. Những người khác, ngoại trừ hai, ba người muốn nấp ở trong núi đợi quân cứu viện tới, còn lại đều muốn đi cùng Tô Di, bọn họ muốn cứu người thân, bạn bè của mình còn mắc kẹt bên trong trại tập trung kia. Cuối cùng, còn lại có mười mấy người. Đại đa số bọn họ trước đây chưa từng dùng qua súng ống cho đến khi trải qua khổ nạn lần này. Sau khi lấy được vũ khí của lũ côn trùng, về mặt người nào người nấy đều hết sức phấn khởi. Trên đường đi theo Tô Di tới đây, thậm chí họ còn giết được mấy con côn trùng lẻ tẻ dọc đường.

Vết thương trên chân Tô Di vẫn dấy lên cơn đau nhức không sao tả nổi, cô chỉ có thể tự tiêm thuốc gây tê có trong hộp cứu thương lấy được trên chiếc xe việt dã lần trước. Chân được gây tê cục bộ mới có thể giúp cô bước những bước khập khiễng. Việc này cũng khiến những người thanh niên trai tráng kia thực sự phải nhìn cô bằng con mắt nể phục.

Nhưng xung quanh trại tập trung đều có camera giám sát, ngoài cửa thì có hai con côn trùng mang vũ khí hạng nặng đứng canh. Tô Di to gan đề nghị mọi người thu hồi vũ khí, giả bộ bị côn trùng bắt được. Kiến nghị này khiến những thanh niên trai tráng kia do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo lời đề nghị của cô. Bọn họ chôn súng tự động ở một nơi nào đó bên ngoài trại tập trung rồi giấu vũ khí bên trong lớp quần áo, sau đó trên đường “chạy trốn” thì bị mấy con côn trùng “bắt gặp”, bị chúng xua đuổi, kế hoạch đột nhập thành công. Một người thanh niên đưa chiếc áo bông của mình cho Tô Di để cô không bị phát hiện thân phận quân nhân của mình.

Vào bên trong, tình hình đúng như những gì Tô Di dự liệu, bởi lính canh phòng giảm đi một nửa, dư âm của cảnh hỗn loạn mấy ngày trước vẫn còn đọng lại, đám côn trùng chỉ đuổi bọn họ đến giữa khoảng đất trống rộng lớn trong trại tập trung, không có thức ăn, không có thiết bị sưởi ấm. Sau đó là sự tĩnh lặng và chờ đợi dài đằng đẳng.

Tô Di không biết bọn chúng đang chờ đợi cái gì. Cô lẳng lặng quan sát địa hình xung quanh. Mảnh đất trống này ít nhất cũng chứa được năm trăm người, xung quanh đều là những tòa nhà hai tầng. Ước chừng có khoảng mười con côn trùng đang vác súng, đi đi lại lại trên tầng hai, nhìn xuống bọn họ ở bên dưới. Như thế thôi cũng đủ để uy hiếp năm trăm con người yếu đuối này. Mà theo như người ta nói thì nơi ở của Trùng tộc nằm tại phía bắc, đó là một ngôi nhà mái vòm màu đen, không thấy rõ có máy bay hay không.

Những cấp dưới của Tô Di từ trong đám người chậm rãi đi tới. Kỳ thực, Tô Di cũng biết, để cho bọn họ cầm vũ khí một chọi một, đi làm thịt những con côn trùng ở tầng hai kia là vô cùng mạo hiểm, nhưng cô không còn nhiều thời gian nữa rồi. Đám côn trùng bị bọn họ giết chết kia sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, đến lúc đó, có muốn phản kích cũng không còn cơ hội nữa, thậm chí, sẽ dẫn tới việc bị lực lượng lớn mạnh hơn nữa trấn áp. Lúc này, chỉ có thể “được ăn cả, ngã về không”, có lẽ sẽ cứu được nhiều người hơn chẳng?

Tất cả mọi người đều di chuyển đến vị trí đã được định sẵn, đợi chỉ thị của Tô Di. Lúc này, bên ngoài trại tập trung vang lên tiếng động cơ xe, một đội côn trùng tiến vào, bọn chúng áp tải một người đàn ông khập

người chỉ chút vết thương, da tróc thịt bong trông rất khủng khiếp. Người đàn ông đó cúi đầu thật thấp, không nhìn rõ nét mặt. Đám côn trùng lại áp giải tới vài chục người! Tô Di tập trung nhìn kĩ, lập tức điếng người. Là Rebecca, bên cạnh cô ta còn mấy người thanh niên trông rất quen mắt! Bọn họ đang ẩn nấp ở dải đá khổng lồ kia mà, sao lại bị Trùng tộc bắt làm tù binh rồi?

Carlo đâu?

Ánh mắt Tô Di chuyển dời tới người đàn ông đang bị đám côn trùng bắt quỳ trên mặt đất kia. Nhìn dáng người và bộ quần áo rách nát anh ta mặc trên người, cô kinh ngạc nhận ra đó chính là Carlo.

Tô Di nắm chặt khẩu súng bên trong lớp áo bông.

Con côn trùng dẫn đầu nhấc báng súng, nện vào đầu người đàn ông, lập tức máu tươi phun ra. Người đàn ông không kịp “hừ” lấy một tiếng, ngã lả ra, tựa như đã chết. Đám người đang đứng túm tụm giữa khoảng đất trống không đành lòng nhìn tiếp nữa.

“Kẻ loài người này...” Con côn trùng thủ lĩnh dùng ngôn ngữ loài người hô lên. “Khinh nhờn thi thể của binh lính Trùng tộc, bất kể vị thần thánh nào cũng không thể khoan dung!”

Ngay sau đó, một con côn trùng ném cái bao tải đang vác trên lưng xuống, một đồng gì đó như thịt nát xương vụn rơi lả tả trước mặt người đàn ông kia.

“Tao tuyên bố!” Con côn trùng thủ lĩnh nói. “Tên tội nhân này sẽ là bữa ăn cho chúng tao tối nay. Bây giờ, chúng mày hãy chống mắt mà xem tao ăn nó như thế nào” Đôi mắt kép lạnh như băng nhìn quanh một vòng. “Sau này, bất luận kẻ nào muốn chạy trốn, cũng sẽ có kết cục giống như nó.”

Có người khẽ hét lên một tiếng, nước mắt giàn giụa, bịt chặt lấy miệng. Đám người Rebecca không nhận được muốn xông lên nhưng lại bị những khẩu súng của đám côn trùng ngăn lại phía sau. Tô Di chỉ cảm thấy tim mình đập thành thịch như muốn nhảy lên tận cổ họng, thuốc tê trên đùi tựa hồ đã hết hiệu lực, cơn đau lại bắt đầu miên man dấy lên.

Lúc này không phải là thời khắc tốt nhất hay sao? Cô tự hỏi mình.

Hay đợi đến lúc đám côn trùng kia thực sự ăn uống, bọn chúng sẽ mất cảnh giác trong một khoảng thời gian, lúc đó mới là thời khắc tốt nhất?

Tính mạng của một người - Carlo và tỷ lệ sống sót lớn hơn của mọi người, cô nên chọn bên nào đây?

Hai con côn trùng kẹp chặt cơ thể nửa sống nửa chết của Carlo, con côn trùng dẫn đầu tóm lấy cánh tay của anh ta, há miệng, cúi đầu. Trong nháy mắt, trực giác đã quyết định tất cả. Trong đầu Tô Di trống rỗng giống như đã chết, cô giơ súng lên, nhắm ngay vào con côn trùng.

Nhưng có người còn nhanh hơn cô.

Carlo vốn đang mê man là vậy đột nhiên như có sức mạnh khiến anh ta thức tỉnh. Mái tóc ngắn che khuất mắt anh ta, khóe miệng tràn đầy máu tươi khẽ cong lên, vẫn là dáng vẻ tươi cười vừa mỉa mai vừa lạnh lẽo, cô độc đó. Một luồng ánh sáng bàng bạc, nhàn nhạt khẽ lóe lên rồi lập tức biến mất, anh ta và con côn trùng kia đều không nhúc nhích.

Hầu như không ai thấy rõ động tác của anh ta, nhưng Tô Di đã từng thấy qua bản lĩnh của người đàn ông đó. Không biết anh ta lại giấu dao ở đâu trên người mà có thể tránh thoát được sự lục soát của đám côn trùng, dễ dàng kết liễu tên thủ lĩnh. Tô Di cũng không chút chần chừ, chĩa thẳng súng vào năm con côn trùng đứng sau lưng Rebecca. “Pằng! Pằng! Pằng!”, những tiếng súng chát chúa vang lên. Đám người sợ hãi, la hét thất thanh, những cấp dưới của Tô Di bị kích động, nhanh nhẹn rút súng ra, nhắm về hướng những con côn trùng canh gác trên tầng hai, bắn liên tiếp. Rebecca và Carlo đồng thời nhìn lại từ phía xa.

Cuộc hỗn chiến kéo dài trong khoảng mười phút đồng hồ.

Trong những trận chiến Tô Di từng trải qua, không phải lúc nào cô cũng lợi dụng thời cơ mà phần lớn đều dựa vào trí thông minh và sự lạnh lẽo của bản thân nên phe mình thương vong rất nhỏ. Vậy mà lần trước, trên phi thuyền vận chuyển tù binh của Trùng tộc, bên cạnh cô cũng đã ngã xuống mấy người thanh niên nhiệt huyết. Ngày hôm nay, số người ngã xuống vì tự do, vì hạnh phúc của nhân loại càng nhiều hơn.

Cô ngồi dựa vào một bức tường thấp của gian phòng phía tây trong trại tập trung, Rebecca cầm hộp thuốc vừa tìm được trong phòng Trùng tộc bước ra, vừa khóc vừa giúp cô xử lý vết thương trên đùi. Carlo nửa sống nửa chết nằm bên cạnh cô, được một bác sĩ trong đám tù binh chữa trị vết thương chi chít khắp cơ thể.

“Cô nên nằm xuống!” Rebecca nức nở nói.

Tô Di thấy cô ta khóc, suýt chút nữa cũng đã rơi lệ. Nhưng cô biết, hiện giờ, năm trăm con người này đều trông chờ vào mình, cô không thể để lộ chút mềm yếu nào.

Giờ đã là ban trưa. Đoàn người vẫn chen chúc nhau trên khoảnh đất trống. Chỉ khác lúc trước là, trên mặt đất lúc này còn có thêm hơn hai mươi thi thể lũ côn trùng và năm con côn trùng bị bắt làm tù binh đang quỳ trên mặt đất. Cũng có hơn năm mươi thi thể con người nằm chất chồng lên nhau. Hơn mười người thanh niên theo Tô Di tới đây cũng có tới hơn nửa nằm trong số những thi thể đó. Mấy người có vẻ là người thân, bèn ghé sát vào người họ, không ngừng khóc lóc, kêu than.

Tô Di không dám nhìn thi thể của bọn họ nữa. Cho tới lúc này, cô vẫn luôn thấu hiểu, muốn thắng lợi phải trả cái giá đắt đến nhường nào, nhưng khi cái chết tàn khốc này lần nữa xảy ra trước mắt cô, cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng vẫn là thắng lợi, năm trăm con người đều trông mong vào cô, kỳ vọng nữ quân nhân này sẽ đưa bọn họ quay lại bầu trời, trở lại Liên minh. Nhưng lời nói của Tô Di lại khiến bọn họ cảm thấy thất vọng: “Chúng ta chỉ có thể đợi quân Liên minh tới cứu viện.”

Cô phái người đi lục soát toàn bộ trại tập trung, tìm được kho vũ khí của Trùng tộc. Cô chọn ra mấy người trong số đám thanh niên đi theo mình lúc trước, để đám người chia nhóm đi theo họ, cầm vũ khí của Trùng tộc, canh giữ mọi phương hướng quanh khu vực này.

“Trung úy, cô không tiếp tục bảo vệ chúng tôi nữa sao? Cô muốn đi đâu?” Có người lên tiếng hỏi, tất cả những người còn lại đều quay sang nhìn cô chằm chằm.

“Tôi phải đi cứu cộng sự của tôi cũng bị Trùng tộc bắt giữ.” Cô đáp. “Mặc dù phần lớn quân canh phòng đã dời đi, thế nhưng vũ khí cũng không thiếu. Trừ phi Trùng tộc kéo cả đại đội tới đây thì các bạn cũng sẽ phòng thủ được vài ngày. Mà đến lúc đó thì chiến tranh cũng đã kết thúc rồi!”

“Nếu như quân Liên minh bại trận thì sao?” Có người hỏi. “Lúc đó, sự chống cự của chúng ta sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Không thể thua được!” Cô đáp lại một cách dứt khoát, tựa hồ tin chắc trăm phần trăm. “Nhất định chúng ta sẽ thắng!”

Anh nhất định sẽ thắng!

Nhưng đã lục soát toàn bộ trại tập trung mà vẫn không thể tìm thấy hai chiếc Báo Săn và viên phi công bị bắt làm tù binh như bọn họ đã nói. Ngược lại, người đàn ông trung niên cung cấp đầu mối kia lúc này lại nói rằng ngày hôm qua ông ta không hề chạy trốn mà chỉ thấy Báo Săn bị một chiếc xe khổng lồ lôi đi.

“Bọn họ bị đưa về phía Vương Thành.” Người đàn ông đó nói. “Không rõ nguyên do.”

“Ông chắc chắn đó là Vương Thành chứ?” Tô Di hỏi.

“Đúng vậy! Tuy tôi không biết chữ viết của Trùng tộc, thế nhưng cờ của Trùng tộc thì bất cứ ai cũng đều nhận ra.”

Đúng vậy, đối với lá cờ màu lam có in hình đôi mắt kép màu đen đỏ, bất luận kẻ nào dù chỉ gặp một lần thôi cũng không thể quên được. Cặp mắt kia vừa đẹp, vừa dài, vừa nhỏ hơn so với mắt kép bình thường của Trùng tộc, cũng lạnh lùng hơn bất cứ ánh mắt nào. Đó chính là ánh mắt của Nữ vương.

Thế nhưng, theo như bản đồ cô từng xem qua trước lúc phi hành, Vương Thành cách nơi này khá xa, sao có thể điều xe trực tiếp qua lại được?

Nhất định không phải là Vương Thành. Vậy đó rốt cuộc là nơi nào?

Tô Di suy nghĩ một lát, vịn vào người Rebecca, đi tới bên cạnh Carlo nửa sống nửa chết nằm đó, cúi đầu hỏi: “Sao anh lại khinh nhờn thi thể của Trùng tộc vậy?”

Mặt của Carlo đều bị mái tóc rối bởi che kín, cầm lún phún râu ria. “Chẳng phải cô đều đã nhìn thấy rồi sao? Vì trong dải đá khổng lồ đó chẳng có gì để tiêu khiển cả...”

Tô Di nhớ lại đồng thịt nát mà đám côn trùng phần nộ ném xuống đó, bất giác hiểu ra.

Chờ một chút, Carlo Chu...

Chu?

Không thể nào, sao có thể trùng hợp như vậy?

Nhớ lại những tin đồn về anh ta, cô bỗng sinh lòng ác cảm. Nhưng có thể chơi dao đến mức tuyệt diệu như thế, trong lúc nguy cơ trùng trùng, lại có hứng thú giải phẫu thi thể Trùng tộc, không phải Chu thiếu gia thì còn là ai được nữa?

Nhưng cô lại không lập tức cảm thấy ghê tởm người đàn ông này. Từ thực tế mà nói, nếu như không gặp anh ta, con đường tìm kiếm sự sống của cô ắt hẳn đã gặp phải rất nhiều gian nan. Cô giờ tay vỗ vỗ bả vai anh ta, sửa lại lời nói: “Chu thiếu gia, nếu lúc Trùng tộc lại trở lại xâm chiếm, xin anh hãy cứ mổ xẻ tất cả bọn chúng. Ngoài ra, năm trăm con người ở đây đều là của tôi, anh không được đụng vào ai đâu đấy!”

Carlo - Chu thiếu gia dường như không hề cảm thấy kinh ngạc đối với việc cô có thể đoán ra thân phận thật của mình, dừng dừng nói: “Bây giờ tôi cũng chẳng còn sức nữa... Cô muốn tôi làm cái gì?”

Người đàn ông thông minh, anh tuấn, luôn thích làm theo ý mình này thực sự là tên biến thái, thích ngược đãi, thích giải phẫu cơ thể phụ nữ kia ư? Tô Di để ý, nhắc nhở bản thân phải đề phòng anh ta hơn, đồng thời cũng nhắc nhở Rebecca theo dõi anh ta sát sao.

Nhưng thời khắc này, cô tin rằng anh ta mới chính là người khiến Trùng tộc sợ hãi nhất. Cô chỉ tay vào năm con côn trùng đang quỳ dưới mặt đất kia, nói: “Cầm dao của anh lên, làm dáng một chút, bọn chúng sợ anh muốn chết. Tôi phải khiến chúng nói cho tôi biết, cộng sự của tôi và phi cơ chiến đấu đã bị đưa đi đâu.”

Chu thiếu gia “hừ” một tiếng, ánh dao trong tay chợt lóe lên. “Kéo chúng nó lại đây!”

50. Chương 51: Người Đàn Ông Đó

Tô Di còn đang nghĩ, trong tình huống ngôn ngữ bất đồng thì phải bức cung như thế nào, ai ngờ khi năm con côn trùng bị ném tới trước mặt Carlo, anh ta lập tức giơ tay lên, đâm mấy nhát dao vào người một con, khiến nó đau đớn, la hét cuồng loạn. Sau đó, anh ta thở hỗn hển, mỉm cười, dùng ngôn ngữ Trùng tộc, “chit chit chi chi” nói chuyện với chúng.

Tô Di không khỏi nhìn anh ta với con mắt khác trước. Người đàn ông này là bác sĩ, còn là một kẻ buôn bán vũ khí, thậm chí còn thông thạo ngôn ngữ Trùng tộc. Chỉ tiếc, anh ta lại là một tên biến thái.

Mấy phút sau, thể lực của Chu thiếu gia cũng đã không chống đỡ, vẻ mặt anh ta tái nhợt, nghiêm túc nói với Tô Di: “Cô qua đây, tôi nói cho cô biết lời khai của bọn chúng.”

Tô Di không chút nghi ngờ anh ta, cúi đầu tới gần. Ai ngờ, Chu thiếu gia một giây trước còn sống dở chết dở, lúc này bỗng mạnh mẽ như rồng như hổ, kéo lấy cổ áo của cô, miệng tràn đầy máu tanh hôn lung tung lên mặt cô một hồi.

Tô Di nhanh chóng đẩy anh ta ra. Rebecca cùng mọi người đứng xung quanh hết sức kinh ngạc, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn bọn họ. Chu thiếu gia cười hèn hèn, nói: “Nằm thử một chút, xem người đàn bà của Mạnh Hi Tông có mùi vị thế nào.”

Tô Di nhìn anh ta chằm chằm, ra sức lau hết vết nước dãi đầy mùi máu tươi dính trên khuôn mặt mình. Anh ta lại làm ra vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nói: “Cách đây mười kilômét về hướng bắc có một thung lũng, trong đó có một tên tai to mặt lớn của Trùng tộc. Cộng sự của cô và máy bay chiến đấu đều đã được chuyển tới đó.”

Nửa giờ sau.

Tô Di không biết rằng, ở một nơi cách trại tập trung không xa lại có một mảnh đất xinh đẹp đến vậy. Có lẽ do khí hậu tốt nên núi non nơi này xanh biếc một màu, tựa như mùa xuân vẫn đang ở nơi đây. Phía dưới thung lũng có một con suối chảy róc rách, nước suối trong veo đến độ có thể nhìn thấy vài chú cá đang bơi lội. So với trận chiến kịch liệt trên bầu trời và cảnh hỗn loạn dưới mặt đất, nơi đây yên tĩnh như thể thiên đường.

Trên đường bọn họ tới đây, dọc con đường cái không ngừng có xe của Trùng tộc đi qua, chứng tỏ cuộc chiến trên không vẫn ác liệt như cũ. Tô Di mang theo khoảng mười người, bao gồm cả Rebecca và Chu thiếu gia. Vì Rebecca là bác sĩ, nếu như có thương vong thì còn có thể cứu chữa kịp thời. Còn Chu thiếu gia là do anh ta kiên quyết tỏ vẻ mình có thể đi, không chịu để Tô Di bỏ lại. Cũng may là lái xe thắng một lèo, lúc xuống xe, anh ta được người khác đỡ nên cũng không gây ra cản trở gì.

Đoàn người đi dọc theo sườn núi, chậm rãi dò xét xung quanh. Dọc đường có rất nhiều suối nước nóng bốc hơi nghi ngút, không thấy bất cứ bóng người nào, cũng không có Trùng tộc. Trong lòng mọi người cảm thán không thôi. Nơi này có lẽ là vùng đất trù phú nhất của Trùng tộc, rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào đang ở đây?

Từ xa đã thấy một tòa nhà màu trắng đứng sừng sững trong rừng cây bên núi. Ước chừng có khoảng hơn mười tên Trùng tộc đang mang súng, nhàn tản đứng canh giữ trước tòa nhà, một lá cờ màu xanh da trời được cắm trên nóc. Dấu hiệu đó thôi cũng đủ để khiến bất cứ tên Trùng tộc nào cũng phải tránh xa.

Quả nhiên, trên khoảnh đất trống bên ngoài tòa nhà có hai chiếc Báo Săn của Lính đánh thuê đang đỗ. Tuy rằng chỉ có mười mấy tên Trùng tộc nhưng đó không phải là những tên bình thường. Chúng đều là loài côn trùng to lớn kỳ dị, hình dáng con nào con nấy ngang ngửa với một chiếc xe tải nhỏ, tứ chi chắc khỏe cùng những chiếc càng đen bóng, lực lưỡng, da thịt trên thân lờm chờm như tấm tôn, mắt kép màu đỏ quạch. Trên tay mỗi con đều cầm một chiếc đèn lồng lớn, quét ánh mắt lạnh lùng nhìn ra xung quanh.

Tô Di từng nghe nói, đây là quân cận vệ của Nữ vương - vương trùng. Trên vai bọn chúng đều khiêng súng máy hạng nặng, một tiểu đội như vậy cũng đủ để tiêu diệt quân địch nhiều hơn thế gấp mười lần.

“Trung úy...” Có người thấp thỏm đứng lên, nói: “Chúng ta sẽ không gặp phải Nữ vương chứ?”

“Cái mồm quạ đen nhà cậu, cậu muốn gặp nữ ma đầu kia hả?” Một người khác nói xen vào. “Lúc này, nữ ma đầu đương nhiên là đang chỉ huy cuộc chiến ngoài vũ trụ rồi, nghe nói cô ả cũng là Nguyên soái của một đội quân hùng hậu, sao có thể rảnh rỗi tới nơi này nghỉ ngơi được?”

Tô Di cảm thấy hơi bất lực, phải làm thế nào để giết chết những con vương trùng này? E rằng đến lượt đạn cũng vô hiệu, cô suy nghĩ một lát, trong đầu dần hình thành biện pháp giương đông kích tây. Đang mải suy nghĩ, người bên cạnh chợt huých một cái. Cô ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngây ngẩn cả người.

Một người đàn ông cao lớn đang đi từ trong nhà ra. Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, tay chống gậy, đầu cúi thấp, bước đi rất chậm. Song, hắn thấp giọng nói một câu gì đó, đám vương trùng tựa hồ có chút do dự, nhưng lại không thể phản đối. Một lát sau, đám vương trùng nhấc vũ khí lên, đứng dậy rời khỏi cửa, đi vào khe núi, lúc này mới bỏ vũ khí xuống, tiếp tục đứng đó canh giữ. Gã đàn ông kia lúc bấy giờ mới ngẩng đầu, nhìn sang bên này, chống gậy, xoay người quay vào nhà, đóng cửa lại.

Bởi chỗ họ đứng cách căn nhà khá xa nên Tô Di không nhìn rõ tướng mạo của gã đàn ông đó, nhưng dáng người thì lại có vẻ quen mắt. Chỉ là hắn thoạt nhìn có vẻ không được khỏe cho lắm, cử chỉ và khí chất cũng không giống bất cứ người nào cô đã từng gặp qua. Người đàn ông này, lẽ nào lại chính là kẻ tai to mặt lớn của Trùng tộc? Một con người sao lại có thể điều khiển được cả một đội quân Trùng tộc lớn mạnh?

Tô Di cùng đoàn người đi dọc theo rừng cây, bí mật đi về phía sau ngôi nhà đó. Cánh cửa sổ gian phòng rộng mở, những người khác lẳng lặng ngồi xổm trong khu rừng phía sau ngôi nhà, Tô Di và một người thanh niên tay chân nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, nép sát vào cánh cửa, có thể cảm nhận được từng làn hơi ấm từ trong nhà lan tỏa ra ngoài. Cô cẩn thận thò đầu vào nhìn, liền thấy trong sảnh trang trí hoa lệ có bóng dáng của hai người quen thuộc, hai mắt đang nhắm nghiền, nằm bất động trên sàn nhà, đó chính là Y Đại và Ly Tử. Hai người hiển nhiên đã chịu không ít sự hành hạ, bộ đồ du hành vũ trụ mặc trên người đã rách nát, cả người toàn là máu, sắc mặt xanh tím.

“Cộp, cộp...” Có vài tiếng động khê vang lên, người đàn ông chống gậy đó bước ra từ một bên mái nhà. Hắn đưa lưng về phía Tô Di, đi tới trước mặt Y Đại và Ly Tử, cúi đầu tựa hồ đang quan sát gì đó.

“Quân Liên minh? Lính đánh thuê?” Hắn thấp giọng hỏi tựa như đang lẩm bẩm.

Thế nhưng, tiếng nói này lại tựa sấm sét giữa trời quang cứ thế dội thẳng vào tai Tô Di. Hơi thở của cô chợt nặng thêm, người đàn ông đó dường như cảm nhận được sự tồn tại của cô, từ từ xoay người lại.

“Ai? Ai đang ở đó?”

Giọng nói trầm thấp mà ôn hòa, khác hẳn với người trong trí nhớ kia. Tuy vẫn là giọng nói rõ ràng, dễ nghe đó nhưng so với vẻ hào sảng và phóng khoáng trong quá khứ, chất giọng của hắn lúc này chẳng khác gì một vùng nước đọng, sóng dậy cũng không sợ hãi.

Tô Di đứng bên cửa sổ không tránh không né, trực tiếp đón nhận tầm mắt của người đó. Hồi ức đau lòng từng trải qua, tình đồng đội ngăn ngừa nhưng đậm sâu, còn có sự bênh vực và bảo vệ mà anh ta từng dành cho cô, trong nháy mắt, tất cả đều giống như ngọn thủy triều dâng ngập lòng cô.

Anh ta còn sống! Anh ta vẫn còn sống!

Nhưng tại sao bây giờ anh ta lại ra nông nổi này?

Lăng Tranh!

Anh ta mặc bộ quần áo trắng tinh không dính một hạt bụi, chất liệu mềm mại, lóng mịn hơn bất cứ loại vải nào cô từng nhìn thấy. Nhưng khuôn mặt của anh ta xương xẩu hơn nhiều với trước đây, bàn tay trắng xanh vịn chặt lấy cây gậy, tựa hồ như vậy mới có thể chống đỡ được trọng lượng của bản thân. Mà trên khuôn mặt trẻ trung, góc cạnh, dưới hàng mày đen dài là một tấm vải trắng nhẹ nhàng quấn quanh đôi mắt. Anh ta không nhìn thấy Tô Di. Hóa ra, đây mới chính là nguyên nhân khiến anh ta phải cần đến cây gậy kia.

“Lăng Tranh!” Tô Di chậm rãi rút khẩu súng ra, nhắm thẳng về phía anh ta. “Tôi, Tô Di đây!”

“... Tiểu Di?” Dường như phải khó khăn lắm anh ta mới thốt lên được cái tên thân mật dành cho cô năm xưa. Bờ môi mỏng của Lăng Tranh chậm rãi cong lên, đó là một nụ cười thật lòng, mang theo cả tình cảm dịu dàng, ấm áp sau khi đã nhìn thấu vui buồn của cuộc đời. Cơ hồ nghĩ tới điều gì đó, nụ cười của anh ta từ từ tan biến: “Em vẫn còn sống sao?... Tại sao em lại đến nơi này? Em cũng bị Trùng tộc bắt giữ à?”

“Cũng có thể coi là vậy!” Tô Di nhảy qua bệ cửa sổ vào trong phòng, vẫn chìa súng vào người anh ta, chậm rãi vòng qua, đến bên cạnh hai người Y Đại và Ly Tử đang bất tỉnh. “Anh đã đầu hàng Trùng tộc?” Cô giữ chặt cò súng, nhưng lồng ngực lại như có một ngọn núi lớn gập gềnh đè chặt.

“Không!” Anh ta khẽ cười. “Tôi chưa bao giờ đầu hàng.”

Tô Di che chắn cho hai người Y Đại, tiếp tục hỏi: “Vậy thì vì sao?”

Sắc mặt Lăng Tranh bỗng nhiên tái nhợt, anh ta tránh né không đáp, chỉ nói: “Tiểu Di... Tôi sai lầm Trùng tộc đưa bọn họ tới đây là để bảo vệ tính mạng họ. Dưới sàn phòng tôi có giấu nhiên liệu, em đánh thức họ dậy rồi lái chiếc máy bay bên ngoài kia đi đi.”

Lăng Tranh nói rất chậm, giọng điệu cũng hết sức chân thành. Tô Di gần như là hoàn toàn tin tưởng anh ta. Nếu không, tại sao anh ta lại muốn đâm vương tròng ngoài cửa rồi đi?

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với anh vậy?” Nhìn dáng vẻ tươi cười trong hoảng hốt của anh ta, trái tim cô bất giác đau nhói.

Anh ta trầm mặc một hồi rồi mới mở miệng: “Tiểu Di, em qua đây, để tôi chạm vào khuôn mặt em một lát.”

Tô Di bất động.

Anh ta cười ha hả. “Lần trước, trong lúc chạy trốn, mắt bị đạn pháo làm xước, không thể hồi phục được.” Anh ta chậm rãi nói. “Tôi và em cùng đi, cho dù phải chết ngoài vũ trụ bao la, Tiểu Di, tôi mãi mãi khắc ghi lời thề của mình, trung thành với nhân loại, trung thành với Liên minh. Tôi còn sống đến giờ không phải là vì sợ chết mà bởi vì có chết cũng muốn chết trên lãnh thổ đất nước mình.”

Anh ta vừa nói dứt lời, trong lòng Tô Di chợt rung động mãnh liệt, liên tưởng đến lá cờ vua chúa ngoài cửa, cô gần như đã đoán được ra thân phận của người đó. Cô không sao thốt nổi nên lời, bước tới gần, nhẹ nhàng cầm lấy tay anh ta, nói: “Để tôi đưa anh đi!”

Lăng Tranh nở nụ cười bình thản, cánh tay dài duỗi thẳng, ném cây gậy ra xa, gắt gao ôm siết lấy cô vào lòng. Hồi lâu sau, anh ta mới lưu luyến buông cô ra. Tô Di nhặt cây gậy, đưa tới trước mặt anh, dịu dàng ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh. Hai mắt anh ta bị vải trắng bịt kín nhưng Tô Di vẫn có thể cảm nhận được nét dịu dàng và vẻ tĩnh lặng trong đôi mắt của anh xuyên qua lớp vải trắng đó. Tô Di suýt nữa đã rơi lệ. Cô đi vào phòng Lăng Tranh, tìm thấy một thùng nhiên liệu, còn anh ta vẫn ngồi đó, không nhúc nhích.

Tô Di hung hăng nói: “Cô ả quá nhẫn tâm rồi!”

Anh ta không đáp lời, trầm mặc một hồi rồi mỉm cười. “Em có sợ không? Đưa tôi đi, có thể sẽ gặp phải sự cản trở dữ dội nhất của Trùng tộc đấy!”

Tô Di không đáp mà hỏi lại: “Thế anh có sợ không? Kỹ thuật bay của tôi còn kém xa anh, không chừng sẽ khiến anh mất mạng trong dải đá khổng lồ ấy chứ!”

Anh ta thấp giọng cười, đang định nói gì đó, chợt ngừng ngay lại. Cùng lúc đó, người của Tô Di đang đứng ngoài cửa chợt truyền đến tiếng kêu rất khê, ý báo tình thế nguy cấp.

Anh ta nghiêng tai chăm chú lắng nghe, thần sắc trở nên có chút lạnh nhạt. “Đại... Nữ vương tới!”

Tô Di kinh hãi, tại sao Nữ vương lại mò tới đây? Chẳng phải ả nên ở ngoài vũ trụ chỉ huy chiến đấu sao? Đường đường là một Nữ vương, người thống trị cả ba hành tinh, giữa lúc chiến sự kịch liệt lại có thời gian rảnh rỗi tới nơi hẻo lánh này để gặp Lăng Tranh?

Hay là... chiến sự đã có biến chuyển gì rồi? Trong lòng Tô Di hết sức căng thẳng.

“Em trốn vào phòng tôi nhanh lên, khóa chặt cửa, đóng kĩ các cửa sổ lại, cô ta có thể ngửi thấy mùi hương của em đấy!” Lăng Tranh dẫn cô đi về phía gian phòng của mình. Bàn tay anh ta chuyển động rất nhanh, tựa như vẫn có thể nhìn thấy, lập tức lấy được khẩu súng trong tay cô.

“Bất luận như thế nào cũng không được mở cửa.” Anh ta dặn dò.

Tô Di khê cắn môi, lập tức ra ám hiệu với cộng sự đang ló đầu qua khe cửa sổ thăm dò rồi xách theo thùng nhiên liệu, chạy thẳng vào trong phòng.

Ngoài cửa nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân cực kỳ đều đặn và dày đặc, có vẻ như rất đông người đang đến. Một lát sau, có tiếng bước chân khê khê vang lên ngoài cửa. Không giống nhịp bước nặng nề của Trùng tộc, tiếng chân này rất nhẹ nhàng, ung dung, nghe giống như bước chân loài người vậy.

Tô Di không dám nhìn ra phía cửa sổ thăm dò, sợ bị phát hiện chỉ dựa sát vào vách tường, vội vã liếc nhìn ra ngoài, liền thấy trên khoảnh đất trống ngoài gian nhà, đứng chập chững những con vương trùng, ước chừng sơ qua cũng có trên trăm con. Tất cả bọn chúng đều quỳ rạp trên mặt đất, trên thân là bộ quân phục cận vệ màu xanh da trời, vác vũ khí hạng nặng, giống như những chiếc xe tăng, sít sao bảo vệ Nữ vương Trùng tộc.

Xong rồi, chạy không thoát rồi! Tô Di cắn chặt răng. Nếu khứu giác của Trùng tộc nhạy bén thì mười mấy người ở bên ngoài kia sẽ trở thành mục tiêu sống của bọn chúng. Làm thế nào bây giờ?

Nhưng đám vương trùng này tựa hồ đã được ra lệnh, không con nào dám lập tức hành động. Cửa mở, có người bước vào trong. Đó là một giọng nữ rất trầm ấm và êm dịu, ngôn ngữ loài người chuẩn đến khó tin, thậm chí còn hơi mang giọng đặc trưng của tinh cầu Hy Vọng.

“Lăng khanh...” Giọng nói của ả nghe không rõ buồn vui. “Trẫm tới thăm khanh đây!”

Lăng Tranh không trả lời, tựa hồ đây đã là cách giao tiếp bấy lâu giữa hai người. Tô Di chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi ả Nữ vương này có diện mạo ra sao, đáng vẻ thế nào, tại sao lại ôm lòng cố chấp đối với Lăng Tranh đến thế?

“Đây là lần thứ năm mươi hai trăm hỏi khanh, khanh có bằng lòng làm Vương phu của trẫm hay không?”

51. Chương 52: Trốn Chạy

Đáp lại câu hỏi của Nữ vương chỉ là sự trầm mặc.

Tựa hồ đã quen với thái độ của Lăng Tranh, trong nhà vang lên tiếng bước chân khe khẽ. Nữ vương thấy Y Đại và Ly Tử đang nằm sõng soài trên mặt đất thì khẽ cười, nói: “Đây là quân tiên phong của loài người, khanh muốn cứu bọn chúng ư? Khanh có biết như vậy là phản quốc không? Cho dù khanh có là Vương phu của trẫm thì cũng không thể hành động như vậy!”

“Không hành hạ tù binh đến chết, đây vốn là đạo lý cơ bản trong chiến tranh.” Lăng Tranh rút cuộc cũng mở miệng. “Hơn nữa, tôi không phải là thần dân của cô.”

“A... Cuộc tập kích trên không của đội quân này đã phá hủy phân nửa hệ thống phòng ngự mặt đất của chủng tộc ta, dân chúng lại càng thương vong vô số.” Giọng nói của Nữ vương rất kiên định và hùng hồn. “Bọn chúng là tù binh chiến tranh, chết chẳng có gì đáng tiếc cả.”

Lăng Tranh lát sau mới nói: “Tôi muốn biết tình hình chiến tranh thế nào rồi?”

“Tình hình chiến tranh ư? Đơn giản thôi... Trẫm đã nắm giữ quyền khống chế bầu trời.” Nữ vương chậm rãi nói: “Quân của Mạnh Hi Tông cô độc xâm nhập đã bị hao tổn quá nửa. Trong ngày hôm nay, đại quân của trẫm sẽ lần nữa tiến đánh hành tinh của Liên minh, lần này, trẫm sẽ chiếm lĩnh toàn bộ!”

Tô Di giật thót tim, lời nói đó của Nữ vương vô cùng trầm ổn và tự tin, khiến người khác không thể không tin tưởng điều đó thực sự sẽ xảy ra. Nhưng muốn cô phải tin thế nào đây? Mạnh Hi Tông bại trận thật ư? Là Nữ vương phô trương thanh thế hay Mạnh Hi Tông thực sự đã lâm vào cảnh nguy nan rồi?

Câu nói của Nữ vương tựa hồ cũng làm kích động Lăng Tranh, giọng nói bình tĩnh của anh ta rút cuộc cũng có chút gợn sóng: “Cô bây giờ sao lại xấu xa đến vậy! Người đàn bà coi mạng người như cỏ rác như cô, chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm!”

“Khanh đã nói yêu trẫm.” Nữ vương lắng lặng nói. “Trẫm sẽ nhớ câu nói đó suốt đời.”

Lăng Tranh bật cười một cách thê lương. “Nếu như lúc đó tôi biết cô là người của Trùng tộc, tôi thà chết vì trùng địch cũng nhất quyết không để cô cứu sống, càng không bao giờ coi cô là một người phụ nữ kiên cường, tốt bụng. Lòng dạ cô thực sự quá ác độc, dù cho chiến tranh chỉ mang đến cái chết cho Trùng tộc các người, cũng không thể khiến các người dừng lại hay sao?”

Lúc này, Nữ vương trầm mặc hồi lâu rồi mới nghiêm túc đáp lại: “Lăng Tranh, anh thừa biết tôi không phải là người vậy mà.”

Cô ta không tự xưng là “trẫm” nữa.

“Anh xem, bây giờ đã là đầu mùa hạ của hành tinh này so với mùa đông của hành tinh Liên minh thì còn giá lạnh hơn nhiều. Anh có biết mùa đông năm ngoái, chủng tộc của tôi đã có bao nhiêu người chết cóng không? Là bốn mươi lăm vạn dân đó! Hoàn cảnh sinh tồn của chúng tôi càng ngày càng khắc nghiệt, thế mà nhiều lần chúng tôi kiến nghị các chủng tộc cùng chung sống hòa bình nhưng đều bị loài người từ chối.

Tôi không hiểu, lần trước, trong chiến tranh giữa loài người và Trùng tộc, tại sao Mẫu vương lại đồng ý tặng tinh cầu có nguồn tài nguyên phong phú, dồi dào và tốt đẹp nhất cho loài người. Chúng tôi cũng lương thiện, đoàn kết như con người, thậm chí còn đơn thuần hơn rất nhiều, tại sao hết đời này đến đời khác cứ phải sống ở một nơi gần cạn kiệt tài nguyên như hành tinh này? Tại sao luôn bị loài người coi là chủng tộc cấp thấp và ti tiện?

Nếu như tinh hệ này cần một chủng tộc đến thống trị, tôi nguyện đem hết toàn lực, thực hiện thời đại phục hưng Trùng tộc và Nhân loại. Dưới sự thống trị của tôi, Nhân loại và Trùng tộc sẽ được hưởng tài nguyên, quyền lực và sự tự do như nhau.”

Nữ vương vừa dứt lời, Tô Di liền cảm thấy giật mình kinh sợ. Nhưng cô tuyệt đối không thể tán thành hành vi phát động chiến tranh của cô ả Nữ vương này được.

Lăng Tranh cũng có suy nghĩ giống Tô Di, anh ta đáp: “Chiến tranh chính là chiến tranh, bất kể khoác cái danh tốt đẹp nhường nào, bản chất vẫn là giết chóc và tranh giành lợi ích một cách đáng ghê tởm.”

“Trẫm không kỳ vọng vào sự tán đồng của khanh. Trẫm đã mất mười năm để chuẩn bị mọi thứ cho chiến dịch này.” Cuối cùng, giọng nói của Nữ vương cũng có chút lạnh lẽo.

“Cô muốn làm gì?” Lăng Tranh khẽ quát một tiếng.

“Cận vệ trưởng!” Cô ả vẫn nói bằng ngôn ngữ của loài người, giọng điệu thản nhiên nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, đánh thép, đúng chất của một bậc đế vương. “Lục soát!”

Trong tay Tô Di lúc này chỉ có một con dao nhỏ và hai quả lựu đạn, suýt chút nữa cô định xông ra ngoài. Nếu như có thể bắt được Nữ vương làm tù binh thì sức uy hiếp sẽ rất lớn, đủ để ra điều kiện với đám Trùng tộc thả cô và mọi người đi. Thân là một quân nhân, cô tình nguyện mạo hiểm tính mạng của mình, kể cả có phải cùng bọn chúng chết chung một hố.

Nhưng lý trí đã kịp thời kiềm chế được sự kích động trong lòng cô. Nếu Nữ vương đã có thể mưu đồ một cuộc chiến có quy mô lớn như vậy thì tuyệt đối sẽ không đời nào tự đưa mình vào tình thế nguy hiểm. Lăng Tranh hiểu cô ta hơn cô, anh ta đã bảo cô đừng ra ngoài thì chắc chắn có lý do riêng. Cô tạm thời làm theo lời anh ta nói, không thể hành động một cách thiếu suy nghĩ được.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, tựa hồ có rất nhiều vương trùng đang chạy ào vào phòng khách. Lăng Tranh lạnh lùng nói một cách dứt khoát: “Dừng lại!”

Sau đó là giọng nói của Nữ vương: “Cận vệ trưởng, mời Lăng khanh đứng qua một bên rồi lôi con người đang trốn trong căn phòng kia ra cho trẫm.”

Động tĩnh bên ngoài cánh cửa càng lúc càng lớn, Tô Di biết có kéo dài thời gian cũng vô ích, cô lùi về phía sau vài bước, móc quả lựu đạn ra, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến. Lúc này chợt vang lên một giọng nói ồm ồm: “Nữ vương, bắt được mười một con người ở đằng sau nhà.”

“Ừm!” Nữ vương nói. “Đưa chúng lại đây, kể cả hai người trên đất kia nữa, giết hết cho ta.”

Tô Di lập tức mở cửa, bước ra ngoài.

Chắn trước cửa lại chính là bóng lưng rộng lớn của Lăng Tranh. Anh ta cảm nhận được động tĩnh ở phía sau, lập tức xoay người. “Tiểu Di, em...”

Tô Di nhìn Nữ vương đang ngồi trên salon đối diện thì thảm giật mình.

Nữ vương của Trùng tộc danh tiếng lẫy lừng rõ ràng mang dáng dấp của một con người. Vóc người của cô ta cao gầy, cân xứng, cô ta khoác trên người bộ quân phục màu xanh da trời, mái tóc dài màu đỏ xõa ngang vai, Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, kiều diễm, chỉ là gò má hơi cao, chiếc trán đầy đặn, thêm vào đó, thần sắc của cô ta rất trang nghiêm, đỉnh đặc, trong nét xinh đẹp còn có vẻ kiên cường bẩm sinh. Đôi mắt của cô ta vừa dài vừa hẹp, con ngươi màu đen thẫm ánh lên tia sáng thâm thúy, rõ ràng vẫn là mắt trùng. Nhất thời Tô Di càng cảm thấy hoang mang, rốt cuộc cô ta có mấy phần con người? Cô gái hoàn toàn mang dáng vẻ con người này lại là Nữ vương của Trùng tộc ư? Đặc thù Trùng tộc của cô ta rốt cuộc thể hiện ở chỗ nào?

Tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Tô Di, ánh mắt của Nữ vương Trùng tộc trầm xuống, cô ta cất lời: “Cũng to gan đấy!”

Đứng bên cạnh Nữ vương là hai con vương trùng, ở cửa còn có bốn, năm con cầm súng, nhắm thẳng về phía Tô Di và Lăng Tranh. Dưới tình thế đó, Tô Di biết cô hoàn toàn không có cơ hội phản kháng. Cô chỉ có thể giả vờ kiên cường nói: “Bên ngoài đều là người của tôi, không được giết họ!”

“Trại tập trung số 7 tạo phản là do cô đứng đầu tổ chức.” Nữ vương nói với giọng bình tĩnh mà khẳng định, đôi mắt trùng ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Tô Di đang định đáp lời thì Lăng Tranh vội vã lên tiếng. “Cô ấy chỉ tới để cứu những người tù binh này, không phải cứu tôi” Lăng Tranh nhìn Nữ vương, nói. “Cô đừng nổi giận.”

“Nếu như cô ta đến đây vì anh...” Nữ vương trầm giọng. “... thì đã không thể đứng ở nơi này từ lâu rồi. Cô ta sẽ phải chết!”

“Vậy thì cùng chết!” Tô Di giờ hai quả lựu đạn lên.

“Thứ này sao có thể gây thương tổn cho ta?” Nữ vương liếc mắt nhìn Tô Di, nói với giọng lạnh nhạt, thờ ơ: “Bắt lấy cô ta!”

Hai con vương trùng nặng nề di chuyển đến gần Tô Di và Lăng Tranh. Lăng Tranh lập tức vươn cánh tay dài, kéo Tô Di về phía sau lưng mình. Vương trùng liếc mắt sang Nữ vương đang đứng bất động, một con đi lên trước, kéo Lăng Tranh ra, một con khác vươn đôi xúc tua, tóm chặt lấy Tô Di. Tô Di nhanh nhẹn rút dao, chém vào cánh tay cứng như thép của nó như chém bùn. Vương trùng kêu lên một tiếng đau đớn, xúc tua của một con khác nặng nề vung lên. Tô Di vươn tay ra định ngăn cản nhưng sức lực chênh lệch quá lớn, cô bị chém mấy nhát liền khiến cả cơ thể ngã nhào xuống đất. Ngay lập tức, trên bả vai dấy lên một cơn đau nhức, cô vừa định vật lộn đứng lên thì chân sau của con vương trùng đã giẫm mạnh lên lưng cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Xúc tua của một con khác nhanh nhẹn đè chặt cổ tay cô, con dao nhỏ nhanh chóng bị tước đoạt.

“Tiểu Di!” Lăng Tranh chỉ nghe thấy tiếng Tô Di đau đớn kêu lên, trong lòng anh ta vừa lo lắng vừa sợ hãi. Anh ta tức giận quay người về phía Nữ vương, sắc mặt tái xanh.

Khứu giác của vương trùng rất nhạy, ngửi thấy mùi máu tươi tanh tưởi thì không chậm trễ chút nào, giẫm mạnh vào vết thương trên đùi của Tô Di. Tô Di không thể chịu được nữa, đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết, thê lương. Tiếng hét này khiến toàn thân Lăng Tranh run rẩy bầy.

Hai người Y Đại và Ly Tử đang hôn mê nằm trên mặt đất cũng mơ màng tỉnh lại, vừa nhìn thấy tình thế trước mặt liền kinh hãi. Nhưng bọn họ đều bị những con vương trùng gắt gao đè xuống, không thể nhúc nhích.

Lăng Tranh bỗng nhiên xoay người về phía Nữ vương, quát lớn một tiếng: “Đủ rồi! Đại Bích!”

Nữ vương bỗng nhiên híp mắt nhìn anh ta, đôi mắt trùng màu đen thẫm nhuốm vẻ phức tạp khó tả. Đám vương trùng thấy thế thì dừng động tác lại, cảm giác đau buốt trên vết thương lập tức thuyên giảm, Tô Di khẽ hít sâu một hơi.

Nhưng tiếng gầm ban nãy tựa hồ là Lăng Tranh đã rút cạn hơi sức tích tụ trong lồng ngực, cũng tiêu hao hết sức lực vốn có trong người anh ta. Bờ môi của anh ta vẫn run bần bật, nhưng giọng nói dường như đã bình tĩnh trở lại.

“Đủ rồi! Đại Bích!” Anh ta móc khẩu súng lục ra, gí sát vào huyệt thái dương mình. “Thả bọn họ ra, để họ rời khỏi tình cầu này, tôi và cô sẽ quay trở về Vương Thành, nếu không, ngay tại đây, tôi sẽ chết trước mặt cô!”

Cô ả Nữ vương được anh ta gọi là “Đại Bích” kia chậm rãi đứng lên, bước từng bước tới trước mặt anh ta, nói: “Khanh tha mạng tính mạng bản thân ra uy hiếp cũng không muốn đổi mặt với tâm ý của chính mình ư? Đã như vậy, trăm cũng sẽ mạnh mẽ chiếm đoạt theo như mong muốn của khanh. Thả họ đi, Còn khanh... Ngày Trùng tộc toàn thắng cũng chính là ngày kết hôn của chúng ta!”

Chưa đầy năm phút sau, đám vương trùng đã rút lui sạch sẽ. Lăng Tranh gương mặt ảm đạm cũng bị chúng đưa đi. Những đồng đội của Tô Di bên ngoài ngôi nhà không bị thương chút nào, nhanh chóng chạy vào trong, đỡ ba người trên đất dậy.

Trong người Tô Di chỉ có cảm giác đau nhức, lồng ngực lạnh toát. Cô không thể tưởng tượng nổi Lăng Tranh sẽ gặp phải chuyện gì nhưng thực tình bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác. Tô Di nhặt một tờ giấy rơi trên đất lên, đó là giấy phép thông hành tên đội trưởng cận vệ để lại theo ý của Nữ vương, có cái này, bọn họ rốt cuộc cũng có thể an toàn rời khỏi tình cầu. Nhưng cái giá họ phải trả cho lần chạy trốn này chính là sự tự do của Lăng Tranh.

Hai chiếc Báo Săn nghiêng ngả trên không, mảnh đất bằng giá của Trùng tộc dần trở nên xa xôi mù mịt. Bởi nguyên liệu không đủ để thực hiện bước nhảy siêu quang tốc cho một quãng đường dài, đồng thời không rõ tình hình chiến đấu bên ngoài vũ trụ ra sao, bọn họ chỉ có thể bay thẳng, rời khỏi tầng khí quyển trước. Để tránh gặp phải quân Trùng tộc, bọn họ đã tháo lá cờ treo trên nóc ngôi nhà nọ, gắn lên đầu Báo Săn, như vậy có lẽ sẽ giúp ích được phần nào.

Nhưng bên ngoài hành tinh này lại yên tĩnh lạ thường, chỉ bắt gặp hai chiếc chiến hạm cỡ trung của Trùng tộc. Sau khi họ trình giấy phép, chúng ngừng vực thả họ đi. Ngược lại, phía dải đá khổng lồ vẫn không ngừng sáng bừng lên ánh lửa của bom đạn chiến tranh.

“Minh Long, Minh Long, tôi thuộc tiểu đội Tia chớp đen đây!” Y Đại có chút kích động, cầm lấy bộ đàm, run giọng nói.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, trong kênh truyền tin truyền đến giọng nói nghi hoặc của sĩ quan thông tin: “Tiểu đội Tia chớp đen, tôi là Minh Long đây! Nghe thấy giọng nói của các bạn, chúng tôi hết sức vui mừng! Xin hãy báo cáo vị trí và thành viên của các bạn!”

Y Đại tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó, đưa bộ đàm cho Tô Di. Tô Di tiếp nhận bộ đàm lạnh như băng, dường như có dòng nước ấm nóng trào lên viền mắt.

“Minh Long, chúng tôi có hai chiếc Báo Săn, ở tọa độ B25Z43 của tinh hệ, ngoài tầng khí quyển hành tinh thứ nhất của Trùng tộc, thành viên gồm có Thiếu tá Y Đại, Thượng úy Ly Tử, Trung úy Tô Di và mười một người dân thường khác. Mặt khác, dưới mặt đất vẫn còn mấy nghìn dân thường bị nhốt trong trại tập trung, yêu cầu quân đội tìm cách cứu viện.”

Một lát sau, bên kia rốt cuộc cũng vang lên giọng nói trầm ấm mà Tô Di vô cùng quen thuộc.

“Làm tốt lắm!” Anh nói rất từ tốn cũng thật mạnh mẽ. “Trở về đi, những việc khác giao cho chúng tôi.”

Mọi người có mặt trên Báo Săn đồng loạt hoan hô, trong tần số truyền tin cũng truyền đến tiếng vỗ tay vang dội của các viên sĩ quan. Tô Di xúc động chảy nước mắt, nắm chặt bộ đàm, nghẹn ngào không dứt. Người ở đầu bên kia cứ như vậy lặng lẽ, trầm mặc mất mấy giây, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng thút thít khe khẽ của cô, có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài. Mà tất cả nỗi đau đớn, do dự, khổ sở và sợ hãi cô gặp phải trong hai ngày ngắn ngủi kia dường như vì sự cảm thông, dịu dàng trong tĩnh lặng của anh lúc này mà trở nên đáng giá và có ý nghĩa hơn nhiều.

Một lát sau, giọng nói của anh lại lần nữa vang lên: “Sĩ quan kỹ thuật sẽ dẫn đường cho các bạn. Mong sớm được gặp lại mọi người.”

52. Chương 53: Người Phụ Nữ Của Anh

Trong lúc cùng một viên sĩ quan kỹ thuật trao đổi, truyền số liệu, Tô Di biết được trận chiến giữa quân Lính đánh thuê và Trùng tộc đã diễn chuyển qua vùng giáp ranh gần dải đá khổng lồ. Lúc này, mọi thứ xung quanh chỉ còn là một trận hỗn chiến, viên sĩ quan kỹ thuật bày tỏ sự áy náy khi không thể điều binh tới trợ giúp, đề nghị bên Tô Di áp sát vào một góc pháo đài của Trùng tộc có binh lực tương đối yếu, anh ta sẽ điều hai chiếc Báo Săn ở gần đó tới tiếp ứng ngay. Tô Di cùng mọi người đều tán thành với lời đề nghị này, khởi động Báo Săn, lái về phía dải đá khổng lồ. Lúc đám người Tô Di trong lòng tràn ngập hy vọng bay về phía pháo đài vũ trụ thì chiến hạm của Nữ vương cùng lúc đó cũng bay lên.

Lăng Tranh lặng lẽ ngồi trên sofa, trầm mặc hồi lâu. Còn Nữ vương đứng trước màn hình radar chỗ bằng điều khiển, nhanh chóng kiểm tra báo cáo chiến đấu ở khắp nơi đưa về. Sau khi liên tiếp đưa ra những mệnh lệnh ngắn gọn mà đanh thép, cô ta quay đầu nhìn Lăng Tranh, phát hiện anh ta vẫn tiếp tục duy trì tư thế kháng cự trong câm lặng... mặc dù đã đồng ý cùng Nữ vương quay về Vương Thành, làm vương phu của cô ta. Người đàn ông này dường như đang vô cùng lo lắng về tình hình chiến sự, khiến cô ta cảm thấy nhức đầu không yên.

Theo như viên sĩ quan truyền tin vừa hồi báo, loài người đã cướp lại được quyền khống chế mặt đất ở hai tinh cầu bị chiếm đóng trước đây, quân đội Trùng tộc đóng giữ ở nơi đó coi như cũng hết hy vọng.

Mạnh Hi Tông vẫn dai dẳng tiến đánh, cho dù có tiêu diệt được đội quân hùng hậu của Lính đánh thuê thì đại quân Trùng tộc nhất định cũng sẽ hao tổn quá nửa. Chỉ e là lần tấn công Liên minh trên quy mô lớn sắp tới sẽ khó có thể đạt được thắng lợi. Mặc dù có thể nhanh chóng bao vây Mạnh Hi Tông - dưới tình

thể không có sự trợ giúp của quân Liên minh, Mạnh Hi Tông khó lòng bảo toàn sự sống - nhưng cô ta lại đang lằng lằng suy tính, rốt cuộc còn có cách nào mà chỉ cần trả một cái giá thật thấp cũng có thể đánh bại được Mạnh Hi Tông hay không?

Người đàn ông đó vượt xa sự dự liệu của cô ta. Dựa vào danh tiếng bao đời nay của Lính đánh thuê, quân lính làm việc dưới trướng của Mạnh Hi Tông trước kia cũng từng niềm nở hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ thay Trùng tộc. Khi chiến tranh bắt đầu nổ ra, bọn họ còn giả như “thực tình” cò kè giá cả với sứ giả của cô ta. Nhưng không ngờ Mạnh Hi Tông lại quyết định như vậy, vì Liên minh mà dốc hết toàn bộ binh lực, ngăn cản đại quân Trùng tộc.

“Tình hình chiến sự vô cùng hỗn loạn, giấy phép thông hành của cô có thể đảm bảo cho đám người Tô Di rời đi an toàn chứ?” Lăng Tranh bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Từ trước đến nay, trẫm chưa từng nuốt lời.” Cô ta nhìn anh ta, sau đó cúi đầu, tiếp tục nhìn sơ đồ phân bố binh lực.

Khoan đã!

Tô Di ư?

Tiểu Di trong lời nói của Lăng Tranh?

Cô ta bỗng thấy buồn cười, chợt nhớ tới tin tình báo điều tra về Mạnh Hi Tông từng nhận được trước đây. Người phụ nữ được cưng chiều như báu vật đang ở bên cạnh tên thủ lĩnh lạnh lùng của Lính đánh thuê kia và cô nàng Tô Di này... chẳng phải là cùng một người sao?

Thà giết lầm chứ nhất quyết không thể bỏ sót.

Huống hồ, mặc dù khả năng này hơi khó xảy ra nhưng cứ mỗi lần nhớ lại đáng vẻ hiên ngang, bất khuất của người phụ nữ đó, trực giác lại mách bảo với cô ta rằng, người phụ nữ bên cạnh Mạnh Hi Tông chính là Tô Di. Suýt chút nữa, cô ta đã bỏ qua một lợi thế đàm phán quan trọng đến vậy.

Cô ta liếc mắt nhìn Lăng Tranh, thản nhiên nói: “Khanh nghỉ ngơi đi, trẫm đến khoang chỉ huy.”

Lăng Tranh không trả lời. Nữ vương giữ nguyên vẻ mặt trầm tĩnh đi về phía cửa khoang, bất chợt nghe thấy Lăng Tranh thốt lên: “Đại Bích, so với lòng trung thành của tôi thì tình yêu chỉ là một thứ gì đó nhẹ tựa lông hồng.”

Đại Bích đau nhói lòng, không thốt nổi một lời. Cô ta vừa bước ra khỏi khoang nghỉ ngơi, gã đội trưởng đội cận vệ liền theo sát ngay sau. Bởi câu nói đó của Lăng Tranh mà giọng nói của cô ta có vẻ lạnh lùng hơn bình thường.

“Phái quân cận vệ, không từ bất cứ thủ đoạn nào, phải bắt cho bằng được đám người trên hai chiếc Báo Săn kia lại.”

Dải đá khổng lồ trong không trung kéo dài đến mấy trăm kilômét. Mạnh Hi Tông chủ trương từng bước di dời chiến trường tới nơi này quả là một hành động hết sức dũng cảm và mạo hiểm.

Trong địa thế vũ trụ phức tạp nhường này, có thể tận lực tránh được khỏi giao tranh chính diện nhưng lại phải chọn cách đánh du kích lâu dài với đối phương. Cũng giống như những lần trước, phe ta rất dễ rơi vào cạm bẫy của quân địch. Song, khi loài người giành lại được hai hành tinh kia, lúc tin tức Trùng tộc đại bại được truyền đến thì Minh Long vẫn chưa nhận được tin đầy binh của quân Liên minh. Điều này ít nhiều cũng ảnh hưởng tới bầu nhiệt huyết sôi chiến đấu trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ của toàn quân.

Sau khi đường truyền giữa Mạnh Hi Tông và Tô Di bị gián đoạn, anh chỉ biết ngẩng đầu nhìn hình ảnh tinh hệ trước mặt. Viên sĩ quan kỹ thuật đứng bên báo cáo, binh lực của Trùng tộc vốn đang lưu lại ở Liên minh đa số đã rút lui và được điều đến dải đá khổng lồ.

“Ngài chỉ huy, vòng vây của quân địch sắp được hình thành. Xin chỉ thị của ngài!”

“Lệnh cho các đơn vị, lần lượt rút lui. Thực hiện bước nhảy siêu quang tốc đến tọa độ khẩn cấp...” Mạnh Hi Tông trầm giọng nói. “Giản Mộ An sẽ ở tọa độ khẩn cấp tiếp ứng. Chiến hạm Minh Long đi sau cùng.”

“Ngài chỉ huy!” Hạm phó lập tức biến sắc mặt, nói: “Tôi sẽ đi sau cùng, ngài theo mọi người rút lui trước đi.”

“Tôi sẽ ở lại đây, đây là mệnh lệnh!” Mạnh Hi Tông không hề nhú mảy một cái. “Theo số thứ tự trên danh sách, yêu cầu các chiến hạm lần lượt rút lui về tọa độ khẩn cấp ngay.”

Dưới sự yểm trợ mạnh mẽ của hỏa lực ở các pháo đài khác, toàn bộ Báo Săn và Tuyết Phong trở lại boong tàu của pháo đài vũ trụ đầu tiên vốn đã bị đạn pháo làm cho thương tích đầy mình rồi theo hiệu lệnh, thực hiện bước nhảy siêu quang tốc rời đi.

Thấy quân đội loài người có dấu hiệu rút lui, Trùng tộc càng tấn công lên các pháo đài khác dồn dập và kịch liệt hơn khiến máy bay chiến đấu muốn rút về các pháo đài cũng gặp phải muôn vàn khó khăn. Mà lúc pháo đài thứ hai của Linh đánh thuê nhảy thoát thành công, phía trên dải đá khổng lồ bỗng như có mây đen giăng đầy - quân lính Trùng tộc rút khỏi mảnh đất Liên minh đã đánh tới.

Mạnh Hi Tông quyết định thật nhanh rồi ra lệnh: “Hạn cho mỗi pháo đài vũ trụ trong vòng một phút phải lập tức thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, thoát khỏi đây. Máy bay chiến đấu Lạc Đan quay trở về Minh Long ngay!”

Viên sĩ quan truyền tin chặt vật truyền đạt lại mệnh lệnh này đến các chiến hạm. Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này càng làm tăng thêm gánh nặng cho Minh Long.

Tựa như để minh chứng cho kết quả của quyết định này, mấy đầu đạn hạt nhân lặng yên không một tiếng động, tung hoành ngang dọc giữa không trung, cùng lúc bắn trúng thân hình to lớn của pháo đài vũ trụ. Minh Long gần như sắp lật úp, nặng nề chao đảo giữa vũ trụ bao la.

Trong Trung tâm tác chiến, ánh điện không ngừng chớp nháy, mọi người ngã nhào trên mặt đất, mặt mũi ai ấy đều bầm dập. Hạm phó lão đảo đứng lên, lập tức truyền lệnh sửa chữa khẩn cấp toàn bộ số phi thuyền bị hư hại nghiêm trọng đến tổ hậu cần mặt đất.

Mạnh Hi Tông vịn tay vào bảng điều khiển, đứng dậy, vết thương trên trán rớm máu, anh ngẩng đầu nhìn tốc độ rút lui của các pháo đài khác trên màn hình radar, đồng đặc nói: “Cố kiên trì trong vòng mười phút nữa!”

Đúng lúc này, viên sĩ quan truyền tin đứng bên, sắc mặt trở nên kỳ quái, buông tai nghe xuống. Cậu ta do dự một lát rồi ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi Tông.

“Ngài chỉ huy...” Cậu ta cân nhắc một chút rồi nói: “Chúng ta vừa nhận được thông báo từ Trùng tộc, bọn chúng nói, người phụ nữ của ngài đang nằm trong tay bọn chúng.”

Anh mắt lạnh như băng của Mạnh Hi Tông lập tức liếc qua, anh phẫn nộ quát: “Thượng úy Khải Sắt! Người cậu phải đi đón Báo Săn của phu nhân đang ở đâu?”

Viên sĩ quan kỹ thuật phụ trách liên lạc với Tô Di trước đó chặt vật đứng dậy, tay đỡ lấy đầu bê bết máu, cậu ta lập tức đi thẳng tới trước bảng điều khiển, nhanh chóng kiểm tra lại những ghi chép về Báo Săn truyền tới trên boong tàu. Song, cậu ta ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hi Tông với ánh mắt không sao tin nổi, nói: “Sĩ quan chỉ huy, Báo Săn vẫn chưa thấy quay về.”

Cùng lúc đó, tất cả những pháo đài khác gần như đều đã bị tiêu diệt sạch, chỉ còn lại chiến hạm Minh Long và khoảng mười chiếc chiến hạm cỡ trung, tạo thành hàng ngũ phòng vệ hình chữ nhật, bị đội quân hùng hậu của Trùng tộc sát sao vây trong không gian của dải đá khổng lồ.

“Ngài chỉ huy!” Sắc mặt Hạm phó hết sức khó coi. “Động cơ siêu quang tốc của chúng ta đã bị đạn pháo của Trùng tộc bắn trúng. Phải cần tới hai mươi phút để sửa chữa.”

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông trở nên sắc bén, anh nói: “Lệnh cho những chiến hạm khác thực hiện bước nhảy siêu quang tốc ngay lập tức!”

“Ngài chỉ huy!” Toàn thể các viên sĩ quan có mặt trong Trung tâm tác chiến cùng kinh hãi kêu lên.

“Ngài chuyển sang các chiến hạm khác trước đi.” Hạm phó kiên quyết nói. “Tôi sẽ chỉ huy Minh Long yểm trợ.”

Manh Hi Tông trầm mặc. Lúc này, viên sĩ quan truyền tin lại đưa tin Trùng tộc đã ngừng công kích. Sĩ quan truyền tin nói: “Ngài chỉ huy, Nữ vương Trùng tộc yêu cầu được nói chuyện với ngài.”

Manh Hi Tông gơ tay, ấn vào nút truyền tin trên bảng điều khiển, sau giây phút im lặng ngẩn ngủ, giọng nói của Nữ vương Trùng tộc vang vọng khắp Trung tâm tác chiến.

“Manh Hi Tông, trẫm không muốn giết người, cũng không muốn tiếp tục hy sinh một cách vô ích.” Một giọng nữ trầm thấp nhưng vô cùng tỉnh táo, mạnh mẽ vang lên.

“Liên minh cũng không trợ giúp cho người.” Cô ta nói: “Các người đã bị bỏ rơi, đầu hàng đi, chỉ cần người chấp thuận không can thiệp vào cuộc chiến giữa Trùng tộc và Liên minh nữa, sau khi chúng ta giành được thắng lợi, người chịu làm con dân của trẫm thì vẫn có quyền độc lập thông trị tinh cầu Tự Do. Điều kiện này, trẫm chỉ đưa ra một lần mà thôi!”

Màn hình trước mặt Manh Hi Tông bỗng hiện lên một bức ảnh phóng đại. Đó chính là hình ảnh được truyền đến từ chiến hạm của Trùng tộc.

“Nếu như người không đồng ý, trẫm sẽ giết người phụ nữ của người, sau đó sẽ phá hủy pháo đài của người.” Nữ vương nói. “Không có Manh Hi Tông, Lính đánh thuê sẽ chia năm xẻ bảy, sớm muộn gì cũng sẽ bị trẫm tiêu diệt sạch.”

Manh Hi Tông ngẩng đầu nhìn bức ảnh, trong lòng bất chợt đau nhói.

Tại một vùng đất trống nằm giữa dải đá khổng lồ tựa như hai bức tường cao ngất, bốn chiếc Báo Săn trên thân in hình chữ thập màu bạc bị mười chiếc chiến hạm Trùng tộc to gấp mười lần bao vây. Trên bụng các chiến hạm Trùng tộc in hình đôi mắt của Nữ vương, hùng hồn tuyên bố đó chính là đội quân cận vệ, nghe nói đây là đội quân với số lượng ít ỏi nhưng tinh nhuệ nhất Trùng tộc.

Có lẽ đã trải qua một trận ác chiến nên khung máy của chiếc Báo Săn này không còn nguyên vẹn nữa, một bên cánh đã hỏng, phần bụng bốc khói đen nghi ngút. Quân cận vệ rõ ràng ôm ý niệm muốn bắt sống nên không lập tức bắn hạ, mà Báo Săn cũng bất lực, không thể đánh trả. Hệ thống vũ khí của bọn họ đã bị hỏng nặng hoặc có lẽ đạn pháo và nhiên liệu đã tiêu hao gần hết.

“Phu nhân!” Một Tây Đình đứng bên cạnh Manh Hi Tông bỗng nhiên kinh hãi thét lên rồi bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

Manh Hi Tông cả người cứng ngắc, chống hai tay lên bảng điều khiển, mười ngón tay bấu chặt mép tấm kim loại, tựa như muốn xé nát máu thịt của cơ thể. Anh hơi cúi đầu, mái tóc ngắn đen tuyền gần như che lấp đôi mắt sáng rõ mà thâm thúy. Nhưng chỉ vài giây sau, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của anh chậm rãi, kiên quyết vang lên.

“Không!” Giọng nói của anh chưa bao giờ khô khan đến vậy. “Quyết không đầu hàng!”

Tất cả mọi người có mặt trong trung tâm chỉ huy nhất thời im lặng. Có nữ sĩ quan che miệng, ngăn tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt cứ thế cuồn cuộn chảy xuống như thác lũ.

Manh Hi Tông nhìn hình ảnh đột ngột dừng lại trên màn hình, chứng tỏ Trùng tộc đã cắt đứt tín hiệu liên lạc, chứng tỏ Nữ vương đã quyết định tàn sát.

Tất thấy các sĩ quan đều cúi đầu, im lặng tiếp tục làm công việc của mình. Hạm phó lần nữa hạ lệnh sửa chữa khẩn cấp động cơ siêu quang tốc đã bị phá hỏng. Đội trưởng đội không quân lệnh cho Báo Săn và Tuyết Phong triển khai một đợt công kích mới... Manh Hi Tông vẫn đứng bất động ở đó, không ngừng có người tới xin chỉ thị, anh cũng liên tiếp hạ mệnh lệnh mới.

Nhưng trong cơ thể vững vàng, bất khuất đầy sự quyết đoán của Manh Hi Tông, anh rõ ràng cảm nhận được một nỗi đau đang chậm rãi lan tỏa. Cơn đau buốt tựa như dòng nước lạnh giá tan chảy từ núi băng nhẹ nhàng luồn lách khắp các góc ngách tế bào trong cơ thể, khiến anh dần chết lặng.

Cho tới tận bây giờ, anh cũng không ngờ mình lại có lỗi với một người phụ nữ nhiều đến vậy. Ngay từ khi mới bắt đầu, không hỏi cô có bằng lòng hay không đã mạnh mẽ cưỡng đoạt thân thể cô, cũng chỉ vì muốn khóa chặt phần ký ức và bí mật đã bị lãng quên của chính mình.

Anh biết cô chẳng có mong ước gì nhiều ngoài việc tìm được quê hương, thậm chí còn chẳng màng tới quyền lực hay tiền tài. Mà khi bị anh biến thành vật cứng nhốt lại để nuôi dưỡng, cô lại động lòng... Anh biết điều đó, bởi trong lúc cô lơ đãng nhìn anh, ánh mắt đó khiến trái tim của bất cứ người đàn ông nào cũng phải tan chảy. Nhưng rõ ràng bên trong con người cô có một sự dũng cảm cũng như cô độc khác hẳn những người khác, kiêu ngạo đến nỗi chưa bao giờ nguyện ý trao cho ai trái tim của mình.

Cho đến khi anh hết lần này đến lần khác đẩy cô vào chỗ chết!

Lần đầu tiên là cuộc tập kích trên không đã được chuẩn bị nhiều ngày, ở trước mặt toàn quân, anh không thể giữ cô lại, chỉ có thể cho cô một lời hứa hẹn, buộc cô phải tiếp tục sống sót.

Mà lúc này, dựa vào sự kiên cường của chính mình, cô liều mạng quay về bên anh trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh, nhưng anh lại vì mấy vạn quân lính đánh thuê không thể chết trận một cách vô ích, vì toàn bộ trận chiến đã được an bài mà đành nhẫn tâm một lần nữa đẩy cô vào chỗ chết.

Đúng lúc này, viên sĩ quan truyền tin phụ trách ghi chép lại phương hướng đã phong tỏa tín hiệu của chiếc Báo Săn chờ đón người Tô Di lúc trước bỗng nhiên ghen ngào báo cáo: “Ngài chỉ huy, chúng ta đã mất đi một trong bốn chiến thuyền của bọn họ. Bọn họ không chịu bị bắt làm tù binh, Thiếu tá Y Đại vừa ra lệnh... để bọn họ đâm vào dãy đá khổng lồ tự sát.”

Mạnh Hi Tông chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân đều trở nên đông cứng, trong lúc nhất thời, không sao thốt nên lời.

“Chiếc phi thuyền chiến đấu thứ hai.” Giọng nói của viên sĩ quan truyền tin như chết chìm trong con số. “Chiếc thứ ba.”

“Ngài chỉ huy! Để tôi đi cứu phu nhân! Để tôi đi!” Mộ Tây Đình hét lớn một tiếng rồi chạy nhanh ra phía ngoài Trung tâm chỉ huy.

Nhưng đúng lúc này, viên sĩ quan truyền tin lại tháo tai nghe xuống, vẻ mặt cậu ta cơ hồ không hề thay đổi, báo cáo: “Bốn chiếc phi thuyền chiến đấu, toàn bộ đã đâm thẳng vào dãy đá khổng lồ tự sát.”

Mộ Tây Đình vội vàng đứng lại. Vẻ mặt Mạnh Hi Tông lúc này u ám như không gian sâu thẳm, đen tối ngoài vũ trụ bao la kia. Anh vẫn im lặng, đứng yên bất động.

Rất cuộc, anh đã đánh mất người phụ nữ của mình, bằng cách dứt khoát, thẳng thắn mà cũng khắc cốt ghi tâm nhất.

53. Chương 54: Người Hùng Của Em

Mặc dù chỉ là kết quả dò xét trên radar chứ không tận mắt chứng kiến nhưng trong đầu Mạnh Hi Tông vẫn không ngừng hiện lên cảnh tượng thảm khốc khi Báo Săn lao mình vào dãy đá khổng lồ tự sát. Anh nghĩ, trong vài giây ngắn ngủi trước khi chết, nhất định cô đã rất đau đớn. Anh cũng không sao tưởng tượng nổi cơ thể mềm mại, mịn màng đó của cô sẽ có lúc biến thành tro bụi. Song, với tình hình hiện giờ, anh không thể cứ mãi đắm chìm trong nỗi nhớ nhung quận thất ấy.

“Phía trước có đạn hạt nhân đột kích!” Viên sĩ quan kỹ thuật hét lên một tiếng, mọi người lập tức bình tĩnh khỏi cảm giác tiếc thương hành động tự sát oanh liệt của đội Báo Săn, ai nấy đều nhìn sang Ngài chỉ huy, chờ đợi mệnh lệnh của anh. Mạnh Hi Tông ép bản thân phải lấy lại bình tĩnh, đè nỗi đau thương như nước biển đang cuộn cuộn trào dâng kia xuống tận đáy lòng.

“Mạn trái chuyển hướng ba mươi lăm độ! Bắn chặn đường của địch!” Anh hạ lệnh một cách ngắn gọn.

Nhưng anh và tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết, pháo đài lỗ chỗ vết đạn bắn này có chịu được thêm một đợt tập kích hạt nhân nữa hay không cũng không còn được quyết định bởi chiến thuật nữa mà đã hoàn toàn trông chờ vào ý trời mất rồi. Trên radar, hơn mười đầu đạn hạt nhân bay với tốc độ cực nhanh, tập trung xông thẳng về phía pháo đài vũ trụ. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một ý niệm. Từ trước đến nay, anh nào có sợ gì cái chết. Nhất là được chết chung một vùng trời với người phụ nữ mình yêu, cũng coi như anh đã không uổng phí quãng thời gian tự do tự tại tuyệt vời nhất.

Năm phút trước khi Báo Săn tự sát.

Khi tần số truyền tin vang lên giọng nói của Mạnh Hi Tông: “Tuyệt đối không đầu hàng”, Tô Di và những người khác cũng không vì thế mà sinh lòng oán hận hay cảm thấy sợ hãi.

Khi bị đội quân tinh nhuệ của Trùng tộc bao vây, lúc không còn đủ lực để đánh trả, bọn họ cũng đã dự cảm được kết cục của mình. Song khi chiến hạm của quân cận vệ từ từ tới gần, Thiếu tá Y Đại đang bị trọng thương bỗng nhiên lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Ông đây tình nguyện chết chứ nhất quyết không để lũ Trùng tộc chúng mày bắt làm tù binh lần nữa.” Rồi ở tần số truyền tin, anh ta lẳng lặng nói với Tô Di: “Phu nhân, thứ lỗi cho tôi có mắt như mù. Ngài chỉ huy nhất định sẽ rất tự hào về cô.”

Ly Tử đang ngồi trên cùng một chiếc phi thuyền chiến đấu với Y Đại cũng ghen ngào nói xen vào: “Mèo Hoang, không nhiều lời nữa. Kiếp sau, chúng ta nhất định vẫn là cộng sự.”

Trong sự tĩnh lặng khiến người ta cảm thấy bức bối, Báo Săn của Thiếu tá Y Đại bỗng nhiên vọt thẳng lên, tựa như một quả đạn pháo sắp cháy hết, lao vào dải đá khổng lồ còn cứng rắn và bền chắc hơn cả kim loại. Kim loại công nghệ cao rắn chắc và kiên cố nhất đụng vào tảng đá im lìm cả ngàn vạn năm trong vũ trụ bao la. Tảng đá không chút sụt mẻ nhưng Báo Săn đã vỡ vụn thành từng mảnh. Có lẽ, màn tự sát này vô cùng chấn động nên ngay cả đám cận vệ Trùng tộc cũng phải kinh ngạc, tạm ngừng mọi hành động trong chốc lát.

Sau đó, đến chiếc thứ hai, thứ ba...

Mọi người có mặt trên Báo Săn đều nhìn sang Tô Di, chờ đợi quyết định của cô. Nước mắt đã làm nhòe tầm nhìn của Tô Di. Cô nhìn từng đồng đội tan thành mây khói trong dãy đá khổng lồ, tựa như thấy kết cục sắp tới của chính mình... Cô sẽ chết một cách oanh liệt và kiên cường giữa dãy đá này, chết ở một nơi chỉ cách Mạnh Hi Tông có vài kilômét.

Trong nháy mắt, cô nghĩ tới cha mẹ mình ở Trái đất xa xôi, tuy rằng cơ hội tìm kiếm cố hương đã trở nên xa vời, khó với tới nhưng cho đến tận hôm nay, trải qua biết bao ngày mòn mỏi, rốt cuộc kết cục lại là... cô vĩnh viễn sẽ không thể trở về được nữa. Không còn được nhìn thấy nụ cười của người thân, không còn được ngắm khuôn mặt bạn bè... Nhưng điều khiến cô khó chịu gấp bội chính là Mạnh Hi Tông gần ngay trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Cô không hề hận anh chút nào. Cô hiểu anh phải gánh vác trên vai tính mạng của hơn mười vạn binh sĩ, hiển nhiên anh phải hành động theo kế hoạch đã định sẵn, đâu thể vì cô mà dễ dàng đầu hàng quân địch?

Nhưng cô không cam lòng, thực sự không cam lòng. Trăm đắng nghìn cay cô cố gắng vượt qua cũng chỉ vì mong một ngày được trở về bên anh, nhưng rốt cuộc lại thất bại chỉ trong chớp mắt. Chiến tranh chẳng khác nào một lưỡi dao vô tình, cắt đứt sự ràng buộc mong manh giữa hai người.

Cô chết rồi, anh sẽ thế nào? Nếu như chiến tranh thắng lợi, khi đạt được địa vị và quyền lực lớn mạnh hơn, khi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, liệu anh có nhớ tới một cô gái tên là Tô Di, người đã vì anh mà hy sinh trong dải đá khổng lồ giữa vũ trụ bao la và u tối? Liệu anh có giống như cô bây giờ, đau đớn như thể trái tim đang nát tan thành từng mảnh?

Một ngày nào đó trong tương lai, nếu có cơ hội tìm thấy địa cầu, đứng trên mảnh đất quê hương cô, liệu anh có nhỏ xuống một giọt lệ xót thương tưởng niệm? Tưởng niệm thân xác và linh hồn này của cô? Còn cả tấm lòng ngưỡng mộ to lớn như thể bao phủ cả dãy đá khổng lồ này nhưng lại chưa bao giờ dám nói ra miệng?

Không, cô không muốn như vậy.

Cô bật khóc rồi nắm chặt lấy cần điều khiển. Cô không muốn anh yêu cô. Cô thà chấp nhận giả thiết đó chứ tuyệt đối không muốn anh giống cô lúc này, vì vĩnh viễn không thể có được người ấy bên cạnh mà ruột gan như đứt thành từng khúc. Lòng bàn tay cô nóng hổi, trái tim cũng vì thế mà nóng bừng lên. Tất thấy mọi thứ trong nháy mắt chỉ còn là điện quang và đá lửa, tảng đá khổng lồ nhanh chóng hiển hiện ngay trước mắt. Giống như rất nhiều lần trước đây, tảng đá đen tối đó vẫn lẳng lặng nhìn cô, cơ hồ đã nhìn đến hàng ngàn, hàng vạn năm, như lần đầu tiên nhìn thấy cô bay vào vũ trụ, nhìn cô và Lăng Tranh bước từng

bước chậm rãi giữa không gian mênh mông, nhìn cô rõ ràng là không muốn nhưng vẫn cố chấp ra ngoài làm nhiệm vụ. Còn bây giờ là nhìn cô tan biến thành cát bụi...

Cô nhắm chặt mắt lại.

Cú va đập mãnh liệt khiến Báo Săn lắc lư dữ dội, ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng kim loại bị xé toạc. Cô biết quá trình này cũng không dài lắm, Báo Săn rất nhanh sẽ biến thành những hạt bụi li ti. Mà bọn họ không chết vì bị nổ tung thì cũng sẽ chết vì bị văng vào không gian, trong vòng mười giây, do chênh lệch áp suất, chẳng mấy chốc toàn thân sẽ nứt toác, vỡ thành từng mảnh. Đó là một quá trình diễn ra rất nhanh chóng, cô sẽ không cảm thấy quá đau đớn. Song, khi cô vô thức ôm chặt lấy đầu, khi tất cả mọi người trong Báo Săn đều coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, mặc dù hệ thống kiểm soát của Báo Săn vì bị va đập mà tóe lửa, không còn nhảy bèn nữa, mặc dù cảm giác chấn động khiến xương cốt họ gần như rụng rời... nhưng không hề có cú nổ nào xảy ra. Thời khắc va chạm bỗng nhiên ngừng lại. Thao tác điều khiển máy bay của Tô Di vô cùng chính xác, vậy mà lúc này lại xảy ra sa sót.

Bọn họ vẫn chưa chết.

Tô Di ngẩng đầu. Không thể nào, sao có thể xảy ra sai sót được chứ?

Nhưng thiết bị máy móc đã không còn nhảy nữa, cô chỉ có thể dựa vào mắt thường để nhìn ra bên ngoài. Đó là một cảnh tượng vô cùng kỳ quái! Báo Săn của bọn họ đang dán chặt vào bề mặt phiến đá khổng lồ. Chỉ có một khả năng, đó là trong khoảnh khắc 0 giờ 0 phút 0 giây ngay khi tiếp xúc, tảng đá khổng lồ đó đã di chuyển vị trí, khiến cú va chạm bị dừng đột ngột.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lòng cô bất giác dấy lên cảm giác vui sướng tốt cùng - chẳng lẽ Mạnh Hi Tông đã can thiệp?

Cũng không đúng! Sao anh có thể di chuyển vị trí của một dải đá khổng lồ có thể tích còn lớn hơn cả vệ tinh Windsor?

“Trung úy... Cô xem kia!” Một gã thanh niên trên Báo Săn há hốc miệng, nhìn ra phía ngoài mặt kính thủy tinh. Thậm chí, ngay cả Chu thiếu cũng có vẻ kinh ngạc, ngồi thẳng người dậy.

Tô Di quay đầu nhìn lại, hoàn toàn ngây dại.

Vũ trụ sâu thẳm gần như bị lửa đạn phía xa xa chiếu rọi khiến cho sáng bừng lên. Mà bên dưới bầu trời, nơi dừng chân của mười chiếc phi cơ chiến đấu của đội quân cận vệ Nữ vương vốn đang bao vây đám người Tô Di trong một dãy đá hẹp dài khác, bỗng nhiên thay đổi phương hướng. Nó đang chuyển động, tảng đá khổng lồ kia đang chuyển động!

Nó như thể một cánh tay dài được tạo ra từ tảng đá khổng lồ cứng chắc, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chậm rãi đẩy mạnh về phía quân cận vệ. Đối phương có lẽ cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sợ hãi đến ngất người, vì thế bọn chúng đã bỏ lỡ cơ hội trốn thoát. Trong lúc quân cận vệ chuyển hướng đối mặt với tảng đá khổng lồ thì một tảng đá khác với tốc độ có thể nói là quá nhanh nhẹn so với thể tích khổng lồ của mình đang nặng nề lao về hướng bọn chúng.

Đám người Tô Di giương mắt chờ đợi mà nhiệt huyết sôi trào. Bọn họ trừng mắt nhìn tảng đá lớn ép quân cận vệ vào một tảng đá lớn khác, không để lại chút khe hở... Mấy giây sau, hai tảng đá từ từ tách ra, ở giữa rơi xuống mấy thứ bẹp gí, cứ thế lao thẳng vào vũ trụ mênh mông... Đội quân cận vệ hùng mạnh của Nữ vương Trùng tộc mà ngay cả Lính đánh thuê cũng phải e ngại này, cứ như vậy mà bị tiêu diệt sạch. Mà thứ giết chết bọn chúng, chính là...

“Trung úy, đó là vũ khí gì vậy?” Rebecca run giọng hỏi.

Tô Di nhìn chằm chằm hai tảng đá lớn vừa khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, bất động bên ngoài vũ trụ kia, hàm hồ đáp lại Rebecca bằng chất giọng khô khốc: “Đó chính là... dãy đá khổng lồ.”

Dường như để minh chứng cho lời nói của cô, Báo Săn bỗng rung lắc kịch liệt, sau đó liền khôi phục lại vẻ trầm mặc vốn có.

“Chuyển động, chúng ta đang chuyển động!” Phụ lái kính ngạc hô lên.

Tô Di nhìn cảnh sắc bắt đầu thay đổi bên ngoài khoang thuyền, mà dưới tình huống Báo Săn hoàn toàn mất đi lực tác động, khoảng cách giữa bọn họ và tảng đá càng lúc càng xa. Cô nhìn vào gương chiếu hậu, chỉ thấy một khối đá đen khổng lồ tựa như cánh tay sống nhắc Báo Săn của cô lên cao, đưa bọn cô rời xa khỏi chiến trường khốc liệt.

“Mẹ kiếp, tảng đá đó là sinh vật sống!” Chu thiếu khê thốt một tiếng.

Những lời này tựa như búa tạ giáng vào lòng mỗi người. Trong đầu Tô Di không ngừng hiện lên hình ảnh mỗi lần cô bay qua dây đá khổng lồ này, nó chưa từng xảy ra hiện tượng di chuyển vị trí, cũng chưa từng có bất cứ biến động nào. Rốt cuộc là nó thực sự “sống” hay bị một thế lực nào đó thao túng?

Nhưng ai có thể thao túng được một tảng đá chứ? Thực sự quá kinh ngạc!

Không ai cả!

Cánh tay đá vẫn đang đưa bọn họ tiến về phía trước, nâng lên một vị trí đủ cao. Bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng toàn cảnh cuộc chiến diễn ra bên trong dây đá khổng lồ. Đồng thời, bọn họ cũng tin tưởng, dây đá này thực sự là sinh vật “sống”. Vậy đâu phải là dây đá gì chứ, đây rõ ràng là một người đá khổng lồ!

Dây đá ngày xưa chiếm cứ một khoảng không gian rộng lớn. Vậy mà hôm nay, ước chừng một phần ba dây đá phía dưới bọn họ, chẳng biết từ lúc nào đã lẳng lặng di chuyển vị trí. Thoạt nhìn, trông chúng không hề ngổn ngang, cũng chẳng hề ngay ngắn. Chúng rõ ràng tạo thành hình người, lẳng lặng “nằm” giữa không gian. Một cánh tay của nó nâng đám người Tô Di lên. Mới vừa rồi ép chết bọn quân cận vệ chính là hai ngón chân của nó. Mà ở gần phần đầu trông trái là một chiếc pháo đài vũ trụ quen thuộc đang cùng hơn tám chiếc phi cơ chiến đấu của Trùng tộc giăng co.

Không biết điều gì đã khiến người đá khổng lồ này bị tác động? Trong lịch sử ghi chép mấy nghìn năm qua của tinh hệ Vĩnh Hằng, nó vẫn tồn tại một cách im lìm như thể tựa như một đứa con của vũ trụ, lẳng lặng bảo vệ tinh hệ. Thế mà lúc này, chẳng biết nó đã thay đổi hình dạng từ khi nào, thực sự đã “thức tỉnh” rồi.

Tất cả cứ im lặng như vậy, mọi người có mặt trên Báo Săn đưa mắt nhìn nhau, đều không dám tin tưởng vào sự may mắn kỳ diệu này. Song, sau giây phút hứng khởi ngẩn ngui, Tô Di lại dõi mắt nhìn xuống pháo đài vũ trụ đang bị phi cơ chiến đấu của Trùng tộc bao vây kia. Lửa đạn không ngừng gia tăng trên thân người đá, khiến thân thể nặng nề của nó rung lắc kịch liệt, tựa như ngay cả tảng đá dưới chân Tô Di cũng chấn động theo. Đó là Mạnh Hi Tông, cô biết đó chính là Mạnh Hi Tông. Nhưng anh lao vào chốn tử địa này để làm gì?

“Anh nói xem, người đá này có thể nghe hiểu chúng ta nói gì không?” Rebecca kinh ngạc hỏi Chu thiếu. “Nó vừa mới tiêu diệt chiến hạm của Trùng tộc để cứu chúng ta đó!”

“Ngài chỉ huy!” Phụ lái và Tô Di nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu phía dưới, gần như muốn rơi lệ.

“Đỡ tôi ra ngoài khoang thuyền!” Tô Di run giọng, nói với người phụ lái.

Người phụ lái kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cô, cô đành lặp lại lần nữa: “Thiếu úy, sửa sang lại trang phục du hành vũ trụ và mũ bảo hộ rồi đỡ tôi ra ngoài khoang thuyền.”

Hai người thắt chặt dây an toàn, phụ lái đỡ Tô Di ra ngoài. Bởi vì đi lại không tiện nên Tô Di phải bám chặt vào tảng đá, cậu phụ lái mới có thể dìu cô đi được. Trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, hai người từ từ men theo tảng đá lớn chỗ Báo Săn, lơ lửng “đi” đến chỗ “kê ngón tay” người đá. Mặc dù đã từng nhiều lần du hành ngoài vũ trụ nhưng đây là lần đầu tiên Tô Di đi lại trên thân gã người đá khổng lồ này. Thoáng nghiêng đầu nhìn xuống, đó là khoảng không gian vô cùng vô tận và khối lửa đạn bom liên miên không dứt trong dây đá khổng lồ. Mạnh Hi Tông còn có thể kiên trì được bao lâu đây?

Sau khi hít sâu một hơi, Tô Di mở máy khuếch đại âm thanh trên mũ bảo hộ, gần như áp sát mặt vào tảng đá, hét lớn: “Mày có nghe được tao nói gì không? Có nghe thấy không?”

Không hề có tiếng đáp lại.

Tô Di tự nhiên thấy suy nghĩ của mình thực sự quá ngây thơ, cứ coi như tảng đá này có ý thức đi chẳng nữa nhưng sao có thể nghe hiểu những lời cô nói? Cô và cậu phụ lái ghé vào “kê ngón tay”, ngồi xuống. Cậu phụ lái lo lắng hỏi: “Chúng ta nên làm thế nào bây giờ, Trung úy?”

Tô Di nhìn chiến hạm Minh Long phía xa xa bên dưới, chỉ cảm thấy trái tim bị bóp nghẹt. Cảnh tượng người đá đập chết quân cận vệ ban nãy lại thoáng hiện ra trước mắt. Cô không từ bỏ ý định, lần nữa gào lên: “Tao muốn đi cứu anh ấy! Nếu mày có thể cứu được tao thì cầu xin mày hãy cứu cả anh ấy!”

Cậu phụ lái thầm nghĩ Tô Di thực sự phát điên rồi. Mọi người trên Báo Săn không nghe rõ Tô Di nói gì nhưng cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên trước hành động kỳ quái của cô. Tô Di cũng không nói rõ được lý do tại sao mình lại muốn nói chuyện với tảng đá này, có lẽ là bởi trước đây, cô cũng đã từng lầm bầm than thở rất nhiều với nó, hay là bởi nóng lòng muốn cứu Mạnh Hi Tông cho nên cô mới hoảng loạn đến thế?

Nghĩ tới đây, cô lại cảm thấy đầu óc choáng váng. Có lẽ vì mấy ngày qua bị mất máu và kiệt sức, tâm trạng lại thay đổi đột ngột nên mọi vật trước mắt cô bỗng nhòa đi rồi hoàn toàn biến thành màu đen u ám. Cô cảm thấy nản lòng. Nếu như không có viện binh, chiến hạm Minh Long sẽ phải chống đỡ thế nào đây?

Cậu phụ lái ở bên bỗng nhiên kinh ngạc ngẩn đầu, Tô Di liền quay lại, nhìn theo ánh mắt cậu ta, thấy trong khoang điều khiển cách một tấm kính thủy tinh của Báo Săn, mọi người ai nấy đều tỏ ra hoảng sợ, cổ sức vấy tay như muốn cảnh báo họ điều gì đó. Tô Di và cậu phụ lái quay lại, lập tức ngây người. Đá đen, tảng đá đen cứng ngắc và lạnh lẽo, mấy khối đá khổng lồ xếp thành một cánh tay to lớn khác của người đá, từ nơi xa, chậm rãi duỗi về phía bọn họ.

“Nó muốn làm gì vậy?” Cậu phụ lái lầm bầm.

Cánh tay đá càng lúc càng tiến lại gần, chỉ cần một cái “vỗ tay” của nó thôi là bọn họ sẽ tan xương nát thịt, thậm chí đến mảnh vụn cũng chẳng còn. Phụ lái theo phản xạ, lập tức rút khẩu súng bên hông ra, nhắm thẳng về phía nó nhưng lại bị Tô Di ngăn lại. Lúc này, tầm nhìn của mọi người trên Báo Săn đã hoàn toàn bị tảng đá đen kia che lấp - mà đó mới chỉ là một đầu ngón tay của nó mà thôi.

Sau đó...

Nó đưa ngón tay này xuống.

Đúng vậy, ba khối đá lớn tạo thành một ngón tay, thể tích gần bằng một chiến hạm cỡ trung, từ từ cong xuống, lẳng lẳng dừng trước mặt Tô Di, tựa như một cái sân bóng trống trải. Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Tô Di đứng bật dậy.

“Đưa dây thảm dò cho tôi, cậu ở lại chỗ này.” Cô nói với cậu phụ lái. Phi công Linh đánh thuê khi đến những tình cầu xa lạ thường mang theo người một chiếc khoan thăm dò cỡ nhỏ và dây thừng.

Sau đó, cô chậm rãi “đi” lơ lửng trên khối đá khổng lồ đó. Trước mắt là một tảng đá đen vô cùng rắn chắc và lạnh lẽo. Nhưng tảng đá im lìm, trầm mặc cả nghìn năm này lại khiến Tô Di cảm thấy vô cùng ấm áp và yên bình. Ngay khoảnh khắc cô nghĩ mình chắc chắn sẽ chết, nó lại đột nhiên thức tỉnh như một kỳ tích, cứu cô sống sót. Cuộc gặp gỡ này thật kỳ diệu và may mắn biết bao. Tô Di có cảm giác tất thấy những cực khổ, dằn vặt, đau lòng và bất an cô từng trải qua kể từ khi bắt đầu tỉnh lại ở tình hệ này, vì sự cứu vớt của người đá mà trở nên vô cùng đáng giá. Nếu như nói số phận đã từng ném cô xuống tận đáy xã hội thì bây giờ người đá khổng lồ trầm mặc mà dịu dàng này lại mang sự may mắn gấp bội trả lại cho cô.

Cô lần một vòng tới chỗ “kê ngón tay”. Tựa hồ có thể cảm nhận được sự di chuyển của cô, bàn tay kia trong quá trình thu về dường như chậm rãi và cẩn trọng hơn. Bên cạnh đó, hai ngón tay của nó đồng thời duỗi ra, cẩn thận đặt Tô Di vào một nơi an toàn. Tô Di ngồi xuống, dùng dây thừng thăm dò thay thế cho dây an toàn, buộc chặt vào thân mình, tránh bị mất trọng lực mà bay vào không trung. Cô móc khẩu súng lục giấu trong người ra - mặc dù cô thừa biết với sức mạnh và thể tích của khối đá trước mặt, vũ khí của loài người chẳng qua chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi mà thôi.

“Người đá!” Sau khi đã trải qua mọi cung bậc cảm xúc vui buồn lẫn lộn, giọng nói của cô không còn vẻ bi thương đè nén nữa mà trở nên vô cùng phấn chấn và ngập tràn hy vọng. “Đi! Đi cứu... người đàn ông của tôi!”

54. Chương 55: Gánh Nặng Trên Vai

Cuối vách đá cheo leo của dãy đá khổng lồ màu đen, tám chiếc pháo đài của Trùng tộc xếp thành hình quạt. Bọn chúng lần lượt phóng đạn hạt nhân, vẽ thành những vết sáng dài giữa vũ trụ rộng lớn, bắn thẳng vào chiến hạm Minh Long.

Còi báo động nhận được tín hiệu dày đặc của đạn hạt nhân đang bay tới, liền hú inh ỏi. Hạm phó vẫn chưa từ bỏ ý định, tức giận hét lên với bộ phận sửa chữa: “Tôi muốn nhảy siêu quang tốc! Ngay lập tức!” Lòng bàn tay của các sĩ quan kỹ thuật đỏ đầy mồ hôi lạnh, người nào người nấy đều hết sức căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình máy tính trước mặt, đảm bảo độ chính xác của pháo đài, hệ thống phòng ngự đã đạt đến trạng thái tốt nhất. Hỏa tiễn chặn đường đã được phóng ra hết nhưng chỉ ngăn được một số đầu đạn hạt nhân. Những đốm lửa đỏ rực, khổng lồ không ngừng tóe ra trên quỹ đạo công kích. Từng chiếc Báo Săn và Tuyết Phong chở đám Lính đánh thuê nhiệt huyết cuối cùng điên cuồng gào thét, tấn công mãnh liệt vào pháo đài vũ trụ của Trùng tộc.

Nhưng giữa quân địch và quân ta có sự chênh lệch lực lượng vô cùng lớn, số lượng đạn hạt nhân bắn ra ngày càng nhiều, phá tan tất cả mọi hỏa tiễn cản trở, cứ thế lao thẳng tới thân hình vốn đã chi chít vết đạn của chiến hạm Minh Long. Trong lòng mọi người nóng như lửa đốt, thấp thỏm, bất an, chờ đợi cú va đập sứt đầu mẻ trán tiếp theo, thậm chí có thể tan xương nát thịt... Nếu như Minh Long không thể chống đỡ nổi đợt công kích này mà nổ tan tành, bọn họ sẽ rơi vào vũ trụ u tối. Lúc đó, dù viện binh có tới kịp, một lưới bắt gọn đám Trùng tộc kia thì bọn họ cũng không thể thoát khỏi cái chết! Chỉ có Mạnh Hi Tông vẫn đứng hiên ngang trước bảng điều khiển. Anh ngẩng đầu nhìn lên màn hình radar, sắc mặt kiên định như nước.

Anh đang đánh cuộc.

Anh tiêu tốn nhiều thời gian như vậy, thậm chí không tiếc thân mình lao vào nguy hiểm để tiêu diệt một nửa binh lực của Trùng tộc, thậm chí dự được quân chủ lực còn lại của chúng đến đây. Nếu lúc này, quân viện trợ đến kịp thì chuyện cho Trùng tộc một đòn trí mạng sẽ không phải là việc gì quá khó khăn. Nữ vương Trùng tộc biết rất rõ tầm quan trọng của anh đối với quân Lính đánh thuê, vì thế nên cô ta mới cố ý bắt anh làm tù binh. Chỉ cần anh còn ở lại đây thì binh lực của Trùng tộc sẽ không rút lui. Chỉ là, có thể qua được cửa ải này hay không thì còn phải xem ý trời thế nào.

“Chuẩn bị kích hoạt loạt đạn hạt nhân thứ nhất... Ba mươi giây, hai mươi chín, hai mươi tám, hai mươi bảy...” Viên sĩ quan kỹ thuật khẩn trương đếm ngược.

Ánh mắt anh dần trầm xuống, nhìn vào khoảng không rộng lớn bao la bên ngoài tấm kính thủy tinh trong suốt trước Trung tâm chỉ huy tác chiến. Trong không gian tối đen như mực đó, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bay chậm chạp của đầu đạn hạt nhân bên phía Trùng tộc. Những đầu đạn xếp thành hình mũi tên, hùng hổ bay thẳng về phía chiến hạm Minh Long.

Trong lòng Mạnh Hi Tông mặc niệm một cái tên.

Tô Di!

Bóng đen, chợt có một bóng đen lao vút tới. Mạnh Hi Tông nhíu mày khó hiểu, dán mắt nhìn về phía vật thể lạ đang chắn trước ô kính thủy tinh phía đầu chiến hạm. Viện quân ư? Không phải. Trên radar, ngoài tín hiệu của pháo đài Trùng tộc ra thì không hề có bất cứ tín hiệu nào khác. Vậy đó là cái gì? Chẳng lẽ là chiến hạm hoặc vũ khí mới của Trùng tộc?

Nhưng khi cửa kính của khoang lái bị vật thể lạ đen sì bao phủ hơn nửa, viên sĩ quan kỹ thuật liền mở cabin, lấy ống nhòm nhìn về phía trước. Tất cả mọi người đều sợ đến ngây ngẩn. Đó hiển nhiên là những tảng đá, hay chính xác là dãy đá khổng lồ ngay bên cạnh chiến hạm của bọn họ. Chúng đứng trước chiến hạm không quá một trăm thước, cứ thế xuất hiện một cách thông thả mà kỳ lạ. Mọi người ai nấy đều dán mắt nhìn mấy tảng đá lớn xếp liền nhau thành một dải đá thô to, sau đó từ từ chiếm cả khoảng không phía trước, chắn hết tất cả đường đi của loạt đạn hạt nhân vừa được kích hoạt.

Cảnh tượng này thật không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn vượt qua phạm vi hiểu biết của mọi người. Điều này thực sự khiến quân của Mạnh Hi Tông còn cảm thấy căng thẳng, khiếp hãi hơn cả sự đột kích

bằng đạn hạt nhân của Trùng tộc. Ngay cả Mạnh Hi Tông cũng phái nhú chặt chân mày, âm thầm kinh ngạc.

Bên trong Trung tâm chỉ huy tác chiến bỗng yên tĩnh đến kỳ lạ, giọng nói của viên sĩ quan kỹ thuật đang đếm ngược càng lúc càng nhỏ: “Năm, bốn, ba, hai, một...”

Tầm kính trước mặt Mạnh Hi Tông trở nên đen sì. Không hề có một ánh sao, cũng không có bất cứ khói bom lửa đạn nào. Chỉ có một màu đen thuần túy, phủ kín mọi thứ trước mặt họ.

Đạn hạt nhân nổ tung.

Dãy đá khổng lồ trước mặt chấn động, lắc lư. Sự rung lắc mãnh liệt đó khiến chiến hạm Minh Long lung lay dữ dội theo sóng xung kích. Những tia sáng vàng rực trong nháy mắt đã lọt qua những kẽ hở của tầng đá đen, đó chính là chùm tia lửa tóe ra khi đạn hạt nhân lao vào bề mặt của tầng đá. Những cục đá vụn như những viên đạn pháo vỡ tung bắn ra bốn phía, gần một nửa số đó va đập vào chiến hạm Minh Long, khiến cả chiến hạm phút chốc rung lắc kịch liệt, bề mặt cứng chắc bị đập đến nổi khắp nơi đều có lỗ thủng.

Dư âm của vụ nổ duy trì khoảng hơn một phút đồng hồ. Ánh lửa tắt dần, chiến hạm Minh Long lần nữa khôi phục lại sự ổn định. Hạm phó vừa nghi hoặc vừa kích động lệnh cho đội kiểm tra đi tu sửa gấp; các sĩ quan kỹ thuật lập tức rà soát, đối chiếu các mục số liệu; Mạnh Hi Tông vẫn đứng trước bảng điều khiển, ánh mắt dán chặt vào khoảng không tối đen như mực trước cabin.

“Ngài chỉ huy, đó là viện quân sao?” Có người lên tiếng hỏi.

Mạnh Hi Tông trầm mặc. Ngay cả anh cũng không biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra. Tại sao dãy đá khổng lồ này lại đỡ đạn giúp chiến hạm Minh Long? Là muốn giúp đỡ Lính đánh thuê hay xuất phát từ mục đích nào khác?

Đúng lúc này, viên sĩ quan kỹ thuật tinh mắt nhìn thấy cái gì đó, lập tức đứng dậy báo cáo: “Ngài chỉ huy! Tầng đá khổng lồ đó... đã nhanh chóng di chuyển về phía sau!”

Mạnh Hi Tông nhìn chằm chằm ra phía ngoài tầm kính thủy tinh. Tầng đá khổng lồ tựa như một chiếc khiên chắn màu đen thẫm đang cách bọn họ càng lúc càng xa.

“Báo cáo, toàn bộ pháo đài của Trùng tộc đã tạm ngừng công kích, hiện đang đứng bất động tại chỗ.”

Mạnh Hi Tông trầm ngâm. Lúc này, Trùng tộc tạm ngừng công kích là lẽ đương nhiên. Có lẽ bọn chúng cũng nóng lòng muốn biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Đáp án cho sự biến đổi tình thế của cuộc chiến và sự xoay chuyển vận mệnh của Mạnh Hi Tông cùng toàn bộ chiến hạm Minh Long cuối cùng cũng được vén màn. Tầng đá khổng lồ che chắn loạt đạn hạt nhân ban nãy cho Minh Long đang từ từ lùi ra xa thì một tầng đá khác bỗng nhiên tiến tới. Chỉ là lúc này, nó lại trực tiếp tiến đến gần theo hướng từ trên xuống, hơn nữa, vận tốc còn nhanh hơn tầng đá trước nhiều. Kể cả không có hình ảnh vừa được chụp lại ngoài không gian kia thì mắt thường cũng có thể nhìn thấy dãy đá khổng lồ đen sì, lởm chởm đó đang từ từ xếp thành hình năm ngón tay người rồi túm chặt lấy phần đầu của chiến hạm Minh Long. Sau đó còn xuất hiện thêm một phiến đá bằng phẳng tựa như lòng bàn tay người. Mà chính giữa bề mặt tầng đá đen sì, rộng lớn kia có một bóng hình nhỏ nhắn màu xám bạc đang lẳng lặng ngồi bất động. Màu sắc đó vô cùng quen mắt, chỉ bộ đồ du hành vũ trụ của Lính đánh thuê mới có màu này. Người đó thậm chí còn đội cả mũ bảo hộ nên không nhìn thấy rõ mặt.

“Hình như là con người...” Mộ Tây Đình đứng phía sau Mạnh Hi Tông, khẽ lên tiếng.

Mạnh Hi Tông nhìn chằm chằm người đó hồi lâu, nhất thời quên cả hít thở.

Màu đen thuần túy vô biên vô hạn dường như khiến cả vũ trụ rơi vào mịt mờ và u ám. Tầng đá mà cô đang ngồi tựa như một con ngựa tận tâm tận lực, vững vàng phi nước đại, cho đến khi chỉ còn cách chiến hạm vài mét thì dừng lại. Sau đó, tầng đá ban nãy vừa phá hủy toàn bộ sự công kích của pháo đài Trùng tộc một cách dễ dàng lúc này lại chịu ngoan ngoãn đứng yên. Trên bề mặt đá đen gồ ghề, cứng chắc và lạnh giá, cô dứt khoát đứng lên với vẻ điềm tĩnh chưa từng có. Trên bộ đồ du hành vũ trụ của cô bám đầy tàn tro và bụi bặm – dấu ấn của khói bom lửa đạn, chiếc mũ bảo hộ trên đầu thậm chí còn méo mó như bị va

đập mạnh. Nhưng đằng sau nó, dung nhan thuần khiết của cô như đang tỏa sáng cả một vùng không gian u tối, tựa như ánh trăng lặng lẽ soi tỏ bầu trời, cứ thế chiếu sáng tầm mắt của Mạnh Hi Tông.

Mạnh Hi Tông có cảm giác trong mắt mình lúc này, mọi người và mọi vật xung quanh đều trở nên nhạt nhòa, chỉ có bóng hình tĩnh lặng, an nhiên của cô là rõ ràng hơn bao giờ hết, tựa một khối nam châm, hút hết ánh mắt và hơi thở của anh. Khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm đó vẫn dịu dàng mà kiên định nhìn anh đắm đuối, trong đôi mắt tựa hồ chưa bao giờ có thứ ánh sáng nào trong trẻo như vậy.

Trái tim Mạnh Hi Tông bỗng chốc bị lấp đầy. Cô như vậy, rõ ràng không giống với cô trong từng đoạn hồi ức của anh. Nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lấp lánh tựa ánh sao kia, anh đột nhiên cảm nhận được mình như đang chạm vào nơi tận cùng sâu thẳm linh hồn cô. Một linh hồn tự do tự tại mà kiên cường, bất khuất; một linh hồn mà không cho phép bất cứ kẻ nào, ngay cả anh được quyền nắm giữ. Hôm nay, cô vẫn sống như một kỳ tích, thậm chí còn mang theo người đá khổng lồ thần bí tới cứu mọi người, đồng thời phơi bày linh hồn của chính mình ra trước mặt anh không chút ngần ngại.

Song, tựa hồ nhận ra ánh mắt lay động và vẻ mặt thất thần của anh, khóe miệng cô khẽ cong lên, trong đôi mắt hiện ý cười ấm áp. Đương lúc mọi người kinh ngạc, chờ đợi đôi mắt nhìn, cô kiên định giơ tay lên, hướng về phía Mạnh Hi Tông, chào theo lễ nghi quân đội với vẻ mặt hết sức chân thành và nghiêm túc. Mạnh Hi Tông thậm chí còn chưa kịp lĩnh hội hàm nghĩa của sự nghiêm túc đó đã thấy cô mở miệng nói một câu gì đấy, sau đó, tảng đá đang “chở” cô từ từ nâng lên, đưa cô rời khỏi tầm nhìn của mọi người. Tiếp theo, tảng đá che chắn trước chiến hạm cũng dần dần rút lui. Mọi người đưa mắt nhìn qua tấm kính thủy tinh trên khoang lái, nhất thời sợ đến ngây người...

Tám chiếc pháo đài vũ trụ Trùng tộc, tám “người đá” khổng lồ.

Dãy đá khổng lồ ở phía sau chiến hạm Minh Long chẳng biết từ lúc nào đã thiếu đi một khối đá lớn. Giờ đây, chúng đang vây tám chiếc pháo đài vũ trụ của Trùng tộc vào giữa, có thể đoán được quân địch bị dồn sát đến thế nào. Từ chiến hạm Minh Long nhìn ra, mọi người chỉ có thể thấy đỉnh khoang màu đỏ hoặc màu xanh của pháo đài Trùng tộc. Mà ở khoảng cách gần như vậy, bọn chúng chắc chắn không có cách nào thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, bởi năng lượng thực hiện bước nhảy sẽ bị tảng đá dội ngược lại với sức mạnh lớn hơn gấp nhiều lần, đủ để phá hủy pháo đài của bọn chúng thành từng mảnh. Tô Di ngồi trên tảng đá kia lần nữa lại xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng lúc này, cô lại đứng phía trên khoảng không giữa tám tảng đá khổng lồ kia, cao cao tại thượng liếc nhìn chủng tộc hung tàn suýt chút nữa đã khiến loài người bị hủy diệt.

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, mọi người trong Trung tâm chỉ huy ai nấy đều tỏ ra hết sức vui mừng. Mộ Tây Đình xúc động, nói với Mạnh Hi Tông: “Ngài chỉ huy, phu nhân của ngài...”

Mạnh Hi Tông cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên kể từ khi chiến tranh nổ ra đến nay. Đúng lúc này, một luồng ánh sáng trắng chói mắt đột ngột lóe lên tại khoảng trống giữa Minh Long và dãy đá khổng lồ. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... tám chiếc chiến hạm in hình ngôi sao năm cánh đặc trưng của Liên minh và hai chiếc pháo đài vũ trụ in hình chữ thập màu bạc của Lính đánh thuê cùng lúc nhảy siêu quang tốc đến. Mặc dù trên mỗi chiếc chiến hạm đều có dấu tích của khối bom lửa đạn, nhưng ai nấy cũng đều hết sức vui mừng khi nhìn thấy Minh Long bình yên vô sự. Sau đó, giọng nói có chút áy náy của Lương Đồng vang lên trong tần số truyền tin: “Thượng tướng, xin lỗi vì đã đến chậm. Chúng tôi gặp phải chút phiền phức.”

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông đang chăm chú nhìn Tô Di phía đằng xa, lúc này, anh mới thấp giọng cười, nói: “Không, không muộn.”

Giản Mộ An cũng lên tiếng: “Ngài chỉ huy, bốn chiếc chiến hạm của quân Lính đánh thuê bị thương nặng, đang đậu tạm ở tọa độ an toàn. Nhưng chúng tôi không rõ tình hình lúc này là như thế nào? Trùng tộc thua ư?”

Trong giọng nói của Mạnh Hi Tông rõ ràng có ý cười: “Ừm... Người phụ nữ của tôi... đang bao vây bọn chúng.”

Đúng lúc này, một viên sĩ quan kỹ thuật kinh ngạc cầm lên một bức ảnh mây vệ tinh, nói với Mạnh Hi Tông: “Ngài chỉ huy, hành tinh của Trùng tộc gần nơi này nhất đang tăng nhanh tốc độ tự quay.”

Một người lính truyền tin khác cũng nói xen vào: “Ngài chỉ huy, có điện báo từ Nữ vương Trùng tộc.”

Mạnh Hi Tông lập tức nhắc bộ đàm lên. Ngay sau đó là giọng nói chưa bao giờ lo lắng đến vậy của Nữ vương: “Mạnh Hi Tông, trăm yêu cầu đình chiến. Lập tức để đám người đá kia trở về vị trí ban đầu! Ngay lập tức! Hành tinh thứ nhất sắp lệch khỏi quỹ đạo rồi, đến lúc đó, cả tinh hệ Vĩnh Hằng cũng sẽ bị hủy hoại chỉ trong nháy mắt.”

Mạnh Hi Tông không trả lời ngay mà khề quát một tiếng: “Thượng úy Lăng Yên!”

Viên sĩ quan kỹ thuật ưu tú nhất này tựa hồ hiểu được mệnh lệnh của Ngài chỉ huy, vội vàng cúi đầu tính toán một hồi rồi mạch lạc nói: “Ngài chỉ huy! Khối lượng của dây đá khổng lồ này rất lớn, nó di chuyển khiến trọng lực của hành tinh thứ nhất bị mất cân bằng, trong vòng mười phút nữa sẽ rời khỏi quỹ đạo quay ban đầu. Muốn biết quỹ tích chuyển động của nó sau đó thì cần phải tiến hành thêm một bước đo lường nữa, nhưng chắc chắn là chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Mạnh Hi Tông không vội, nhắc máy bộ đàm lên, nói với Nữ vương: “Tôi không đình chiến mà chỉ chấp nhận đầu hàng.”

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, Nữ vương thở dài, nói: “Thôi được, đây coi như là ý chỉ của thần linh. Nếu lúc này, đối mặt với ta là Tổng thống Liên minh, ta nhất định sẽ không từ bỏ ý định. Nhưng ta hiểu, anh không cần biết tinh hệ này có bị hủy diệt hay không... Trong vòng hai phút nữa, anh sẽ nhận được thư đầu hàng của ta.”

Mạnh Hi Tông ngắt kết nối, giọng nói của Giản Mộ An lại vang lên trên kênh truyền tin: “Ngài chỉ huy, phu nhân đã quay lại chiến hạm của tôi. Cô ấy nói dây đá khổng lồ sẽ nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng!”

Mạnh Hi Tông xoay người, các viên sĩ quan trẻ tuổi phía sau đồng loạt vỗ tay hoan hô rất ầm ỹ.

Tám chiếc pháo đài vũ trụ của Trùng tộc cấp tốc buông bỏ vũ trang, quân lính loài người lần lượt leo lên từng pháo đài của Trùng tộc, bắt đầu tiếp nhận sự đầu hàng của chúng.

Lương Đồng và Giản Mộ An lên chiến hạm Minh Long để gặp Mạnh Hi Tông. Hóa ra Giản Mộ An đã liên lạc với Lương Đồng từ sớm. Sau khi quân Liên minh phản công giành lại được quyền khống chế mặt đất, người của Giản Mộ An đóng giả thành quân Liên minh, đi trước một bước, bao vây phủ Tổng thống. Sau đó, Lương Đồng giành quyền ban bố mệnh lệnh tác chiến, căn cứ vào điều khoản ít ai chú ý đến trong hiến pháp Liên minh - quyết định trong thời điểm xảy ra chiến tranh, thủ lĩnh tối cao của quân đội có quyền tự quyết việc quân sự, Tổng thống và Nghị viện không được phép can dự.

Kỳ thực, điều khoản này đã tồn tại từ rất lâu trước đây, chỉ là bản tính Lương Đồng vốn ngay thẳng, danh tiếng lại lẫy lừng, ông căn bản chưa từng nghĩ tới việc địa vị của mình sẽ có ngày bị đe dọa. Sau khoảng thời gian ngẩn ngui cho việc đấu tranh gay gắt và dùng vũ lực thúc ép, phe của Du Lâm Cử và Hasa đã bị giam lỏng. Phó tổng thống dứt khoát từ chối giúp đỡ “cấp trên” của mình, bởi sau khi Tổng thống bị hạ bệ thì ông ta nghiễm nhiên sẽ là người thay thế.

Ba người cùng trao đổi ngắn gọn về việc tiếp nhận sự đầu hàng của Trùng tộc, về khu vực Trùng tộc đóng quân và công cuộc phòng bị sự phản công của chúng... Xử lý xong những việc này cũng là lúc chiến tranh đã kết thúc được khoảng một tiếng đồng hồ. Ba người vừa đi ra khỏi phòng họp, viên sĩ quan truyền tin từ Trung tâm tác chiến đã chạy tới, nói: “Ngài chỉ huy, Tổng thống muốn nói chuyện với ngài. Còn nữa, sứ giả của Nữ vương Trùng tộc cũng đã đến rồi, muốn được gặp riêng ngài. Và cuối cùng, đây là bản báo cáo sơ bộ về những tổn thất của quân ta.”

Mạnh Hi Tông nhận lấy bản báo cáo rồi bỏ lại một câu: “Cứ để bọn họ chờ!” Sau đó, anh nhanh chóng rời đi.

Lương Đồng có chút kinh ngạc, nói: “Thượng tướng vội vã đi đâu vậy?”

Giản Mộ An cười ha hả, đáp lời: “Nguyên soái, cậu ta đi tìm vợ mình!”

Tại pháo đài vũ trụ Arnold của Giản Mộ An.

Tô Di cỡi bộ quân phục loang lổ vết máu trên người ra, thay sang chiếc áo ba lỗ và chiếc quần dài phi công sạch sẽ, đứng trên boong tàu. Bởi vì vết thương ở chân chưa lành nên cô phải chống nạng. Sau khi Giản

Mộ An phái máy bay đưa cô quay lại pháo đài của anh ta, việc đầu tiên cô làm là yêu cầu Giản Mộ An phái người tới dây đá khổng lồ đón đám người Rebecca, sau đó nói lại với Hạm phó của pháo đài tình hình sơ lược về trại tập trung công nhân dưới mặt đất, rồi tới phòng nghỉ của phi công thay quần áo, thậm chí còn tranh thủ thời gian tắm rửa, sửa sang lại một phen. Cô biết chắc chắn giờ này Mạnh Hi Tông đang bận tới mất tối mũi, có lẽ đến tận tối mới gặp cô được. Cô cũng không vội, việc quân làm trọng, cô sẽ ở đây chờ đám người Rebecca quay về.

Từng chiếc, từng chiếc Báo Săn và Tuyết Phong lần lượt đáp xuống boong tàu. Các viên phi công nhảy xuống khỏi máy bay chiến đấu, ai nấy đều có vẻ hết sức xúc động.

“Ha ha ha, có thấy dây đá khổng lồ đó không? Cừ thật, bao vây pháo đài của Trùng tộc kín không một kẽ hở.”

“Nhất định đó là vũ khí bí mật của Ngải chỉ huy!” Một người khác nói. “Ngải chỉ huy muôn năm!”

“Tôi thấy trên một tảng đá lớn còn có người thuộc phe chúng ta, không biết là ai. Đúng là kỳ diệu thật đấy!”

“Hình như là con gái thì phải. Ở xa quá nên nhìn không rõ lắm!”

...

Bọn họ đi ngang qua chỗ Tô Di đang đứng, hưng phấn cười nói. Đúng lúc này, Tô Di liền thấy từ trên một chiếc Báo Săn nhảy xuống mấy người quen, liền vẫy tay với bọn họ.

“Trung úy!” Rebecca tỏ ra hết sức vui mừng, lập tức chạy ngay tới. “Thật tốt quá! Chúng tôi cứ sợ cô đã chết rồi! Sao mà cô làm được hay vậy?”

Những người khác cũng ồa lên vây quanh Tô Di. Chu thiếu được một người đỡ, đôi mắt màu xanh lam tràn ngập ý cười. “Người phụ nữ này rốt cuộc là được ai phái tới đây chứ?”

Tô Di khoanh tay, cười nói: “Trước đây, tôi thường xuyên đi ngang qua dây đá khổng lồ đó, tôi nghĩ người đá này là một sinh linh có ý thức, thậm chí còn là một dạng sinh vật mà chúng ta chưa hề biết tới...” Đang nói, Tô Di chợt thấy vài người trước mặt bỗng nhiên sững sờ, Chu thiếu lại nở nụ cười còn tinh quái hơn.

Cô còn chưa kịp xoay người, bên hông chợt bị một lực mạnh tóm chặt, sau đó, cả cơ thể chợt bị nhấc bổng lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống, áp sát vào một lồng ngực ấm áp mà vững chãi. Sau giây phút căng thẳng ngẩn ngủ, cô lập tức cảm nhận được hơi thở điềm đạm quen thuộc ấy, bỗng có cảm giác trái tim đập rộn ràng. Người đó không mặc quân phục mà chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi bình thường của Lính đánh thuê. Anh thần nhiên gạt đầu với mọi người, vỗ vỗ lên vai Chu thiếu rồi bế cô trên tay, xoay người rời khỏi đó.

Có người nhận ra anh, vẻ mặt hết sức kích động và hưng phấn. Có người không nhận ra, cho rằng anh chỉ là một tên lính đánh thuê bình thường, liền ném cho anh một nụ cười hâm mộ đầy thiện ý. Còn anh lại chẳng hề để tâm tới ánh mắt của mọi người, cứ thế sải bước tới bên cạnh Báo Săn.

“Người anh em, dịu dàng một chút!” Giọng nói trên chọc của Chu thiếu vang lên. “Cô ấy đang bị thương đó!”

Bàn tay nắm chặt hông cô chợt buông lỏng, nhưng bước chân lại vội vã hơn.

“Buông em ra!” Cô nắm chặt lấy vạt áo sơ mi của anh.

“Sẽ không buông nữa.” Khóe miệng khẽ cong lên, anh ngồi xuống ghế lái, đặt cô ngồi trên đùi mình, hai tay vòng qua người cô, khởi động Báo Săn.

55. Chương 56: Lời Tỏ Tình Của Anh

Những vì sao dày đặc bên ngoài khoang thuyền tựa như hàng ngàn hàng vạn mảnh ngọc vỡ, lấp lánh điểm xuyết trên nền trời sâu thẳm, khiến vách tường màu trắng sữa bên trong cabin càng có vẻ thanh nhã và tĩnh lặng hơn bao giờ hết.

Nữ vương Đại Bích đứng bên cửa sổ, buông một tiếng thở dài.

“Lăng khanh có thể cười vui được rồi.” Cô ta khẽ cười, nói: “Trẫm đã thất bại. Đây là ý chỉ của thần linh. Khi không trẫm lại chịu thua trước dãy đá khổng lồ.”

Lăng Tranh trầm mặc không nói, mười ngón tay thon dài khẽ khàng siết lại.

“Vừa rồi, khanh không được chứng kiến cảnh Tô Di ngồi trên tảng đá khổng lồ đó.” Đại Bích tự giễu: “Cô ta ngồi ở vị trí rất cao, như một người phụ nữ cao ngạo chân chính, đồng nghĩa với việc trẫm là tướng bại trận, thực sự cảm thấy hổ thẹn với toàn thể nhân dân. Trẫm... từ nhỏ đã mang trong người huyết mạch ngoại tộc nên không được vương tộc coi trọng, trải qua muôn vàn gian nan, khổ cực mới bước lên được vị trí Nữ vương, nhưng không may lại ở trên hành tinh có tình hình khí hậu mỗi năm một xấu đi. Trẫm chuẩn bị suốt mười năm trời mới dám phát động cuộc chiến tranh này, chỉ vì muốn mở rộng không gian sinh tồn của Trùng tộc. Nhưng cuối cùng lại thất bại chỉ trong gang tấc, trẫm...”

“Đủ rồi!” Lăng Tranh bỗng ngắt lời cô ta. Anh ta ngẩng mặt lên, nơi gò má cuốn đầy gạc trắng lộ ra nét thống khổ cùng cực. “Đại Bích, cho dù không có dãy đá khổng lồ đó thì cuối cùng cô vẫn phải chịu thua thôi. Một khi viện binh của Mạnh Hi Tông đến, quân chủ lực của cô không thể trốn thoát được. Vì thế, có thể nói tình hình lúc này đã khiến Trùng tộc giảm thiểu thương vong đáng kể rồi!”

Đại Bích tỏ ra vô cùng tức giận, cô ta nhìn Lăng Tranh chằm chằm một hồi lâu, cuối cùng đành quay mặt sang chỗ khác.

“Một lúc nữa sẽ có người tới đón khanh!” Cô ta thản nhiên nói. “Đối phương đưa ra điều kiện, yêu cầu trả lại tất cả những tù binh đã bị bắt trước đây, đặc biệt là khanh.”

Lăng Tranh khẽ giật nảy mình, hỏi lại: “Thế còn cô?”

“Bọn họ dám làm gì Nữ vương Trùng tộc chứ?” Đại Bích lạnh lùng nói. “Trẫm cũng chẳng sợ chết, nếu như trẫm chết, điều đó tương đương với sự hủy diệt của Trùng tộc. Lúc ấy, loài người cứ chờ cuộc huyết chiến toàn diện đi!”

“Cô khóc đấy à?” Giọng nói của Lăng Tranh bỗng nhiên trầm hẳn xuống.

Vành mắt màu xanh đen đã ầng ậc nước, chỉ là vẫn cố kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào mà thôi. Giờ nghe thấy giọng nói ấm áp, đầy vẻ quan tâm của anh ta, nước mắt nhất thời cuộn cuộn rơi xuống.

“Đừng nói những lời vô nghĩa đó nữa!” Cô ta lạnh lùng nói: “Trẫm tự nhận là mình kém may mắn, khanh đi đi.”

Dường như lửa giận nhen nhóm bấy lâu trong lòng Lăng Tranh lại bị những lời này của Đại Bích thổi bùng lên, anh ta lạnh lùng nói: “Đại Bích, cô vẫn quy tất cả những việc này vào vận may hay sao? Cô cứ phải đóng đinh mình ở vị trí Nữ vương như vậy à?”

Cơ thể Đại Bích khẽ chấn động, đôi mắt đen láy, sâu thẳm mơ hồ xuất hiện một tia sáng màu tím: “To gan!”

Lăng Tranh bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt cô ta. Anh ta không nhìn thấy gì nhưng giờ tay tát mạnh một cái lại tát đúng vào một bên má của cô ta. Đại Bích bị đánh bất ngờ, liền đẩy Lăng Tranh ra, anh ta lảo đảo, thiếu chút nữa đã đụng vào chiếc bàn làm việc gần đó. Cô ta liền bước nhanh tới, đỡ anh ta đứng vững. Mặc dù đôi mắt không còn nhìn thấy gì nhưng Lăng Tranh vẫn đủ sức để ép chặt bả vai Đại Bích, đè cô ta vào sát vách khoang. Đôi mắt của Đại Bích trong phút chốc đã thay đổi hình dạng, đồng tử dẹt đứng, trở nên hẹp dài và lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Không, Đại Bích, đừng biến thân!” Lăng Tranh đột nhiên hét lớn, khiến hai tai Đại Bích trở nên tê dại. Nhưng những lời này như có ma lực, khiến cơ thể đang dần biến hóa của cô ta ngừng hẳn lại. Trên trán mọc đầy những vảy cứng, hàm răng cũng trở nên sắc nhọn, hai tay nhọn hoắt, thậm chí còn mọc ra những xúc tu màu đen, cứng như thép. Nhưng Lăng Tranh không quan tâm, vẫn cứ ghì chặt Đại Bích lên vách khoang, mảnh vải trắng bịt kín hai mắt càng khiến vẻ tuần lãng động lòng người của anh ta trở nên rõ ràng hơn. Cô ta nhất thời quên đi hình dạng của mình lúc này, quên cả cơn tức giận trong lòng, nhẹ nhàng đưa những chiếc xúc tu lên xoa gò má Lăng Tranh.

“Đại Bích!” Nước mắt thấm ướt mảnh vải trắng, Lăng Tranh khàn khàn cất tiếng nói: “Dừng lại đi, Đại Bích! Em đã là một người phụ nữ cao ngạo, tôn quý rồi, dù nhiều việc trên đời không được như ý nguyện đi chăng nữa thì cũng hãy chấp nhận nó. Em không thể cứ sống mãi như thế được! Ép buộc sẽ chẳng có được hạnh phúc, cũng không thể mang lại hạnh phúc thực sự cho thần dân của mình. Em là một Nữ vương tốt. Em vì thần dân mà cam chịu bại trận trong cuộc chiến lần này, còn gì không cam tâm nữa đây?”

“Thật sao? Ép buộc sẽ không có được hạnh phúc ư? Vậy là tôi đang ép buộc anh sao?” Cô ta run giọng hỏi.

Lăng Tranh nắm lấy xúc tu của Đại Bích. Những chiếc gai nhọn trên đó lập tức đâm sâu vào lòng bàn tay anh ta, khiến máu tươi chảy xuống ròng ròng. Đôi đồng tử thẳng đứng, mảnh như sợi chỉ của cô ta phút chốc ánh lên tia đau lòng, nhưng Lăng Tranh lại không thể nhìn thấy.

“Tôi sẽ không theo loài người rời đi đâu.” Lăng Tranh dịu dàng nói ra những lời ngoài sức tưởng tượng của Đại Bích. Anh ta nắm chiếc xúc tu chặt hơn, khuôn mặt tuần lã dần ghé sát, hơi thở thanh tân mà lạnh lùng lập tức phả lên mặt cô ta. Đại Bích bỗng thấy cả thế giới xung quanh trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng, khe khẽ nhắm nghiền đôi mắt kép, dường như cái ngày đầu tiên cô ta cứu Lăng Tranh lại hiện về trong trí nhớ. Anh ta nằm trên giường bệnh, đôi mắt sáng trong như ánh sao mở to.

“Người đẹp...” Khi đó, anh ta nhìn cô đứng bên giường, dịu dàng mỉm cười. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao tôi lại nằm trên giường của cô?”

“Xoẹt...” một tiếng, Đại Bích mở bừng mắt ra, đôi đồng tử đã khôi phục lại hình dạng mắt người ban đầu, chỉ thấy sắc mặt Lăng Tranh dần tái mét. Chiếc xúc tu cứng như thép bị Lăng Tranh nắm chặt, lúc này... đang cắm sâu vào ổ bụng anh ta.

“Anh...!” Đại Bích tưởng chừng không thể tin vào mắt mình, muốn rút chiếc xúc tu ra nhưng lại sợ làm vết thương nặng thêm, trong lúc nhất thời, lòng rối như tơ vò, chỉ biết lớn tiếng quát: “Đội cận vệ! Đội cận vệ!”

Lăng Tranh gục trên người cô ta, sắc mặt tái nhợt rồi ngã xuống đất, anh ta thều thào lên tiếng: “Không nỡ giết em, chỉ có thể tự giết mình.”

Đôi mắt đen của Đại Bích không ngừng rơi lệ: “Anh điên rồi!”

Anh ta mỉm cười nói: “Đại Bích, đồng ý với tôi, đừng bao giờ gây chiến nữa.”

“Không! Tại sao anh lại phải chết cơ chứ?”

“Tôi đã là... chồng em, em đã soạn xong... chiếu thư rồi!” Lăng Tranh nói: “Cho dù tôi quay về... về Liên minh, cũng chỉ là một phế nhân... nhục nhã...” “Anh ta lẳng lặng tiếp tục. “Đại Bích, tôi yêu em... Tôi... muốn em nhớ kĩ, người em yêu... vì chiến tranh mà chết. Thế nên, em đừng bao giờ gây chiến nữa... đừng bao giờ... gây chiến...”

“Mãi mãi... không bao giờ gây chiến nữa.” Đại Bích tựa như lạc vào cơn mê loạn, hàm hồ nhắc lại lời Lăng Tranh. Anh ta khẽ nở một nụ cười hài lòng ảm áp rồi từ từ nhắm mắt lại. Thấy người đàn ông đang nằm trong lòng mình đột nhiên ngừng thở, đôi đồng tử sắc bén của Đại Bích chợt thu hẹp lại.

“Không...” Cô ta ngẩng đầu, hét một tiếng dài đau đớn và thê lương. Dường như cả pháo đài vì tiếng hét của cô ta mà chấn động kịch liệt. Tận sâu trong cơ thể cô ta truyền đến tiếng xé toạc của da thịt, vô số lớp vảy, móng sắc và vòi nhọn từ từ chui ra khỏi cơ thể căng phồng. Làn da không còn trắng nõn và thân thể cũng mất đi vẻ thon thả thường ngày, tất cả những đường nét con người lúc này đều bị bao phủ bởi lớp da cứng như thép của côn trùng. Mà trên cơ thể côn trùng khổng lồ, xấu xí ấy mọc ra một đôi xúc tu trước ngực, nhẹ nhàng nhắc bóng thi thể lạnh giá của Lăng Tranh lên. Trong đôi mắt kép màu tím sẫm, những giọt nước mắt bị thương không ngừng ứa ra như thủy triều dâng.

“Trẫm đồng ý với khanh!” Cô ta nhắc thi thể của Lăng Tranh lên gần sát gò má mình, thầm thì: “Sẽ không gây chiến nữa... mãi mãi không bao giờ gây chiến nữa...”

Trên boong tàu của chiến hạm Minh Long.

Tin tức Ngài chỉ huy đích thân lái Báo Săn đi đón người sớm đã được truyền khắp toàn bộ chiến hạm. Vì thế, khi Báo Săn cuối cùng cũng đáp xuống boong tàu thì tất cả các phi công, nhân viên hậu cần mặt đất hoặc vô tình hoặc cố ý đều quanh quẩn đứng gần đó, ló đầu quan sát tình hình.

Cửa khoang tự động mở, Ngài chỉ huy trẻ tuổi, cao to, đẹp trai bước ra, ôm chặt một người phụ nữ trong lòng. Người phụ nữ đó mặc một bộ đồ phi công thông thường nhất, chiếc áo ba lỗ màu xám tro bó sát người, làm nổi bật từng đường cong tinh tế, chiếc quần dài ôm chặt lấy đôi chân thon thả của cô. Nằm trong lòng Ngài chỉ huy, trông cô càng có vẻ nhỏ nhắn, xinh xắn hơn bao giờ hết. Cô nghiêng đầu, vội vã liếc nhìn những ánh mắt nóng rực xung quanh rồi vươn tay, nín chặt ngực áo sơ mi trên người Ngài chỉ huy, tựa như muốn kháng nghị sự độc tài, mạnh bạo của anh. Nhưng Ngài sĩ quan chỉ huy lạnh lùng, oai nghiêm dường như không hề để tâm tới phản ứng của cô, mắt vẫn nhìn thẳng, chân sải những bước dài đi lên boong tàu.

Anh cứ đường hoàng ôm cô cả quãng đường như vậy, cho đến tận lúc đến trước cửa khoang nghỉ ngơi của Hạm trưởng nằm giữa pháo đài. Mặt Tô Di nóng bừng, chỉ cảm thấy mấy ngày không gặp, thái độ của anh đối với cô dường như đã có sự chuyển biến lớn. Về bá đạo vẫn y hệt như trước nhưng hình như còn có thêm điều gì khác nữa.

Anh đặt cô nằm lên chiếc giường lớn, động tác vô cùng dịu dàng, trước nay chưa từng có. Cô nằm đó, ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng cúi đầu lặng lẽ nhìn cô. Sau đó, một nụ hôn nặng nề rơi xuống. Dường như muốn phát tiết hết toàn bộ nỗi đau ngấm đã kìm nén bấy lâu, anh gần như mãnh liệt mút lấy môi lưỡi cô. Một chân anh đứng thẳng, một chân quỳ trên giường, hai tay ôm chặt lấy cô, khiến cô hoàn toàn nằm trọn trong lòng anh. Một hồi lâu sau, anh mới buông cô ra, nhưng đôi tay vẫn ôm siết thân thể mảnh mai như cũ. Trong đôi mắt đen láy, sâu thẳm vẫn ánh lên sự ham muốn mạnh mẽ.

“Em bị thương ở đâu?”

Trong lòng Tô Di thoáng rung động. Cô không ngờ, câu đầu tiên anh hỏi lại không phải là cô đã từng trải qua chuyện gì, hay cô đã làm thế nào để thao túng được dây đá khổng lồ, xoay chuyển chiến cuộc. Chắc hẳn, bất cứ ai cũng đều cảm thấy kinh ngạc và tò mò về sự việc vừa rồi. Thế nhưng, riêng anh lại chỉ quan tâm đến vết thương của cô...

Tô Di thực sự muốn rơi lệ, nhưng lại không muốn bật khóc trước mặt anh. Cô “à” một tiếng, chỉ ngón tay vào đùi phải của mình. “Ồ đây!”

Anh nhíu mày nhìn rồi đưa tay nhẹ nhàng cởi quần áo cô ra. Khi lớp vải lướt qua đùi phải, cô khẽ kêu đau một tiếng. Trước mắt vẫn là đôi chân dài, trắng nõn như cũ, chỉ là trên chiếc đùi thon nhỏ cuốn một lớp băng gạc thật dày. Vết thương đã từng được xử lý qua nhưng ở đó vẫn có máu rỉ ra. Điều kiện chữa trị ở địa bàn Trung tộc có thể tốt đến đâu chứ? Như thế này đã coi là khá lắm rồi. Anh không nói một lời, lẳng lặng lấy dụng cụ chuyên dụng đặt bên giường, nhẹ nhàng gỡ lớp băng gạc trên đùi cô ra. Vết thương rất nặng và khó coi, có vết máu không biết đã khô từ lúc nào, thậm chí còn có dấu hiệu bị nhiễm trùng. Anh chỉ ghé sát vào nhìn mấy giây rồi đột nhiên đứng lên, nhắc điện thoại treo trên vách khoang, gọi: “Bác sĩ Lam Khả Tinh, tôi là Sĩ quan chỉ huy đây, mời cô lập tức tới khoang nghỉ ngơi của tôi ngay.”

Trong lúc chờ bác sĩ tới, anh kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh cô. Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô. Vì thế, lại một nụ hôn sâu nữa nặng nề rơi xuống, như thế có thêm bao nhiêu lần đi nữa thì vẫn là chưa đủ đối với hai người. Khi cô bác sĩ kia đi vào, nhìn thấy thế thì khẽ ho khan một tiếng. Anh lúc này mới buông cô ra với vẻ mặt thản nhiên, đứng thẳng người dậy, đi qua một bên. Còn Tô Di lại đỏ bừng mặt.

Vừa nhìn thấy vết thương trên đùi Tô Di, bác sĩ Lam Khả Tinh đã lập tức nhíu mày, nói: “Bị thương nặng như vậy sao? Phải lập tức chuyển tới phòng bệnh thôi!”

“... Không được!” Mạnh Hi Tông đứng sau lưng cô ta, giọng nói trầm như nước. “Cô ấy phải ở lại phòng ngủ của tôi.”

Lam Khả Tinh nhíu mày chặt hơn. “Ngài chỉ huy, anh có biết mỗi ngày tôi phải khám cho bao nhiêu người ốm đau, bệnh tật không? Ngày nào cũng phải chạy tới chỗ anh mấy lần sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của tôi!”

Mạnh Hi Tông không hề có ý thỏa hiệp. “Trừ khi chuyển khoang nghỉ ngơi của tôi tới trạm y tế của các cô.”

Lam Khả Tinh vội vàng lắc đầu. Để hai vợ chồng Ngài chỉ huy ở địa bàn của mình ư? Cảm giác đó thực sự rất kì quái! Cô ta cúi đầu, nhìn lại vết thương trên đùi Tô Di một lần nữa, sau đó đành phải thỏa hiệp: “Được rồi!”, rồi hàm ý sâu xa, quay sang nói với Tô Di: “Phu nhân, đây là lần đầu tiên Ngài chỉ huy yêu

cầu đặc quyền như vậy đây. Trước đây, bản thân ngài ấy bị thương cũng đều đến khoang khám bệnh, đứng xếp hàng chờ đợi.”

Trong lòng Tô Di thoáng dậy lên cảm giác ngọt ngào chưa từng có, cô liền ngược mắt nhìn Mạnh Hi Tông đang đứng sừng sững bất động sau lưng bác sĩ. Anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào vết thương trên đùi cô, sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Khi bác sĩ xử lý lại vết thương cho Tô Di thì không dùng tới thuốc gây tê bởi trước đó, cô đã tự tiêm quá nhiều thuốc tê một cách bừa bãi, vì thế, để thần kinh không bị tổn thương thì tốt nhất là không nên dùng thêm nữa. Tô Di chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Nhưng có lẽ vì có anh ở bên cạnh nên khi cơn đau dậy lên, cô cũng không dốc sức nín nhịn nữa mà cúi đầu khẽ kêu vài tiếng.

“Cố chịu đựng!” Anh trầm giọng giống như đang ra lệnh chứ không hề an ủi dịu dàng.

Nửa giờ sau.

Bác sĩ ném găng tay vào sọt rác, lau mồ hôi trên trán, nói: “Khá lắm, chỉ kêu có vài tiếng. Nhưng phu nhân à, lúc sinh con còn đau hơn đây!”

Mạnh Hi Tông sa sầm nét mặt, giả vờ không nghe thấy. Tô Di không biết trả lời sao, chỉ lễ phép cười cười.

“Trong vòng một tháng, đừng để chân bên phải của cô ấy cử động lung tung.” Trước khi dời đi, bác sĩ còn dặn dò. “Chiếc chân này suýt chút nữa đã phải bỏ đi rồi.”

Trong phòng lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Cơ thể cô vùi sâu trong tấm chăn. Trên gương mặt xinh xắn, đôi mắt trong veo vẫn lặng lẽ nhìn anh, tựa như còn hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói – giống hệt một con mèo nhỏ yếu đuối động lòng người.

“Chờ anh!” Anh đặt lên trán cô một nụ hôn thật sâu rồi đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Mạnh Hi Tông liên tục phải làm việc với cường độ cao trong nhiều ngày trời, lúc này thực sự cũng đã mệt mỏi tới cực điểm. Anh vào phòng tắm, tắm qua loa một lát rồi quấn khăn đi ra. Vừa tới bên giường đã thấy hai mắt Tô Di nhắm nghiền, cô đã quá mệt mỏi mà thiếp đi rồi. Anh lặng lẽ nhìn cô hồi lâu rồi khẽ khàng nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng, dần chìm vào giấc ngủ say.

Khi Tô Di tỉnh dậy, bên trong khoang thuyền đã tối om. Chỉ có những ngôi sao bên ngoài cửa sổ là vẫn sáng lấp lánh, khiến trong khoang cũng mờ mờ tỏ tỏ. Cô tỉnh giấc vì vết thương ở chân lại nhói đau. Cô quay đầu, liền chạm vào khuôn mặt lạnh như băng của Mạnh Hi Tông. Dường như cảm nhận được Tô Di đã tỉnh, Mạnh Hi Tông vốn đang ngủ say liền mở bừng mắt, đôi mắt trong bóng tối vẫn sáng quắc, bình tĩnh nhìn cô. Nỗi tủ thân và tuyệt vọng khi rơi vào bước đường cùng mấy ngày qua, biết bao lời muốn nói với anh nhưng khi tất cả kết thúc lại không nói nên lời.

“Mạnh Hi Tông!” Cô run giọng hỏi: “Em có điều này muốn hỏi anh, anh phải trả lời thật, được không?”

“Em cũng thật to gan!” Ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô chăm chăm, rồi anh gơ tay, bật đèn phòng ngủ phía đầu giường.

Nhưng cô sẽ không vì vẻ uy nghiêm, mạnh mẽ của anh mà tỏ ra sợ hãi nữa. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cảm giác như mặt mình đang dần nóng bừng lên, nhưng điều này không thể ngăn cản được câu hỏi trong lòng cô bấy lâu.

“Tại sao anh vẫn giữ em bên cạnh? Nhất định muốn em làm người phụ nữ của anh?” Mỗi từ mỗi chữ nói ra đều khiến cổ họng cô bỏng rát.

Mạnh Hi Tông nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu sau vẫn không nói một lời. Sau đó, anh lật người, nhẹ nhàng đè lên cô nhưng vẫn hết sức cẩn trọng để không chạm vào vết thương. Anh giữ chặt hai tay cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô từ trên cao. Dần dần, trong đôi mắt ấy ánh lên ngọn lửa dục vọng, tựa như muốn đốt cháy cô thành tro thành bụi.

“Tô Di, anh cũng vừa mới biết câu trả lời.” Giọng nói của anh trầm thấp nhưng lại mạnh mẽ vô cùng. “Bởi vì, anh yêu em.”

Tô Di bỗng thấy cả thế giới của mình trong nháy mắt đều như ngừng lại. Những ánh sao trên bầu trời ngoài kia tựa như một đợt thủy triều ào ạt đổ xuống. Tiếng động cơ trong cabin cũng hoàn toàn biết mất. Trước

mắt cô chỉ còn lại gương mặt anh tuấn và cơ thể cường tráng của Mạnh Hi Tông, bắt mắt tới nỗi không gì có thể sánh được. Cô hoàn toàn không thể nói được bất cứ lời nào, mười đầu ngón tay bắt giắc siết chặt lấy tay anh.

Anh vẫn chăm chú nhìn cô rồi nói: “Tất cả mọi thứ của anh đều là của em. Quân đội, của cải, đất đai... Tất cả những gì em muốn, anh đều làm cho em. Anh chỉ có một điều kiện duy nhất, từ cơ thể tới linh hồn em phải hoàn toàn thuộc về anh.”

Tô Di bị những lời nói của anh làm cho rung động. Những thứ anh đề cập đến, cô chẳng hề quan tâm. Nhưng sự dứt khoát đó lại khiến cô vui sướng không sao tả xiết.

Nhìn thấy sự trầm mặc của cô, hình như anh có chút không vui khi cô không đáp lời. Anh giữ chặt lấy khuôn mặt cô, gần từng chữ: “Em có thể có tự do của riêng mình, nhưng phải ở trong phạm vi an toàn anh cho phép. Sinh con cho anh, luôn thỏa mãn anh. Nếu có ai dám làm tổn thương em, anh sẽ khiến hắn phải trả giá gấp nghìn lần. Nếu em yêu người khác, anh nhất định sẽ không nương tay mà giết chết hắn. Hãy nhớ kỹ những lời anh nói!”

“Em... đây là mệnh lệnh sao?”

“Không.” Những ngón tay anh vuốt ve khuôn mặt cô như đang hưởng thụ. “Đây là một thông báo!”

56. Chương 57: Lời Cầu Hôn Của Anh

Thời điểm Mạnh Hi Tông thổ lộ là vào khoảng hai, ba giờ sáng, cách lúc hai người đi ngủ đã mười mấy tiếng, lúc này, bọn họ không hề buồn ngủ chút nào, ngược lại hoàn toàn tỉnh táo.

Tô Di nằm trong lòng anh, nói sơ qua về những phỏng đoán cùng kinh nghiệm điều khiển dây đá khổng lồ của mình. Anh cũng có chung quan điểm với cô về việc dây đá khổng lồ đó thực chất là một sinh vật sống khác ngoài vũ trụ.

“Trước khi rời khỏi đây, em muốn chào tạm biệt nó.” Cô nói.

“Ừ!” Bàn tay anh vuốt dọc sống lưng cô. “Em không được đi lại nhiều, để anh ôm em đi.”

Lời nói đó của anh mặc dù khiến lòng cô gợn sóng nhưng vẫn cảm giác có gì đó tựa như gò bó, mất tự do. Nhưng cô biết, trải qua sự việc lần này, anh quản lý cô chặt chẽ hơn cũng là lẽ đương nhiên. Những vấn đề khác, để sau hẵng nói đi!

“Anh không phải làm việc sao?” Cô hỏi. Sau chiến tranh, chắc hẳn phải có rất nhiều việc cấp bách cần giải quyết chứ nhỉ!

“Bọn họ đang lo liệu rồi!” Anh trầm giọng nói. “Kể từ buổi tối hôm nay.” Có trời mới biết đã bao lâu anh không chợp mắt rồi. Trước đây, Mộ Tây Đình đã từng nhận xét anh là người duy nhất trên chiến hạm không cần nghỉ ngơi.

“Nói cho anh biết.” Anh nói. “Những việc em đã trải qua trong mấy ngày nay.” Rốt cuộc, cô đã làm thế nào vậy? Cướp được một chiếc máy bay chiến đấu của Trùng tộc, cứu thoát Chu thiếu, còn lấy lại được hai chiếc Bảo Săn nữa?

Lòng ngực Tô Di thoáng dấy lên cơn đau xót, liền kể lại cho anh nghe đầu đuôi câu chuyện kể từ ngày Bảo Săn chở cô về bị cuốn vào trận tập kích của Trùng tộc. Mạnh Hi Tông vốn đang nghiêm túc lắng nghe nhưng khi nhìn thấy đôi môi đỏ mọng có chút tái nhợt của cô không ngừng nhấp nháy dưới ánh đèn dịu dịu, anh không kìm được lặng lẽ hôn cô thật sâu. Mãi cho đến lúc môi cô sưng đỏ, anh mới thỏa mãn để cô nói tiếp. Cô cũng chỉ chậm rãi kể lại, cảm thấy thể xác và linh hồn của mình đều muốn được đắm chìm trong vòng ôm và nụ hôn ấm áp của anh. Chẳng biết từ lúc nào, anh đã cởi bỏ chiếc áo ba lỗ và áo ngực của cô ra, còn kéo tuột quần lót, khiến toàn thân cô lúc này chỉ còn mỗi lớp băng gạc kín mít quấn quanh đùi bên phải.

Đôi mắt anh tối sẫm tựa dòng sông trong bóng đêm, anh nâng cằm cô lên, từng chiếc hôn nóng bỏng rơi xuống bả vai thon thả, bầu ngực căng tròn và chiếc eo mảnh khảnh. Toàn thân cô mềm nhũn, ngẩn ngơ nhìn anh đang nằm trên người mình. Lúc này, anh lại dịu dàng ra lệnh: “Tiếp tục nói đi, chiếm giữ được trại tập trung công nhân rồi sao?”

Vật cứng rắn và nóng bỏng của anh chạm vào da thịt cô, khiến cô cảm nhận được dục vọng sôi mạnh mẽ từ tận đáy lòng. Đến khi cô kể lại hết toàn bộ sự việc mình từng trải qua thì anh gần như cũng đã hôn khắp người cô, nhưng trước sau vẫn chưa tiến sâu hơn nữa.

Nhìn anh vẫn chưa thỏa mãn, nghiêng người nằm xuống bên cạnh, ôm chặt cô vào trong lòng, cô liền thì thầm hỏi: “Anh... có muốn không?”

Đôi mắt đen láy, sâu lắng của anh liếc cô một cái. “Ợi vết thương của em lành đã.”

Cô “ừm” một tiếng, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Chỉ có tình yêu đích thực mới có thể kiềm chế được dục vọng đang trào dâng trong lòng. Nói như vậy, ngay từ lúc ở thành phố Tự Do, một tháng dường như đã trôi qua...

Anh tựa hồ cũng nghĩ tới vấn đề này, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Lúc ở thành phố Tự Do, tại sao mỗi lần làm chuyện đó với anh, em đều không tự nguyện?”

Cô lặng lẽ đáp: “Em đã thấy anh chạm vào cô công chúa người máy trong khoang thuyền nghỉ ngơi của Liên Đạc.”

“Sao em lại tới đó?” Mắt anh đột nhiên lóe sáng, không Ợi cô giải thích đã hiểu ra. “... Liên Đạc?”

“Em đã khó chịu trong suốt một khoảng thời gian dài...” Cô cười khan vài tiếng.

Anh nắm tay cô, hôn lên đó một cái. “Giao cho anh.”

“Giao cái gì cơ?”

Anh không trả lời, nhìn cô chăm chăm vài giây, cầm tay cô từ từ đưa xuống phía dưới cho đến khi chạm vào vật cứng rắn và nóng bỏng của mình. Khuôn mặt cô bỗng chốc nóng bừng.

Ánh mắt anh rực lửa, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Giúp anh.”

Tô Di bị anh kéo vào trong lòng, ngực cô áp sát vào ngực anh, chỉ có bàn tay đang cầm dục vọng to lớn của anh khẽ khàng chuyển động. Cô vốn không quen làm những việc này, cũng chỉ có kinh nghiệm với mình anh, nên chỉ có thể làm đi làm lại một động tác rập khuôn. Khi hơi thở của anh dần trở nên nặng nề, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô càng lúc càng sâu. Khi đôi chân dài, rắn chắc của anh hơi run rẩy, quần lầy thân hình cô càng lúc càng chặt, Tô Di cảm nhận được trong cơ thể mình, ngọn lửa dục vọng cũng đang bùng cháy dữ dội. Nhưng sự ham muốn này khiến cô xấu hổ, không dám nói ra miệng, đồng thời, cô cũng phát hiện ra... cô thực sự muốn nhìn thấy anh phản ứng mãnh liệt hơn nữa.

Vì thế, tay cô chuyển động càng lúc càng nhanh, đôi mắt long lanh chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Mạnh Hi Tông. Rõ ràng anh cũng nhận ra thủ đoạn và ý đồ của cô, liền cúi đầu, nặng nề đặt một nụ hôn sâu lên môi cô, thân hình cao lớn, cường tráng bắt đầu theo nhịp điệu dồn dập của cô mà chủ động tấn công mãnh liệt. Không biết đã bao lâu trôi qua, cuối cùng anh cũng cúi đầu, khẽ rên lên một tiếng, cơ thể căng cứng, ôm ghì lấy cô, khiến Tô Di không thể cự quây. Cứ duy trì trạng thái đó trong vài giây rồi anh mới chậm rãi từ hông vai cô ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy, sâu thẳm hơn bất cứ lúc nào khác.

“Em phải dưỡng thương cho tốt.” Anh nói với giọng khàn khàn. “Đừng để anh Ợi lâu!”

Tô Di cảm thấy tình huống lần này còn kích thích hơn hẳn lần đầu tiên cô lên đỉnh. Cô đỏ mặt gật đầu, hai tay và phần bụng dưới ướt nhẹp. Anh đứng dậy, cầm khăn bông, cẩn thận lau sạch sẽ từng chút một cho cô.

Khi mặt trời hé những tia sáng đầu ngày, ước chừng hai người đã giẫy vò nhau trên giường mấy tiếng đồng hồ, lúc này, Mạnh Hi Tông mới thay quần phục, đi đến khu Trung tâm chỉ huy tác chiến. Ngay sau đó, một nữ lính cần vụ đi vào, giúp đỡ Tô Di những sinh hoạt thường ngày.

Đến lúc xế chiều, Rebecca cùng vài người thanh niên trước kia đi theo Tô Di sang đây thăm cô. Sau khi Rebecca biết được mối quan hệ giữa cô và Ngài chỉ huy, cô ta hết sức vui mừng. Mấy người thanh niên kia lại càng hăm hở muốn được gia nhập vào đội quân Lĩnh đánh thuê.

Khi bọn họ rời đi, Tô Di tranh thủ chớp mắt một lát. Chạng vạng tối, Chu thiếu cũng mò tới thăm cô. So với vẻ mặt sa sút tinh thần khi còn trên hành tinh Trùng tộc, anh ta lúc này trông khác hẳn. Quần áo sạch sẽ, bánh bao, râu ria cũng được cạo sạch. Tuy mặt mũi còn bầm dập nhưng dung mạo, thần sắc rõ ràng phóng khoáng và tự đắc hơn nhiều.

“Quả nhiên phụ nữ phải cần đàn ông tươi mát.” Chu thiếu ngồi ở sofa đối diện, nhìn cô chăm chăm rồi cười. “Mới không gặp một đêm mà trông nét mặt cô tươi tỉnh hẳn ra!”

Nữ lính cần vụ trẻ tuổi đứng bên che miệng cười, Tô Di xấu hổ, không biết phải nói gì. Cô và anh ta tốt xấu gì cũng cùng trải qua hoạn nạn nên cô mới quan tâm hỏi: “Tại sao lúc đó anh lại bị Trùng tộc bắt làm tù binh vậy?”

“Xui xẻo chứ sao!” Đôi mắt màu xanh của anh ta tràn ngập ý cười. “Máy bay chuyên dụng của tôi vừa rời khỏi thành phố Ước Mơ, quân tiên phong của Trùng tộc đã kéo tới. Nếu hôm ấy tôi đi sớm lên năm phút thì đã không gặp phải bọn chúng rồi.”

Nói thêm vài câu nữa rồi Chu thiếu định đứng dậy rời đi. Tô Di liếc mắt nhìn mấy người đàn ông mặc âu phục đang đứng đợi anh ta ở cửa ra vào, viện cớ đẩy nữ lính cần vụ kia đi rồi hỏi: “Carlo... Những tín đồ kia là thật sao?”

Anh ta vốn đã đứng dậy, nghe thấy vậy liền xoay người nhìn cô, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng. “Đúng vậy! Tất cả đều ở trong phòng làm việc của tôi. Cô có muốn xem không?”

“... Không cần!” Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Tại sao? Tại sao anh phải làm như vậy?”

Anh ta nhìn chăm chăm vào vẻ mặt bình tĩnh lạ thường của cô, bỗng nở nụ cười. “Bởi vì tôi là người tốt, một người tốt biến thái.” Anh ta đáp. “Bởi vì chỉ có những việc đó mới ngăn được tôi làm những việc ác hơn nữa. Có hiểu không?”

“... Không hiểu.” Cô thành thật đáp, mặc dù trong lòng cũng đã lờ mờ đoán ra hàm ý ẩn sâu trong lời nói của anh ta.

Anh ta chỉnh sửa lại cổ áo sơ mi của mình, sau đó chậm rãi nói: “Tô Di, hai năm trước, Mạnh Hi Tông đã từng đưa ảnh của cô cho tôi xem. Khi đó, để chào đón cô, tôi đã phải sắp xếp rất lâu. Tôi đã dày công chuẩn bị công cụ và địa điểm tốt nhất dành cho cô. Đáng tiếc, sau đó Mạnh Hi Tông lại luyến tiếc.

Cô biết mình hấp dẫn đàn ông ở điểm nào không? Rõ ràng là vô cùng mềm yếu lại luôn luôn không chịu khuất phục. Quá trình chinh phục cô, giữ lấy cô rồi dùng mọi thủ đoạn để chà đạp cô nhất định sẽ rất thú vị. Chỉ tiếc là tôi không có cơ hội này. Nhưng nếu đã từng là một trong số những người phụ nữ của tôi thì chắc chắn cô sẽ biết tôi thích máu tươi tựa một loại bản năng như thế nào. Quá trình giải phẫu từ từ và chuẩn xác ấy mới có thể áp chế được hệ thần kinh sắp phát điên của tôi. Giải thích như vậy, cô đã hiểu chưa? Haizz, nếu không phải Mạnh Hi Tông bắt tôi gọi cô là “chị dâu” thì tôi đã không lải nhải nhiều như vậy.”

Sau khi Chu thiếu rời đi, Tô Di vẫn cảm thấy có chút khó hiểu. Cô vẫn luôn phản đối hành vi nhuộm đầy máu tanh khùng khiếp này của anh ta nhưng hôm nay, sau khi nghe anh ta nói những lời đó, cô lại cảm thấy cho dù là Chu thiếu tàn nhẫn, khát máu trong lời đồn hay là Carlo ngang ngược, cùng chung hoạn nạn với bọn cô suốt cả quãng đường dài thì cũng đều là con người thật của anh ta cả. Cô cảm thấy sâu thẳm trong cõi lòng anh ta rõ ràng có một nỗi bi thương và tuyệt vọng không thể nói thành lời. Cô không biết đó là cái gì nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được. Cô liền nghĩ tới Ly Tử và Nhị Cầu, còn cả Thiếu tá Y Đại kia nữa. Điều này thực sự khiến lòng cô buồn bã khôn nguôi.

Khi Mạnh Hi Tông trở về liền thấy cô đang ngồi trên giường, ngẩng mặt nhìn trần nhà, lẳng lặng đến thất thần, viên mắt đỏ hoe. Vốn định nói cho cô biết tin Lăng Tranh đã chết, nhưng không hiểu sao anh lại chưa muốn đề cập tới vấn đề này ngay.

Anh vừa cởi áo khoác vừa nói: “Sao em lại khóc?”

“Em nhớ tới những người đã chết.” Cô đáp. “Và cả Chu thiếu nữa.”

“Hắn ư?” Mạnh Hi Tông bước tới bên giường, giọng trầm hẳn xuống: “Tại sao em lại nhớ tới hắn?”

“Em luôn cảm thấy anh ta có chuyện đau lòng gì đó không muốn nói cho người khác biết.” Cô nói. “Cũng có thể là do em suy nghĩ quá nhiều.”

Mạnh Hi Tông giữ chặt khuôn mặt cô, hôn thật sâu, sau đó nói: “Cha giết mẹ, sau đó phát điên, em gái duy nhất thì tự sát, có được tính là chuyện đau lòng không?”

“...” Tô Di không thể nói nên lời.

“Chuyện Trùng tộc đầu hàng tiến hành tới đâu rồi?” Cô hỏi.

“Bọn chúng cam kết sẽ lập tức cứu chữa cho tất cả những người bị mắc trùng dịch của Liên minh, mặt khác, bọn chúng cũng sẽ rút quân, cắt đất, bồi thường hậu chiến... không có gì khác ngoài những thứ này.” Anh thản nhiên nói: “Lý Tích Trung và Giản Mộ An phụ trách công việc cụ thể.”

“Các anh đã bao giờ nghĩ tới hoàn cảnh sinh tồn của Trùng tộc thực chất vô cùng khắc nghiệt chưa?” Cô nói: “Cho dù lúc này bọn chúng chịu thua trận, nhưng trong tương lai, với tình trạng khan hiếm tài nguyên một cách trầm trọng, anh có chắc rằng bọn chúng sẽ không phát động chiến tranh thêm một lần nữa?”

Mạnh Hi Tông liếc nhìn cô rồi nói: “Bọn chúng đã bằng lòng thuê của anh một hành tinh nhỏ cách đây ba trăm năm ánh sáng với giá rất cao rồi.”

Tô Di tỏ ra vô cùng hồ hững. Hóa ra, cuối cùng người kiếm được món hời lớn vẫn là anh sao? Tuy việc này khách quan mà nói, đối với Trùng tộc là một chuyện tốt nhưng anh quả thực đúng là loại người “không bao giờ giúp đỡ người khác, tất cả đều dựa trên trao đổi lợi ích.”

“Nhưng cũng phải đề phòng sau khi bọn chúng khôi phục lực lượng sẽ quay lại phản công.” Tô Di nói.

“Đúng vậy, em suy nghĩ rất chu toàn.” Anh nắm lấy hông cô. “Thế nên, Nữ vương Trùng tộc đã bằng lòng làm con tin, vĩnh viễn bị nhốt ở thành phố Tự Do.”

Tô Di trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Lăng Tranh đâu rồi? Em tưởng hôm nay sẽ gặp được anh ấy chứ!”

Mạnh Hi Tông nhìn chằm chằm vào viên mắt vẫn còn hoen đỏ của cô, đáp: “Cậu ta đã tự sát rồi!”

Trái tim Tô Di chột như có ai đó bóp nghẹt. Lăng Tranh! Một Lăng Tranh thẳng thắn, một Lăng Tranh tiêu tụy, yếu ớt. Rốt cuộc, anh ta lại lựa chọn cái chết! Nước mắt phút chốc đọng đầy đôi mắt cô. Mạnh Hi Tông nhìn thấy vậy, chỉ cảm thấy trái tim quặn thắt. Không một lời an ủi, anh giữ chặt khuôn mặt cô, nặng nề hôn lên những giọt lệ nóng hổi.

Năm ngày sau, tình hình chiến tranh đã đi đến hồi kết. Mạnh Hi Tông để lại một nửa quân số để khắc phục hậu quả sau chiến tranh rồi nhanh chóng đưa Tô Di quay về tinh cầu Tự Do.

Có người nói Tổng thống Du Lâm Cử đã đệ đơn từ chức. Trước khi tổng tuyển cử bầu Tổng thống kế nhiệm, Phó tổng thống tạm giữ chức vụ cao nhất. Lương Đồng tỏ ra thân thiết với Mạnh Hi Tông. Hai tinh cầu bằng giá của Trùng tộc cũng cho Mạnh Hi Tông thuê với giá rẻ mạt. Chỉ trong chốc lát, thế lực của Mạnh Hi Tông ở tinh hệ Vĩnh Hằng trở nên vô cùng lớn mạnh, không người nào có thể địch nổi.

Ngày đó, trên đường trở về, Mộ Tây Đình lái Báo Săn đưa Mạnh Hi Tông ôm Tô Di quay trở lại dãy đá khổng lồ kia thêm lần nữa. Kỳ thực, trải qua mấy ngày liên nghỉ ngơi, Tô Di cảm thấy chân tay đi lại đã thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng Mạnh Hi Tông ghi nhớ lời dặn dò của bác sĩ, hơn nữa cũng yêu thích cảm giác mềm mại, thơm mát của cô nên cả quãng đường đều ôm chặt cô trong lòng mình. Thỉnh thoảng, anh lại đặt một nụ hôn lên môi cô. Mộ Tây Đình thấy vậy thì ngó lơ, giữ nguyên vẻ mặt tươi cười vốn có.

Dãy đá khổng lồ đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nhìn thế nào thì trông nó vẫn hết sức ngổn ngang. Nhưng Tô Di biết, nếu nhìn từ trên cao, nó giống hệt hình dáng một người đang nằm cuộn mình ngủ say. Cô chỉ đường cho Báo Săn đi đến chỗ đầu của người đá. Mạnh Hi Tông tỏ ra hết sức tò mò, ôm cô, buộc dây an toàn, “đi” trên đỉnh đầu của nó.

Môi trường vũ trụ chân không, nhưng ở đây lại có đá vụn và một ít tinh thể gì đó không rõ tựa như mây bông bồng bềnh phiêu đảng. Tô Di hét lớn: “Người đá, tao đi đây. Mày hãy bảo trọng!”

Người đá khổng lồ không hề có phản ứng. Nếu như ngày đó không phải nhìn thấy nó “thức tỉnh” cứu mọi người, Tô Di căn bản cũng không thể tưởng tượng nổi nó có thể nghe thấy những lời mình nói.

Tô Di suy nghĩ chốc lát rồi lại nói: “Anh ấy là...” Cô ngừng lại một chút. “Chính là ng đàn ông của tao. Cảm ơn mày ngày đó đã giúp tao cứu anh ấy.”

Sau lớp mặt nạ bảo hộ, khoe miệng Mạnh Hi Tông khẽ nhếch lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy tảng đá dưới chân mình khẽ động đậy. Mạnh Hi Tông nhú mày, ra dấu với Mộ Tây Đình, lập tức đưa bọn họ quay lại Báo Săn. Sau đó, xa xa bỗng nhiên dâng lên một hàng đá lớn, tạo thành một cánh tay đá hẹp dài, trắng kiết, chậm rãi đưa lên, hướng về phía bọn họ. Cánh tay đá to gần bằng một chiếc pháo đài vũ trụ, đứng đưa trước mặt họ vài cái. Một trận rung lắc kịch liệt khiến Báo Săn nghiêng ngã, thiếu chút nữa đụng trúng những tảng đá khổng lồ xung quanh. Sau đó, cánh tay đá mới từ từ trở về vị trí cũ, tựa như trở về với giấc ngủ ngàn vạn năm nay của mình, không thấy nhúc nhích gì nữa.

“Nó tạm biệt chúng ta đấy!” Tô Di thì thầm.

Dường như có một điều gì đó đang thôi thúc, Mạnh Hi Tông quay sang nói với Mộ Tây Đình: “Ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ, cậu đi chuẩn bị đi.”

Tô Di há hốc miệng, ngây ngẩn cả người. Mộ Tây Đình tròn mắt kinh ngạc: “Ngài chỉ huy, không kịp đâu. Hôn lễ của ngài và phu nhân không thể vội vàng, qua loa được.”

“Chờ một chút... Tại sao lại là ngày mai?” Tô Di ngắt lời.

Mạnh Hi Tông căn bản không trả lời cô mà quay sang hỏi Mộ Tây Đình: “Vậy cậu cần bao nhiêu thời gian?”

Mai Thi đ cứng rắn, tính toán một lát rồi nói: “Việc giải quyết hậu quả chiến tranh quá bận rộn, chỉ ít cũng phải tháng sau mới kịp.”

“Được, nhiều nhất là một tháng.” Anh gật đầu, nói: “Lúc đó, vết thương ở chân cô ấy cũng gần khỏi rồi!”

Mộ Tây Đình mỉm cười, khởi động Báo Săn quay trở về pháo đài. Tô Di nằm trong lòng anh, mở trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng kháng nghị: “Em đồng ý lấy anh hồi nào? Anh chưa cầu hôn em mà!”

“Anh đã cầu hôn em rồi!” Mặt anh không đổi sắc. “Đêm hôm đó, anh nói muốn em sinh con đường cái cho anh và chung thủy với một mình anh, em đã không từ chối.”

“... Anh nói đó là một thông báo!” Cô tức giận, đẩy đẩy lồng ngực anh nhưng lại bị anh ghì chặt hơn. Tuy hai người vừa thổ lộ tâm tình được vài ngày nhưng tình yêu của cô đối với anh tựa hồ đã có từ cách đây rất lâu rồi, cứ thế lẳng lặng nảy nở, ngày này qua ngày khác. Chỉ là... vừa mới nói lời yêu đã kết hôn ngay, chẳng phải nhanh quá sao? Người đàn ông này làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, một khi nhận định việc gì thì sẽ kiên quyết đến cùng như thế sao?

Nhưng anh dường như không nghe thấy lời bất mãn của cô, lại vì quyết định nhanh gọn của mình mà tỏ ra hết sức hài lòng. “Vậy coi như là hoàn thành nhiệm vụ.” Anh chăm chú nhìn cô với ánh mắt sáng rõ, khoe môi khẽ nở nụ cười. “Trung úy Tô Di, đây là mệnh lệnh cấp cao nhất, phải lấy anh, em không được kháng lệnh.”

57. Chương 58: Bóng Đêm Mê Say

Bên ngoài bến cảng không gian của thành phố Tự Do là một đại lộ thẳng tắp. Ngày hôm nay, gần như toàn bộ những chiếc xe hơi cao cấp của thành phố Tự Do đều băng băng chạy qua con đường này. Nổi bật hơn cả là một chiếc xe dài màu đen, sang trọng mà lạnh lẽ. Mạnh Hi Tông ngồi bên cạnh Tô Di, mặc dù người phụ nữ yêu thương ở trong lòng mình, muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, nhưng sắc mặt của anh vẫn có chút u ám.

Tô Di nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ xe, gương mặt niềm nở của những người dân giống như một bức tranh trải dài vô cùng vô tận, không bao giờ bị gián đoạn đang lướt nhanh qua, cô thở dài một hơi. Chiến tranh vừa mới kết thúc, thuốc giải của Trùng tộc đã được đưa đến. Mặc dù chiến tranh đã cướp đi một phần mười dân số Liên minh nhưng dường như những người còn sống vẫn hân hoan vì niềm vui chiến thắng. Đặc biệt là họ nhiệt liệt ủng hộ những người anh hùng và thể hiện lòng sùng bái đối với Mạnh Hi Tông. Vì thế, hôm nay, khi đại quân vừa vào đến địa phận thành phố Tự Do, người dân đã mang tâm tình kích động, gần như muốn bao vây đoàn xe của Lĩnh đánh thuê.

Trên đường có rất nhiều người đồng thanh hô vang “Mạnh Hi Tông”, tiếng hô gần như muốn lật tung cả nóc xe, có người treo băng rôn, giơ băng hiệu, viết đầy những câu chữ biểu dương thật lòng. Trong đám đông đó, số đàn bà con gái vượt quá tám mươi phần trăm, có thể thấy các thiếu nữ Liên minh ở những tình cầu khác đều lũ lượt chạy đến nơi này nghênh đón đại quân Lĩnh đánh thuê.

Tô Di cảm thấy việc này quá đối bình thường nhưng Mạnh Hi Tông lại không thích sự nhiệt tình này chút nào. Anh ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt hết sức lạnh lùng nhưng một tay vẫn ôm hông cô thật chặt, một tay gõ nhịp lên đầu gối mình. Mặc dù anh không nói một lời nhưng rõ ràng đã không thể nhẫn nhịn nổi nữa.

“Tây Đình, nói cho những người này biết.” Anh hờ hững: “Tất cả phụ nữ trong thành phố này đều thuộc về Lĩnh đánh thuê. Nếu như đến tối mà họ còn lớn vồn ở đây thì bắt luận quân Lĩnh đánh thuê của chúng ta có làm gì họ cũng đều hợp pháp.”

“Vâng!” Mộ Tây Đình mỉm cười, đáp. “Chỉ sợ không ít người sẽ tình nguyện ở lại.”

Tô Di không kìm được suy nghĩ, nếu như không có Mạnh Hi Tông thì có lẽ bây giờ mình cũng chỉ là một người bình thường ở ngoài kia chứ chẳng phải ở trong này với anh. Vì thế, cô thấu hiểu sự hâm mộ của quần chúng đối với anh, liền quay sang nói với Mạnh Hi Tông: “Sự tồn tại của anh hùng sẽ khiến đời sống của người dân sau chiến tranh tốt đẹp hơn rất nhiều. Nhiều người muốn làm anh hùng còn chẳng được nữa là...”

Mạnh Hi Tông liếc nhìn cô một cái. “Em muốn làm không?”

Tô Di gật đầu. “Nếu có năng lực giúp đỡ nhiều người hơn thì tại sao lại không làm cơ chứ?”

Mạnh Hi Tông nhàn nhạt nói: “Vậy thì tốt nhất bọn họ đừng nên quá nhiệt tình với em...”

“Bọn họ” ý là chỉ quần chúng.

Tô Di bèn im lặng. Anh mới tìm được cô về mấy ngày nay, hận không thể lúc nào cũng giữ chặt cô bên mình, ngày ngày trong những lúc quần quýt lấy nhau, ngoại trừ thỉnh thoảng mạnh bạo, phần nhiều đều là dịu dàng, nồng đượm. Nhưng dần dần, anh cũng khôi phục lại con người Mạnh Hi Tông lạnh lùng, uy nghiêm vốn dĩ. Cô hiểu thấu người đàn ông này, tình cảm nồng nàn, chân thành lần trước vốn là do lúc đó khó có thể đè nén nên cứ để nó bùng phát một cách tự nhiên. Có thể anh sẽ dùng hành động để thể hiện tình yêu đối với cô, chứ không phải cả ngày chỉ nói những lời dễ nghe dễ ngọt. Thế nhưng, ham muốn chiếm hữu cũng không nên quá mãnh liệt như vậy chứ?

Xe rẽ vào một khúc quanh, tiến vào con đường lớn của trung tâm thành phố. Dân chúng vây đón càng đông hơn, từ xa đã thấy một đội quân cảnh đứng gác, cứ cách ba bước lại có một người duy trì trật tự đám đông. Đúng lúc này, chợt vang lên một giọng nói kích động của nam giới: “Tô Di...”

Tiếng hô lớn này khiến toàn bộ đám đông tò mò ghé mắt nhìn qua, cũng đồng thời khiến Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình và Tô Di lập tức ngẩng đầu nhìn. Vừa lướt qua, Tô Di đã giật nảy mình... Không phải một người mà là một đám người, chỉ ít cũng phải hơn hai mươi. Bọn họ đều mặc áo khoác màu cam, rất giống những thành viên trong một tổ chức xã hội nào đó. Bọn họ còn rất trẻ, nam có, nữ có nhưng nam giới vẫn chiếm nhiều hơn. Bọn họ đang giơ cao một tấm băng rôn, trên đó có viết: “Nữ anh hùng của dãy đá khổng lồ! Vị cứu tinh của Liên minh!” Còn có người giơ hai bức ảnh phóng đại cao bằng người thật, một tấm chụp lúc Tô Di mặc đồng phục phi công của quân Liên minh, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, đứng chào theo tiêu chuẩn của lễ nghi quân đội, một tấm khác chụp cô mặc áo ba lỗ và chiếc quần dài của Lĩnh đánh thuê, nở nụ cười, ra dấu tay chữ V trước ống kính. Thấy chiếc xe vừa đi qua, đám đông tựa như đã mong ngóng từ rất lâu rồi, nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, sau đó đồng thanh hô to: “Tô Di! Tô Di!”, đáng vẻ rất sùng bái.

Cho đến khi chiếc xe đã đi rất xa rồi, Tô Di vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét của đoàn người đó lẫn trong đám đông.

Bên trong xe yên lặng như tờ.

Tô Di có chút cảm động. Cô chưa bao giờ được người ta săn đón như một vị anh hùng, như một ngôi sao thế này. Mà khi thấy có người hoan nghênh, cảm kích, cô chỉ có cảm giác những vất vả, khổ sở mình phải trải qua trong cuộc chiến với Trùng tộc thực sự đáng giá. Cô tự cảm thấy mình may mắn hơn hàng ngàn hàng vạn các chiến sĩ đã anh dũng hi sinh khác. Những chiến tích oai hùng của bọn họ sẽ còn được ai biết đến đây?

Song Mạnh Hi Tông rõ ràng không có cùng suy nghĩ với cô.

“Những bức ảnh kia là thế nào vậy?” Anh nhứ mày nhìn cô, bàn tay to lớn lướt dọc bắp vai, những ngón tay bắt đầu quần quần mái tóc đen dài của cô.

“Lúc đăng ký nhập ngũ, em có chụp ảnh chung với đồng đội...” Cô đáp.

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, nói: “Tây Đình, giao cho cậu xử lý.”

Mộ Tây Đình nói với giọng bất đắc dĩ: “Ngài chỉ huy, thực sự không có cách nào cả. Internet tự do, không thể ngăn cản việc phát tán những hình ảnh đó.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc trong giây lát.

Mặc dù Tô Di cũng không thích khoe mẽ nhưng nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Mạnh Hi Tông vốn nổi tiếng cường quyền, không gì không thể làm được đó, trong lòng cô có chút vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười ngọt ngào. Ánh mắt vốn đang nhìn thẳng của Mạnh Hi Tông vô cùng nhạy bén, phát hiện ra vẻ tươi cười của cô, anh liền liếc cô với ánh mắt lạnh lạnh. Một lát sau, anh cũng bất giác bật cười, trong đôi mắt đen láy, thâm trầm ánh lên vẻ thư thái.

“Phụ nữ đúng là đáng sợ.” Anh nhẹ giọng nói: “Có thể khiến đàn ông làm những việc thiếu lý trí.” Không đợi cô đáp lại, anh đã quay đầu, nói với Mộ Tây Đình: “Bất luận là dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa, cứ mua hết về đây cho tôi.”

“... Vâng!” Trong giọng nói của Mộ Tây Đình khó tránh khỏi ý cười khổ.

Tô Di nghĩ, người đàn ông này thật quá sức kiêu ngạo và tự tin, không coi ai ra gì. Cho nên, đối với ham muốn chiếm giữ mãnh liệt và thiếu lý trí của anh, cô cũng chỉ có thể dùng thái độ thản nhiên để đối mặt, sau đó sử dụng phương pháp cực đoan khác để quán triệt tới cùng. Cô cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa bất đắc dĩ.

Bởi vì toàn bộ Báo Săn đã được tận dụng vào việc chuyên chở bệnh nhân nên phải đi ô tô mất một tiếng mới về đến dinh thự của Mạnh Hi Tông. Xe đỗ trước cổng, Mạnh Hi Tông xuống trước, Tô Di vừa định chống nạng xuống theo thì anh đã đưa tay ra đón lấy, ôm ngang người cô rồi nhấc bổng lên. Đám quân cảnh đứng bên ngoài đều trở mắt nhìn bọn họ chằm chằm, Tô Di chỉ có thể cúi đầu đỏ mặt. Cô biết rõ tính cách của anh, có cự tuyệt anh cũng chẳng thêm để ý, tốt nhất là cứ để mặc anh ôm như vậy, đi thẳng vào buồng ngủ chính.

Mạnh Hi Tông đặt cô lên sofa, sau đó cởi bỏ chiếc áo khoác quân phục đang mặc trên người, mở tủ lấy một bộ quần áo thường ngày, nhân tiện giúp cô thay chiếc váy dài màu xanh lá mạ và áo gió ra. Lúc anh quay đầu, liền thấy ánh mắt hiền hòa của cô không ngừng liếc nhìn xung quanh, tựa hồ đang quan sát cách bày trí trong phòng. Anh chợt nhận ra, phòng ngủ chính vẫn luôn đơn giản như thế, ngoại trừ sàn nhà tông màu lạnh, một chiếc giường và bàn làm việc ra thì hầu như không còn thứ gì khác. So với lúc anh ở một mình thì chẳng có gì khác biệt, mọi thứ vẫn lạnh lẽo và vắng lặng như cũ. Mà so với quãng thời gian cô từng ở đây cũng không có bất cứ thay đổi nào. Nhìn dáng vẻ cô hiền dịu lại an tĩnh, ngồi giữa căn phòng lạnh lẽo nhường này, bỗng dưng khiến anh có cảm giác hoàn toàn đối lập.

“Em có thể tùy ý thay đổi cách bày trí.” Anh điềm đạm nói. “Em là nữ chủ nhân của căn nhà này.”

Tô Di đỏ mặt, gật đầu, đáp: “Cảm ơn anh.”

Anh liếc nhìn cô lần nữa rồi cởi chiếc áo sơ mi trên người ra. Cơ thể cường tráng, cân xứng hoàn toàn trần trụi trước mặt Tô Di, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, tấm lưng dày rộng, hông dẻo dai... giống hệt một con báo hoang đang yên tĩnh rình mồi. Bộ dạng này của anh đủ khiến bất cứ cô gái nào cũng phải đỏ mặt tía tai. Tô Di nhớ lại cảm giác khi được anh ôm chặt trong vòng tay, cổ họng bỗng chốc trở nên khô khốc. Nhưng anh không phát hiện ra điều này, vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên, cởi hết quần áo trên người ra rồi ôm cô vào phòng tắm. Bởi vì vết thương không được dính nước nên mỗi lần tắm cho cô, anh đều đặc biệt chú ý. Mà điều đáng ngạc nhiên là một người quen cầm súng như Mạnh Hi Tông lại có thể làm công việc này một cách hết sức thành thạo như thế. Anh lấy khăn bông trên kệ, bọc kín chân cô rồi cứ thế ôm cô bước vào bồn tắm.

Bởi bác sĩ đã nói sức khỏe của Tô Di rất yếu nên mấy ngày nay, Mạnh Hi Tông không dám đụng vào người cô, ngay cả số lần bảo cô “giúp đỡ” cũng cực ít, chỉ là lúc này, khi da thịt chạm nhau trong làn nước ấm, không cần nói bất cứ lời nào cũng có thể cảm nhận được sự nhiệt tình bị đè nén bấy lâu. Đôi môi anh bắt đầu thuần thực hôn lên từng tấc da thịt trên người cô. Công đoạn tắm rửa ngăn ngủi cuối cùng cũng kết thúc, cả người Tô Di mềm nhũn, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, sắc mặt ửng hồng. Mặc dù anh chưa đạt được bất cứ sự thỏa mãn nào nhưng lại khiến cô phải bần rần chân tay, tâm hồn rung động. Anh cúi đầu, nặng nề hôn cô thêm mấy lần nữa rồi mới mặc lại quần áo chỉnh tề cho cô.

“Anh phải ra ngoài à?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh gật đầu. “Mấy người anh em có hẹn cùng nhau đi ăn tối.”

Anh em mà anh nhắc đến đương nhiên là mấy vị Hạm trưởng của quân Lính đánh thuê. Tô Di nhìn vết thương trên chân mình, hỏi: “Em không đi có được không?”

Anh coi như không nghe thấy, mặc quần áo chỉnh tề rồi ôm cô, sai bước ra phía ngoài: “Như nhau thôi!”

Lần thứ hai ngồi trên xe ô tô, cô dựa vào ngực anh, khó hiểu hỏi: “Như nhau thôi là sao?”

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng rồi lại liếc nhìn xuống chiếc váy dài màu xanh lá mạ làm tôn lên đôi chân thon thả, trắng như tuyết của cô, đôi mắt đen láy, sáng quắc của anh thêm phần ám áp. Anh nâng cánh tay mảnh dẻ của cô lên, đặt vào đó một nụ hôn rồi nói: “Anh vẫn ôm em thì có gì khác nhau kia chứ?”

Tô Di không ngờ nơi Mạnh Hi Tông đưa cô đến lại chính là quán bar lần trước hai người bọn họ gặp lại. Chiếc xe con từ cổng trực tiếp lái vào sân sau. Mạnh Hi Tông ôm Tô Di, đi chưa tới mấy bước đã vào đến một phòng bao nửa khép kín có vị trí đặc địa và rộng rãi nhất tầng một. Cách một tấm rèm che mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc du dương cùng những màn khiêu vũ uyển chuyển vẫn lọt được vào tầm mắt, khiến bầu không khí trong phút chốc trở nên vô cùng huyền ảo và đầy cảm dỗ.

Mấy vị Hạm trưởng kia đã có mặt đông đủ, bên cạnh ai nấy đều có một người phụ nữ. Nhưng không thấy Liên Đặc đâu. Lý Tích Trung ngồi đó, bên cạnh anh ta là một thiếu nữ trẻ trung, đáng người mảnh mai, khuôn mặt diễm lệ. Lý Tích Trung ôm eo cô ta, nhìn sang phía Tô Di, cười nói: “Đây là sếp của anh đấy!”

Cô bé kia vừa nhìn thấy Mạnh Hi Tông thì ánh mắt đã sáng lấp lánh, nhưng khi thấy Tô Di ở trong lòng anh lại có chút thất vọng. Lý Tích Trung cũng không thèm để ý, bảo cô ta nhanh chóng rót thêm rượu. Hai vị Hạm trưởng khác cũng đã luống tuổi, người phụ nữ ngồi bên cạnh họ có vẻ đã ngoài ba mươi lăm, tuy không phải rất đẹp nhưng ánh mắt nhìn Tô Di lại vô cùng hiền hậu.

“Chào chị dâu đi!” Mạnh Hi Tông đặt Tô Di ngồi xuống bên mình, nói.

Tô Di lập tức chào hỏi mọi người. Sau màn giới thiệu cô mới biết, ngoại trừ Lý Tích Trung và một người Hạm trưởng khác đưa bạn gái theo, những người còn lại đều đưa phu nhân của mình đi cùng. Trong lòng Tô Di chợt cảm thấy ấm áp. Đàn ông tới những nơi như thế này chủ yếu để tìm niềm vui, nhưng Mạnh Hi Tông và những cấp dưới của anh tựa hồ đã nhìn thấu nhan sắc hồng trần, đưa bà xã đi cùng chứng tỏ bọn họ rất tôn trọng người đầu gối tay ấp với mình.

Thế nên, Mạnh Hi Tông mới nhất quyết đưa cô đi bằng được? Cô bỗng nghĩ tới những bữa tiệc trước đây, anh phải lẻ loi đi dự một mình, nhìn người ta hạnh phúc bên nhau, có phải anh đã từng cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa... cô độc không? Tô Di nhẹ nhàng tựa lên bả vai anh. Mạnh Hi Tông đang mãi trao đổi gì đó với

người bên cạnh, thấy vậy thì sắc mặt không đổi nhưng bàn tay vốn đang đặt trên đùi cô liền lần tìm bàn tay cô, nắm thật chặt.

Đàn ông nói chuyện chiến sự vừa mới kết thúc, phụ nữ tán gẫu về thời trang và đồ trang sức, có vài người còn trao đổi kinh nghiệm về cách chăm sóc con. Tô Di tuy cười nói với bọn họ nhưng thực ra cô không xen vào quá nhiều. Sau đó, cô lại nghe đám đàn ông kể lại những chuyện thú vị trong quân đội ngày trước với vẻ vô cùng hào hứng.

Một bàn người vừa ăn vừa trò chuyện, thế mà cũng đã gần mười giờ. Người quanh quây rượu càng lúc càng đông, âm nhạc từ nhẹ nhàng, êm ái dần chuyển sang cuồng nhiệt, sôi động. Bầu không khí điên cuồng bùng cháy giống như một loại virus lan tràn trong quán bar. Dưới ánh đèn mờ ảo, rất nhiều người mang vẻ mặt lười nhác mà say đắm đang tình tứ bên nhau.

Bầu không khí cuồng dại đó rất cuộc cũng lan tới bàn của những người lính đánh thuê cao cấp này. Vài vị Hạm trưởng ôm bà xã của mình, hoặc vui vẻ cười đùa, hoặc là lẳng lặng dẫn nhau lên sàn nhảy, hòa vào đám đông hỗn loạn. Lý Tích Trung và bạn gái cũng đứng dậy. Cô bạn gái anh ta liếc nhìn Mạnh Hi Tông và Tô Di vẫn ngồi bất động, do dự một lát rồi nói: “Anh chị không lên nhảy sao?”

Lý Tích Trung ôm lấy hông cô ta, cơ hồ là nhấc bổng lên, nói: “Em quan tâm nhiều thế làm gì?” Cô bé đó hét lên một tiếng, ôm lấy đầu Lý Tích Trung rồi trượt xuống vòm ngực rắn chắc của anh ta. Họ hôn nhau đắm thiết rồi diu nhau lên sàn nhảy.

Các Hạm trưởng và Mạnh Hi Tông không câu nệ thứ bậc, bọn họ muốn đi đâu thì cứ đi, tựa hồ chẳng cần quan tâm chỉ còn lại mỗi Mạnh Hi Tông và Tô Di ngồi lại bàn.

“Anh không lên nhảy à?” Tô Di hỏi Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản. Thực ra, nếu anh có khiêu vũ với những cô gái khác thì cô cũng chẳng mấy lo lắng. Bên cạnh đã có vài nhân viên bảo vệ luôn chú ý tới an ninh xung quanh, cô cũng không sợ mình sẽ gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

“Không có hứng thú!” Anh trả lời không chút do dự, tiếp tục uống rượu một mình.

Tô Di cũng không nói gì nữa, cô ngược mắt lên nhìn ánh đèn mê hồn trên sàn nhảy, quả thực nơi này tập trung rất nhiều trai xinh gái đẹp.

“Có muốn lên nhảy không” Một giọng nói dịu dàng bỗng nhiên vang lên, cắt đứt sự trầm mặc giữa hai người.

Tô Di ngẩng đầu, là một cô gái cao gầy đang đứng cạnh bàn. Ánh mắt cô vừa liếc nhìn khuôn mặt cô gái đó thì không thể dời đi được. Đó là một cô gái vô cùng cá tính, vẻ ngoài cũng không được coi là đặc biệt xuất chúng, nhưng như thế cũng đã là rất xinh đẹp rồi. Điểm hấp dẫn ở cô ta chính là cách giơ tay, nhấc chân, nhúu mày, mím môi... tuy dừng dừng nhưng lại rất cuốn hút. Ánh mắt dừng lại trên người Mạnh Hi Tông, cô ta lẳng lặng nhìn anh, mang theo cả vẻ khiêu khích hết sức cao ngạo. Cô ta quả thực rất tự tin vào bản thân, đồng thời cũng tỏ ra vô cùng hứng thú đối với Mạnh Hi Tông. Mà cô ta hoàn toàn không liếc Tô Di lấy một lần, mặc dù lúc này, cô đang ngồi dán chặt vào người anh.

Kỳ thực, với tướng mạo và khí chất của Mạnh Hi Tông, cho dù anh có ngồi trầm lặng ở một góc khuất đi chăng nữa thì Tô Di tin chắc rằng vẫn sẽ có nhiều cô gái chú ý tới anh. Chỉ là cô không ngờ, dưới tình huống có mặt cô mà vẫn có người phụ nữ khác ngang nhiên tới mời anh khiêu vũ.

“không có hứng thú.” Mạnh Hi Tông chỉ ngẩng đầu, thản nhiên liếc nhìn cô ta rồi dời ánh mắt qua nơi khác ngay.

Cô gái đó tựa hồ hơi giật mình, lúc này mới nhìn sang Tô Di, ánh mắt trượt từ khuôn mặt xuống cơ thể rồi tới một bên chân cuốn dây băng gạc của cô, lắc đầu, bật cười. “Thật đúng là...”

Cô ta xoay người bỏ đi, chỉ để lại ba từ đầy hàm ý. Mạnh Hi Tông căn bản không để ý đến sự tồn tại của một người xa lạ. Tô Di cũng chẳng bận tâm đến lời nói đầy vẻ khinh miệt của cô ta nhưng ít nhiều vẫn có cảm giác âm ỉ. Lại nghĩ tới những chuyện khác nữa, cô liền giơ tay, túm chặt lấy cổ áo sơ mi của Mạnh Hi Tông.

“Có chuyện này em muốn hỏi anh từ lâu rồi.” Dưới ánh sáng mờ ảo, tiếng nhạc xập xình, cô cũng cảm thấy mình to gan hơn một chút.

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, trong lòng khẽ rung động. “Em nói đi!”

Trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, cô ghé sát môi mình vào tai anh, trong hơi thở mềm mại, giọng nói của cô rõ ràng truyền đến: “Trước khi gặp em, anh đã từng “kiếm hàng” cô gái nào chưa?”

Anh bỗng nhiên muốn bật cười, liền thấp giọng cười thành tiếng. Không cho cô lùi lại, anh dẫn cô lên, đặt ngồi trên đùi mình. Một tay anh nâng đầu cô, để cô dựa chân trong lòng mình. Tư thế thân mật, suồng sã đó khiến cô bối rối muốn đẩy anh ra. Nhưng có vẻ như anh chưa bao giờ để ý đến sự phản kháng của cô, anh áp sát mặt mình vào mặt cô, ánh mắt sâu lắng như màn đêm. “Không có, ngoài em ra thì không có ai cả.”

Tô Di nhất thời không thể né tránh được, mở to hai mắt nhìn anh chằm chằm: “... Tại sao?”

“Chỉ có em... mới có cảm giác sạch sẽ.” Anh trầm giọng, bàn tay vẫn ôm chặt hông cô, cúi đầu, lần tìm vành tai trắng nõn, mềm mịn ẩn dưới mái tóc dài buông lơi. “Anh chưa bao giờ cảm thấy mình cần một người phụ nữ. Lúc ấy, đồng ý giữ em lại bên người cũng chỉ vì muốn hồi lộ Chu thiếu.” Anh cầm một chiếc khăn ướt trên bàn, tỉ mỉ lau hai tay mình phía sau lưng cô.

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, như thể muốn phát tiết hết lòng nhiệt huyết cùng nỗi bi thương tràn ngập trong lòng những người lính đánh thuê tưởng chừng máu lạnh nhưng lại rất tình cảm ấy. Ánh đèn chớp nháy, những thân hình nóng bỏng không ngừng nhảy múa, âm nhạc chất chứa... tất cả hòa vào nhau khiến sàn nhảy trở nên mê loạn, tựa như không có điểm dừng.

Nhưng tất thấy những thứ này đối với Tô Di chỉ đơn giản là cảnh nền. Trong một góc sofa, dưới ánh đèn mờ ảo, cô được Mạnh Hi Tông ôm ghì vào lồng ngực, hôn mê say. Mãi cho đến khi ngón tay anh kiên quyết xâm nhập, kéo theo sự rung động còn mạnh mẽ hơn cả âm thanh chất chứa ngoài sàn nhảy kia, cô mới phát hiện anh đã lặng lẽ tấn công từ bao giờ.

Âm nhạc vẫn rộn rã ngân vang, cơ thể tựa hồ bị khiêu khích đến tột cùng, ham muốn càng lúc càng dâng cao, tâm tư phiêu du khắp nơi muốn tìm một lối thoát. Đây là tình huống xấu hổ, hải hùng mà quần bách cỡ nào chứ? Xung quanh người chật như nêm, nhưng có vẻ như anh đang cố ý muốn khiêu chiến sức chịu đựng của cô, cố ý khiến cô phải chịu khuất phục trước dục vọng thẳm sâu trong linh hồn mình. Trước mặt bao nhiêu người nhưng động tác của anh càng lúc càng nhanh và mạnh bạo hơn.

Chiếc váy dài của cô bị vén lên đến đầu gối, che khuất tất cả những hành vi ám muội bên trong, chỉ để lộ một bên chân cuốn đầy băng gạc trắng toát. Anh ghì chặt cô vào lồng ngực, khiến cô chỉ có thể kháng cự bằng cách chống tay lên ngực anh. Sắc mặt cô càng lúc càng ửng hồng, anh cúi đầu, hôn cô thật sâu, tựa như muốn cắn nuốt hết mọi âm thanh rên rỉ. Cô nằm trong lòng anh, lo lắng, giãy giụa, chống cự... rõ ràng là rất cuồng loạn nhưng lại bị anh khống chế, không còn đường lùi. Toàn thân cô run rẩy kịch liệt, vừa xấu hổ vừa tức giận như muốn nổ tung, nhưng anh không hề có ý định bỏ qua cho cô, hết lần này đến lần khác khiến ngọn lửa dục vọng trong cô bùng cháy dữ dội.

Nhìn từ bên ngoài, chỉ đơn giản nghĩ là một đôi tình nhân đang ôm hôn thắm thiết, cô gái dựa chân ngồi trên đùi chàng trai. Không một ai biết cô đang phải nghiêng răng nghiêng lợi, đỏ mặt tía tai chịu đựng thế nào, cũng không một ai nhận ra toàn thân cô lúc này tựa như bị điện giật, nhạy cảm run lên bần bật, nhưng lại không thể nhúc nhích, cũng không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào. Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm tĩnh, quần áo chỉnh tề, đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhìn cô không chớp, tựa hồ không muốn bỏ qua bất kỳ biểu hiện trầm luân nào trên khuôn mặt cô. Mà ngón tay thon dài của anh dường như chạm đến nơi sâu thẳm nhất, khiến cô nằm trong lòng anh, lặng lẽ điên cuồng...

58. Chương 59: Tên Của Anh

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tô Di tỉnh lại, đúng lúc nhìn thấy Mạnh Hi Tông đang đẩy cửa bước vào. Anh mặc bộ quần áo thể thao màu xám tro, sắc mặt có chút ửng hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nhìn thấy Tô Di đã tỉnh, anh ngấm cô một lát rồi quẳng chiếc khăn bông quàng trên cổ xuống, đi vào phòng tắm.

Tô Di ngồi dậy, có chút ngượng ngùng. Cơ thể trần trụi dưới tấm chăn mỏng vô cùng mệt mỏi. Đêm qua, anh đã giằng vò cô không biết bao nhiêu lần, cô cũng không nhớ rõ. Anh hết lần này đến lần khác muốn nghiệm chứng, cái gì cũng thích làm đến tận cùng, chỉ là vẫn chưa chính thức chiếm giữ lấy cô lần nữa.

Cô chỉ nhớ rõ từ lúc anh ôm cô từ quán bar trở về, đôi mắt đen láy, sâu thẳm ấy vẫn luôn nóng bỏng như có một ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt. Vừa mới quay về phòng ngủ, anh đã lập tức xoay người, đè lên cô, lột sạch quần áo của cô, đôi môi lưu luyến hôn lên từng tấc da thịt. Còn cô bởi vì bị hôn quá nhiều mà lồng ngực có chút khó chịu, ho khan vài tiếng. Anh thấy vậy thì dừng lại một chút, sau đó nở nụ cười tự giễu.

“Nắm chặt anh đi!” Anh nói, mặc dù hành động đã thân mật đến vậy nhưng căn bản vẫn không thể khiến anh thỏa mãn. Nhưng mấy ngày liên tiếp phải bay trong không gian, thêm lúc bị anh giằng vò trong quán bar, bị kích thích đến tột cùng nên từ lâu cô đã thấm mệt. Cô “giúp đỡ” anh một lát rồi chẳng biết chìm vào giấc ngủ từ lúc nào, đến tận bây giờ mới tỉnh.

Rất nhanh sau đó, anh bước ra khỏi phòng tắm, thấy cô ngồi trên giường, hai mắt vẫn còn lim dim, tấm chăn mỏng che hờ đôi gò bồng đảo trắng mịn như tuyết dưới bả vai thon gầy.

“Ừm...” Anh ngồi xuống mép giường, ném chiếc khăn về phía cô, ý bảo cô lau khô người cho anh. Sau đó, anh nói một câu đầy ẩn ý: “Bởi vì Mèo Con đã đốt lên ngọn lửa bất diệt trong lòng anh.”

Rõ ràng là anh tự gây sự cơ mà? Ánh mắt Tô Di không tìm được liếc xuống chiếc khăn tắm quấn quanh hông anh. Dục vọng và tinh lực của đàn ông đúng là dồi dào thật đấy!

Anh mặc quần áo chỉnh tề, lấy từ trong túi ra một chiếc lắc vô cùng tinh xảo, vút xuống trước mặt cô.

Cô cầm lên, hỏi: “Anh tặng em đồ trang sức à?” Thật không giống những việc anh thường làm.

Anh liếc nhìn cô rồi nói: “Đó là máy định vị trong tình hệ. Em đeo nó trên tay, trong phạm vi ba trăm năm ánh sáng, anh đều có thể biết chính xác em đang ở đâu.”

Chiếc lắc này được làm từ bạch kim, nạm đầy kim cương. Không biết cái máy định vị kia rốt cuộc được cất giấu ở chỗ nào trong số những viên kim cương này? Nhưng để làm ra một vật dụng quân sự tinh xảo như vậy, chắc hẳn đã phải tốn rất nhiều công sức.

“Đây là sự tự do giới hạn ư?” Cô đeo chiếc lắc lên tay, cố ý khiêu khích anh.

Anh nghe thấy vậy liền nở nụ cười, cúi người thật thấp, nâng cằm cô lên, đôi mắt đen láy nhìn cô vô cùng chăm chú: “Còn có thể thêm một chút giới hạn nữa.”

Tuy trong lòng rung động nhưng cô vẫn cảm thấy không được tự do lắm, liền nói: “Sau này, em không được đi đâu một mình sao?”

Anh không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Tô Di kháng nghị: “Em cũng không phải là người thích gây chuyện thị phi, anh thực sự muốn nhốt em như nhốt chim hoàng yến trong lồng sao? Anh có thể đối xử với vợ mình như vậy được à?”

Anh nhìn cô, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh. “Tô Di, anh là đàn ông.”

Có ý gì chứ? Chẳng lẽ không giam cầm vợ thì không phải là đàn ông sao? Cô quả quyết nhìn lại anh, không chút sợ hãi.

Anh mặc áo vest rồi đi ra cửa, không quay đầu lại, chỉ nói: “Khiến người phụ nữ của mình hết lần này đến lần khác đối mặt với cái chết, cuối cùng còn phải trông chờ cô ấy tới cứu mình. Tô Di, chuyện này thực sự rất bề mặt. Anh cảm thấy mình chẳng khác gì một thằng ngốc. Thế nên, anh nhất định không cho phép em gặp bất cứ chuyện không may nào nữa. Em hiểu chưa?”

Có vẻ như anh rất ít khi nói những lời này nên vừa dứt lời, anh đã bước nhanh ra khỏi phòng ngủ. Tô Di nhìn khung cửa trống rỗng một hồi lâu, ngón tay lần sờ chiếc lắc lạnh như băng, hít sâu một hơi rồi chống tay xuống giường, đứng lên. Cô có cảm giác mình càng ngày càng yêu anh hơn mất rồi.

Bác sĩ khuyên Tô Di nên vận động ít thôi thì vết thương trên chân sẽ mau lành hơn. Cô không cần ai đỡ, tự mình đi chậm chậm xuống phòng bếp ăn sáng, sau đó lại đi tới phòng khách. Mộ Tây Đình đang cầm túi

trên sofa, trên bàn có rất nhiều giấy tờ chất thành đống, Tô Di vừa đến gần thì đã thấy mấy tập tài liệu dày cộp.

“Phu nhân, đây là tài liệu giới thiệu chi tiết về những nhà hàng tổ chức tiệc cưới trong thành phố.” Mộ Tây Đình mở một tập ra, đưa tới trước mặt cô. “Cô xem qua đi, Ngài chỉ huy đã giao cho tôi phụ trách mọi thứ cho hôn lễ lần này.”

Tô Di nghe cậu ta nói vậy thì hơi cảm thấy xấu hổ. Mạnh Hi Tông sai phái sĩ quan phụ tá của mình như một thói quen, ngay cả hôn lễ của bản thân cũng bắt cậu ta phải chuẩn bị. Việc này phụ nữ ít nhiều vẫn am hiểu hơn.

Mộ Tây Đình lại đưa tập tài liệu mở sẵn khác cho cô, cười, nói: “Phu nhân, nếu cô có thời gian rảnh rỗi thì cùng tôi duyệt danh sách cần phải chuẩn bị này cũng được.”

Tô Di nhận lấy, mở ra xem, mục lục tràn ngập trang giấy. Từ tiệc rượu cho tới danh sách khách mời, phía dưới cùng ký tên rõ ràng “Mạnh Hi Tông”, còn đóng con dấu riêng của Sĩ quan chỉ huy nữa. Hóa ra, Mạnh Hi Tông hoàn toàn coi hôn lễ này như một kế hoạch quân sự để tiến hành ra lệnh...

Cô cũng không bận gì, liền giúp Mộ Tây Đình xét duyệt tới hai tiếng đồng hồ, cuối cùng, chợt nhớ tới một chuyện, cô lập tức hỏi: “Váy cưới đâu? Tôi muốn xem qua kiểu dáng váy cưới trước.”

Trước đây, khi sinh sống tại một xóm nghèo, cô từng được chứng kiến một buổi hôn lễ. Liên minh không có váy cưới trắng như ở Trái đất mà mặc một chiếc váy lụa dài màu vàng nhạt, đường viền màu xanh lá mạ, tượng trưng cho tài nguyên và hy vọng. Mặc dù chiếc váy đó không cầu kỳ như váy cưới ở Trái đất nhưng nó vô cùng tao nhã, lại đẹp một cách giản dị. Cô hoàn toàn không nghĩ tới, có một ngày mình lại ở nơi này, khoác lên người một chiếc váy cưới như vậy...

Không ngờ, yêu cầu đơn giản nhất này lại khiến Mộ Tây Đình ngần ngại, nói: “Cái này Ngài chỉ huy không trao quyền cho tôi.”

“... Anh ấy bận rộn cả ngày thì làm gì có thời gian để tâm tới việc này?” Cô giật mình.

Mộ Tây Đình mỉm cười, nói: “Sáng sớm tôi có gặp Ngài chỉ huy, lúc đưa tài liệu cho ngài ấy xem qua, ngài ấy cầm lấy quyển giới thiệu mẫu váy cưới, nói lúc nào rảnh rỗi sẽ đích thân xem xét.”

Tô Di: “...”

Đích thân xem xét ư?

Cô biết người đàn ông này cực kì biết cách hưởng thụ. Mạnh Hi Tông tuy không dao động trước sắc đẹp nhưng lại là người đề cao chủ nghĩa đàn ông, nói hoàn toàn không thích phụ nữ đẹp cũng không đúng. Mỗi khi cô ăn mặc đẹp đẽ một chút, dự vọng của anh sẽ bộc lộ rõ vài phần. Thế nên, trong những hạng mục cần chuẩn bị cho hôn lễ, điều khiến anh có chút xiu húng thú chính là chọn váy cưới cho cô.

Cô có nên vì thế mà cảm thấy vui vẻ không?

Ăn cơm trưa xong, Mộ Tây Đình rời đi. Tô Di ngồi bất động trên sofa. Tối hôm qua, Mạnh Hi Tông đã dày vò cô rất lâu, khiến cô bây giờ toàn thân mềm nhũn. Ngồi xem tivi một lúc, cô mơ mơ màng màng, có chút buồn ngủ. Trong mộng lung, có người nhẹ nhàng đắp một chiếc áo lên người cô. Cô vừa mở to mắt, liền thấy Mạnh Hi Tông quân phục chỉnh tề ngồi xuống sofa. Cô có chút không phản ứng kịp... Chẳng phải vừa mới qua trưa được một lúc thôi sao?

“Toàn bộ số người bị bắt nhốt trong trại tập trung công nhân ở hành tinh Trùng tộc đều đã được trả tự do, về đến nhà an toàn.” Trong giọng nói trầm thấp của anh còn mang theo vài phần dịu dàng. “Anh đã truy phong danh hiệu Liệt sĩ cho Lăng Tranh, trợ cấp cho gia đình cậu ta một khoản tiền. Những thành viên cầm tử khác cũng giống như vậy, người nhà của họ chí ít cũng không phải lo cơm áo gạo tiền cả đời này.”

Tô Di nghe anh nói vậy thì đưa tay ra, nắm lấy vạt áo của anh. Anh ôm ngang người cô, đưa cô về phòng ngủ chính. “Sao có thể ngủ trên sofa được chứ?”

“Cảm ơn anh!” Trong lòng cô chợt dấy lên nỗi niềm chua xót. Tuy cô biết tiền trợ cấp và danh hiệu liệt sĩ cũng chẳng thể khiến những vị anh hùng đó sống lại nhưng ít ra, điều đó đã phần nào an ủi những người

thân của họ, cho họ chút một vinh quang.

“Em không cần cảm ơn anh.” Anh ôm cô đi thẳng tới bên giường, buông cô ra rồi nằm xuống bên cạnh. “Dưỡng thân thể cho tốt, mau khỏi bệnh rồi báo đáp anh là được... Ngủ đi!”

Mỗi anh lưu luyến mơn trớn trên vành tai cô. Cô nằm trong vòng tay ấm áp của anh, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi Tô Di tỉnh lại đã là lúc chạng vạng. Nhìn thấy mình ở trong phòng ngủ chứ không phải sofa cô mới biết sự xuất hiện của Mạnh Hi Tông ban nãy không phải là một giấc mơ. Nhưng anh thể lực tràn trề đương nhiên sẽ không ôm cô cùng ngủ vào ban ngày, cô cũng chẳng hy vọng anh làm thế, bởi vì như vậy, chẳng phải buổi tối tinh lực sẽ càng dồi dào hơn sao?

Cô đi xuống phòng khách cũng không thấy anh đâu. Hỏi người giúp việc thì biết anh đến sân huấn luyện. Tô Di biết đội quân cảnh trông coi dinh thự của Mạnh Hi Tông đều ở tòa nhà bên cạnh. Tầng trệt là một sân huấn luyện vô cùng rộng lớn để hằng ngày đội quân luyện tập độ sức, đấu súng... Những người quân cảnh này đều lấy từ tinh cầu Hy Vọng theo đến thành phố Tự Do, ngay cả căn nhà màu trắng nơi họ ở cũng duy trì vẻ lạnh lẽo trước sau như một. Hoàng hôn bao phủ đất trời, Tô Di đi dọc theo hành lang không một bóng người, chỉ có vài ngọn đèn leo lét chiếu sáng, bước từng bước vào trong tòa nhà.

Khi cô đi gần tới sân huấn luyện, cánh cửa tự động từ từ mở ra, ánh sáng trắng chói mắt như đợt thủy triều lập tức đổ ập xuống. Trước mặt là một chiếc sân hình vuông, diện tích phải hơn ba trăm mét vuông, sàn nhà gỗ sáng bóng dưới ánh đèn. Hơn hai mươi gã quân cảnh, tất cả đều mặc quần dài huấn luyện màu xám, ở trần, đứng vây quanh sân, xem cảnh độ sức quyết liệt ở giữa. Tô Di liếc nhìn xung quanh, đầu đầu cũng bắt gặp những tấm lưng rắn chắc, bắp thịt cuộn cuộn với làn da không phải màu lúa mạch thì cũng là màu đồng cổ khỏe khoắn, ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại. Dưới ánh đèn, làn da của họ càng trở nên sáng bóng. Năm đó, khi Tô Di còn lẫn lộn ở chiến hạm Chiến Hoàng, sớm đã quen với bầu không khí này. Cô cũng chẳng mấy để ý, tầm mắt lướt qua những bờ vai rộng, eo thon, cơ ngực cơ bụng rắn chắc, trực tiếp rơi xuống khoảnh chính giữa sân tập.

Hơi thở bỗng chốc chậm hẳn lại.

Dưới ánh sáng trắng lóa, tám gã quân cảnh cường tráng vây bắt một người đàn ông cao to, vẻ mặt bọn họ đều rất tập trung, tư thế sẵn sàng tấn công. Người đàn ông đó cũng ở trần, khuôn mặt anh tuấn và tấm lưng dày rộng cũng nhễ nhại mồ hôi. Ánh mắt sắc bén đảo quanh một vòng rồi anh điềm đạm nói: “Lên hết đi!”

Đám quân cảnh giống như đàn báo phẫn khích, đánh về phía anh từ mọi hướng. Song trong trận đấu vốn chênh lệch lực lượng cùng kỹ xảo quyết liệt nhường này, anh lại rất ung dung, không hề tỏ ra căng thẳng. Anh nhanh như một tia chớp, dễ dàng tránh được tất cả các đợt tấn công từ mọi hướng, cũng chẳng chút lưu tình, ra đòn rất mạnh đánh trả bọn họ. Sau những lần tránh né, anh lại xuất ra những chiêu thức mạnh bạo hơn để tấn công đối phương, đánh thẳng vào người đám quân cảnh. Những tấm lưng trần không ngừng lao vào nhau, mỗi đòn tấn công của anh nhẹ nhàng hơn cả bọt biển. Cũng có những gã quân cảnh vô cùng nhanh nhạy, hung hăng tấn công vào mặt và ngực anh, khiến cơ thể anh không khỏi nảy lên một cái. Nhưng sự đau đớn từ thân thể đối với anh chẳng là gì cả, túm chặt gã quân cảnh vừa tấn công, cánh tay phải vung một quyền khiến đối phương ngã nhào xuống đất, đau đến méo mặt. Toàn bộ quá trình đó diễn ra chưa đầy năm phút đồng hồ, tám gã quân cảnh, mỗi người ít nhất bị tấn công đến ba lần, cho đến tận lúc người nào người nấy ngã lộn trên mặt đất, không thể đứng dậy nổi mới thôi. Bọn họ mặt mũi bầm dập, thần sắc không cam lòng, đám quân cảnh đứng vây quanh xem trận đấu lại tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Trên người Mạnh Hi Tông cũng trúng không ít đòn đau, vòm ngực rắn chắc có mấy chỗ tím bầm, gò má trái cũng bị tụ máu, máu không ngừng rỉ ra từ khóe miệng. Nhưng so với mấy gã quân cảnh kia, anh không được tính là bị thương. Anh trầm giọng nói với bọn họ: “Mọi người tiến bộ nhiều đấy! Tiết Nhan, tốc độ của cậu còn quá chậm, sức lực có lớn hơn nữa mà gặp phải đối thủ mạnh thì cậu cũng sẽ chết ngay. Tạ Lâm, trong khi đấu đối kháng, cái quan trọng nhất là nhanh tay lẹ mắt, cậu đã đánh trúng tôi, tốt lắm, nhưng cậu cần phải ra tiếp đòn thứ hai, thứ ba... chứ không phải dừng lại để xem tôi có bị thương hay không...”

Đám quân cảnh cười vang, Mạnh Hi Tông lần lượt nhận xét từng người rồi những gã khác dìu những người bị thương ở dưới đất lên.

“Các cậu luyện tập tiếp đi.” Anh nhìn lướt qua bọn họ, ánh mắt dừng lại trên người Tô Di đang ngồi trên ghế phía xa xa, nhìn không chớp mắt.

Tô Di đứng lên. Trước giờ, cô chưa từng thấy Mạnh Hi Tông như vậy. Người anh lúc này rất bần, vai và ngực có vài chỗ còn bầm tím, trên mặt cũng vậy. Mái tóc ngắn rối bù, gò má bị đánh cho sưng tấy, khiến khuôn mặt anh tuấn nhìn có chút dữ tợn. Trước đây, cô chưa bao giờ thấy anh ngỗ ngược và tùy tiện như vậy, dường như tất cả sức trẻ của một người đàn ông giấu dưới lớp quân phục đều phát tiết hết ra ngoài. Khi anh tới gần, mùi mồ hôi nam tính lập tức bủa vây Tô Di. Cô không biết, hóa ra cũng có lúc anh đổ nhiều mồ hôi như vậy.

“Tại sao em lại tới đây?” Anh cúi đầu, chăm chú nhìn cô, thấy ánh mắt cô dừng trước ngực mình, anh liền bước lên phía trước, vòm ngực đầy mồ hôi gần như dán chặt vào người cô.

“Hóa ra anh đầu tay bo cũng lợi hại như vậy!” Cô bị anh làm cho đỏ bừng mặt.

“Vì mạng sống thôi!” Anh điềm đạm nói, cánh tay dài duỗi ra, ôm lấy hông cô, đi thẳng ra ngoài.

Anh cứ ở trần như vậy, không thèm mặc lại áo mà ôm cô, chậm rãi trở về phòng ngủ. Khi về đến nơi, trên người cô toàn mùi mồ hôi của anh, trên váy cũng có vài chỗ dính bẩn. Anh bình thường rất ngăn nắp, sạch sẽ, lúc này lại cười cười vẻ mờ ám, không nói một lời, cứ thế bế cô vào phòng tắm. Cho đến khi hai người đều đã nhẹ nhàng, khoan khoái, mặc dù anh vẫn chưa thỏa mãn nhưng nhìn gò má ửng đỏ và đôi mắt trong veo của người phụ nữ trong lòng mình, anh lại động lòng, đưa cô tới thẳng thư phòng. Đặt cô ngồi lên đùi mình, anh mở màn hình 3D tinh thể lỏng của máy vi tính lên.

“Đây là lễ vật dành cho em.” Anh thấp giọng nói, mở một tập văn kiện trên bàn ra. Mà khi Tô Di nhìn vào đồng giấy tờ đó thì lập tức đứng ngồi không yên. Đó là chữ Hán, một ghi chú bằng chữ Hán ngay ngắn. Trên đó rõ ràng viết những chữ như “lịch sử”, “văn hóa”, “quân sự”... Cô mở một tập văn kiện, trong đó có rất nhiều tư liệu. Tùy ý lướt xem, liền thấy ngay một báo cáo phân tích về “Trang bị quân sự của nước Mỹ”.

“Cái này... anh lấy ở đâu ra vậy?” Cô run giọng hỏi.

“Em còn nhớ tình cầu Người máy kia không?” Anh chăm chú quan sát sắc mặt của cô, nói: “Đây là những tư liệu còn sót lại dưới tầng hầm hoàng cung của Hình Thương.”

Cô lại tùy ý lật mở những tệp văn kiện khác, bỗng thấy một cuốn Sử ký, thậm chí còn có một tấm bản đồ thế giới. Cô chỉ cảm thấy vừa kích động vừa đau đớn. Rốt cuộc tại sao gã người máy Hình Thương kia lại có được những thứ này? Nền văn minh Người máy đã bị hủy diệt kia rốt cuộc có quan hệ thế nào với Trái đất?

Mà Mạnh Hi Tông, anh sẽ nghĩ gì về quá khứ của cô?

“Hi Tông.” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Ừ.”

“Cảm ơn anh!” Viên mắt cô đỏ hoe. Cảm ơn anh đã cho em giữ lại... những thứ này, giúp em biết, Trái đất là có thật. Thế nhưng, văn minh Người máy đã bị hủy diệt, em phải làm gì để tìm được Trái đất đây? Thế nhưng chẳng sao hết, chỉ cần được ở bên anh, đời này kiếp này không thể tìm thấy Trái đất cũng không sao cả. So với cảm giác an toàn anh dành cho em thì việc không thể tìm được đường về nhà tựa hồ cũng không còn khiến em cảm thấy đau buồn nữa.

Nhìn thấy cô có chút thương cảm, anh trầm mặc giây lát rồi cởi sợi dây chuyền có tấm thẻ kim loại luôn đeo trên người ra. Một tấm kim loại nhỏ bé, cũ kĩ nằm trên bầu ngực trắng như tuyết của cô càng lộ rõ vẻ thô kệch mà tang thương. Ngón tay anh nhẹ nhàng mơn trớn xung quanh viên tấm kim loại, khẽ khàng nói: “Hơn mười năm trước, anh đột nhiên tỉnh dậy trên một tình cầu hoang vu, trong đầu trống rỗng, trên người chỉ có duy nhất sợi dây chuyền này, trên đó khắc ba chữ “Mạnh Hi Tông”.”

Tô Di chưa từng nghe anh kể về quá khứ, cũng chưa từng nghe ai nói về lai lịch của Ngài chỉ huy. Lúc này, nghe thấy anh nói hơn mười năm trước, anh cũng đột nhiên tỉnh dậy nhưng trên một tình cầu hoang

vu khác, trong lòng cô bất giác đau nhói, rồi lại cảm thấy có điều gì đó bất thường. Đột nhiên tỉnh lại ư? Giống cô sao?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cười tự giễu. “Em có thể viết được ba chữ này không?”

Tô Di gật đầu, viết vào không khí ba chữ “Mạnh Hi Tông”.

“Không phải.” Anh bỗng nhiên cầm lấy tay cô, chậm rãi đưa lên không trung, kẻ ngang một đường, dọc một đường, viết nên thứ ngôn ngữ cô vốn rất tinh tường nhưng lại không dám sử dụng. “Chữ “Mạnh” phải viết như vậy.”

Mặt Tô Di biến sắc nhưng anh vẫn cầm lấy bàn tay run rẩy của cô, tiếp tục viết từng chữ lên không khí. “... Hi... Tông.”

59. Chương 60: Sau Hôn Lễ

Mạnh Hi Tông xoay người Tô Di lại, mặt hướng vào lồng ngực anh.

Nhìn đôi mắt đen láy của anh, trong lòng cô trào dâng một con sóng dữ dội, nhất thời không biết phải mở miệng thế nào, cuối cùng đành lắp bắp nói: “Tại sao anh lại nói cho em biết?”

Anh nhìn cô, chậm rãi nói từng từ: “Bởi vì em sắp là vợ anh.”

Vì kiên trì muốn cùng cô nắm tay đi hết quãng đường dài nên anh mới có thể nói ra những bí mật ẩn sâu trong lòng mình với cô sao? Tô Di nắm chặt hai tay anh, t. đáy mắt anh tràn ngập ý cười.

Có thể đọc được tên tiếng Hán khắc trên tấm kim loại, còn biết viết chữ Hán, đột nhiên tỉnh giấc trên một hành tinh hoang vu... Trong lòng cô bỗng buồn vui lẫn lộn: “Hóa ra, anh cũng là người Trái đất à?”

Anh lẳng lặng lắc đầu, nói: “Anh không hề nhớ bất cứ chuyện gì.”

Tô Di cũng cảm thấy nghi hoặc. Tại sao anh lại bị mất trí nhớ còn cô vẫn có thể nhớ được toàn bộ sự việc? Tại sao hơn mười năm trước, anh tỉnh lại trên một hành tinh hoang vu nào đó, còn cô là ở thành phố Hy Vọng kia?

Anh cũng lặng lẽ nhìn cô, bởi ngay cả anh cũng không biết câu trả lời. “Anh sẽ đưa em đi tìm Trái đất.” Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô. “Sẽ tìm ra mọi đáp án.”

Tô Di vô cùng cảm động, lại nghĩ tới hôm hai người gặp lại nhau ở quán bar, anh cũng từng nói một câu khiến cô động lòng, rằng nếu cô quay trở lại bên anh, anh sẽ đưa cô đi tìm Trái đất. Nói như vậy, từ lúc còn ở thành phố Hy Vọng ấy, anh đã biết rõ lai lịch của cô rồi ư?

“Cho nên, anh mới tặng em máy bay, còn nói sẽ đưa em đi tìm Trái đất, phải không?” Cô hỏi.

Anh gật đầu. “Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có quan hệ mật thiết với một cô gái bình thường như em, đã thế, anh còn chiếm đoạt em nữa...”

Trong nơi tăm tối, dường như có điều gì đó đã được định đoạt trước rồi sao?

Anh đột nhiên mở lòng không khỏi khiến cô cảm thấy kinh ngạc, nhưng dần dần cũng bình tĩnh trở lại. Cô dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh, chỉ có cảm giác quan hệ giữa hai người càng lúc càng trở nên thân mật. Kỳ thực, cô và anh có phải cùng đến từ Trái đất hay không không còn quan trọng nữa. Anh không ngần ngại nói cho cô biết bí mật cất giấu trong lòng nhiều năm nay, như thế đã đủ khiến cô cảm động lắm rồi.

Cô chợt nhớ tới một chuyện, liền ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Trước khi nổ ra cuộc chiến với Trùng tộc, anh giữ em ở lại, còn ngầm đồng ý cho Mộ Tây Đình gọi em là phu nhân, cũng bởi vì biết em đến từ Trái đất ư?” Anh cố chấp giữ lấy cô, thậm chí đối xử với cô có phần dịu dàng hơn, từng bước chiếm lấy tâm hồn và thể xác của cô là bởi nguyên nhân này sao?

Mạnh Hi Tông nở một nụ cười sâu lắng. “Trên người em có bí mật của anh, anh lại rất lấy làm hứng thú đối với em, giữ em lại là biện pháp đơn giản nhất.”

Đây quả nhiên là cách mà một người đàn ông luôn kiêu ngạo như anh tự cho là đúng. Nếu như không phải anh cũng yêu cô thì e rằng cái bí mật thân thể ấy sẽ chẳng bao giờ được anh tiết lộ.

Thấy cô đã bình tĩnh trở lại, Mạnh Hi Tông ôm cô chặt hơn rồi lẳng lặng nói: “Em kể cho anh nghe đi?”

“Cái gì cơ?”

“Thế giới đó có hình dáng như thế nào? Em đã từng là ai? Kể cho anh nghe đi.”

Cô trầm mặc trong chốc lát, bắt giắc hít sâu một hơi rồi mới mở miệng nói: “Địa cầu là hành tinh thứ ba trong hệ Mặt trời, tinh hệ đó có chín hành tinh... Khi em đang học đại học năm thứ ba...”

Bóng đêm như thơ như mộng, Mạnh Hi Tông cứ ôm chặt Tô Di như vậy, yên lặng lắng nghe cô từ từ nói về thế giới lạ lẫm kia. Nhưng tất thấy những thứ quen thuộc đối với cô, những thứ có thể khiến cô rơm rớm nước mắt mỗi khi nhớ về ấy lại vô cùng lạ lẫm đối với anh, tựa như chưa bao giờ gặp qua. Chỉ có giọng nói dịu dàng của người phụ nữ đang nằm trong lòng anh lúc này lại giống như tiếng thở dài khe khẽ, an ủi trái tim từ lâu đã chai sạn của anh.

Một tháng sau, tại quỹ đạo đồng bộ gần mặt đất của tinh cầu Tự Do, pháo đài vũ trụ hiệu Chiến Thần lẳng lặng trôi lơ lửng. Ở cùng vị trí đó còn có bảy chiếc pháo đài khác của Lính đánh thuê và bốn chiếc pháo đài của Liên minh. Mười hai chiếc pháo đài đồng thời trôi lơ lửng phía trên một tinh cầu, dường như là rầm rộ nhất từ trước đến nay trong lịch sử Liên minh. Mà lần rầm rộ này là vì lễ cưới của Ngài sĩ quan chỉ huy Lính đánh thuê, tân Tổng chỉ huy quân Liên minh – Thượng tướng Mạnh Hi Tông.

Boong tàu trước đây lúc nào cũng bận rộn mà sắc mùi dầu máy hôm nay lại được trang trí đầy hoa tươi mang đến từ tinh cầu Hy Vọng, màu sắc rực rỡ, mềm mại lại thơm ngát, chỉ cần vừa đặt chân xuống boong tàu thôi là đã có thể thấy được sắc xuân tràn ngập khắp nơi rồi. Các bàn tiệc bày đầy rượu, đồ điểm tâm và thức ăn. Gần như tất cả các đầu bếp nổi tiếng trên toàn tinh hệ đều được mời đến nấu ăn phục vụ trên các pháo đài vũ trụ, làm nên một tiệc cưới hoành tráng nhất này. Trên loa phát thanh truyền đến những bản nhạc du dương, trầm lắng, một giọng nữ nhẹ nhàng uyển chuyển lặp lại lời bài hát Cả cuộc đời không thay đổi tình nhân.

Các sĩ quan, binh lính, phi công và nhân viên hậu cần mặt đất... tất thấy bọn họ đều coi hôm nay là ngày nghỉ chính thức, ai nấy đều cầm ly rượu trên tay, vẻ mặt tươi cười hàn huyên, trêu ghẹo lẫn nhau. Đã bao lâu không được vui vẻ thoải mái như vậy rồi? Đặc biệt, hôm nay còn là hôn lễ của Ngài sĩ quan chỉ huy vĩ đại và nữ phi công huyền thoại nữa chứ!

Trên chiến hạm Chiến Thần, Tô Di mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, ống tay, cổ áo và gấu váy trang trí bằng hoa văn màu xanh lá, dung nhan vô cùng diễm lệ, sắc mặt ửng hồng. Mạnh Hi Tông vẫn siết chặt bàn tay cô, băng qua đám người nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng, đi thẳng tới chỗ cử hành hôn lễ ở boong tàu. Hầu hết mọi người trên tất cả các chiến hạm đều tới đây, thậm chí còn có rất nhiều chính khách và sĩ quan Liên minh, khiến boong tàu ngày thường rộng rãi là thế mà giờ bỗng trở nên vô cùng chật chội.

Khắp nơi đều là những ánh mắt chăm chú, tò mò, nhìn đâu cũng thấy đầu người lơ lửng. Tô Di cảm thấy ở một nơi chật chội và ẩm ướt thế này thật khiến người ta có chút choáng váng đầu óc. Song, người đàn ông cao lớn mặc quân phục màu đen, đeo quân hàm Thượng tướng kia vẫn nắm chặt tay cô bước về phía trước, bước chân vô cùng kiên định, bóng lưng cao ngất, không hề do dự, cứ thế dẫn cô lên thẳng khán đài tổ chức hôn lễ. Không biết tại sao, trong mắt cô, tất cả mọi thứ xung quanh so với anh lại mờ nhạt hơn rất nhiều. Lòng bàn tay ấm áp của anh tựa như có thể truyền cho người khác sức mạnh và sự an nhiên trong tâm hồn, khiến cô không kìm được mỉm cười, ngẩng đầu, tự tin đối diện với ánh mắt của mọi người.

Hai người đi tới giữa boong tàu, bên cạnh là Giản Mộ An và những vị Hạm trưởng khác, cùng vị tân Tổng thống Liên minh, Nguyên soái Lương Đồng và những nhân vật quân sự quan trọng nhất. Khi hai người dừng lại, gần như toàn bộ quân nhân trên mười hai chiếc pháo đài vũ trụ đồng thời vỗ tay chúc mừng. Tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên trên tần số truyền tin, nhiệt liệt đến mức pháo đài tựa như muốn nổ tung.

Giản Mộ An cầm micro lên, hắng giọng một tiếng rồi đi tới trước mặt hai người. “Toàn thể các sĩ quan và

binh lính! Hôm nay là một ngày kỷ niệm đáng nhớ. Ngài chỉ huy của chúng ta cuối cùng cũng chấm dứt cuộc đời độc thân tại đây, chấp thuận làm tù binh của một người phụ nữ.”

Mọi người cười rộ lên, Giản Mộ An lại tiếp tục nói: “Chúng ta đã từng lo lắng về khuynh hướng dị thường của Ngài chỉ huy, rất sợ anh ta sẽ “nhúng chàm” một trong số những người anh em của mình, nhưng giờ thì có thể yên tâm được rồi. Mà nữ quân nhân nào trót trao nhầm trái tim cho Ngài chỉ huy đây thì cũng nên chấm dứt hy vọng đi thôi, vì kể từ nay về sau, thân thể và linh hồn của Ngài chỉ huy chỉ thuộc về một người phụ nữ duy nhất, đó chính là Trung úy Mèo Hoang đáng yêu của chúng ta – Tô Di!”

Tiếng vỗ tay còn nhiệt liệt hơn so với lúc trước. Khóe miệng Mạnh Hi Tông cong lên, lộ ra nét cười dịu dàng. Tô Di ngẩng đầu, mỉm cười, nhận lời chúc phúc của mọi người.

“Không ai có thể xứng đôi hơn họ. Anh là Sĩ quan chỉ huy vĩ đại nhất, cô là nữ phi công ưu tú nhất. Anh đã từng vì sự thắng bại của chiến tranh tàn khốc mà buộc lòng để cô ra chiến trường, cô lại có thể kiên cường sống sót, thậm chí còn cứu được biết bao nhiêu sinh mệnh khác. Anh vì sự an nguy của nhân loại mà không tiếc thân mình lao vào nguy hiểm, thiếu chút nữa đã vùi thân trong lửa đạn của Trùng tộc, cô lại giống như một kỳ tích, làm thức tỉnh người đá khổng lồ nhất tinh hệ, lấy lại quyền thống trị tuyệt đối cho loài người... Không thể đếm xuể họ đã có cùng nhau biết bao chiến công hiển hách. Nếu phải hỏi tất cả mọi người ở đây lý do tại sao thì tôi tin sẽ chỉ có một câu trả lời duy nhất, đó chính là tình yêu, thứ tình yêu kiên cường, không bao giờ thay đổi, đồng cam cộng khổ vượt qua hoạn nạn thuộc về Lính đánh thuê. Hôm nay, chúng ta may mắn được chứng kiến tình yêu của họ đạt thành lời thề ước suốt đời. Tôi đề nghị, chúng ta hãy gửi lời chào chân thành nhất tới Ngài chỉ huy và Trung úy Mèo Hoang.”

Giản Mộ An vừa dứt lời, boong tàu vốn đang náo nhiệt tiếng cười nói, bỗng nhiên im phăng phắc. Các sĩ quan và binh lính đều giữ vẻ mặt nghiêm trang, nhất loạt hướng về phía Mạnh Hi Tông và Tô Di, cúi chào.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, Mạnh Hi Tông và Tô Di cũng hết sức nghiêm túc, hướng về phía mọi người, đáp lễ theo nghi thức quân đội. Đây chính là nghi thức trong hôn lễ của bọn họ, không cần lời thề cũng chẳng cần bất cứ nghi thức tôn giáo nào mà chào một cách dứt khoát lại hiên ngang, vừa đáp lại lời chúc phúc của mọi người vừa tuyên bố sự kiên trung của tình cảm vợ chồng. Bọn họ nguyện bảo vệ cuộc hôn nhân của mình như bảo vệ vinh quang của chiến hạm và loài người.

Giản Mộ An lúc này mới nói tiếp: “Hãy vui hết mình hỡi các sĩ quan và binh lính!”

Sự nhiệt tình ập ủ bấy lâu của quân nhân chính thức bị đốt cháy, âm nhạc trở nên sôi động hơn bao giờ hết, mọi người mặc sức khiêu vũ, nhảy nhót, có người ôm các cô gái xinh đẹp phục vụ trong bữa tiệc, có người lại ôm nữ quân nhân, không thì cũng là hai người đàn ông ôm nhau cười đùa, nhảy múa loạn xạ. Mạnh Hi Tông cũng ôm lấy Tô Di, bước lên sàn nhảy. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chăm chú mà sâu lắng, dường như trong đôi mắt anh chỉ có bóng hình cô. Hai tay cô vòng qua cổ anh, không nói lời nào, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh cũng đủ để biểu đạt tâm ý của cô rồi.

“Hôm nay, anh nhất định phải uống say mới được.” Anh bỗng nhiên nói nhỏ vào tai cô.

“Ồ...” Cô đương nhiên sẽ không nói cho anh biết, bản thân cô cũng rất mong chờ điều đó.

“Thế nên...” Anh cúi xuống hôn cô, vừa ngậm môi cô vừa nói: “Bà xã, đừng cười anh.”

Nào chỉ có say thôi!

Bên cạnh boong tàu có bày mấy chiếc bàn tiệc đặc biệt dành riêng cho các vị sĩ quan cao cấp ngồi ăn uống, nói chuyện phiếm. Mạnh Hi Tông cùng Tô Di ngồi xuống đó, lập tức có một viên sĩ quan Liên minh đi tới chào hỏi. Bọn họ cũng là có ý tốt, bởi vì giao tình không sâu nên chỉ kính vị tân Tổng chỉ huy Liên minh một ly, hàn huyên vài câu rồi dời đi. Nhưng đến khi các vị Hạm trưởng của quân Lính đánh thuê luân phiên nhau tới chúc rượu anh thì Tô Di bắt đầu cảm thấy áp lực thay. Bọn họ không chỉ mời riêng Mạnh Hi Tông mà còn mời cả cô. Mạnh Hi Tông thay cô uống hết. Một người phải uống phần rượu của hai người. Mạnh Hi Tông vốn nổi tiếng lạnh lùng, oai nghiêm là thế, lúc này cùng uống rượu với cấp dưới của mình lại không hề tỏ ra phân biệt. Chỉ có Tô Di nhìn thấy anh như vậy thì có chút xót xa.

Chu thiếu cũng tới chiến hạm Chiến Thần tham dự buổi lễ. Lúc anh ta tới mời rượu, trong lòng còn ôm một thiếu nữ xinh đẹp. Anh ta cũng không nhiều lời, hướng về phía hai người bọn họ, nâng ly lên rồi nhàn nhạt nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Khoảng hơn hai tiếng sau, cũng đã gần tới mười giờ đêm, Mạnh Hi Tông đã uống đến say sưa, khuôn mặt anh tuần có vẻ nhiệt tình hơn bình thường. Không ngừng có người tới mời rượu, còn bội phục sát đất, luôn miệng khen ngợi tửu lượng của Ngài chỉ huy. Ánh mắt của Giản Mộ An và mấy vị Hạm trưởng vô cùng mờ ám. Giản Mộ An vỗ vỗ vai Tô Di, nói: “Em dâu, hôm nay hãy chăm sóc cậu ấy thật chu đáo nhé!” Tay vừa mới đặt lên vai Tô Di đã bị Mạnh Hi Tông nhanh chóng hất ra, sau đó, anh kéo Tô Di sang một bên, nhìn Giản Mộ An với ánh mắt khinh bỉ. “Đừng đụng vào người phụ nữ của em.”

Tô Di thấy mặt anh đã đỏ gay, lại có người mới đến chúc rượu. Cô muốn uống thay anh vài ly dù cô không biết uống nhưng anh cố chấp giữ chặt hai tay cô, bí hiểm liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Anh không cần vợ mình biết uống rượu”, sau đó uống cạn ly trên tay cô.

Cho đến tận mười một giờ, một số khách mời quan trọng đã rời đi, cũng có rất nhiều lính đánh thuê đã uống đến say mềm, Mạnh Hi Tông lúc này mới dôi dôi mắt nhìn xung quanh, sau đó ôm Tô Di đứng lên, thân nhiên nói vào tai cô: “Bà xã, chúng ta về động phòng thôi.”

Tô Di nói: “... Để em đỡ anh.”

Anh có chút kinh ngạc, liếc nhìn cô một cái rồi nắm chặt tay cô, vững vàng bước nhanh ra phía ngoài boong tàu.

Phòng tân hôn được bố trí trong khoang dành riêng cho Hạm trưởng ở pháo đài. Vừa đẩy cửa bước vào, hương hoa thơm ngát đã xộc thẳng vào mũi. Trong phòng ngập tràn những đóa hoa vừa mới hái. Một chiếc giường lớn được đặt ở giữa phòng, bên trên phủ drap màu trắng tinh khôi. Ngoài những thứ đó ra thì cũng không còn thêm đồ trang trí đặc biệt nào khác. Đây là một căn phòng tân hôn giản dị, nhưng Tô Di nghĩ như vậy đã là quá đủ rồi.

Mạnh Hi Tông ôm cô đứng giữa phòng, yên lặng một lát. Tô Di cảm thấy hơi buồn cười, thử dụ dỗ anh: “Đi tắm nhé?” Anh lúc này chẳng khác gì vừa được lôi ra từ bình rượu.

Anh gật đầu, ánh mắt vô cùng tỉnh táo liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Để anh tự tắm, em không cần theo vào đâu.”

Tô Di nhìn anh bước vào phòng tắm, đóng cửa lại, chỉ biết dở khóc dở cười. Nhớ lại lần trước anh uống say, nằm ngủ ngay trên người cô, cô thực sự lo lắng anh sẽ ngã vào bồn tắm mất. Một lát sau, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nước chảy, cô khẽ khàng hé mở cửa phòng tắm, liền thấy anh đang dang tay sang hai bên, lưng dựa vào thành bồn, hai mắt nhắm nghiền.

Cho rằng anh thực sự đã ngủ say, vừa định đi vào thì cô chợt nghe thấy anh nói: Tô Di.” Giọng nói của anh hơi khàn khàn: “Anh yêu em”.

Cơ thể Tô Di lập tức cứng đờ, cô đứng ở cửa một lúc lâu, mãi đến khi thấy anh động đậy, cô mới lùi ra ngoài.

Mạnh Hi Tông tắm xong, cơ thể trần trụi bước ra. Tô Di đang ngồi bên giường, thiếu chút nữa không kìm được sự kích động trong lòng. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh chăm chú ngắm nhìn cô, anh gật đầu nói: “Em cũng đi tắm đi.”

Tô Di lại thấy buồn cười nhưng cố kìm lại, nói với anh: “Vậy anh lên giường trước đi!”

“Ừ!”

Trong phòng tắm, khóe miệng Tô Di vẫn cong lên. Cô nhìn đôi gò má ửng hồng và ánh mắt sáng lấp lánh của mình trong gương. Kể từ ngày hôm nay, cô đã chính thức là vợ của người ta rồi. Nếu như cha mẹ và bạn bè cô nhìn thấy anh, nhất định cũng sẽ chúc phúc cho cô. Bởi không ai có thể khiến cô hạnh phúc như anh. Cùng nhau có được ngày hôm nay không phải là điều dễ dàng, kết cuộc này là đã thỏa lòng mong ước của cô lắm rồi.

Cô cầm khăn tắm, do dự một chút, cuối cùng lại bỏ xuống, để cơ thể trần trụi bước ra khỏi phòng tắm. Mạnh Hi Tông vẫn chưa ngủ, anh đang ngồi im lặng ở đầu giường. Khi anh ngẩng lên, nhìn thấy Tô Di cứ như vậy tiến tới gần mình, hơi thở trong nháy mắt nghẹn ứ ở cổ họng. Mặt Tô Di nóng bừng, đây là lần đầu tiên cô chủ động dụ dỗ anh. Mà ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn cứ dán chặt lên người cô, không cho cô cơ hội để ngẩng lên. Nhưng từ nay về sau, cô và anh đã là vợ chồng rồi, không phải sao?

Cô trấn tĩnh lại, ngồi xuống bên giường, ngẩng đầu nhìn anh mà không nói. Anh cũng nhìn cô nhưng không phải nhìn vào đôi mắt cô. Ánh mắt anh không chút kiêng dè nhìn dọc từ bả vai cô rồi từ từ trượt xuống, mang theo vài phần vui sướng, mê say. Khi lướt xuống phía dưới, thấy bàn tay cô vô thức ngăn lại tầm nhìn của mình, anh liền nhấc tay cô ra, tiếp tục ngắm nghía.

Tô Di bị anh nhìn như vậy thì cả cơ thể nóng bừng lên như có lửa đốt. Sau khi ánh mắt đã quét đủ một lượt khắp người cô, anh liền gật gù, nói: “Anh càng ngày càng thích em rồi.”

Đầu óc có hơi choáng váng. Thực ra, cô cũng liếc nhìn anh từ nãy đến giờ, vết sẹo dữ tợn trên người càng khiến vòm ngực rắn chắc của anh thêm phần nam tính và đầy sức cuốn hút. Cơ thể cường tráng trước mặt này khiến cô bất giác nhớ tới sự bá đạo và mạnh mẽ của anh mỗi lúc ở trên giường. Chỉ nhớ lại một chút thôi mà đã khiến cơ thể cô bắt đầu có phản ứng rồi.

“Để anh chạm vào một chút!” Đôi mắt đen láy của anh nhìn cô chằm chằm.

Tô Di rốt cuộc cũng biết anh lúc say và lúc tỉnh khác biệt như thế nào. Khi say, anh vô cùng lịch sự, dù là nhìn hay động chạm đều hỏi ý kiến cô, không những thế, còn đưa ra những lời đánh giá, khen ngợi. Nhưng như thế chẳng phải càng khiến phụ nữ như cô cảm thấy xấu hổ hơn sao?

Nghĩ tới đây, cô liền đáp: “Không được, em không đồng ý.”

Ánh mắt anh mở to, vẻ mặt hết sức đáng yêu, tựa hồ vẫn chưa tin cô lại có thể cự tuyệt anh như thế. Trong lòng Tô Di muốn bật cười nhưng lại nghe thấy anh nói với giọng hết sức nghiêm túc: “Thế thì anh chỉ có thể ép buộc em mà thôi.”

Anh xoay người, đè Tô Di nằm dưới thân mình, động tác hết sức nhanh nhẹn giống như đang áp sát quân địch. Cơ thể cao lớn trong nháy mắt đã ghì chặt lấy người cô, mười đầu ngón tay anh giữ chặt hai tay cô, một nụ hôn nặng nề rơi xuống.

“Em thơm quá!” Anh đã quên mất bước “động chạm” ban nãy vừa hỏi, đôi môi trực tiếp lướt dọc khắp cơ thể cô. Sau những chiếc hôn nóng bỏng, cô thở hổn hển, ánh mắt dần trở nên mơ màng. Anh lần nữa trở lại trước mặt cô, ánh mắt sáng quắc: “Em có muốn không?”

“... Muốn.”

“Muốn mấy lần?”

“À... Hai lần.” Khuôn mặt cô nóng bừng như phải bỏng.

“Cứ bốn lần trước đã nhé!” Rõ ràng là anh đang trưng cầu ý kiến một cách rất lịch sự nhưng cuối cùng lại tự quyết định theo kiểu độc tài chuyên chế quen thuộc. Ngay sau đó, anh và cô hòa làm một.

Tô Di cảm nhận một cách sâu sắc rằng, người đàn ông này dù say hay không thì bản tính vẫn không hề thay đổi. Nhưng cô cũng không có thời gian để nghĩ ngợi quá nhiều, bởi sự tấn công trong im lặng của anh đã khiến cô rất nhanh phải khuất phục trong cảm giác đau đớn xen lẫn sung sướng. Trước đó, vì vết thương ở chân Tô Di mà tròn một tháng anh chưa được chính thức đụng vào người cô. Vì thế, lúc này, anh chẳng khác nào một con mãnh hổ, điên cuồng giày vò cơ thể Tô Di. Nhưng trong lúc giao hòa, bởi vì uống say nên anh nói nhiều hơn, nói nhiều hơn thì dẫn đến phân tâm, mà phân tâm thì thời gian tự nhiên sẽ bị kéo dài ra.

“Thoải mái không?” Anh cứ thế mạnh mẽ chiếm đoạt, chẳng khác nào đang chỉ huy chiến dịch, trong giọng nói còn mang theo cả sự quan tâm hết sức chân thành.

Tô Di đâu còn tâm trí nào để trả lời, cuối cùng không kìm được, khẽ kêu “A!” một tiếng.

Vì thế, anh tự đưa ra nhận định: “Ừm, thoải mái.”

Sau đó, có một khoảng thời gian, cô bị anh ép chặt vào tường, còn anh cứ thế mạnh mẽ tiến sâu hơn. Bỗng nhiên, anh nhớ tới chuyện gì đó, lại đặt cô xuống giường, để hai chân cô quỳ xuống, trong giọng nói còn mang theo vài phần thăm dò: “Làm kiểu này được không?”

Tô Di có vẻ không thích tư thế khuất nhục này cho lắm, nhưng nghĩ tới việc hai người đã là vợ chồng, không thể nói đó là khuất nhục được,

Cô vẫn còn đang do dự thì anh đã trườn đến, trong giọng nói tràn ngập ý cười. “Anh rất thích kiểu này.”

Đôi khi, anh kích động ngoài sức tưởng tượng. Ước chừng đối với người đàn ông này, tư thế đó càng thỏa mãn khát vọng của anh hơn. Nhưng Tô Di không thể không thừa nhận... tư thế này quả thực vô cùng thoải mái.

Một lát sau, anh lại ôm cô, cho cô nằm lên người mình, nghiêm túc nói: “Để cho công bằng... anh cho em ở phía trên, nhưng chỉ một lần này thôi, lần sau không được nữa đâu.”

Tô Di ngồi trên người anh, mặt đỏ như gấc. Những lần trước đều là anh chủ động còn cô phối hợp, đây là lần đầu tiên anh muốn cô chủ động như vậy. Cô chuyển động một cách ngượng ngùng, ngược mắt nhìn anh, anh cũng đang chăm chú nhìn cô với ánh mắt trấn an, gật đầu, nói: “Trung úy, làm tốt lắm!”

“... Hả?”

“Để anh.” Anh nắm lấy hông cô, giữ chắc rồi phản công.

“Aaaa...” Cô có cảm giác sung sướng muốn chết.

Đêm nay, anh khác hẳn đêm say rượu lần trước. Tinh thần tốt vô cùng, thậm chí, đúng như những gì đã nói, anh làm đúng bốn lần trước, vì Tô Di không thể chịu được nữa, anh mới dừng lại. Mà bốn lần là bốn lần của anh, còn Tô Di đâu chỉ có như vậy chứ? Cô thực sự muốn buông lời mắng mỏ, Mạnh Hi Tông như vậy thực không cho ai cơ hội để phản kháng mà.

Mãi đến tận rạng sáng, anh mới chìm vào giấc ngủ say. Ngủ rồi nhưng anh vẫn ôm chặt cô, thậm chí vẫn còn cùng cô hòa làm một. Mà Tô Di, có lẽ bị anh giày vò đến choáng váng, thân thể rã rời nên không tài nào ngủ được. Nhìn gương mặt ngủ ngon lành của anh, cô không kìm được gờ tay lên, vuốt dọc chiếc trán kiên nghị, nhìn xuống hàng mi cong dài, mọi đường nét trên khuôn mặt anh, từng chút từng chút một, cứ thế lưu luyến vuốt ve.

Sống cả đời bên cạnh người đàn ông ưu tú này, thực sự vừa áp lực lại vừa hao tổn sinh lực... Nhưng cô vẫn cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

60. Chương 61: Giữa Nam Và Nữ

Dưới ánh mặt trời đỏ rực, những ngọn đồi màu nâu như lớp lớp con sóng nhấp nhô trập trùng, trắng lệt đến kỳ lạ. Đây là danh lam thắng cảnh phục vụ cho ngành du lịch mới được khai thác gần đây, nằm trên một hành tinh nhỏ cách tinh hệ Quang Mẫn hai trăm năm ánh sáng – thành phố Lính đánh thuê. Đây là nơi đóng quân bí mật của Lính đánh thuê ngày trước, hiện tại, nó đã trở thành vùng đất mang đến nhiều lợi ích quan trọng trong tay Mạnh Hi Tông. Hằng năm, có tới mấy chục vạn khách du lịch thuộc Liên minh tới nơi này tham quan núi lửa, thưởng thức đặc sản Thú tộc, hưởng thụ bầu không khí trong lành và sự thân thiện của những người Lính đánh thuê thuộc Thú tộc.

Chín giờ tối, chợ đêm bắt đầu mở, tiếng nhạc xập xình vang lên không ngừng. Có rất nhiều du khách tự tập xung quanh một khe nứt lớn. Khe nứt đó nằm ở vùng ngoại thành phía Tây, như một con rồng khổng lồ uốn lượn, chia gò đất trải dài đến một phần ba hành tinh. Nhìn từ phía xa, chỉ thấy nó to lớn, hung tợn và bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, mơ hồ có thể nhìn ra một vùng đất đá lởm chởm, vô cùng nguy hiểm.

Ánh đèn chiếu sáng khắp khe nứt lớn. Một gã người thú khổng lồ cao tới ba thước đứng sừng sững trên khán đài được dựng lên một cách thô sơ. Phía dưới là mười chiếc Báo Săn cũ kỹ đỗ sẵn ở đó. Trên người gã người thú mọc đầy những u thịt xấu xí, răng nanh trắng ớn, lóe sáng trong bóng đêm. Phía sau gã là mười mấy người thú thấp bé hơn rất nhiều.

Người thú thấy càng lúc càng có nhiều người tu tập thì lập tức hưng phấn, lớn tiếng hô: “Điều khiển Báo Săn bay được một kilômét, thưởng một khối thạch anh của hành tinh; bay được một trăm kilômét, thưởng một viên kỳ ngọc được lấy ra từ khe nứt lớn, đây là phần thưởng trăm năm có một. Còn nếu ai có thể bay qua được toàn bộ khe nứt lớn thì sẽ giành được giải thưởng đặc biệt vẫn còn bí mật ở phía sau. Dĩ nhiên, năm nay vẫn chưa có ai giành được phần thưởng thần bí này.

Phí tham gia trò chơi là một trăm đồng theo mệnh giá tiền Liên minh. Tuy nhiên, nếu các bạn không biết lái máy bay thì có thể thuê người của chúng tôi chở các bạn bay trong khe nứt lớn một quãng đường mười kilômét với chi phí là năm trăm đồng tiền Liên minh. Nếu muốn mua đặc sản của Thú tộc thì các bạn có thể xem bảng giá từng mục chúng tôi đã liệt kê ở đây. Đây là một trò chơi anh hùng, Thú tộc luôn ngợi ca những người anh hùng.”

Mọi người vây quanh bắt đầu bàn tán huyên náo hẳn lên. Những người giàu có không biết lái máy bay thì trực tiếp hỏi tới vấn đề an toàn rồi trả tiền thuê lính đánh thuê Thú tộc lái Báo Săn đưa mình đi tham quan cho biết. Cũng có những khách du lịch là phi công của quân Liên minh, tỏ ra hào hứng muốn được thử sức. Còn phần lớn những người khác thì chỉ quanh quẩn tại các quầy hàng nhỏ của Thú tộc, tìm mua đặc sản.

Bởi hành tinh này có khí hậu vô cùng ẩm áp nên Tô Di chỉ mặc áo ngắn tay và quần short, phơi đôi chân thon dài ra ngoài, sau hơn mười ngày du lịch thì đã có chút râm nắng. Cô đi dọc chiếc bàn dài trưng bày phần thưởng rồi quay lại, đứng bên cạnh Mạnh Hi Tông.

Mới có vài ánh mắt của mấy gã lính đánh thuê Thú tộc nhìn vào đôi chân thon dài, cân xứng của cô mà Mạnh Hi Tông đã tỏ vẻ khó chịu. Nhìn cô quay lại bên mình, anh bình thản giơ ra trước mặt cô một chiếc váy dài vừa mới mua ở chỗ sạp hàng của lính đánh thuê, nói: “Em thử xem.”

Tô Di cầm lấy chiếc váy, hỏi: “Ở đây không có chỗ để thay.”

Mạnh Hi Tông chỉ vào một trạm nghỉ của quân cảnh vệ ở bên cạnh, nói: “Trong đó không có ai đâu, em vào đi.” Thấy Tô Di tỏ ra hơi kinh ngạc, anh ngập ngừng một lát rồi nói: “Em mặc cho anh xem.”

Tô Di không chút nghi ngờ, theo anh đi tới căn nhà gỗ nhỏ, thay chiếc váy dài năm màu lòe loẹt của Thú tộc xong liền đi ra. Mạnh Hi Tông hài lòng, ôm lấy cô. Ngoại trừ cánh tay và xương quai xanh lộ ra ngoài, còn lại những chỗ khác đều được che chắn cẩn thận rồi. Vừa đi được vài bước, Mạnh Hi Tông chợt phát hiện càng lúc càng có nhiều người thú quay đầu nhìn cô. Chiếc váy dài dành cho các thiếu nữ Thú tộc mặc trên người Tô Di lại rất vừa vặn. Thêm vào đó, khuôn mặt cô rất xinh đẹp, tràn trề sức sống. Mạnh Hi Tông không thể không thừa nhận ngay cả anh cũng muốn nhìn cô thêm vài lần.

Tô Di cũng nhận ra có rất nhiều người thú đang nhìn mình, liền quay sang Mạnh Hi Tông: “Quái dị lắm hả anh? Chiếc váy hoa này...”

Mạnh Hi Tông trầm mặc một lát rồi nói: “Chúng ta đến chỗ khác đi.”

Tô Di bỏ qua, nói: “Em muốn có một viên kỳ ngọc trong cái khe nứt đó.” Cô vừa mới nhìn kĩ rồi, ngọc của Thú tộc thực sự rất đẹp, mặc dù không am hiểu lắm nhưng cô rất có cảm tình với viên ngọc kia. Hơn nữa, cô cũng rất hào hứng với trò chơi này.

Mạnh Hi Tông gật đầu, nói với gã lính đánh thuê đứng bên cạnh: “Mua cho phụ nhân.”

Tô Di lập tức nói: “Mua thì có ý nghĩa gì chứ? Có được bằng chiến thắng thì mới thú vị.”

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một loạt tiếng vỗ tay hoan hô. Tên người thú ban nãy giơ chiếc loa phóng thanh lên, lớn tiếng nói: “Vị Thiếu úy dũng cảm này đã vì bạn gái của mình mà dành được giải thưởng là một khối thạch anh quý giá, vị anh hùng đầu tiên của đêm nay đã xuất hiện rồi.”

Đám người vây xem nhiệt liệt hoan hô, ánh đèn tròn chiếu sáng một khoảng giữa khán đài. Chỉ thấy một gã đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai xòe bàn tay ra, trong đó là một khối thạch anh sáng bóng, đẹp tuyệt vời. Cô gái xinh đẹp, mặc quần yếm ngắn đứng bên cạnh anh ta, vẻ mặt tươi cười, rạng ngời hạnh phúc. Hai người họ vô cùng phấn chấn, trong tiếng nhạc trao giải, họ chẳng ngại ngần ôm nhau nhảy trên khán đài.

Tô Di thấy vậy liền ước ao.

Mạnh Hi Tông lại thản nhiên nói: “Em thích như vậy à?”

Cả cuộc hành trình đến đây “trăng mật”, Tô Di đã bị Mạnh Hi Tông quấn chặt đến mức quá ngọt ngào rồi, nghe thấy anh hỏi vậy thì vội vã gật đầu. “Em muốn tham gia.”

Mạnh Hi Tông nhíu mày, nói: “Không được!”

Tô Di mới xem qua đoạn giới thiệu cái khe nứt kia, địa thế tuy hiểm trở nhưng cũng không khác biệt lắm so với dãy đá khổng lồ cô từng băng qua nhiều lần. Mà một địa thế có thể gọi là tương đối quen thuộc như vậy, đối với người lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết phi hành như cô thì đương nhiên sẽ có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Cô cứ tưởng Mạnh Hi Tông sẽ hiểu, ai ngờ anh chẳng hề ngấm nghĩ lấy một lần đã vội vàng cự tuyệt.

“Chúng ta đi thôi!” Mạnh Hi Tông nghiêm mặt nói, có vẻ cũng không thích đứng ở một nơi náo nhiệt thế này. Đám lính đánh thuê đi hộ tống liền cất bước theo anh, nhưng Tô Di vẫn đứng bất động. “Em - muốn - tham - gia!”

Cô thực sự hết chịu nổi rồi. Đúng là anh rất quan tâm cô, bảo vệ cô, nhưng từ khi kết hôn đến nay, anh vẫn giữ thói quen tự quyết định mọi việc của hai người. Những thứ cô có thể quyết định chẳng qua chỉ là bữa sáng ăn cái gì, ở phòng phía nam hay phía bắc. Thậm chí, ngay cả cô ăn mặc thế nào anh cũng can thiệp vào. Chỉ là quần áo hơi hở hang một chút (thực ra là tất cả những bộ quần áo thường thấy), anh cũng không cho cô mặc.

Những chuyện này còn chưa tính. Trên đường hai người đi hưởng tuần trăng mật, vốn có rất nhiều địa danh kỳ diệu và hiểm trở bên ngoài vũ trụ, nhưng anh không chịu cho cô lái máy bay đi xem. Tuần trăng mật lãng mạn với viễn cảnh hai người lái máy bay bay giữa không gian như bộ phim Thần điêu hiệp lữ^[1] mà cô kỳ vọng đã biến thành không phải ở trên giường thì cũng là ở trong ngực anh. Cô thấy mình chẳng khác nào con chim hoàng yến được anh nuôi nhốt trong lồng. Cô cảm thấy cảnh chung sống giữa hai người bọn họ càng ngày càng tệ. Tại sao không thể tự do tự tại giống như những đôi tình nhân bình thường? Nhưng anh tựa hồ hoàn toàn không ý thức được vấn đề đó.

[1] Bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên của nhà văn Kim Dung, còn được biết đến với tên gọi “Thần điêu đại hiệp”.

Mạnh Hi Tông nhìn khuôn mặt bí xị của Tô Di thì trầm giọng nói: “Em có chuyện gì khó chịu à?”

Tô Di chợt bốc hỏa. Đây là cái giọng gì chứ? Chính xác là sự khiển trách của thượng cấp đối với hạ cấp không tuân theo sự quản giáo của mình.

Đám lính đánh thuê đứng bên thấy bầu không khí giữa hai người có vẻ căng thẳng thì một gã liền đứng ra dàn hòa: “Hay để tôi đi tham gia rồi lĩnh phần thưởng về cho phu nhân được không? Phu nhân, Ngài chỉ huy cũng vì lo cho sự an nguy của chị, ngộ nhỡ chị bị cụng đầu vào đâu thì ngài ấy đau lòng lắm.”

“Không ai được đi đâu hết.” Mạnh Hi Tông nắm lấy tay Tô Di. “Quay về thôi.”

“Không!” Tô Di cố sức giằng ra khỏi tay anh, sắc mặt Mạnh Hi Tông không hề thay đổi, liền vác cô lên vai.

Chiếc xe việt dã rời xa ngọn đồi náo nhiệt kia, tiến vào thành phố nhỏ, dừng lại trước lối vào khách sạn. Mạnh Hi Tông xuống xe trước, Tô Di xuống ngay sau, không thèm nhìn anh lấy một lần, cứ thế đi qua anh, về thẳng phòng mình. Đám lính đánh thuê giải vờ như không nhìn thấy, gã dẫn đầu cúi chào Mạnh Hi Tông rồi cả bọn tản ra, tự đi tìm thú vui riêng của mình.

Mạnh Hi Tông vào phòng, đóng cửa lại. Tô Di đang ngồi trên giường, mở tập sách giới thiệu khách sạn che mặt mình lại. Anh kéo tập sách qua một bên, đẩy cô nằm xuống giường, bắt đầu hôn. Tô Di vẫn ngậm chặt miệng và nhắm nghiền mắt, hai chân cũng khép lại, biểu thị sự kháng cự mạnh mẽ. Mạnh Hi Tông nhìn thấy chân mày của cô nhíu chặt thì liền nở nụ cười, trầm giọng ra lệnh: “Mở ra!”

Tô Di nhanh chóng mở mắt nhìn anh chăm chăm. “Mạnh - Hi - Tông! Em là vợ anh chứ không phải vật cưng của anh!”

“Đã là vợ thì cũng là vật cưng.” Anh lại muốn hôn cô cái nữa, nhưng vẻ mặt cô có chút chán ghét, cô giơ tay lên, ngăn anh lại.

Về mặt này khiến Mạnh Hi Tông khẽ rùng mình, không hôn nữa mà quay sang ôm lấy bả vai cứng ngắc của cô, mở to mắt nhìn cô, nói: “Mèo Con... thật sự mất hứng à?”

“Mạnh Hi Tông, những ngày trăng mật vừa qua anh có thấy vui không?” Cô nhìn anh, hỏi.

Anh bế cô ngồi lên đùi mình, ôm lấy hông cô, nói: “Đương nhiên vui.”

“Tại sao?”

Anh khẽ cười thành tiếng rồi trả lời: “Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, me cũng đều thuộc về anh!”

Tô Di “hừ” một tiếng, tất nhiên rồi, bất cứ lúc nào muốn làm là làm, muốn ôm là ôm, cô thực chẳng khác nào món đồ chơi được yêu thích, anh không nỡ rời tay. Nhưng cùng với sự yêu thương quá đỗi này, anh cũng từng bước xâm chiếm sự tự do quý giá của cô.

Cô thản nhiên nói: “Em mất hứng... bởi vì cho tới tận lúc này đều là một mình anh tự quyết định mọi chuyện! Nếu như việc em thuộc về anh khiến anh vui vẻ như thế thì tại sao anh lại không thuộc về em? Như thế em cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Anh là đàn ông”

Tô Di tức giận nói: “Chủ nghĩa đàn ông cái gì chứ! Phụ nữ không phải vật lệ thuộc của đàn ông, anh biết rất rõ là em không thích như vậy kia mà. Tại sao tất cả mọi chuyện đều do anh quyết định? Vì sao chỉ cần nơi đó hơi hiểm trở một chút thì em đã không được phép đi qua? Anh không phải là em, thay em quyết định, anh nghĩ em sẽ vui sao? Anh thực sự coi em là vật cưng à? Làm người phụ nữ của anh là do anh quyết. Kết hôn cũng là anh định đoạt. Ngay cả khi đêm xuống, làm bao nhiêu lần, tư thế nào cũng đều do anh lựa chọn! Rốt cuộc, anh có biết hay có thực sự muốn biết em nghĩ gì, em muốn gì không?”

Câu hỏi này của cô có vẻ hơi nặng nề, Mạnh Hi Tông nhìn cô chằm chằm, không nói gì. Mặc dù trong lòng Tô Di vô cùng tức giận nhưng cũng ý thức được mình hơi quá lời. Cô hiểu rõ với một người đề cao chủ nghĩa đàn ông như anh thì những câu cô vừa nói là một sự đả kích rất lớn. Nhưng lời vừa nói ra, nỗi uất ức trong lòng cũng bốc lên tận đỉnh đầu, cô vùng thoát khỏi vòng tay anh, nhảy ra khỏi người anh, nằm sang một bên giường, trùm chăn kín đầu, quay lưng về phía anh.

Một lúc sau, cô có cảm giác chăn phía sau lưng bị kéo lên, giường hơi lún xuống một chút, rồi anh nhẹ nhàng đặt tay lên hông cô. Cô giả vờ ngủ, không phản ứng lại. Một lát sau, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thở đều đều, anh đã ngủ say rồi. Tô Di cảm thấy hơi tức giận, cô thấp thỏm, khó chịu xen lẫn cảm giác hối hận, lại có chút chờ mong anh sẽ tới xin lỗi, dỗ dành cô. Tuy anh chưa bao giờ biết nói lời xin lỗi nhưng cô cũng chưa bao giờ tức giận đến mức này, không phải sao?

Nhưng vấn đề khiến cô thấy nan giải lại chẳng phải là vấn đề khiến anh bận tâm, cứ thế ôm cô ngủ say sưa. Thái độ thản nhiên đó khiến cô tức lộn ruột.

Lại một tiếng nữa trôi qua, Tô Di vẫn mở mắt thao láo, không tài nào ngủ được. Cô nghĩ không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. Nghĩ vậy, cô liền nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang ôm chặt hông mình ra, rón rén đứng dậy, chạy ra khỏi phòng.

Sau khi Tô Di rời giường chưa đầy năm phút, Mạnh Hi Tông đã mở choàng mắt, ngồi bật dậy. Anh nhìn chiếc váy hoa dài của Thú tộc đặt bên giường, trầm mặc giây lát rồi cũng đứng dậy, đi ra ngoài.

Từ mười một giờ trở đi mới là khoảng thời gian náo nhiệt nhất của khu chợ đêm bên khe nứt lớn. Những chiếc Báo Săn cũ kĩ đổ bên khe nứt đã được lái đi hết, nhưng vẫn còn nhiều người đang xếp hàng, chờ được lái máy bay đi tham quan. Mạnh Hi Tông nhìn quanh một hồi rồi đi tới khu nghỉ ngơi, một mình một bàn, rầu rĩ ngồi uống rượu.

Thú tộc là một bộ tộc vô cùng nhỏ bé trong vũ trụ, trai tráng trong tộc đều gia nhập đội quân Lính đánh thuê. Cũng có một số người được Mạnh Hi Tông cấp cho giấy phép đặc biệt, từ đó được quyền sinh sống ở thành phố Lính đánh thuê này. Đương nhiên, ngoại trừ Sĩ quan trưởng, người giữ chức vụ cao nhất hành tinh này ra thì không một kẻ nào biết người đàn ông đẹp trai, phong độ trước mặt chính là đại boss của bọn họ. Rất nhanh đã có vài người thú giống dực nga ngã say, liền ngồi ngay xuống cạnh Mạnh Hi Tông.

“Hơ, người anh em, có ngại ngồi chung không?” Đám người thú yên vị rồi mới cất tiếng hỏi.

Lúc này, ánh mắt Mạnh Hi Tông mới từ từ rời khỏi khe nứt kia, thản nhiên gật đầu với bọn họ.

Đám người thú lại tùy tiện thò tay, vớ lấy bình rượu và món điểm tâm đặt trên bàn. “Nhiều như vậy mà chỉ có một mình người anh em thưởng thức thôi sao?”

“Các anh cứ tự nhiên.” Mạnh Hi Tông nhàn nhạt nói.

Đám người thú lập tức nhìn anh bằng con mắt khác, nhiệt tình muốn bắt chuyện. Nhưng trong lòng Mạnh Hi Tông đang mải nghĩ cái khác nên thái độ vẫn cứ lạnh nhạt như cũ. Nhưng khi đám người thú tán dóc với nhau thì anh lại bị thu hút bởi câu chuyện của bọn họ.

“Cả đêm qua, cậu với người phụ nữ kia làm mấy lần?”

“Năm, sáu lần gì đó. Còn cậu?”

“Thật đúng là đồ bỏ đi! Thân là Thú tộc, một đêm không được đến bảy, tám lần thì còn gì là dũng mãnh nữa chứ!”

Một gã khác lại chen miệng nói: “Tôi biết đại ca của chúng ta có thể làm được mười một lần một đêm.” Nói rồi, gã chỉ vào tên người thú này giờ vẫn cầm loa phóng thanh, ra sức gào thét mời chào. “Đại ca thì trâu rồi!”

Gã người thú “một đêm bảy, tám lần” kia liền nói với giọng khinh miệt: “Thú tộc chúng ta vô cùng mạnh mẽ, nếu không, tại sao lại có nhiều phụ nữ loài người đến đây du lịch thể chứ? Đàn ông loài người thì... Ha ha ha...”

Nói đến đây, đám người thú không hện mà cùng quay sang nhìn sắc mặt của Mạnh Hi Tông.

“Này, người anh em, xem ra cậu cũng không tệ đâu, có muốn anh đây chỉ cho vài chiêu không?” Một gã người thú nồng nặc mùi rượu bắt đầu hò hét, giơ tay nắm chặt bả vai của Mạnh Hi Tông, hỏi: “Cậu được mấy lần?”

Mạnh Hi Tông chẳng qua chỉ xem bọn họ như những cấp dưới của mình, nghe bọn họ nói năng lung tung, khoác lác, hạ thấp loài người như vậy nhưng anh cũng không hề tỏ ra tức giận, trái lại còn bật cười.

Nụ cười này của anh khiến đám người thú cảm thấy khó hiểu. “Cậu cười cái gì chứ? Không tin đại ca đây ư? Cậu... cậu... cậu... cậu... không phải là bị bắt lực đấy chứ?”

Có người còn nói: “Đẹp trai, trẻ trung như vậy mà đã bị bắt lực rồi à? Tự nhiên bắt lực sao? Lấy vợ chưa thể?”

“Mười lần.” Anh bỗng nhiên đặt ly rượu xuống, nhàn nhạt nói.

Đám người thú im bật.

Một lát sau, gã người thú dẫn đầu điên cuồng lắc đầu: “Không thể, không thể như vậy được! Cơ thể cậu nhỏ bé như thể cơ mà!” Kỳ thực, dáng vóc của Mạnh Hi Tông so với loài người là cao to, nhưng khi so với người thú thì lại không được tính là cường tráng.”

Một gã người thú khác lại nói với giọng hơi ghen tị: “Có phải cậu làm với nhiều người phụ nữ, đúng không?”

“Chỉ có một thôi!” Mạnh Hi Tông uống một hớp rượu.

Đám người thú gần như điên cuồng gầm lên: “Một người? Mười lần! Cậu... cậu... cậu nói khoác đấy à?”

“Lần đó là khi tôi gặp lại cô ấy sau hơn nửa năm xa cách.” Ánh mắt anh lại liếc nhìn về phía khe nứt lớn, chợt nhận ra một cảm giác kỳ lạ đang len lỏi trong lòng. Khi nói chuyện với người khác về cô, trong lòng anh cũng cảm thấy vô cùng êm ái.

“Đúng là có đủ tư chất của một người đàn ông.” Một gã người thú vỗ vai anh, cười hì hì, hỏi: “Người phụ nữ của cậu chắc hẳn cũng rất mạnh mẽ, đúng không? Đã từng thử qua %^\$@*# chưa?”

Anh ngược mắt nhìn gã người thú. “Đó là cái gì?”

Gã người thú lập tức trưng bộ mặt vênh vẹo, nói: “Đây chính là tuyệt kỹ của tôi, thấy cậu là người tốt, tôi mới dạy lại cho cậu đấy! Chính là...”

Đám người thú ồn ào một trận rồi lại bá vai bá cổ nhau uống rượu say sưa. Mạnh Hi Tông ngồi tại chỗ, ánh mắt vẫn bình ổn như cũ nhưng lại bị những lời nói ban nãy của gã người thú khiến hơi xao động.

Phía trước đột nhiên huyền não hân lên, tiếng vỗ tay hoan hô càng lúc càng lớn, cuối cùng như một cơn thủy triều, tựa như muốn đánh thức cả thành phố. Sau đó, giọng nói kích động của người thú dẫn chương trình vang lên: “Thưa các quý ông, quý bà, loài người và người thú! Một vị dũng sĩ vừa hoàn thành toàn bộ cuộc hành trình bay qua khe nứt lớn! Người ấy đã giành được giải thưởng thần bí của chúng tôi! Xin mọi người cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh vị anh hùng này... A, đó là một phụ nữ loài người. Đây đây đây đây...”

Mạnh Hi Tông đứng phía xa, sau đám người và người thú đang vây kín xung quanh, nhìn lên giữa khán đài, thấy người phụ nữ của mình đang cưỡi mũ bảo hộ, thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn đứng trên đài cao ngất, nở nụ cười rạng rỡ nhưng vẻ mặt lại rạng rỡ, phần chân vô cùng.

Anh nhất thời nhìn không rời mắt.

Cô nói đúng!

Cô như vậy, anh lại càng yêu cô hơn.

Lần đầu tiên anh ý thức được rằng, mình còn rất nhiều điều phải học tập. Ví dụ như kỹ xảo mà người anh em Thú tộc kia đã chỉ giáo, ví dụ như làm thế nào để cưng chiều vợ mình hơn.

61. Chương 62: Sự Khác Biệt Của Người Thú

Vô số gương mặt người và người thú chao đảo trước mắt, lúc cảm thấy nhiệt huyết sôi trào nhất, Tô Di thoáng nhìn thấy gương mặt điển trai quen thuộc lẫn trong đám đông, nhưng khi định thần nhìn lại thì chẳng thấy bóng dáng anh. Anh quả nhiên không đuổi theo cô. Đến tận lúc cô hoàn thành cuộc hành trình bay qua khe nứt lớn mà anh vẫn chưa phát hiện ra sự mất tích của cô sao?

Trong lòng thoáng dấy lên cảm giác giận dữ, cô liền quay đầu, nhìn gã người thú đang cầm micro, nói: “Sao? Phụ nữ thì không được à?”

Đám người vây xung quanh khán đài nghe được giọng nói tức giận của cô, nhất thời hưng phấn, rộ lên tiếng cười vang.

Gã người thú kia xấu hổ nói: “Không phải là không được... Haizz, xin hỏi phải xưng hô với nữ anh hùng đây như thế nào?”

“Trung úy Tô Di.”

“Được, Trung úy Tô Di!” Gã người thú thở dài, nói: “Thú tộc đã nói là giữ lời, chỉ là giải thưởng chung cuộc này có đến tay cô thì cũng thành vô dụng thôi.”

Nói xong, gã vỗ tay một cái, một tên người thú khác đã đứng chờ từ lâu, cười ha hả rồi kéo mạnh, tấm màn sân khấu lớn màu đỏ làm cảnh nền phía sau bọn họ từ từ mở ra. Tô Di quay đầu nhìn, chợt ngẩn ngẩn cả người. Mọi người ở dưới khán đài cũng nhìn đến ngẩn ngơ. Nhất thời, bầu không khí chìm vào tĩnh lặng.

Một cô gái cuốn trên mình tấm voan mỏng ngũ sắc, mơ hồ có thể nhìn thấu từng đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể. Cô ta ngồi phía sau tấm màn, từ từ ngẩng đầu. Thoạt nhìn, trông cô ta chỉ khoảng hai mươi tuổi, da trắng như tuyết, đôi mắt trong veo, long lanh như nước hồ. Một chiếc cùm sắt to cỡ bắp đùi khóa chặt vòng eo thon nhỏ của cô ta, trong nháy mắt, bốn bề tràn ngập cảm giác giam cầm đầy mê hoặc.

Đám đàn ông dưới khán đài nuốt nước bọt ừng ực. Mặt Tô Di biến sắc, lạnh lùng nhìn gã người thú kia. “Cô ấy là ai? Ai cho phép các người buôn bán con người?”

Gã người thú vội vàng xua tay, có lẽ cho rằng Tô Di cũng là một nhân vật cộm cán nên gã liền móc một tờ giấy từ trong lòng ra, nói: “Trung úy ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, là cô ta tự nguyện bán thân. Tôi phải

trả ba vạn đồng tiền Liên minh mua cô ta về. Chúng tôi cũng không muốn ép mua ép bán, Ngài chỉ huy sớm đã có lệnh cấm rồi, trái lệnh sẽ bị xử bắn!”

Tô Di nghe vậy liền quay sang cô gái kia, lớn tiếng hỏi: “Những gì hần nói đều là thật à?”

Cô gái nhìn Tô Di, vẻ mặt lạnh lùng thoáng giật mình rồi gật đầu.

Tô Di trầm mặc giây lát rồi cướp lấy tờ khế ước bán thân trên tay gã người thú, nhàn nhạt nói: “Nếu cô ấy là phần thưởng thì tôi muốn.”

Gã người thú “a” lên một tiếng, đám đàn ông phía dưới khán đài cũng xôn xao cả lên. Tô Di mặc kệ bọn họ, đi thẳng tới chỗ cô gái kia. Tấm màn sân khấu chậm rãi khép lại, ngăn trở tất cả những ánh mắt hổ đói. Tô Di móc con dao có một không hai của Chu thiếu ra, cắt đứt sợi dây xích bên hông cô gái, nhẹ nhàng như thái một miếng đậu phụ, thản nhiên nói: “Cô được tự do.”

Cô gái giống như bị điện giật, cả người khẽ run lên, thần kinh căng thẳng rồi cuộc cũng được thả lỏng, ngược mắt nhìn Tô Di, nói: “... Thật sao?”

Tô Di nhìn cô ta. “Tôi chỉ muốn hỏi một câu. Cô có đi bán mình lần nữa không?”

“Ha ha ha! Tôi có điên cũng không bán mình lần thứ hai!” Trong đôi mắt cô gái ánh lên vẻ kiên quyết. “Nếu không phải vì muốn kiếm tiền chữa bệnh cho em trai thì tôi cũng không đời nào làm như vậy.”

“Vậy thì tốt rồi!” Tô Di gật đầu, xoay người định rời đi. Cô gái đó đột nhiên chìa tay, kéo áo cô, nói: “Cô thực sự cứ để tôi tự do như vậy?”

Tô Di quay lại nhìn cô ta, nói: “Tôi là phụ nữ, giữ cô lại thì có ích lợi gì?”

Cô gái đó nghe thấy vậy thì ngẩn ra, nói: “... Thực sự có người tốt như vậy sao? Đã biết tôi đáng giá ba vạn mà vẫn không chút do dự thả tôi đi. Tôi...”

Tô Di nhìn bộ dạng của cô ta, trong lòng cũng xót xa, giọng nói dịu dàng hơn hẳn: “Phụ nữ phải tự biết quý trọng bản thân, cô lại xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ có người đàn ông tốt yêu thương cô.”

Cô gái đó cười khổ. “Không, tôi không thích loài người. Tôi đã từng bị những gã người thú hãm hiếp, không có loài người nào yêu tôi nữa đâu.”

Mặt Tô Di biến sắc, cô gái đó lại lạnh nhạt nói: “Thực ra, bọn chúng đối xử với tôi cũng không tồi, tôi cũng chưa từng bị chúng đánh đập. Hơn nữa, tôi còn tự nguyện bán mình mà.”

Tô Di chợt cảm thấy đau lòng. So ra thì cô còn may mắn gặp nạn lần, may mắn khi gặp được Mạnh Hi Tông. Nghĩ tới đây, sự tức tối với anh đã vơi đi phần nửa. Nghĩ tới chuyện anh đối xử với cô vô cùng tốt, cô tự nhiên phát hiện ra mình có chút đau lòng. Được rồi, cô quyết định sẽ thỏa hiệp. Thay đổi bản tính của một người đàn ông không phải chuyện một sớm một chiều, cô chỉ có thể từ từ tiến hành từng bước, để anh trong lúc làm chồng sẽ hiểu ra được mỗi người cũng cần phải có không gian riêng tư.

“Cô yên tâm.” Tô Di trầm giọng nói: “Hôm nay tôi trả tự do cho cô, sau này sẽ không có bất cứ kẻ nào dám ép buộc cô làm chuyện kia nữa. Từ nay về sau, Ngài sĩ quan trưởng ở đây sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất cho cô.”

Cô gái trẻ thực sự kinh hãi, mở to đôi mắt long lanh nhìn Tô Di chằm chằm. “Cô rốt cuộc là ai?”

Tô Di không đáp, chỉ cười, nói: “Cuộc sống sau này của cô còn dài, phải sống thật tốt đấy! Tôi phải về đây, chồng tôi đang chờ.” Cô cởi chiếc áo khoác phi hành ra, đắp lên người cô gái trẻ.

Đôi tay nhỏ bé, lạnh băng của cô ta bắt lấy tay Tô Di. “Chờ một chút, tôi nhất định phải báo đáp cô. Tôi...”

Đúng lúc này, một giọng nam trầm thấp, khàn khàn đột nhiên truyền đến: “Eugenia, em có ở đó không?”

Tô Di cảnh giác, cầm chắc dao, quay lại nhìn.

Cô gái trẻ vội vàng nói: “Không sao đâu, anh ta đang gọi tôi thôi, anh ta là người thú phụ trách trông coi tôi.”

Tô Di gật đầu. Eugenia kêu: “Tây Lỗ, anh vào đây đi.”

Người vừa bước vào là một gã bán thú, cao lớn hơn bất cứ gã người thú nào mà cô từng gặp, đôi mắt thú to tròn cảnh giác nhìn Tô Di rồi hắt ta không nói một lời, cứ thế ôm lấy hông Eugenia. Eugenia không có ý định cự tuyệt, thấp thỏm nhìn Tô Di. “Anh ta...”

Tô Di gạt đầu, nói với gã người thú đó: “Nếu anh yêu cô ấy thì phải đối xử với cô ấy thật tốt. Eugenia đã được tự do. Nhưng nếu cô ấy vẫn bị ức hiếp thì sẽ có người làm chỗ dựa cho cô ấy. Hãy nhớ kĩ những lời tôi nói.”

Gã người thú tỏ vẻ khiếp sợ, hết nhìn Tô Di lại nhìn sang Eugenia. “Những gì cô ta nói là thật sao? Em...”

Vẻ mặt lạnh lùng lúc trước của Eugenia không còn nữa, thay vào đó là biểu cảm hết sức dịu dàng. “Tây Lỗ, cô ấy là người tốt. Em phải chịu đựng những người đàn ông kia đủ rồi...”

Gã người thú đó quả thực không dám tin vào tai mình, đôi mắt thú to tròn đong đầy nước mắt, bàn tay thô kệch ôm chặt Eugenia vào lồng ngực, cúi đầu hôn cô ta, nghẹn ngào: “Ôi... Thiên thần của tôi...”

Tô Di nhìn màn tình cảm giữa hai người họ liền nhanh chóng xoay người rời đi. Cô vừa đi được vài bước, Eugenia đã thở dốc nói: “Cờ một chút!”

Tô Di quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức quay sang chỗ khác. Eugenia run giọng nói: “n nhân, cô khoan hãy đi.”

Tô Di kinh ngạc nhìn cô ta, nói: “Cô định làm gì?”

Eugenia nhìn cô, cười cười. “Màn trình diễn này, tôi đã làm rất nhiều lần rồi. Tôi là người giỏi nhất thành phố Lính đánh thuê này, đã lên đến cấp huấn luyện viên... Hôm nay là lần cuối cùng, chỉ cho một mình cô xem thôi. Mong cô và chồng mình sẽ hạnh phúc viên mãn. Đây là thứ duy nhất mà tôi có thể báo đáp cho cô.”

“Không cần...” Tô Di nói với giọng dứt quãng. Ngay sau đó, cô thấy bàn tay nhỏ bé của cô gái trẻ nhẹ nhàng cầm lấy “cái kia” của gã người thú, khuôn miệng nhỏ nhắn khê mở ra, ngậm lấy, đầu lưỡi bắt đầu đảo quanh... Hình như không hề giống với cách mà cô hay làm... Thực ra, Tô Di cũng chẳng có bất cứ kỹ xảo gì trong chuyện ấy, Mạnh Hi Tông cũng chỉ dựa vào cảm giác mà lần mò từng bước. Chỉ trong vài giây mà Tô Di đã cảm thấy cổ họng mình khô khốc... Đây chính là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên[1] sao?”

[1] Ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Đúng lúc này, Eugenia lại nở nụ cười, thần bí nói: “Nhìn bộ dạng cô có vẻ chính trực như vậy, chắc chắn là chưa từng làm quan chuyện này... Hơn nữa, nửa đêm nửa hôm mà cô còn xông vào nơi này. Eugenia không ngốc, những gì Eugenia từng học đều có ích với phụ nữ cả.”

Tô Di đỏ mặt tía tai, im lặng, không biết phải nói gì.

Cơ thể cường tráng, rắn chắc của gã người thú nằm rạp trên mặt đất lạnh lẽo, còn cô gái có thân hình mảnh mai kia lại giống hệt một con rắn thành tinh, ghé sát vào người gã dịu dàng đặt xuống một nụ hôn. Khi cả bàn tay và đôi môi mềm mại của cô ta chạm trên da thịt xù xì, thô kệch của gã người thú, Tô Di lại không hề cảm thấy ghê tởm chút nào, ngược lại, cô cảm thấy hành động của bọn họ thật tự nhiên và quá đôi lứa. Đây rõ ràng không phải là lần đầu tiên một người một thú bọn họ phối hợp với nhau. Mà cũng có thể trong lúc phối hợp, họ đã dần nảy sinh tình cảm. Dưới sự khiêu khích của Eugenia, Tây Lỗ phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, sau đó, gã lập tức xoay người, đè cô ta xuống đất. Cùng với tiếng kêu rên đều đặn của gã, Eugenia cũng hưởng ứng bằng cách cất tiếng rên rỉ lúc trầm lúc bổng.

Mặt Tô Di nóng như phải bỏng, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, mình được tận mắt chứng kiến cảnh ái ân của một người khác, hơn nữa, còn là giữa người và thú. Nhưng đây chẳng phải là một màn biểu diễn thôi sao? Chẳng qua Eugenia chỉ muốn dạy cho cô một số kỹ xảo... không phải vậy sao? Nghĩ tới mỗi lúc ở trên giường, mình chỉ biết nằm cứng ngắc nghe theo sự chỉ dẫn của Mạnh Hi Tông, cô cũng không chỉ một lần thử tưởng tượng, sẽ có một ngày cô chủ động nắm bắt cảm xúc của anh, làm cho anh ham muốn đến tột cùng.

Cô cảm thấy không cần nhìn nữa, nghe thấy tiếng rên xiết của Eugenia thì đến một phụ nữ như cô cũng có phản ứng. Cô không kìm được, đành đặt một câu hỏi cắt ngang sự hưng phấn của bọn họ: “Eugenia, nhất

định phải... kêu như vậy sao?”

Eugenia đang thở hồng hộc, trên trán rịn đầy mồ hôi, đáp: “Đương nhiên... Cô... Không phải cô chưa từng đẩy chứ...”

Nửa giờ sau, Tô Di biết ý cáo lui. Cô ra theo lối cửa sau, lặng im không một tiếng động rời đi. Trước khi tới đây, cô được biết phong tục tập quán của Thú tộc rất cởi mở và thuần phác. Dục vọng của người thú, nhân loại không thể sánh bằng. Loài người sống cùng Thú tộc ở nơi này nên ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Giữa đêm trăng thanh gió mát, cô nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không thể tin nổi... Cô lại có thể đứng xem người khác ân ái để học hỏi kinh nghiệm!

Có lẽ là do Mạnh Hi Tông quá độc tài đã khơi dậy tâm lý nổi loạn nơi cô. Nhưng chuyện này tuyệt đối phải giữ kín, nếu như anh biết cô nghìn người đàn ông khác... anh không xử lý người ta mới là lạ!

Nghĩ vậy, cô men theo khoảng đất trống ở cạnh khán đài, hòa lẫn vào đám người đông đúc. Đám người phần khích kia vẫn chưa tản đi, vẫn liên tiếp có người mua vé tham gia trò chơi. Bên cạnh có người muốn bắt chuyện với cô, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì, cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Cả quãng đường, cô vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Lúc gần đến thành phố nhỏ, bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp mà quen thuộc vang lên: “Mèo Con.”

Cô ngẩng đầu, liền thấy Mạnh Hi Tông đang đứng ven đường, cách cô chưa đầy năm thước. Trong bóng đêm, gương mặt anh vô cùng trầm tĩnh và... dịu dàng. Tô Di vừa nhìn thấy ánh mắt anh, cơn giận dữ hồi tối lập tức bay lên chín tầng mây. Cô đi tới trước mặt anh, giơ tay, chủ động ôm lấy eo anh, cọ mặt vào ngực anh. “Chủ nghĩa đàn ông!”

Động tác âu yếm và tiếng hờn dỗi này khiến lòng Mạnh Hi Tông thư thái, anh có cảm giác thích thú đến nỗi không thể diễn tả bằng lời. Anh nhìn đôi gò má ửng hồng cùng ánh mắt dịu dàng của cô, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Anh sẽ thay đổi!”

“Gì cơ?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Anh...” Anh khẽ vuốt ve mái tóc cô. “... sẽ chăm sóc em, bảo vệ em. Em có tự do của riêng mình, cũng có anh.”

Trong lòng Tô Di có cảm giác vừa ngọt ngào vừa ấm áp, viên mắt bắt giắc đỏ hoe, ươn ướt. Người đàn ông này rất ít khi nói những lời dịu dàng ngon ngọt như vậy: “Em có tự do của riêng mình, cũng có anh”, một câu nói đơn giản nhưng lại là lời yêu thương khiến cô cảm động nhất.

“Thực ra...” Cô nằm trong lòng anh, thủ thỉ. “Em cũng không cần quá nhiều tự do.”

“Ừ.” Anh nói với giọng tươi cười. “Anh cũng không cho em quá nhiều.”

Cô ngẩng đầu, giận dỗi nhìn anh, lại bị anh cúi xuống, đặt một nụ hôn nóng bỏng lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Trở lại khách sạn, người Tô Di dính bết mồ hôi nên cô vội vàng đi tắm cho thoải mái. Đến lúc quay lại phòng ngủ thì chẳng thấy anh đâu nữa. Nửa tiếng sau, anh mới từ bên ngoài trở về rồi đi thẳng vào phòng tắm. Tô Di cũng chẳng thêm bận tâm, chỉ là có chút nghi hoặc... Lẽ ra, trong bầu không khí tốt đẹp như đêm nay, anh phải hóa thân thành sói mới đúng, đằng này lại chạy ngay vào phòng tắm, thực không giống với tác phong thường ngày của anh chút nào.

Tô Di nằm trên giường chờ, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng Eugenia và Tây Lỗ quần lấy nhau. Những hình ảnh đó khiến trái tim cô đập loạn một hồi. Lúc đó, Eugenia còn không quên giải thích phải như thế này, phải như thế kia... Mặt cô nóng bừng lên... Không biết Mạnh Hi Tông có thích như thế không nhỉ?

Cửa phòng tắm bỗng mở ra, bên hông anh quần khăn tắm, cơ thể cường tráng cứ thế lặng lẽ tiến đến bên cô. Mái tóc ngắn màu đen ướt nhẹp, dính bết trên trán anh, trong đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng sắc bén. Trong lòng Tô Di khẽ rung động. Đây chính là người đàn ông của cô.

Mạnh Hi Tông nhìn ánh mắt gợi tình của cô, vén chăn lên, ngón tay thon dài chuẩn xác lần tìm tới nơi nào đó, bắt đầu mò mẫm. Ánh mắt mơ màng, anh nói: “Ướt!”

Tô Di không chịu được nữa, muốn kéo ngón tay của anh ra mà không được. Anh ngồi trên giường, ôm cô vào lòng, tiếp tục động tác khi nãy, đồng thời hỏi: “Anh vẫn chưa hỏi em đâu, em làm gì mà ở chỗ trao giải đặc biệt lâu vậy?”

Tô Di nào dám nói, cố tỏ vẻ bình tĩnh, đáp: “Em trả tự do cho cô gái kia, cô ấy cảm ơn em rồi kể về lai lịch của mình...” Cô vội vàng nói lảng sang chuyện khác. “Sao vậy, thấy cô ấy xinh đẹp nên anh tiếc à?”

“Anh chỉ luyện tiếc mình em thôi.” Anh thấp giọng cười, leo lên giường, nằm đè lên người cô.

Khi kết thúc lượt đầu tiên đã là hơn một giờ đêm, Tô Di mệt mỏi rã rời, hai người liền ôm nhau ngủ thiếp đi. Không biết bao lâu sau, Tô Di có cảm giác toàn thân bị kích thích. Vừa hé mắt ra nhìn, trong phòng đã sáng trưng, ánh mặt trời le lói chiếu vào giường ngủ. Mà lúc này, Mạnh Hi Tông đang nằm đè lên người cô, và đương nhiên... anh đã ở trong cô rồi.

Tô Di nhất thời quên cả che đậy, hưng phấn đẩy ngực anh, nói: “Anh nằm xuống đi, em có điều ngạc nhiên dành cho anh.”

Mạnh Hi Tông nhìn cô một hồi, rút ra rồi nằm xuống giường. Hai tay Tô Di khẽ chống vào ngực anh, chui xuống phía dưới. Hồi lâu sau, Mạnh Hi Tông rên lên một tiếng, gờ tay vuốt ve khuôn mặt cô. “Em học được ở đâu vậy?”

Tô Di nhìn nét mặt ửng hồng của anh, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, cô hài lòng cười. “Anh không cần biết.”

Mạnh Hi Tông bật cười. Đến khi cô thay đổi động tác lần nữa thì anh thở hổn hển một tiếng, không kìm được nữa liền xoay người, nằm đè lên cô.

“Chờ một chút!” Cô ra sức giãy giụa, muốn đứng lên. “Vẫn chưa xong!”

“Thế sao?” Ánh mắt đen lầy, sâu thẳm của anh nhìn cô không chớp. “Giờ đến lượt anh.”

Giày vò cô suốt hơn hai tiếng đồng hồ anh mới dừng lại. Bởi chưa bao giờ được kích thích như vậy nên Tô Di không thể kìm được nước mắt. Anh nhẹ nhàng hôn lên những giọt lệ ủy khuất của vợ mình, thực sự cảm thấy hài lòng.

Tô Di phụng phịu, muốn mắng mà không được: “Anh... anh... anh...”

Mạnh Hi Tông túm chặt tay cô, thấp giọng cười, nói: “Rõ ràng là em...”

Anh còn chưa nói hết, Tô Di đã hét lên một tiếng rồi cúi đầu, rúc vào trong chăn.

62. Chương 63: Hành Tinh Pha Lê

Bóng đêm đỏ thẫm như lửa. Thực ra, ở thành phố Lính đánh thuê này, ban ngày và ban đêm không khác biệt là mấy, bầu trời luôn có màu đỏ hồng, chỉ là ban ngày sáng hơn ban đêm một chút.

Tô Di và Mạnh Hi Tông ngồi trong một nhà hàng lớn, cô nhân viên phục vụ Thú tộc bưng lên cho họ một khay Teppanyaki^[1] nóng hổi. Đây là món ăn dân dã trên hành tinh này, được nêm nếm thêm một chút gia vị màu sắc sặc sỡ đặc thù của Thú tộc, từ xa đã ngửi thấy mùi cay xộc vào mũi.

[1] Đồ nướng kiểu Nhật, điểm đặc sắc là thực khách có thể thưởng thức những món ăn do đầu bếp chế biến trực tiếp trước mặt mình trên một cái bàn bằng gang hoặc thép. Trong tiếng Nhật, teppan có nghĩa là gang/thép, yaki có nghĩa là đồ nướng.

Tô Di thèm đến rỏ dãi, không chút do dự, cầm đĩa ăn ngấu ăn nghiến. Cô vốn thích ăn cay nên lúc này cảm thấy sảng khoái vô cùng. Mạnh Hi Tông ngồi bên cạnh nhìn cô ăn cay tới nổi mặt đỏ phừng phừng, liền nhàn nhạt khuyên: “Em ăn vừa vừa thôi, không dạ dày nhất thời không thích ứng được đấy!”

Tô Di không thèm để ý đến lời anh, nhìn anh chỉ ăn mỗi hoa quả, liền hỏi: “Anh không ăn à?”

“Mùi vị quá nặng.”

Chẳng phải khẩu vị của anh cũng “nặng” lắm sao? Tô Di thầm oán thán, nghĩ tới sáng hôm nay bị anh giày vò, cô lại cảm thấy uất nghẹn, xấu hổ vạn phần. Đường như Mạnh Hi Tông đoán được suy nghĩ của cô, liền thấp giọng cười. Tô Di trừng mắt liếc anh, có vẻ như anh đáng rất thích thú thì phải.

Đám lính đánh thuê đi theo hộ tống ngồi uống rượu ở bàn bên cạnh, thấy sắp lớn cùng phu nhân nhìn nhau tình tứ như không có chuyện gì xảy ra thì trong lòng thầm nở nụ cười.

Đêm nay, khi trở lại khách sạn, Mạnh Hi Tông còn chưa làm gì thì Tô Di đã duỗi hai tay ra, làm bộ muốn đẩy ngã anh. Mạnh Hi Tông theo đà kéo cô vào lòng, lại nghe cô thấp giọng nói: “Em muốn hôn anh.”

Mạnh Hi Tông nhớ lại tối hôm qua, kỹ thuật miệng của Tô Di điêu luyện hơn rất nhiều, dù biết rõ sự chủ động hiềm hoi của cô hiển nhiên của cô không có ý tốt gì nhưng anh vẫn đến bên giường, đặt cô nằm lên người mình.

Về mặt cô tràn ngập ý cười. Đầu tiên, cô ngấu nghiến hôn lên môi anh, sau đó, từ từ hôn dần xuống phía dưới. Anh còn đang nhắm nháp hương vị đọng lại trong khoang miệng, phía dưới đã được cô nhiệt tình thưởng thức một cách hiềm hoi. Nhưng vừa mới được hai phút, anh đã cảm thấy hơi khó chịu...

Miệng được cô hôn, vừa cay vừa tê dại!

Mạnh Hi Tông không khỏi khẽ ho khan vài tiếng, lại cúi đầu, thấy cô đang say sưa ngậm nó, ánh mắt sáng long lanh. Vậy nên, anh cố kìm lại...

Một lát sau, thực sự không thể nhẫn nại được nữa, anh kéo tay nhấc cô lên, nhìn cô chăm chăm, nói: “Hài lòng chưa?”

“Vừa đủ ngấm.” Cô thè đầu lưỡi, liếm liếm môi, thở ra một hơi, nói: “Oa, thật là cay quá, cay quá!”

Mạnh Hi Tông lại ho khan hai tiếng, nơi đó cũng bắt đầu có cảm giác đau rát. Anh vỗ mạnh lên hông cô, lẳng lặng đứng dậy, bước xuống giường, đi vào phòng vệ sinh. Sau một hồi rửa bằng nước lạnh, cảm giác đau rát vì cay nóng mới giảm bớt. Anh lại xúc miệng thêm vài lần, ho khan mấy tiếng, vừa quay đầu lại liền thấy Tô Di đang đứng trong phòng vệ sinh, về mặt có chút ân hận, áy náy.

“Xin lỗi... Em chỉ muốn trên anh một chút thôi.” Đầu biết anh lại ho nhiều như vậy, hơn nữa...

Mạnh Hi Tông không nhiều lời vô ích, kéo cô vào gần bồn rửa tay. “Em súc miệng đi!”

Tô Di tự nhận mình đuối lý, liền ngoan ngoãn nghe lời. Mới súc chưa được một phút, cô đã không kìm được mà kêu lên một tiếng, không cần quay đầu lại, cô cũng cảm nhận được cơ thể cường tráng của Mạnh Hi Tông đang dán chặt vào người mình. Mãi đến lúc ngoài buồng ngủ vang lên tiếng chuông điện thoại, anh mới ôm Tô Di đi ra ngoài. Anh nhận điện thoại, là Liên Đạc đã lâu không gặp.

Liên Đạc báo cáo với Mạnh Hi Tông, trên tinh cầu tự nhiên mới được phát hiện gần đây, ngoài tài nguyên khoáng sản phong phú ra còn có cảnh đẹp thần bí rất đặc biệt, gợi ý Mạnh Hi Tông lúc nào rảnh rỗi có thể đưa phu nhân đến đó tham quan, Liên Đạc sẽ dốc toàn sức lực để tiếp đãi chu đáo, khiến phu nhân lưu luyến không muốn về thì thôi.

Lúc đó, Tô Di mới biết Liên Đạc bị Mạnh Hi Tông phái đến đội quân viễn chinh khảo sát. Tuy đội quân này kiếm được rất nhiều miếng mồi ngon béo bở, nhưng quanh năm phải bôn ba ở bên ngoài, cũng rất vất vả, đáng thương.

“Anh ta tự yêu cầu tới đó.” Mạnh Hi Tông nhàn nhạt nói.

“Ai cơ?”

“Anh ta là người thông minh. Ban đầu anh định phái anh ta đến hành tinh Thú tộc.” Anh đáp lời.

“A!” Thì ra là thế, hành tinh Thú tộc vừa lạnh lẽo lại vừa nghèo khó, Liên Đạc chịu đi mới là lạ.

Mạnh Hi Tông vuốt ve khuôn mặt cô. “Anh rất ít khi dùng việc công để báo thù riêng.” Ý anh nói, rất hiếm khi anh làm như vậy, Tô Di không nhịn được cười.

Cảnh đẹp có thể khiến Liên Đạc luôn miệng khen ngợi chắc phải có điểm nổi trội đặc biệt nào đó. Chuyến trăng mật này của hai người thực chất là nửa công vụ nửa cá nhân. Thế nên, họ quyết định sẽ bay thẳng đến hành tinh xa xôi kia của Liên Đạc.

Trên đường đi, Mạnh Hi Tông nhận được báo cáo của Giản Mộ An. Anh ta nói cho anh biết thể hệ Báo Săn mới đã có ở Liên minh. Dưới sự chung tay giúp sức của nhân viên kỹ thuật thuộc Chu gia, Báo Săn đời mới chính thức được đưa vào sử dụng. Bởi máy bay chiến đấu trong cuộc chiến với Trùng tộc đã tiêu hao đáng kể nên lần này, họ dự định đưa Báo Săn thế hệ mới vào thay thế toàn bộ máy bay chiến đấu cũ luôn. Đợi đến khi Mạnh Hi Tông kết thúc tuần trăng mật trở về thì có thể bay thử nghiệm Báo Săn mới rồi.

Xuyên qua dải tinh vân rực rỡ, mỹ lệ như màn sương mù dày đặc, cuối cùng họ cũng đặt chân lên tinh cầu nơi đóng quân của quân đội viễn chinh. Tô Di lập tức bị cảnh sắc tráng lệ trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Cột pha lê!

Có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh trước mắt đều là những cây cột pha lê. Có cái cao, cái thấp, có cột còn thô xù, có cột đã được mài giũa tinh tế. Gần như cứ cách vài bước lại có một cây, kéo dài cho tới tận chân núi. Thậm chí, ngay cả mặt đất dưới chân cũng trong suốt, liếc mắt có thể nhìn thấy mọi thứ trong khoảng vài trăm mét phía dưới mặt đất. Dưới tầng pha lê là một dòng nước, tựa hồ có một số sinh vật ngũ sắc đang tung tăng bơi lội trong đó.

Bởi vì không khí trên mặt đất hơi loãng nên bọn họ phải mặc bộ đồ du hành vũ trụ, đội mũ bảo hộ, mang theo thiết bị hỗ trợ trọng lực mới có thể đi lại trên lớp pha lê kia. Nhưng cảnh sắc mỹ lệ đến lạ kỳ này vẫn khiến đoàn người cảm thấy kinh hãi. Tô Di giơ cánh tay đeo bao thật dày lên, nhẹ nhàng đụng vào một cột trụ nhỏ. Ai ngờ vừa mới chạm vào, trong cột pha lê như có thứ gì đó cảm nhận được cô, một tia sáng lập tức lóe lên.

“Ngài chỉ huy, phu nhân!” Liên Đạc đã sải bước đi tới trước mặt hai người. “Hoan nghênh đã tới hành tinh Pha Lê.”

Nghỉ ngơi trên hành tinh trọn nửa ngày, sau khi kiểm tra tình hình khai thác các loại tài nguyên, Tô Di mới biết đây là một viên tinh cầu vô cùng quý giá. Chưa nói tới cảnh đẹp khoáng thạch giống hệt pha lê kia, dưới tầng khoáng chất kỳ lạ này lại ẩn chứa mỏ vanadium và molypden vô cùng phong phú. Đó là hai trong số những tài nguyên quan trọng trong việc chế tạo máy bay chiến đấu vũ trụ.

“Nhưng đây chưa phải là điều bất ngờ nhất.” Trong hội nghị báo cáo, Liên Đạc tỏ ra thần bí, nói: “Sếp, lát nữa tôi sẽ đưa hai người đến nơi này.”

Ở hành tinh này, một ngày kéo dài hơn bảy mươi tiếng. Lính đánh thuê dành trọn cả ban ngày để khai thác tài nguyên, còn ban đêm lạnh cóng, chỉ có trốn vào trong phi thuyền mới có thể chống đỡ được những cơn cuồng phong và mưa đá dữ dội bên ngoài. Nhân lúc trời còn sáng, đám lính đánh thuê lấy mấy chiếc xe giống như xe việt dã chuyên chạy trên địa hình tuyết phủ, đi tới chỗ Mạnh Hi Tông, đưa bọn họ tới cây cột pha lê ở phía chân núi.

Trước mắt là một hang núi vừa lớn vừa sâu, cửa hang ước chừng to bằng một đường hầm bình thường, bên trong mơ hồ có ánh sáng lập lờ.

“Đi vào cái hang này...” Liên Đạc nói với Mạnh Hi Tông. “... tôi mới biết, sự huyền bí của vũ trụ là vô cùng vô tận.”

Đoàn người men dọc theo hang động, ước chừng đã đi được nửa giờ. Vách hang hoàn toàn được làm bằng pha lê sáng lấp lánh, không biết phản xạ ánh sáng từ nơi nào trên mặt đất mà họ có thể thấy rõ tất cả mọi thứ bên trong hang động. Cuối cùng thì đoàn người cũng đi tới cuối hang, cảnh vật trước mắt không khỏi khiến ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc đến sững sờ.

Mười cây cột pha lê khổng lồ tựa như một gốc cây đại thụ cao chót vót, che khuất bầu trời, bao trùm toàn bộ nóc hang động. Từ đáy động nhìn lên, liếc mắt không thể thấy được điểm tận cùng. Cột pha lê ở nơi này thoát nhìn có vẻ to và nặng hơn những cột ở bên ngoài rất nhiều, chúng lẳng lẳng đứng sừng sững, bất giác khiến người ta có cảm giác hơi thở như bị đóng băng.

“Ngài chỉ huy, phu nhân!” Liên Đạc liếm môi dưới. “Tất cả mọi người hãy sờ vào những cây cột này.”

Mạnh Hi Tông giơ tay, chạm vào cây cột gần nhất, Tô Di cũng sờ vào một cây cột khác, đám lính đánh thuê đi cùng cũng tò mò chạm thử. Trong khoảnh khắc tay Tô Di chạm tới mặt đá pha lê, cô rõ ràng cảm nhận được một nguồn năng lượng khổng lồ, tựa hồ muốn chọc thủng cây cột để chui ra ngoài. Song, cô còn nhìn thấy trong cây cột đá vốn trong suốt, không tì vết đó đột nhiên xuất hiện cảnh tượng lạ thường – một luồng sáng lấp lánh lướt qua như ảo ảnh! Hình ảnh đó lặng im không một tiếng động nhưng nhìn qua lại thấy sống động như thật. Trước mắt cô là hình ảnh một viên tinh cầu màu xanh biếc, yên tĩnh mà trống trải, còn có hai chiếc pháo đài vũ trụ chưa từng thấy qua, lững lờ trôi nổi trong không gian bên ngoài tinh cầu đó.

Bỗng nhiên! Lửa đạn như một trận mưa sao băng xẹt qua khoảng không gian dài dằng dặc, nhấn bắn chính xác vào hai chiếc pháo đài. Sau đó, cô còn nhìn thấy hàng loạt máy bay chiến đấu như một trận cuồng phong bỗng chốc xuất hiện.

Huyết Ưng! Hình thù sắc nhọn quen thuộc giống hệt chiếc Huyết Ưng cô đã từng thấy qua ở “Trái đất” giả kia. Chỉ là, thoạt nhìn trông chúng có vẻ tiên tiến và nhanh nhạy hơn rất nhiều! Hỏa lực cũng mạnh chưa từng thấy. Hình ảnh sau đó là trong tầng khí quyển của tinh cầu màu xanh biếc nhanh chóng xuất hiện một loạt máy bay chiến đấu, tuy nhiên, số lượng Huyết Ưng trong hình lại vượt xa số máy bay chiến đấu dưới mặt đất. Một giây sau, Tô Di lại thấy lửa đạn như những chùm pháo hoa phát nổ ở bề mặt tinh cầu. Sau đó, một chiếc pháo đài vũ trụ màu bạc thoạt nhìn mới tinh, chậm rãi xuất hiện ở trong hình.

Tô Di bất giác nghĩ tới bốn chữ - Người máy tới rồi!

Những hình ảnh này chẳng lẽ lại chính là cảnh tượng nền văn minh Người máy tiến đánh một hành tinh nào đó? Song, tại sao chúng lại xuất hiện một cách dị thường trên cây cột pha lê ở tinh cầu này?

Những hình ảnh sau đó rất hỗn loạn và vội vã, Tô Di lập tức đổi sang một cây cột khác, vừa chạm tay vào, cảnh tượng khác liền xuất hiện. Mà cảnh tượng này càng làm cô cảm thấy khiếp sợ hơn...

Hành tinh Người máy!

Cô nhìn thấy pháo đài vũ trụ của Lính đánh thuê từ tầng khí quyển nhanh chóng thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, sau đó là hình ảnh một loạt đạn hạt nhân được bắn tới tấp như cuồng phong, khiến viên tinh cầu rất giống với Trái đất này nổ tung rồi hoàn toàn thay đổi. Vậy nên, những hình ảnh được ghi lại trên cột đá pha lê này rất có thể là những sự kiện có thật! Như vậy, viên tinh cầu màu xanh biếc kia ở nơi nào chứ?

Cô lại chuyển sang chạm tay vào hai cây cột khác, gần như chỉ thấy cảnh tượng Người máy đưa Huyết Ưng đi đánh chiếm hành tinh của các chủng tộc khác. Thậm chí còn có cả Thú tộc. Đó chính là ba hành tinh do Thú tộc thống trị, theo như những gì cô biết thì Thú tộc chưa từng lớn mạnh đến vậy... Cho nên, đây là những sự kiện đã từng diễn ra trong quá khứ sao? Ở một nơi nào đó, một thời đại nào đó, Thú tộc đã từng lớn mạnh đến độ thống trị cả ba hành tinh?

Mà khi chạm tay vào cây cột pha lê ở chính giữa, cô bỗng hoảng sợ đến ngất người. Một hằng tinh cùng chín vệ tinh mang màu sắc khác nhau. Ở vị trí thứ ba là viên tinh cầu màu xanh thẫm, đại lục màu vàng sẫm! Cô nhìn thấy Huyết Ưng như đang đi vào chỗ không người, dốc toàn bộ lực lượng nhào xuống mặt đất! Mà trên mặt đất hầu như không hề có bóng dáng chiếc máy bay chiến đấu nào bay lên.

Sau đó, chính là một khoảng yên lặng kéo dài.

Đây có lẽ là lần đổ bộ nhanh nhất của Người máy mà cô từng được chứng kiến, đồng thời cũng là đợt chống cự yếu thế nhất của phe mặt đất. Cô trầm mặc chỉ trong chốc lát, nước mắt đọng đầy khóe mi, tầm nhìn bỗng chốc bị nhòe đi, cô chống tay vào cây cột, nhất thời không nói nên lời.

Bỗng nhiên, một cánh tay cường tráng, ấm áp kéo lấy cô, ôm cô vào lòng. Giọng nói trầm thấp của Mạnh Hi Tông chợt vang lên: “Em nhìn thấy gì vậy?”

Cô kéo tay anh, tay anh chạm vào một cây cột. Vết tàn khốc thoáng hiện lên trong đáy mắt Mạnh Hi Tông, anh nhìn chằm chằm vào cây cột pha lê trước mặt.

“Trái đất đây ư?” Anh khẽ giọng hỏi cô.

“Ừm.” Cô có thể khẳng định trăm phần trăm đây chính là Trái đất! Không thể nào có một Hình Thương thứ hai tạo thêm một địa cầu nữa.

Anh cầm tay cô, ánh mắt vẫn dán chặt vào cây cột, lạnh nhạt nói: “Người máy?”

“Ngài chỉ huy, cây cột này hình như là...” Một gã lính đánh thuê rõ ràng thở dốc vì kinh ngạc, hô lớn: “Tinh hệ Vĩnh Hằng!”

Tất cả mọi người đều chạy lại, đứng vây quanh, lúc chạm tay vào, ngay từ hình ảnh đầu tiên đã là khối bom lửa đạn quyết liệt oanh tạc trên bầu trời, không ngừng đánh úp về phía năm hành tinh trông có vẻ rất quen mắt kia. Sau đó, mọi người đều nhìn thấy những chiếc Huyết Ứng giống hệt một đàn châu chấu, nhanh như chớp nhào đến hành tinh kia. Trên mặt đất, một loạt máy bay chiến đấu cũng bay lên nghênh chiến. Trong nháy mắt, hai bên nổ ra một trận giao tranh quyết liệt.

Từ trước đến nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy loại máy bay chiến đấu này, không giống Báo Săn, cũng chẳng giống Tuyết Phong. Thân của loại máy bay này có màu vàng kim, thoát nhìn trông mạnh mẽ và oai phong hơn Báo Săn rất nhiều. Hỏa lực mà nó mang theo cũng lớn mạnh hơn. Trên thân máy bay có in biểu tượng tia chớp hình chữ thập, khác hẳn biểu tượng của quân Liên minh và Lính đánh thuê.

“Đây có lẽ là trong quá khứ rồi, tinh hệ Vĩnh Hằng ở một thời đại nào đó.” Liên Đạc thở dài, giải thích: “Có lẽ trước thời đại của chúng ta, loài người ở tinh hệ Vĩnh Hằng đã từng phải giao chiến với nền văn minh Người máy.”

Mọi người nhất loạt liếc nhìn nhau.

Tại sao những cảnh tượng này lại được ghi lại tại đây? Tại sao trong bất cứ hình ảnh nào cũng đều có nền văn minh Người máy? Nếu như trên tinh hệ Vĩnh Hằng từng xuất hiện văn minh Người máy thì tại sao lại không có ghi chép trong lịch sử?

Lúc rời khỏi hang động pha lê quái lạ và kỳ bí này, Tô Di và Mạnh Hi Tông đều trầm mặc, không ai nói với ai câu nào. Sau khi trở lại căn cứ, Liên Đạc sắp xếp một nhân viên phân tích kỹ thuật báo cáo lại tình hình với Mạnh Hi Tông.

Căn cứ vào dự đoán của kỹ thuật viên, trong những cây cột pha lê kỳ dị kia có thể tồn tại thứ vật chất đặc thù nào đó. Khi nguồn sáng của vũ trụ truyền tới đây, nhất định đã xảy ra sự biến đổi khúc xạ. Một số ánh sáng đã được sao chép, xuất hiện lặp đi lặp lại trên mặt đá pha lê. Thế nên, bọn họ cũng có thể lấy được “ánh sáng” từ hàng trăm năm về trước. Nhưng giải đáp này lại không thể chấm dứt được nỗi nghi hoặc trong lòng cô.

Buổi tối, Tô Di và Mạnh Hi Tông nghỉ ngơi trên một chiếc phi thuyền. Nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, thấy cả một vùng trời được bao phủ bởi những cột đá pha lê lộng lẫy. Dưới ánh sao, chúng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh như một làn sóng lưu động, khiến bề mặt hành tinh như được bao phủ trong lớp ánh sáng huyền ảo.

Tô Di nghĩ ngợi mông lung.

Có phải Trái đất đã bị hủy diệt dưới sức mạnh của Người máy rồi không? Rốt cuộc là nó đã bị hủy diệt từ lúc nào? Tại sao cô lại xuất hiện ở tinh hệ Vĩnh Hằng? Tại sao Mạnh Hi Tông lại sống sót?

“Hi Tông, em vẫn luôn nhớ tới cảnh tượng ở Trái đất...” Cô thấp giọng nói.

Mạnh Hi Tông cũng không đáp lại.

Cô quay đầu, chợt phát hiện ra anh đang vắt tay lên trán, tựa lưng vào ghế, hình như đang chợp mắt. Có vẻ như lại lịch lạ lòng của hai người cũng khiến tâm tư anh rối bời. Cô bước tới gần, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt anh. Anh gần như lập tức cảm nhận được hành động này của cô, liền đưa tay ra, ôm cô vào lòng.

“Đừng quá lo lắng!” Anh khàn giọng, nói: “Có anh ở đây rồi, mọi việc cứ giao cho anh.”

Thấy vẻ mặt Tô Di vẫn còn vương chút buồn bã, Mạnh Hi Tông liền nói lảng sang chuyện khác: “Hôm ấy, Liên Đạc cố ý đưa em đến để em nhìn thấy anh và cô công chúa người máy kia. Nhưng tại sao sau đó, em lại không trực tiếp tới hỏi anh?”

Tô Di quả nhiên đã bị câu hỏi này thu hút, cô lẳng lặng đáp lời: “Em có tư cách gì để hỏi anh chứ?”

“Khi đó, em đã là người phụ nữ của anh rồi.” Anh chăm chú nhìn cô rồi nói: “Có phải em đã rất khó chịu không?”

“Ừm.” Cô gật đầu. “Anh thử đặt mình vào vị trí của em mà xem, nếu anh nhìn thấy em động chạm tới cơ thể một người đàn ông khác, anh sẽ cảm thấy như thế nào?”

Vụ hoán đổi vị trí này thành công khiến Mạnh Hi Tông kích động. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh trầm hẳn xuống. “Anh cảm thấy có lẽ mình đã nghiêm phạt Liên Đạc hơi nhẹ rồi.”

Cô cười khúc khích.

Đúng lúc này, trong tần số truyền tin vang lên một giọng nói.

“Hai người đang vui vẻ ở nơi nào vậy?” Là giọng nói bông đùa của Chu thiếu.

“Có chuyện gì?”

Chu thiếu rất biết điều, “à” một tiếng, sau đó nghiêm túc nói: “Đồ anh đặt đã làm xong hàng mẫu rồi, khi nào mới đến lấy đây?”

Mạnh Hi Tông nhìn Tô Di, nói: “Ngày mai.”

Ngắt đường truyền, Mạnh Hi Tông trầm giọng nói: “Có một món quà muốn tặng em, đang ở căn cứ của Chu thiếu.”

63. Chương 64: Ánh Sáng Từ Tương Lai

Hành tinh của Chu thị. Căn cứ nghiên cứu và chế tạo vũ khí.

Ngọn đèn pha lê tỏa sáng lung linh, huyền ảo khiến căn phòng khoác lên mình một vẻ lộng lẫy, nguy nga. Đường như bóng đêm cũng vì thế mà nhuốm màu vàng óng xa hoa.

Trên chiếc giường lớn đủ để mười người nằm vừa, tấm drap màu đen giống hệt một bàn tay ma quỷ ôm chặt lấy thân hình mềm mại, trắng mịn như tuyết của cô gái. Cả đêm bị giày vò, cơ thể của cô gái đã sưng đỏ đến mức không thể tưởng tượng được, thậm chí có chỗ còn chảy máu. Nhưng cơ thể cường tráng màu đồng cổ của gã đàn ông vẫn kiên trì chạy nước rút, không hề có ý thương hoa tiếc ngọc.

Đôi mắt màu xanh lam mơ màng trong lửa dục. Anh ta nhìn màu trắng hấp dẫn không ngừng lay động trước mắt, lại tựa như thấy được một thế giới khác ở trong đó. Cái thế giới đó, trắng xóa như màn tuyết mênh mông, bao vây anh ta trong vô biên vô hạn, khiến anh ta cảm thấy ngạt thở, ngạt thở đến mức chỉ có thể thông qua sự tra tấn mạnh bạo hơn nữa mới có thể xoa dịu được nỗi lo âu trong lòng.

Bỗng nhiên, trên cơ thể trắng mịn kia xuất hiện một điểm, mà không, có lẽ là rất nhiều điểm vương vết máu đỏ tươi, tựa như lớp sương mù dày đặc, trong nháy mắt khiến màu trắng trong, sạch sẽ đó nhuốm một vẻ dơ bẩn đến ghê tởm. Nhưng anh ta rõ ràng cảm nhận được màu máu đó hấp dẫn bản thân mình đến thế nào, khiến anh ta muốn nó phải thật đậm, thật sâu hơn nữa...

Anh ta chợt hoàn hồn...

Cô gái nằm dưới thân giống hệt một chú chim nhỏ bị thương, thở hổn hển, hai mắt nhắm lẹ, mặt mướt, ra sức vùng vẫy chống tay lên ngực anh ta. Hai bên gò má của cô ta còn vương nét ửng hồng sau cơn cao trào, nhưng đôi mắt to tròn, xinh đẹp kia lại ngập tràn vẻ hoảng sợ, đau đớn. Tầm nhìn của anh ta từ từ dời

xuống, chẳng biết từ lúc nào tay phải của anh ta đã cầm chắc một con dao nhỏ, trên mũi dao, máu không ngừng nhỏ giọt. Bên hông cô gái xuất hiện một vết thương nhỏ đang rỉ máu.

Anh ta thầ m kinh hoàng và run sợ. Nếu như vừa rồi không tỉnh táo lại...

Anh ta ném con dao xuống đất, nhìn cô gái với vẻ mặt bình thản, nói: “Kích thích không?”

Cô nàng “tình một đêm” này mới thở phào nhẹ nhõm, cười mắ ng: “Đau chết đi được! Em còn tưởng anh muốn giết em nữa kia! Đúng là kẻ điên!”

“Đúng! Anh là một kẻ điên!” Anh ta nở nụ cười, rút ra khỏi nơi đã sưng tấy từ lâu của cô gái, đi thẳng tới trước mặt cô ta, cố chấ p nhét mạnh vào.

“Tiếp tục!”

Thiếu nữ hàm hồ kêu “ưm ưm” vài tiếng, hai tay ôm chặt lấy hông anh ta, ngắ ng đầu, mở to mắt nhìn, sau đó bị buộc phải vận động. Hai tay anh ta xoa nắn nơi mềm mại, mịn màng của cô gái, bóp mạnh, khiến cô ta liên tục thở gấp. Mà trên khuôn mặt điển trai của gã đàn ông, hai mắt nhắm nghiền như thể vô cùng thống khổ.

Đúng, tôi là một kẻ điên!

Anh ta tự nhủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Carlo Chu trầ n như nhộng, một mình nằm tựa trên chiếc sofa da rộng lớn, vẻ mặt hết sức nhàm chán, ngón tay lia lịa ấn chuyển kênh tivi. Hai thiếu nữ xinh đẹp từ buồng trong cụp mắt đi tới, quỳ trước mặt anh ta, tỉ mỉ lau sạch từng tác da thịt trên cơ thể.

Anh ta yêu thích phụ nữ, thích buông thả dục vọng, nhưng kể từ lúc quay về từ hành tinh Trùng tộc, anh ta chưa từng làm tổn thương bất kỳ người phụ nữ nào. Cũng có lúc, anh ta thiếu chút nữa không kiểm soát được bản thân mình, ví dụ như đêm qua...

Nhưng ở giây phút cuối cùng, anh ta lại luôn nhớ tới những hình ảnh thây ma rửa nát, máu chảy thành sông trên hành tinh Trùng tộc kia. Những xác chết nhuộm máu đỏ dường như muốn xâm chiếm cả thế giới màu trắng kia từng chút, từng chút một, khiến anh ta không thể xuống tay với bất kỳ người phụ nữ nào. Vì vậy, dục vọng không được phát tiết khiến đại não càng thêm hỗn loạn. Anh ta càng cảm thấy ngạt thở, ngạt thở muốn chết. Nhưng anh ta không nỡ chết. Anh ta biết mình là một gã đàn ông ích kỷ, nhưng mặc kệ mọi chuyện có thể nào đi chẳng nữa, anh ta cũng không thể chết được.

Nhìn các cô gái trẻ ngoan ngoãn phục vụ mình, trong đầu anh ta chợt nhớ tới buổi hôn lễ thể kỷ đã tham dự lần trước.

Mạnh Hi Tông, Tô Di.

Bọn họ hạnh phúc như vậy, sao có thể cảm nhận được sự hỗn loạn trong tâm trí của anh ta kia chứ? Đầu óc anh ta luôn muốn nổ tung bất cứ lúc nào cùng những dục vọng mê loạn và hoang đầ n kia.

Lúc vợ chồng Mạnh Hi Tông đến căn cứ của anh ta thì đã là hai giờ chiều. Khi đó, Carlo Chu ra sân bay nghênh đón họ với tinh thần vô cùng nhẹ nhõm và khoan khoái, không hề có chút lo âu nào của một người thường xuyên bị nổi thống khổ giày vò. Thấy lời nói và cử chỉ của Mạnh Hi Tông đối với mình vẫn lạnh lùng như cũ nhưng lại dành cho Tô Di những ánh mắt rất mực dịu dàng, Carlo Chu không khỏi cảm thấy bất ngờ. Anh ta liếc nhìn Tô Di vài lần, chợt hiểu ra điều gì, liền lắc đầu, bật cười.

Tiểu hành tinh của Chu gia này, diện tích kì thực chỉ bằng một phần năm vệ tinh Windsor, hơn nữa, bầu không khí trên bề mặt tinh cầu lại không thích ứng với hệ hô hấp của con người, thể nhưng tài nguyên khoáng sản lại vô cùng phong phú. Carlo Chu trời sinh tính tự do tự tại, dứt khoát đặt xưởng sản xuất vũ khí trên tiểu hành tinh này.

Sau khi vào đến xưởng, đoàn người mới cởi mũ bảo hộ ra. Trên nền đất trống trải trước mặt là một chiếc máy bay cao hai đến ba mét, vô cùng lung linh và đẹp đẽ. Tô Di là người biết đánh giá hàng tốt hàng xấu, vừa nhìn thấy nó liền “oa” một tiếng, bước nhanh về phía trước, tỉ mỉ kiểm tra từng chút một.

Carlo Chu dương dương đắc ý, nói cho Mạnh Hi Tông nghe những thông số then chốt của chiếc máy bay chiến đấu này. Mạnh Hi Tông nghe xong, chân mày cũng phải nhướng lên, khen ngợi: “Tốt lắm!”

“Hỏa lực ngang với Báo Săn, tính cơ động và tốc độ nhanh mạnh gấp đôi.” Carlo Chu nói: “Đương nhiên, kiểu dáng của nó còn đẹp hơn Báo Săn nhiều. Một người phụ nữ như chị dâu đây chắc chắn sẽ rất thích loại máy bay này.”

Anh ta vừa dứt lời, Tô Di ở phía trước đã cất giọng hỏi: “Máy bay này thuộc series gì vậy?”

Carlo Chu nở nụ cười, Mạnh Hi Tông chăm chú nhìn cô. Một nhân viên kỹ thuật đứng bên liền đáp: “Phụ nhân, đây là máy bay chiến đấu series Mèo Hoang.”

Tô Di không hé răng nửa lời. Carlo cười ha hả, đi tới bên cô, nói: “Có người trước buổi lễ kết hôn đã đặt ra biệt hiệu này”, rồi thì thầm vào tai cô: “Không ngờ anh ta lại buồn nôn đến thế nhỉ?”

“Chu!” Mạnh Hi Tông nói với giọng nhàn nhạt: “Cậu lắm nhảm nhiều quá đấy!”

Carlo Chu lúc này mới thu lại nụ cười. Mạnh Hi Tông liếc mắt thấy Tô Di đang ngơ ngác nhìn anh, lẳng lặng nói với giọng thản nhiên: “Hy vọng là em sẽ thích!”

Sau đó, anh cùng Carlo Chu đi vào phòng kỹ thuật bên cạnh, kiểm tra các điều khoản về chi phí và ngày giao hàng.

Tô Di nhìn chiếc máy bay chiến đấu kết hợp giữa hai màu trắng đen tinh xảo, xinh đẹp nhưng không hề mất đi vẻ khí thế trước mắt... Đây chính là món quà của anh sao? Dùng biệt danh của cô để đặt tên cho máy bay chiến đấu loại mới ư?

Cô trèo lên vị trí điều khiển của máy bay, dựa vào lưng ghế lái, cả tâm hồn và thể xác có cảm giác vô cùng thoải mái. So với những bảo vật quý hiếm gì đó, món quà này khiến cô rất bất ngờ, rất ngạc nhiên, cũng rất thích thú. Được rồi! Cô ngẩng đầu, nhìn thân hình cao lớn bên trong phòng kỹ thuật phía trước. Cô quyết định, quyết định mỗi lúc ở trên giường sẽ mặc cho anh định đoạt, đột phá tới giới hạn cuối cùng...

Tựa hồ có thể cảm nhận được ánh mắt của cô, đang cúi đầu nói chuyện với Carlo, Mạnh Hi Tông bỗng nhiên ngẩng lên. Cho dù cách nhau hơn mười mét nhưng Tô Di vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh. Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau từ phía xa như vậy...

Một lát sau, Mạnh Hi Tông mới cúi xuống, còn Tô Di ngồi rụt lại trên ghế lái, trái tim tựa hồ muốn tan chảy.

Carlo Chu nhìn hai người bọn họ, trong lòng lại có cảm giác khác lạ. Anh ta cười nhạt, nói: “Không ngờ anh lại coi trọng cô ấy đến vậy.”

Mạnh Hi Tông thản nhiên liếc mắt nhìn anh ta. “Đáng giá!” Nhìn tia máu hằn trong mắt Carlo Chu, Mạnh Hi Tông liền hỏi: “Lại muốn giết người à?”

Carlo Chu cười ha hả một tiếng. “Cái này mà anh cũng nhìn ra được sao? Tôi muốn đến chết rồi đây!”

Mạnh Hi Tông nhìn anh ta chằm chằm trong mấy giây rồi nói: “Cho tôi một chiếc Báo Săn.”

Carlo Chu ra hiệu, nhân viên kỹ thuật đứng bên liền đưa qua một chiếc chìa khóa. Mạnh Hi Tông nói với Carlo Chu: “Đợi chút!”, sau đó sải bước về phía Tô Di đang đứng trên bãi đỗ máy bay.

“Bọn anh ra ngoài một chuyến.”

Tô Di gật đầu. “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì!” Mạnh Hi Tông nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. “Cậu ta lại phát điên rồi!”

Hôm nay, Mạnh Hi Tông lại đi tới sớm tối mới về, theo sau là Chu thiếu đầu bù tóc rối.

Tô Di vốn đã ăn cơm tối xong xuôi, đang ở bãi đỗ máy bay của căn cứ, nói chuyện với nhân viên kỹ thuật. Vừa xoay người đã thấy Mạnh Hi Tông hốc mắt trũng sâu, thâm quầng, sắc mặt tím tái. Cô giật mình, xốt xa nói: “Anh lại tới khu vực phóng xạ à?”

Anh gật đầu.

Tô Di hiềm khi phản kháng lại anh trước mặt người khác, nhưng anh không coi trọng bản thân khiến cô cảm thấy hết sức tức giận. Cô không nói một lời, cắn môi nhìn anh.

Anh lại nặng nề nở nụ cười, giơ tay ôm chặt lấy cô, lạnh nhạt nói: “Anh không sao.”

Tô Di cắn răng nói: “Anh hứa với em đi, lần sau không được đi tới nơi đó nữa.”

“Được!” Anh quay đầu nhìn Chu thiếu. “Nếu như thằng nhóc này lại phát điên nữa thì anh sẽ giết cậu ta ngay lập tức.”

Bộ dạng của Chu thiếu có vẻ rất yếu ớt, anh ta nghe thấy vậy, chỉ cười cười rồi nói: “Biết là anh rất ác, nhưng không ngờ anh lại ác đến thế! Nhưng anh yên tâm đi, lúc này tôi cảm thấy rất thoải mái, thoải mái vô cùng. Có cho tôi nổi điên thì tôi cũng không dám nữa.”

Những lời của Carlo Chu nói đều là thật lòng, anh ta đang cảm thấy vô cùng thoải mái. Hóa ra, chịu đựng cơn đau lớn hơn là cách phát tiết nỗi đau hiệu quả nhất. Anh ta cảm thấy đầu óc mình đã được muôn vàn tia phóng xạ tẩy trần. Thậm chí lúc này, anh ta còn không nhớ rõ những cảm giác hỗn loạn và đau khổ đã dần vật mình bao nhiêu năm nay có hình hài như thế nào. Giờ đây, anh ta cảm thấy trí não mình cực kỳ sạch sẽ.

Rời khỏi tinh cầu của Chu thiếu, phi thuyền du hành vũ trụ bay thẳng về khu căn cứ ở phía Nam bán cầu tinh cầu Tự Do. Dựa vào kế hoạch đã định sẵn, công việc chính sau chiến tranh của Mạnh Hi Tông là cải tiến máy bay chiến đấu và huấn luyện quân đội. Hai người dự định định cư ở căn cứ Nam bán cầu dân cư thưa thớt này.

Máy bay vừa đáp xuống bãi đỗ đã thấy cả đồng người chạy lại, vây quanh chiếc máy bay, hết sức náo nhiệt. Giản Mộ An từ trong đám người chui ra, sải bước đi tới. “Ngài chỉ huy, hai người đã quay về rồi!”

Mạnh Hi Tông thần nhiên gật đầu.

Giản Mộ An có chút đắc ý, nói: “Xem Báo Săn mới trước không? Chúng tôi vừa mới bay thử.”

Đoàn người đi tới phía trước chiếc máy bay chiến đấu, đám học viên phi hành trẻ tuổi và nhân viên hậu cần mặt đất đều cung kính tản ra, nhìn vợ chồng Ngài chỉ huy với ánh mắt kích động.

Giản Mộ An cười nói: “Tia chớp hình chữ thập là biểu tượng liên hợp mà Tổng thống Liên minh vừa ban bố. Sự biến tướng này là để lấy lòng Lính đánh thuê chúng ta. Hình dáng bên ngoài tôi tự tay thiết kế...” Anh ta đột nhiên ngừng lại vì chợt thấy sắc mặt của đám người Mạnh Hi Tông biến đổi rất nhanh.

Mạnh Hi Tông có vẻ trầm ngâm, Tô Di lại trầm tĩnh, đám lính đánh thuê theo sau hộ tống lại trợn tròn mắt, vẻ mặt hết sức phức tạp. Có người thậm chí còn lẩm bẩm: “Đây chẳng phải chính là... thứ chúng ta nhìn thấy ở hành tinh Pha Lê kia sao...”

Mạnh Hi Tông khẽ quát một tiếng: “Lập tức triệu tập toàn bộ Hạm trưởng cho tôi, đồng thời liên lạc với Tổng thống Liên minh và Nguyên soái Lương Đồng.”

Trong vẻ mặt mờ mịt không hiểu có chuyện gì xảy ra của đám người Giản Mộ An, Mạnh Hi Tông sải bước, đi nhanh về phía phòng chỉ huy tác chiến. Tô Di đứng ngây tại chỗ, nhìn chiếc Báo Săn kiểu mới trên bãi đỗ máy bay. Thân máy màu vàng kim, ống pháo hỏa lực vững chắc, còn có biểu tượng tia chớp hình chữ thập, trong lòng dấy lên cảm giác vừa khiếp sợ vừa khổ sở.

Người máy đổ bộ, người máy thực sự sẽ đổ bộ vào một ngày nào đó.

Những gì bọn họ nhìn thấy lại là ánh sáng đến từ tương lai. Lúc nó chiếu qua hành tinh Pha Lê gặp phải thời không gấp khúc thì những hình ảnh đó được ghi lại, sau đó bị bọn họ phát hiện ra. Thì ra, những trận chiến liên quan đến tinh hệ Vĩnh Hằng được ghi chép trên những cây cột pha lê kia không phải xảy ra trong quá khứ, mà sẽ xảy đến trong tương lai.

64. Chương 65: Người Máy Thức Tỉnh

Ánh nắng chiều óng ả chiếu vào bãi đỗ máy bay rộng lớn, vắng lặng. từng chiếc Báo Săn kiểu mới gào thét bay ngang bầu trời, tạo thành những đường cong hoàn mỹ, lần lượt hạ cánh theo thứ tự.

Tô Di cẩn thận nhảy xuống khỏi Báo Săn, đám nam nữ thanh niên trên những chiếc máy bay chiến đấu khác cũng đồng loạt nhảy xuống, tập trung một chỗ. Tô Di nhìn bọn họ với ánh mắt điềm nhiên mà âm áp, nói: “Các Chuẩn úy, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ không còn dạy các bạn nữa. Hy vọng hai tháng sau tại buổi lễ tốt nghiệp, thành tích của các bạn sẽ vẫn giữ vững danh hiệu số một trong đợt huấn luyện phi hành này. Tôi thực sự hạnh diện vì các bạn.”

Những người trẻ tuổi kia mặc dù sáng sớm nay đã được Tô Di thông báo tin tức này, nhưng kết thúc buổi dạy cuối cùng của Tô Di, bọn họ lại thấy có chút không nỡ. Có người lên tiếng hỏi: “Thiếu tá, chị còn tiếp tục giảng dạy nữa không?”

“Có chứ!” Cô cười, đáp: “Một năm nữa. Đến lúc đó, các bạn đã là những phi công chính thức rồi.”

“Tạm biệt!” Mười mấy người thanh niên đồng loạt cúi chào Tô Di. Tô Di đáp lễ, tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng...

“Tạm biệt!” Cô mỉm cười xoay người, sải bước, nhanh chóng rời khỏi ánh mắt lưu luyến, không nỡ rời xa của các học viên.

Mới đi được vài phút, cô liền thấy bên trong phòng nghỉ ngơi của huấn luyện viên phía đằng trước có bóng dáng cao lớn mà vô cùng quen thuộc bước ra. Anh mặc áo sơ mi thông thường của Lính đánh thuê, khuôn mặt điển trai vô cùng bắt mắt, thần sắc điềm đạm và trấn tĩnh. Anh nhìn Tô Di. Trong mắt hiện lên nét cười.

Mạnh Hi Tông trước kia đâu có ánh mắt dịu dàng đến thế! Nhưng sau hơn một năm kể từ khi cứu nhau trong hoạn nạn, vẻ bề ngoài lúc nào cũng oai nghiêm, lạnh lùng như băng của anh, trước mặt cô sớm đã chẳng còn sót lại chút nào. Đương nhiên, ở trước mặt người khác, anh vẫn là Ngài chỉ huy cao cao tại thượng. Hơn nữa, để chuẩn bị cho cuộc chiến với Người máy nên vẻ nghiêm túc của anh càng ngày càng khiến người ta cảm thấy bị áp lực. Có lần, Tô Di đi cùng anh tới buổi lễ tốt nghiệp của học viên phi hành, nghe thấy mọi người ai nấy đều kín đáo bàn tán Ngài chỉ huy u ám kinh khủng. Bởi trong buổi cùng các vị Hạm trưởng sát hạch người mới, Mạnh Hi Tông đã từng khiến bọn họ phải toát mồ hôi lạnh.

Anh đi tới trước mặt Tô Di, ôm lấy eo cô, điềm đạm nói: “Trẻ hơn so với thời gian quy định.”

Tô Di cười cười. “Có vài học viên chưa nắm bắt được trọng điểm của kỹ thuật bay nên em hướng dẫn thêm một chút. Anh về sớm thế?” Trước kia, mỗi lần anh đi thị sát trên các pháo đài đều sớm nhất là sáng hôm sau mới trở về.

Mạnh Hi Tông ôm cô, đi về phía tòa nhà phía sau, nói: “Không còn cách nào khác, phu nhân còn bận rộn hơn cả anh.” Ngụ ý là, anh phải nhanh chóng quay về thì mới có nhiều thời gian để ở bên cô.

Tô Di cười khúc khích, nhìn anh không nói một lời. Anh nhìn khuôn miệng cười quen thuộc trước mặt, trong lòng khẽ động, liền cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Oa! Chồng của Thiếu ta đẹp trai quá!”

“Thật vậy không, thật vậy không? A! Thiếu tá cũng đẹp mà!”

Phía sau không ngừng truyền tới tiếng xì xầm bàn tán của các học viên. Mặt Tô Di đỏ bừng, đẩy Mạnh Hi Tông ra. Mạnh Hi Tông về mặt lạnh lùng, ngoái đầu nhìn lại. Đám học viên nhìn rõ diện mạo của anh, tựa như thấy quỷ, nhất thời không nói nên lời.

Một năm đã trôi qua nhưng Người máy vẫn chưa xuất hiện.

Những hình ảnh dị thường từng được chứng kiến ở hành tinh Pha Lê kia như một lưỡi dao sắc bén treo lơ lửng trong lòng Mạnh Hi Tông, Tổng thống Liên minh và Nguyên soái Lương Đồng. Sau ngày hôm đó, tình hệ Vĩnh Hằng khởi động khẩn cấp trạng thái sẵn sàng chiến đấu, ngay cả Nữ vương Trùng tộc cũng ngổ lời nếu cần thiết, có thể liên hiệp tác chiến.

Song, trạng thái chuẩn bị chiến đấu khẩn cấp đã duy trì trong suốt sáu tháng cũng cần phải được hủy bỏ. Bởi tin tức về sự đổ bộ của Người máy chỉ có một số ít các sĩ quan chỉ huy cấp cao và người đứng đầu đều biết, các sĩ quan thông thường, binh lính và dân chúng tuyệt nhiên không thể hiểu nổi lý do vì sao Trùng tộc đã bị đánh bại mà Liên minh vẫn còn phải chuẩn bị chiến đấu. Không một ai biết sẽ có ngày, Người máy nhất định sẽ đến – nếu như trong vũ trụ bao la này, thực sự vẫn còn một nền văn minh Người máy đang tồn tại.

Có điều, tình trạng báo động ở tinh hệ vẫn phải đặt ở mức cao hơn thời kỳ hòa bình. Báo Săn kiểu mới được sản xuất với số lượng lớn, phi công mới cũng lần lượt được tuyển thêm, quân đội Liên minh và Lính đánh thuê đạt đến quân số cao nhất. Chỉ là cuộc chiến tranh lần trước đã làm hao tổn rất nhiều binh lính kỳ cựu giàu kinh nghiệm nên thực sự có sự chênh lệch khá lớn so với trước đây. Lính đánh thuê còn gia tăng phạm vi và binh lực của máy bay tuần tra ra xa tinh hệ, hy vọng có thể đánh đòn phủ đầu. Thế nhưng vẫn không phát hiện ra bất cứ tung tích nào của Người máy.

Đi dọc theo bãi cỏ về phía căn biệt thự nhỏ xinh, đơn giản với kiến trúc hai tầng của bọn họ, từ xa đã trông thấy thân hình một người đàn ông cao lớn đang ngồi chồm hổm trên sân cỏ trước nhà, thỉnh thoảng còn vang lên những tiếng cười sảng khoái. Đến gần nhìn thì thấy Giản Mộ An đang công đứa con hơn một tuổi của mình vắt vẻo trên cổ, nhiều xôm dưới đất, nhỏ cỏ nhà Tô Di. Thấy hai người đã trở về, Giản Mộ An liền cười khà khà, nói: “Nó muốn nhỏ cỏ.”

Tiểu Giản ngẩng đầu, nhìn Tô Di một chút rồi lập tức vứt cây cỏ dại đang cầm trên tay, dang hai cánh tay muốn Tô Di bế. Tô Di khom lưng bế nó lên, đứa bé nằm trong lòng cô, cười khanh khách, hai tay ôm lấy mặt cô, dồn sức hôn. Trên mặt Tô Di nhất thời có thêm vài vết nước miếng trẻ con.

Chơi chán, Tiểu Giản mới bị ba dứt khoát ôm đi, đưa về nhà kế bên. Lúc chạy còn không quên ngoái lại gọi Tô Di: “Mẹ Tô Tô, mẹ Tô Tô.”

Tô Di mặt mày tươi cười, quay đầu đối diện với vẻ mặt trầm tĩnh như nước của Mạnh Hi Tông đang nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt ấy có chút trách móc, tựa như có chút ý nghĩa sâu xa nào đó. Tuy đã kết hôn được một năm nhưng cô vẫn chưa hiểu hết về anh. Trong lòng cô nhất thời cảm thấy buồn bã, bước nhanh vào trong nhà.

Mặc dù nơi này so với nơi ở trước kia của Mạnh Hi Tông đơn sơ hơn rất nhiều nhưng Tô Di lại rất thích căn nhà này. Cô thay bộ đồ phi hành ra, đi tới phòng bếp, chuẩn bị cơm tối. Vừa rửa rau xong, Mạnh Hi Tông đã lẳng lặng ôm cô từ phía sau thật chặt, cơ thể rắn chắc của anh truyền đến thông điệp hết sức rõ ràng.

“Đi ra ngoài ăn!” Anh bắt đầu hôn cô. “Thời gian rất eo hẹp.”

Tô Di đẩy anh ra, kiên quyết hơn bình thường rất nhiều. “Không được, ăn ở nhà đủ chất hơn.”

Anh lại ôm siết lấy cô. “... Tô Di, sinh cho anh một đứa con.”

Tô Di ngẩn ngơ nhìn anh, nói: “Chẳng phải anh vẫn kiên trì chưa muốn có con sao?”

“Sinh con vẫn quan trọng hơn chiến tranh.” Anh hôn lên môi cô.

Tô Di mỉm cười, lúc trước, hai người từng bàn bạc với nhau, tạm thời không nên sinh con. Mặc dù Mạnh Hi Tông tuyệt đối không để cho Tô Di ra tiền tuyển thêm lần nữa, sau chiến tranh cũng sắp xếp cho cô làm giảng viên trong trường huấn luyện phi hành nhưng anh vẫn lo chiến tranh chẳng biết lúc nào sẽ bùng nổ, anh cho rằng tạm hoãn sinh con lúc này là điều nên làm, vì hơn ai hết, anh mong con mình được sinh ra trong thời kỳ hòa bình. Mặc khác, dù gì thì cơ thể của Tô Di cũng mới bình phục chưa được bao lâu. Song, có vẻ như khi thấy những đứa con của các anh em đồng nghiệp khác lần lượt ra đời, đến Mộ Tây Đình cũng sắp kết hôn với bạn gái nên chủ nghĩa đàn ông trong anh cũng có chút lung lay rồi chẳng?

Thấy ánh mắt anh đang chăm chú nhìn mình, trong lòng Tô Di tràn ngập hương vị ngọt ngào. Sau đó, anh nói: “Đây là chức trách của em. Lên lầu đi, phải tranh thủ thời gian.”

Đương nhiên, Tô Di thừa biết anh chắc chắn là nhiệt tình với quá trình hơn kết quả rồi, nhưng lúc này, cô không thể thuận theo. “Không được!”

“Em không muốn à?” Mạnh Hi Tông cứ tưởng cô cũng rất muốn có con chứ?

“Ừm.” Tô Di giữ nguyên vẻ mặt bình thản, xoay người, tiếp tục thái rau. “Bây giờ, em không muốn làm chuyện ấy chỉ để có bầu đâu.”

Qua vài giây, phía sau lại truyền đến giọng nói vô cùng nghiêm túc của anh: “Em thực sự không muốn?”

Tô Di nín cười. Cô biết mình rất ít khi cự tuyệt người đàn ông này, đến giả vờ cũng hiếm, thế mới khiến anh ngạc nhiên được chứ!

Nhưng cô cũng không đành lòng để anh hiểu lầm, không đành lòng chút nào. Vì vậy, cô cúi đầu, cố gắng nói với giọng bình tĩnh: “Ừm, không có cách nào mang thai nữa. Không còn chỗ mà.”

Phía sau lại im lặng mất vài giây, sau đó, một bàn tay chợt trượt đến phần bụng dưới của cô, kéo cô vào lòng. Cô đặt con dao xuống, cũng không quan tâm tay mình đang dính đầy vụn rau, quay người nắm chặt lấy áo sơ mi của anh.

Anh cup mắt nhìn cô, ánh mắt đen láy, sâu thẳm nhìn cô nghi hoặc, chậm rãi nói: “... Không còn chỗ nữa ư?”

“Ừ.” Cô đặt tay lên tay anh, hai người cùng nhau chạm vào chiếc bụng phẳng lì của cô. “Mạnh Hi Tông, có một chút bất ngờ... Con đã được một tháng rồi.”

Bốn tháng sau.

Ánh nắng đầu hạ vô cùng ấm áp và dễ chịu, Tô Di nằm trên ghế dài trước hiên, nhắm mắt nhìn Báo Săn không ngừng chao liệng phía đằng xa.

Mộ Tây Đình ngồi ở hàng ghế bên cạnh cô, ho khan một tiếng, đưa qua một bản fax có chữ ký và con dấu của Ngài sĩ quan chỉ huy, nói: “Phu nhân, Ngài chỉ huy được phái tôi mang đến.”

Tô Di thở dài, nhận lấy, vừa nhìn vào tờ giấy, chân mày cô đã nhíu chặt, nói: “Ba tuổi tham gia du hành vũ trụ dài năm trăm năm ánh sáng? Năm tuổi bắt đầu tập luyện độ sức? Mười tuổi đã phải tự mình lái Báo Săn? Tây Đình, đây thực sự là những gì anh ấy đặt ra sao?”

Mộ Tây Đình lúng túng cười, nói: “Các Hạm trưởng cùng Ngài chỉ huy bàn bạc và đưa ra kế hoạch này.”

Tô Di tức giận nói: “Cả đám đàn ông ngồi thảo luận về cái này mà không thấy tẻ nhạt à? Con tôi bây giờ mới được năm tháng! Đến tuổi vẫn còn là số âm mà!” Cô không kìm được, đưa tay sờ sờ phần bụng mới nhô lên một chút của mình.

“Nhưng tất cả mọi người đều rất kỳ vọng.” Mộ Tây Đình cố nhịn cười, nói: “Có năng lực lãnh đạo của Ngài chỉ huy, lại có sự mộc mạc, giản dị của phu nhân đây, nhất định đứa bé sau này sẽ là một vị lãnh tụ vĩ đại.”

Những lời này khiến trong lòng Tô Di cảm thấy thoải mái hơn. Cô thừa biết cái bản kế hoạch “lớn lao” này, hơn phân nửa là kết quả của những lúc rảnh rỗi, đám đàn ông kia lại cao hứng rủ nhau bàn bạc. Nhưng Mạnh Hi Tông lại có thể tham gia thảo luận cùng bọn họ không khỏi khiến Tô Di cảm thấy hơi bất ngờ.

“Nói với anh ấy, tôi sẽ không ký tên đâu, tôi đi khám thai đây!” Tô Di cúi đầu nhìn bản kế hoạch kia một chút, lắc đầu cười rồi đứng lên.

Bệnh viện cách nhà không xa lắm, đi bộ chưa đầy mười phút đã đến nơi. Đây đại khái là lần thứ hai Mạnh Hi Tông tận dụng đặc quyền. Anh đặc biệt bỏ ra một số tiền lớn để mời bác sĩ chuyên khoa phụ sản từ thành phố Tự Do đến đây khám định kỳ cho Tô Di. Đương nhiên, những bà bầu khác trong doanh trại cũng được hưởng lợi theo cô.

Bệnh viện là một tòa nhà độc lập với kiến trúc ba tầng. Cuối tầng một chính là khoa Phụ Sản. Tô Di ngồi ở khu chờ khám rộng lớn, sáng sủa, trước cô chỉ có một phụ nữ đang xếp hàng. Bởi vì trong quân đội, phụ nữ có thai không nhiều lắm, thế nên hằng tuần, bác sĩ chuyên khoa chỉ đến đây vào hai buổi sáng. Tô Di cũng không yêu cầu đặc quyền được ưu tiên, lúc ngồi đợi, có thể trò chuyện, trao đổi kinh nghiệm với những bà bầu khác cũng rất có ích.

Khi đến lượt người phụ nữ kia, Tô Di ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da rộng lớn, nhắm mắt dưỡng thần. Vì mang thai nên cô tạm ngừng mọi hoạt động liên quan đến phi hành, thậm chí ngay cả việc nhà, Mạnh Hi

Tông cũng không cho cô động tới. Nhưng cô thực sự cũng không khỏe lắm, bởi sau khi mang thai, tinh thần cô không được tốt, thường xuyên cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Trong lúc chờ đợi, mí mắt cô lại bắt đầu trĩu xuống. Nếu như Mạnh Hi Tông biết cô ngồi đây ngủ gật, không chừng lòng mày anh sẽ lại nhúu chặt nhĩ? Cô thầm cảm thấy buồn cười, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết đã bao lâu trôi qua, bỗng nhiên vang lên một tiếng động đinh tai nhức óc khiến toàn thân Tô Di run lên, thoáng cái giật mình tỉnh giấc. Tim đập dồn dập, cô vuốt ngực, cửa phòng khám Phụ sản phía trước vẫn đóng im ỉm như cũ, người phụ nữ kia còn chưa thấy ra. Trên dãy hành lang trống rỗng, tiếng động ban nãy được truyền tới từ phía trước. Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô đứng lên, đi tới định đẩy cánh cửa ra nhưng động tác chợt chậm lại. Cô do dự một lát, dán sát vào chân tường, chậm rãi hé mở. Cửa hé ra một khe nhỏ, Tô Di vừa liếc vào liền lập tức kinh hãi, người phụ nữ mang thai ban nãy đang nằm sõng soài trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên là đã hôn mê bất tỉnh. Có chuyện gì vậy? Tiếng động ban nãy là do cô ấy bị ngã sao?

Tô Di vội vã xông vào. “Bác sĩ!”

Cánh cửa vừa bị đẩy ra, một bóng đen nhanh chóng bay vèo tới trước mặt cô. Tô Di vô cùng kinh hãi, tốc độ phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn suy nghĩ trong đại não, nghiêng người né kịp. Một luồng sáng xẹt qua khóe mắt, chợt thấy nữ bác sĩ cũng đang nằm sõng soài bên cạnh người phụ nữ kia, mặt úp sấp xuống, không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tô Di tập trung nhìn một lượt, vẫn không hiểu nguyên nhân do đâu. Bóng đen ban nãy lúc này đang nằm dưới chân cô, nhìn lại, thì ra đó là một chiếc laptop! Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Lẽ nào chiếc laptop này là do vị bác sĩ kia ném tới? Vậy tại sao cô ta cũng nằm bất tỉnh ở đây?

Tô Di lấy di động ra, gọi cho Mộ Tây Đình, lại phát hiện không có tí sóng nào. Cô nhắc điện thoại của bệnh viện treo trên vách tường, bấm số gọi đi nhưng cũng tương tự, không có tín hiệu. Cô không chạy thẳng tới cứu giúp hai người đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, bởi vì đang mang thai nên cô phải cẩn thận gấp bội. Cô quyết định đi tới những khoa khác trước để tìm bác sĩ và cảnh vệ tới xem xét. Vừa định bước đi, chợt nghe từ đằng xa truyền đến tiếng hét sợ hãi và thê lương. Ngay sau đó là những tiếng xì xầm bàn tán vang lên không ngớt.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Có người nói: “Gặp ma rồi, gặp ma rồi.”

“Có ai không?” Tô Di hét to một tiếng, bởi vì đang trong thời kỳ hòa bình nên trong bệnh viện rất vắng người.

Còn chưa kịp nghe thấy người ở phía đằng xa trả lời, Tô Di đã nghe thấy ở khúc quanh phía trước phát ra một loạt những tiếng động kỳ quái, giống như có người nào đó đang di chuyển một vật rất nặng. Cô liền rút khẩu súng lục nhỏ mà Mạnh Hi Tông đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô, mở chốt an toàn, tập trung tuyệt đối, hít thở sâu một hơi, dán chặt người vào sát mép tường, nhìn qua...

Một cỗ máy!

Đó là một cỗ máy. Bởi vì tháng trước, theo sự sắp xếp của bác sĩ, chiếc máy siêu âm tân tiến nhất của Liên minh này được đưa đến làm nhiệm vụ kiểm tra thai kỳ. Vì thế, Tô Di nhận ra nó. Thế nhưng, một cỗ máy thì làm sao có thể tự di chuyển được chứ? Tô Di nắm chặt khẩu súng trong tay, nhìn cỗ máy tinh xảo hình hộp chữ nhật, cao cỡ nửa người trước mặt, đang nhảy từng bước tiến gần về phía cô.

“Bác sĩ!” Tô Di hét lên. “Cỗ máy của mấy người đang ở chỗ này.”

“Cẩn thận!” Có người đáp: “A... Chúng ta bị tấn công rồi!”

Đúng lúc này, cỗ máy đó tựa như biết suy nghĩ, nó bỗng bay lên trời, tăng tốc đánh về phía Tô Di. Cùng lúc đó, phía sau lưng cũng có một bóng đen nhanh chóng bay tới, chính là chiếc laptop ban nãy vừa rơi xuống dưới chân cô.

Tô Di phản ứng cực nhanh, bắt chập tất cả, dùng súng đối phó lại với hai chiếc máy vốn bình thường tới mức không sao tưởng tượng nổi. “Pằng! Pằng! Pằng!” Tiếng súng chất chứa vang lên. Hỏa lực mạnh mẽ bắn trúng chiếc laptop, đồng thời cũng khiến cỗ máy siêu âm kia phát nổ, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Tô Di tránh không để những tia lửa bắn vào người, sải bước vòng qua cổ máy, chạy nhanh về phía trước. Song, khi đứng ở ngã tư hành lang, cô lại sợ đến ngậy người.

Diên rồi, diên rồi, diên thật rồi!

Phía trước mặt, khu chờ khám của các khoa khác ngổn ngang như vừa bị đánh cướp, mấy vị bác sĩ, y tá nằm dài trên mặt đất, ai nấy đều vỡ đầu chảy máu! Mấy chiếc laptop nằm chổng chơ dưới sàn, có cái chưa bị hỏng, vẫn đang đập đập vào chân của một cô y tá, khiến cô ta la hét đến chói tai.

Mà những cổ máy lớn đều rời khỏi vị trí. Chiếc tủ lạnh để cung cấp thức ăn nhanh miễn phí cho người bệnh nằm chổng chơ giữa hành lang, bốc khói nghi ngút. Điều hòa treo trên tường cũng rơi xuống một gã lính đánh thuê đang nằm bất tỉnh dưới đất! Một vị bác sĩ đang được hai người lính đánh thuê khác khiêng lên cán cứu thương, cả khuôn mặt cháy xém. “Anh ta vừa mới bật mở máy khám và chữa bệnh thì bị điện giật! Chắc là bị rò điện rồi!” Một cô y tá quay sang nói với gã lính đánh thuê.

Có người nhìn thấy Tô Di thì hô lớn: “Cô mau qua đây!”

Tô Di sải bước đi tới, cùng một gã lính đánh thuê khác cầm súng phòng bị. Đám lính đánh thuê cũng đến để khám bệnh, không ngờ lại đứng lúc phát sinh sự việc kỳ dị này.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Gã lính đánh thuê nói với Tô Di. “Những cổ máy này tựa như đột nhiên thức tỉnh. Cổ tình công kích chúng ta.”

Tô Di trầm mặc. Đúng lúc này, di động trong túi cô bỗng nhiên vang lên. Cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vã nhấc máy. Giọng nói đầy lo lắng của Mộ Tây Đình truyền tới: “Cảm tạ trời đất! Phu nhân, cô đang ở đâu vậy?”

“Bệnh viện! Ở đây xảy ra...”

“Các cậu lập tức tới bệnh viện đón phu nhân ngay!” Mộ Tây Đình quát ai đó trong điện thoại, sau đó, nói với Tô Di: “Ba phút nữa họ sẽ tới! Phu nhân, hãy bảo vệ bản thân thật tốt. Tôi đã khởi động Báo Săn rồi!”

Tô Di đứng ở khoảnh đất trống bên ngoài chờ Mộ Tây Đình đến đón, nhìn những chiếc Báo Săn bay lên từ khu căn cứ, phi công cùng nhân viên hậu cần mặt đất đều phối hợp với nhau đầu vào đấy, cũng coi như yên lòng.

Chỉ là từ các góc ngách trên đường phố, không ngừng xuất hiện các loại thiết bị điện gia dụng như tủ lạnh, máy giặt, thậm chí còn có lò nướng... bọn chúng đều nỗ lực tấn công con người. Nhưng bọn chúng vừa chạy ra khỏi nhà đã bị lính đánh thuê phòng ngự ở bên ngoài bắn gục sạch.

Mặc dù sức chiến đấu của những cổ máy này không chịu nổi một đòn công kích, nhưng cảnh này lại vô cùng kỳ quái. Tô Di chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đám lính đánh thuê chịu trách nhiệm bảo vệ Tô Di rất nhanh đã đến nơi, dưới sự che chắn của bọn họ, Tô Di đã an toàn leo lên Báo Săn. Mộ Tây Đình ngồi trên ghế lái, vẻ mặt hết sức tập trung, nhanh chóng khởi động động cơ, bay ra ngoài tầng khí quyển.

Tô Di ngờ vực hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy, Tây Đình?”

Mộ Tây Đình thấp giọng, nói: “Chúng tôi kiểm tra đo lường được một loạt tín hiệu siêu cường, từ ngoài không gian đang tiến hành quét qua toàn bộ tinh hệ Vĩnh Hằng.”

“Những cổ máy này bị ảnh hưởng bởi tsin hiệu đó ư?”

“Đúng vậy!” Giọng nói của Mộ Tây Đình chưa bao giờ nghiêm túc đến thế. “Mỗi hành tinh đều có những báo cáo dị thường. Chỉ cần là máy móc có gắn chip thì đều có khả năng tấn công con người.”

“Hệ thống phòng ngự có bị ảnh hưởng không?” Tô Di vội hét lên.

Mộ Tây Đình tựa hồ không ngờ cô cũng nghĩ tới điều này, ngập ngừng một lát rồi nói: “Tín hiệu kia mang theo virus, đã bắt đầu tấn công vào bức tường lửa của chúng ta rồi.”

Tim Tô Di đập thành thịch. Rốt cuộc đó là tín hiệu gì mà lại có thể quét qua được toàn bộ phạm vi của tỉnh hệ Vĩnh Hằng kia chứ? Hơn nữa, nó còn điều khiển được những thiết bị máy móc có gắn chip này, không chế chúng tấn công loài người? Chẳng lẽ Người máy đã tới? Khoa học kỹ thuật của bọn chúng đã phát triển tới trình độ không tưởng này rồi ư? Cô chỉ cảm thấy nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn, hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh Mạnh Hi Tông.

Mà khi Báo Săn an toàn đáp xuống boong tàu của pháo đài vũ trụ, Tô Di và Mộ Tây Đình vừa mới đi được vài bước, liền thấy bên ngoài cửa sổ thủy tinh trên dãy hành lang, những luồng ánh sáng bạc chợt lóe lên, sáng rõ.

Tô Di hoảng sợ xoay người, dán chặt vào cửa sổ.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ và năm chiếc pháo đài lớn nhỏ thông thường, gần như là mới tinh, nhảy siêu quang tốc, xuất hiện lơ lửng ngay phía trên năm hành tinh của tỉnh hệ Vĩnh Hằng.

Là Người máy sao?

Nhưng đó chưa phải là thứ kinh khủng nhất!

Bọn họ vừa mới nghe đám sĩ quan truyền tin nói, tín hiệu kia càng lúc càng mạnh, nó đang điên cuồng tấn công hệ thống phòng ngự, một khi hệ thống bị xâm nhập, e rằng tất cả máy bay chiến đấu, pháo đài của quân Liên minh đều sẽ mất đi năng lực tác chiến. Đến lúc đó, tất cả các chiến hạm và thiết bị máy móc đều sẽ trở thành kẻ địch! Nói như vậy, loài người chắc chắn sẽ bại trận.

Trong đầu Tô Di bỗng nhiên hiện lên bốn chữ kỳ dị.

“Người máy thức tỉnh.”

Đây mới là điều kinh khủng nhất!

65. Chương 66: Cuộc Chiến Với Người Máy

Tô Di bước từng bước vào Trung tâm chỉ huy tác chiến đã thấy các sĩ quan chỉ huy ngồi nghiêm chỉnh, người nào người nấy đều tỏ ra hết sức chăm chú, bận rộn. Mạnh Hi Tông đứng trước đài chỉ huy ở giữa phòng, cúi đầu nói gì đó với viên sĩ quan kỹ thuật bên cạnh. Nhìn bóng lưng cao lớn, thẳng tắp khiến lòng Tô Di bất giác nhói đau. Nếu như chiến tranh lại xảy ra, người đàn ông này sẽ lại phải gánh trên vai tương lai của mọi người một lần nữa.

Theo sự sắp xếp của Mộ Tây Đình, Tô Di ngồi xuống một góc. Mộ Tây Đình đi tới bên cạnh Mạnh Hi Tông, đợi viên sĩ quan rời đi, cậu ta liền thì thầm gì đó với anh. Sau đó, Mạnh Hi Tông lập tức quay đầu lại, nhìn cô từ phía xa. Ánh mắt này khiến trong lòng Tô Di khẽ run lên.

Cô không khỏi nhớ tới hơn một năm trước, khi bọn họ tận mắt nhìn thấy những hình ảnh về cuộc chiến trong tương lai phản chiếu trên cột đá pha lê. Mạnh Hi Tông gần như cưỡng chế cô về thành phố Lính đánh thuê ngay lập tức. Lần đó, cô thực sự giận đến phát điên. Sau hơn một tháng bị nhốt trong sự cô độc, Mạnh Hi Tông không chịu nổi thái độ chiến tranh lạnh của cô, vì thế, anh đành phải đưa cô quay về.

Cũng trong lần đó, hai người đã quán triệt tư tưởng rằng bất luận có thể nào đi chăng nữa thì họ cũng không được rời xa nhau. Thời khắc nguy hiểm đã cận kề, ý niệm đầu tiên trong đầu Mạnh Hi Tông chính là bảo vệ người phụ nữ của mình. Nhưng Tô Di lại nói với anh rằng, chia ly còn khiến người ta sợ hãi hơn cả đối mặt với nguy hiểm. Huống hồ, nếu như Người máy đã đổ bộ xuống tỉnh hệ Vĩnh Hằng thì ai có thể đảm bảo bọn chúng sẽ không đổ bộ xuống những nơi khác nữa? Bên cạnh anh mới là nơi an toàn nhất.

Chỉ là bây giờ... Tô Di khẽ xoa bụng mình, nếu như Mạnh Hi Tông muốn cô rời đi vì sự an nguy của con thì sao? Cô liền dứt khoát nhìn lại anh với ánh mắt kiên định, lạnh lùng nói lên sự kiên trì của mình. Nếu như anh có mệnh hệ gì, cô sẽ lâm vào cảnh mẹ góa con côi, phải trốn chạy giữa vũ trụ rộng lớn, bao la này, vậy thì chi bằng cả nhà họ cứ ở chung với nhau, cùng đối mặt với tương lai mịt mờ phía trước. Cũng may,

ánh mắt của Mạnh Hi Tông chỉ thản nhiên dừng lại trên người cô vài giây rồi quay lại nhìn bản kế hoạch tác chiến trước mặt. Tô Di liền thở phào nhẹ nhõm.

“Phu nhân, tôi vừa đi trợ giúp pháo đài phòng ngự.” Mộ Tây Đình quay lại chỗ cô, nói.

Tô Di gật đầu, lại hỏi: “Tình hình lúc này thế nào rồi?”

Mộ Tây Đình tháo một bên tai nghe xuống, đưa cho Tô Di, nói: “Đối phương đã đưa ra lời tuyên bố chính thức, yêu cầu chúng ta đầu hàng vô điều kiện. Ngay sau đó, chúng ta liền phát động cuộc tổng tấn công.”

Cậu ta lấy ra một tờ fax được gửi tới từ sĩ quan truyền tin ở một nơi nào đó, đưa cho Tô Di rồi đi thẳng về phía đài chỉ huy ở đối diện. Trên tờ fax trắng tinh mà lạnh lẽo, những dòng chữ màu đen, rần rở không khỏi khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.

“Tôi là Hình Nghi – Cass Dios, Sĩ quan chỉ huy cao nhất của nền văn minh Người máy, lập tức tuyên bố quyền chiếm lĩnh đối với những khu vực nằm trong phạm vi hai nghìn năm ánh sáng của tinh hệ Vĩnh Hằng. Quyền chiếm lĩnh bao gồm toàn bộ các tinh thể, tài nguyên cùng sinh mệnh của các vật thể trí tuệ hoặc không trí tuệ trong khu vực này. Tất cả đều phải tự nguyện đầu hàng, thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ dựa theo “Điều khoản thực dân”. Bất cứ kẻ nào có ý định kháng cự sẽ được coi là kẻ địch và bị tiêu diệt. Các người có mười phút để suy ngẫm xem có nên đầu hàng hay không.

Ký tên: Hình Nghi – Cass Dios.”

Cách hành văn vô cùng cứng nhắc, chứng tỏ hẳn là một kẻ cao ngạo, lạnh lùng và hà khắc. Tô Di nghĩ, bất kỳ ai đọc được bản tuyên bố ngạo mạn này cũng sẽ cảm thấy vừa tức tối, giận dữ vừa kinh hãi, e sợ. Còn anh thì sao?

Cô ngẩng đầu, quan sát anh. Chỉ thấy anh vô cùng chăm chú lắng nghe báo cáo ngắn gọn của viên sĩ quan kỹ thuật, gương mặt nhìn nghiêng trầm tĩnh, lạnh lùng như một pho tượng. Có lẽ, bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào cũng không thể khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Không cần đợi đến mười phút.

Hai phút sau, hai mươi chiếc pháo đài vũ trụ của Lính đánh thuê và Liên minh thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, tạo thành một vòng tròn, vây quanh hai chiếc pháo đài khổng lồ của Người máy. Vô số Báo Săn, Tuyết Phong và Mèo hoang tựa như một cơn đại hồng thủy, ầm ầm trút xuống từ bụng những chiếc pháo đài. Lướt đạn hạt nhân đầu tiên bắn ra như pháo hoa nở rộ, vẽ lên nền trời những đường vòng cung màu sáng ngọc, tấn công trực diện vào hai chiếc pháo đài của đối phương. Khối bom lửa đạn như sao băng xẹt ngang bầu trời, đâm thủng thân hình to lớn của pháo đài địch. Những hình ảnh được chụp lại từ ngoài không gian không ngừng lướt qua màn hình máy tính trước mặt, Tô Di chỉ thấy chiếc pháo đài đó run rẩy dữ dội như đang nằm trong vùng địa chấn.

Tốt quá rồi! Cô liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, chỉ thấy hàng mi dài của anh hơi sụp xuống, tựa như đóng băng, không hề có chút vẻ mừng rỡ.

“Báo cáo! Toàn bộ ba mươi đầu đạn hạt nhân đã bắn trúng pháo đài của quân địch.” Viên sĩ quan kỹ thuật đứng lên, lớn tiếng hô, trong giọng nói cũng có vài phần khó đề nén sự phấn khích.

Đúng lúc này, Mạnh Hi Tông lại trầm giọng hạ lệnh: “Tạm dừng xạ kích. Pháo đài ở hai bên trái phải xếp thành thế tiến công hình rẽ quạt, chiến hạm cỡ trung lui về bảo vệ pháo đài, các đội phi hành đề cao cảnh giác.”

Lúc đầu, Tô Di không hiểu tại sao Mạnh Hi Tông lại cho tạm dừng xạ kích, nhưng sau khi khối bom và ánh lửa của đạn hạt nhân tiêu tan, cô nhìn chiếc pháo đài không có chút sứt mẻ, dấn sát mặt vào mới thấy những vết xước rất nhỏ trên thân hình nó thì không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Rốt cuộc pháo đài của Người máy được chế tạo từ vật liệu gì? Dưới sự tác động của ba mươi đầu đạn hạt nhân, những pháo đài thông thường không nứt làm đôi thì cũng mất đi khả năng chiến đấu, nhưng xem ra pháo đài của chúng vẫn vững vàng trôi lơ lửng trên bầu trời, tựa hồ chỉ vừa mới chịu vài đòn roi nhỏ nhất, chẳng có gì đáng kể. Thảo nào bọn chúng lại cho con người mười phút để suy nghĩ. Có lẽ chúng đã sớm chẳng coi sự công kích của loài người là một mối uy hiếp đối với mình.

Tô Di nhìn chăm chăm vào pháo đài đối phương trên màn hình, đột nhiên cảm thấy như bị hoa mắt. Định thần nhìn lại, không phải cô hoa mắt mà là từ mặt ngoài của pháo đài, những khe nứt tựa như vụn nước đang chậm rãi lan dần. Từng khẩu pháo màu bạc từ từ chui ra từ những khe nứt đó. Cùng lúc ấy, toàn bộ một trăm chiếc máy bay chiến đấu Huyết Ưng mới tinh, màu bạc sáng nổi đuôi nhau bay ra từ phần bụng của pháo đài Người máy. Pháo đài và máy bay chiến đấu đồng thời bắn công kích, tạo thành một chiếc lưới đạn dày, tấn công trực diện lên pháo đài của loài người từ mọi hướng.

Quân địch phản công!

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào nhưng quân địch lại đột ngột tấn công như vũ bão, khiến loài người muốn tránh cũng không được. Tô Di nghĩ, phe ta lúc này thậm chí còn không thể định ra được bất cứ kế sách tác chiến nào, bởi không một ai biết chút gì về kẻ địch. Mà hỏa lực của Người máy rõ ràng mạnh hơn của Nhân loại nhiều. Đạn hạt nhân của chúng ta chẳng qua chỉ có thể khiến pháo đài địch rung chuyển một hồi. Nhưng đạn pháo của chúng lại khiến những chiếc pháo đài khác của loài người bị hư hại nặng nề. Mà nhìn thoáng qua cũng đủ thấy tốc độ công kích của máy bay chiến đấu đối phương mạnh và nhanh gấp đôi phi cơ chiến đấu của chúng ta. Dưới tình hình thực lực cách xa nhau như vậy, chỉ mười phút sau, cuộc công kích vòng thứ nhất của Người máy đã khiến loài người bại trận một cách thảm hại.

Báo Săn tựa như những con rắn mất đầu, bỏ chạy tán loạn, năm chiếc pháo đài vũ trụ quay đầu, bay về tinh hệ, mặt trận của loài người tựa hồ không chịu nổi một đòn công kích, không ít sĩ quan kỹ thuật dưới mặt đất tỏ ra vô cùng rầu rĩ, chán nản.

Tô Di hải hùng ngẩng đầu, liền thấy Mạnh Hi Tông thần sắc trầm tĩnh, bình ổn như nước, chăm chú nhìn ảnh mây vệ tinh, hầu như cứ cách vài giây, anh lại ngắn gọn hạ một mệnh lệnh. Trong lòng cô an tĩnh trở lại, còn có cảm giác hết sức kỳ vọng. Mạnh Hi Tông hạ lệnh gấp như vậy, quá trình duy trì được khoảng hai mươi phút nhưng đã khiến mọi người trong khu Trung tâm chỉ huy tác chiến bận rộn tới mức trời đất mờ mịt. Lúc liếc mắt nhìn về phía ảnh mây vệ tinh, Tô Di cũng hoảng sợ đến ngáy người.

Sau khi lực lượng của loài người bỏ chạy tán loạn, máy bay chiến đấu của Người máy cũng chia nhau ra truy kích, đội ngũ vốn nghiêm chỉnh của bọn chúng nhanh chóng phân tán. Mà trong hai mươi phút chiến đấu triển miên trước đó, Mạnh Hi Tông quả thực đã che giấu chiến lược thực sự. Hiện tại, rõ ràng có thể nhìn ra kết quả, anh đã thành công trong việc chia nhỏ chiến trường. Lúc này, ưu thế và binh lực của loài người mới lộ diện, mỗi chiếc máy bay chiến đấu của Người máy đều bị ít nhất năm chiếc phi cơ chiến đấu của loài người bao vây. Hỏa lực của bọn chúng có mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lấy ít địch nhiều được.

Máy bay chiến đấu của loài người bỗng nhiên bay vòng vòng, bắt đầu trả đòn mạnh gấp mấy lần. Nhìn từng chiếc, từng chiếc Huyết Ưng bị đánh trúng, nát bầy, Tô Di thầm trầm trồ khen ngợi. Hóa ra lúc đầu, anh cho quân chạy tán loạn là để phân tán sự chú ý của đối phương, đó là một trong những kế sách dụ địch của anh. Nhưng kế sách tinh vi này của Ngài chỉ huy không thể nói là được chuẩn bị từ trước, bởi vì trước đó, không một ai biết thực lực của kẻ địch rốt cuộc mạnh đến đâu. Thế nên, tất cả đều là kết quả ứng phó trực tiếp của anh sao?

Tô Di nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao lớn tựa ngọn núi oai hùng kia, nhưng anh không hề nhìn cô. Cô thậm chí còn tin rằng, vào lúc này, trong lòng anh chỉ còn lại nỗi lo lắng cho chiến cuộc. Anh ngẩng đầu, chăm chú nhìn ảnh mây vệ tinh, tín hiệu của từng chiếc máy bay địch từ từ biến mất. Tuy nét mặt anh vẫn rất nghiêm nghị, chẳng tỏ vẻ mừng rỡ, nhưng Tô Di lại cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

Trong tần số truyền tin vang lên giọng nói tự hào mà hưng phấn của Đội trưởng đội Không quân, bọn họ đã tiêu diệt được hơn hai phần ba số máy bay chiến đấu của quân địch. Những chiếc còn lại lúc này mới nhận được lệnh rút lui, ồ ạt như thủy triều, bay ngược trở lại bụng của pháo đài Người máy. Mà trong quá trình tháo chạy đó lại có hơn mười chiếc nữa bị quân ta bắn hạ. Tất cả pháo đài và máy bay chiến đấu của loài người lần nữa bao vây pháo đài Người máy, cho dù pháo đài của chúng có cứng cáp và chắc chắn đến đâu cũng không thể tránh khỏi tình trạng bị trọng thương. Hỏa lực giữa hai bên vẫn mãnh liệt như cũ. Chỉ là lúc này, Huyết Ưng của đối phương đã hao tổn hơn phân nửa nên quân đội loài người nghiêm nhiên chiếm thế thượng phong.

Để coi bây giờ các người sẽ xoay sở như thế nào? Tô Di mừng thầm. Có vẻ như bọn Người máy trước nay quen thói xưng hùng xưng bá, tiêu diệt biết bao nền văn minh này chưa từng gặp phải đối thủ cương quyết và mạnh mẽ như vậy.

Đúng lúc này, Mạnh Hi Tông đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Tô Di. Trong toàn bộ quá trình tác chiến, anh căn bản không hề liếc cô lấy một lần, nhưng lúc này, ánh mắt sáng quắc ấy lại quét về phía cô. Đúng lúc thắng bại đã được định đoạt, anh mới nhìn sang người vợ vừa mới thoát khỏi hiểm nguy của mình. Tô Di thấu hiểu ánh mắt ấy của anh, anh đang muốn nói cho cô biết, rằng anh nói được làm được, chắc chắn bằng mọi giá sẽ bảo vệ cho cô được an toàn.

Tô Di cảm thấy ấm áp trong lòng. Tay cô theo thói quen đặt trên bụng mình, thủ thủ với đứa trẻ vẫn còn trong trứng nước: “Con yêu, đây chính là ba của con. Trước kia, ba con đơn thuần chỉ là thủ lĩnh của đám Lính đánh thuê với đầu rầy điều tiếng xấu xa, nhưng giờ đây, ba đã là anh hùng của nhân loại rồi.”

Cách đây hơn một năm, biết trước tương lai sẽ xảy ra chiến tranh, không phải chưa từng có người đưa ra đề nghị vứt bỏ tinh hệ Vĩnh Hằng, cho toàn thể Lính đánh thuê rút quân, không tham gia vào cuộc chiến. Nhưng sau một hồi suy xét, Mạnh Hi Tông liền đưa ra quyết định của riêng mình. Anh nói với Tô Di: “Dù sao thì chúng ta cũng không thể tránh khỏi cuộc chiến giữa Lính đánh thuê và Người máy, kể cả có rời khỏi tinh hệ Vĩnh Hằng cũng chẳng thể nói trước được rằng tương lai chắc chắn sẽ không đung độ. Hơn nữa, cũng có rất nhiều lính đánh thuê giống như chúng ta, thề nguyện sống chết trên tinh hệ này. Bọn họ giống anh, sẵn sàng chiến đấu bảo vệ tinh hệ.”

Mà trận chiến ngày hôm nay càng chứng minh những lời anh nói là hoàn toàn chính xác. Phạm vi chiếm lĩnh mà chủng tộc Người máy đòi hỏi là hai nghìn năm ánh sáng. Mà những gì quân Lính đánh thuê lao tâm khổ tứ mới có được, tất thấy đều nằm trong phạm vi này, chưa cần nói tới chính nghĩa hay tự do gì gì đó, như thế đã đủ để bọn họ không thể nhường bước được rồi. Từ trước đến nay, chỉ có Lính đánh thuê được quyền ức hiếp người khác, giờ muốn bọn họ làm con rùa đen rút đầu, chấp tay xin hàng thì thà chết trận còn vẻ vang hơn. Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Di nảy sinh cảm giác vô cùng tự hào. Cô nghĩ, hóa ra ngẩng cả dáng vẻ kiêu ngạo, nghiêm nghị của anh cũng khiến cô cảm thấy thích thú. Cho dù đôi khi anh không thể kiểm soát được bản thân mình.

“Ngài chỉ huy! Lại có máy bay chiến đấu vừa được phóng ra!” Tham mưu tác chiến kinh hãi hô lớn.

Mọi người nhất loạt nhìn về phía ảnh mây vệ tinh, chỉ thấy trên màn hình dày đặc tín hiệu của máy bay địch! Tô Di vừa nhìn vào đó, trong lòng đã kinh hoàng, sợ hãi. Máy bay chiến đấu loại này thậm chí còn nhỏ hơn Huyết Ưng rất nhiều, chiếc nào chiếc nấy đều đen sì nhưng đường nét lại vô cùng sắc bén, không ngừng nối đuôi nhau bay ra từ bụng pháo đài. Trong nháy mắt, chúng xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, chỉnh tề rồi lao nhanh về phía đàn máy bay chiến đấu của loài người, nhưng không hề thấy chúng nổ súng.

Bọn chúng định làm gì? Tô Di bất giác cảm nhận được áp lực nặng nề toát ra từ thân của những chiếc máy bay màu đen đó, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

“Phân tán đội ngũ! Tự do xạ kích!” Mạnh Hi Tông quát lớn.

Máy bay chiến đấu của quân tiên phong nhanh chóng lao tới, phi cơ chiến đấu của địch cũng lặng yên không một tiếng động, bay dày đặc trên nền trời. Lúc này, toàn bộ phi công của Liên minh và Lính đánh thuê không cần che giấu thực lực nữa. Bọn họ điều khiển phi cơ chiến đấu nhanh như chớp bay lượn trong không gian, không chút sợ hãi, tấn công với hỏa lực mạnh mẽ như vũ bão, cho dù kẻ địch chỉ là một đồng máy móc.

Biến cố lại phát sinh vào đúng lúc này!

Viên sĩ quan phụ trách đo lường ảnh mây vệ tinh bỗng “a” lên một tiếng, anh ta nhìn tín hiệu máy bay địch đột nhiên lập lờ, vị trí di chuyển của chúng liên tục thay đổi nhưng vẫn nhắm thẳng về phía quân ta. Tô Di chăm chú nhìn vào màn hình, những chiếc máy bay màu đen kia vốn còn đang ở vị trí rất xa, bỗng nhiên nhòe đi như bị nhiễu sóng, khiến Tô Di hoa mắt một trận. Định thần nhìn lại, trong nháy mắt, chúng đã nhảy siêu quang tốc đến giữa màn hình.

Sau đó, điều khiển mọi người kinh hãi nhất là, khi máy bay chiến đấu của quân ta xông thẳng vào vòng vây, phong tỏa máy bay địch, áp sát chúng ở cự ly gần, nhắm chuẩn xác đường đạn, chuẩn bị phóng hỏa lực, hy

vọng một lưới có thể tóm gọn được bọn chúng thì mục tiêu ở ngay trước mắt bỗng nhiên biến mất. Tiếp theo, bọn họ rõ ràng nhìn thấy từng khối ảo ảnh màu đen đang nhảy siêu quang tốc, lao về phía mình với tốc độ nhanh như chớp.

Đúng vậy, là nhảy siêu quang tốc! Đám người Tô Di chưa bao giờ chứng kiến màn nhảy siêu quang tốc nào phi thường đến thế! Máy bay chiến đấu của Người máy không ngừng lưu lại những hình ảnh đứt quãng trong không gian. Thân ảnh màu đen xuất hiện chỉ một vài giây rồi nhanh chóng biến mất! Hành động của bọn chúng mau lẹ đến mức không thể đoán trước, nói gì tới hy vọng có thể phong tỏa được bọn chúng.

Quá trình này diễn ra nhanh đến bất ngờ! Đợi đến khi các viên phi công căng mắt nhìn lại thì một đàn máy bay chiến đấu màu đen đã đột ngột nhảy siêu quang tốc đến với khoảng cách gần ngay trong gang tấc, đồng thời, hỏa lực mạnh mẽ cũng được phóng ra. Ở cự ly gần như vậy, có thể đánh trả hay rút lui cũng vô ích, rất nhiều phi công thậm chí còn không phát hiện được ra máy bay địch đã xuất hiện ngay phía sau lưng mình từ lúc nào. Lửa đạn lóe sáng như ánh sao, từng chiếc Báo Săn, Tuyết Phong, Mèo Hoang tựa như những ngôi sao băng trong một vở thảm kịch, chao nghiêng một hồi rồi bắt đầu rơi xuống.

“Phi cơ cứu viện!” Hạm phó hô to một tiếng, cho dù biết cơ hội sống sót của những viên phi công kia là vô cùng nhỏ nhoi.

Tô Di quả thực không thể tin vào mắt mình, đây là kỹ thuật mà loài người chưa bao giờ được nhìn thấy. Máy bay chiến đấu tân tiến nhất Nhân loại mỗi khi thực hiện bước nhảy siêu quang tốc cũng cần ít nhất mười lăm giây để khởi động động cơ, đó là còn chưa tính đến thời gian điều chỉnh số liệu tọa độ giữa hai lần nhảy liên tiếp. Thế mà... Người máy lại có thể thực hiện bước nhảy siêu quang tốc ở một cự ly cực ngắn và nhanh đến chóng mặt như vậy. Có thể đối với việc du hành vũ trụ thì điều này chẳng mang lại tác dụng gì lớn lao nhưng đặt vào thực tế cuộc chiến thì quả thực đã khiến người ta phải nhìn đám Người máy đó như loài ma quỷ khủng khiếp!

Cô sợ hãi, quay sang nhìn Mạnh Hi Tông. Anh vẫn đứng sừng sững ở đó, vô cùng nghiêm trang, chỉ là sắc mặt tối sầm tựa bầu trời u ám, trong đôi con ngươi lấp lánh ánh lửa giận dữ. Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, hơn một phần ba số máy bay chiến đấu của quân ta tựa như sao băng liên tiếp rơi rụng. Mà mức độ tổn thất vẫn không ngừng tăng nhanh.

Đúng lúc này, Thượng úy Lăng Yển giữ chức vụ sĩ quan kỹ thuật cấp cao đột nhiên biến sắc mặt, đứng bật dậy, nói: “Ngài chỉ huy, hệ thống phòng ngự mặt đất... đã bị xâm nhập!”

Tô Di hiểu rõ, một khi hệ thống phòng ngự mặt đất bị xâm nhập thì sẽ có hệ lụy như thế nào. Giờ đây, đạn pháo của Người máy có thể dễ dàng tập kích hành tinh, thậm chí còn khống chế được hỏa tiễn của loài người. Hơn nữa, còn có thể xuyên qua hệ thống phòng ngự, từng bước xâm nhập vào hệ thống chỉ huy tác chiến trên các chiến hạm. Bọn họ gần như đã bị bao vây tứ phía!

Sắc mặt Mạnh Hi Tông lạnh lẽo như băng giá, nhất thời, tất cả mọi người trong Trung tâm chỉ huy tác chiến đều quay sang nhìn anh. Anh ngẩng đầu, lẳng lặng quét mắt nhìn quanh một vòng.

“Lệnh cho tất cả máy bay chiến đấu quay về điểm xuất phát!” Anh trầm giọng: “Tất cả pháo đài cùng chiến hạm lập tức ngắt đường truyền internet, liên lạc bằng hệ thống truyền tin radio. Ba mươi giây nữa phải nhảy đến tọa độ khẩn cấp ngay!”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng.

“Lập tức chấp hành!” Mạnh Hi Tông gầm nhẹ một tiếng, mọi người mới như giật mình tỉnh khỏi giấc ngủ đông.

“Mạnh Hi Tông! Các cậu định đi thật à?” Trong tần số truyền tin truyền đến giọng nói kinh ngạc của Nguyên soái Lương Đồng.

Mạnh Hi Tông nhắc bộ đàm lên, trầm giọng: “Trận chiến này nhất định thất bại.”

Lương Đồng không kiềm chế nổi giận dữ: “Cậu muốn giao năm hành tinh không hề có sức phòng ngự này cho Người máy?”

Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm tĩnh, nói: “Ồ lại đồng nghĩa với chịu chết! Việc chúng ta cần làm lúc này là bảo toàn lực lượng, sau đó mới có cơ hội phản công, mới cứu được nhiều người hơn!”

Nguyên soái Lương Đồng trầm mặc trong chốc lát rồi bình tĩnh trở lại, nói: “Cậu nói đúng!”

Tô Di nhìn nghiêng một bên mặt Mạnh Hi Tông, nhìn bàn tay anh đang đặt trên mặt bàn, nắm chặt thành nắm đấm, cô chỉ thấy trong lòng dấy lên một nỗi xót xa không thể diễn tả bằng lời. Anh ra lệnh rút lui là hoàn toàn chính xác, bởi cứ cố chấp tiếp tục chiến đấu thì chỉ có một con đường chết! Nhưng buộc phải hạ lệnh rút quân, phải chấp nhận bại trận, e rằng đối với anh, đó là một sự sỉ nhục vô cùng to lớn... Huống hồ, dưới sự chỉ huy của anh, loài người vốn đã chiếm thế thượng phong nhưng chỉ vì kỹ thuật nhảy siêu quang tốc của Người máy quá thần kỳ mà trong nháy mắt, chúng ta đã phải chịu cảnh thất bại thảm hại.

Cô cúi đầu, lần nữa nhìn vào màn hình, những chiếc máy bay chiến đấu màu đen vẫn không ngừng hung hăng lao đến như những đợt thủy triều. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng bạc lóe lên, cô cảm nhận cả pháo đài đang rung lắc dữ dội. Mọi người lập tức ngã nhào, Tô Di sớm đã có phòng bị, liền vững vàng giữ chắc lấy một chiếc ghế gần đó, một tay ôm chặt bụng mình, trong lòng khó chịu không sao nói nên lời.

66. Chương 67: Trung Tướng Kỳ Lân

Tô Di chợt tỉnh giấc vì đứa bé trong bụng cô có động tĩnh, như thể nó cũng cảm nhận được tình hình bất ổn lúc này.

Đây là một khoảng nghỉ ngơi cách Trung tâm chỉ huy không xa. Nhờ phúc của đứa bé mà cô có thể ngủ được một lát. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này cách thời gian bọn họ nhảy siêu quang tốc trốn chạy mới được hơn hai tiếng đồng hồ. Dọc đường đi, cô gặp không ít các sĩ quan quân đội, người nào người nấy đều có vẻ vô cùng căng thẳng, có người lại tỏ ra hết sức mệt mỏi và uể oải. Đúng vậy, Lính đánh thuê luôn hống hách, vô kỷ luật trên cái tinh hệ này, đã bao giờ đã phải chịu thất bại thảm hại đến vậy?

Cô bước vào khu Trung tâm chỉ huy tác chiến, phát hiện nơi này bây giờ chẳng khác lúc cô vừa mới rời đi là bao. Các sĩ quan kỹ thuật vẫn đốc toàn bộ sức lực và sự tập trung cho công việc, tính toán những tổn thất, phân tích tình hình chiến đấu, không ngừng đưa báo cáo đến tay Hạm phó. Tổ sửa chữa của bộ phận hậu cần mặt đất đang gấp rút sửa lại các thiết bị trong khu Trung tâm tác chiến, còn các sĩ quan truyền tin đang kiểm tra, đối chiếu số lượng chiến hạm và phi công ra trận trong cuộc chiến vừa rồi.

Mạnh Hi Tông vẫn đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu, cùng một vài vị cơ trưởng viết gì đó trên giấy. Tô Di không hề nghi ngờ rằng anh đã đứng như vậy suốt mấy tiếng đồng hồ rồi. Cô hỏi viên sĩ quan bên cạnh: “Ngài chỉ huy đang làm gì vậy?”

“Phu nhân!” Người sĩ quan nhận ra cô, trên khuôn mặt mệt mỏi toát lên vẻ tự hào. “Ngài chỉ huy đang lập kế hoạch phản công.”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, kỹ thuật nhảy siêu quang tốc của máy bay địch siêu việt lạ thường, muốn phản công sẽ phải khó khăn đến mức nào chứ? Nhưng Mạnh Hi Tông vẫn không chịu từ bỏ, có vẻ như trong lòng anh vốn chưa bao giờ chấp nhận sự thất bại này.

Đúng lúc này, một sĩ quan hậu cần dẫn theo đội binh sĩ, bưng khay cơm đi đến. “Ngài chỉ huy, đã một ngày trôi qua rồi.” Anh ta kiên định nói: “Ngài cùng mọi người ăn chút gì đi.”

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, nhìn chằm chằm anh ta vài giây, tựa hồ giạt mình bưng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, đặt chiếc bút trên tay xuống, điềm đạm nói: “Mười phút nữa tiếp tục.”

Các binh sĩ hậu cần nhanh chóng phân phát đồ ăn, mọi người không liếc mắt lấy một cái đã vội đầu vào ngấu nghiến như bị bỏ đói. Mạnh Hi Tông bước tới trước mặt Tô Di, ngồi xuống bên cô.

“Em phải ăn uống đầy đủ đấy!” Anh đưa suất cơm đến trước mặt cô. “Lần sau, kêu hậu cần đưa đồ ăn đến đúng giờ cho em. Em không cần phải chờ anh.”

Tô Di gật đầu, hai người cứ như vậy yên lặng dùng bữa. Mạnh Hi Tông ăn rất nhanh, mà thực ra cũng chẳng được bao nhiêu vào bụng. Chẳng mấy chốc, anh đã đứng lên, định đi ngay lên đài chỉ huy. Tô Di liền nắm lấy cánh tay anh. Anh chợt dừng động tác, ngồi xuống nhìn cô.

“Anh đã làm rất tốt!” Cô nhìn anh, nói: “Chúng ta đã từng chứng kiến những nền văn minh siêu cường hơn bị nền văn minh Người máy đánh bại, nhưng anh gần như đã chiến thắng bọn chúng, anh không cần...”

“Anh sẽ không.” Anh lẳng lặng cắt ngang lời an ủi của cô, mỉm cười, nói: “Em cũng đừng lo lắng quá!”

Tô Di do dự một lát rồi nói: “Anh có muốn em đi đánh thức dây đá khổng lồ kia không...”

“Em có nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” Anh quả quyết: “Tô Di, điều đó sẽ chỉ khiến anh phân tâm thêm mà thôi. Em ở lại nơi này thì đầu óc anh mới yên tâm mà nghĩ tới những việc khác được.”

Tô Di không nói một lời. Thực ra, cô cũng biết dây đá khổng lồ có lẽ cũng chẳng giúp ích được gì. Người máy có kĩ thuật nhảy siêu quang tốc liên tiếp, cứ cho là cô có thể điều khiển nó để công kích đi chẳng nữa thì cũng e chưa kịp tới gần, máy bay địch đã nhảy siêu quang tốc đến trước mặt giết cô trước rồi.

Mạnh Hi Tông không nói gì thêm, bàn tay giữ chặt gáy cô, đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào, sau đó, anh đứng dậy, trở lại đài chỉ huy. Vừa đi được vài bước, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, anh liền quay đầu, nói với viên sĩ quan truyền tin: “Hủy giấy phép thông hành của phu nhân, để cô ấy ở lại chiến hạm, không được phép đi bất cứ đâu.”

“Vâng!” Viên sĩ quan truyền tin không dám hỏi nhiều, từ hệ thống, điều chỉnh quyền hạn của Tô Di từ cao nhất xuống mức thấp nhất.

Tô Di nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa họ, liền nhìn chăm chăm bóng lưng thẳng tắp mà cổ chấp của người đàn ông, bỗng cảm thấy đau lòng.

Trải qua trận chiến đầu tiên, có sáu pháo đài vũ trụ của Lính đánh thuê cùng năm pháo đài của quân Liên minh trốn thoát. Những chiếc còn lại vì bị trọng thương mà không thể thực hiện bước nhảy siêu quang tốc ở cự ly xa, nhanh chóng bị Người máy bao vây trên hành tinh cùng những người dân thường.

Nhưng phản công dễ dàng như thế sao? Mặc dù dưới trướng Mạnh Hi Tông, tất cả các Sĩ quan chỉ huy đều vội vã muốn đánh bại đối thủ ngay lập tức. Nhưng sau khi trao đổi, bàn bạc liền rút ra kết luận, muốn thoát khỏi thế tiến công mạnh mẽ như vũ bão của địch thì chỉ có thể chờ lúc chúng sơ hở mà phát động đánh lén. Chỉ có thể chờ, chờ đối phương nghĩ rằng chúng ta đã hoàn toàn đầu hàng, chờ đến khi bọn chúng lấy việc thực dân trên mặt đất làm trọng tâm thì lúc đó mới là thời cơ tấn công tốt nhất.

Hai chiếc máy bay trinh sát được phóng ra, lén lén vào vùng ngoại biên của tinh hệ để dò la tin tức. Những chiếc pháo đài khác nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ. Sau khi kiểm kê toàn bộ số tài nguyên tồn kho, Hạm trưởng báo cáo lại rằng mọi dự trữ của bọn họ đủ để duy trì trong vòng một tháng.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, máy bay trinh sát vẫn chưa thấy trở về. Lương Đồng vẫn kiên trì với ý kiến phải lập tức phản công. Tất cả người thân, bạn bè của các sĩ quan, binh lính của Liên minh vẫn còn ở trên tinh cầu, vì thế, bọn họ thà chiến đấu anh dũng rồi hi sinh còn hơn là để người thân của mình chịu ách áp bức. Ai nấy đều ôm ấp ý định đánh lén trong đầu, còn kỳ vọng mình sẽ may mắn giành chiến thắng.

Mạnh Hi Tông lại không đồng ý với quan điểm này, chủ trương rời xa tinh hệ, tạm gác lại mọi hành động và suy tính để hồi phục lại binh lực. Hai bên không hề đàm phán. Lương Đồng dẫn đầu năm chiếc pháo đài vũ trụ nhảy siêu quang tốc quay về tinh hệ Vĩnh Hằng, từ đó bắt vô âm tín. Để tránh khỏi sự truy kích của Người máy, Mạnh Hi Tông đưa các hạm đội khác nhảy siêu quang tốc tới tọa độ khẩn cấp.

Người máy xuất hiện ở lần nhảy đầu tiên, khiến hạm đội Lính đánh thuê bị bao vây cả ngày, ngay cả Mạnh Hi Tông cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Trong vũ trụ rộng lớn này, có thể chuẩn xác tìm được ra tọa độ nhảy siêu quang tốc không phải là một điều dễ dàng, trừ phi đối phương có thể theo dõi sát sao từng bước hoạt động của bọn họ.

Sau một hồi giao chiến kịch liệt, phải trả giá bằng một chiếc pháo đài vũ trụ cùng hơn mười chiếc Báo Săn, hạm đội Lính đánh thuê vừa đánh vừa lùi mới có thể nhảy siêu quang tốc lần nữa đến một tọa độ mới.

Mạnh Hi Tông lập tức hạ lệnh tiến hành kiểm tra toàn bộ máy bay chiến đấu, tìm kiếm thiết bị theo dõi của Người máy nhưng lại không thu hoạch được gì.

Một giờ sau, Người máy lại bao vây lần thứ hai. Lần thứ ba lại là nửa giờ sau đó, cũng là lần cuối cùng. Bọn chúng không chỉ bao vây quân Lính đánh thuê bằng đạn pháo siêu cường mà còn trực tiếp tuyên bố một cách dứt khoát.

“Ngài sĩ quan chỉ huy Mạnh Hi Tông!

Chạy trốn cũng vô ích thôi. Bất luận các người có chạy tới tọa độ nào, chúng tôi cũng có thể định vị được chính xác.

Song, sự dũng cảm của các người cũng là vì muốn giành lấy cơ hội sống sót. Lập tức đầu hàng vô điều kiện, các người sẽ được hợp nhất vào quân đội Đế quốc mà không có bất cứ thương vong nào. Nếu không, các người sẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt, không riêng gì sinh mạng của các người mà còn toàn thể nhân loại dưới mặt đất cùng năm chiếc pháo đài vũ trụ và ba vạn quân lính vừa bị chúng tôi bắt giữ cũng sẽ bị liên lụy. Đây là lần cuối cùng chúng tôi tuyên bố với ngài.

Hình Nghị - Cass Dios.”

Sau khi chuyển tay nhau đọc xong bản tuyên bố này, trong lòng mọi người tựa như có đá đè nặng.

Lúc này đã là hai giờ đêm. Tuy rằng trong vũ trụ không phân định ngày đêm, nhưng đối với những người lính đánh thuê đã quen sống ở tinh cầu Tự Do thì đây là thời điểm tinh thần và thể lực kém nhất trong ngày của bọn họ. Nhưng mọi người lại không cảm thấy buồn ngủ. Bọn họ mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Ngài chỉ huy đang đứng trầm mặc trên đài.

Bốn lần trốn chạy, hao tổn quá nửa số máy bay chiến đấu, thậm chí, ngay cả động cơ nhảy siêu quang tốc của tàu chỉ huy này cũng đã bị quân địch phá hủy, không thể tiếp tục chạy trốn được nữa. Với tiền đề máy bay địch có thể nhảy siêu quang tốc liên tiếp ở cự ly gần, bọn họ cũng đã phá hủy được một nửa số máy bay địch bao vây công kích. Tuy nhiên, điều này cũng không thể xoay chuyển được kết cục thất bại thảm hại. Máy bay chiến đấu của đối phương vẫn không ngừng lao tới như thủy triều dâng, thực lực của kẻ địch cũng không chỉ dừng lại ở một chiếc pháo đài. Chẳng qua là khi bao vây tinh hệ Vĩnh Hằng, có vẻ như chúng đã tự nhận định rằng chỉ cần một chiếc là đủ, nhưng dưới sự phản kháng mãnh liệt của quân Lính đánh thuê trong quá trình chạy trốn, quân địch mới phải tăng cường binh lực. Nhưng mà lúc này, là tàn binh cuối cùng của tinh hệ Vĩnh Hằng, Lính đánh thuê bị hai chiếc pháo đài vũ trụ Người máy cùng hơn một trăm chiếc máy bay chiến đấu màu đen bao vây trong một dải tinh vân hình xoáy nước.

Thắng bại đã rõ.

Tô Di nhìn Mạnh Hi Tông. Nước mắt phút chốc đóng đầy khóe mi, cô cố gắng không để mình rơi lệ. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh. Anh cầm bản tuyên bố, dáng vẻ kiên nghị lại thấp thoáng lộ ra vài phần cao ngạo, cô đơn. Anh kỳ thực cũng không cân nhắc quá lâu, nhưng đối với Tô Di và tất cả những người có mặt tại đây, khoảng thời gian đó dài dằng dặc tựa như cả thế kỷ. Sau đó, bọn họ thấy Ngài sĩ quan chỉ huy hơn mười năm qua gần như chưa từng bại trận, thậm chí còn chẳng biết đến từ “thua” là gì, quay đầu nhìn về phía viên sĩ quan truyền tin.

“Chúng ta... đầu hàng.” Anh nói với giọng hết sức bình tĩnh.

Bên trong Trung tâm chỉ huy bỗng trở nên im lặng tựa như đã chết. Viên sĩ quan truyền tin há hốc miệng, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, “vâng” một tiếng. Những người khác nhất loạt đứng lên. Mạnh Hi Tông lại tựa hồ không nhìn thấy bất cứ ai, đi thẳng tới trước mặt Tô Di, cúi đầu nhìn cô. Anh không nói một lời, nhưng Tô Di lại có thể thấu hiểu ánh mắt ấy. Cô chủ động dang tay ôm anh, nở một nụ cười ấm áp. Anh liền giơ tay lên, ôm siết cô vào lòng. Vòng tay của cô mãi mãi là nơi chốn ấm áp, yên bình nhất của anh.

“Ngài chỉ huy, dù thất bại nhưng vẫn rất vinh quang.” Cô chậm rãi nói rõ ràng từng chữ. Mọi người xung quanh nghe thấy vậy thì trầm mặc một lát, cuối cùng, ai nấy cũng đều mỉm cười. Có vẻ như sau bao nhiêu lần thắng trận trở về, đây là lần đầu tiên những thanh niên ưu tú này bắt tay, thăm hỏi nhau, mặc dù không có tiếng vỗ tay nhưng trong ánh mắt của mọi người đều toát lên vẻ bình tĩnh, không hề hối tiếc.

Một giờ sau, dưới sự áp giải của pháo đài Người máy, tàn quân Lính đánh thuê nhảy siêu quang tốc quay trở lại tinh hệ Vĩnh Hằng. Thoạt nhìn, tinh hệ vẫn giữ được vẻ yên ổn như cũ, chỉ có năm chiếc chiến hạm Liên minh với phần thân bị sứt mẻ trầm trọng đang trôi nổi ở ngoài tầng khí quyển, bọn họ đã phải đương đầu với trận chiến còn kịch liệt hơn so với Lính đánh thuê.

Một chiếc máy bay chiến đấu màu đen đỗ ở ngay boong tàu của pháo đài Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông, Hạm phó và vài vị Sĩ quan chỉ huy rời khỏi Trung tâm chỉ huy tác chiến. Tô Di cũng đi theo anh. Trên đường, bọn họ đi qua khu chữa bệnh, phòng thiết bị, boong tàu... Mọi người thấy Mạnh Hi Tông đến thì đều sững sốt, lẳng lặng hành lễ. Mạnh Hi Tông không liếc nhìn họ lấy một lần, cứ thế tiếp tục đi thẳng.

Đó chính là chiếc máy bay không người lái của Người máy, cửa khoang tự động mở ra, bên trong có thể chứa được đến sáu người. Đây chính là điều kiện của Người máy, giao nộp vị Sĩ quan chỉ huy cấp cao nhất.

Dường như tất cả những quân nhân trên pháo đài đều rũ nhau tụ tập ở boong tàu. Bọn họ lẳng lặng nhìn đoàn người Mạnh Hi Tông đi về phía máy bay chiến đấu kia. Tô Di bước nhanh về phía trước, nói: “Em cũng đi!”

Mạnh Hi Tông quay đầu lại, lẳng lặng nhìn ngắm cô một lượt rồi quát khê một tiếng: “Tây Đình, bảo vệ phu nhân!”

Mộ Tây Đình xông lên, ngăn giữa Tô Di và Mạnh Hi Tông. Mạnh Hi Tông nhún mình, nhảy lên khoang điều khiển của máy bay chiến đấu. Tô Di không dám cố chấp vùng vẫy, vì đứa con trong bụng, cô không thể quá kích động. Nhưng cô biết Mạnh Hi Tông đi lần này lành ít dữ nhiều, bảo cô phải đứng trông mắt nhìn anh lao vào vòng nguy hiểm như vậy, sao cô có thể không cảm thấy đau khổ?

Anh thực sự không hiểu sao? Cô thà cả nhà cùng chết bên nhau còn hơn là sinh ly tử biệt. Nghĩ tới đây, cô giật mình, lao về phía trước. Mộ Tây Đình đã đề phòng từ sớm, gắt gao nắm chặt cánh tay cô, vội vã hét lên: “Phu nhân! Ngài chỉ huy sẽ không sao đâu!”

Mạnh Hi Tông biến sắc, anh quát to một tiếng: “Xuất phát!”

Cửa khoang từ từ khép lại, chiếc máy bay chiến đấu màu đen của Người máy di chuyển trên đường băng, chớp mắt đã mất hút. Trên boong tàu, mọi người vẫn ngơ ngác yên lặng. Tô Di hất văng tay của Mộ Tây Đình ra, xoay người, bước chân của cô càng lúc càng nhanh, chạy thẳng tới dãy hành lang với những ô cửa sổ bằng thủy tinh mới dừng lại. Bên ngoài ô cửa nhỏ bé là vô số phi cơ chiến đấu màu đen bay lượn, phủ kín bầu trời, không còn thấy bóng dáng chiếc máy bay đưa Mạnh Hi Tông đi đâu nữa.

Ngoài tầng khí quyển của tinh cầu Tự Do, trên pháo đài vũ trụ hiệu Cass Dios của nền văn minh Người máy đệ nhất.

Khác hẳn với khu chỉ huy tác chiến của loài người, nơi tập trung tất cả những sĩ quan ưu tú, trong phòng chỉ huy của Người máy chỉ có duy nhất hai người. Nói chính xác hơn thì đó là một con người và một người máy.

Toàn bộ cơ thể của người máy đó được cấu tạo hoàn toàn bằng những khối kim loại màu bạc. Trên chiếc đầu nhọn thon thon cũng có đường nét của một khuôn mặt. Đôi mắt nó tròn như viên bi ve lại đỏ ngầu, chiếc mũi kim loại cao và thẳng, không có môi. Khi miệng nó ngậm lại thì chỉ còn là một đường chỉ mảnh. Nhưng ngũ quan kim loại mô phỏng loài người đó thoạt nhìn lại có vẻ tràn trề sức sống. Nhất là nét lạnh lùng toát ra từ hai tròng mắt màu đỏ không ngừng lóe sáng.

Mà gã loài người đang đứng bên cạnh kia, ăn mặc khác hẳn lúc trước, hẳn đã thay sang một bộ quân phục phẳng phiu. Bộ quân phục này cũng có màu trắng bạc, được làm từ một loại chất liệu cực nhẹ, bao quanh thân hình cao lớn, rắn rỏi của hắn.

Tên người máy nói với gã loài người: “Hình Kỳ Lân, lần này là tôi nể mặt cậu.”

Hình Kỳ Lân cúi đầu thật thấp, đáp: “Ngài chỉ huy, ngài đã đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt.”

Ánh mắt đỏ ngầu của tên người máy tỏ vẻ hồ hững. “Cậu là người tiên phong trong công cuộc lần này, những cống hiến của cậu dành cho Đế quốc là vô cùng to lớn. Tôi tôn trọng ý kiến của cậu. Nhưng tôi

không thích phiền phức, vì thế, nếu những con người này gây ra bất kỳ sự phiền toái nào, cậu hãy đích thân tiêu diệt bọn chúng.”

“Tôi hoàn toàn nhất trí với ý kiến của ngài.” Hình Kỳ Lân giữ nguyên vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt.

Đúng lúc này, trên hành lang vang lên những tiếng bước chân dứt quãng. Bước vào đầu tiên là hai tên người máy có thân hình hoàn toàn bằng kim loại màu đen. Cơ thể của bọn chúng còn to gấp đôi tên người máy chỉ huy kia, tứ chi thô kệch, rắn chắc, đầu tròn lẳn. Cánh tay của chúng cũng chính là những họng súng, nhắm thẳng vào loài người đi sát ngay phía sau.

Mặc dù Mạnh Hi Tông và các vị Hạm trưởng đã từng không ít lần lâm vào cảnh tù đày nhưng vẻ mặt họ vẫn vô cùng bình tĩnh, không chút sợ hãi. Bọn họ bước vào buồng chỉ huy rộng mở, lập tức cảm thấy kinh hãi với những gì nhìn thấy trước mắt. Chỉ cần liếc qua đã có thể nhận ra trình độ khoa học kỹ thuật của nền văn minh Người máy vượt xa so với loài người.

Không có máy vi tính, không có nhân viên trực tiếp làm việc. Trên vách tường mỏng manh trước mắt, dãy số liệu điện quang màu bạc tựa như dòng nước không bao giờ ngừng chảy, cứ thế nhấp nháy liên tục. Định thần nhìn lại, đó là một dãy số liệu đan xen chằng chịt, chạy trên khắp các vách tường của phòng chỉ huy. Viên sĩ quan kỹ thuật cấp cao Lăng Yển hạ giọng nói nhỏ với Mạnh Hi Tông: “Căn phòng này cũng chính là máy chủ của bọn họ.”

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, ngấm nhìn mọi thứ xung quanh, chợt có người ở phía sau khẽ thấp giọng hô: “Carlo...”

Tuy Mạnh Hi Tông trước nay vẫn thấy chết không sờn nhưng khi nhìn rõ tướng mạo của tên người máy và gã loài người trong căn phòng này, anh cũng không tránh khỏi phải nhú mày khiếp sợ. Tên người máy nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của bọn họ, đôi con ngươi đỏ ngầu bất giác hiện lên ý cười giống hệt loài người. Gã đàn ông được gọi với cái tên Hình Kỳ Lân kia nhìn lướt qua Mạnh Hi Tông, trong đôi mắt xanh hẹp dài của hắn ánh lên vài phần khổ sở, nhưng rất nhanh đã được thay thế bằng vẻ lạnh lùng, băng giá.

“Mạnh Hi Tông.” Giọng nói của hắn không hề có chút cảm xúc nào. “Tôi là Hình Kỳ Lân, Trung tướng của nền văn minh Người máy đệ nhất, đại diện cho Đế quốc, tiếp nhận sự đầu hàng của các vị.”

67. Chương 68: Giết Gà Dọa Khỉ

Tựa như không nhìn thấy vẻ mặt vừa sợ hãi lại vừa phần nỡ của mọi người ở phía sau Mạnh Hi Tông, Carlo Chu ngày trước – Hình Kỳ Lân hiện tại trực tiếp cầm tập bản thảo thuận từ trên bàn lên, đưa cho Mạnh Hi Tông.

“Tôi tin chắc rằng trước đây, các vị cũng chưa đọc kỹ mọi điều khoản về thực dân.” Hắn lại quay sang, nói với tên người máy: “Ngài chỉ huy, đợi mọi người đến đông đủ rồi chính thức ký tên.”

Mạnh Hi Tông tiếp nhận bản điều khoản thực dân, đại ý rất đơn giản: Nhân loại thừa nhận địa vị thống trị của Người máy, chấp nhận lao động khổ sai và chế độ tòng quân vô điều kiện, khai thác tài nguyên cho Người máy, tham gia sản xuất và chinh chiến với những chủng tộc khác. Dưới nghĩa vụ tiền đề này, Nhân loại có thể sẽ bị áp hạn ngạch phân phối lương thực, quyền khám chữa bệnh và cả vấn đề sinh sản. Những điều khoản này rất cứng nhắc, hiển nhiên trong mắt của Người máy, loài người cũng chỉ là một giống loài bị chinh phục mà thôi. Thậm chí, chúng còn coi loài người chẳng khác nào những công cụ máy móc để mà đối xử.

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu nhìn Hình Kỳ Lân, hắn ta lại quay mặt đi chỗ khác, nói với gã cảnh vệ: “Vẫn chưa tới sao?”

Rất nhanh sau đó, đoàn người Tổng thống Liên minh và Nguyên Soái Lương Đồng cũng bị giải đến. Trong số đó cũng có không ít người nhận ra Carlo Chu, bọn họ đều kinh hãi hô lên. Sau khi chuyển tay nhau đọc xong bản điều khoản thực dân, ai nấy đều im lặng như tờ.

Hồi lâu sau, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân đều đặn. Một dáng người cao gầy, diêm lệ chậm chậm theo sau gã cảnh vệ bước vào phòng. Đó chính là Nữ vương Trùng tộc Đại Bích đã lâu không gặp. Vẻ mặt

cô ta lạnh tanh, cũng không chào hỏi bất cứ ai, lẳng lặng đứng ở một góc khuất.

Những người thống trị vĩ đại của tinh hệ Vĩnh Hằng đều đã có mặt đông đủ.

Quá trình ký tên diễn ra trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, chỉ là khi giấy và bút được đưa đến trước mặt Mạnh Hi Tông, trong đầu anh thoáng hiện lên vẻ mặt u buồn của Tô Di lúc chia tay. Trong lòng anh dấy lên cảm giác cay đắng trước nay chưa từng có. Ký tên, đồng nghĩa với việc mười vạn quân Lính đánh thuê sẽ trở thành nô lệ của Người máy, thậm chí, bao gồm cả đứa con còn chưa ra đời của anh. Nếu Tô Di biết đến cảnh bất lực ngày hôm nay của chồng mình, liệu cô có thất vọng lắm không?

Anh không thể khuất phục như thế được. Ý chí không cần đến bất cứ thứ ngôn ngữ nào để tồn tại.

Anh nhắc bút, nhanh chóng ký tên của mình.

“Tôi rất lấy làm vui mừng. Ngày hôm nay, chiến tranh đã kết thúc một cách vui vẻ nhường này...” Hình Kỳ Lâm đảo mắt nhìn mọi người một lượt. “Các vị có thể trở về chiến hạm của mình được rồi. Trước mười hai giờ đêm nay, phải hủy bỏ toàn bộ vũ trang, quay trở lại mặt đất. Bắt đầu từ ngày mai, đội cảnh vệ Người máy sẽ tiến hành tổng điều tra dân số. Xin mời các vị quân thúc tốt cấp dưới của mình, tiếp thu mọi sự sắp xếp của đội cảnh vệ Người máy.”

Mọi người không ai ngờ tới cảnh tượng chỉ đáng sợ chứ không nguy hiểm này, trầm mặc giây lát rồi đều xoay người, bước ra ngoài cửa.

“Đợi một chút!” Tên Sĩ quan chỉ huy Người máy này giờ vẫn trầm mặc, đột nhiên mở miệng. Giọng nói của gã vô cùng trầm thấp, nghe không khác giọng của người đàn ông trưởng thành là bao, thậm chí còn chất phác, cuốn hút hơn người bình thường.

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy gã người máy kia rải những bước dài, đi tới trước mặt Nguyên soái Lương Đồng.

“Nguyên soái Lương Đồng?” Gã trầm giọng nói. “Ta là Sĩ quan chỉ huy Hình Nghị.”

Hình Kỳ Lâm đứng phía sau tỏ ra rất đỗi ngạc nhiên, hẳn không ngờ Hình Nghị lại có thể nhận ra Lương Đồng. Hắn cũng không hiểu tại sao Hình Nghị đã để cho mình toàn quyền sắp xếp mọi việc rồi mà lúc này lại giữ những người kia lại. Trong lòng vô cùng căng thẳng, hắn không kìm được, liếc sang Mạnh Hi Tông, lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình chăm chăm. Cõi lòng hắn tựa hồ bị ai đó đâm mạnh, nhói buốt, nhưng vẻ mặt vẫn cứ thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

“Tôi là Lương Đồng.” Lương Đồng buồn bực nói: “Có gì cần chỉ giáo?” Ông lên giọng. Vị Nguyên soái lão làng này cả đời tung hoành ngang dọc, tuổi đã cao nhưng vẫn vô cùng bất khuất, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Ông dẫn quân phản kích, không tiếc lấy hai chiếc pháo đài làm mồi nhử, phá hủy một chiếc pháo đài vũ trụ của quân ta. Ta xem ông rất có tinh thần thiện chiến anh dũng.” Hình Nghị chậm rãi nói.

Lương Đồng trợn mắt, giận giữ nhìn Hình Nghị. “Chỉ tiếc là vẫn bại trong tay chúng mày.”

Đôi mắt đỏ ngầu của Hình Nghị trầm xuống. “Chiếc pháo đài đó là của cha ta để lại. Ta nhất định sẽ khiến ông phải trả một cái giá thật đắt.” Gã vừa dứt lời, một lưỡi dao sắc nhọn đã đâm xuyên qua người Lương Đồng.

Mọi người kinh hãi vạn phần, Mạnh Hi Tông bước nhanh tới, đỡ lấy cơ thể nghiêng ngả của Lương Đồng. Gương mặt già nua, quắc thước của ông lúc này trở nên méo mó vì đau đớn. Ông thở hổn hển, ôm chặt cánh tay của Mạnh Hi Tông. Cơ hồ là dùng hết sức lực, ông quay đầu, chỉ kịp nhìn Mạnh Hi Tông lần cuối rồi tắt thở.

“Tao phải giết mày!” Một viên sĩ quan Liên minh phẫn nộ gơ tay đánh về phía Hình Nghị. Hình Nghị vẫn đứng bất động như núi, khẽ gơ một cánh tay đến trước mặt người đó, khiến anh ta trong nháy mắt không thể cử động.

Đó là một khẩu súng. Cánh tay phải của gã rõ ràng được cấu thành từ kim loại thể lỏng, trong nháy mắt biến hóa thành một khẩu súng tự động, nhắm trúng đầu viên sĩ quan kia.

“Lùi xuống!” Gã lạnh lùng quát lên, lập tức có người kéo viên sĩ quan kia ra sau.

“Ngài chỉ huy!” Hình Kỳ Lân cũng bị biến cố bất ngờ này khiến cho kinh hãi. “Bọn họ đã đầu hàng rồi mà!”

Chiếc đầu kim loại của Hình Nghị chuyển hướng sang hắn, nói: “Có vấn đề gì không? Đây không phải lần đầu tiên cậu làm người tiên phong, chẳng lẽ không biết đến điều khoản thực dân thứ nhất. Người máy có đầy đủ mọi quyền lợi đối với khu vực mình chiếm đóng? Hay là cậu ở thế giới loài người quá lâu nên đã quên mất chủng tộc và lòng trung thành của mình rồi?”

Hình Kỳ Lân nghẹn họng, hồi lâu không thốt nên lời. Hình Nghị lại đi tới trước mặt Nữ vương Trùng tộc. Về mặt Đại Bích vô cùng bình tĩnh, không hề tỏ ra run sợ chút nào. Trùng tộc không tham gia trận chiến lần này, vậy tại sao gã người máy kia lại chọn cô ta?

“Ta thích Trùng tộc!” Ngoài dự liệu của mọi người, trong đôi mắt đỏ ngầu của Hình Nghị ánh lên vẻ tươi cười. “Sức sống của Trùng tộc ngoan cường hơn loài người rất nhiều, năng lực sinh sản cũng đáng kinh ngạc.”

“Quá khen!” Nét mặt Đại Bích không chút cảm xúc. Lời khen này của gã lại khiến cô cảm thấy bất an trong lòng.

Quả nhiên, lại nghe Hình Nghị nói: “Trùng tộc cũng là vật cưng mà ta yêu thích nhất. Đưa cô ta về phòng kế bên phòng ta, nhớ trang điểm thật lộng lẫy cho vật cưng của ta!”

Lập tức có vài gã cảnh vệ người máy tiến lên trước, Đội trưởng quân cận vệ ở phía sau cô ta khẽ rít lên một tiếng sắc bén, Đại Bích liền giơ tay, ngăn cản hắn tấn công. Cô ta đảo mắt, lẳng lặng nhìn quanh một vòng, sau đó theo chân gã cảnh vệ người máy rời đi.

Trong một khoảng thời gian ngắn mà ba vị thủ lĩnh đứng đầu tinh hệ Vĩnh Hằng đã một bị giết, một bị nhốt. Tất cả mọi người ở đây đều đã hiểu ý đồ của gã, gã là vừa đánh đòn phủ đầu ra oai, đồng thời tiêu diệt người đứng đầu loài người nhằm thẳng thừng bóp nát hy vọng phản công của bọn họ. Sự thật này khiến Tổng thống Liên minh sợ đến run người. Nhưng Hình Nghị bỏ qua hắn, đi thẳng tới trước mặt Mạnh Hi Tông.

“Còn cậu nữa, Mạnh Hi Tông. Cậu đã phá hủy của ta hơn một trăm chiếc máy bay chiến đấu...” Gã nhìn thẳng vào Mạnh Hi Tông cao lớn tương đương mình. “Giết cả Hình Thương của tộc chúng ta. Cậu là đáng chết nhất.”

Tô Di đứng ở phòng khách trong nhà, len lén nhìn xuyên qua tấm rèm cửa sổ ra bên ngoài, chỉ thấy ánh mặt trời đỏ ối như máu, toàn bộ căn cứ trống rỗng. Một đội người máy đen mang đến bản hiệp nghị thực dân có chữ ký và con dấu của Mạnh Hi Tông, toàn bộ pháo đài vũ trụ lần lượt hủy bỏ vũ trang, cặp bên trên tầng không gian. Mọi người trở về nhà, không được ra ngoài, chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Đội người máy phái ra hơn mười tên, bao vây xung quanh khu căn cứ. Tô Di không biết Mạnh Hi Tông lúc này ra sao, chỉ cảm thấy ruột gan nóng như lửa đốt. Cuối cùng, khi trời tối hẳn, một chiếc máy bay chiến đấu màu đen của Người máy hạ cánh xuống sân bay. Tô Di lấy ống nhòm, đứng trong nhà quan sát. Mà trong căn cứ yên tĩnh, vắng vẻ kia, không biết có bao nhiêu người cũng đang quan sát chiếc máy bay chiến đấu này giống cô.

Có vài người nhảy xuống, bọn họ kiêng cáng cứ thương, vội vội vàng vàng kéo xuống khỏi máy bay. Chiếc máy bay chiến đấu màu đen không hề dừng lại phút nào, nhanh chóng cất cánh rời đi. Sau đó, mấy người kiêng cáng, thận trọng bước nhanh về phía này.

Trái tim Tô Di quặn thắt rồi như rút thẳng xuống đáy vực, cô vội vã kéo cửa, xông ra ngoài. Gần như ngay lập tức, một loạt đạn “pằng, pằng, pằng” bắn xuống dưới chân cô. Cô hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy cách đó mấy mét, có một tên người máy màu đen đang lẳng yên cầm súng, chĩa thẳng vào người mình.

“Quay lại!” Giọng nói của hắn lạnh lùng, không chút cảm xúc. “Tất cả mọi người đều phải ở trong nhà.”

Tô Di cắn răng, nhanh chóng bước lùi vào trong. Thấy mấy người kia càng lúc càng tới gần phía mình, định thần nhìn kĩ, cô liền nhận ra vài vị Hạm trưởng cấp dưới của Mạnh Hi Tông. Mà người họ đang kiêng... lại chính là anh. Tô Di chỉ nhìn thoáng qua, nước mắt đã bắt giác chảy xuống.

Anh nhắm nghiền mắt, sắc mặt trắng bệch, trên đôi môi tái nhợt hiện rõ vết bầm đen, cả khuôn mặt ảm đạm, không chút sắc máu. Anh vẫn khoác trên người chiếc áo sơ mi đen, đồng phục của Lính đánh thuê nhưng trên nền tằm tối ấy có những mảng lớn màu sắc đậm hơn hẳn, mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi cô. Mọi người vội vàng đưa anh vào trong buồng ngủ, cẩn thận đặt anh lên giường. Cả người Tô Di mềm nhũn, tựa như mất đi sức sống, ngã xuống bên giường, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của anh mà lòng đau như cắt.

“Ngài chỉ huy bị tổn thương ở nội tạng và các đầu khớp xương, bác sĩ đã xử lý qua vết thương rồi, phu nhân yên tâm, không nguy hiểm tới tính mạng đâu.” Giản Mộ An mắt đỏ sọng, nghẹn ngào nói.

Một vị Hạm trưởng khác lấy ra một cái bọc nhỏ, đặt xuống giường. “Đây là thuốc và kim tiêm, mỗi ngày tiêm và uống theo đúng chỉ định của bác sĩ là được.”

“Ai đã làm việc này? Người máy à?” Tô Di vừa căng thẳng vừa cảm hận.

Giản Mộ An ngập ngừng một chút rồi nói: “Thủ lĩnh Người máy Hình Nghị muốn giết Ngài chỉ huy, Carlo Chu không cho... Cuối cùng, Hình Nghị đành đầu tay bỏ với Ngài chỉ huy. Chúng tôi và những người khác bị chia súng vào người nên Ngài chỉ huy đành đứng im, không phản kháng, chịu đủ mười đòn của gã rồi ngã xuống...”

“Carlo Chu?”

Giản Mộ An bối rối nói: “Đúng vậy, hẳn chính là Hình Kỳ Lân. Hẳn cũng là người máy. Bác sĩ sơ cứu vết thương cho Ngài chỉ huy trên chiếc máy bay vừa đưa chúng tôi trở về ban này cũng là do hẳn đặc biệt phái đến.”

Trong đầu Tô Di bắt giác hiện lên tư thế hiên ngang của Mạnh Hi Tông khi anh cùng đám hạ thủ độ sức trong phòng tập, cứ nghĩ rằng chẳng có đối thủ nào có thể hạ gục anh. Nhưng hiện tại, quân địch là dao thốt, còn mình chỉ là cá thịt, vì tính mạng của cấp dưới, anh không thể phản kháng, chỉ có thể để mặc cho người ta đánh đập... Gã Sĩ quan chỉ huy Người máy kia khiến Mạnh Hi Tông bị trọng thương, e rằng cũng chỉ là giết gà dọa khỉ, giấu võ giương oai cho bọn họ xem mà thôi! Để cho bọn họ thấy, ở trước mặt Người máy, cho dù có là Mạnh Hi Tông, người mạnh nhất Nhân loại đi chăng nữa cũng không thể chịu đựng nổi một đòn công kích!

Tô Di cảm thấy xót xa trong lòng, mọi vật trước mắt bỗng trở nên nhạt nhòa. Mọi người đang định nói tiếp, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân dồn dập. Nhìn lại, có ít nhất năm tên người máy đang ôm súng chạy vọt vào. Tên cầm đầu nói: “Mọi người quay trở về nhà của mình ngay! Lập tức chấp hành, nếu không sẽ giết ngay không cần định tội.”

Bọn chúng đang sợ con người bí mật âm mưu làm phản sao? Vì thế nên bọn chúng mới cẩn thận canh phòng tận khu chiếm đóng như vậy? Tô Di gật đầu với các vị Hạm trưởng, họ quay sang nhìn đám người máy với ánh mắt cảm phẫn rồi lập tức rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Di và Mạnh Hi Tông đang hôn mê bất tỉnh.

Tô Di chậm rãi cởi chiếc áo sơ mi của anh ra, hiện lên ngay trước mắt cô là từng mảng lớn xanh tím. Một bên cánh tay và đùi phải quấn băng gạc kín mít, đeo nẹp cố định chỉnh hình. Anh đã bị gãy xương. Không thể nhìn ra dưới những cú đánh mãnh liệt như vậy, nội tạng của anh đã bị tổn thương trầm trọng đến thể nào.

Tô Di cố gắng cầm nước mắt, lấy khăn bông xấp nước ấm, nhẹ nhàng lau mặt và vết máu dính trên người anh. Ai ngờ, chiếc khăn vừa chạm qua mặt, môi anh đã khẽ hé mở, một ngụm máu tươi ngậm trong miệng đột nhiên phun ra ngoài. Máu bắn lên mặt, lên người Tô Di nhưng chỉ khiến cô nhìn khuôn mặt điển trai vẫn còn đang chìm trong cơn mê man của anh đến ngây người, bất giác nghẹn ngào không biết.

Khi Tô Di lau xong vết máu, đắp chăn kín người anh đã là hơn mười một giờ đêm. Cũng may, trong nhà vẫn còn ít thức ăn dự trữ, cô ăn uống qua loa một chút, rửa sạch mặt mũi rồi mới nằm xuống cạnh anh. Anh vẫn hôn mê sâu. Tô Di không dám tùy tiện chạm vào, chỉ có thể nhẹ nhàng nắm tay anh. Tay anh vẫn lạnh lẽo như thế. Tô Di bỗng hoảng sợ, sờ vào lồng ngực và cơ thể anh, cả người anh lúc này lạnh lẽo tựa như một xác chết. Anh khẽ run rẩy trong vô thức, như thể không chống đỡ nổi hơi lạnh đang bủa vây.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, cô khẽ khàng dựa sát vào anh, dùng chính cơ thể ấm áp của mình sưởi ấm cho anh. Dường như trong cơn hôn mê, anh vẫn cảm nhận được nguồn nhiệt ở bên mình, cánh tay lành lặn chậm rãi đưa qua, chặt vật ôm cô vào lòng.

Tô Di không biết phải ra đòn mạnh cỡ nào mới có thể khiến một người còn sống sờ sờ phải hôn mê bất tỉnh, gãy xương hộc máu. Có trời mới biết cô thực sự muốn lái máy bay chiến đấu xông lên vũ trụ, đánh thức dãy đá khổng lồ, liều chết với đám người máy kia đến mức nào. Nhưng cơ thể vẫn đang hôn mê của anh lại gắng hết sức nghiêng sang, ôm chặt cô vào lòng. Như thể anh đang muốn nói cho cô biết, cho dù kẻ địch có hung bạo hơn đi chăng nữa, anh cũng sẽ bảo vệ cô.

Gương mặt anh nhuộm một lớp màu vàng kim óng ánh dưới ánh đèn ấm áp, khiến cô tạm thời không còn thấy vẻ tái nhợt, ảm đạm. Tựa như anh vẫn là người đàn ông điển trai mà mạnh mẽ thường ngày, chỉ là anh đang say ngủ mà thôi. Đến khi tỉnh lại rồi, anh sẽ vẫn là Ngài sĩ quan chỉ huy không gì là không thể làm được, vẫn là người đàn ông kiên cường, ngạo mạn, coi trời bằng vung đó.

Đợi đến khi anh tỉnh lại, cô phải làm sao?

Có thể với anh mà nói, điều khiến anh cảm thấy đau đớn hơn cả thân thể bị tổn thương chính là nỗi nhục nhã mà tâm hồn phải chịu đựng. Từ nay về sau, trở thành nô lệ của Người máy sẽ chẳng còn tự do và tôn nghiêm, không thể bảo vệ được cấp dưới và người thân của mình nữa. Đối với người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất này, sự thật đó đã kích anh đến mức nào?

Không, cô phải bảo vệ anh! Cô nhất định sẽ bảo vệ anh, cho dù có phải đánh đổi bằng cả tính mạng mình.

Suy nghĩ ngoan cường này ào ạt tuôn trào trong đầu cô, khiến cơ thể cô nằm trong lòng anh cũng run rẩy không thôi. Có lẽ sức lực của cô rất nhỏ bé, ở trước mặt người máy càng không chịu nổi một cú đánh, nhưng cô biết mình sẵn sàng bất chấp tất cả. Cô không biết mình có thể làm được gì, nhưng cô sẽ tìm mọi cách để bảo vệ anh. Tại thời điểm đương đầu với quốc nạn này, chồng cô – thân là thủ lĩnh của loài người, phải gánh vác khó khăn, đứng mũi chịu sào, anh là đối tượng đầu tiên Người máy muốn đối phó, cô tuyệt đối không thể đứng sau lưng nhìn anh chịu đựng một mình được.

Cô sẽ cùng anh sống vai, đồng cam cộng khổ!

68. Chương 69: Vợ Chồng Hoạn Nạn

Ngày hôm sau, Tô Di dậy rất sớm, Mạnh Hi Tông vẫn còn đang mê man.

Cô nhanh chân nhanh tay chuẩn bị bữa sáng, ăn qua loa một chút rồi kiểm tra toàn bộ đồ dùng trong nhà một lượt. Sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng, cảm thấy khỏe khoắn hơn, cô liền lén lút né tránh sự giám sát của binh lính người máy, bận rộn cả buổi ở sân sau, lúc này mới vào trong nhà.

Cô đi vào phòng ngủ, đúng lúc ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của Mạnh Hi Tông. Sắc mặt anh vô cùng bình thản, không nhìn rõ đang vui hay buồn, đôi mắt đen lầy, sâu thẳm nhìn chằm chằm vào hư không. Tô Di cầm khăn bông ẩm giúp anh lau mặt rồi đưa một cốc nước súc miệng qua. Sau khi rửa mặt xong, Tô Di thấy sắc mặt anh đã hồng hào, tươi tỉnh hơn so với hôm qua, trong lòng khẽ yên ổn trở lại.

“Anh có đói không?” Tô Di nhìn anh, nở một nụ cười tươi tắn, sau đó đi vào phòng bếp, bưng ra một tô cháo dinh dưỡng, ngồi xuống cạnh anh.

Anh liếc nhìn nụ cười diễm tĩnh, dịu dàng của cô, dùng dằng muốn ngồi dậy, giọng nói hơi khàn khàn: “Để anh tự ăn.”

Tô Di bồng giơ tay lên, vỗ nhẹ vào khuôn mặt còn hơi lạnh lẽo của anh. “Ngoan nào!” Sau đó, cô múc một thìa cháo, đưa đến bên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô dùng giọng điệu này để nói với anh, anh hơi ngẩn ngơ, nhìn ánh mắt trong suốt, an tĩnh như nước của cô. Đôi môi dày khẽ mở, ngậm lấy muỗng cháo nóng thơm phức, chỉ cảm thấy khắp

người đau đớn cùng không sánh được với giây phút dịu dàng khắc cốt ghi tâm này. Ăn hết bát cháo, Tô Di lấy cái bọc nhỏ ra, tiêm và cho anh uống thuốc theo đúng chỉ định của bác sĩ. Làm xong tất cả những việc đó, cô mới ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay anh, nhìn anh với ánh mắt rất dịu dàng.

“Lương Đồng bị giết, còn Đại Bích thì bị bắt nhốt rồi.” Mạnh Hi Tông chậm rãi nói: “Tô Di, nếu như có một ngày anh không thể trở về, em với con phải sống thật tốt đấy!”

Tâm trạng bình tĩnh vốn đã được duy trì từ sáng sớm nay của Tô Di lại bị câu nói bất ngờ này của anh làm thấp thỏm không thôi. Khóe mắt chợt loang loáng ánh nước, nỗi xót xa như từng đợt thủy triều ào ạt xô vào khoang mũi và lồng ngực của cô.

“Không được!” Tô Di khó chịu đến nghẹn ngào. “Bất luận thế nào anh cũng phải trở về.”

Mạnh Hi Tông nhìn từng giọt nước mắt của cô nặng nề rơi xuống, liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lát sau mới khàn giọng đáp ứng: “Được, anh đồng ý với em.”

Hai người im lặng hồi lâu, Mạnh Hi Tông lại đột nhiên mở lời: “Tô Di, anh sẽ không chịu thua. Anh sẽ tìm mọi cách để phản công.”

“Em biết!” Tô Di đứng lên. “Em cũng đang cố gắng. Em cho anh xem cái này.”

Cô ra khỏi phòng, sau đó mang vào mấy chiếc hòm rồi mở từng hòm ra cho anh xem.

“Đây là súng ống, vũ khí có trong nhà mình. Em đoán chừng Người máy sẽ nhanh chóng bắt chúng ta giao nộp hết thôi. Em định nộp cho chúng một nửa, còn nửa kia em đã chôn ở bãi cỏ sau nhà rồi, chôn sâu lắm, bọn chúng không thể phát hiện ra được.”

Những thứ này đều là dao kéo, người máy nhất định sẽ không để ý đến, em sẽ giấu chúng ở trong tủ đầu giường. Em đã làm theo cách anh dạy, đào bẫy trước nhà, đề phòng bất cứ tình huống nào. Em cũng đã giấu những đồ dùng chúng ta chuẩn bị cho em bé dưới tầng hầm ngầm rồi. Cho dù có một ngày Người máy muốn tiêu diệt sạch chúng ta thì em cũng có thể chịu đựng được ở trong đó cho đến khi con mình chào đời.

Còn đây là bộ đàm trong nhà, lần sau, nếu anh có dịp gặp Lăng Yến, nhớ nói cô ấy giúp chúng ta cài đặt tần số mã hóa. Như vậy, đến khi anh tổ chức phản công là có thể tiến hành bí mật truyền tin. Thuốc men em cũng đã kiểm kê lại rồi, sau này, anh hãy mang theo người một ít...”

Tô Di còn đang nói, Mạnh Hi Tông đã nắm chặt cánh tay cô, kéo cô vào lòng mình. Tất cả những việc cô làm, anh nhìn qua một lượt là đã có thể hiểu rõ toàn bộ. Có cái có lẽ sẽ hữu dụng trong tương lai, có cái lại hoàn toàn phí công vô ích. Nhưng cô vẫn ngày ngày làm tất cả từ sáng sớm như vậy...

Anh hiểu, cô đang muốn cho anh biết thái độ và sự kiên trì của mình.

Anh hiểu hết.

Hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau, không nói thêm bất cứ lời nào.

Mấy ngày đầu sau chiến tranh, mỗi tinh cầu, mỗi hộ gia đình đều phải sống trong sự bất an, lo sợ, nhưng ở trong căn nhà này, trong vòng vây canh phòng gắt gao của quân địch, từng ngày lại trôi qua êm ả như thường.

Tô Di cẩn thận chăm sóc Mạnh Hi Tông và chăm sóc cả chính bản thân mình. Cho đến ba ngày sau, Người máy tuyên bố giải trừ lệnh cấm, xã hội khôi phục lại trật tự thông thường. Giản Mộ An và mọi người lập tức xông đến nhà Mạnh Hi Tông, lại thấy anh đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa lớn trong phòng khách đọc sách, thần sắc đã khá hơn rất nhiều.

Căn cứ vào các điều lệ Người máy đã ban bố, trong vòng một tháng, các loại công việc mà con người có thể làm sẽ thu hẹp trên bốn phương diện: lương thực, khám chữa bệnh, sản xuất và quân đội. Hằng ngày, mọi người phải hoàn thành lao động hạn ngạch thì mới được phát lương thực. Toàn bộ Lính đánh thuê bị bắt đầu quân cho Đế quốc, Người máy bố trí mấy móc giám sát ở mỗi chiến hạm. Lúc không có nhiệm vụ, tất cả quân nhân phải tham gia lao động sản xuất; khi có nhiệm vụ thì đảm đương trọng trách của quân tiên phong, bán mạng thay Người máy.

Đối với Tô Di mà nói thì đây không phải là một tin tức tốt lành. Dựa theo những điều lệ đã quy định, ngày hôm sau, tất cả quân nhân đều phải đến Bộ chỉ huy quân sự Người máy mới thiết lập để báo danh. Kể cả những người bị thương trong cuộc chiến lần trước cũng chỉ được gia hạn thêm mười ngày. Nhưng Mạnh Hi Tông căn bản vẫn chưa thể đi lại được, vậy có nghĩa là anh sẽ phải đi lao động cùng vết thương trên người. Thêm vào đó, phụ nữ cũng phải tham gia lao động, căn bản không có điều khoản đặc xá đối với phụ nữ mang thai.

Nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào khác, một vị Hạm trưởng sau khi cân nhắc một hồi, có nói: “Chúng ta có nên tìm Carlo Chu không...?”

Mạnh Hi Tông hờ hững liếc nhìn anh ta một cái, anh ta lập tức không dám nói thêm gì nữa. Tô Di hiểu rõ, lúc bọn họ chạy trốn, có ba lượt nhảy thì cả ba đều bị Người máy đuổi theo, nhất định là do Carlo Chu đã nhúng tay vào. Hơn một phần ba chiến hạm là do tập đoàn Chu thị chịu trách nhiệm chế tạo, anh ta muốn lấp đặt thêm bộ phận định vị cũng là điều quá dễ dàng. Nếu như người đàn ông này vẫn luôn là người máy nằm vùng trong xã hội loài người, vậy thì thật đáng sợ! Nhưng anh ta đến tinh hệ Vĩnh Hằng từ lúc nào? Anh ta và Mạnh Hi Tông xưng hô anh em, ngày đó, anh ta rơi vào tay Trùng tộc, chẳng lẽ cũng đều là nguy trang cả sao?

Mọi người lại bàn bạc một hồi. Chắc chắn trong lòng tất cả các binh sĩ vẫn đang mong đợi Mạnh Hi Tông chỉ huy bọn họ phản công thêm một lần nữa để đoạt lại lãnh thổ bị địch chiếm đóng. Nhưng bây giờ là lúc Người máy theo dõi gắt gao nhất, thực lực quân sự giữa hai bên lại có sự chênh lệch vô cùng lớn. Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định yên lặng theo dõi diễn biến trước, tập trung thăm dò thực lực và phương pháp khoa học kỹ thuật của đối phương, cân nhắc thêm rồi sẽ tiến hành tấn công bất ngờ.

Vài ngày sau, bác sĩ quân y ngày nào cũng tới nhà Mạnh Hi Tông để khám bệnh và thay thuốc cho anh. Vết thương của anh rất mau lành nhưng với lần trọng thương này, bác sĩ cũng đành phải khuyên anh tốt nhất nên nằm trên giường nghỉ ngơi một tháng. Tô Di nghe thấy vậy, chỉ biết cười khổ. Đứa bé trong bụng vẫn rất khỏe mạnh. Nghĩ đến việc còn bốn tháng nữa là có thể nhìn thấy đứa con đầu lòng, cô lại cảm thấy tràn trề sinh lực.

Người máy rất nhanh đã hoàn thành cuộc tổng điều tra dân số tại căn cứ này. Trên đài phát thanh không ngừng đưa ra thông báo, ngoại trừ những người bị thương nặng, tất cả những người còn lại mỗi ngày phải đảm bảo hoàn thành mười bốn giờ lao động. Ở đây, công việc mà nam giới phải làm là chế tạo máy bay chiến đấu, trong khi đó, nữ giới phải khai thác và tinh luyện khoáng thạch.

Ngày đầu tiên tan làm trở về, Tô Di mệt đến nỗi hai chân như nhũn ra, vừa vào trong nhà, cô đã nằm vật xuống bên cạnh Mạnh Hi Tông, ước chừng nửa tiếng sau mới đứng dậy đi nấu cơm. Mạnh Hi Tông vẫn chưa thể đi lại, chỉ biết gắt gao ôm cô vào lòng, ngọn lửa giận dữ đè nén khiến viên mắt anh đỏ ngầu. Ngày hôm sau, dù nói thế nào anh cũng không cho Tô Di bước chân ra khỏi cửa.

“Nếu như nhất định phải đi thì để anh đi.” Anh nắm chặt tay cô, không để cho cô đi. Phút chốc, nước mắt Tô Di tuôn rơi lã chã, năm lần bảy lượt cam đoan rằng những người phụ nữ công nhân khác đều đã biết thân phận của cô và rất quan tâm tới cô nhưng Mạnh Hi Tông vẫn nhất quyết không đồng ý.

Thấp thỏm, bất an đến tận trưa nhưng vẫn chưa thấy tên người máy nào đến bắt con cá lọt lưới là cô đây. Lúc xế chiều, lại có người đến. Mạnh Hi Tông chống gậy, tay lăm lăm con dao, dắt Tô Di, chậm rãi ra khỏi phòng ngủ. Cửa vừa hé ra một khe nhỏ, nhìn thấy người bên ngoài, Mạnh Hi Tông liền ngăn ra. Sau đó, anh lạnh lùng mở rộng cánh cửa, bảo Tô Di đỡ mình ngồi xuống sofa. Tô Di quay đầu nhìn lại, là Carlo Chu với khuôn mặt sa sầm, bước nhanh vào trong nhà. Không, phải gọi anh ta là Hình Kỳ Lân mới đúng. Gương mặt anh ta vẫn điển trai như trước, thần sắc cũng rất bình tĩnh, đi tới bên sofa, giữ nguyên vẻ hờ hững trước nay chưa từng thay đổi, chẳng cần để ý đến bất kỳ ai, cứ thế ngồi xuống.

“Vết thương có đỡ hơn chút nào không?” Anh ta nhìn sang Mạnh Hi Tông.

Ánh mắt sắc bén của Mạnh Hi Tông vẫn nhìn anh ta chằm chằm, không hề đáp lời.

Câu nói của Hình Kỳ Lân dường như bị nghẹn lại, anh ta ngáp ngừng giây lát rồi nói: “Mạnh Hi Tông, lúc Người máy tấn công, tôi mới biết mình cũng là người máy.”

“Nói tóm lại là anh có chuyện gì?” Tô Di không tìm được, giận dữ nói: “Tôi rất biết ơn vì anh đã cứu chồng tôi. Nhưng trong trận chiến lần này, người bị anh gián tiếp giết chết e là nhiều không đếm xuể.”

Hình Kỳ Lân nhìn sang Tô Di, nói: “Chị dâu, tôi đã đánh tiếng cho đội canh phòng ở đây, từ nay về sau, chị không phải đi lao động nữa, chỉ việc yên tâm nuôi con lớn khôn thôi. Nếu thiếu lương thực, tôi sẽ phái người đem tới. Nhưng Mạnh Hi Tông là đối tượng được chú ý đặc biệt của Ngài sĩ quan chỉ huy Hình Nghị, tôi không thể xóa bỏ nghĩa vụ lao động bắt buộc cho anh ấy được.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc, còn trong lòng Tô Di thì như bị nghẹn lại.

Thứ Hình Kỳ Lân cung cấp vừa may là thứ hiện giờ họ cần nhất. Nếu còn tiếp tục lao động trong thời gian dài như vậy, cô thực sự lo sợ sẽ xảy ra chuyện không may với đứa bé mất. Nhưng rốt cuộc Hình Kỳ Lân có mục đích gì? Anh ta là người máy, tại sao lại giúp loài người?

Dường như cảm nhận được sự nghi hoặc của họ, Hình Kỳ Lân lạnh nhạt nói: “Có thể chúng ta không cùng chủng tộc, nhưng tôi vẫn coi hai người là anh trai và chị dâu. Hai trăm năm trước, tôi phát hiện ra tinh thể màu mỡ này, liền xuống đây nấu, chính là để chuẩn bị cho lần tấn công vừa rồi của Người máy. Việc này đối với tôi chỉ là một nhiệm vụ quân sự mà thôi, hy vọng hai người có thể hiểu.”

Mạnh Hi Tông mặt biến sắc, đang định mở miệng nói thì Tô Di đã lên tiếng trước: “Hai trăm năm trước ư?”

Hình Kỳ Lân gật đầu. “Chặng đường di chuyển trong vũ trụ của các người được tính theo mấy nghìn năm ánh sáng, mà phạm vi di chuyển của nền văn minh Người máy đệ nhất chúng tôi đã đạt tới trên trăm triệu năm ánh sáng. Khi tài nguyên của một tinh cầu dần cạn kiệt, chúng tôi sẽ phái những quân nhân ưu tú lái máy bay chiến đấu tới cự ly năm ánh sáng xa hơn. Phần lớn những người máy này sẽ chết vì hết năng lượng, cũng có một số ít may mắn hơn, phát hiện ra nền văn minh mới, ví dụ như tôi. Sau khi tới đây, tôi mô phỏng theo cuộc sống của Carlo Chu.”

“Mô phỏng?” Tô Di càng nghe càng cảm thấy sợ hãi.

“Đúng vậy!” Hình Kỳ Lân nói: “Vì để cho đại quân tấn công thêm phần thuận lợi, tôi sẽ mô phỏng người nào có tầm ảnh hưởng lớn mạnh một chút. Carlo Chu thực sự đã chết từ lâu rồi. Tôi mô phỏng theo vẻ ngoài của hắn, tính cách của hắn, sở thích của hắn, tất cả mọi thứ về hắn. Vì để quá trình mô phỏng trở nên chân thật hơn, thậm chí, ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình là người máy, cho đến khi đại quân lần theo tín hiệu mà tôi phát ra từ rất lâu trước đây, vượt qua mấy vạn năm ánh sáng để đến tinh thể này. Tín hiệu lần đó chính là để thức tỉnh tôi.”

“Nếu như chính anh cũng không biết mình là ai, vậy tại sao lại cài máy định vị lên máy bay chiến đấu của chúng tôi?” Tô Di giận dữ nói.

Hình Kỳ Lân đưa tay lên xoa trán. Đây là động tác thường gặp khi anh ta còn là Carlo Chu, bởi vì anh ta rất hay bị nhức đầu. Nhưng dường như hành động rất “con người” này đã trở thành thói quen của anh ta.

“Có lẽ là trong cơ thể tôi đã sớm thiết lập một chương trình nào đó.” Anh lẳng lặng nói: “Tôi không nhớ mình đã từng làm gì, nhưng thân là quân nhân của Đế quốc, cho dù ý thức có minh mất đi chẳng nữa thì tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

“Nếu như hôm nay cậu đến đây chỉ để nói với chúng tôi những điều này thì cậu có thể đi được rồi.” Mạnh Hi Tông cười lạnh, nói: “Cậu có trọng trách của cậu, tôi cũng có sứ mệnh của tôi.”

Hình Kỳ Lân gật đầu. “Tôi cũng không cần hai người hiểu và bỏ qua cho tôi, đối với tôi, lợi ích của Đế quốc cao hơn tất cả. Nhưng tôi cảm thấy cần phải để cho hai người biết, ở trong lòng tôi, trong trái tim của một người máy, tình bạn với Hi Tông là chân thật. Tôi sẽ làm hết khả năng của mình để bảo vệ gia đình hai người không bị thương tổn. Hôm nay tôi tới đây, chỉ là để nhắc nhở một tiếng.” Anh ta nhìn Tô Di. “Đừng để cho Hình Nghị biết chuyện về đây đã khổng lồ.”

Tô Di kinh ngạc, Mạnh Hi Tông biến sắc, lại nghe Hình Kỳ Lân nói: “Tôi đã xóa nhật ký phi hành của mấy vị tướng lĩnh cấp cao về trận chiến kia rồi. Anh cũng nên nhắc nhở cấp dưới đừng đi động tới chuyện đó trước mặt người máy. Nếu như Hình Nghị biết chị dâu có thể đánh thức dây đá khổng lồ, nhất định hắn ta sẽ cảm thấy hứng thú. Như vậy sẽ phiền phức to.”

Sau đó, Hình Kỳ Lân để lại cho họ một chiếc điện thoại di động rồi rời đi. Anh ta nói đây là mạng lưới truyền tin nội bộ của Người máy, nếu họ gặp phải bất cứ khó khăn gì thì đều có thể dùng chiếc điện thoại này để tìm anh ta.

Mạnh Hi Tông trầm mặc hồi lâu rồi mới nói với Tô Di: “Em làm đúng lắm. Hiện giờ, hấn rất có ích đối với chúng ta.”

Lúc trước, Tô Di đã nhiều lần ngăn cản Mạnh Hi Tông nổi giận. Cô thấu hiểu trong lòng anh vẫn còn tình cảm đối với người anh em trước kia này, vì thế, khi mọi chuyện bị phơi bày, anh mới không thể chấp nhận tha thứ cho anh ta. Cô cũng sẽ không tha thứ cho Hình Kỳ Lân. Song, với tình thế hiện giờ, có sự lo liệu của anh ta, tình hình của bọn họ chỉ ít cũng khá hơn đôi chút.

Sau khi rời khỏi nhà của Mạnh Hi Tông, Hình Kỳ Lân liền lên máy bay chuyên dụng, đáp thẳng về thành phố Tự Do ở Bắc bán cầu. Dinh thự trước kia của Mạnh Hi Tông giờ đã trở thành Tổng bộ chỉ huy của Người máy.

Anh ta vừa bước vào phòng khách của dinh thự đã nhìn thấy một chiếc lồng kim loại khổng lồ có chiều cao bằng hai người bình thường. Đại Bích toàn thân trần trụi, ngồi thu lu trong một góc lồng. Hai tay cô ta ôm chặt lấy đầu gối, cơ thể trắng nõn đầy những vết tím đỏ, cặp mắt đen mở to nhưng tựa hồ trống rỗng như người đã chết. Anh ta và Đại Bích chưa từng có giao tình nên khi nhìn thấy cô ta như vậy cũng không có ý nghĩ thương xót. Anh ta lên tầng hai, vừa mới bước vào thư phòng đã phát hiện ra Hình Nghị đang lật xem một cuốn sách của Mạnh Hi Tông.

“Ngài chỉ huy, loài người đang sinh sống theo như những gì nằm trong điều lệ mà ngài ban bố, dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu, đạn dược và người máy mới cũng đã bắt đầu được xây dựng. Tôi sẽ đốc thúc bọn chúng đẩy nhanh tốc độ để quá trình sản xuất sớm được bắt đầu.” Anh ta cung kính nói.

“Hình Kỳ Lân!” Hình Nghị đặt cuốn sách xuống, đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh ta. “Cậu làm tôi thất vọng quá!”

Hình Kỳ Lân kinh hãi nhưng vẫn tỏ vẻ nghi hoặc, nói: “Anh hai, sao anh lại nói như vậy?”

Hình Nghị thở dài, chấp tay nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ. “Tại sao các người lại thích nền văn minh Nhân loại yếu ớt này? Cho dù nền văn minh Người máy đệ nhất xuất phát từ loài người nhưng từ lâu đã ưu tú hơn bọn chúng gấp nhiều lần. Hình Thương thì thôi, coi như bỏ đi, nhưng cậu đường đường là quân nhân xuất sắc nhất Đế quốc, cậu và tôi đã liên thủ thực hiện thành công ba lần chiếm đóng: Thú tộc của tinh hệ Ban Mã, Trùng tộc của chòm sao Tiên Nữ, Nhân loại của tinh hệ Vĩnh Hằng. Nhưng có vẻ như lúc này, cậu đã đánh mất nguyên tắc của mình.”

Lúc trước, Hình Kỳ Lân từng gắng sức khuyên Hình Nghị bỏ qua cho tàn binh của Lính đánh thuê, thêm nữa, lúc Hình Nghị muốn giết chết Mạnh Hi Tông, anh ta cũng đứng ra giải vây. Hình Kỳ Lân sớm đã đoán ra Hình Nghị nhất định sẽ sinh nghi, liền giữ nguyên vẻ mặt bình thản, nói: “Anh hai, em vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, trung thành với chủng tộc Người máy. Giữ lại Mạnh Hi Tông là bởi năng lực của hấn có thể giúp ích cho chúng ta. Nếu như tùy tiện giết hấn, em sợ là sẽ có rất nhiều con người quyết liều mạng phản kháng. Cái chúng ta cần là lợi ích chứ không phải tàn sát.”

Giọng nói của Hình Nghị giống hệt như con người già, lạnh lùng tựa kim loại: “Thật vậy ư? Vậy cậu làm trái kỷ luật quân sự cơ bản, xóa dấu vết nhật ký phi hành của loài người là để che giấu cái gì đây?”

69. Chương 70: Vùi Sâu Trong Vòng Vây

Trong sinh mệnh dài đến năm nghìn năm của Hình Kỳ Lân, một trăm năm chỉ như muối bỏ bể. Trong cuộc đời của anh ta, có hơn một nghìn năm là lữ hành trong cô độc.

Nếu như không phải từng mô phỏng thân phận của Carlo Chu, anh ta nhất định cũng sẽ giống như Hình Nghị, không ngừng khinh bỉ những con người thuộc Nhân loại yếu đuối và thấp hèn này. Nhưng, đã từng cảm

nhận một cách sâu sắc mọi sự đau khổ và sung sướng của Carlo Chu, cảm nhận sự điên cuồng và tình cảm phức tạp của hắn nên sau khi thức tỉnh, suy nghĩ của Hình Kỳ Lân vẫn chưa thể thoát khỏi sự mô phỏng, thậm chí bản thân anh ta còn không muốn thoát ra.

Anh ta vẫn luôn ghi nhớ mình là người máy, mà người máy thì không có cảm xúc, càng không có cảm giác vui sướng hay đau đớn vì dục vọng, cũng không có tâm trạng lo âu thấp thỏm hay thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ không ngừng xâm lược những chủng tộc trên các hành tinh khác không phải bởi cái được gọi là tham vọng chinh phục nực cười đó, mà là vì sự phồn vinh của chủng tộc. Từng là nền văn minh Người máy đệ nhất huy hoàng, hôm nay chỉ còn lại một chiến đội nhỏ nhoi của bọn họ. Để tái hiện Đế quốc trong quá khứ, bọn họ cần phải có thêm rất nhiều thứ. Nhưng lúc này, anh ta còn muốn những điều khác nữa. Ví dụ như sự sống của Mạnh Hi Tông và Tô Di, ví dụ như ánh mắt bọn họ nhìn mình, cho dù chỉ có oán hận cũng được.

Cho nên, khi đối mặt với sự chất vấn của Hình Nghị, sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, Hình Kỳ Lân chợt bật cười, nói: “Hình Nghị, anh sai rồi. Nếu như chưa từng là con người thì mãi mãi anh cũng không thể hiểu được chút cảm giác kỳ diệu đó đâu.”

“Ý cậu nói là cảm xúc yếu đuối của con người ư?” Hình Nghị lạnh lùng nhìn anh ta.

Anh ta bước lên, đi tới trước mặt Hình Nghị. Cơ thể người máy của Hình Nghị cao hơn anh ta một cái đầu, tay anh ta đặt lên lồng ngực kim loại của gã, nói: “Không, cái em nói chính là những thứ có thể khiến huyết mạch, cốt tủy, cơ thể và linh hồn anh phải run rẩy, điên cuồng. Ví như lúc mất đi người mà anh yêu nhất, anh sẽ đau khổ đến mức muốn chết đi. Ví như khi anh tiêu hao toàn bộ thể lực chỉ để đạt đến cao trào... Chỉ khi nào trải qua rồi thì anh mới biết, mặc dù chúng ta luôn cho rằng loài người là chủng tộc thấp kém nhất, nhưng những gì mà bọn họ từng trải qua, so với chúng ta lại tươi đẹp hơn gấp nhiều lần.”

Nói xong những lời này, Hình Kỳ Lân lễ phép cúi người cáo từ Ngài chỉ huy. Hình Nghị trầm mặc trong giây lát rồi nở nụ cười. Nói nhiều như vậy, chẳng qua chỉ muốn đánh trống lảng mà thôi. Đoạn nhật ký bị xóa bỏ kia ghi lại hình ảnh một người phụ nữ có thể đánh thức dây đá khổng lồ, đó cũng chính là người phụ nữ của tên loài người xuất sắc Mạnh Hi Tông kia.

Đứa em trai này, tự nhiên lại muốn làm người bảo hộ sao?

Haizz... Gã đi xuống tầng một, ngồi trên sofa, mơn trớn cơ thể láng mịn của Đại Bích như vuốt ve một vật cứng.

Người đá khổng lồ? Chỉ cần một động tác của người đá là đã có thể xoay chuyển được chiến cuộc?

Đợi sau khi cục diện ổn định, gã nhất định phải đi xem thử.

Giữa mùa hè tại Nam bán cầu, tiết trời hơi nóng bức nhưng vẫn dễ chịu hơn những nơi khác. Điều này khiến cho những tháng cuối thai kỳ của Tô Di cũng đỡ vất vả hơn nhiều. Cô mặc chiếc váy bầu rộng rãi, ngồi trong phòng khách, nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng nhìn thấy một dòng người xuất hiện tại lối vào căn cứ ở phía xa xa.

Đám đàn ông mặc quân phục chính tề, trên tay áo có gắn thêm một đoạn mã số. Quần áo của họ rất bẩn, suốt cả một ngày, lúc nào cũng nhuốm đầy dầu máy và bùn đất. Nhưng khi bọn họ tan ca trở về cũng chính là thời điểm vui vẻ nhất trong ngày của Tô Di. Cô mỉm cười, nhìn người đàn ông cao lớn đang tiến gần về phía mình. Giữa đám lính đánh thuê, anh là người cao to, điển trai nhất, hệt như số hiệu “001” gắn trên tay áo của anh.

Mạnh Hi Tông vừa mở cửa liền bắt gặp bộ dạng trông ngóng của cô. Theo thói quen, anh dang rộng vòng tay muốn ôm lấy vợ, nhưng ngay sau đó, anh ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng toát ra từ cơ thể người phụ nữ của mình, anh lập tức thu tay về, tránh không để mùi dầu mỡ trên người dính vào quần áo cô. Cô giương mắt, nhìn toàn bộ hành động của anh, “hừ” một tiếng rồi nhẹ nhàng bước đến, vùi đầu vào ngực anh. Anh ôm cơ thể mềm mại của Tô Di, bàn tay to cẩn thận đặt lên bụng cô.

“Sẽ nhanh thôi, Tô Di!” Anh khẽ nói: “Trong số chúng ta, đã có người tiếp cận được máy bay chiến đấu Rắn Hổ Mang. Ngày phản công của chúng ta sắp tới rồi!”

Tô Di gật đầu. Rắn Hổ Mang chính là loại máy bay có khả năng nhảy siêu quang tốc liên tục trong cự ly ngắn. Tô Di biết loài người không chỉ đảm đương việc lao động khổ sai và làm bia đỡ đạn mà còn gánh vác thêm một chút công việc tạp vụ hậu cần mặt đất. Mặc dù Người máy không để con người tiếp xúc với những cơ mật quan trọng của bọn chúng nhưng hai tháng qua, Mạnh Hi Tông và những người khác vẫn không ngừng thăm dò nội tình của Người máy để tìm cách phản công. Chỉ là cái giá phải trả phía sau...

Cô cúi đầu, mỉm cười rồi kéo anh đến bên bàn ăn. “Hôm nay, Ngôn Khanh có mang đến một ít rau tươi. Anh tắm nhanh đi rồi ra ăn cơm.”

Mạnh Hi Tông nở nụ cười sâu lắng. “Anh muốn ăn không chỉ có rau dưa...”

Tô Di đẩy mạnh anh vào phòng tắm. “... Anh tắm nhanh rồi ra đây.”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, Tô Di chăm chú nhìn những món ăn đơn giản trên bàn nhưng trong lòng suy nghĩ, so với phản công và giành thắng lợi, lúc này, cô chỉ có duy nhất một nguyện vọng, đó là cả nhà mình sẽ được chung sống bình yên.

Trong hơn hai tháng tinh cầu bị chiếm đóng, Hình Kỳ Lân có tới đây vài lần. Nhờ có anh ta tác động mà những con người trong căn cứ này không bị lâm vào hoàn cảnh quá thê thảm. Tô Di cũng coi như nhận được sự chăm sóc đặc biệt. Mặc dù nghe nói ở những tinh cầu khác đều xảy ra chuyện có người bị giết hại, thậm chí ở hành tinh Trùng tộc còn từng diễn ra vài lần bạo động lớn, nhưng tình hình chung so với lúc mới bại trận đã tốt hơn rất nhiều.

“Bịch!” Bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Di. Cô giật mình, vội vàng chạy vào phòng tắm. Nước từ vòi hoa sen vẫn chảy, cơ thể cao lớn chồng chất vết thương của Mạnh Hi Tông lại nằm sõng soài dưới nền gạch, hai mắt nhắm nghiền, chìm vào hôn mê.

“Hi Tông! Hi Tông!” Tô Di kinh hãi, xót xa vạn phần.

Cô cố gắng hết sức mới kéo được anh lên chiếc sofa ở trong phòng khách. Hơn nửa tiếng sau, Mạnh Hi Tông mới từ từ tỉnh lại. Hai mắt Tô Di đã đỏ hoe vì khóc, cô ôm chầm lấy anh, nức nở: “Anh làm em sợ muốn chết...”

Sắc mặt Mạnh Hi Tông tái nhợt, im lặng hồi lâu rồi đứng dậy với vẻ bình tĩnh. “Đừng dọa con.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ngất xỉu, lúc trước cũng từng xảy ra một lần.

Lần trước, sau khi bị trọng thương, nghỉ ngơi được vài ngày đã bị người máy bắt đi lao dịch. Khoảng thời gian đó quả thực khiến Tô Di vô cùng đau khổ. Ngày nào cũng nhìn thấy gương mặt anh không còn chút sắc máu mà vẫn bị chúng cưa đi lao động, khi về nhà lại ho khan liên tục. Thậm chí, Giản Mộ An còn lên nói cho cô biết, có một lần, trong lúc phi hành, Mạnh Hi Tông còn ho ra máu. Sau đó, thương tích dần lành lại nhưng sức khỏe của anh không còn được như lúc trước. Buổi tối, hai vợ chồng cùng xem ti vi, đọc sách hoặc mời mọi người đến hội họp, thỉnh thoảng anh lại bất giác ngủ mất. Đây là tình huống chưa từng xảy ra trước đây. Anh chưa bao giờ dă động đến chuyện sức khỏe của mình nhưng đám người Giản Mộ An đều nhìn anh với ánh mắt lo lắng. Tô Di lại càng đau lòng gấp vạn lần.

Nhìn anh cố chấp quay về phòng ngủ, Tô Di gắng gượng để không bật khóc. Cô chỉ hy vọng sớm tới ngày bình an sinh con ra, để cuộc sống u ám này có thể kết thúc sớm hơn một chút.

Ngày hôm sau, Mạnh Hi Tông vẫn tham gia huấn luyện quân sự của Người máy như cũ. Có vẻ như đang tìm cách tấn công những nền văn minh khác nữa nên Người máy cho quân đội loài người tạm dừng lao động, chuyển sang điều khiển máy bay chiến đấu, cùng huấn luyện phi hành với Người máy. Song, Người máy dĩ nhiên cũng đề phòng loài người, với cấp bậc của Mạnh Hi Tông, anh cũng chỉ được giữ đến chức Phó hạm trưởng pháo đài, vẫn phải tuân theo mọi sự sắp xếp của Hạm trưởng người máy, chỉ huy quân đội phối hợp huấn luyện. Chẳng qua, nếu đã muốn phản kháng thì cấp bậc nào cũng không thành vấn đề. Bọn họ cần phải nhẫn nại chờ thời cơ.

Hôm nay, Tô Di ở nhà ghi chép danh sách quân nhân phản kháng cho Mạnh Hi Tông, đến cuối buổi chiều, bỗng nhiên có người gõ cửa. Vào giờ này thì chỉ có Hình Kỳ Lân tới thôi, cô liền bình tĩnh ra mở, chợt thấy hai người máy vác súng trên vai đang đứng lù lù phía trước.

“Thai phụ.” Một gã người máy nói. “Có lệnh toàn thể phụ nữ có thai đều phải tập hợp.”

Tô Di trong lòng kinh hãi, nhưng hiện tại cô không tiện hành động, càng không thể đọ sức với người máy, vì thế, cô suy nghĩ một chút rồi đi theo bọn chúng. Tô Di không biết rằng, ngày hôm nay mới bắt đầu bước vào giai đoạn khổ cực của cô và Mạnh Hi Tông.

Cô bị dẫn lên Báo Săn. Trên đó có rất nhiều phụ nữ mang thai khác trong căn cứ, còn có những người vừa sinh xong, bế theo đứa con còn đỏ hỏn trên tay. Không những thế, trẻ em cũng bị bắt lên, thậm chí, ngay cả đứa con chưa đầy hai tuổi của Giản Mộ An cũng ở trong số đó. Nhìn thấy Tô Di, Tiểu Giản lão đảo chạy tới, nắm lấy gấu váy của cô, ngó nghiêng xung quanh. Có lẽ, ngay cả trẻ con cũng cảm nhận được bầu không khí nguy hiểm này...

Cô và mấy thai phụ trao đổi với nhau qua ánh mắt. Bọn họ đều là vợ của binh sĩ, họ dùng tay ra hiệu với Tô Di, ý nói trong người mình có mang theo vũ khí. Nhưng cũng vô dụng thôi! Bởi khi các cô bị đưa đến bệnh viện lớn nhất thành phố Tự Do, việc đầu tiên chính là khám người. Đám người máy tịch thu toàn bộ súng ống trên người các cô.

“Chồng của chúng tôi đều dốc sức phục vụ Đế quốc.” Tô Di nói với gã người máy có vẻ là kẻ cầm đầu ở đây. “Chúng tôi muốn biết tại sao mình lại bị bắt đến đây?”

Gã người máy lạnh lùng liếc nhìn cô rồi nói: “Cô gái, tôi chỉ tiếp nhận mệnh lệnh đưa các cô đến đây mà thôi.”

Các cô bị xua đến một căn phòng, nơi này còn có trên hai mươi người phụ nữ mang thai nữa. Tô Di chắc chắn rằng những gian phòng khác cũng đã chật kín bà bầu. Rốt cuộc Người máy muốn làm gì? Không phải bọn chúng đã hứa trao cho con người những quyền hạn cơ bản rồi sao?

Trong lòng Tô Di dấy lên một nỗi bất an to lớn. Cô đi tới trước cửa sổ phòng bệnh, nhìn ngó ra bên ngoài, chỉ thấy không ngừng có xe chở đầy những thai phụ tới đây. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, chiếc điện thoại di động Hình Kỳ Lân đưa lại để ở nhà, lúc rời đi, cô không kịp mang theo. Mạnh Hi Tông cũng không biết cô bị bắt đi. Bây giờ phải làm thế nào đây?

Trực giác mách bảo cô, khi tất cả phụ nữ mang thai đã đến đông đủ, bi kịch sẽ phát sinh. Cô nhanh chóng đi tới trước cửa phòng bệnh. Bên ngoài cánh cửa khóa chặt, có một gã người máy canh phòng. Cô với lấy chiếc máy bên cạnh giường bệnh, đập thẳng vào cửa sổ thủy tinh.

Cửa sổ vỡ tan tành! Gã người máy bên ngoài gần như lập tức giơ súng lên nhắm thẳng vào Tô Di. Tô Di giơ tay lên, lớn tiếng nói: “Tôi không có ác ý. Tôi là người của Trung tướng Hình Kỳ Lân, làm việc cho Trung tướng! Mã hóa truyền tin của ngài ấy là X9152. Tôi muốn gặp cấp trên của các người.”

Mọi người ở phía sau Tô Di toát mồ hôi thay cho cô. Đôi mắt đỏ ngầu của gã người máy nhìn cô chằm chằm. “Trung tướng Hình Kỳ Lân ư?”

Tô Di trầm giọng nói: “Đúng vậy!” Cô đã thuộc lòng quân hàm cấp bậc của Người máy, lạnh lùng nói: “Trung sĩ, anh còn không mau mở cửa cho tôi?”

Gã người máy chậm rãi bước đi, một lát sau mới quay lại, mở cửa phòng cho Tô Di. Tô Di bị đưa đến một gian phòng nhỏ. Nơi này trước kia chắc là phòng của bác sĩ, hôm nay lại không có một bóng người. Cô ngồi bên trong, lo sợ bất an. Bên trong chiếc áo ngực có một vật sắc nhọn đâm vào da thịt khiến cô nhói đau. Đó chính là con dao giải phẫu mà Carlo Chu từng đưa cho cô. Mạnh Hi Tông đã nghĩ cách mài nó thành một thanh mỏng dẹt, giấu vào trong lớp vải. Cô suy nghĩ một lát rồi cẩn thận lấy mảnh dao ấy ra, cầm chắc trong tay. Một lát sau, có một người máy sai bước đi tới. Gã trước mặt này cao lớn và cường tráng hơn gã lúc nãy, mang quân hàm Thiếu tá.

Không đợi hắn mở miệng, Tô Di đã phủ đầu một câu: “Thiếu tá! Nhiệm vụ lần này của các anh không bao gồm tôi, anh không nhận được thông báo sao?”

Gã Thiếu tá người máy im lặng một lát, tỏ ra hơi ngạc nhiên, nhìn Tô Di chằm chằm. “Một phụ nữ loài người lại dám nói chuyện với tôi bằng giọng đó sao?”

Tô Di cười nhạt, nói: “Tôi là thân tín của ngài Trung tướng Hình Kỳ Lân, trong cuộc tổng tấn công của Người máy đã lập được nhiều công lao to lớn. Lúc trước, Trung tướng đã ra lệnh, tôi không cần tham gia vào bất cứ hoạt động lao động nào. Tại sao hành động ngày hôm nay, các anh lại không báo cho Trung tướng biết?”

Gã Thiếu tá gật đầu. “Đây là hành động bí mật trong phạm vi quyền hạn của tôi. Cô ở đây, chờ tôi liên lạc được với Trung tướng rồi sẽ thả cô về. Nhưng thưa cô, căn cứ vào mệnh lệnh hành động lần này, con của cô không thể giữ lại. Cho dù là Trung tướng cũng không thể vượt cấp, can thiệp vào nhiệm vụ mà Ngài chỉ huy đã phê chuẩn.”

Trong lòng Tô Di khẽ run lên, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói: “Thiếu tá, thực ra trẻ con loài người có rất nhiều công dụng.”

Đôi mắt đỏ ngầu của gã Thiếu tá chớp động. “Trước khi trưởng thành, có đủ sức lao động, chúng chỉ biết lãng phí tài nguyên mà thôi. Ngài chỉ huy đã cho chúng tôi quyền tùy cơ ứng biến để bảo toàn năng suất. Tiêu diệt những thứ rắc rối này có tác dụng đẩy mạnh việc phát triển tinh cầu...”

Quả nhiên là vậy! Tô Di cố gắng trấn tĩnh nói: “Nếu như vậy thì xin Thiếu tá cứ tự nhiên!”

Gã Thiếu tá quay người rời đi. Tô Di ngồi trên giường bệnh, toàn thân không ngừng run rẩy. Phải làm sao đây? Làm sao để cứu được con cô đây? Làm sao mới có thể cứu được những người trong bệnh viện này?

70. Chương 71: Giơ Tay Chém Xuống

Bảo bối, nếu như lần này mẹ không bảo vệ được con thì xin con cũng đừng trách mẹ. Trong thời kỳ thực dân u tối này, ba và mẹ vì hạnh phúc của tất cả mọi người mà có thể phải hy sinh nhiều hơn.

Tô Di đè nén nỗi hoảng sợ và lo lắng trong lòng xuống, cầm chắc trong tay con dao chém sắt như chém bùn, cẩn thận dựa sát vào chân tường. Có lẽ bởi vì đám người máy đều đang bận rộn vác súng, canh giữ xung quanh bệnh viện nên trước cửa căn phòng này không có ai. Cửa phòng bị khóa trái, Tô Di cầm dao, nhẹ nhàng khoét một vòng tròn trên vách rồi cắt đứt ổ khóa. Cô lặng yên mở cửa, khẽ khàng bước ra ngoài.

Cô căn bản không tin vào những gì gã Thiếu tá Người máy kia nói. Nếu như lần này, mục đích chính của bọn chúng là giết chết tất cả phụ nữ mang thai ở căn cứ này thì chắc chắn chúng sẽ chẳng để cho bất cứ người nào sống sót. E rằng ban nãy chỉ là kế hoãn binh, một khi xác định Hình Kỳ Lân không biết gì về hành động lần này, hẳn sẽ quay lại giết cô ngay lập tức. Cô phải chạy trốn!

Kể từ lúc rơi vào tay giặc đến giờ, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự tàn nhẫn vô tình của đám người máy. Bọn chúng chưa từng vô duyên vô cớ tàn sát một ai, điều này đã khiến cho loài người cảm thấy yên tâm với hiện trạng, phục tùng kẻ thống trị hùng mạnh mà tử tế này. Nhưng mới vừa rồi nghe được giọng điệu lạnh lùng, tàn nhẫn của tên người máy kia, Tô Di thực sự cảm thấy hãi hùng. Chỉ vì không muốn lãng phí tài nguyên mà chúng sẵn sàng tiêu diệt, không để cho bất kỳ đứa trẻ nào được chào đời. Không biết ở những tinh cầu khác, bọn chúng đã tiến hành kế hoạch kinh khủng này hay chưa. Thậm chí, việc này còn chứng tỏ chủng tộc Người máy không hề có ý định chung sống hòa bình lâu dài và ổn định với loài người. Nếu như không có thể hệ kế tiếp thì chẳng phải loài người sẽ bị diệt vong sao?

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Thấy phía trước có bóng người máy đang di chuyển trên hành lang, cô liền lách mình vào phòng khám ở bên cạnh. Có lẽ tất cả phụ nữ mang thai đều bị nhốt trong khu nội trú, tầng này tập trung các phòng khám bệnh nên rất vắng vẻ, yên tĩnh không một bóng người. Tô Di lén lút đi được khoảng mười phút nhưng càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Bốn phía đều là người máy canh gác, cô căn bản không có cách nào trốn thoát!

Cô quyết định thử vận may của mình.

Lúc giết chết được tên người máy đầu tiên, có thể nói Tô Di cực kỳ may mắn. Bên ngoài phòng Đông y của bệnh viện, một tên người máy đang ngơ ngác ngẩng đầu nhìn những tủ thuốc chất đống trên vách tường,

chăm chú đến nỗi ngay cả khi Tô Di tiến lại gần, hắn cũng không phát hiện ra. Tô Di cầm thẳng con dao vào cổ hắn, còn chém đứt cánh tay súng của hắn, nhưng đáng tiếc là khi hắn chết, tay súng này cũng không thể dùng được. Dự định cướp vũ khí thất bại. Phải chạy từ này đến giờ khiến Tô Di thở hồng hộc, đang định kéo hắn vào trong phòng, ngẩng đầu nhìn về phía cuối dãy hành lang chợt thấy hai tên người máy đang cảnh giác giờ súng lên rồi lao nhanh về phía mình.

Tô Di bỏ chạy! Nhưng vì bụng bầu quá to nên cô không thể chạy nhanh được. Tiếng bước chân đuổi theo càng lúc càng gần, cô sợ muốn chết, sợ bọn chúng thực sự sẽ nổ súng. Cô ngẩng đầu, chợt nhìn thấy phòng chụp X-quang, hy vọng người máy sợ tia X-quang thì may ra cô có thể trốn thoát được. Tô Di vội vã kéo cánh cửa sắt nặng nề ra rồi chui vào trong. Cô đứng dựa sát vào góc tường, trong đầu không ngừng nghĩ tới tình huống nếu như người máy xông vào thì biện pháp lấy Trung tướng Kỳ Lâm ra làm bia đỡ đạn liệu có còn hiệu nghiệm nữa không? Có chắc cô sẽ giết chết được cả hai tên ngay phút đầu tiên khi chúng xông vào không? Nếu như đến tận phút cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được đứa con bé bỏng này, cô biết phải làm sao đây?

Trong đầu rối như tơ vò, cô nắm chặt con dao, nước mắt bắt đầu chảy xuống. Cô thầm tự khinh bỉ chính mình. Trải qua biết bao cuộc đại chiến mà giờ trước mặt chỉ có hai tên người máy cô đã khóc rồi ư? Từ lúc mang thai tới nay, tâm trạng bất ổn triền miên đã khiến cô khóc đủ rồi. Chẳng lẽ tâm hồn của phụ nữ mang thai lại thực sự yếu đuối đến vậy?

Đang mải suy nghĩ, cô chợt nhận thấy tiếng bước chân của người máy không hướng về bên này. Cô thầm cảm thấy vui sướng, có lẽ bọn chúng thực sự không biết cô đang ẩn nấp ở đây. Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu xoay người lại, ngay lập tức ngăn ra.

Đó là một người đàn ông khoác trên người chiếc áo sơ mi đen của Lính đánh thuê, ngồi trên bàn chụp X-quang đang nhìn cô chằm chằm. Vóc người anh ta rất cao to, không được xem là quá điển trai nhưng đường nét trên khuôn mặt lại khá rõ ràng, ngũ quan tuấn lãng, toát lên vẻ lạnh lùng, cứng cỏi. Hai chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi để mở, lộ ra một mảng cơ ngực rắn chắc màu đồng. Anh ta nhìn Tô Di với ánh mắt thâm trầm.

Tô Di chỉ cảm thấy anh ta có vẻ quen mắt nhưng nhất thời không nhớ nổi trong đám lính đánh thuê có người nào như thế này không. Nhưng nếu là người có khí chất phi phàm như vậy, nếu đã gặp một lần thì chắc chắn cô sẽ không thể quên được. Nhưng dù sao anh ta cũng là con người, cô đã có người trợ giúp rồi! Lại còn là một quân nhân nữa chứ! Tô Di thấy bên cạnh anh ta cũng không có vũ khí, liền một tay che bụng, tiến lên trước một bước. “Anh là ai? Sao anh lại ở đây?”

Không ngờ câu hỏi rất đỗi bình thường này lại khiến người đàn ông đó nhíu mày, suy nghĩ một hồi, sau đó, chân mày anh ta mới dần ra, nói: “Tôi là Thượng úy Lâm Tề, mấy ngày trước bị thương trong lúc luyện tập phi hành.”

Tô Di thầm thở phào, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài có rất nhiều phụ nữ mang thai bị người máy bắt giữ, anh có thể giúp tôi không?”

Lâm Tề hơi sững sờ, hỏi: “Cô định làm gì?”

Tô Di nhất thời nản lòng, nói: “Tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách nào. Tôi không mang theo vũ khí.”

Lâm Tề nhìn cô, tựa hồ không có gì để nói.

Đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tô Di kinh hãi, nói với Lâm Tề: “Mau nấp đi!” Sau đó, cô nhanh chóng vọt tới phía sau chiếc máy chụp X-quang cao cao bên trái. Không gian ở nơi này khá chật hẹp, nếu có gã người máy nào xông vào, cô chắc chắn mình sẽ giết được một tên...

Chờ một chút! Lâm Tề! Tại sao anh ta không trốn?

Tô Di cẩn thận, ló đầu ra thăm dò, chỉ thấy Lâm Tề vẫn ngồi nguyên tại chỗ, hai tay giơ lên cao, ngơ ngác nhìn xung quanh, bộ dạng giống như đang nằm mơ. Người này... trong lúc chiến đấu đã bị thương ở đâu sao?

Ngay cả bản thân mình, Tô Di còn không lo xong, nên chỉ có thể để mặc anh ta như vậy.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Ngoài cửa vang lên vài tiếng súng chát chúa, ánh lửa như những tia chớp, lấp lóe qua khe cửa. Trong nháy mắt, Lâm Tề như mãnh hổ đang say ngủ đột nhiên tỉnh giấc, anh ta xoay người, nấp phía sau chiếc bàn, tránh thoát được làn đạn như mưa đông gió giạt đang ập tới. Có hai tên người máy sải bước đi vào, đôi con người đồ ngầu sáng lấp lánh. Lâm Tề hành động nhanh như điện xẹt, xông thẳng lên phía trước, hai cánh tay như chiếc kim sắt, kiềm chặt hai cánh tay súng của hai tên người máy. Sau đó, anh ta thừa thắng xông lên, tóm chặt hai cái đầu, đập mạnh vào nhau. Tiếng kim loại vỡ giòn giã vang lên, hai tên người máy ngã gục xuống đất! Bọn chúng đã bị Lâm Tề giết chết!

Tô Di kinh ngạc, không thốt nên lời. Người này thực sự quá lợi hại! E rằng, anh ta còn liều mạng hơn cả Mạnh Hi Tông. Tô Di chưa kịp bước ra, Lâm Tề đã đột nhiên giơ tay lên ôm lấy đầu mình, cả người lão đảo, thoáng chốc ngã lộn ra đất. Tô Di vội vã bước lại gần, thấy thân hình cao lớn của anh ta giống hệt một con thú mới sinh, cuộn mình dưới mặt đất, không ngừng run rẩy, sắc mặt tái mét, đôi mắt đau đớn nhắm chặt lại. Tô Di nắm lấy bàn tay lạnh như băng của anh ta, dịu giọng hỏi: “Anh sao vậy? Cố gắng chịu một chút!”

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Tô Di, Lâm Tề gần như lập tức nắm chặt lấy tay cô. Anh ta dùng sức quá mạnh khiến Tô Di bị đau, suýt chút nữa đã hét lên. Đau quá, tay người này như được làm bằng thép vậy. Mà khi Tô Di đưa tay lên lau mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt anh ta, dường như anh ta bị kích thích bởi cảm giác mềm mại đó, khẽ run lên, há miệng cắn vào tay cô. Tô Di đau đớn thét lên, luống cuống chân tay, vớ lấy cái đầu người máy nằm chổng chơ bên cạnh chân mình, dốc sức đập mạnh vào đầu Lâm Tề. Sau một tiếng “bốp”, máu tươi từ trên đầu anh ta chậm rãi chảy xuống, anh ta đột nhiên giãy giụa, tay và miệng thả lỏng, rốt cuộc Tô Di cũng thoát được ra.

Cổ tay Tô Di đã tím bầm, trên cánh tay vẫn còn dấu răng ngậm sâu, máu không ngừng rỉ ra, đau đến mức cô phải khẽ thở dốc. Nhưng Lâm Tề lại bình tĩnh đến kỳ lạ, ánh mắt cũng vô cùng trấn tĩnh. Anh ta nhìn cô đau đến mức nhăn nhó mặt mày, đột nhiên bật cười. Nụ cười này hết sức quái dị, Tô Di cảnh giác đứng lên, lùi về phía sau hai bước. Anh ta cũng đứng lên, không chút chậm trễ, bước từng bước đến gần Tô Di.

“Ngọt.” Anh ta nhìn cô chăm chăm. “Tại sao lại ngọt như vậy?”

“Cái gì ngọt?” Cô run giọng hỏi.

“Máu của cô.” Ánh mắt của anh ta chợt trượt xuống vết máu trên cánh tay cô. “Rốt cuộc cô là ai?”

Tô Di mới là người nên hỏi câu đó mới đúng! Cô giận dữ nói: “Anh bị điên à? Là đàn ông thì hãy giúp tôi cứu người, đừng lên cơn điên nữa!”

Lâm Tề im lặng giây lát rồi đáp: “Được! Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Di ngắn gọn kể lại tình hình bên ngoài, sau đó lại nói: “Hành động lần này của Người máy thực sự quá ngu xuẩn! Chỉ cần tin tức này bị truyền đi thì còn con người nào muốn bán mạng cho Người máy nữa! Cho dù có sợ chết đến mấy thì cũng phải phản kháng! Người máy vốn không có người thân, bạn bè, sao có thể hiểu được nỗi đau khổ khi cốt nhục bị chia lìa như loài người cơ chứ!”

Lâm Tề gật gù. “Hành động này đúng là không cần thiết... Nhưng nếu như không còn người nào sống sót thì tin tức sao có thể truyền đi được?”

Tô Di quan sát anh ta. “Có thể chúng ta không cứu được những người khác, nhưng có hai chúng ta làm nhân chứng, ít nhất cũng phải truyền tin tức này ra ngoài. Lâm Tề, bản lĩnh của anh hơn tôi, chắc là tôi không trốn thoát được. Tôi sẽ làm mọi cách để giúp anh ra khỏi đây, nếu như tôi chết, xin anh hãy nói cho loài người ở bên ngoài biết Người máy tàn ác như thế nào.”

Lâm Tề lại nhìn cô. “Cô không sợ chết à?”

Tô Di hỏi ngược lại: “Anh có sợ không?”

Lâm Tề nở nụ cười. “Không sợ!”

“Chúng ta đi thôi!” Tô Di nói: “E rằng tiếng súng ban nãy sẽ nhanh chóng kéo bọn người máy đến đây.” Kỳ quái, đáng lẽ lúc này bọn người máy phải xông tới rồi chứ?

Lâm Tề gạt đầu, kéo cánh cửa nặng nề, đi ra ngoài. Tô Di đi theo phía sau anh ta. Vừa bước ra khỏi cửa, cô lập tức sững sờ... Có ít nhất hơn hai mươi người máy đồng loạt đứng ở lối đi. Bọn chúng giơ cao cánh tay súng, nhắm thẳng vào hai người. Mà tên Thiếu tá chịu trách nhiệm hành động lần này đứng giữa đám người máy, đôi mắt đỏ ngầu lóe sáng, trầm mặc không nói một lời.

“Bắn!” Tên Thiếu tá lạnh lùng ra lệnh.

“Nếu như các người nổ súng...” Tô Di run giọng mở miệng, tên Thiếu tá liền vung tay, ngăn cản bọn thuộc hạ. Tô Di lẳng lặng kề dao vào cổ Lâm Tề, chậm rãi nói: “Tôi sẽ giết hẳn ngay lập tức.”

Tên Thiếu tá rõ ràng tỏ ra hơi do dự, không nhìn Tô Di nữa mà quay sang Lâm Tề. Lâm Tề bỗng nhiên bật cười thành tiếng. “Thiếu tá, cho quân lính rời khỏi đây mau!”

Tên Thiếu tá nhanh chóng chào theo nghi thức quân đội, bọn người máy liền chậm chạp rời đi. Lúc này, chỉ còn lại ba người, Lâm Tề, Tô Di và tên Thiếu tá. Trong lòng Tô Di sớm đã rối như tơ vò nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh để tay mình thôi không run rẩy, kề sát lưỡi dao vào cổ Lâm Tề. Đường như Lâm Tề không thêm để tâm tới tình cảnh của mình lúc này, anh ta nghiêng đầu nhìn Tô Di, đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhìn cô chằm chằm. “Cô gái, sao cô lại biết tôi là người máy?”

Tô Di không trả lời câu hỏi của anh ta mà nói: “Thả tất cả thai phụ ra, nếu không, tôi sẽ giết anh!”

Lâm Tề gạt đầu, trực tiếp nói với tên Thiếu tá: “Giết hết tất cả. Lập tức chấp hành!”

Tô Di vô cùng sợ hãi, mảnh dao trên tay cô cứa một đường, máu trên chiếc cổ màu đồng của anh ta từ từ rỉ ra. “Anh nghĩ là tôi không dám giết anh ư?”

Lâm Tề cúi đầu nhìn cô. “Tôi đã nói rồi... Tôi không sợ chết!” Anh ta quay đầu, nhìn về phía tên Thiếu tá vẫn còn đang đứng yên tại chỗ. “Muốn tôi phải nói lại lần nữa sao?”

Cơ thể kim loại của tên Thiếu tá nhất thời trở nên cứng nhắc. “Vâng, thưa Ngài chỉ huy!”

Trong lòng Tô Di chấn động kịch liệt. Cô cứ tưởng rằng Lâm Tề cùng lắm cũng chỉ là một trong những tướng lĩnh cấp cao của Người máy, bởi vì hành động và lời nói của anh ta khác hẳn với những gã người máy bình thường và cũng bởi ánh mắt và vẻ mặt anh ta toát ra khí chất tương tự Hình Kỳ Lân. Thế nên, vừa rồi cô mới đánh cuộc mà uy hiếp Lâm Tề. Thế mà cô đã lầm tưởng anh ta là con người. Khi thấy anh ta xuất hiện ở đây, năng lực chiến đấu lại mạnh như vậy, cô nghĩ anh ta nhất định phải là một nhân vật khó lường, có lẽ là một kẻ phản bội Nhân loại cũng nên. Uy hiếp anh ta, xem ra cũng có chút hy vọng. Nhưng cô không ngờ, anh ta lại là Sĩ quan chỉ huy Hình Nghị? Không phải cơ thể hẳn đều là kim loại sao? Sao lại có hình dáng của con người? Vậy là hẳn cũng mô phỏng theo lính đánh thuê Lâm Tề ư? Tại sao? Tại sao hẳn lại ở chỗ này?

Tô Di bỗng nhiên mở miệng nói: “Thì ra anh là Sĩ quan chỉ huy. Tôi cứ nghĩ anh chỉ là một người máy bình thường.”

Hình Nghị lại hỏi thêm lần nữa: “Sao cô lại nhận ra được?”

Tô Di nhớ đến những lời Mạnh Hi Tông từng nói, đáp: “Chẳng lẽ anh không biết sao, trên người các anh có một mùi đặc trưng...”

“Xoẹt” một tiếng, cơ thể Hình Nghị trong nháy mắt giống như bị điện giật, trở nên nghiêng ngả, cũng không hề né tránh nhát dao của Tô Di. Tô Di ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của hắn. Hắn bỗng nhiên giơ tay lên, một tay túm lấy cổ của Tô Di, một tay che vết thương sâu cả tấc trên cổ mình, sắc mặt vô cùng lo lắng. Tô Di không chút chậm trễ, giơ tay chém thêm một nhát nữa, chặt đứt một cánh tay của hắn. Hình Nghị mặt biến sắc, cánh tay đang túm cổ cô buông ra, đỡ lấy bên cổ tay đã đứt lìa của mình, khụy xuống đất!

Bản lĩnh của hắn vốn khá như vậy, Tô Di đánh lén được chỉ là may mắn mà thôi. Một là do đang nói chuyện khiến hắn phân tâm, hai là bất ngờ tấn công vào chỗ hiểm của hắn, ba là trong tay cô có thứ vũ khí vô cùng lợi hại. Nhưng bây giờ, cho dù thế nào cô cũng không dám tiến lên, bởi thêm cho hắn một nhát dao nữa mà chỉ xoay người bỏ chạy. Tuy nhiên, cả bệnh viện này đều là người máy, cô có thể trốn đi đâu được

đây? Cô không biết liệu Hình Nghị đã chết hay chưa? Nếu như cơ thể con người mô phỏng bị giết chết thì cơ thể người máy có sống tiếp được không?

Cô giống hệt một mũi tên lao vun vút trên dây hành lang, vừa sợ Hình Nghị đuổi theo, vừa sợ gặp phải những tên người máy khác. Đúng lúc này, hàng loạt tiếng súng chát chúa vang lên, dày đặc tựa sấm vang chớp giật. Trong nháy mắt, toàn thân cô cứng ngắc. Người máy đã xuống tay giết người rồi sao?

Cô đã sức cùng lực kiệt, ngược nhìn những ngọn đèn sáng choang trên dây hành lang, cảm thấy bức tường trắng toát bao quanh bốn phía chỉ khiến người ta cảm thấy thực sự khó thở. Dường như cô có thể cảm nhận được, sau mỗi bức tường kia, máu tươi của vô số phụ nữ và trẻ con như những đóa hoa đang không ngừng nở rộ thành từng mảng lớn.

71. Chương 72: Cứu Viện

Hình Nghị mô phỏng theo Lâm Tề, không phải là hẳn cảm thấy hứng thú với con người mà chỉ vì tiện lợi mà thôi.

Năm đó, nền văn minh Người máy đệ nhất xảy ra một cuộc đại chiến, những chủng tộc ở các tinh hệ khác liên quân với nhau, thừa dịp tràn vào tấn công, nhanh chóng tiêu diệt Đế quốc vĩ đại. Khi đó, hẳn thân là danh tướng, có thể dẫn dắt hạm đội của mình trốn thoát khỏi sự truy sát của liên quân, không phải chỉ dựa vào khả năng chiến đấu.

Hắn nhảy cảm mà cương nghị, quyết đoán, làm việc gì cũng suy xét cẩn trọng. Cho tới tận lúc này, hắn chưa từng coi thường bất kỳ chủng tộc nào. Cho dù trong mắt hắn, loài người có yếu ớt thế nào đi chăng nữa thì sau khi chiếm lĩnh được rồi, hắn cũng sẽ xâm nhập, tìm hiểu nền văn hóa, tư tưởng của họ. Hắn cho rằng như vậy mới có thể thống trị được một cách toàn diện và hiệu quả. Hắn cũng cho rằng những lời mà Hình Kỳ Lân nói trước đó chỉ là những điều vớ vẩn. Hắn cảm thấy mình chẳng có chút hứng thú nào đối với Nhân loại, những có một thân thể con người đúng là thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngày gặp phải Tô Di, vừa khéo hắn nhận được lời mời của Thiếu tá Doris, thủ lĩnh đội quân đóng giữ tại thành phố Tự Do, bày tỏ muốn cho hắn xem “Thành quả của sự linh hoạt trong công cuộc loại bỏ những dư thừa tại xã hội thực dân”, bên cạnh đó, sở nghiên cứu cũng đã sàng lọc được một mẫu cơ thể con người tốt nhất để thực hiện kỹ thuật cộng sinh dung hợp cho hắn. Đó chính là Lâm Tề, vừa hay cũng đang ở bệnh viện Đệ nhất của thành phố Tự Do. Vì vậy, sau khi đến bệnh viện này, hắn không trực tiếp đi kiểm tra công việc của Thiếu tá Doris mà tiến hành hoàn thành việc mô phỏng Lâm Tề trước.

Kỹ thuật cộng sinh dung hợp có hai loại: một là phục chế, hai là mô phỏng.

Phục chế rất đơn giản, giống như việc Hình Thương đã làm năm đó, lợi dụng tài nguyên hữu cơ để tạo ra cơ thể con người, sau đó, gắn chip của người máy vào. Người như thế sẽ không bao giờ già, chết hay biến đổi, chỉ cần tiến hành tu sửa thân thể định kỳ là được. Mặc dù rất giống với con người nhưng bản chất thì vẫn là “giả”.

Còn mô phỏng thì phức tạp hơn nhiều.

Mô phỏng gần giống với bản sao, nhưng lại vượt trội hơn cả bản sao. Nội dung mô phỏng không chỉ bao gồm thân thể và gen của loài người mà còn cả tính cách và ký ức của người được mô phỏng. Vứt bỏ hình thức cấy chip cấp thấp, lấy việc dung hợp tinh thể năng lượng cao đặt vào trong cơ thể con người để thay thế công năng của chip điện tử. Loại kỹ thuật này được khai phá bởi quân tiên phong của đội người máy viễn chinh, thường được sử dụng cho các sĩ quan cấp cao mạnh nhất hoặc những người trực thuộc Vương tộc. Những người máy này một khi bị nền văn minh nơi đó phát hiện thì đều phải trả một cái giá rất lớn. Thế nên, viện nghiên cứu mới khai phá ra kỹ thuật mô phỏng để đội người máy tiên phong đến nơi đó trước, có thể “ngủ say” trong cơ thể con người trong vòng vài năm, an toàn sống sót cho đến khi tiến hành giai đoạn tiếp theo. Cho dù cơ thể có không may chết đi thì chương trình đã được thiết lập sẵn cũng sẽ làm ý thức thức tỉnh, tìm kiếm đối tượng mô phỏng mới.

Bây giờ, Hình Nghị đã có cơ thể và ký ức của Lâm Tề, lại có cả năng lượng tinh thể của bản thân. Nhưng vì không cần phải viết trình tự không chế ẩn nấp như Hình Kỳ Lân năm đó nên phong cách biểu hiện ra trên

cơ thể con người vẫn thuộc về Hình Nghị, đồng thời, trong người còn có năng lượng tinh thể của chính hắn. Nhưng giờ khắc này, cột sống của Hình Nghị gần như đã bị chặt đứt, một cánh tay cũng đứt lìa. Nhiều năm qua, hắn chưa từng bị thương nặng đến vậy. Hơn nữa, trước kia, mỗi khi bị thương, hắn cũng không cảm nhận được gì. Nhưng bây giờ, ý thức của hắn vẫn còn trong cơ thể máu thịt này, cảm giác truyền đến thật rõ ràng, khiến hắn cảm nhận được sự đau đớn đến chết đi sống lại trước nay chưa từng có.

Mà hắn cũng nhớ rất rõ dung mạo của người phụ nữ đã khiến mình bị trọng thương kia. Biểu hiện của cô hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Đầu tiên, cô xuất hiện ở khu vực cách ly đã đủ khiến hắn kinh ngạc rồi. Khi hắn vừa tỉnh dậy, chưa thích ứng được với cơ thể mới, cô lại hiền dịu tới trấn an hắn. Sau đó, thậm chí còn sát son thề thốt, chấp nhận hy sinh để hắn trốn thoát ra ngoài báo tin. Nhưng đó chỉ là đóng giả mà thôi, khi phát hiện ra thân phận người máy của hắn, cô lại ra tay một cách tàn nhẫn, một dao muốn chặt đứt cổ và tay hắn. Nếu như trong cơ thể không phải có năng lượng tinh thể duy trì sự sống thì chắc bây giờ, hắn đã “tắt thở” rồi. Nghĩ tới đây, Hình Nghị chậm rãi đứng lên. Thiếu tá Doris vừa mới vội vã chạy đến cửa, thấy hắn trọng thương như thế, nhất thời cũng không biết phải làm thế nào. Hắn lại không thêm bận tâm vì biết năng lượng tinh thể rất mạnh mẽ, thương tích này sẽ nhanh chóng lành lại thôi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn nhìn về phía Thiếu tá Doris.

Tên Thiếu tá trực tiếp quản lý thành phố Tự Do tựa như cũng đã học được một ít thói quen của con người, do dự một lát rồi mới nói: “Ngài chỉ huy, quân phản kháng của loài người đã tấn công vào bệnh viện.”

Tô Di không ngờ mình lại có thể dễ dàng chạy thẳng ra ngoài phòng khám bệnh mà không gặp bất cứ trở ngại nào như thế. Khi cô nhìn xuống dưới lầu thì thấy một đồng thi thể vỡ vụn của người máy, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy dữ dội. Giờ cô mới hiểu được hàng loạt tiếng súng chĩa chất ban này không phải nhằm vào những thai phụ mà là quân phản kháng của loài người đã bắt đầu tấn công.

Trái tim cô thoát cái đã nhảy lên tận cổ họng, ngẩng đầu nhìn trời, đã gần xế chiều, cô vừa kích động lại vừa căng thẳng. Là anh sao? Là anh đã dẫn người tới cứu mình sao? Nhưng cô lại không hy vọng đó là anh! Thành phố Tự Do là trung tâm đóng quân của người máy, năng lực chiến đấu của loài người lại kém xa như vậy. Nếu quân phản kháng xâm nhập vào nơi này, chỉ e là hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi!

Tiếng súng nổ lại lần nữa vang lên. Cô vội vã nấp sau cánh cửa lớn của khu khám bệnh. Phía trước có tiếng súng nổ, phía sau có truy binh. Trong lúc nhất thời, cô chẳng còn đường nào để đi. Bỗng nhiên, ở cửa khu nội trú đối diện có một toán đàn ông mặc áo đen lao ra. Sau đó là một đoàn thai phụ hỗn loạn chạy theo. Đám đàn ông giơ súng, nhằm về phía trước và phía trên đầu để đề phòng. Tô Di vốn còn hơi chần chừ, nhưng qua vài phút, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lao nhanh ra khỏi cửa lớn thì ánh mắt không thể rời đi được nữa, nhắc chân chạy về phía anh.

Cũng như những người đàn ông khác, người đó trên mặt bôi thuốc màu, không thấy rõ tướng mạo. Anh cầm súng, đứng giữa đám người, hầu như mỗi thai phụ bước qua bên cạnh, anh cũng đều dõi mắt quan sát hoặc trực tiếp kéo qua nhìn cho kĩ. Hành động của anh lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, ai cũng nhìn ra được vẻ lo lắng và thất vọng của anh. Giờ phút này, anh đâu còn là Ngài chỉ huy cao cao tại thượng, đâu còn là người đàn ông mạnh mẽ quyết đoán nữa. Anh chống đỡ cơ thể suy yếu, liều lĩnh chạy tới nơi này, tuyệt vọng tìm tung tích của cô. So với những ngày trước, bộ dạng của anh bây giờ càng khiến cô tan nát cõi lòng.

Cô chạy không được nhanh, sức lực cũng sắp cạn kiệt. Khi cô đến phía sau lưng anh, anh như có thần giao cách cảm vậy, đột nhiên xoay người lại, ánh sáng rực rỡ khiến gương mặt anh càng rõ ràng, sắc nét, đôi mắt đen láy tựa như được một ngọn lửa thấp sáng. Anh dang rộng hai tay, lập tức kéo cô lại gần, ôm chặt lấy. Vòng tay kiên cố mà ấm áp này đã ôm cô biết bao lần, nhưng duy nhất lần này, ôm nhau trong tình cảnh buồn vui lẫn lộn, khiến cô nghĩ mà càng sợ hãi nhiều hơn. Cô sợ mất anh, càng sợ anh sẽ mất đi chính mình!

“Em vẫn ổn chứ?” Giọng nói của anh có chút nghèn nghẹn, ánh mắt thận trọng quan sát cô, tựa hồ không bỏ qua bất cứ sự biến đổi nào trên gương mặt cô.

“Em không sao.” Cô chợt nhớ đến tình thế trước mắt, nôn nóng nói: “Sao anh lại đến đây?” Công khai phản kháng vội vàng như vậy, chẳng khác nào tự tử bằng xăng dầu đốt mình.

Anh bình tĩnh liếc nhìn cô rồi quay sang nói với những người bên cạnh: “Rút lui!”

Anh vừa dứt lời, một làn đạn mãnh liệt tựa như mưa rơi trút cả vào đám người. Cùng với tiếng thét chói tai vang lên không ngớt là sự hoảng loạn và máu tươi tuôn trào như sông.

“Đội Một, dẫn các cô ấy rút lui. Đội Hai, đội Ba bắn yểm trợ!” Giọng nói của Mạnh Hi Tông vô cùng kiên quyết và cứng rắn. Anh nhanh tay kéo Tô Di vào một góc tường, nâng súng hướng về phía tầng thượng của tòa nhà, bắn càn quét.

“Đi mau!” Anh quát lên mà không hề quay đầu nhìn lại.

Nhưng Tô Di đời nào chịu nghe lời anh, cô nhanh chóng rút một khẩu súng giắt bên hông anh, nhắm vào đầu người máy qua cửa kính thủy tinh rồi vội vã bóp cò.

Khoan đã!

Cô thắm hít sâu một hơi.

Trên nóc tầng thứ mười của tòa nhà, rõ ràng có hai bóng người đang đứng. Một gã có cơ thể kim loại sáng lấp lánh, một gã thì cao to, tướng mạo tuấn lãng, dưới cổ vẫn còn vết máu đỏ thẫm, cả người đầm máu, đứng phía trước tên người máy.

Hình Nghi!

Quả nhiên hắn vẫn chưa chết. Không biết tại sao, cách xa như vậy nhưng Tô Di lại gần như có thể cảm nhận được trên mặt hắn rõ ràng có nét cười nồng đậm. Cô giơ súng lên bắn liên tiếp, động tác hết sức dứt khoát và liên mạch. Song, hai người trên nóc toàn nhà lại phản ứng cực nhanh, thoáng chốc đã lùi về phía sau, không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đi mau!” Mạnh Hi Tông kéo Tô Di, hai người chạy theo đoàn người ra khỏi cổng bệnh viện.

Trên đường vô cùng vắng vẻ, sau những cánh cửa sổ đóng chặt cũng có vài người lo lắng hỏi thăm. Tô Di lao ra theo Mạnh Hi Tông, lập tức có người đàn ông trung niên đứng ở góc đường, chẳng nói chẳng rằng, liền dẫn họ vào một tiệm bán quần áo gần đó. Tô Di thấy những người phụ nữ mang thai được một vài em học sinh dẫn đường, chạy về một hướng khác. Còn nhóm quân nhân trẻ tuổi của Mạnh Hi Tông lại nhanh chóng chạy về hướng ngược lại.

Mạnh Hi Tông và Tô Di theo người đàn ông trung niên kia, từ cửa sau cửa tiệm, đi qua vài con hẻm nhỏ đến một căn nhà hoang, thay quần áo, lau rửa mặt mũi rồi lại rời khỏi căn nhà theo lối cửa sau, ở cửa đã có một chiếc xe chờ sẵn. Hai người lên xe, đi đến cảng không gian. Mạnh Hi Tông xuất trình giấy thông hành, hai người liền lên một chiếc Báo Săn. Điều khiển Báo Săn là một người lính đánh thuê, anh ta gật đầu với Mạnh Hi Tông.

“Em yên tâm!” Đôi mắt đen láy của Mạnh Hi Tông ánh lên vẻ sắc bén. “Bọn họ đã được đưa đến quảng trường trung tâm của thành phố Tự Do rồi!”

“Hả?”

“Nơi đó đã được sắp xếp một cuộc biểu tình...” Anh cẩn thận đỡ cô ngồi lên sofa. “Cho dù là Người máy thì cũng không muốn đối mặt với việc cả tinh cầu bãi công. Tối hôm nay, ở những tinh cầu khác cũng xảy ra một loạt sự việc còn có sức ảnh hưởng lớn mạnh mẽ hơn cả việc bắt nhốt thai phụ này. Em hiểu không?”

Cuối cùng, Tô Di cũng đã hiểu.

Hiện giờ còn quá sớm để phát động phản công toàn diện, như thế chỉ thương vong nhiều hơn mà thôi. Nhưng anh và những người khác không thể trở mắt nhìn các cô đi vào chỗ chết, thế nên mới buộc phải gấp gáp hành động. Sự thu xếp mà anh nói này đương nhiên là càng loạn càng tốt. Các cô hiển nhiên cũng được an toàn.

“Nhưng các anh giết chết nhiều người máy như vậy, liệu có gặp nguy hiểm gì không?”

“Em yên tâm đi.” Mạnh Hi Tông vuốt má cô. “Trừ em ra, không ai có thể nhận ra anh.”

Nỗi lo lắng trong lòng Tô Di vẫn chưa thể rũ bỏ được. Cô biết hành động hôm nay hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của Mạnh Hi Tông. Muốn Người máy không truy cứu, e rằng không thể! Sao Người máy lại không biết Mạnh Hi Tông chính là nhân vật chủ chốt tuyệt đối quan trọng của loài người kia chứ?

Đêm nay, vợ chồng họ lặng lẽ ôm nhau, không muốn rời xa. Còn tại quảng trường trung tâm của thành phố Tự Do phía Bắc bán cầu, đèn đuốc lại sáng trưng cả đêm. Hình Nghị đứng trên tầng cao nhất của căn biệt thự, nhìn mấy vạn người nhốn nháo phía dưới. Đứng bên trái hắn là Hình Kỳ Lân, còn bên phải là Thiếu tá Doris.

“Thiếu tá, hành động của anh thật sai lầm!” Hắn trầm giọng nói.

Doris nhìn bóng lưng của hắn. “Không, thưa Ngài chỉ huy! Nếu quân phản kháng của loài người không nhận được tin tức, chuyện ngày hôm nay căn bản sẽ không thể xảy ra.”

Hình Nghị cup mắt. Mặc dù người máy cảnh vệ vác súng canh giữ bốn phía nhưng dưới quảng trường, quần chúng vẫn kích động như cũ, lớn tiếng gào thét đòi trừng phạt kẻ giết người. Những thai phụ tử vong do dính đạn lạc trong trận xung đột chiều nay được đặt nằm ngay giữa quảng trường, bên cạnh thi thể thấp đầy những ngọn nến sáng rực. Cho dù cách xa như vậy nhưng vẫn thoáng thoáng ngửi thấy mùi máu tươi lẫn trong không khí.

“Cái tôi nói ở đây không phải chỉ là việc làm lần này.” Hình Nghị nói: “Có thể trên phương diện quân sự, chúng ta chiến thắng chủng tộc này thật, nhưng cái chúng ta cần là thực sự thống trị được bọn chúng, để bọn chúng chịu tình nguyện khai thác tài nguyên và cung cấp sức lao động lâu dài cho chúng ta, nhất định phải khiến cả thể xác và linh hồn của bọn chúng thuần phục chủng tộc chúng ta một cách triệt để. Dân số Loài người nhiều gấp vạn lần Người máy, nếu như không thể duy trì được cục diện ổn định, cuộc sống của chúng ta cũng sẽ chẳng dễ chịu gì đâu. So với giải quyết nhân khẩu dư thừa thì việc ổn định xã hội và giành lấy sự phục tùng của loài người quan trọng hơn nhiều.”

Hình Kỳ Lân lạnh lùng liếc mắt nhìn Doris. “Cậu có thể nghĩ ra được biện pháp ngu xuẩn như vậy, thật khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác đây.”

Doris trầm mặc. Hình Nghị nói với Hình Kỳ Lân: “Giao hắn cho những con người ở dưới kia.”

Hình Kỳ Lân sững sốt, không ngờ Hình Nghị lại sẵn lòng giao nộp trợ thủ đắc lực nhất của mình để làm dịu lòng dân chúng. Doris bị cảnh vệ dẫn xuống. Hình Kỳ Lân nhìn Hình Nghị, nói: “Ngài chỉ huy, đó là một quyết định vô cùng chính xác.”

Hình Nghị mỉm cười, nói: “Loài người thích thưởng phạt rõ ràng. Cậu thay tôi truyền đạt tới bọn họ lời thanh minh đầu tiên: “Hành động lần này của Doris là hành vi mang tính cá nhân, hắn đã bị nghiêm phạt. Sau này, nếu như người máy có bất cứ hành vi nào sát hại loài người thì cũng đều phải chết giống như vậy. Nhưng loài người cũng không được khiêu khích hay chủ động tấn công người máy. Bất kể kẻ nào có ý đồ làm hại người máy, thì hắn và gia đình của mình sẽ phải trả cái giá thật đắt.”

Hình Kỳ Lân cảm thấy rung mình, lại nghe Hình Nghị nói tiếp: “Cậu đi bắt toàn bộ thành viên của quân phản động đã đột kích bệnh viện ngày hôm nay lại.”

Về mặt của Hình Kỳ Lân không thay đổi. “Tôi sẽ cố hết sức. Nhưng lúc đó, tôi không có mặt ở hiện trường, nghe nói bọn họ đều nguy trọng, số người tham gia lại nhiều như vậy, e rằng phải tốn rất nhiều thời gian thì mới tra ra được.”

Hình Nghị nhìn xoáy vào đôi mắt của Hình Kỳ Lân. “Kỳ Lân, có thể cách làm của Doris rất ngu xuẩn, nhưng thứ khiến tôi căm hận hơn cả là sự phản bội. Xế chiều ngày hôm nay, Doris đã gọi điện cho cậu, ngay sau đó, tại sao quân phản kháng lại phát hiện ra được mà đến, chắc cậu là người hiểu rõ hơn ai hết. Tôi cũng đã điều tra bản ghi chép truyền tin của cậu, cậu liên lạc với ai trên kênh mã hóa, còn cần tôi phải báo cáo cho bên quân pháp sao?”

Gương mặt màu đồng cổ của Hình Kỳ Lân trở nên âm trầm trong bóng tối mờ ảo, cuối cùng, hắn đành cắn răng nói: “Anh hai, em nợ Mạnh Hi Tông một mạng. Tuy Nhân loại và Người máy không cùng chủng tộc, thể nhưng chẳng lẽ công lao em phát hiện ra tinh hệ Vĩnh Hằng này không đủ để đổi lấy mạng sống của Mạnh Hi Tông sao?”

Hình Nghị bình tĩnh nhìn hắn, chỉ thấy mồ hôi rịn đầy trên trán Hình Kỳ Lân.

“Cậu sẽ bị hạ cấp xuống thành Thiếu tướng.” Hình Nghị nói: “Hắn vẫn phải chịu trách nhiệm về sự việc lần này. Lần này có thể tha mạng cho hắn, nhưng sẽ không bao giờ có lần sau nữa.”

Hình Kỳ Lân im lặng một hồi rồi đáp: “Được!”

Một lát sau, Hình Nghị lại nói: “Tôi cần một người phụ nữ.”

Tốt xấu gì thì Hình Kỳ Lân cũng đã giữ được mạng sống cho Mạnh Hi Tông, lúc này lại nghe thấy Hình Nghị nói cần một người phụ nữ, liền ngạc nhiên bật cười. “Là người phụ nữ như thế nào? Anh muốn bắt kỳ loại nào, em cũng sẽ kiếm được cho anh. Đổi sang cơ thể con người nên anh muốn thử một chút sao?”

“Không cần cậu nhúng tay vào.” Hình Nghị nhớ ra điều gì đó, cũng cười cười, nói: “Đội cảnh vệ của tôi vừa báo cáo, đã xác nhận được thân phận và vị trí của cô ấy rồi.”

72. Chương 73: Sinh Ly Tử Biệt

Khi Tô Di tỉnh lại, cô không khỏi cảm thấy bất an một cách kỳ lạ.

Mạnh Hi Tông đã rời khỏi nhà, tham gia huấn luyện quân đội, trong căn nhà vắng vẻ chỉ có một mình cô. Tối qua, bác sĩ đã lên lút đến nhà, dặn đi dặn lại rằng cô tuyệt đối không thể hoạt động mạnh một lần nào nữa. Cô và Mạnh Hi Tông đã bàn bạc và quyết định, nếu ban ngày xảy ra việc gì bất thường, cô sẽ trốn xuống dưới tầng hầm. Nhưng cô không ngờ, việc bất thường lại tới nhanh như vậy.

Hơn tám giờ sáng, cô vừa ăn sáng xong liền khóa trái cửa nhà và cánh cửa sắt của tầng hầm, nằm trên ghế dưới hầm, thiêu thiêu ngủ mất. Cô nằm mơ thấy con trai mình đã ra đời và được hơn một tuổi. Mạnh Hi Tông đang bế thằng bé, một nhà ba người cười đùa vui vẻ trên bãi cỏ dưới ánh mặt trời. Giấc mộng này quá đổi ngọt ngào, khi tỉnh dậy, khóe miệng cô vẫn cong cong một nụ cười chưa tan. Sau đó, cô nhìn thấy trần nhà màu xám quen thuộc và cả căn phòng quen thuộc. Nhưng cô tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây. Đây là buồng ngủ chính trong căn biệt thự của Mạnh Hi Tông ở thành phố Tự Do, hiện giờ đã là Tổng bộ chỉ huy của Người máy.

Cô hoảng sợ, kinh hãi ngồi bật dậy.

Đây thực sự... thực sự là căn phòng đó!

Theo phản xạ, cô đưa tay sờ khẩu súng giắt trong cặp váy dài – trống không! Lại sờ lên mảnh dao nhỏ bí mật giấu dưới lớp áo lót – cũng trống không!

Một nỗi bất an to lớn lập tức dâng lên trong lòng, đây rõ ràng là phòng ngủ trên tầng hai của tòa nhà đó, lúc kết hôn, chính cô đã lựa chọn nội thất trang trí. Cô nhanh chóng chạy về phía cửa phòng, mở ra. Ngoài cửa có những chấn song bằng kim loại. Có người đã lắp thêm một hàng song rắn chắc, còn canh phòng nghiêm ngặt ở ngoài cửa khiến căn phòng này biến thành một cái lồng giam.

Trong lòng Tô Di vô cùng hỗn loạn, cô hiểu rằng mình đã bị lãng lẽ bắt đi khi còn đang ngủ say. Cô cảm thấy vừa hoảng sợ vừa đau khổ. Khi Mạnh Hi Tông về đến nhà, không nhìn thấy mình, anh sẽ hoảng loạn tới mức nào? Cô sẽ không còn được gặp lại anh nữa sao? Có phải dù cho cô sống không thấy người, chết không thấy xác thì anh cũng đều không có cách nào biết được?

Nghĩ tới đây, sự không cam tâm mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Không, bất luận con đường phía trước có khó khăn nhường nào, cô đều phải tìm mọi cách, không tiếc bất cứ giá nào để có thể trở về bên anh.

Trong lòng bình tĩnh trở lại, Cô xoay người quay về phòng, ngồi xuống sofa. Sắc trời rất nhanh đã nhá nhem tối, hoàng hôn dần buông. Cô ngồi bên cửa sổ cũng được lắp những chấn song kim loại rắn chắc, ngẩn ngơ nhìn vườn hoa quen thuộc dưới sân đến thất thần. Lúc này, chắc hẳn Mạnh Hi Tông đã về đến nhà rồi. Cô cảm thấy đau buồn vô hạn. Rốt cuộc tại sao đối phương lại bắt cô tới đây? Là vì ở bệnh viện, cô đã khiến Hình Nghị bị trọng thương? Hay bọn chúng muốn dùng cô để uy hiếp Mạnh Hi Tông?

Cuối cùng, trên hành lang cũng vang lên tiếng bước chân chậm rãi, từ tốn. Tô Di chỉ cảm thấy cơ thể mình cũng lạnh toát theo từng tiếng động tới gần. Một thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa. Chấn song kim loại từ từ nâng lên rồi lại hạ xuống phía sau lưng hắn, hắn nhìn Tô Di với ánh mắt như đang suy tư điều gì đó rồi sai bước đi tới. Đó chính là Hình Nghị mang hình dáng con người mô phỏng theo Lâm Tề.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Hắn trầm giọng nói, trong mắt hiện lên ý cười khó hiểu.

“Anh bắt tôi tới đây là có mục đích gì?” Tô Di nhìn hắn chằm chằm. “Chuyện làm anh bị thương ở bệnh viện ngày hôm qua thực sự chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, tôi và chồng tôi cũng không muốn đối địch với anh.”

Về mặt Hình Nghị thâm trầm như nước, bước vài bước, tiến tới trước mặt cô. Hắn mặc quân phục màu bạc của Người máy, nhìn cô từ trên cao.

“Không, không liên quan gì tới chồng cô.” Hắn nhìn cô với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nở nụ cười, nói: “Thanh kiếm laser đâm trúng tôi năm đó đã bị tôi ném vào khoang biển áp, nghiền nát thành cám rồi. Một nghìn năm qua, cô là người đầu tiên khiến tôi bị thương, cô bảo tôi phải làm sao với cô đây?”

Tô Di nghe thấy thế thì hết hồn. nếu như hắn muốn tra tấn, trừng phạt cô thì cô cũng đành chịu thôi, còn nếu hắn muốn giết chết cô thì có lẽ đã giết từ lâu rồi. Hiện giờ lại nhốt cô trong căn phòng này, giọng điệu lại mờ ám như vậy càng khiến cô lo sợ hơn. Nhưng hắn là người máy kia mà! Hay mô phỏng theo Lâm Tề nên hắn cũng đã có cảm xúc của con người rồi?

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô không hề tỏ ra sợ hãi, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hình Nghị bỗng nhiên hít sâu một hơi, đôi mắt đen láy tối sầm lại. “Chìa tay ra đây!”

Tô Di biết, hiện giờ cô chỉ có một thân một mình, không phải là đối thủ của hắn. Cô không dám không thuận theo, chỉ đành đưa cánh tay trái về phía hắn. Bàn tay to màu đồng cổ lập tức tóm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, ánh sáng bạc chợt lóe lên ngay trước mắt cô, trên cánh tay lập tức nhói lên một cơn đau nhẹ. Cô không nhìn rõ động tác của hắn, giây tiếp theo, hắn đã gờ cánh tay rướm máu của cô lên, chậm rãi cúi xuống. Đầu lưỡi lạnh như băng nhẹ nhàng liếm vết thương trên cánh tay cô. Một cảm giác ngứa ngáy lại tê tê truyền đến, cô chợt rụt mạnh tay lại nhưng lại bị hắn nắm chặt hơn. Sau đó, môi lưỡi hắn dán chặt lên miệng vết thương, hút mạnh.

“Buông ra!” Cô vừa nóng ruột vừa giận dữ, gắng sức giãy giụa.

Gã người máy này đúng là một kẻ điên! Tại sao lại muốn hút máu cô chứ? Gã đâu phải là quỷ khát máu?

Sự kháng cự của cô khiến hắn bất giác ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái. Cánh tay còn lại dễ dàng chụp tới, kéo cả người cô vào trong vòm ngực rắn chắc của mình. Áp sát vào cơ thể hắn, Tô Di không dám động đậy. Toàn thân run rẩy, cô sợ, cô thực sự cảm thấy sợ!

Vài phút sau, Hình Nghị mới buông tay cô ra nhưng ôm ghì lấy người cô. Hắn cúi đầu, nhìn cô chăm chú, bàn tay kia bịt chặt lên vết thương của cô. Vì đó chỉ là vết thương nhỏ nên rất nhanh đã cầm được máu. Khóe môi vẫn còn dính máu của cô, hắn đưa lưỡi liếm sạch. Tô Di đã biết tính cách biến thái của hắn, không dám có bất cứ động tác lẫn lời lẽ nào chọc giận kẻ điên này.

“Máu của cô rất ngọt.” Hắn hít sâu một hơi. “Cô cũng rất thơm. Tại sao vậy?”

Tô Di làm sao mà biết được! Cô lấy lại bình tĩnh, nói: “Tôi thuộc nhóm máu O. Anh có thể nếm thử máu của những người nhóm máu O khác.”

Hình Nghị nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên bật cười. “Có lẽ đây chính là dục vọng của loài người. Tôi thích máu của cô rồi!” Hắn bỗng nhiên ôm lấy cô, đi về phía giường.

“Anh muốn làm gì?” Tô Di kinh hãi hét lên: “Tôi còn đang mang thai đấy!”

Hắn dễ dàng giữ chặt lấy hai tay cô, đặt cô nằm lên giường.

“Không được nhúc nhích!” Ánh mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng. “Nếu không, tôi sẽ giết chết cô.”

Tô Di đồ đần cả người.

Hắn đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn cô. Bỗng nhiên, hắn vươn tay ra, vuốt dọc mái tóc dài rồi xuống tới khuôn mặt cô. Toàn thân Tô Di tê dại, nhìn hắn chăm chú vuốt ve từng tắc da thịt mình. Khi bàn tay hắn dừng lại trên bụng cô thì không di chuyển nữa. Cô hơi luống cuống, khẽ nắm lấy tay hắn. “Cầu xin anh...”

Hắn liếc nhìn cô một cái, bàn tay to lại tiếp tục trượt xuống. Nhưng Tô Di phát hiện ra, tay hắn, mắt hắn hoàn toàn không mang theo bất cứ ngọn lửa dục vọng nào, như thể hắn chỉ muốn xác nhận hình dáng và cảm xúc của cô. Một lúc sau, hắn mới bình thản đứng thẳng người dậy.

Hình Nghị lại nhìn cô thêm vài giây rồi xoay người, rời đi.

“Mạnh Hi Tông... Anh định làm gì anh ấy?” Tô Di run giọng hỏi.

Hắn nghe thấy vậy thì đứng lại, xoay người, lần nữa đi tới trước mặt cô.

“Có biết làm vật cưng của tôi thì phải như thế nào không?” Hắn bỗng nhiên giơ tay lên, nắm lấy chiếc cằm mềm mại của cô.

Tô Di cắn chặt răng, không lên tiếng.

“Vâng lời, chỉ như vậy mới có thể giúp cô sống sót.” Ánh mắt hắn dừng lại trên bụng cô. “Bao gồm cả chồng và con cô.”

Lúc Hình Nghị rời khỏi phòng, ngoài trời đã tối đen như mực. Tô Di vẫn nằm trên giường như một xác chết, sau lưng cô mồ hôi túa ra như tắm. May mắn trong bất hạnh là cô vẫn còn sống sót, hắn không đụng vào cô, con trai cũng không bị làm sao. Thế nhưng, cô phải làm gì bây giờ?

Mạnh Hi Tông, lúc này anh đang ở đâu? Có nổi giận, không thể kiềm chế bởi vì cô mất tích hay không? Hình Nghị có làm hại anh không? Anh vẫn bình an đấy chứ?

Mạnh Hi Tông, rốt cuộc anh đang ở nơi nào?

Cô không muốn anh lại tới cứu mình như ngày hôm qua, bởi đây là đại bản doanh của Người máy, cho dù anh có tổ chức cả đại quân để phản công thì cũng không thể thoát khỏi cảnh thập tử nhất sinh. Nhưng gã Hình Nghị này lại muốn cô trở thành vật cưng của hắn ư?

Khi Tô Di còn đang trần trọc, lo lắng trong dinh thự của Hình Nghị thì toàn bộ đám thuộc hạ của Mạnh Hi Tông đều bị xiềng xích, bị một đội người máy áp giải đến quảng trường trung tâm của thành phố Tự Do.

Hình Kỳ Lân ngồi đối diện anh, thấp giọng nói: “Anh yên tâm, chúng tôi chỉ muốn anh chịu khổ một chút để răn đe loài người mà thôi, cũng vì anh đã giết quá nhiều người máy. Nhưng tôi đảm bảo anh sẽ được sống sót.”

Mạnh Hi Tông khoác trên mình bộ quân phục bản thủ, trên mặt còn có rất nhiều vết lấm lem nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh như thể đang chỉ huy kế hoạch tác chiến. Anh nhìn Hình Kỳ Lân giây lát rồi nói: “Cảm ơn cậu hôm qua đã cứu vợ tôi.”

Hình Kỳ Lân cười khan một tiếng. “Giết phụ nữ mang thai là chủ ý ngu xuẩn của Doris, Hình Nghị đã giết hắn ta rồi. Thứ Người máy chúng tôi muốn là lợi ích chứ không phải là giết chóc, cũng giống anh thôi.”

Mạnh Hi Tông hờ hững liếc nhìn hắn.

Xe dừng lại, Mạnh Hi Tông bị lôi xuống.

Bởi vì được thông báo từ trước nên hầu hết người dân của thành phố Tự Do đều tập trung tại đây. Giữa quảng trường rộng mênh mông có mười chiếc giá hình chữ thập cao bằng hai người, ngoại trừ chiếc giá đầu tiên trống không, những chiếc còn lại đều trói một người đàn ông.

Bị trói lên giá hành hình nhưng vẻ mặt Mạnh Hi Tông vẫn hết sức bình tĩnh. Anh quay sang nhìn Giản Mộ An bên phải. Anh ta gục đầu xuống, hình như đã chìm vào hôn mê, trên vòm ngực rắn chắc chỉ thấy máu tươi be bét.

“Hôm qua...” Hình Kỳ Lân cầm micro, trầm giọng nói với mấy vạn người dân đang vây quanh quảng trường. “Thủ lĩnh Lĩnh danh thuê Mạnh Hi Tông dẫn hơn năm mươi người, cướp máy bay chiến đấu của Đế quốc,

đánh vào bệnh viện Đệ Nhất của thành phố, bắn chết hơn hai mươi viên sĩ quan và binh lính người máy. Loại hành vi phản kháng này, ở Đế quốc và tinh hệ Vĩnh Hằng, tuyệt đối không thể dung tha.

Dựa vào điều thứ hai mươi tư của “Điều khoản thực dân” và điều thứ một trăm bốn mươi ba của “Luật pháp Liên minh”, tòa án dân sự đã tiến hành xét xử Mạnh Hi Tông, hôm nay sẽ công khai xử phạt hắn. Hy vọng toàn bộ dân chúng hãy coi đây là lời cảnh cáo, phải luôn tuân thủ “Điều khoản thực dân”, từ bỏ mọi hành vi chống đối, mưu đồ phá hoại sự đoàn kết Liên minh. Chỉ cần biết thân biết phận, các người tuyệt đối sẽ không phải chịu bất cứ sự tổn thương nào ngoài ý muốn. Nhưng nếu như hành vi phản kháng lại tiếp tục xảy ra, các người chẳng những phải chịu hình phạt như ngày hôm nay mà gia đình, người thân của các người cũng sẽ bị giết, không tha một ai.”

Hình Kỳ Lân tuyên đọc quyết định hình phạt của tòa án quân sự đối với Mạnh Hi Tông, người dân trên quảng trường sau một hồi lâu yên lặng, liền bắt đầu xôn xao náo động. Hơn một trăm người máy giờ cao tay súng, nhắm thẳng vào dân chúng.

Có người gào khóc: “Ngài chỉ huy! Ngài chỉ huy!”

Cũng có người hét lên: “Ngài ấy làm vậy là vì cứu những người phụ nữ có thai kia!”

Nhưng cũng có rất nhiều người bàn tán sôi nổi rằng: “Hóa ra chính là anh ta và người máy sống mái với nhau! Đáng lẽ không nên tranh đấu, như vậy chẳng phải là hại dân sao?”

Có người cũng hòa theo: “Đúng vậy! Lúc chiến trang bùng nổ, đã bại dưới tay người máy rồi, giờ còn đấu tranh làm gì nữa?”

Mạnh Hi Tông bị trói chặt trên giá hành hình, chậm rãi ngẩng lên, thấy những người dân đứng cách đó không xa, đối diện với ánh mắt của anh, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh hoàng. Bọn họ phản ứng như vậy, không khỏi khiến anh cảm thấy buồn cười.

Anh thấu hiểu ý đồ của Hình Nghị!

Cuộc đàm phán ngày hôm đó là Hình Nghị bị Hình Kỳ Lân cầm súng ép buộc, chấp thuận không giết anh. Mà cái gọi là nghiêm phạt lúc này chỉ là muốn ở trước mặt dân chúng áp chế anh, đập tan ý chí phản kháng của nhân dân. So với việc giết anh để anh trở thành anh hùng thì việc này càng khiến dân chúng nản lòng thoái chí hơn nhiều.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt, có phải lúc này cô đang ở nhà, nóng ruột chờ anh? Lúc bị Người máy đưa đi, anh chỉ có thể vội vã dặn người bên cạnh báo tin cho cô, nói rằng mình phải tham gia một nhiệm vụ, không thể về nhà ngay. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì trước khi sinh con, anh cũng nhất định phải nói dối cô. Cũng may, ít ra thì cô ấy cũng không biết mình bị hành hình.

Một tên quân cảnh cao to, cường tráng, tay lăm lăm một chiếc roi dài bước đến gần. Sau khi chiếm lĩnh tinh cầu, Người máy lần nữa tổ chức lại đội quân cảnh, chuyên trợ giúp bọn chúng duy trì an ninh trật tự trong thành phố. Mà tên này rõ ràng không nhận ra Mạnh Hi Tông, hắn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, đứng cách xa mấy mét, vén tay áo lên, để lộ cánh tay chắc khỏe.

Chiếc roi kim loại còn trang bị thêm gai ngược, đây là dụng cụ hành hình mà một gã thủ hạ đã sáng chế ra khi Mạnh Hi Tông còn quản lý đội quân cảnh. Mạnh Hi Tông biết, chiếc roi đó mà quất lên người thì còn đau đớn hơn bị gậy kim loại đánh xuống gấp nhiều lần. Mà những chiếc gai ngược đó sẽ găm vào da thịt sâu mấy tấc, sẵn sàng cắt từng mẩu thịt.

Anh không nhắm mắt, chỉ bình thản ngẩng nhìn bầu trời tăm tối phía trước.

Chiếc roi dài màu bạc xé gió, “vút” một tiếng, quất mạnh xuống, cho dù ý chí của Mạnh hi Tông có kiên cường đến mức nào thì lúc này cũng không kim được, găm lên đau đớn. Cơn đau nhức như thể ngọn lửa thiêu đốt khắp lồng ngực, anh cúi đầu, nhìn vết thương đâm đĩa máu thịt trên ngực mình.

Dân chúng vây xem có người hoảng sợ, bịt kín hai mắt mình lại. Mạnh Hi Tông bỗng nhiên mỉm cười. Anh nghĩ, mình quả thực chẳng phải người tốt đẹp gì, thấy dân chúng không đành lòng như vậy, trong lòng anh lại dấy lên sự sáng khoái. Gã quân cảnh hành hình thấy vẻ mặt anh như thế thì sững sốt, lăm bầm mắt chửi câu gì đó rồi lại tiếp tục quất roi xuống.

Khi sắc trời hoàn toàn tối sẫm, nền trời hiện lên từng dải sao dày đặc sáng ngời, lấp lánh. Toàn bộ dân chúng vây xem đều im lặng như tờ, không gian quảng trường vô cùng trống trải, chỉ có tiếng roi kim loại không ngừng nặng nề quất vào da thịt.

“Đánh chết hắn! Đánh chết hắn!” Bạo lực nhanh chóng lan nhanh trong lòng dân, có người lớn tiếng gào thét, tựa hồ lúc này, cho dù là giết chết đồng bào của mình thì cũng có thể giúp bọn họ phát tiết được áp lực khủng khiếp dưới sự thống trị của Người máy.

Song, cũng có một nhóm người phần nộ muốn phá vỡ vòng vây của đám binh lính Người máy, điên cuồng thét lên: “Thả anh ấy ra! Dừng lại! Dừng đánh nữa!”

Gã quân cảnh đó đã trở nên mù quáng, giơ roi, vận dụng toàn bộ sức lực toàn thân, quất mạnh xuống.

“Đủ rồi!” Hình Kỳ Lân vẫn trầm lặng đứng một bên bỗng nhiên xông tới, đoạt lấy chiếc roi trong tay gã quân cảnh. Gã quân cảnh hét lớn một tiếng, nhào đến, Hình Kỳ Lân giơ chân, hung hăng đạp hắn ngã xuống đất.

Đám người xung quanh lần nữa yên ắng trở lại, bao gồm cả tên vừa la hét “giết chết hắn” kia. Hình Kỳ Lân đi về phía người đàn ông bị trói trên giá hành hình, trong mắt đọng đầy một dòng lệ nóng.

Hắn nghĩ, có lẽ mình đã sai rồi!

Cái ngày Người máy chiếm lĩnh tinh cầu đó, cứ để Mạnh Hi Tông chết trận như một vị anh hùng có lẽ còn tốt hơn ngày hôm nay, anh phải nhận hết bao sự giày vò trong tiếng hoan hô của đồng bào. Chính hắn đã đẩy Mạnh Hi Tông tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Hắn càng bảo vệ thì Hình Nghị càng muốn giày vò anh mãnh liệt hơn. Có lẽ trong lòng Hình Nghị, Mạnh Hi Tông không chỉ là một đối thủ đáng gờm mà còn là biểu tượng cho tính người tồn tại trong lòng Hình Kỳ Lân. Cho nên Hình Nghị mới muốn hủy hoại anh từng chút, từng chút một, cũng chính là tiêu diệt tính người đã ăn sâu trong huyết nhục của Hình Kỳ Lân. Mà Hình Kỳ Lân hắn tìm mọi cách để bảo vệ Mạnh Hi Tông, rốt cuộc là vì tình bạn giữa họ hay chỉ vì ích kỷ muốn chứng minh mình mô phỏng được cả nhân tính?

Trong lòng Hình Kỳ Lân rối như tơ vò, bước từng bước về phía Mạnh Hi Tông. Hắn nghĩ, có phải mình bị hoa mắt hay không? Sao Mạnh Hi Tông lại có thể mang bộ dạng này? Anh phải là người kiêu căng mà ngạo mạn, bạo ngược mà lạnh lùng mới đúng. Ngoài Tô Di ra, anh chưa bao giờ để mắt tới bất cứ kẻ nào, kể cả hắn. Nhưng lúc này, nhìn anh thật dơ bẩn và yếu ớt, giống hệt một kẻ sống dở chết dở, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng đánh bại anh, đẩy anh xuống mười tám tầng địa ngục. Cả người anh gần như không còn phần da thịt nào lành lặn. Trong bóng đêm, vết thương của anh tứa máu, rách toạc, lộ cả xương trắng ớn, khiến Hình Kỳ Lân đau đớn, xót xa.

“Thả anh ta xuống!” Hắn run giọng hạ lệnh.

“Thiếu tướng, có phải đưa hắn tới nhà giam không?” Một tên người máy hỏi.

“Không!” Hình Kỳ Lân lớn tiếng quát: “Đưa anh ta về nhà!”

Đưa anh về nhà. Đưa anh quay về với vợ mình...

Hình Kỳ Lân bắt chấp tất cả, bởi hắn biết, nếu như Mạnh Hi Tông chết đi, người đàn ông tên Carlo Chu kia cũng sẽ chết đi trong cơ thể hắn.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay của căn cứ Nam bán cầu. Ở đây từ lâu đã trở thành một đại dương phần nộ. Vô số người tập trung ở sân bay. Hôm nay, sau khi họ tan ca, trở lại căn cứ mới biết tin Mạnh Hi Tông bị Người máy bắt đi. Điều này đủ để khiến bọn họ trở nên điên cuồng. Cho dù Người máy có dùng súng uy hiếp, bọn họ cũng nhất quyết không chịu quay trở về nhà. Mà khi đám người Giản Mộ An được khiêng ra trên những chiếc cáng cứu thương, đám quân nhân vây quanh thực sự nổi điên, nhảy bổ tới, trực tiếp đánh tay bo với đám binh lính người máy.

Trên sân bay, tiếng súng và tiếng la hét hòa vào nhau, Hình Kỳ Lân lại tựa hồ không nhìn thấy gì, mặc cho bọn họ chém giết, dường như hắn mặc kệ sự sống chết của cả loài người và Người máy. Máy bay của hắn

trực tiếp đáp xuống trước cửa nhà Mạnh Hi Tông, hấn và thân tín của mình tận tay khiêng Mạnh Hi Tông xuống một cách cẩn thận.

Rất nhanh đã có mấy người chạy tới, đó đều là Hạm trưởng cấp dưới của anh. Thấy anh nằm trên cáng cứu thương, sắc mặt của bọn họ nhất thời trở nên vô cùng khó coi. Thế nhưng, có lẽ vì Mạnh Hi Tông đã từng dặn dò nên họ cố nén cơn giận dữ, theo Hình Kỳ Lân đi vào trong nhà. Bác sĩ nhanh chóng được đưa đến, cẩn rằng kiểm tra và xử lý vết thương. Đám đàn ông cao lớn, kiên cường nhất đứng chặt cả căn phòng, trong mắt ai nấy đều đỏ hoe, rơi lệ.

“Tây Lạc.” Hình Kỳ Lân đỏ mắt, nói với cấp dưới. “Trước khi anh ấy khỏi hẳn, cậu hãy dẫn một đội quân loài người lại đây. Bất cứ người máy nào muốn đến gần cũng không cho phép. Kể cả người máy của Ngài chỉ huy cũng vậy.”

Mọi người thấy dáng vẻ tức giận của hấn, chỉ có thể im lặng.

Vài giờ sau, bác sĩ mới thở phào một hơi, nói: “Có thể sống sót hay không còn phải xem ngày mai có hạ sốt không đã.”

“Nếu như anh ấy chết...” Hình Kỳ Lân nhìn bác sĩ. “... thì tất cả các người đều phải chết theo.”

Đúng lúc này, dường như có thể nghe thấy lời bác sĩ vừa nói, mí mắt của Mạnh Hi Tông bỗng nhiên giật giật, tựa như muốn mở ra. Bởi vì khóe mắt và mũi bị dính một roi nên mắt anh căn bản không thể mở ra được, chỉ có thể miễn cưỡng hé ra một khe nhỏ. Nhưng điều này đã đủ để khiến mọi người vui mừng khôn xiết, tất cả nhanh chóng vây tới.

“Tô Di, Tô Di đâu?” Anh nói với giọng yếu ớt như muỗi kêu.

Câu hỏi tưởng chừng vô cùng đơn giản này lại giống như một tia chớp đánh trúng mọi người. Tất cả đều trở nên ngây dại.

Tô Di, Tô Di đâu?

Anh đã máu me đầm đìa thế này mà người phụ nữ anh yêu nhất đang ở đâu?

Bấy giờ, Hình Kỳ Lân tựa hồ cũng đã nhận ra sự khác thường, liền hạ giọng, hỏi người đứng bên cạnh: “Chị dâu đâu?”

Người đó ngáp ngừng một chút rồi mới nói: “Lúc chúng tôi tới thì chị dâu đã đi đâu mất... Có người nói sáng sớm nay nhìn thấy người máy đến khu vực này.”

Giọng nói của anh ta rất nhỏ nhưng Mạnh Hi Tông đang nằm trên giường vẫn có thể nghe thấy rõ mồn một. Tay anh chống xuống giường muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay lộ cả xương thịt, vẫn còn bết máu vừa chạm xuống đã đau đớn rứt ngay lại, không thể di chuyển nổi nữa. Anh bắt đầu giãy giụa kịch liệt, bác sĩ liền luống cuống, đè anh xuống.

“Đừng cử động!”

Mọi người nhanh chóng giữ chặt người anh, anh tựa hồ đã mất đi lý trí, ra sức vùng vẫy, mà ở trong mắt họ, chân tay nhuộm đầy máu tươi của anh co giật dữ dội.

“Ngài chỉ huy!” Có người lớn tiếng hô to. “Nếu anh chết rồi thì thực sự không thể gặp lại cô ấy nữa đâu.”

Câu nói này như thể bùa chú, khiến thân thể tàn tạ chợt cứng đờ. Mà điều này hiển nhiên khiến hơi thở gấp gáp liều mạng của anh hoàn toàn thả lỏng. Anh không cử động nữa, nằm đờ đẫn trên giường, hai mắt nhắm nghiền, giống hệt một xác chết. Mọi người nghĩ rằng anh lại rơi vào hôn mê, liền đưa mắt nhìn nhau, thở dài thườn thượt.

“Tô Di.”

Mạnh Hi Tông đang hôn mê đột nhiên kêu lên đau đớn.

Giọng nói đó vừa trầm thấp vừa khàn đặc, tựa như phát ra từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể, nghiền nát xương cốt và máu thịt toàn thân anh, anh liều mạng hét lớn, máu tươi trào ra đầm đìa. Hai bên gò má sưng vù, lộ xương ứa máu, cứ thế rỉ khắp mặt.

73. Chương 74: Người Đá Ngã Xuống

Hình Kỳ Lân ngồi trên chiếc máy bay chiến đấu lái về phía thành phố Tự Do, bắt đầu bình tĩnh phân tích.

Chắc chắn Tô Di đang ở trong tay Hình Nghị. Nhưng tại sao hắn lại muốn bắt cô đi? Hình Kỳ Lân không thể hiểu nổi. Nếu như chỉ muốn đả kích Mạnh Hi Tông thì mục đích của hắn đã sớm đạt được rồi. Hiện tại, Mạnh Hi Tông chẳng khác nào một phế nhân, một vị tướng bại trận, lại bị hành hình trước mặt dân chúng, chỉ e ngoài những người lính đánh thuê nguyện trung thành đến chết ra thì trái tim những con người khác chưa chắc đã hướng về anh. Hình Nghị hoàn toàn không cần phải bắt Tô Di.

Hình Kỳ Lân suy đoán: Có thể trong tiềm thức, Hình Nghị mang lòng ghen tị với Mạnh Hi Tông. Vì dù sao, nếu không phải nhờ vào kỹ thuật nhảy siêu quang tốc tân tiến hơn loài người thì trận chiến trước đó của Hình Nghị chắc chắn sẽ thảm bại trước chiến thuật và tài chỉ huy của Mạnh Hi Tông. Vì thế nên Hình Nghị mới bắt người phụ nữ của anh đi sao?

Nhưng đây cũng không giống với những gì mà Hình Nghị hay làm. Cho dù hắn vừa mới đổi sang cơ thể con người. Lẽ nào quá trình mô phỏng đã khiến vị Sĩ quan chỉ huy ý chí kiên định ấy cũng bắt đầu có dục vọng với phụ nữ rồi?

Nhưng tại sao lại là Tô Di?

Ôm mối nghi hoặc này, Hình Kỳ Lân đáp máy bay xuống thẳng dinh thự của Hình Nghị. Vừa đi vào phòng khách, hắn đã thấy Hình Nghị đang ngồi trên sofa, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn hắn. Đã quen nhìn cơ thể kim loại của hắn, hôm nay lại đổi sang dáng dấp loài người cao lớn này, khiến hình tượng lạnh lùng, cứng nhắc vốn có của hắn chợt sống động hẳn lên, nhưng cũng làm cho Hình Kỳ Lân cảm thấy áp lực bủa vây càng lúc càng nặng nề.

“Ngồi đi!” Hình Nghị tựa hồ đã sớm đoán ra là hắn sẽ đến, khóe miệng hiện rõ ý cười.

“Ngài chỉ huy, tôi đến để tìm một người phụ nữ - Tô Di. Cô ấy đã mất tích vào sáng sớm ngày hôm nay.” Hình Kỳ Lân đi thẳng vào vấn đề.

Hình Nghị trầm mặc như nước, liếc nhìn Hình Kỳ Lân. “Cô ta đang ở chỗ của tôi.”

“Tại sao vậy?”

Hình Nghị tựa lưng vào sofa, cánh tay dài duỗi ra, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó khiến hắn vui vẻ. Một lát sau, hắn mới nhìn Hình Kỳ Lân, nói: “Cô ta đã giết chết thân thể của tôi một lần, lại có thể điều khiển dây đá khổng lồ; cơ thể của cô ta có một sức hút khó tả với tôi. Bất cứ lý do nào cũng đủ để tôi trở thành chủ nhân của cô ta.”

Hình Kỳ Lân ngạc nhiên hỏi: “Cô ta giết anh ư?”

Hình Nghị đưa tay sờ vết dao cứa trên cổ mình, không khỏi nhớ lại cảm giác đau đớn tột cùng mà cô đã mang đến cho mình hôm đó. Và còn, cơ thể mềm mại ấy của cô...

Hình Kỳ Lân nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng trầm lắng. “Ngài chỉ huy, ở địa cầu có rất nhiều phụ nữ, tôi có thể tìm cho anh một người xinh đẹp, thông minh và dịu dàng hơn cô ta gấp trăm ngàn lần. Chỉ cần anh muốn, bất luận là loại phụ nữ nào, tôi cũng sẽ tìm về cho anh. Cô ta đang mang thai, chẳng có gì thú vị cả.”

Hình Nghị nhàn nhạt liếc nhìn hắn. “Cậu không nghe thấy tôi nói gì sao? Cô ta đã từng giết chết cơ thể tôi. Nếu chuyện này mà đem ra tòa án quân sự thì cô ta đáng chết một nghìn lần, giờ cậu muốn tôi thả cô ta ra sao?”

Hình Kỳ Lân không nói nên lời. Mặc dù hắn rất muốn giúp vợ chồng Mạnh Hi Tông nhưng trước sau gì hắn cũng là người máy, từ đầu đến cuối vẫn là trợ thủ đắc lực của Hình Nghị. Nếu có người mưu đồ làm hại Hình Nghị, cho dù là Mạnh Hi Tông – người mà hắn luôn ngưỡng mộ và biết ơn, hắn cũng phải xé nát kế hoạch thành từng mảnh.

Hình Kỳ Lân bình tĩnh suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, nói: “Chỉ là một người phụ nữ, Ngài chỉ huy muốn xử lý sao cũng được. Tôi với cô ta dù gì cũng có chút giao tình, muốn hỏi thăm một chút, ngài định xử lý cô ta thế nào?”

Ngón tay của Hình Nghị nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi dày của mình, nói: “Cứ để cô ta ở đấy đã!”

Hình Kỳ Lân lại nói: “Thế nhưng, Ngài chỉ huy, cơ thể của phụ nữ loài người rất yếu ớt. Cô ta sắp sinh con rồi, nếu như lúc này, ngài giao phối với cô ta, cô ta và đứa con trong bụng sẽ chết mất.”

Hình Nghị liếc nhìn Hình Kỳ Lân. “Cậu đối với Mạnh Hi Tông hết lòng thật đấy!”

Hình Kỳ Lân lập tức nói: “Không, tôi trung thành với Ngài chỉ huy. Cho dù ngay bây giờ, ngài bảo tôi tự tay giết chết người phụ nữ này, tôi cũng sẽ không hề do dự.”

Biết những lời hắn nói là thật lòng, vẻ mặt của Hình Nghị lúc này mới giãn ra, hắn nói: “Trước khi cô ta sinh con, tôi sẽ không chạm vào cô ta. Con của cô ta, có lẽ cũng sẽ thú vị như cô ta.”

Sau khi rời khỏi dinh thự của Hình Nghị, Hình Kỳ Lân đưa ra quyết định. Hắn sẽ không nói cho Mạnh Hi Tông biết tung tích của Tô Di. Hắn đã suy nghĩ rất kỹ, cho dù Mạnh Hi Tông có biết đi chẳng nữa thì cũng chỉ thêm đau lòng, khổ sở mà thôi. Mà nếu tiếp tục đối nghịch với Hình Nghị thì chẳng khác gì tự tìm đến cái chết. Suy cho cùng, cho dù Tô Di có chết trong tay Hình Nghị thì hắn cũng đành chịu. Việc cô từng giết chết cơ thể của Ngài chỉ huy vốn đã phạm vào trọng tội. Đến bây giờ, hắn có thể giữ được mạng sống cho Mạnh Hi Tông đã là cố gắng lắm rồi. Về phần Mạnh Hi Tông, nếu Tô Di chết thật, chắc hẳn trong tương lai anh sẽ tái giá và quên đi người phụ nữ này. So với tính mạng và danh dự, suy cho cùng, đàn bà cũng chỉ là thứ yếu.

Sau khi trở lại dinh thự của mình, Hình Kỳ Lân gọi điện sang bên Mạnh Hi Tông. Anh vẫn còn đang hôn mê, hắn liền nói cho mấy người thân cận của anh biết, hắn vẫn đang tìm tung tích của Tô Di, có lẽ cô bị người máy tưởng là công nhân nên đã đưa đi rồi, hắn vẫn đang tìm kiếm trong từng trại tập trung.

Tô Di trải qua cả một ngày trong lo lắng và bất an, một gã người máy đưa cơm tối đến cho cô, cô ép mình phải ăn hết. Ban đêm, cô trần trọc mãi mới mê man mà ngủ thiếp đi, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ của Mạnh Hi Tông, cho dù là trong mơ, cô cũng cảm thấy vô cùng đau khổ. Trong cơn mơ màng, chợt có một bàn tay lạnh lẽo lau đi giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Hai mắt cô vẫn nhắm chặt nhưng gương mặt và cơ thể đã vô thức tựa sát vào bàn tay thô to đó. Lúc lịm đi lần nữa, em bé trong bụng liền đạp cô một phát. Cô mở choàng mắt ra, liền thấy ngay một gương mặt góc cạnh đang nhìn mình chằm chằm.

Hình Nghị!

Tô Di sợ đến nỗi hồn vía lên mây, mạnh bạo thúc cùi chỏ vào ngực hắn. Cô hành động rất nhanh, Hình Nghị bất ngờ bị đau, hàng lông mày rậm rì nhíu chặt lại, neho mắt nhìn cô đầy nguy hiểm. Tô Di vẫn chưa tỉnh hẳn, việc cô làm hoàn toàn là phòng vệ theo phản xạ, thấy mình đánh mạnh một cú mà chỉ như gãi ngứa cho hắn, trong lòng thầm kêu hồng bét rồi. Cô không biết phải nói gì lúc này, đối mặt với ánh mắt tối sầm của hắn, chỉ có cảm giác vô cùng lo sợ.

“Nhiều lần tấn công Sĩ quan chỉ huy...” Hình Nghị lẳng lặng nắm lấy hai cổ tay cô. “Đủ để cho cô và người nhà của cô, ở tòa án quân sự, bị xử tử cả trăm lần.”

Cơ thể Tô Di cứng đờ, cúi gằm mặt không nói một lời.

“Chẳng lẽ đây là thủ đoạn hấp dẫn đàn ông của đàn bà loài người các cô à?” Hắn nhìn khuôn mặt khê run rẩy của cô dưới ánh trăng, trong con người cô có một sự cuốn hút không hề giống với bất cứ giống loài nào khác mà hắn từng gặp. Khỏe môi cô khê mím lại, lộ rõ ý chí phản kháng, không chịu khuất phục trước hắn, nhưng chiếc cằm khê run run, minh chứng rõ ràng rằng cô đang hoảng sợ. Vừa sợ vừa không chịu thua, đây là tâm lý quái lạ gì vậy?

“Không, không phải như vậy!” Tô Di không biết phải nói như thế nào mới có thể khiến hắn không còn hứng thú với mình nữa, hình như nói gì thì cũng đều sai cả. Cô dứt khoát ngậm miệng, không nói tiếp nữa. Song, Hình Nghị tựa hồ không hề quan tâm tới sự chán nản và ngọt ngào của cô. Sau vài phút trầm mặc, cơ thể hắn bỗng nhích về phía trước, thoáng cái đã kề sát vào cô.

Tô Di không dám cử động, trên lưng lại cảm giác có một vòng tay, luồng khí nóng chọt phả vào mặt. Cô bị hấn ôm vào trong lòng. Bụng cô đã rất lớn, chần giữa hai người, nhưng hấn tựa hồ không thèm để ý, cúi xuống, vùi đầu vào hõm vai cô, hít một hơi thật sâu.

Mái tóc ngắn, đen nhánh của hấn cọ vào cổ cô buồn buồn, nhưng cô chỉ có cảm giác kinh hãi đến phát run. Sau đó, hơi thở của hấn phả vào tai cô. “Trên người cô có mùi hương đặc biệt hấp dẫn tôi, rất tinh khiết. Có phải người phụ nữ nào ở tỉnh cầu này cũng có mùi hương như thế không?”

Tô Di lập tức đáp: “Đúng vậy! Anh có thể xem thử những người phụ nữ khác, có lẽ họ còn thuần khiết hơn tôi.”

Hình Nghị bỗng nhiên thấp giọng cười. “Người dám giết tôi chỉ có một mình cô. Cảm giác này rất đặc biệt, Tô Di!”

Tô Di nghe hấn gọi tên mình, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị ai đó đè chặt. Đêm nay, lòng Tô Di nóng như lửa đốt, nhưng cũng may Hình Nghị không tiến thêm bước nào nữa. Điều này cũng khiến cho cô yên tâm thêm đôi chút. Gã người máy này cảm thấy hứng thú đối với cô nhưng dường như không hề có dự vọng của loài người. Đến tận lúc rạng sáng, Hình Nghị mới đứng dậy, rời đi. Tô Di không chống đỡ nổi nữa, ngủ mê mệt đến tận trưa. Lúc mở mắt, cô liền phát hiện Hình Nghị đã quay lại, hấn ta mặc quân phục màu bạc phẳng phiu, đứng ở trước mặt cô.

“Ăn đi!” Hấn lạnh nhạt nói.

Tô Di chậm rãi ngồi dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó, ngồi xuống trước một chiếc bàn nhỏ trong phòng. Trên bàn là tô cháo sáng đơn giản và hai cốc sữa. Hình Nghị ngồi xuống đối diện cô, đương nhiên cũng cùng ăn giống cô. Sau khi ăn xong, hấn mở lớp chắn song chắn trước cửa phòng.

“Đi!” Hấn chăm chú nhìn nét mặt cô. “Chúng ta đi đến dãy đá khổng lồ.”

Toàn thân Tô Di run lên bần bật. “Đến dãy đá khổng lồ làm gì?”

Hấn chỉ cười mà không nói, bàn tay to bỗng nhiên ôm chầm lấy hông cô.

Hai người đi xuống dưới tầng, khoeo mắt Tô Di chột nhìn thoáng qua một mảng trắng như tuyết. Cô khiếp hãi quay đầu lại, thấy một mặt tường phía trước có chiếc lồng giam kim loại khổng lồ chiếm gần nửa diện tích phòng khách. Nữ vương Trùng tộc Đại Bích toàn thân trắng trẻo, trắng như tuyết, trên cổ quấn một sợi dây xích kim loại hết sức tinh tế, ngồi thu lu một góc trong lồng sắt, sắc mặt như vũng nước đọng, nhìn Tô Di chằm chằm.

Tô Di sớm đã nghe nói Đại Bích bị Hình Nghị bắt lại nhưng không ngờ cô ta lại bị nhốt như vật cứng vậy. Nhớ tới những lời Hình Nghị từng nói với mình lúc trước, cô chỉ cảm thấy rung mình sợ hãi. Nếu có một ngày, cô cũng bị lột sạch quần áo, nhốt lại như một con thú nuôi, cô sẽ tình nguyện tìm lấy cái chết!

Như thể nhận ra nỗi sợ hãi trong lòng cô, Hình Nghị bỗng lên tiếng: “Cô không giống cô ta, cô ta là thú, còn cô là người.”

Tô Di ngẩn ra, điều này có nghĩa là hấn sẽ không đối xử với mình như đối với Đại Bích ư?

Hình Nghị lại nói: “Tuy tôi đã chiếm lĩnh lãnh địa của loài người nhưng không có nghĩa là tôi không tôn trọng chủng tộc của các cô. Từ thời xa xưa, nền văn minh Người máy đệ nhất chính là do loài người sáng tạo ra.”

Tô Di phỏng đoán hàm nghĩa trong câu nói của hấn, trong lòng bất giác yên ổn trở lại. Đổ trên bãi cỏ ngoài cổng lớn là chiếc chiến hạm chuyên dụng cỡ trung của Hình Nghị. Khoang thuyền mở ra, Hình Nghị nhún người nhảy lên, dễ dàng đưa cô vào trong, sau đó, thả tay quảng cô lên ghế ngồi. Chiến hạm trực tiếp lao ra ngoài tầng khí quyển, bay về phía dãy đá khổng lồ xa xôi.

Tô Di đoán hấn chắc chắn đã biết cô từng điều khiển dãy đá khổng lồ chống lại kẻ địch trước kia. Cô hạ quyết tâm, nếu như hấn muốn dùng dãy đá khổng lồ để phục vụ cho lợi ích của bản thân thì có thể tạm thời giả vờ phối hợp. Hơn nữa, chỉ có duy nhất một chiếc chiến hạm của hấn xâm nhập vào dãy đá khổng lồ, nếu có cơ hội... Cô thoáng rung mình kinh sợ. nếu phải dùng đến dãy đá khổng lồ để giết tên kẻ thù này

thì cô ấy sẽ phải đi vào chỗ chết cùng hắn. Nhưng hắn không thể nào không đoán ra ý đồ của cô, vậy tại sao còn dám cùng cô đến đó?

Thời điểm máy bay chiến đấu tiếp cận dây đá khổng lồ từ xa, tim cô đập càng lúc càng nhanh. Mà hình Nghị ngồi bên cạnh đang dõi mắt nhìn dây đá khổng lồ kéo dài cả mấy nghìn kilômét ngoài khoang thuyền, chợt bật cười.

“Muốn giết tôi sao?” Hắn nhìn Tô Di, đưa cho cô một chiếc micro phóng thanh. “Một đầu của chiếc micro này đã được đặt trên tảng đá khổng lồ, nếu cô nói vào đây, nó nhất định sẽ nghe được.”

Tô Di run rẩy nhận lấy, nói: “Không, tôi đã nói tôi sẽ nghe lời, sẽ không giết anh mà.”

Hình Nghị làm bộ không nghe thấy, bỗng nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đứng lên. Hai bên khoang thuyền ngồi chật cứng một tốp người máy. Bọn chúng làm như không thấy Ngài sĩ quan chỉ huy đang tóm lấy người phụ nữ loài người này.

Hắn dẫn cô đi thẳng tới phía trước cabin. Đó là một cách khoang thủy tinh trống trải, ở đây, Tô Di có thể thấy được dây đá khổng lồ ở ngay phía dưới chiến hạm, tựa như một vùng biển đen. Hình Nghị đứng bên cạnh cô, ánh mắt cũng dán chặt vào cảnh vật trước mặt. Tô Di len lén nhìn sắc mặt trầm ổn của hắn, rốt cuộc, hắn muốn làm gì đây? Bây giờ, ở góc độ này, cô có thể đánh thức dây đá khổng lồ, tấn công hắn. Nhưng với kỹ thuật phi hành của Người máy, hắn hoàn toàn có đủ thời gian để thực hiện bước nhảy siêu quang tốc trốn thoát. Vì thế nên hắn mới không hề cảm thấy sợ hãi? Vậy tại sao hắn lại muốn đưa cô đến nơi này? Lẽ nào, hắn chỉ muốn biết dây đá khổng lồ kia có thực sự là sinh vật sống hay không rồi bắt nó phục vụ cho mình? Hay là thử xem cô có ý đồ giết hắn không? Không thể, vì e rằng, hắn vốn chẳng hề để tâm tới chuyện này. Vậy thì vì lý do gì?

Nhận thấy sự trầm mặc của cô, Hình Nghị nghiêng đầu, ánh mắt trở nên sắc bén đến bức người. “Đánh thức dây đá đó dậy!”

Toàn thân Tô Di cứng ngắc.

Hình Nghị bỗng giơ tay nâng mặt cô lên, bóp mạnh chiếc cằm nhỏ nhắn, khiến cô đau đến nhăn mặt. Hắn đột nhiên cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Đánh thức nó dậy, nếu không, tôi sẽ giết chết cô!”

Tô Di vẫn không nhúc nhích.

Đôi mắt đen láy của Hình Nghị trầm hẳn xuống.

“Cho cô ta mặc đồ du hành vũ trụ rồi đẩy tới cửa khoang.”

Khoang thuyền mở ra, trong nháy mắt, áp suất mất cân bằng, dưới chân Tô Di bỗng nhẹ bẫng, thân thể lập tức bay lơ lửng. Mặc dù sau lưng đã gắn dây an toàn nhưng cảm giác mất thăng bằng do bụng bầu quá lớn vẫn không hề giảm bớt. Tô Di trực tiếp trôi dạt lên nóc khoang thuyền, bất giác cảm thấy hơi đau bụng. Tô Di toát mồ hôi lạnh.

Giọng nói của Hình Nghị vang lên bên trên trong mũ bảo hộ. “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Cô cắn môi dưới, không lên tiếng.

Không! Không đúng!

Hình Nghị tuyệt đối không thể giết mình như thế! Nếu như chỉ vì dây đá khổng lồ thì hắn ta không cần phải nhốt cô trong phòng, hơn nữa, hằng đêm lại còn ôm cô ngủ. Đây là sự uy hiếp của hắn, cô buộc mình phải chịu đựng. Bất kể hắn đang mưu đồ cái gì, cô cũng không thể bán đứng dây đá khổng lồ.

“Ha ha ha...” Hình Nghị bỗng bật cười.

Trước mặt Tô Di là vũ trụ bao la. Trong chớp mắt, dường như cô cảm thấy có gì đó, lập tức quay đầu lại.

Người đá khổng lồ!

Vũ trụ như một bãi biển đen, dãy đá khổng lồ chính là những tảng đá lớn nổi liền trong vùng biển mênh mông vô tận. Mà ở nơi cách bọn họ không tới một trăm kilômét, một cột đá thô to tạo thành từ dãy đá đang chậm rãi di chuyển về phía bọn họ.

Nó muốn cứu cô!

Sợ dây sau lưng Tô Di rút mạnh về, cô không thể bám trụ được, liền nhanh chóng bị kéo về phía sau. Cửa khoang lập tức đóng lại, cô gần như đụng phải vòng ôm rộng lớn. Hắn vừa đỡ lấy cô đã lập tức buông ra, ném cô lên ghế. Tô Di vừa ngồi xuống đã lập tức đứng dậy, chạy vọt tới khoang máy tính phía trước. Người đá như thể biết được tình cảnh khốn cùng của cô, vững vàng, kiên định chuyển động tới gần. Trên mặt Hình Nghị hiện lên nét tươi cười.

Tô Di cầm micro lên, hét lớn: “Đừng qua đây!”

Muộn rồi!

Hai chiếc Rắn Hồ Mang màu đen tựa như ảo ảnh chớp nhoáng, không phải bay về phía cột đá mà lao thẳng tới trung tâm của dãy đá khổng lồ một cách chính xác. Lửa đạn mãnh liệt trong nháy mắt phóng tới khối đá lớn trong đó. Dưới sự yểm trợ của hỏa lực phía trước, cửa khoang Rắn Hồ Mang nhanh chóng mở ra, vài tên người máy nhảy lên khối đá, đặt xuống một vật gì đó, rồi vội vã quay trở lại. Rắn Hồ Mang nhảy đi trong chớp mắt. Tô Di cảm thấy vô cùng khiếp sợ, bọn chúng muốn làm gì chứ?

Bùm!

Vật mà bọn chúng đặt lên tảng đá chính là bom! Giữa dãy đá khổng lồ bỗng nhiên mọc lên một cột khối lửa mật mù, đá vụn như một trận mưa lớn, rơi ào ạt xuống những tảng đá khổng lồ khác, bởi lực va đập rất mạnh nên đã tạo thành những lỗ hổng trên bề mặt dãy đá.

Những Tô Di thực sự không hiểu! Dãy đá khổng lồ có hàng vạn khối đá, bọn chúng cho nổ một khối trong số đó thì có tác dụng gì? Một dự cảm chẳng lành dấy lên trong lồng ngực, cô không khỏi quay sang nhìn Hình Nghị. Hắn đang chăm chú nhìn ngắm cột khối lửa mật mù đó, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Tô Di lại nhìn về phía dãy đá khổng lồ, toàn thân khẽ run lên. Dừng lại rồi!

Cột đá vốn đang từ từ di chuyển về phía họ, lúc này như thể bị người ta yểm chú định thân, đột ngột dừng lại ở vị trí cách chiến hạm hơn mười kilômét, tựa hồ nó đang dần mất đi sinh mạng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Di run giọng hỏi.

Hình Nghị vẫn nhìn chằm chằm vào dãy đá khổng lồ, trên mặt lại hiện lên nét tươi cười.

“Người máy càng lớn thì càng phụ thuộc vào chip.” Ánh mắt của Hình Nghị đầy vẻ khinh miệt. “Muốn giết chết nó thì chỉ cần hủy diệt chip của nó là xong. Lúc nó di chuyển, chúng tôi có thể quét được vị trí của chip. Đây là một tổ hợp người máy chiến đấu theo đàn, có chung một chip khổng lồ ở trung tâm.”

Trong lòng Tô Di chấn động mạnh, người máy ư?

“Anh nói cái gì? Người đá khổng lồ... sao lại là người máy được?”

Hình Nghị đột nhiên cúi đầu, nhìn cô. “Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào như cô... Nếu đã muốn sống như vậy thì sao lại thà chết để che chở cho một đồng người máy khổng lồ có trí tuệ và năng lực ở cấp thấp từ thời xa xưa chứ hả?”

Tô Di đau nhói lòng, túm chặt quân phục của hắn, tức giận nói: “Anh giết nó rồi ư?”

Ánh mắt của Hình Nghị từ trên mặt cô trượt xuống đôi bàn tay không chút lưu tình đang túm chặt lấy ngực áo của mình.

“Ừm... sẽ không còn cái thứ gọi là “người đá khổng lồ” kia nữa.” Hắn hất tay Tô Di ra, vẻ mặt lạnh như băng, bước nhanh về phía gã người máy đang điều khiển Rắn Hồ Mang. “Chúng ta đi!”

Tô Di đỡ đầu gối phịch xuống ghế. Dãy đá khổng lồ rất nhanh đã bị bỏ lại phía sau, cô ôm mặt, khóc nức lên. Hình Nghị quay đầu lại nhìn, thấy Tô Di hai mắt đỏ hoe, từng dòng lệ nóng tuôn rơi. Cô khóc không

thành tiếng nhưng rõ ràng truyền sang hẳn một loại tâm tình bi thương, kìm nén cực độ. Cảm xúc này đủ để khiến người ta cảm thấy lòng dạ rối bời.

“Không được khóc!” Hình Nghị khẽ quát một tiếng. Tô Di vờ như không nghe thấy, nghẹn ngào, lặng yên nhìn dây đá khổng lồ kể từ đây tĩnh lặng như tờ, im lìm ngoài vũ trụ.

Từ trước đến nay, chưa có ai dám làm trái mệnh lệnh của Hình Nghị. Lúc này, mặt hắn hơi biến sắc, chỉ muốn làm cho cô ngừng khóc. Hắn nghĩ, có thể là bản năng của thân thể Lâm Tề khuấy động nên hắn mới có cảm giác đó. Hắn cương quyết đưa tay ra nắm lấy gương mặt cô, cúi xuống, đôi môi run run hôn lên môi cô.

74. Chương 75: Lạ Mềm Buộc Chặt

Gương mặt Tô Di không chút cảm xúc, ngồi trên chiếc ghế gỗ cao lớn trong phòng ăn. Hình Nghị ngồi đối diện cô, hắn đang húp canh, thỉnh thoảng lại ngược mắt nhìn cô, cười cười.

“Cô không thích tôi hôn cô à?” Hắn bỏ bát xuống, đôi mắt đen láy mô phỏng loài người nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của cô.

Tô Di không lên tiếng. Sau khi người đá khổng lồ bị giết, cô nhất thời không thể khống chế được tâm trạng. Nhưng từ lúc bị Hình Nghị cưỡng hôn, cả quãng đường trở về mặt đất, cô rất nhanh đã khôi phục lại về bình tĩnh. Vì có quá nhiều người đã hy sinh, bao gồm cả người đá khổng lồ, cho nên, cô mới càng phải cố gắng sống sót, an toàn sinh con ra. Nhưng Hình Nghị thực sự muốn chạm vào cô thì phải làm thế nào đây? Cô không biết mình có thể chịu đựng được hay không. Có lẽ, cô sẽ thà tự sát, bởi vì cô là người phụ nữ của Mạnh Hi Tông. Nếu như không còn là người phụ nữ của anh nữa thì cô có thể chết được rồi.

Hình Nghị chăm chú nhìn biểu hiện trên gương mặt cô, tuy cô không nói một lời nhưng vẻ mặt lại hết ức kiên nghị, lặng lẽ tỏ rõ thái độ của mình. Hình Nghị cũng không tức giận vì thực ra, từ lúc ở dây đá khổng lồ đó trở về, tâm trạng của hắn vẫn luôn rất tốt.

“Ngẩng đầu lên!” Hắn quát khẽ một tiếng.

Tô Di cho rằng hắn lại muốn đòi hôn, tay cô đặt lên bụng mình, nhấn nhện sự kháng cự và ghê tởm trong lòng, cứng nhắc ngẩng đầu. Hình Nghị đứng dậy, bước tới cạnh chiếc ghế của cô, hai tay chống lên mặt bàn, cơ thể cao lớn nháy mắt đã bao phủ cả người cô. Tô Di nhìn nghiêng sang một bên. Một luồng hơi thở lạnh như băng ập tới, môi lưỡi ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn chiếc cổ thon gầy của cô. Cơn đau khe khẽ tuyên đến, có mùi máu tanh tràn vào khoang mũi. Đầu của hắn vùi trong hõm vai của cô, nhẹ nhàng cắn mút.

Tô Di không cảm thấy quá đau mà vừa ngứa ngứa nửa buồn buồn. Cô cố cắn răng chịu đựng nhưng hắn cứ muốn nếm mãi không thôi, sau giây phút “hút máu” ngắn ngủi ấy, ngón tay hắn lại khẽ khàng dè lên vết thương của cô, môi lưỡi vẫn lưu luyến trên cổ. Nụ hôn của hắn khiến cô cảm thấy vừa ghê tởm lại vừa tê dại, liền nghiêng đầu muốn tránh né. Nhưng hai tay hắn lại như gọng kìm rắn chắc, khóa chặt cô trong lồng ngực. Trong cảnh nguy khốn này, Tô Di bỗng phát hiện, thực ra, cô đã yêu Mạnh Hi Tông từ rất rất lâu rồi. Vì cô có thể chấp nhận sự cưỡng đoạt của anh nhưng lại căm ghét bất cứ kẻ nào khác chạm vào mình. Hình Nghị rốt cuộc cũng kết thúc màn cưỡng hôn mờ ám, hắn nhìn những vết đỏ hồng trên cổ và vai cô, không khỏi mỉm cười.

“Tôi muốn ra ngoài đi dạo.” Tô Di bỗng lên tiếng. “Ở trong phòng lâu như vậy, không tốt cho đứa bé.”

“Được!” Hình Nghị đồng ý một cách nhanh chóng.

Năm ngày sau.

Tô Di bị dè siết xuống sofa, thở hồng hộc. Hai tay, hai chân cô đều bị người máy ghim chặt, bọn chúng mang bộ mặt không cảm xúc đứng bên cạnh. Hình Nghị đứng ở một nơi cách cô chưa đầy nửa mét, nhìn xuống từ trên cao.

“Đây là lần thứ mấy cô chạy trốn rồi?” Giọng nói của hắn vô cùng trầm thấp.

Tô Di cắn môi không lên tiếng. Cô thiếu chút nữa thì đã thành công. Cô giấu vật nặng, đánh chết một tên người máy canh phòng, lén mặc quân phục của hắn, suýt nữa thì thành công leo được lên một chiếc máy bay chiến đấu đỗ trong sân. Nhưng không ngờ, trên máy bay đó có một tên người máy khác. Hắn nhận ra cô, liền đưa thẳng cô đến trước mặt Hình Nghị.

Lần trước cũng vậy, cô lén chui vào cốp sau của một chiếc xe trong dinh thự. Chiếc xe vừa đi đến trước cổng thì đột nhiên dừng lại. Không biết Hình Nghị trở về từ lúc nào, mở cốp xe, lôi cô ra. Lần nào cũng đều thất bại ở những giây phút cuối cùng, cô cảm thấy sức lực và lòng quyết tâm của mình cũng sắp cạn kiệt. Hình Nghị lại không hề tỏ ra tức giận, hắn xua tay, ý bảo hai tên người máy kia lui ra.

“Còn trốn nữa không?” Hắn mỉm cười nhìn cô.

Tô Di chợt hiểu ra.

Việc cô âm mưu chạy trốn mấy ngày hôm nay, e rằng đều nằm trong dự liệu của hắn. Có lẽ, hắn đã sớm phái người theo dõi, quan sát cô tìm mọi cách để trốn ra ngoài, rồi đợi đến khi cô sắp sửa thành công, hắn liền bắt cô trở lại không chút lưu tình. Sự nỗ lực liều mạng của cô, đối với hắn chẳng qua chỉ là trò mèo vờn chuột. Cô trăm đắng nghìn cay, nơm nớp lo sợ, còn hắn lại thờ ơ, lạnh nhạt, thích thú. Tô Di lập tức nổi giận.

“Anh thật ghê tởm.” Cô lạnh lùng nói. Cho tới tận lúc này, cô vẫn cố hết sức để giữ im lặng trước mặt hắn, không chủ động công kích cũng như không muốn dẫn dắt sự hứng thú của hắn. Nhưng bây giờ, cô không thể nhịn nổi nữa, cô lúc này chẳng khác nào một con nhím xù lông.

“Cái gì?” Hình Nghị tiến lên một bước, hai mắt híp lại.

“Anh - thật - ghê - tởm!” Tô Di giận dữ gằn lên từng tiếng rồi đột nhiên đứng dậy, bước nhanh lên lầu.

Hình Nghị nhanh nhẹn đi tới, vươn tay ra kéo cô lại, sức lực vừa mạnh lại vừa chính xác khiến cả người cô gần như xoay tròn một vòng rồi ngã vào vòng ôm của hắn.

“Mèo Hoang!” Hắn mỉm cười, nói: “Danh hiệu không tệ nhỉ?”

Trong nháy mắt, Tô Di như có thể nghe thấy Mạnh Hi Tông gọi mình là “Mèo Con”, trong lòng vô cùng đau xót, liều mạng giãy giụa.

“Chuyện chạy trốn...” Một tay hắn bẻ ngoặt hai tay cô ra phía sau lưng, tay kia nâng cằm cô lên. “... còn chưa nghiêm phạt đâu.”

Cô cắn môi không lên tiếng. Hắn lại cúi đầu, nặng nề hôn lên môi cô. Ngay sau khi ngậm miệng chống đối, cô bỗng nhiên mở ra, mặc môi lưỡi hắn tiến vào. Khóe miệng hắn lập tức mang theo ý cười, nhưng cô lại hung dữ cắn xuống, hắn đau đến mức nhăn nhó mặt mày, kéo tóc cô về phía sau. Cô đau đớn, vội vã nhả miệng ra. Khoang miệng hắn tràn ngập mùi máu tanh, hắn lập tức rời khỏi môi cô, còn cô vẫn cố chấp, không chút sợ hãi, nhìn hắn chằm chằm. Hắn lại nở nụ cười.

“Tốt!” Hắn nhận lấy khăn giấy tên người máy bên cạnh đưa tới, bịt chặt đầu lưỡi bị thương đang chảy máu ròng ròng. “Tôi rất thích nụ hôn này.”

“Đồ điên!” Tô Di mắng.

Hình Nghị lớn tiếng cười, trái lại nói: “Năm nghìn năm qua, cô là người đầu tiên dám thóa mạ tôi.”

Tô Di nghẹn lời, câu “Đồ thần kinh” suýt bật ra khỏi miệng đã bị cô nuốt ngược trở lại. Hình như trước mặt Hình Nghị, cô có làm gì đi chăng nữa, cho dù là giết hắn, làm hắn bị thương hay mắng chửi thậm tệ thì đối với hắn đều là những điều mới mẻ và thú vị.

Thấy hắn mỉm cười đến gần mình, lòng Tô Di khẽ động, bỗng nói với giọng bình thản: “Hình Nghị, nhìn từ góc độ người máy các người, chỉ vì chút hứng thú cá nhân mà tùy ý cưỡng ép, chiếm đoạt, khiến vợ chồng người ta ly tán, cốt nhục chia lìa, đều là lý lẽ chính đáng sao?”

Hình Nghị đột nhiên dừng bước, im lặng trong chốc lát.

“Cô nhắc tôi mới nhớ.” Đôi mắt đen láy của hắn nhìn xoáy vào cô. “Để thuộc địa ổn định, tôi chưa bao giờ can thiệp vào trật tự xã hội và chuẩn mực đạo đức cơ bản.”

Tô Di nhất thời không nắm chắc ý tứ trong lời hắn nói. Lại nghe hắn tiếp tục cười: “Xem ra, thói quen này đã bị cô phá vỡ rồi!”

Những ngày tiếp đó, Tô Di ngồi trong phòng giam khổng lồ này, trải qua những tháng ngày dài đằng đẵng. Hằng ngày, ngoài Hình Nghị ra thì cô chỉ gặp một vài tên người máy có vẻ ngoài giống nhau như đúc. Và cả Đại Bích. Các cô từng có cuộc trò chuyện ngắn ngủi. Nhưng có vẻ như cái chết của Lăng Tranh đã khiến vị Nữ vương này nản lòng thoái chí. Cô ta bình thản nói với Tô Di rằng, Hình Nghị bắt nhốt cô ta cũng chỉ vì muốn Trùng tộc biết thân biết phận. Mà trước mặt kẻ địch lớn mạnh này, cô ta bằng lòng dùng tự do của mình để đánh đổi lấy sự ổn định của chủng tộc. Tô Di cũng từng thử đề cập với Hình Nghị, để Đại Bích được hoạt động tự do. Nhưng Hình Nghị dường như nhìn thấu ý nghĩ của cô, chỉ cười rồi cự tuyệt. Dự định vì bản thân mình mà tranh thủ giúp đỡ người khác của cô cuối cùng cũng hỏng bét.

Tiết trời dần sang thu.

Tô Di nhắm tính cũng đã gần tới ngày dự sinh, bụng cô mỗi lúc một lớn. Dần dần, đi đi lại lại cũng bất tiện, hằng ngày, chỉ đi lại vài bước trong khoảng sân trước cửa nhà. Bây giờ, cô cũng không dám thử chạy trốn nữa.

Tuy nhiên, hơn hai tháng qua lại không hề có chút tin tức nào về Mạnh Hi Tông. Có nhiều đêm, cô choàng tỉnh sau giấc mộng, nhận thấy có một thân thể cao lớn đang nằm bên cạnh mình, cô liền gắng sức ôm thật chặt. Nhưng sau khi người đó bắt đầu áp sát tới, ôm hôn cô, cô liền giật mình tỉnh giấc, phát hiện đó là Hình Nghị thì lại không kịp né tránh nữa.

Tô Di không ngờ sẽ gặp lại Hình Kỳ Lân lần nữa. Có lẽ là dưới sự sắp xếp của Hình Nghị, sau khi bị hắn bắt nhốt, cô chưa khi nào gặp được Hình Kỳ Lân. Nhưng vào một ngày giữa tháng Mười, khi đang tản bộ trong sân nhà, dưới sự tháp tùng của một tên người máy, đột nhiên cô nhìn thấy phía trước có người vừa bước xuống xe, vững vàng đi tới. Chính là Hình Kỳ Lân.

Nhìn thấy Tô Di, vẻ mặt hắn hết sức phức tạp, nhưng cuối cùng cũng chuyển sang nét tươi cười, nói: “Chị dâu!”

Từ “chị dâu” này, Tô Di nghe mà thấy chói tai, cô liền lạnh nhạt cười, nói: “Tôi không phải là chị dâu của anh.”

Sắc mặt của Hình Kỳ Lân khẽ biến, tựa hồ không muốn trò chuyện nhiều với cô, cất bước định rời đi. Cô với tay, giữ hắn lại. Thấy vẻ mặt của Hình Kỳ Lân, Tô Di lập tức hiểu ra, hắn nhất định đã biết cô bị nhốt ở đây từ lâu rồi. Vậy hắn có nói cho Mạnh Hi Tông biết không? Mạnh Hi Tông sẽ nghĩ như thế nào?

“Tôi muốn cảm ơn anh vì đã không nói cho Mạnh Hi Tông biết tôi đang ở đây.” Cô lạnh nhạt nói.

Trên mặt Hình Kỳ Lân hiện lên nét cười khổ. “Chị dâu, Hình Nghị cũng là anh hai của tôi. Vì sự an toàn của Mạnh Hi Tông, chị cứ yên tâm theo Hình Nghị đi.”

Trong lòng Tô Di đau xót vạn phần. Quả nhiên, Hình Kỳ Lân đã giấu Mạnh Hi Tông. Cô không biết mình nên vui vẻ hay đau khổ nữa. Cô biết, trước đây, Hình Kỳ Lân từng nhiều lần quan tâm tới vợ chồng cô đều là vì tình nghĩa đối với Mạnh Hi Tông. Lúc này, hy sinh bản thân mình chính là lựa chọn của Carlo Chu, kẻ đã từng có lòng dạ vô cùng nham hiểm đó ư?

Sắc mặt Tô Di lộ ra vẻ đau khổ, nói: “Tôi biết mình sẽ không thể trở về được nữa. Tôi cũng giống như anh, chỉ hy vọng Mạnh Hi Tông được bình an. Hình Nghị đã nói với tôi tất cả những gì các người đã làm với Mạnh Hi Tông những ngày qua. Nhưng ít nhất, anh hãy nói cho tôi biết, sức khỏe anh ấy bây giờ thế nào? Có nguy hiểm không? Biết anh ấy bình an, tôi mới có thể yên tâm ở bên Hình Nghị được.”

Hình Kỳ Lân quan sát sắc mặt cô. Hắn thấy việc Tô Di chạy trốn là không thể xảy ra. Tuy rằng Hình Nghị nói cho Hình Kỳ Lân biết, mình muốn Tô Di chỉ là vì nhân tính của Lâm Tề sai khiến hắn làm vậy. Có lẽ cũng đúng như thế thật! Nhưng trong thâm tâm Hình Kỳ Lân tràn đầy cảm xúc, hắn biết nếu một ngày nào đó, Hình Nghị muốn cắt đứt sự mô phỏng, vứt bỏ những cảm xúc thuộc về Lâm Tề này, e rằng không hề dễ dàng như hắn ta vẫn tưởng. Bất luận thế nào, người phụ nữ này vẫn là vật hy sinh.

Hắn và Tô Di cũng có chút tình nghĩa, lúc này cũng bị những lời cô nói làm cho mềm lòng. “Chị yên tâm. Sau lần bị hành hình đó, sức khỏe anh ấy đã dần dần hồi phục rồi. Tuy không thể tham gia chiến đấu được nữa nhưng vẫn có thể sinh hoạt giống như người bình thường. Tôi sẽ bảo vệ tính mạng cho anh ấy.”

Tô Di cảm thấy mắt mình hoa lên. Hành hình ư? Không thể chiến đấu được nữa sao?

“Tại sao anh ấy lại bị hành hình?” Tô Di run giọng hỏi.

Hình Kỳ Lân không phát hiện ra lời nói của cô có chút mâu thuẫn, liền đáp: “Lần trước, lúc đánh lén bệnh viện, giết chết người máy, anh ấy và quân phản kháng đã phải chịu hình phạt đòn roi công khai ở quảng trường trung tâm.”

Tô Di chỉ cảm thấy trong lồng ngực dấy lên một cơn đau đớn. Cơn đau nhanh chóng lan dần ra khắp các tế bào trên cơ thể. Đó là Mạnh Hi Tông! Đó là Ngài sĩ quan chỉ huy của mười vạn quân Lính đánh thuê luôn luôn bách chiến bách thắng, ngang ngược chiếm đoạt! Anh phải chịu đòn roi công khai ư? Anh đã mất sức chiến đấu, từ nay về sau yếu ớt đến nỗi không chịu nổi một đòn giống như những con người bình thường khác ư?

Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má Tô Di, hai chân cô mềm nhũn, lập tức ngã ngồi xuống đất. Hai mắt cô hoa lên, toàn thân không ngừng run rẩy. Cô cảm nhận được một cơn đau nhói đột ngột truyền đến từ bụng. Cô ôm chặt lấy bụng mình, chợt ngã xuống bãi cỏ. Cơn đau đớn kéo đến cực nhanh, hết đợt này tới đợt khác, càng lúc càng mãnh liệt. Cô cảm nhận rõ ràng tiếng vật gì đó vừa vỡ tan trong cơ thể, dường như chính là trái tim vẫn luôn ôm tâm lý may mắn của mình. Nếu như Mạnh Hi Tông phải chịu khổ sở thì trái tim này của cô cũng sẽ chết theo anh.

Hình Kỳ Lân lại bị bộ dạng này của cô dọa cho sợ hãi. Hắn nhìn từng mảng nước lớn ướt át dưới váy cô, tay chân luống cuống, ôm cô đứng dậy.

“Chị dâu! Chị không sao chứ?” Hắn ôm cô, lao nhanh vào cổng chính dinh thự của Hình Nghị. Hắn giơ chân, đã mạnh cánh cửa, chạy vọt vào, liền thấy Hình Nghị đang đứng trong phòng, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mình.

“Anh hai!” Hình Kỳ Lân hét lớn một tiếng. “Mau gọi bác sĩ! Cô ấy đột nhiên bị ngã.”

Mặt Hình Nghị đột nhiên biến sắc, một tay hắn đỡ lấy cô. Cơ thể vô cùng mềm mại, yếu ớt, cô nằm trong lòng hắn, cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thể chống cự nổi cơn run rẩy kịch liệt. Hắn thấy vẻ mặt cô chưa bao giờ tái nhợt như vậy, trên trán đầm đìa mồ hôi, răng cắn chặt môi dưới đến chảy máu, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

“Tại sao đột nhiên cô ấy lại bị thế?” Hình Nghị nhìn chằm chằm vào Hình Kỳ Lân với ánh mắt u ám. “Cậu đã làm gì cô ấy?”

Hình Kỳ Lân cũng tỏ ra nóng nảy, nói: “Em chỉ nói cho cô ấy biết tình hình của Mạnh Hi Tông thôi... Đột nhiên cô ấy bị như vậy.”

Hình Nghị giơ chân, đã vào bụng Hình Kỳ Lân một cú thật mạnh, khiến hắn nặng nề ngã xuống đất. Hình Nghị phần nộ quá lớn: “Cậu đang thách thức tính nhẫn nại của tôi phải không?”

“Đồ khốn!” Tô Di nghiêng răng nghiêng lợi, cánh tay yếu ớt, không chút sức lực giáng xuống ngực Hình Nghị. “Tôi sắp sinh rồi!”

75. Chương 76: Trước Ánh Bình Minh

Đây là lần đầu tiên dinh thự của Sĩ quan chỉ huy Người máy trở nên bận rộn thế này.

Bác sĩ phụ sản giỏi nhất thành phố Tự Do bị người máy dùng súng uy hiếp, không nói một lời liền bắt lên máy bay, chưa đầy nửa giờ sau đã đến dinh thự của Ngài chỉ huy. Tô Di đang nằm trên chiếc giường lớn

trong phòng Hình Nghị, từng cơn co thắt đau đớn khiến sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch, toàn thân run rẩy, lọt thỏm giữa tấm đệm dày. Bác sĩ vừa nhìn đã nhận ra Tô Di, trong lòng vô cùng sợ hãi. Lại nhìn đến hai vị tướng lĩnh Người máy như hai pho tượng mặt đen đứng sừng sững bên giường càng khiến ông ta kinh hồn bạt vía.

Ông ta cẩn thận vén váy Tô Di lên, cởi quần lót của cô ra. Sau khi khám xong, ông ta hắng giọng, ngừng đầu, nói với Tô Di: "... Phu nhân, đã mở được tám phân rồi. Cô cố chịu đựng một chút, không nên dùng sức, mở được mười phân mới có thể sinh."

Bỗng nhiên, bác sĩ phát hiện bên cạnh mình có thêm một người. Ông ta vừa liếc nhìn thì trong lòng lập tức kinh hãi. Đó chính là người lãnh đạo tối cao của toàn bộ Người máy, hẩn cúi đầu nhìn vào giữa hai chân Tô Di.

Bác sĩ ấp úng, không biết phải nói thế nào, hồi lâu sau mới thấp giọng lên tiếng: "Tôi đi chuẩn bị đồ nghề." Vừa định xoay người rời đi thì tay đã bị người ta kéo lại. Ông ta ngẩng đầu nhìn, thấy Tô Di đỏ mắt, gầm lên: "Kêu bọn họ ra ngoài đi."

Hình Kỳ Lân nghe thấy tiếng cô, liền lúng túng rời khỏi căn phòng. Hình Nghị vẫn đứng bên cạnh bác sĩ, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tái mét của Tô Di.

"Cô đuổi tôi à?" Hẩn trầm giọng nói.

"Cút!" Tô Di ném chiếc gối về phía hẩn, lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu.

Hình Nghị bắt lấy chiếc gối bằng một tay, mặt biến sắc. Đang định nổi giận, hẩn lại nghe thấy tiếng Tô Di kêu la thảm thiết, hai tay cô vung lên không trung, hươ loạn xạ, lại tìm được một cánh tay của Hình Nghị, tựa như tìm thấy một cái phao cứu sinh, cô lập tức dùng sức nắm chặt lấy hẩn. Hơn mười giây sau, cô mới nói lỏng tay ra. Gương mặt cô tái mét, hai mắt nhắm chặt chột mở to, nhìn thấy ngay Hình Nghị đang đứng đó.

"Anh còn chưa đi sao?" Tô Di lại nổi cơn thịnh nộ. "Cút!"

Bác sĩ dịu giọng khuyên nhủ: "Ngài sĩ quan chỉ huy, tâm trạng ổn định rất quan trọng đối với phụ nữ khi sinh... Hơn nữa, trẻ sơ sinh không thể tiếp xúc với vi khuẩn..."

Không đợi ông ta nói hết, Hình Nghị đã thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Di, sau đó xoay người, rời khỏi phòng.

Mặc dù cơn đau bụng này rất mãnh liệt và xa lạ, nhưng dù sao Tô Di cũng đã từng phải chịu những thương tích còn đau đớn hơn thế này. Sau khi Hình Nghị rời đi, tâm tình của cô dần ổn định trở lại, phối hợp với bác sĩ, bắt đầu dùng sức. Sau một cơn đau nhói đến tê liệt, sức lực toàn thân cô tựa như bóng bị xì hơi, ý thức cũng chậm lại trong chốc lát. Sau đó, cô nghe được một tiếng khóc "oa oa" vô cùng êm ái.

Đầu cô dính bết mồ hôi, cơ thể cũng không nhúc nhích nổi nhưng vẫn cố gắng nghiêng đầu nhìn. Bác sĩ nở nụ cười hiền từ, đưa đứa trẻ sơ sinh trên người vẫn còn dính máu đến trước mặt cô, dịu giọng nói: "Phu nhân, con trai của cô và Ngài chỉ huy... ra đời vô cùng khỏe mạnh."

Câu nói đột ngột này khiến nước mắt Tô Di lăn dài. Bác sĩ cũng rưng rưng nhìn cô. "Để tôi tắm cho bé rồi xử lý vết thương cho cô."

Tô Di nhìn bác sĩ băn khoăn xử lý mọi việc, ánh mắt cô không hề rời khỏi con trai mình một khắc. Sinh vật nhỏ bé mới chào đời tựa như rất biết nghe lời, sau vài tiếng khóc ngằn nguai cũng đã yên tĩnh trở lại. Bác sĩ sau khi tắm rửa sạch sẽ cho nó xong liền đặt nó nằm vào nôi. Nó cũng không khóc nữa, đôi mắt đen hấp háy chăm chú nhìn Tô Di, sau đó, quay sang bác sĩ.

Bác sĩ liền đẩy chiếc nôi đến bên cạnh Tô Di, xoay người, xử lý vết thương cho cô. Tô Di nhìn đứa con bé bỏng đang nằm sát bên mình, đôi mắt đen láy, khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ hồng, chiếc miệng bé xinh, tựa như một thiên thần thuần khiết nhất trên thế giới này. Cô chậm rãi giơ tay lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con. Mắt nó mở hé hé, đáng vẻ hết sức ngây thơ. Tô Di biết, con bây giờ vẫn chưa thể thấy rõ được mình nhưng cô có cảm giác đứa con trai bé bỏng này có thể cảm nhận được hơi ấm từ mẹ nó.

Khi ngón tay cô vuốt qua môi đứa bé, nó khẽ mấp máy, gương mặt tuy nhỏ nhưng lại rất giống ba. Sau đó, nó hơi quay đầu, chậm rãi há miệng, ngậm lấy ngón tay Tô Di, khẽ mút. Tô Di hoảng sợ, lập tức rút tay

về, đứa bé không kịp phản ứng, nhìn Tô Di chăm chăm. Tô Di khẽ bật cười thành tiếng. Nếu như Mạnh Hi Tông nhìn thấy con lúc này, không biết anh sẽ vui đến mức nào. Trong lòng cô nhất thời cảm thấy ngọt ngào, tạm thời cô cũng không suy nghĩ đến tình cảnh rắc rối của mình nữa, chỉ cảm thấy tràn ngập hy vọng với cuộc sống.

Đúng lúc này, bên trong phòng chợt lóe sáng, một bóng dáng cao lớn bước nhanh đến. Một đôi tay mạnh mẽ, chân chừ một lát rồi nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé đang nằm trong nôi. Bác sĩ đứng bên trông thấy vậy thì luống cuống nói: “Ngài sĩ quan chỉ huy, phải đỡ lấy cổ của trẻ sơ sinh, chỉ có thể đem ôm vào lòng thôi.”

Người đó hơi ngạc nhiên rồi đổi động tác, dịu giọng nói: “Yếu ớt vậy sao?”

Bác sĩ không biết phải trả lời thế nào, tiếp tục cầm cúi xử lý vết thương cho Tô Di. Tô Di lại lo sợ đến hồn vía lên mây, tóm lấy cánh tay rắn chắc của Hình Nghị. “Hình Nghị, đừng làm nó bị thương! Tôi van xin anh đấy!”

Hình Nghị nhàn nhạt liếc nhìn cô, sau đó, ánh mắt lại chuyển về đứa bé nằm trong lòng mình. Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy trẻ sơ sinh, sao lại có thể nhỏ bé và mềm mại đến vậy? Có lẽ vì trên người đứa bé này cũng mang theo hơi thở của cô nên hắn bất giác cảm nhận được một hương vị tinh khiết, ngọt ngào. Hắn phát hiện đứa bé này tuyệt nhiên không hề sợ mình, đôi mắt đen láy, thuần khiết như vũ trụ bao la, không lẫn chút tạp chất. Đứa bé cũng nhìn hắn, gương mặt hồng hào, mịn màng bỗng nhiên nở nụ cười ngọt ngào.

“Nó cười với tôi này.” Hắn có vẻ không thể tin được, nói.

“Đưa tôi xem nào.” Tô Di vội vàng nói.

Hình Nghị nhẹ nhàng đặt đứa bé lại bên cô. Tô Di nhìn thấy nụ cười của con trai, cũng không kìm được cười theo, ngẩng đầu nói với Hình Nghị: “Nghe nói, trẻ con lúc vừa mới chào đời hay vô cơ nhốn miệng cười lắm. Nó nhìn chúng ta cũng giống như nhìn thấy cái bàn hay cái ghế mà thôi.”

Hình Nghị ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên Tô Di mỉm cười dịu dàng nói chuyện với hắn. Trong nháy mắt, sự phản kháng đầy cảm phẫn chưa hề nói ra miệng của cô đối với hắn như thể đều tan thành mây khói. Bàn tay trắng nõn, mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve đứa trẻ trong lòng, tựa như cũng cùng lúc an ủi an ủi trái tim của Hình Nghị. Khóe mắt, đôi mày cô cũng mang nét cười vô tận, cả người tựa hồ hòa vào nụ cười tươi tắn đó, gương mặt như thể trở nên rạng rỡ, sáng ngời hơn bao giờ hết. Ngay cả Hình Nghị cũng cảm nhận được hơi thở dịu dàng của cô đang lan tỏa khắp nơi. Bỗng nhiên, Hình Nghị cảm thấy rất vui.

Tô Di cũng không nhận ra thái độ của mình đối với Hình Nghị lại thay đổi đến vậy. Cô nhìn đứa con trai bé bỏng, khẽ thì thầm: “Mạnh Dao, con tên là Mạnh Dao. Con yêu của mẹ!”

Hình Nghị này giờ vẫn trầm mặc, nghe thấy vậy thì đột nhiên tiến lên. Hai cánh tay hắn chống bên giường, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn đứa bé đang nằm trong ngực cô. Tô Di bỗng cảm thấy bất an.

Hắn khẽ cười, nói: “Không, nó họ Hình. Hình Dao.”

Tháng Mười, khí hậu ở Bắc bán cầu vô cùng ẩm áp, còn Nam bán cầu lại có phần lạnh lẽo hơn. Trên sân bay rộng lớn, từng chiếc Báo Săn lần lượt cất cánh, tạo thành đội hình bay đến trụ sở huấn luyện ngoài tỉnh cầu.

Nửa tháng trước, đội quân tiên phong của Người máy phát hiện ra một nền văn minh Thú tộc mới cách đây một vạn năm ánh sáng. Đại quân Người máy đang chuẩn bị cho cuộc xâm lược. Quân đội loài người cũng bị bắt đi tiên phong, triển khai công cuộc tàn sát nền văn minh mới kia. Hiện tại đang là giai đoạn tiến hành huấn luyện quân sự cho quân đội hai bên.

Sau khi tiểu đoàn bay rời đi, bộ phận hậu cần mặt đất thở phào nhẹ nhõm, túm năm tụm ba bắt đầu kiểm kê và thu dọn đồ đạc trên mặt đất. Một người đàn ông khoác trên mình bộ quân phục Lĩnh đánh thuê cũ kỹ, đẩy một chồng cao toản hòm đạn được, chậm chậm di chuyển về phía kho chứa máy bay. Trong ánh nắng ban mai, bóng lưng của anh vô cùng cao lớn và lạnh lùng.

“Hi Tông!” Có người khẽ gọi. Người đàn ông xoay người, gương mặt nhìn nghiêng có vẻ hơi gầy gò nhưng vẫn điển trai và thân hình vẫn cường tráng như trước. Sắc mặt tái nhợt nên thoát nhìn, trông anh có vẻ ổn

hòa hơn trước đây nhiều, không còn vẻ cao ngạo, bất cần kia nữa.

Người vừa đến chính là Liên Đạc. Sau khi bị Người máy tấn công, quân viễn chinh của anh ta rốt cuộc cũng bị đánh bại. Trong cuộc tranh đấu cuối cùng dưới mặt đất, anh ta bị chặt đứt một cánh tay, giờ cũng giống như Mạnh Hi Tông, trở thành hậu cần mặt đất, không thể tham gia phi hành được nữa.

“Điểm quan trọng đã được mở.” Liên Đạc đứng bên cạnh Hi Tông, hạ giọng nói: “Có thể đến căn cứ bí mật được rồi!”

Mạnh Hi Tông gật đầu, bên cạnh lập tức có nhân viên hậu cần mặt đất khác chạy đến, đón lấy những hòm đạn được từ tay anh. Hai người nhanh chóng sải bước về phía kho chứa máy bay. Đi qua dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu của Người máy, thẳng tay vứt đồ đạc vào trong kho hàng, Liên Đạc mở cánh cửa dẫn xuống hầm sâu dưới lòng đất, nhảy xuống trước, Mạnh Hi Tông theo sát ngay sau. Dưới mặt đất là một thế giới hoàn toàn khác.

Năm đó, khi xây dựng trụ sở ở Nam bán cầu, Mạnh Hi Tông đã lệnh cho Giản Mộ An đào một căn cứ bí mật dưới lòng đất. Ban đầu chỉ nghĩ dùng nó để dự trữ một ít vật liệu chuẩn bị cho chiến tranh, nếu có bất cứ xích mích nào với Liên minh thì trong mọi tình huống đều có thể dùng tới. Vậy mà bây giờ, ở dưới này đã dự trữ sẵn ba mươi chiếc Báo Săn, mấy nghìn hòm đạn được, một dây chuyền sản xuất máy bay chiến đấu và một bộ hệ thống phòng ngự loại nhỏ. Nếu muốn đánh bại Người máy thì những thứ này chỉ như muối bỏ biển, nhưng đây cũng được coi là mồi lửa cho kế hoạch phản công toàn diện.

Mạnh Hi Tông chịu đựng mọi sự hành hạ của Người máy, cũng là vì hy vọng sau khi phân tích được kỹ thuật nhảy siêu quang tốc của bọn chúng sẽ khởi động một cuộc phản công. Bây giờ nhìn lại, sự chờ đợi này quả là đáng giá. Bọn họ đã sắp gặt hái được thành quả rồi.

Năm đó, một vài viên sĩ quan kỹ thuật quan trọng tại các chiến hạm của quân Lính đánh thuê chuyển dời thành công đến căn cứ bí mật dưới lòng đất này. Bọn họ là những quân cờ quyết định giúp Mạnh Hi Tông chuyển bại thành thắng.

Liên Đạc và Mạnh Hi Tông đi qua một mật đạo dài, trước mắt rộng mở, thông thoáng, đó là một sân bay ngầm rộng chừng vài vạn mét vuông. Bảy, tám viên sĩ quan kỹ thuật đang ngồi ngay ngắn trước bàn máy tính, thấy hai người đi đến thì đều đứng dậy nghênh đón.

“Ngài chỉ huy!” Bọn họ cung kính hành lễ, như thể ở đây không phải là dưới lòng đất mà vẫn là pháo đài Lính đánh thuê hùng mạnh thống trị tinh cầu ngày nào.

Mạnh Hi Tông gật đầu, liếc mắt nhìn chiếc máy bay chiến đấu màu đen bị tháo tung nằm lặng lẽ một góc phòng. Đó chính là máy bay chiến đấu Rắn Hổ Mang. Phải trải qua muôn vàn khổ cực mới che mắt được người khác, dùng mấy chiếc Báo Săn giả vờ phản bội rồi bị tiêu diệt thì mới có thể trộm được nó trong tay người máy canh phòng nghiêm ngặt.

“Tiến triển đến đâu rồi?” Mạnh Hi Tông trầm giọng hỏi.

Thượng úy Lăng Yến lập tức nghiêm sắc mặt. “Ngài chỉ huy, chúng ta đã phá giải được mật mã cấp hai, hoàn thành sửa chữa phục hồi hệ thống phòng ngự. Người máy cũng không thể xâm nhập được vào hệ thống phòng ngự của chúng ta nữa. Xin ngài cho tôi thêm ba tháng, tôi sẽ phá giải được kỹ thuật nhảy siêu quang tốc liên tiếp của bọn chúng, tiến hành thăng cấp đối với hệ thống phi hành của chúng ta.”

Đây đã là một thành tích rất tốt rồi! Dưới tình huống nền tảng kỹ thuật giữa địch và ta có khoảng cách quá xa, chỉ có Lăng Yến là một trong số ít những thiên tài có thể từng bước phân tích sự bất đồng giữa hai hệ thống.

Ba tháng.

Mạnh Hi Tông chợt nhớ tới một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Đó là lúc cô cuộn tròn trong lòng anh, ngẩng đầu, cười nói: “Ba tháng biết lấy, sáu tháng biết bỏ. Chỉ ba tháng sau là con yêu của chúng ta sẽ biết lấy, cười với ba mẹ của nó rồi.”

Hôm nay chính là ngày dự sinh của cô.

Mạnh Hi Tông hoàn hồn, ánh mắt trầm tĩnh nhìn quanh một vòng. “Tôi chỉ có thể cảm ơn những nỗ lực của các bạn. Nhân loại có thể phản công thành công hay không đều cả vào kế hoạch lần này. Tôi sẽ cố gắng hết sức để trợ giúp các bạn hoàn thành nhiệm vụ.”

Mặc dù biết cửa ải kỹ thuật khó khăn nhất sắp được công phá nhưng sắc mặt Mạnh Hi Tông còn tệ hơn lúc trước, anh lẳng lặng rời khỏi căn cứ dưới lòng đất.

Liên Đạc cùng anh trở lại sân bay, thấy chân mày anh nhíu chặt, anh ta cố đè nén nhưng vẫn không kìm được, lên tiếng hỏi: “Hôm nay là ngày chị dâu dự sinh đúng không?” Lúc trước, vì muốn lấy lòng vợ chồng Mạnh Hi Tông, anh ta đã từng điều tra kỹ việc này, còn tặng rất nhiều đồ của trẻ sơ sinh cho họ.

Mạnh Hi Tông dừng bước, gạt đầu, nói: “Nhưng sinh trước hay sau ngày dự sinh khoảng hai tuần cũng là điều bình thường.”

Liên Đạc trầm mặc giây lát, bỗng nhiên nói: “Có người ở thành phố Tự Do nói cho tôi biết, hai tuần trước, một chuyên gia phụ sản có tay nghề cao nhất thành phố, ban ngày đang ngồi khám bệnh, đột nhiên bị mấy tên người máy cưỡng chế bắt đi. Đến tận lúc này, ông ta vẫn chưa được thả. Người máy thông báo cho gia đình ông ta rằng hai tuần nữa, ông ta mới được thả về. Ông ta cũng nhân tiện nhắn nhủ với người nhà mình, ca đỡ đẻ này mẹ con đều bình an.”

Sắc mặt Mạnh Hi Tông hơi cứng lại, anh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phương Bắc. Một lát sau, anh mới mở miệng nói: “Tin tức đó...” Anh chậm rãi nói: “Hai tuần trước, tôi cũng đã nhận được.”

Liên Đạc giật mình. “Vậy anh...”

“Hình Kỳ Lân nói không tìm thấy tung tích của cô ấy. nếu như cô ấy còn sống thì chỉ có một khả năng.” Sắc mặt anh không chút thay đổi: “Cô ấy đang ở trong tay Hình Nghị.”

Liên Đạc há hốc miệng, không thốt nổi nên lời. Anh ta vốn lo lắng nếu nói cho Mạnh Hi Tông biết tin tức này, anh sẽ kích động mà đòi đi cứu người ngay mất. Nhưng hóa ra, anh lại biết tin trước đó hai tuần rồi.

“Tôi cũng đã bị kích động.” Tựa như thấu hiểu tâm tư của Liên Đạc, Mạnh Hi Tông bình thản nói: “Ngày hôm sau, tôi dẫn theo mười người đến thành phố Tự Do. Tất cả đều bị phục kích trước dinh thự đó, chỉ che chở được một mình tôi trốn thoát. Bởi vì giả dạng thành những tên du thủ du thực nên thân phận của chúng tôi mới không bị tiết lộ.”

Liên Đạc cảm thấy xót xa trong lòng, lại nghe Mạnh Hi Tông cười lạnh: “Đây có lẽ là việc thiếu lý trí nhất mà tôi đã từng làm. Thuộc hạ vô duyên vô cớ mất mạng, hơn nữa, nơi đó canh phòng càng lúc càng nghiêm ngặt.”

Liên Đạc nghe thấy vậy thì sôi máu, tức giận nói: “Ngài chỉ huy, anh không cần phải nói nữa. Tối nay, tôi sẽ đi với anh, có chết cũng phải cứu được phu nhân và con trai của anh ra. Tôi...”

Mạnh Hi Tông lắc đầu.

“Hình Nghị bắt nhốt cô ấy chính là vì muốn trả thù tôi.” Mạnh Hi Tông trầm giọng nói: “Lực lượng của chúng ta cũng chưa chuẩn bị xong. Có đi bao nhiêu người thì cũng chết bấy nhiêu mà thôi. Một mình tôi bỏ mạng không sao nhưng tính mạng của mọi người, nếu như bị người máy phát hiện ra thì mọi sự cố gắng đều trở thành uổng phí. Tôi phải đợi.”

Trong lòng Liên Đạc cũng đã hiểu rõ, trước khi phản công toàn diện, tuyệt đối không thể đi sai một bước nào. Nhưng Mạnh Hi Tông là người đàn ông mạnh mẽ mà cố chấp đến mức nào chứ? Anh yêu Tô Di như vậy, cho dù là lúc cơ thể đang bị thương nghiêm trọng, cho dù biết trước cuối cùng chỉ là con đường chết, những ngày sau khi biết được tin tức, đã chẳng màng tất cả mà dẫn người tới cứu cô. Anh biết rõ người phụ nữ của mình rơi vào tay lũ Người máy xấu xa, nhưng anh lại kiên định nói một câu: “Chờ!” Anh như thế, thực sự đã không còn là Mạnh Hi Tông lạnh lùng, cứng rắn trước kia nữa rồi. Đối với người khác thì ra sức bảo vệ, còn đối với bản thân mình, anh lại tàn nhẫn, hà khắc đến mức nào đây?

Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Liên Đạc lẩm bẩm.

Trong đầu Mạnh Hi Tông hiện lên khuôn miệng cười nói với má lúm đồng tiền dịu dàng của Tô Di, còn có cả những tưởng tượng về con trai anh. Anh nhắm chặt mắt rồi lập tức mở ra, nói: “Cậu tiếp tục giữ liên

lạc với người nhà của vị bác sĩ kia, nghĩ cách giúp tôi nhấn tin cho cô ấy. Hình Nghị tìm bác sĩ phụ sản tốt nhất, chứng tỏ hẳn không muốn hãm hại hai mẹ con, ít nhất bây giờ cô ấy vẫn được an toàn.”

Liên Đạc gật đầu. “Chị dâu phải chịu khổ rồi. Anh muốn tôi nhấn nhủ gì với chị ấy không?”

Trong lòng Mạnh Hi Tông vô cùng chua xót, anh nói: “Nhấn cô ấy chờ tôi.”

Anh nhất định sẽ đi tìm cô, bất kể đó là thiên đường hay địa ngục.

76. Chương 77: Người Em Yêu

“Khu vui chơi giải trí mang tên “Vương triều Người máy” của tòa nhà Khoa Duy tại trung tâm thành phố sẽ chính thức được khai trương trong thời gian tới, quân đội Người máy cùng dân chúng thuộc địa đều có thể ra vào cửa tự do...”

“Trung tá Rita quản lý tại thành phố Tự Do, hôm nay sẽ cử hành hôn lễ với nữ minh tinh Tiết Lâm Y. Trung tá Rita là một chiến sĩ người máy trung thành, Tiết Lâm Y cũng cho biết, được chung sống với anh ấy, cô vô cùng hạnh phúc...”

Tô Di ôm con trai, ngồi trên sofa xem ti vi. Nữ MC loài người đang mỉm cười đọc tin tức trên đài truyền hình với chất giọng hết sức lưu loát và ngọt ngào, nhưng Tô Di vẫn cảm thấy trong mắt nữ MC xinh đẹp, nổi tiếng này có nét gì đó rất châm biếm.

Người máy chiếm đóng tinh hệ đến nay cũng đã được hơn bảy tháng. Từ kỷ luật nghiêm chỉnh lúc đầu, đến giờ đã dần trả lại cho loài người nhiều quyền tự do hơn. Người máy thay đổi phương hướng phát triển xã hội loài người, nhưng đồng thời, bọn chúng cũng bị ảnh hưởng bởi cuộc sống của loài người càng lúc càng sâu.

Hình Nghị đi đầu trong việc mô phỏng ngoại hình của loài người, cũng từng nhiều lần công khai phát biểu, Tô Di cũng đã trông thấy cảnh ấy trên ti vi. Cô thậm chí còn thấy có nhiều con người tỏ ra ủng hộ và ngưỡng mộ vị thống lĩnh cương nghị và mạnh mẽ, có ngoại hình loài người vô cùng anh tuấn này. Có lẽ vì thời gian đã trôi qua quá lâu, đại đa số loài người sẽ cảm thấy, Người máy thống trị tinh cầu chẳng có điểm gì không tốt cả.

Mà cũng có không ít những sĩ quan cấp cao của Người máy học theo Hình Nghị, mô phỏng ngoại hình của con người. Dù sao thì việc làm này cũng khiến bọn chúng dễ dàng hòa nhập, thuận lợi trong việc thống trị loài người hơn. Nhưng Tô Di vẫn cảm thấy kinh hoàng trước tin tức sĩ quan người máy cưới vợ loài người. Mô phỏng sẽ làm cho người máy có tính cách và tình cảm giống với con người sao?

“Phu nhân, nên thay tã cho em bé rồi.” Một giọng nói êm ái vang lên bên tai, Tô Di gật đầu, đưa con cho mấy người giúp việc.

Con trai cô đã được hai tháng tuổi, mặt mũi rõ nét hơn một chút, chưa có nét cứng cỏi, kiên nghị như cha nó mà lại rất mềm mại, đáng yêu.

Hai thiếu nữ xinh đẹp, giống nhau như đúc, cẩn thận đón lấy đứa bé, đặt nó nằm lên nôi, động tác thay tã cho em bé vô cùng thành thạo. Nếu như không biết thì ai cũng tưởng hai cô gái này là một cặp song sinh vô cùng xinh đẹp. Nhưng họ cũng chỉ là hai người máy được Hình Nghị ra lệnh cho đảm nhận hạ phục chế, chỉ có duy nhất một nhiệm vụ, đó là chăm sóc đặc biệt cho em bé và Tô Di.

Dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ và có hai cô người máy này trợ giúp, Tô Di kết thúc giai đoạn ở cữ hết sức khỏe mạnh, con trai cũng phồng phao lên nhiều. Tuy vậy, Tô Di vẫn cảm thấy khó chịu khi nghĩ con trai mình bị người máy vây quanh cả ngày. Nhưng khi bác sĩ chuyển lời nhắn của anh tới cho cô, trong lòng cô bỗng dấy lên một niềm hy vọng lớn lao. Cô mặc kệ người máy lợi hại đến mức nào, chỉ biết anh đã hứa thì nhất định sẽ làm được, nhất định anh sẽ tới cứu cô. Cho nên, cô hoàn toàn có thể yên tâm ôm con chờ anh đến, tâm tình cũng vui vẻ hơn bình thường rất nhiều.

Thay tã xong lại cho bú, con trai ngủ một giấc no nê, lúc tỉnh dậy, tinh thần của nó có vẻ rất hăng hái, cứ ô ô a a tự nói chuyện một mình. Tô Di ôm con đi tới đi lui trong nhà, khi tới căn phòng của Đại Bích dưới lầu một thì dừng lại. Đại Bích đứng ở cửa, cách một lớp song sắt, hơi sững sờ khi nhìn thấy đứa bé trong

lòng Tô Di. Mặc dù đã từng là kẻ địch nhưng Tô Di thất Đại Bích suy bại đến mức này, trong lòng cũng nảy sinh cảm giác thương hại.

“Rất xinh xắn!” Đại Bích khê nói.

“Cảm ơn!”

“Giống ba nó nhiều hơn.”

Trong lòng Tô Di cảm thấy vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Vậy mà ba nó đã được nhìn thấy con mình đâu. Đại Bích lại hơi hoảng hốt, thất thần. Tô Di đoán, chắc hẳn cô ta đang nghĩ tới Lăng Tranh. Mặc dù tình yêu của con người với côn trùng đó khiến người ta phải thổn thức, nhưng cô vẫn hy vọng Lăng Tranh còn sống.

“Tôi có thể ôm nó một chút không? Đại Bích thấp giọng hỏi.

Tô Di thoáng ngập ngừng nhưng vẫn đặt con trai vào vòng tay cô ta. Cách những chiếc song sắt, Đại Bích với thân hình mảnh khảnh cẩn thận nâng niu đứa nhỏ trên tay.

“Nó rất mềm, cũng rất thơm.” Đôi mắt xinh đẹp của Đại Bích mở to. “Tô Di, nó đang cười với tôi này.”

Tô Di cúi đầu nhìn, quả nhiên thằng bé đang cười rất tươi. Cô không khỏi bật cười. “Nó rất thích cười.” Điểm này có thể khẳng định là không giống ba nó chút nào.

“Tô Di!” Một giọng nói trầm thấp, hơi có vẻ giận dữ chột vang lên sau lưng.

Tô Di vừa quay lại, người đó đã sải bước tới gần, giành lại đứa bé trong tay Đại Bích, liếc mắt nhìn Tô Di rồi đi về phía hai cô bảo mẫu người máy.

“Chăm sóc em bé thật kĩ.” Hần hạ giọng nói: “Sau này, không cho phép em bé đến gần Trùng tộc nửa bước.

“Vâng!” Hai thiếu nữ người máy đồng thanh đáp.

Lúc này, hần mới đi vào phòng ngủ. Tô Di im lặng giây lát, nhìn về phía Đại Bích với ánh mắt phức tạp.

Đại Bích cúi đầu cười, nói với giọng gần như khổng thể nghe thấy: “Ngày cô làm cho hần đau khổ, nhớ phải tàn độc một chút!”

Tô Di nhất thời không biết phải nói gì.

“Tô Di!” Lại một tiếng quát nửa khê vang lên. Tô Di bước nhanh vào phòng ngủ.

Hình Nghị đã cởi bỏ quân phục, chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xám bạc, bóng lưng cao ngất đứng giữa căn phòng. Thấy Tô Di tiến đến gần, đôi mắt đen láy, sắc lạnh của hần hơi nheo lại, nhìn cô chằm chằm. Tô Di không lên tiếng.

“Cô không biết trên người Trùng tộc có bao nhiêu vi khuẩn sao?” Nhìn mặt hần vẫn còn rất tức giận. “Sau này, ngoại trừ bảo mẫu ra, không được cho bất cứ kẻ nào ôm con.”

Tô Di ngẩn ra, thực sự cô chưa từng nghĩ tới điều này. Nhìn nét mặt của cô, Hình Nghị biết cô đã đồng ý với lời nói của mình, sự bực bội cũng vì thế mà tan biến.

“Tôi sẽ dẫn hai mẹ con cô về hành tinh mẹ của Người máy.” Hình Nghị thản nhiên nói: “Sau khi hoàn thành thực dân ở hành tinh Thú tộc.”

Tô Di thầm thở phào, tiến hành thực dân tại hành tinh Thú tộc ít nhất cũng phải kéo dài tới mấy tháng trời. Khi đó, chắc Mạnh Hi Tông đã kịp đến cứu cô rồi. Có lẽ vì ảnh hưởng của chuyện xảy ra lúc chiều nên buổi tối, khi Tô Di xuống nhà ăn cơm, phát hiện phòng của Đại Bích đã trống không, không biết Hình Nghị đã chuyển cô ta đến nơi nào.

Ngay từ đầu, Hình Nghị vốn yêu cầu hằng tối, con trai sẽ do hai cô bảo mẫu người máy kia chăm sóc, nhưng Tô Di kiên quyết ở bên cạnh con, bởi cô thực sự không muốn con trai mình sẽ thân thiết với người máy hơn mẹ nó. Lúc còn ở cũ, Tô Di đành phải giữ một nữ người máy ở lại phòng để giúp vài việc vặt vãnh, còn bây giờ, hoàn toàn là do một tay cô chăm sóc con.

Tối nay, thằng bé ngủ không yên giấc, cứ cách hai, ba tiếng, nó lại khóc. Tô Di cho nó bú sữa, sau đó lại pha nước ấm tắm rửa cho con. Lúc này đã là hơn hai giờ đêm, sau khi con trai tắm rửa sạch sẽ xong, nó có vẻ vô cùng tỉnh táo, ngược đôi mắt tròn xoe, chăm chú nhìn cô. Những tiếng ô ô a a không ngừng vang lên giữa đêm tối tĩnh mịch. Tô Di dỗ khóc dỗ cười, chỉ đành gắng gượng cười đùa với con. Đến khi cô để mắt tới bóng dáng cao lớn đứng sừng sững ở cửa thì cảm thấy vô cùng hối hận. Lại làm hấn chú ý mà đến đây!

Dưới ngọn đèn mờ tối và u ám, Hình Nghị chỉ mặc độc chiếc quần quân phục, đôi vai trần rộng lớn, eo nhỏ, sắc mặt càng âm trầm. Động tác vô cùng dứt khoát, hấn đi tới, vén chăn, trèo lên giường, ôm lấy Tô Di. Sau đó, môi lưỡi hấn lại lưu luyến trên mặt và cổ cô.

“Rất thơm!” Không chỉ một lần hấn từng khen cô như vậy.

Từ lâu, Tô Di đã ngừng sử dụng sữa tắm nhưng hấn vẫn cố chấp cho rằng trên người cô có mùi thơm. Hình Nghị quay sang nhìn đứa bé trong chiếc nôi bên giường, khẽ giọng nói: “Ngủ đi, nếu ngủ không đủ giấc, não của con sẽ không phát triển tốt.”

Cũng không biết tại sao, lời hấn nói tựa như có ma lực, hoặc cũng có thể là do thằng bé đã thức quá khuya nên mệt mỏi, vì thế, một lát sau, nó đã ngủ thiếp đi. Thấy con mình nghe lời hấn như vậy, trong lòng Tô Di thoáng chút khó chịu. Sau khi con trai đã ngủ, chỉ còn lại đôi mắt đen láy, sâu thẳm của hấn nhìn cô không chớp. Cô nhất thời cảm thấy kinh hãi.

Hấn im lặng, tiếp tục vùi đầu vào hõm vai cô. Cả người áp sát vào cơ thể cường tráng của người đàn ông này khiến cô cảm thấy hết sức khó chịu. Trên cổ truyền đến cơn đau nhói quen thuộc, hấn cứ thích hút máu như bị quỷ ám vậy. Một hồi lâu sau, hấn mới lấy ngón tay bịt chặt vết thương nơi cổ cô, dán sát vào mặt cô, nhìn cô đầy đe dọa. Cho rằng thế là đã kết thúc như thường lệ, Tô Di liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vẻ mặt này của cô tựa hồ đã lọt vào tầm mắt Hình Nghị, đôi mắt hấn lập tức tối sầm lại. Hấn nhích hông một chút, đặt lên chiếc bụng phẳng lì của cô. Sao Tô Di lại không biết hấn đang ám chỉ điều gì chứ? Nhưng hấn là người máy mà, chẳng lẽ đây là dự vọng mà hấn mô phỏng Lâm Tề?

“Làm chuyện đó với tôi!” Hấn nói với giọng khản đặc. Trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Di, hấn định cởi quần áo của cô ra.

Từ lâu, Tô Di đã lo lắng sẽ có ngày này song vẫn luôn thầm cầu mong may mắn sẽ đến với mình, hy vọng Mạnh Hi Tông sớm tới cứu trước khi sự việc trở nên quá muộn. Nhưng cô đã sinh con được hai tháng rồi, việc gì phải đến sẽ đến.

Hình Nghị làm theo bản năng mách bảo, dang rộng chân tay cô ra, đôi chân dài của hấn ta giữ chặt lấy người cô. Trong đầu Tô Di lướt qua vô số ý nghĩ, cuối cùng liền kêu lên: “Tôi vẫn chưa hoàn toàn bình phục! Hình Nghị! Hiện tại tôi chưa thể làm chuyện đó được!”

Hình Nghị dừng động tác, ánh mắt trở nên sắc lạnh. “Chẳng phải loài người các cô sau khi sinh chỉ cần ở cữ sáu tuần thôi sao?”

Ngay cả việc này mà hấn cũng biết!

Tô Di vội vã nói: “Nhưng lúc tôi sinh, bị tổn thương nghiêm trọng, nếu anh không tin thì cứ việc gọi bác sĩ đến đây. Ông ta nói tôi còn phải ở cữ thêm một tháng nữa. Nếu không, bị... viêm nhiễm, anh cũng sẽ bị lây đó!”

Hình Nghị chăm chú nhìn cô vài giây rồi ngồi thẳng người dậy, không bước xuống giường mà vẫn giữ chặt tay chân của cô như trước, lớn tiếng quát: “Bác sĩ!”

Bác sĩ được giữ lại trong nhà để chăm sóc Tô Di, ông ta cuống quýt chạy vọt tới cửa phòng ngủ của Hình Nghị.

“Ngài chỉ huy, có chuyện gì vậy?” Ông bác sĩ căng thẳng nói.

“Cơ thể cô ấy... lúc này có thể làm chuyện ấy được không?” Hình Nghị lạnh lùng đặt câu hỏi. “Nếu như nói dối, tôi sẽ giết chết ông và cả nhà ông nữa.”

Trái tim Tô Di như rút thẳng xuống vực sâu vạn trượng.

Mấy giây sau mới nghe thấy bác sĩ run giọng trả lời: “Ngài chỉ huy, lúc sinh, phu nhân bị tổn thương khá nghiêm trọng, ít nhất cũng cần đến ba tháng để hồi phục. Bởi vì khung xương của phu nhân nhỏ nên đây là di chứng rất thường gặp sau khi sinh.”

Tô Di thầm thở phào một hơi. Sắc mặt Hình Nghị cực kỳ u ám, nhìn không rõ biểu cảm. “Cút!” Hắn quay đầu, nhìn Tô Di từ trên cao. Trong lòng Tô Di hốt hoảng, không dám lên tiếng.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười khó hiểu.

“Được!” Bàn tay thô to của hắn nhẹ nhàng vuốt ve cô. “Tôi sẽ chờ một tháng nữa.”

Hình Nghị và bác sĩ đều rời khỏi phòng, Tô Di kéo chăn, trùm kín cơ thể lạnh như băng của mình. Cô run sợ một lúc lâu, lẳng lặng rơi nước mắt.

Vài ngày sau, đồng quần áo trẻ con mà bảo mẫu người máy mua đều bị Tô Di thẳng tay ném vào thùng rác.

“Màu sắc quá khó coi!” Cô vừa ném vừa nói: “Vải quá dày! Những kiểu quần áo này, con tôi mặc vào sẽ chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi!”

Bảo mẫu người máy đáp: “Đây toàn là quần áo trẻ em tốt nhất trong thành phố.”

Mặt Tô Di không đổi sắc, liếc nhìn Hình Nghị đang ngồi bên cạnh. “Đây là con tôi, tôi muốn tự mình lựa chọn quần áo cho nó. Anh có thể phải nhiều cảnh vệ đi cùng cũng được.”

Hình Nghị nhìn cô rồi nói: “Được!”

Tô Di thầm cảm thấy vui mừng, chỉ cần có thể ra khỏi nhà thì nhất định sẽ có cách truyền tin tức đến cho Mạnh Hi Tông...

“Tôi sẽ đi cùng cô.” Hình Nghị nói một câu dập tắt tất cả hy vọng trong cô. “Còn nữa, tôi đã đổi sang bác sĩ người máy cho cô rồi. Hắn đã được cài đặt toàn bộ kiến thức y học tân tiến nhất của loài người.”

Lòng Tô Di trầm hẳn xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Hình Nghị, chỉ cảm thấy mình không thể nào trốn thoát nổi hắn.

Bầu trời xanh trong, không một gợn mây. Chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cổng trung tâm thương mại phồn hoa nhất thành phố. Tô Di đã từ bỏ ý định chạy trốn trong đầu. Con trai còn ở nhà, nếu như cô chạy trốn, không biết Hình Nghị sẽ làm gì với nó. Bị Hình Nghị ôm eo, trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành, chỉ thấy được một phần khuôn mặt, Tô Di mệt mỏi bước xuống xe.

Hình Nghị đeo kính đen, che khuất vẻ ngoài đẹp trai, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Dưới sự tháp tùng của một đội người máy, hai người đi thẳng đến thang máy, lên khu đồ dùng trẻ em ở tầng cao nhất. Mặc dù không có cách nào trốn thoát nhưng đây là lần đầu tiên Tô Di bước chân ra khỏi cửa trong suốt mấy tháng qua. Ở đây, người qua lại đông đúc, nhộn nhịp. Sau khoảng thời gian suy thoái ngắn ngủi do mới bị người máy chiếm đóng, bây giờ, khu trung tâm thương mại này lại được mở ra, thỏa mãn nhu cầu của một bộ phận người dân và người máy.

Tô Di đi dọc những chiếc giá trưng bày quần áo trẻ con và đồ dùng hằng ngày, nhìn ngấm một chút. Hình Nghị đi bên cạnh cô một lát rồi để lại hai người máy đi theo cô, còn hắn đến khu nghỉ ngơi bên cạnh, ngồi xuống. Tên người máy đi theo tháp tùng đưa cho hắn chiếc máy tính mini để hắn có thể kiểm tra và nhận tin tức mới nhất.

Khu mua sắm này rất lớn, Tô Di xem xong một loạt quần áo trẻ con, chọn lấy vài món, ném cho tên người máy đi sau, nói: “Các người chờ ở đây, tôi đi xem những thứ khác.”

“Người máy đáp: “Xin lỗi, phu nhân, Ngài chỉ huy đã ra lệnh cho chúng tôi không được không được rời phu nhân nửa bước.”

Tô Di đành mặt nói: “Tôi chỉ đi nhìn ngấm một lát. Người của các anh cũng đã đứng canh ở tất cả các cửa ra vào khu trung tâm rồi, tôi có thể chạy đi đâu được đây? Tôi không thích có người đi theo. Nếu như các anh cứ cố tình làm trái ý tôi, tôi sẽ kêu Ngài chỉ huy ném các anh vào lò thiêu hủy.”

Có lẽ là sau khi mô phỏng con người, tính cách của những người máy này cũng bị ảnh hưởng nên bọn chúng cảm thấy có chút lo sợ. Hoặc cũng có thể là do thủ đoạn của Hình Nghị quá tàn nhẫn nên chúng liền đứng im tại chỗ, dõi mắt quan sát Tô Di. Thực ra, Tô Di biết, cho dù không có bọn họ theo sau thì cô cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của họ. Nhưng cô thực sự chỉ muốn một mình chọn lựa quần áo cho con và một vài vật dụng hàng ngày mà thôi.

Cô vừa dạo quanh mấy giá hàng liền thấy phía trước có rất nhiều người đang vây quanh một chiếc giá dài. Cô nhìn lên màn hình tinh thể lỏng treo trên tường đang không ngừng phát một đoạn quảng cáo. Thì ra, đó là những mẫu quần áo trẻ em mới nhất vừa được tung ra thị trường. Cô tiến đến, cầm đại một món lên xem, quả nhiên là mẫu thiết kế rất khéo léo và tinh tế, kiểu dáng cũng hết sức dễ thương. Nghĩ đến lúc mặc những bộ quần áo này lên người con trai, cô không kìm được, bật cười.

Cô liền chọn vài bộ, nâng niu trong lòng rồi xoay người, định đi mua thêm hai bình sữa nữa. Lúc vô ý ngẩng đầu lên, ánh mắt cô lướt qua vài bóng người đang đang lựa chọn quần áo trẻ em cách đó chưa đầy mười mét. Cô lập tức cảm thấy khác lạ. Tầm mắt cô vốn đã định dời đi nhưng lại như bị thứ gì lôi kéo, liền nhìn về phía đó thêm lần nữa, dừng lại ở giữa đám người, dừng ngay tại một bóng dáng cao lớn lẫn trong đám đông. Người đó không hề nhận ra ánh mắt chăm chú của cô. Anh cầm một bộ quần áo trẻ em màu lam nhạt lên, yên lặng ngắm nghía đến thất thần. Khi anh khẽ ngẩng đầu, những đường nét trên khuôn mặt hiện ra một cách rõ ràng. Toàn thân Tô Di như bị điện giật, bất động trong nháy mắt.

Dường như tất cả mọi thứ lộng lẫy, lung linh trước mắt cô đều mất đi màu sắc, những ồn ào, huyên náo tại khu trung tâm sầm uất như biến mất, cô như ở giữa một sa mạc vắng lặng và yên tĩnh đến vô cùng. Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim mình thổn thức, phút chốc cô như hóa điên, cách một khoảng xa, cô từ từ giơ tay, như muốn xuyên qua đám người, khẽ khàng chạm vào khuôn mặt góc cạnh của anh.

Anh đã thay đổi rất nhiều. Trông anh gầy đi, trên mặt có thêm vài vết sẹo, nhưng trong trái tim cô, vẻ anh tuấn hơn người đó vẫn y nguyên như cũ, chỉ cần liếc mắt nhìn qua đã đủ khiến cô trở nên ngây dại. Cả người Tô Di khẽ run rẩy, vài bộ quần áo chọn mua cho con đang ôm trong lòng đều bị rơi hết xuống đất. Cô không hề do dự, cuống cuồng chạy đến bên anh. Nước mắt nhòe nhoẹt trên gương mặt, cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, nặng nề của mình, giống như từng đợt sấm sét nện xuống nền đá cẩm thạch, đốt cháy đồng tro tàn và những áp lực bấy lâu cô cố gắng kìm nén.

Đám người phía trước cũng nhận thấy tiếng động lớn, quay đầu nhìn người phụ nữ đang chạy như phát điên. Anh vốn đang ngắm nghía đồng quần áo trẻ con đến thất thần, lúc này cũng nhận ra tiếng bước chân dồn dập hướng về phía mình, liền chậm rãi quay đầu lại.

“Hi...” Cô gắng sức muốn gọi tên anh.

Bỗng nhiên, có một bàn tay to lớn bịt kín miệng cô, vòng eo lập tức bị ôm chặt. Cơ thể cô đột ngột bị nhấc bổng lên, hai người đứng bên giá hàng nhanh chóng rút lui một cách khó tin. Chỉ vài giây sau, cô đã bị người đó khiêng đến một khoảng trống cách đó hơn mười mét. Giọt nước mắt vẫn đọng trên má cô, giọng nói cũng nghẹn ngào trong cổ họng. Lần đầu tiên, cô được chứng kiến bản lĩnh đáng kinh ngạc của Hình Nghị. Cánh tay hắn như gọng kìm, gắt gao ôm siết cô vào lồng ngực, sa sầm nét mặt, nói với người đối diện: “Đi về!”

“Không!” Cô nức nở hét lên, liều mạng giãy giụa trong lòng hắn như sắp chết chìm đến nơi rồi. Mà ở chỗ giá hàng cách đó một khoảng khá xa, người đàn ông đang đứng giữa quây quần áo ngổn ngang cũng đã nhận ra điều gì đó bất thường, liền sải những bước nặng nề, tựa như trong nháy mắt sẽ chạy ngay đến trước mặt cô.

Nhưng Hình Nghị vẫn đứng im bất động, lạnh lùng liếc nhìn cô. “Nếu như hắn đến đây, tôi sẽ giết chết hắn ngay lập tức!”

Toàn thân Tô Di cứng đờ, sắc mặt tái mét, sức lực trên người cũng như bị rút cạn. Hình Nghị tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm, mở khóa chiếc áo khoác đen, kéo cô vào trong lòng, sải bước tiến vào thang máy.

77. Chương 78: Tình Yêu Bất Diệt

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc ngằn ngặt của con trai, Tô Di vẫn đang bị Hình Nghị ôm siết trong lòng, sắc mặt có chút sững sờ. Nghe thấy tiếng thằng bé khóc, cô mới hoàn hồn, liền vùng vẫy muốn chạy ngay vào. Nhưng Hình Nghị vẫn không hề buông tay, ôm cô đi lướt qua con trai, tiến thẳng vào phòng ngủ.

“Rầm!” Hắn đá mạnh vào cánh cửa, ném Tô Di lên giường, nhìn cô với ánh mắt lạnh như băng.

Khi Tô Di nhìn thấy Mạnh Hi Tông, tâm tình cô suýt chút nữa đã vỡ òa. Cả đường đi, cô chỉ biết cắn xé, gào khóc trong ngực hắn, bây giờ, hai mắt đã sưng mọng, giọng khản đặc, ngơ ngác nhìn hắn trong nháy mắt đã đi tới bên giường, can đảm trong người cô tan biến hết thấy. Hình Nghị đứng bên cạnh giường, sắc mặt hắn chưa bao giờ có vẻ đáng sợ như hôm nay.

“Cô làm nhục tôi!” Hắn nắm lấy cổ tay cô, siết mạnh, khiến cô vô cùng đau đớn.

“Anh giết tôi đi!” Tô Di hét lớn một tiếng, cầm lấy tay hắn, đặt lên cổ mình. “Giết tôi, sẽ kết thúc tất cả!”

Hình Nghị giằng tay ra, dễ dàng đẩy cô ngã xuống giường. “Có lẽ tôi sẽ giết cô.” Hắn nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt của cô. “Sau khi tôi không còn cảm thấy hứng thú nữa.”

“Ngài chỉ huy, Thiếu tướng Kỳ Lâm đến.” Ngoài cửa vang lên một tiếng nói, đột ngột cắt ngang bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di lần nữa rồi buông tay cô ra, đứng dậy, bước xuống giường. Cửa phòng đóng sập lại trước mặt, Tô Di nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn sang sang vang lên trên hành lang: “Khóa lại, không cho cô ta rời khỏi phòng nửa bước.”

Tô Di nằm bẹp trên giường, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng cao lớn của Mạnh Hi Tông, chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, sống không bằng chết.

Lúc Hình Nghị sa sầm nét mặt đi xuống dưới tầng thì Hình Kỳ Lâm đã hỏi thăm được sự việc đột ngột phát sinh ngày hôm nay từ chỗ đám cảnh vệ. Vừa thấy sắc mặt của Hình Nghị, hắn liền biết tình hình càng ngày càng trở nên tồi tệ. Hắn không khỏi nhớ tới lời nhắn ban nãy của một người lính đánh thuê.

Người lính đánh thuê trẻ tuổi tỏ ra vô cùng hồ hững, giữ đúng chuẩn mực, nói với hắn: “Tướng quân, Mạnh Hi Tông hỏi anh, nếu như anh ấy chấp nhận vứt bỏ hết tất cả mọi thứ ở đây, lưu lạc xa xứ thì anh có thể giúp cứu vợ con anh ấy ra không?”

Hắn lúc đó không phải là không bị lung lay.

Hắn nắm rõ tính cách của Mạnh Hi Tông trong lòng bàn tay. Hắn biết, hiện tại chỉ duy trì được vẻ bên ngoài hòa bình, chừng nào Mạnh Hi Tông còn chưa chết thì ngọn lửa phản kháng của loài người sẽ vẫn còn tiếp tục được nhen nhóm. Mặc dù không điều tra được từng hành động cụ thể nhưng hắn biết, một ngày nào đó, Mạnh Hi Tông nhất định sẽ phản kích. Xét về công, nếu hoàn toàn suy nghĩ cho Đế quốc, hắn thực sự nên để Hình Nghị giết chết Mạnh Hi Tông. Nhưng về tư, hắn lại không thể ra tay.

Nhưng hôm nay, Mạnh Hi Tông lại nói, anh chấp nhận rời xa tình hệ, chỉ cần hắn giúp anh cứu vợ con ra. Việc này không khác gì anh chấp nhận buông xuôi mười vạn quân Lính đánh thuê, buông xuôi cả quân Liên minh. Anh thực sự có thể vì Tô Di mà quyết định như vậy sao?

Hình Kỳ Lâm hết sức tán đồng đề nghị này. Nếu như Mạnh Hi Tông rời khỏi đây thì sự thống trị của Người máy ở tình hệ Vĩnh Hằng sẽ vững như Thái Sơn, đồng thời cũng bảo toàn được tình cảm giữa hắn và Mạnh Hi Tông. Hắn không cần phải cư xử như người sống hai mặt nữa, lúc đó, tinh thần hắn cũng sẽ thư thái phần nào. Nghĩ tới đây, hắn liền ngược mắt nhìn Hình Nghị đang ngồi xuống sofa.

Người anh trai này và hắn đều là do thủ lĩnh Người máy đời trước tự tay chế tạo. Tính cách của Hình Nghị mạnh mẽ và kiên cường hơn hắn rất nhiều. Nhưng đến hôm nay, Ngài sĩ quan chỉ huy đáng kính nhất của thế giới Người máy này, trong vòng bốn tháng qua, tựa hồ đã mô phỏng hoàn toàn tính cách của Lâm Tề. Hơn nữa, lúc này, trong mắt hắn tựa như còn có lửa giận.

Nếu như sự giận dữ đó là vì một người phụ nữ thì Hình Kỳ Lân thực sự cảm thấy, lúc này, muốn cứu Tô Di ra có vẻ còn khó hơn rất nhiều so với những gì mà hắn tưởng tượng. Kỳ Lân lấy lại bình tĩnh, báo cáo ngắn gọn với Hình Nghị về việc sắp đặt kế hoạch xâm lược hành tinh Thú tộc. Hai người chăm chú thảo luận hồi lâu, quyết định phương án chiếc lược tổng thể.

Loáng cái đã đến bữa chiều, Hình Kỳ Lân như chợt nhớ ra điều gì đó, liền nói: “Anh hai, trên xe em có mấy chai rượu của loài người, ngon lắm, mùi vị rất đặc biệt, hay là chúng ta cùng nhau thưởng thức?”

Hình Nghị không quá để ý, liền gật đầu.

Nhờ năng lượng tinh thể, người máy không cần phải ăn cơm. Nhưng khi mô phỏng cơ thể của con người thì ăn cơm sẽ duy trì được hiệu quả tốt nhất. Huống hồ, thưởng thức những món ăn ngon của loài người cũng khiến người máy có được những cảm nhận mới mẻ và thú vị. Thế nên, trong dinh thự của Hình Nghị tập trung hầu hết những đầu bếp nổi tiếng toàn thành phố.

Bữa tối thịnh soạn đã được bưng lên, rượu ngon của Hình Kỳ Lân cũng đã rót ra. Hình Nghị như chợt nhớ tới điều gì đó, cũng không ngần ngại, nhân dịp nói với bảo mẫu người máy: “Mang đồ ăn lên đó cho cô ấy!”

Hình Kỳ Lân vẫn ung dung, thản nhiên, rót một ly mời Hình Nghị. Khi uống cạn hai chai rượu, gương mặt màu đồng cổ của Hình Nghị cũng hơi ửng đỏ.

Kỳ Lân vừa uống vừa thản nhiên lên tiếng hỏi: “Anh hai, anh định xử lý Tô Di như thế nào?”

“Đưa cô ấy về hành tinh mẹ.” Hai mắt Hình Nghị nhắm nghiền, dựa vào sofa.

Trong lòng Hình Kỳ Lân chấn động. Hắn vẫn luôn cho rằng Hình Nghị chỉ nhất thời hứng thú với Tô Di thể thôi, khi nào tháo bỏ lớp vỏ mô phỏng, cảm giác đó sẽ hoàn toàn biến mất. Nhưng Hình Nghị lại định đưa cô về hành tinh mẹ sao?

“Tại sao? Đến khi tháo bỏ lớp vỏ mô phỏng, có khi anh cũng sẽ không muốn nhìn thấy cô ta dù chỉ một khắc ấy chứ!” Kỳ Lân chậm rãi nói.

Hình Nghị im lặng một hồi rồi đáp: “Vậy thì không tháo bỏ nữa.” Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Cho đến khi cô ấy chết.”

Hình Kỳ Lân không ngờ hắn lại có thể nói như vậy, liền lắp bắp: “Anh hai, kể từ khi mô phỏng Lâm Tề, anh đã thực sự yêu Tô Di rồi hả?” Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thế mà Hình Nghị đã khao khát Tô Di đến vậy rồi sao?

“Tôi không thêm để ý đến cái gọi là “tình yêu” của loài người, đó chỉ là thứ hư vô, mờ mịt mà thôi.” Hình Nghị mở to hai mắt, trong ánh mắt lại có vài phần dịu dàng chưa từng thấy. “Chỉ là cô ấy khiến tôi cảm thấy thoải mái. Ngoại hình, mùi vị, tính cách, hành động, tư tưởng... mỗi thứ đều làm cho mô phỏng Lâm Tề trong tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Hình Kỳ Lân nghe những lời hắn nói lại cảm thấy có chút buồn bực, nâng ly rượu lên, lẳng lặng nói: “Thật có ý nghĩa, hy vọng một ngày nào đó, em cũng sẽ gặp được người phụ nữ như thế.”

Hình Nghị nhắm mắt lại, tựa hồ đang ngủ. Kỳ Lân đặt ly rượu xuống, trong đôi mắt màu xanh lam ánh lên sự kiên định. Nếu như nói trước khi đến đây, hắn có vài phần do dự thì bây giờ, hắn lại hoàn toàn chắc chắn mình nên làm gì. Lúc trước, ý định muốn cứu Tô Di trốn thoát chỉ là vì muốn vẹn toàn tình nghĩa với Mạnh Hi Tông. Còn bây giờ, hắn lại càng có đủ lý do để đưa cô đi. Một người phụ nữ như vậy không thể ở lại bên cạnh Ngài chỉ huy được.

Ý chí của Hình Nghị liên quan đến cả tương lai của nền văn minh Người máy. Nếu như ngay cả Hình Nghị cũng trầm mê trong mô phỏng, không thể kiểm soát được bản thân mình thì e rằng ngày Người máy diệt vong sẽ chẳng còn xa nữa. Trước vấn đề lợi ích chung tộc, Hình Kỳ Lân không hề có bất cứ sự đắn đo nào. Thấy Hình Nghị đã ngủ say, Kỳ Lân suy nghĩ trong chốc lát rồi đứng dậy, đi lên tầng. Cảnh vệ trông thấy hắn cũng không ngăn cản. Kỳ Lân đứng trước cửa phòng Tô Di, thấy cô đang ôm con, ngồi trên giường, nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

“Em bé có khỏe không?” Kỳ Lân hỏi.

Tô Di chậm rãi quan sát hần rồi gật đầu, nói: “Khỏe.”

“Cô lại đây.” Kỳ Lân khề nói: “Để tôi chụp lại mấy tấm ảnh của đứa bé.”

Toàn thân Tô Di run rẩy, nhận thấy trong lời nói của hần nhất định có ý đồ khác, liền chậm chậm bước đến bên cửa.

Cách hàng song sắt chắn giữa, Kỳ Lân mở đồng hồ đeo tay ra, trong đó có gắn camera mini, đưa đến trước mặt đứa bé đang ngủ say. Tô Di cắn môi dưới, nói: “Mắt nó rất to, đáng tiếc là giờ nó lại ngủ mất rồi, không nhìn được.”

Kỳ Lân xoay camera về phía cô, nói: “Chị dâu, để cho anh ấy thấy nụ cười của chị đi.”

Hơi thở của Tô Di hơi chậm lại, trên mặt từ từ nở nụ cười nhàn nhạt.

Kỳ Lân thu hồi camera, khề giọng: “Đợi thêm mấy ngày nữa.”

Tô Di nghe thấy vậy thì nắm chặt lấy chấn song, nói: “Nhưng mà... có thể Hình Nghị không đợi được thêm mấy ngày nữa đâu.”

Mặt Hình Kỳ Lân biến sắc. “Anh ấy vẫn chưa...”

Tô Di gật đầu.

Kỳ Lân chỉ cảm thấy Hình Nghị đối với Tô Di đúng là không bình thường chút nào, chỉ sợ kể cả Mạnh Hi Tông cũng nghĩ rằng Tô Di đã bị Hình Nghị cưỡng đoạt rồi. Nhưng không ngờ, cho đến tận bây giờ, hần vẫn chưa hề chạm vào cô. Cũng có thể do đây là lần đầu tiên Hình Nghị mô phỏng loài người, lại yêu một người phụ nữ nên chưa cảm nhận được dự vọng một cách mãnh liệt. Nhưng Kỳ Lân cũng cảm thấy, Tô Di có bị vậy bản hay không cũng chẳng ảnh hưởng chút nào. Ngược lại, hần lo rằng, Hình Nghị kiểm chế quá độ, rồi đến lúc cũng sẽ nặng tay với cô.

Nghĩ tới đây, hần liền an ủi Tô Di: “Yên tâm, tôi sẽ nghĩ ra cách.”

Kỳ Lân nói chuyện với Tô Di xong, lập tức đi ra cửa nghĩ cách.

Hình Nghị nằm trên sofa lúc này mới chợt mở mắt, đôi mắt đen láy hết sức tỉnh táo. Hần đứng dậy, đi vào thư phòng, mở hệ thống truyền tin quân sự, ra lệnh nối máy với tổng chỉ huy tiền tuyến của hành tinh Thú tộc.

“Đưa một tên loài người vào đội tiên phong ngay.” Hần nhàn nhạt nói. “Không được để cho hần sống sót quay lại tinh hệ Vĩnh Hằng. Hành động này là cơ mật tôi tự trao quyền.”

Hạ xong mệnh lệnh này, hần dẫn theo hai bảo mẫu đi lên tầng hai, mở song sắt kim loại ra. Tô Di cảnh giác, ngẩng đầu nhìn hần.

“Đưa đứa bé ra ngoài.” Hần nhìn Tô Di.

Bảo mẫu người máy ôm đứa bé đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Cô sẽ không được gặp con.” Hần trầm giọng nói. “Cho đến khi cô theo tôi về hành tinh mẹ của Người máy.”

Sắc mặt Tô Di tái mét, đứng bật dậy, vọt tới trước mặt hần, nắm lấy hai cánh tay của hần. “Không! Trả con lại cho tôi!”

“Tôi đã quyết định rồi.” Hần nắm lấy hông cô, nhấc cả người cô lên. “Bác sĩ nói, cơ thể cô đã hoàn toàn hồi phục, đã có thể cùng tôi làm chuyện đó.”

Hần ném cô lên giường, cô liều mạng giãy giụa, đá vào chỗ hiểm của hần, nhưng hần lại nhanh chóng né được. Đường như không nhận được thêm nữa, hần đi ra ngoài cửa, gầm lên: “Còng tay!”

Rất nhanh đã có cảnh vệ người máy đi tới. Hần nhận lấy chiếc còng cảnh vệ đưa, khóa hai cánh tay cô lên đầu giường rồi cột hai chân cô vào cuối giường. Tô Di chưa bao giờ nhục nhã và bất lực nhường này. Cả người cô bị cố định theo hình chữ “Đại”, cơ thể bị kéo căng ra, không cách nào nhúc nhích. Gương mặt u ám của hần cúi xuống, nhanh chóng xé toạc quần áo trên người cô.

Hắn vùi đầu, cắn lên bả vai cô, bàn tay to lớn, thô ráp khê vuốt ve cơ thể mềm mại. Trên vai và ngực rất nhanh đã truyền đến một cơn đau đớn, hắn đang cắn da thịt cô, hút máu cô. Khác hẳn với sự vuốt ve nhẹ nhàng thường ngày, hôm nay, hắn cắn rất sâu, đau đến mức cô muốn hét toáng lên.

Nhưng dường như hắn lại bị tiếng rên rỉ của cô làm cho kích thích, cơ thể cao lớn, rắn chắc màu đồng cổ cứ thế áp lên người cô, bàn tay hắn mơn trớn làn da cô, ra sức vuốt ve. Hắn định tiến tới khiến trong lòng Tô Di còn đau đớn hơn cảm giác bị hắn cắn. Tô Di khàn giọng kêu lên một tiếng, gần như vang vọng khắp tòa nhà. Tiếng kêu thảm thiết này cũng làm cho cơ thể Hình Nghị ngừng hẳn lại, hắn ngẩng đầu, trong miệng đều là máu tươi, hắn hốt hoảng nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng u ám. Rồi hắn lại cúi đầu, nặng nề hôn lên môi cô. Tô Di run giọng, nghẹn ngào nói trong khi môi lưỡi hắn vẫn quần lấy khoang miệng cô.

“Tôi sẽ chết!” Cô chậm rãi nói. “Tôi thề, nếu anh cứ tiếp tục, tôi sẽ tự sát. Kể cả anh có nhốt tôi cũng không thể nào ngăn cản tôi được. Tôi tuyệt đối sẽ không sống tiếp nữa.”

Hình Nghị bất chợt buông cô ra, đôi mắt đen lầy nhìn cô chằm chằm. “Cô dám uy hiếp tôi ư?”

“Đúng, tôi uy hiếp anh đấy!” Sắc mặt Tô Di trắng bệch nhưng trong mắt lại ánh lên sự tàn nhẫn. “Không phải anh muốn đưa tôi về hành tinh mẹ sao? Không phải anh muốn để Mạnh Dao mang họ Hình sao? Không phải anh yêu tôi sao? Vậy anh cứ thử xem, sau khi tôi chết đi, anh có cảm thấy khổ sở hay đau lòng không?”

Hình Nghị nhìn cô chằm chằm hồi lâu rồi đột nhiên đứng dậy. Đây là lần đầu tiên hắn bị người ta uy hiếp, đã thế lại uy hiếp một cách rất hiệu quả. Hắn thuận theo bản năng của cơ thể mô phỏng, dục vọng mãnh liệt đến mức hắn muốn chiếm lấy người phụ nữ trước mặt này. Nhưng những lời nói lạnh như băng của cô rõ ràng giống như một lưỡi dao sắc bén, chọc khoét dục vọng mạnh mẽ của hắn, khiến một nơi nào đó trong sâu thẳm cơ thể hắn trở nên lạnh giá. Hắn không khỏi tự hỏi mình, nếu như cô chết, hắn có đau đớn, có khổ sở không?

Hắn phát hiện bản thân không muốn để cho cô chết. Nếu như cô chết, hắn có thể tìm được người phụ nữ nào giống như vậy không?

Giọng nói của Hình Kỳ Lân lần nữa phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người. “Anh hai...” Tiếng hắn vang lên bên ngoài cửa. “Làm phiền rồi! Để em tìm cho anh một người phụ nữ khác.”

Hình Nghị liếc mắt nhìn Tô Di, còn chưa mặc quần áo đã đi thẳng ra cửa. Toàn thân Tô Di run rẩy dữ dội, cô đã tránh được kiếp nạn này rồi sao?

Giọng nói trầm thấp của Hình Kỳ Lân lại lần nữa truyền đến: “Lần trước, em nghe nói cơ thể của Tô Di không được khỏe... Cô bé loài người này xinh đẹp nhất trong số những người được lựa chọn, anh không ngại thì thử một chút...”

Hình Nghị không hé răng nửa lời.

Tô Di vẫn tập trung nín thở lắng nghe, cảm giác về sự tiếp xúc Hình Nghị để lại trên người cô ban nãy tựa như vết bỏng rất lâu chưa phai. Cô nghĩ, thì ra là vậy! Nếu như là một người khác - không phải Mạnh Hi Tông - động chạm vào cô, cô thực sự có thể bất chấp tất cả mà tìm đến cái chết. Nếu như Mạnh Hi Tông biết, hôm nay cô dùng cả tính mạng của mình để đặt cược với số phận, liệu anh có đau lòng đến mức sa sầm nét mặt không?

Nhưng cô không hối hận với lựa chọn của mình. Cô nghĩ, có rất nhiều cách thức trong tình yêu, trước sự sống và cái chết, cô lại chọn lựa phương thức thê thảm nhất. Dùng cách này để ở gần bên anh.

Ở phòng kế bên đột nhiên vang lên tiếng thân thể va chạm mạnh mẽ. Sau đó, có tiếng rên rỉ lúc lớn lúc nhỏ của phụ nữ, kèm theo tiếng động kéo dài là tiếng phụ nữ nghẹn ngào cầu xin. Mà người đàn ông vẫn im lặng, khiến Tô Di chỉ có thể nghe rõ tiếng người phụ nữ đó, mỗi một tiếng rên lại mang theo cảm giác đau đớn lẫn sung sướng. Âm thanh này kéo dài cho tới tận lúc bình minh. Tô Di mê man hết ngủ lại tỉnh, nhưng tiếng nài nỉ nức nở và tiếng cơ thể va chạm cứ quần quanh bên cô như bùa chú. Như thế đó là Hình Nghị cố tình để cho cô thấy trước tương lai của mình.

Mãi cho đến khi trời sáng hẳn, tiếng động kia mới kết thúc. Tô Di nơm nớp lo sợ cả đêm, tay chân bị trói chặt giờ đã cứng ngắc, tê dại đến đau đớn. Trong lúc hoảng hốt, bỗng nhiên có người cởi trói cho cô. Sau

đó, cô lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp và kiên cố. Cô cảm thấy sợ hãi và kinh hoàng, mở choàng mắt ra liền thấy Hình Nghị đang cúi đầu nhìn mình với ánh mắt sâu thẳm thăm.

Sau một đêm phóng túng, ánh mắt kia rõ ràng vẫn chưa hết dục vọng, lưng hắn cong cong như báo săn đang chuẩn bị vồ mồi, có thể dễ dàng xé cô thành từng mảnh. Cô ôm hy vọng rằng sau khi hắn chiếm hữu người phụ nữ khác sẽ mất hết hứng thú đối với mình. Nhưng cô không ngờ, hắn lại mò đến đây khi trời còn sớm như vậy. Hắn yên lặng, nắm chặt lấy hông cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khắp người cô. Tô Di rõ ràng còn ngửi thấy mùi dục vọng trên người hắn, còn không dám cử động. Mặc dù kiên quyết muốn chết nhưng sau một đêm mê man, dù thế nào thì cô cũng không còn khí thế kiên định như tối qua nữa.

Cũng may là hắn không tiến thêm. Yên lặng hồi lâu, hắn bỗng nói: “Không giống.”

Tô Di không hiểu ý nghĩa câu nói đó, lại nghe hắn nói tiếp: “Nguyên lý Người máy mô phỏng loài người là đưa những chương trình quan trọng và năng lượng tinh thể đặt vào cơ thể con người. Cho dù cơ thể con người có chết đi thì bản thể của người máy vẫn tồn tại. Chỉ cần mang bản thể cốt lõi lần nữa phục chế lại cơ thể người máy thì đó chính là thân thể bất tử. Cũng tương tự như vậy, nếu như lấy ra được linh hồn nguyên bản của con người thì cũng có thể phục chế vào cơ thể người máy.”

Tô Di chẳng hiểu tại sao hắn lại nhắc đến điều này. Nhưng nói cách khác, hắn có thể thay đổi được thân thể ư?

Hắn lại tiếp tục nói: “Trước khi trở về hành tinh mẹ, tôi sẽ không chạm vào cô, cũng không để cô có cơ hội tự sát.”

Tô Di thầm thở phào. Mặc dù trước mặt hắn, cô không hề có sức kháng cự, nhưng cô biết, hắn đã nói là làm.

“Kỳ lân đã làm rất đúng!” Hắn nhìn cô với ánh mắt sâu lắng. “Nếu như không có người phụ nữ tối qua thì tôi đã làm tổn thương cơ thể của cô rồi.”

Lòng Tô Di trầm hấn xuống, dường như tiếng kêu thảm thiết của cô bé kia lại như cơn sóng dữ dội đập thẳng vào tai cô.

“Muốn người phụ nữ kia xong, tôi lại càng muốn cô hơn.” Hình Nghị đột nhiên bật cười, cúi đầu, ra sức cắn môi cô. “Cho nên, tôi đã quyết định để thân thể cô trở nên bất tử. Tôi sẽ muốn cô thật lâu, Tô Di!”

78. Chương 79: Dòng Máu Của Tôi

Mạnh Hi Tông ngẩng đầu, nhìn Rắn Hổ Mang của Người máy cùng với Báo Săn màu đen đang gầm rú bay qua đỉnh đầu như cuồng phong. Phía trước, pháo đài và công sự phòng ngự dưới mặt đất tựa như những con quái thú khổng lồ, dưới sự oanh tạc liên hồi của đạn pháo, như thể những đóa hoa bị nghiền nát, tuyên bố một cách rõ ràng rằng tình cầu này đã rơi vào tay giặc.

Khẩu súng của anh nằm chổng trơ dưới mặt đất, máy đo khí ở cổ tay cho thấy lượng oxy đã gần tới mức cạn kiệt. Cũng may mà bọn họ đã chiến thắng.

Ba ngày trước, tiểu đoàn hậu cần mặt đất chỗ anh tạm thời bị điều đến tiền tuyến. Mọi người đều cho rằng đến đó để tiếp tục làm phi công. Nhưng đám người máy lại đưa bọn họ lên tiền tuyến, thậm chí còn để bọn họ gia nhập vào lượt quân đổ bộ lên mặt đất đầu tiên. Có rất nhiều nhân viên hậu cần mặt đất từ lúc tổng quân đến giờ, thậm chí còn chưa đụng tới súng ống, tham gia vào đợt tấn công này đúng là chỉ có chết.

Tiểu đội của họ phụ trách phối hợp với không quân, đánh chiếm thành phố này. Nhưng đây là một địa điểm quân sự quan trọng, đội trưởng tiểu đội phát động cuộc tấn công dồn dập như vũ bão, thương vong hóa ra còn nặng nề hơn cả lúc đầu.

Giờ đây, Mạnh Hi Tông tay không tác sát cũng không phải là đối thủ của những binh sĩ cường tráng, thấy mình sắp rơi vào chỗ chết, anh liền nổi giận. Anh gọi đội trưởng tiểu đội đến, lần nữa sắp xếp lại binh lực. Đội trưởng tiểu đội nào dám không nghe theo, liền hành sự theo kế hoạch. Thế mà lại thành công!

Mặc dù cái giá phải trả quá đắt, cả tiểu đội vũ trang có hơn một trăm người, mà giờ này chỉ còn lại mười người bọn họ. Nhưng bọn anh vốn chỉ là bia đỡ đạn, vốn không nên vì chiếm thành trì mà phải liều mình, chết một cách nhục nhã.

Chiến trận ác liệt diễn ra cả một đêm, lúc này, Mạnh Hi Tông thực sự cảm thấy choáng váng. Căn bệnh này thực ra đã có từ trước khi bị Người máy tấn công. Chỉ là anh không nói cho Tô Di biết mà thôi. Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Anh nhớ rõ ràng, đó là từ khi bọn họ rời khỏi hành tinh Pha Lê. Có lẽ là do ảnh hưởng bởi chất phóng xạ nào đó trong cột đá pha lê kia, anh đã bên ba ngoài vũ trụ nhiều năm, cũng dính không ít bệnh tật. Nhưng lần này anh trở về bình an, có lẽ sẽ khiến Người máy thất vọng lắm! Phải một đội quân đổ bộ lên mặt đất như vậy, còn đúng lúc đến lượt anh thay phiên lao động thì bị sắp xếp đến nơi này, tham gia chiến đấu, dù là vô tình hay cố ý thì cũng đều có người đứng sau thao túng. Vấn đề cấp bách lúc này là làm sao để anh có thể giả chết rồi bí mật trở về. Nếu không, anh không thể tránh được mưu đồ hãm hại của đối thủ cho đến lúc phản công.

Đang mải suy ngẫm, phía sau chợt có một binh sĩ nói: “Cấp trên, tiếp theo phải làm thế nào?”

Mạnh Hi Tông thu lại ánh nhìn xa xăm, trả lời: “Trước tiên, chúng ta quay lại chiến hạm đã. Gửi tín hiệu đi.”

Phía sau đột nhiên có một bóng đen lướt qua. Tuy cơ thể Mạnh Hi Tông đã suy yếu nhưng kinh nghiệm cận chiến của anh, người thường sao dám so bì! Vừa mới cảm nhận được sự khác thường, anh gần như lập tức nghiêng đầu, không có bất cứ động tác thừa thãi nào...

“Pằng!” Anh né được một viên đạn vốn nhắm thẳng vào đầu mình.

Mấy binh lính bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, tất cả đã vây lại, xúm xít hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mạnh Hi Tông vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhanh như cắt nâng súng lên, bắn xuyên qua đầu tên lính kia. Sau đó, không chút do dự, anh chìa thẳng súng vào đám binh lính vây quanh.

“Giơ tay lên!” Anh quát lớn một tiếng.

Mấy tên lính bỗng nở nụ cười.

Hai gã binh sĩ phía sau bọn họ kinh ngạc hỏi: “Mấy người làm gì vậy? Ngài chỉ huy, đã xảy ra chuyện gì...”

“Pằng! Pằng! Pằng!” Tên binh sĩ đứng phía trước đột nhiên xoay người, bắn vào hai người lính đó.

Lòng Mạnh Hi Tông trầm hấn xuống. “Các người là người máy?” Anh hạ giọng hỏi.

Tên binh sĩ dẫn đầu cười cười, nói: “Đúng vậy! Không hổ danh là Ngài sĩ quan chỉ huy của nhân loại!”

“Kẻ nào muốn giết tôi?” Mạnh Hi Tông cất cao giọng: “Hãy để tôi được chết một cách rõ ràng!”

Tên binh sĩ đó giơ tay lên, chào Mạnh Hi Tông đúng theo nghi thức quân đội rồi nói: “Thưa ngài, tôi tôn trọng năng lực chỉ huy của ngài. Đây là mệnh lệnh của cấp trên.”

Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, Mạnh Hi Tông lợi dụng lúc tên binh sĩ đó nói, tóm lấy nòng súng của tên dẫn đầu, giơ súng, bắn trúng hai tên trong số đó.

“Pằng!” Phát súng của một tên binh sĩ khác bắn trúng bộ đồ du hành vũ trụ của Mạnh Hi Tông. Anh nhanh tay rút con dao găm giấu trong giày ra, cắt đứt cổ họng của tên đó.

Một tên khác thấy vậy, liền nhân cơ hội xông lên, đâm con dao nhọn vào thẳng lồng ngực Mạnh Hi Tông. Anh lập tức đứng không vững, cả người lão đảo, cuối cùng kiệt sức, ngã xuống. Ba tên binh sĩ còn lại vây tới, nhìn Mạnh Hi Tông nhắm nghiền mắt, nằm sõng soài dưới mặt đất.

“Hắn chết rồi sao?”

“Bồi thêm hai viên nữa.”

“Pằng! Pằng!” Mạnh Hi Tông bỗng nhiên mở choàng hai mắt, giơ súng, bắn càn quét một vòng.

Trong lúc đám lính ngã xuống, một viên đạn cũng kịp thời găm đúng vào lồng ngực của anh. Cả chiến trường đột nhiên yên ắng như tờ. Bầu trời đỏ ối, dãy núi tĩnh lặng, máu chảy thành sông.

Khi tin tức đại quân Người máy đã chiếm lĩnh thành công hành tinh Thú tộc cách xa một vạn năm ánh sáng được truyền đến, trên tinh hệ Vĩnh Hằng lại có không ít người tổ chức hoạt động ăn mừng.

Cùng với lời công bố hết sức khiêm tốn còn có danh sách những quân nhân Người máy và con người đã anh dũng hy sinh trong chiến dịch. Trong danh sách dài dằng dặc đó, nếu không nhìn kĩ, có lẽ sẽ không phát hiện ra cái tên “Mạnh Hi Tông” lẫn trong đám hỗn độn này. Thậm chí, kể cả có nhìn thấy thì cũng có mấy ai nghĩ ra được, đó chính là Ngài sĩ quan chỉ huy Lính đánh thuê lừng lẫy một thời.

Nhưng, có người lại vì nhìn thấy cái tên này mà vô cùng đau đớn.

Tại căn cứ ở Nam bán cầu, bởi vì mệnh lệnh điều binh của Người máy quá đột ngột nên đám người Giản Mộ An mất tin tức của Mạnh Hi Tông đã vài ngày. Bây giờ, nhìn thấy danh sách này, mặt người nào người nấy đều tái mét, kinh hãi đến mức không thốt nên lời. Nhìn thấy danh sách này còn có Thiếu tướng Hình Kỳ Lân trấn giữ ban chỉ huy hậu phương. Cuộc chiến giành được thắng lợi không hề khiến hắn cảm thấy vui vẻ. Hắn ngồi ngẩn ngơ cả đêm trong phòng làm việc của mình. Sáng hôm sau, hắn chỉ ra một quyết định. Bằng bất cứ giá nào, hắn cũng phải đưa Tô Di đi. Đây là nguyện vọng duy nhất hắn muốn thực hiện vì Mạnh Hi Tông, cho dù có bị Hình Nghị giết chết, hắn cũng phải thực hiện cho bằng được.

Tinh hệ Vĩnh Hằng nhìn từ bên ngoài thì có vẻ rất yên bình nhưng bên trong rõ ràng ẩn náu một lực lượng báo thù luôn chờ hành động. Khi Hình Nghị nhận được tin tức này, hắn chỉ quay sang nhìn người phụ nữ mang vẻ mặt lạnh lùng ngồi trước mặt mình.

Cô vẫn chưa biết tin Mạnh Hi Tông đã chết.

Hình Nghị nghĩ, giết chết chồng cô rồi, ngoại trừ vòng ôm của hắn, cô không còn con đường nào khác.

Hành tinh Thú tộc, ngày thứ hai sau khi bị chiếm đóng.

Quân đội Người máy cũng có đội cứu viện riêng. Khác với bác sĩ của loài người, trách nhiệm trên chiến trường của bác sĩ Người máy là thu gom tử thi của người máy còn có thể dùng được, tu bổ những người máy còn sức chiến đấu. Khi một vị bác sĩ đến khu vực đồng bằng ở ngoại thành, hắn ta lập tức nhú chặt hàng mày. Xác chết, khắp nơi đều là xác chết. Có con người, cũng có Thú tộc. Đương nhiên, lẫn trong số đó cũng có vài bộ phận của người máy. Không thể nghi ngờ gì nữa, tình hình này sẽ khiến công việc của hắn trở nên khó khăn hơn.

Có lẽ là lo lắng cho hiệu quả công việc nên hắn liền lấy máy thăm dò năng lượng tinh thể ra. Đây là cách thức đơn giản nhất. Chiếc máy đắt giá này sẽ phát hiện ra được mọi năng lượng tinh thể thuộc về người máy, thuận tiện trong việc phân biệt bọn họ với loài người. Đương nhiên, một vài người máy chỉ cài đặt tinh thể có năng lượng thấp, nếu không dò ra được thì chỉ có thể trách số phận của bọn họ quá xui xẻo mà thôi. Bác sĩ mang máy thăm dò, dẫn theo một trợ thủ, tiến vào bãi xác chết.

Không có tín hiệu.

Không có tín hiệu.

Có lẽ, đội tiên phong cảm tử này đều là con người? Hắn nghĩ như vậy.

Khoan đã!

Hắn mở to mắt, nhìn trân trân vào màn hình, một tín hiệu tinh thể đang thoi thóp rồi từ từ tăng dần lên. Hắn hơi nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn rồi bước nhanh về phía có tín hiệu. Nếu như đã đạt tới cường độ này thì chỉ ít cũng là năng lượng tinh thể ở mức cực đại mà chỉ có sĩ quan cấp Thiếu tướng trở lên mới được lắp đặt. Sao có thể lẫn trong đám xác chết này?

Không, không phải chỉ ở cấp Thiếu tướng!

Khi bác sĩ xông tới trước một đồng xác chết chồng chất, trừng mắt nhìn chiếc máy thăm dò tinh thể trong tay, chỉ thấy phát ra một tiếng “răng rắc” giòn tan rồi chiếc máy đắt đỏ tỏa khói trắng, bốc cháy. Tay bác sĩ này đã phục vụ trong quân đội được mấy nghìn năm, hắn biết, cho dù là Ngài sĩ quan chỉ huy Hình Nghị thì e là cũng không thể có được nguồn năng lượng mạnh mẽ nhường đó. Hắn có chút kích động, trân trân nhìn người đàn ông chậm rãi ngồi dậy trên mặt đất.

Hắn thấy trên ngực và bụng anh ta có vô số vết dao và đạn bắn, mà kỳ lạ là những vết thương đó đang dần hồi phục với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Hắn còn ngửi thấy một mùi hương đặc biệt. Hắn nhớ lại khi còn ở thời kỳ Đế quốc phồn thịnh, trong phòng thí nghiệm của Hoàng gia Đế đô, hắn đã từng ngửi thấy mùi tinh thể quý giá tồn tại từ cái thời xa xưa trong truyền thuyết này. Mùi hương tinh khiết và ngọt ngào như vậy... Bác sĩ như thế nhìn thấy lại nền văn minh Người máy thời đại hoàng kim mấy trăm triệu năm về trước.

Hắn nhìn người đàn ông đó ngẩng mặt lên. Đó là một khuôn mặt cực kỳ điển trai, lông mày đen rậm như mực, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao, vô cùng tinh khiết và mê hoặc. Có người nói, chỉ có đứa trẻ loài người mới sinh mới có màu mắt đẹp như vậy. Nhưng hắn lại tận mắt nhìn thấy vẻ đẹp đó trong đôi mắt của người đàn ông này. Không chỉ riêng màu mắt! Rõ ràng có một quang sáng nhàn nhạt bao phủ toàn bộ gương mặt và cơ thể của người đàn ông, khiến anh ta trông như một vị thần. Bác sĩ biết, đó chính là ánh sáng trị liệu của năng lượng tinh thể siêu cấp phát ra. Hắn chậm rãi quỳ một gối trước mặt anh, đây là lễ tiết cao quý nhất của Người máy. Người máy trợ thủ ở đằng sau không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng lập tức quỳ theo.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài là ai?” Bác sĩ cung kính hỏi.

Ngài là ai?

Vì sao chết rồi mà vẫn có thể sống lại? Vì sao lại có tinh thể siêu năng lượng tồn tại trong truyền thuyết?

Ngài là người? Hay là người máy?

Trong khoảng thời gian Mạnh Hi Tông mất đi ý thức, đầu óc trống rỗng, mịt mờ. Sự mịt mờ đó dường như đã trầm lắng từ rất lâu rồi, đột nhiên, như thể có một luồng ánh sáng chói lọi bùng lên giữa màn ý thức đục ngầu tưởng như đã chết của anh. Sau đó, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh quen thuộc đang chậm rãi nảy sinh từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể, lan tỏa khắp toàn thân, từ từ tràn ngập, từ từ rõ ràng.

Trong sức mạnh ầm áp đó, anh bỗng nhìn thấy một cái “tôi” khác. Ký ức giống như ánh mặt trời, dần dần chiếu rọi tâm thức của anh. Đoạn hồi ức đó rất dài, có sự cô đơn, đằng đẵng cả nghìn năm; cũng có những kích động, hoảng sợ lướt qua; có sự sung sướng, lạnh lùng, khát máu; cũng có sự điên cuồng như xé ruột xé gan. Cái tôi vốn xa lạ đến vậy nhưng lại nhẹ nhàng tựa tờ mảnh quán chặt lấy trái tim anh, để anh hiểu rõ một điều rằng, đó mới chính là con người thực sự của anh.

Ký ức như một dòng suối, chậm rãi chảy qua linh hồn anh. Anh cảm nhận được sự đau đớn, bị thương, dày vò... cứ thế theo dòng ký ức mà dần dần khôi phục. Thì ra, cơn đau đó đã gắn liền với anh trong khoảng thời gian dài như vậy, gắn với tình yêu của anh, gắn với cái chết của anh, gắn với sự lưu lạc hàng trăm triệu năm trong hố đen của anh. Vậy mà anh lại quên, sao anh có thể quên được chứ? Quên mất nụ cười của cô, quên mất đôi mắt lấp lánh như ánh sao của cô. Cũng đã quên rất rất lâu về trước, anh đã từng nắm tay cô hứa hẹn, đến chết không xa rời.

Mạnh Hi Tông chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vị bác sĩ với vẻ mặt trang nghiêm trước mắt. Sau đó, anh ngược nhìn bầu trời, như thể có thể xuyên thấu từng lớp, từng lớp mây mù, nhìn ra hàng tỷ năm ánh sáng phía ngoài kia, nhìn thấy một vị Nguyên soái Người máy trẻ tuổi vì một cô gái loài người mà phản bội tổ quốc, rồi bỏ quê hương, từ bỏ thân thể người máy. Anh cũng thấy năng lượng tinh thể bị hố đen vô tận áp chế, thấy tất cả những ký ức và năng lượng của mình ngủ yên theo năng lượng bị mất đi. Cho đến khi thân thể này chết đi một lần nữa, tinh thể mới bắt buộc phải khởi động lại chương trình trị liệu, đánh thức ý thức và năng lượng đã ngủ say. Hôm nay, rốt cuộc anh cũng tỉnh lại, rốt cuộc cũng trở lại là chính mình!

Trên gương mặt bỗng hé nở nụ cười, anh lập tức đứng dậy, chấp tay sau lưng, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh. Cả chủng tộc cúi đầu tuân lệnh dưới chân anh, cả vũ trụ mệnh mệnh tựa hồ gói gọn trong lòng bàn tay anh.

“Tên họ ta đã từng vứt bỏ trong tộc Người máy của mình...” Anh khẽ cười, nói: “Hình Diệu.”

79. Chương 80: Chiến Đội Amalek

Khi Tô Di tỉnh lại, tâm trạng vẫn luôn bất an. Mạnh Hi Tông bảo cô chờ, nhưng con trai đã bị Hình Nghị đưa đi, hẳn còn nói, sau khi đưa cô quay về hành tinh mẹ sẽ cải tạo cơ thể cô thành bất tử. Hiện giờ, cô chỉ có một thân một mình, cho dù Hình Kỳ Lân đã nhận lời giúp đỡ nhưng cô vẫn không thể trốn đi được. Sao cô có thể bỏ con mà đi cơ chứ?

Hôm nay, cô nghe người ta nói trong thành phố tổ chức tiệc rượu chúc mừng chiến thắng của Người máy. Hình Nghị đã ra ngoài từ sớm, còn phái người đưa tới cho cô một bộ trang phục và đồ trang sức vô cùng lộng lẫy, dẫn cô buổi tối đến tham gia tiệc rượu cùng hẳn. Hình Nghị lại muốn công khai thân phận của cô trước mặt người khác, có phải hẳn muốn thông qua việc này để tỏ rõ thái độ, Mạnh Hi Tông không thể nào cứu cô được nữa không?

Suy nghĩ này khiến lòng cô lập tức trầm hẳn xuống. E rằng đã xảy ra chuyện gì đó không tốt rồi. Gần tới lúc hoàng hôn, cô đành phải mặc bộ váy đó vào, đi theo đội cảnh vệ người máy, ngồi lên một chiếc xe chuyên dụng. Tổng cộng có ba chiếc xe giống hệt nhau, cùng rời khỏi dinh thự của Hình Nghị, như vậy mới có thể đề phòng quân bạo động của loài người tấn công xe của Ngài chỉ huy.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc ở trong nội thành, xe đi chưa đầy nửa tiếng đã đến nơi. Những chiếc xe chuyên dụng này được quyền lái trong tuyến đường riêng của Người máy nên đi rất nhanh. Tô Di ngồi ở hàng ghế phía sau, đôi mắt vô hồn nhìn hoàng hôn bên ngoài cửa sổ.

Đi tới một chỗ sâu trong đường hầm, xe đột nhiên dừng lại. Tô Di hơi sững sờ, nhìn chướng ngại vật được dựng lên trên con đường phía trước. Loài người không thể nào vượt qua tầng tầng lớp lớp bao vây để tiến vào tuyến đường riêng của Người máy được. Vậy thì chỉ có chính người của chúng thôi. Cô thấy có hai gã người máy bước xuống xe, những người còn lại vẫn ngồi im bất động, tiếp tục cầm chắc cây súng đề phòng. lát sau, một bóng dáng quen thuộc đi tới bên cạnh, mở cửa xe ra.

“Tất cả xuống xe.” Hình Kỳ Lân trầm giọng quát. “Tôi vừa nhận được lệnh của Ngài sĩ quan chỉ huy, để phu nhân ngồi trên xe của tôi.”

Những người máy bên cạnh Tô Di lập tức giơ súng lên, nhắm thẳng vào Hình Kỳ Lân và hơn mười tên người máy bên ngoài cửa sổ.

“Xin lỗi, Thiếu tướng.” Một gã người máy nói: “Ngài chỉ huy đã ra lệnh, trừ khi ngài ấy tự hạ lệnh, còn bất kể là kẻ nào cũng không được phép tiếp cận phu nhân.”

Hình Kỳ Lân trầm ngâm giây lát rồi nói với gã người máy bên cạnh: “Vậy thì, cậu đi lấy quân lệnh của Ngài chỉ huy lại đây...”

Tên người máy ngoài cửa xe dường như nhận được mệnh lệnh, bất ngờ nổ súng, bắn về phía những tên người máy bên trong xe. Gã người máy phụ trách bảo vệ Tô Di chỉ kịp ngăn ra vài giây rồi gục xuống, mất mạng. Một tên trong đó giơ súng, nhắm bắn Tô Di. Cô nhanh nhẹn tóm lấy một tấm đệm lót lưng, đập vào hẳn. Nhưng bên cạnh bỗng nhiên lướt qua một chiếc bóng. Một thân thể cao lớn trong nháy mắt đã đứng che trước mặt cô.

Chiếc xe chuyên dụng của Ngài chỉ huy, mặt ngoài chống đạn vẫn nhẵn bóng như mới nhưng bên trong lại bị lửa đạn ác liệt bắn cho nát vụn. Chừng mười tên người máy nằm ngổn ngang trong xe, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Tô Di ngồi trên một chiếc xe hơi sang trọng khác. Chiếc xe lao nhanh như bay, lướt qua màn đêm, đi thẳng ra vùng ngoại thành.

Hình Kỳ Lân tựa lưng vào ghế bên cạnh, sắc mặt hơi tái, vết thương trên cơ thể chậm rãi khép miệng. Hẳn vắt tay lên trán, mỉm cười, nói: “Cuối cùng cũng không phụ sự giao phó của Mạnh Hi Tông. lát nữa, cô hãy lên Rắn Hồ Mang, đội cận vệ của tôi sẽ trực tiếp đưa cô đến một hành tinh nhỏ cách đây hai vạn năm ánh sáng. Tình hệ đó rất phức tạp, Hình Nghị muốn tìm thấy cô cũng chẳng dễ dàng gì. Đội cận vệ của tôi sẽ bảo vệ cô.”

“Cảm ơn anh, Kỳ Lân!” Tô Di sống sót sau cơn đại nạn, trong lòng vô cùng mừng rỡ, liền hỏi tiếp: “Thế còn Hi Tông thì sao? Con tôi nữa?”

Kỳ Lân ngáp ngừng một lát rồi nói: “Hi Tông nói, sau khi anh ấy bàn giao công việc đang làm xong sẽ đến gặp cô ngay. Còn con cô, tôi nhất định sẽ tìm ra nơi Hình Nghị giấu đứa bé rồi đưa nó về với cô sau. Yên tâm, anh ấy rất thích đứa nhỏ, sẽ không làm tổn thương nó đâu.”

Tô Di nhìn chăm chăm về mặt của hắn rồi bỗng nhiên hỏi: “Hi Tông chết khi nào?”

Sắc mặt Kỳ Lân biến đổi một cách nhanh chóng. Hắn không nhìn Tô Di, bàn tay chậm rãi trượt xuống, nắm lấy tay cô.

“Ngày hôm qua.” Hắn nói với giọng khô khốc. “Hi sinh tại tiền tuyến của hành tinh Thú tộc.”

Tô Di yên lặng trong chốc lát, đá vào cửa xe, nói: “Đưa tôi quay trở lại!”

“Cô làm gì vậy?” Kỳ Lân giữ chặt bả vai cô.

“Đưa tôi quay lại!” Hai mắt cô đỏ sọng, ánh mắt có chút dữ tợn. “Tôi muốn giết chết Hình Nghị.”

“Cô không giết được anh ta đâu! Cô có thể quăng anh ta vào lò thiêu để giết chết hoàn toàn không?” Kỳ Lân giận dữ gầm lên.

“Vậy thì để cho hắn giết tôi đi!” Tô Di hét lớn một tiếng. “Buông tôi ra!”

“Cô vẫn còn con trai nữa!” Kỳ Lân nhìn cô chăm chăm. “Hai người là nguyện vọng cuối cùng của Mạnh Hi Tông!”

Sắc mặt Tô Di lạnh như băng. “Tôi không quan tâm!”

Kỳ Lân nghiêng răng nghiêng lợi, đánh mạnh vào gáy cô.

Bên ngoài không gian tĩnh hệ Vĩnh Hằng.

Sau chiến tranh, các loại chiến hạm, máy bay chiến đấu được huy động tập trung ngoài vũ trụ. Một chiếc Rắn Hổ Mang nhanh chóng bay lên, lái về phía ngược lại với chiếc máy bay chở Mạnh Hi Tông quay về thành phố Tự Do.

Năm chiếc máy bay chiến đấu với tốc độ như vũ bão, bao vây, tấn công từ mọi phía. Lửa đạn mãnh liệt không chút lưu tình bắn vào phần đầu của chiếc Rắn Hổ Mang chở Hình Kỳ Lân và Tô Di. Hình Kỳ Lân ôm Tô Di đang hôn mê, liếc mắt nhìn đội truy binh bên ngoài khoang thuyền, lớn tiếng hạ lệnh: “Nhảy siêu quang tốc!”

Chiếc máy bay màu đen lập tức biến mất trong ánh sáng màu bạc, để lại năm chiếc máy bay truy kích bất lực, đành phải trở về báo cáo kết quả cho tổng bộ.

Dưới mặt đất.

Trong phòng tiệc tại trung tâm thành phố Tự Do, đèn đuốc sáng như ban ngày. Đám người máy mặt không cảm xúc cùng những con người thân thiết với người máy đều xôn xao, thấp thỏm lẫn bất an, chờ đợi. Hình Nghị mặc bộ quân phục của Sĩ quan chỉ huy, đứng một mình trên khoảng đất trống bên ngoài phòng tiệc, nhìn bầu trời đêm với vẻ mặt hết sức lo lắng. “Choang” một tiếng, hắn bỗng ném ly rượu trong tay xuống đất, vỡ tan.

Khi chiếc Rắn Hổ Mang đưa Tô Di rời khỏi tinh hệ thì một chiếc Rắn Hổ Mang khác cũng vừa hoàn thành bước nhảy siêu quang tốc đến biên giới tinh hệ Vĩnh Hằng. Bác sĩ người máy ngồi ở ghế phụ lái cung kính nhìn Mạnh Hi Tông. “Điện hạ, phía trước chính là pháo đài của quân ta. Ngài có cần tôi thông báo cho cấp trên không ạ? Sĩ quan chỉ huy Hình Nghị sẽ nghênh tiếp ngài.”

Mạnh Hi Tông nhìn chăm chăm vào tinh hệ, lạnh lùng nói: “Không cần!”

Bác sĩ không hỏi tiếp nữa, nhìn anh lái máy bay chiến đấu từ từ tiến vào không phận của tinh hệ, đi tới sát biên giới dây đá khổng lồ. Máy bay chiến đấu đột nhiên dừng lại. Bác sĩ và tay trợ thủ đều quay sang nhìn Mạnh Hi Tông. Máy bay bỗng lật nghiêng, bay sâu vào trong dây đá khổng lồ, bay qua từng tầng đá vụn và lớp sương mù kết tụ rồi hạ cánh chuẩn xác xuống một tầng đá lớn. Giữa tầng đá này có một cái lỗ sâu hoắm. Trên bề mặt những tầng đá khác, rõ ràng có vết tích của lửa đạn.

“Chiến đội Amalek!” Giọng nói trầm thấp, thuần hậu vang lên. Bác sĩ thấy Mạnh Hi Tông nhìn chăm chăm vào phiến đá, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Bác sĩ, cho tôi mượn trợ thủ của ông một lát!”

“Điện hạ, xin ngài cứ tự nhiên.”

Bàn tay có da thịt của loài người len vào khung xương kim loại của gã trợ thủ người máy, chuẩn xác lấy ra con chip điều khiển mỏng dính. Đôi mắt gã trợ thủ chợt lóe lên một tia sáng rồi ngay sau đó vụt tắt, toàn thân cứng đờ, bất động. Mạnh Hi Tông gờ con chip lên, một quang sáng tinh thể màu lam nhạt bao phủ xung quanh nó. Một phút sau, lợi dụng năng lượng hạt nhân nguyên bản, anh đã viết xong chương trình nhập vào chip.

Mở cửa khoang thuyền ra, Mạnh Hi Tông cũng không cần mặc đồ du hành vũ trụ, nhún người, nhảy xuống tầng đá khổng lồ. Anh đặt con chip vào cái lỗ sâu hoắm trên thân tầng đá như thể cắm ngáp dao vào miếng đậu phụ. Trong nháy mắt, ánh sáng màu lam nhạt như thủy triều lại như tia chớp, nhanh chóng khuếch tán rồi lan ra phía ngoài. Bác sĩ cảm nhận được tầng đá dưới chân mình đang chậm rãi chuyển động.

Long trời lở đất!

Dây đá khổng lồ kéo dài hàng nghìn kilômét, ít nhất một phần ba trong số chúng, ngay trước mặt bác sĩ và Mạnh Hi Tông, đột nhiên chuyển động rồi va đập cực mạnh. Mạnh Hi Tông giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, đứng giữa tầng đá lớn, nhìn lớp bụi đen bao bọc bề mặt những tầng đá bong ra từng mảng, lớp trong màu xám tro, cứng rắn từ từ lộ rõ, sau đó nhanh chóng lấp ráp lại, khôi phục nguyên dạng. Tất cả như thể ảo ảnh, diễn ra với tốc độ nhanh như vũ bão trước mặt hai người. Một phần ba dây đá khổng lồ đã khôi phục sinh mệnh giữa vũ trụ trống trải hàng nghìn năm này.

Chiến đội Amalek!

Trong truyền thuyết mấy trăm triệu năm về trước, tại thời kỳ huy hoàng của nền văn minh Người máy đệ nhất, chiến đội Amalek này từng là đội cận vệ làm việc dưới trướng hoàng tử Điện hạ của Vương tộc, vị Nguyên soái Người máy thành danh từ lúc còn niên thiếu nhưng lại chết trẻ một cách bí ẩn.

Giữa vũ trụ rộng lớn, bao la, từng người đá khổng lồ màu xám tro, số lượng lên tới hơn năm trăm, đầu và cơ thể đều có hình vuông, tay trái là nòng súng, tay phải là búa đá, yên lặng đứng sừng sững trước mặt Mạnh Hi Tông. Dưới sự ảnh hưởng của gió vũ trụ thổi qua suốt một thời gian dài, khung xương thép gấp liền với chất liệu đá của chúng trông đen hơn và cứng cáp hơn. Từ xa nhìn lại, thấy chúng ngay ngắn, chỉnh tề, xếp thành một hàng dài đến tận ngoài tầng khí quyển của một hành tinh thuộc Trùng tộc. Ánh sáng hằng tinh là nguồn năng lượng cơ bản của bọn chúng, trung khu điều khiển đặt ở phía sau để chúng có thể di chuyển với tốc độ chậm. Chúng không biết nói, cũng không có ý thức. Những người máy chiến đấu cỡ lớn này chỉ trung thành với mệnh lệnh của một người duy nhất.

Hình Diêu.

Bác sĩ vẫn ngơ ngác nhìn, lúc này bỗng chỉ ngón tay về phía tinh hệ Vĩnh Hằng. “Điện hạ!”

Mạnh Hi Tông cũng ngẩng lên, lẳng lặng nhìn tám hành tinh trong tinh hệ chậm rãi di chuyển, lệch ra khỏi quỹ đạo. Thiếu mất một phần ba dây đá khổng lồ, lực hút giữa các hành tinh tự nhiên sẽ phát sinh biến đổi.

Anh lẳng lặng nhìn.

Bác sĩ gần như có thể tưởng tượng ra, mọi người trên mặt đất sẽ hoảng hốt, lo sợ và náo loạn đến mức nào. Có lẽ, ban ngày sẽ biến thành ban đêm, bốn mùa cũng thay đổi, cực lạnh hoặc cực nóng. Song, Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản. Sau quá trình chuyển dịch kéo dài đến mười phút, một hành tinh Trùng tộc dường như đột ngột mất đi trọng lực, va đập vào một hành tinh nằm giữa hai hằng tinh trong tinh hệ, cơ hồ muốn rơi thẳng xuống.

“Điện hạ! Hành tinh đó đã lệch khỏi quỹ đạo rồi!” Vị bác sĩ hét lên.

“Lệch thì lệch thôi!” Mạnh Hi Tông thản nhiên nói.

Nhưng sau khi hai hành tinh đó va chạm, những hành tinh khác lại ngừng di chuyển, khó khăn lắm mới đứng vững ở một vị trí mới.

Bác sĩ giương mắt dò dẫm, quay chiếc đầu người máy về phía Mạnh Hi Tông, nói: “Thật quá thần kỳ!”

Đúng lúc này, trước mặt liền có một chiếc pháo đài vũ trụ lao tới với tốc độ nhanh tựa vũ bão. Động tĩnh lớn như vậy, e rằng từ Hình Nghị cho tới những người dân thường đều đã nhận ra sự dịch chuyển khác thường trong vũ trụ.

Bác sĩ cung kính nói: “Điện hạ, là đội quân Đế quốc tới!”

Mạnh Hi Tông hơi trầm tư, nhìn bác sĩ, nói: “Bác sĩ, hãy tận trung với Vương tộc.”

Chưa đầy một tiếng sau khi Hình Kỳ Lân giúp Tô Di chạy trốn, một tin tức chấn động lại truyền tới tại Hình Nghị...

Trên bầu trời phát hiện ra một vài vật thể bay không xác định.

Sau đó, trời long đất lở!

Cơn rung chuyển kịch liệt đó mất tới nửa giờ sau mới ngừng hẳn lại, nhưng dư chấn vẫn còn tiếp tục kéo dài. Hình Nghị đứng lên, sải bước đi tới mấy bay chuyên dụng đang đỗ ở bên ngoài. Mà lúc này, mặt trăng vốn đang trên không trung, trong nháy mắt đã biến thành ánh mặt trời chói lòa, chiếu sáng thế gian. Thời tiết đang độ cuối thu cũng đột ngột chuyển sang mùa đông giá rét. Trên bầu trời đục ngầu, ánh nắng lung linh, còn chói lòa hơn tất cả những ngôi sao băng bùng phát, khiến cả mặt đất đều bị bao phủ trong ánh sáng màu lam chói chang. Hình Nghị nhanh chóng leo lên phi cơ chuyên dụng. Ngay cả hẳn giờ đã là người thống trị toàn Liên minh, lúc này cũng phải đề cao tinh thần cảnh giác. Rốt cuộc vũ trụ đã xảy ra chuyện gì? Lại còn vượt ra khỏi tầm khống chế của hẳn?

Năm pháo đài siêu cấp của Người máy đều được điều động đi cùng. Tất cả Rắn Hổ Mang và Huyết Ứng đều bay lên bầu trời, còn có cả mười mấy chiếc pháo đài của loài người bị Người máy khống chế cũng di chuyển hết tốc lực. Nhất thời, không gian bên ngoài tinh hệ Vĩnh Hằng gần như tràn ngập binh lực hùng mạnh. Trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch. Hình Nghị bước lên chiến hạm chỉ huy, sĩ quan phụ tá lập tức gửi tới hàng loạt hình ảnh trình sát mới nhất. Hành tinh bùng cháy cùng hàng trăm người máy khổng lồ.

“Chiến đội Amalek?” Hình Nghị tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Cho dù là người máy kiêu ngạo như hẳn cũng biết một vài điều về hoàng tử của Vương tộc chân chính, một chiến thần trứ danh, như ngôi sao băng chỉ chợt lóe lên rồi vụt tắt ở thời đại xa xưa trong lịch sử Đế quốc.

Chẳng lẽ, người đá khổng lồ đó là đội cận vệ của ngài ấy? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Ai đã đánh thức chúng? Chẳng lẽ là Tô Di?

Trước mặt bọn họ là một khối đá bằng phẳng, cao lớn. So với bản đồ tác chiến và tín hiệu radar của con người, trước mặt bọn họ là một dòng số liệu màu xanh nhạt. Sĩ quan phụ tá đọc tin tình báo mới nhất trong phòng chỉ huy rồi nhanh chóng nhìn về phía Hình Nghị.

“Ngài chỉ huy, có tin tức truyền về từ một chiến hạm tiên phong.” Sĩ quan phụ tá ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Một người máy tự xưng là Hình Diệu muốn được gặp ngài.”

Sắc mặt Hình Nghị trầm hẳn xuống. “Đưa hẳn tới đây!”

Năm phút sau, một chiếc Rắn Hổ Mang đậu sát boong tàu của chiến hạm chỉ huy. Tất cả những sĩ quan người máy dưới trướng Hình Nghị đều xếp thành một hàng dài, yên lặng đứng nghiêm trang. Cửa khoang thuyền mở ra, một người máy hoàn toàn bằng kim loại chậm rãi bước xuống. Đôi mắt màu đỏ thăm uy nghiêm quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Hình Nghị.

“Ngài chỉ huy!” Giọng nói của người máy đó âm trầm như nước. “Ta là Nguyên soái Hình Diệu.”

80. Chương 81: Âm Mưu Của Anh

Tại một hành tinh nhỏ cách tinh hệ Vĩnh Hằng hai vạn năm ánh sáng.

Khi Tô Di tỉnh lại, chỉ cảm thấy ruột gan mình như đứt thành từng khúc. Cuộc đối thoại với Hình Kỳ Lân trước khi bọn họ nhảy siêu quang tốc lần nữa vọng lại như thể một cơn ác mộng, khiến toàn thân cô bị bủa vây bởi cảm giác choáng váng xen lẫn đau khổ.

Tên người máy vẫn túc trực bên giường cô cất giọng hờ hững, cứng nhắc: “Phu nhân, Thiếu tướng Hình Kỳ Lân bảo tôi chuyển lời đến cô. Thiếu tướng sẽ mau chóng nghĩ cách cứu con trai cô ra, phu nhân nhất định phải nuôi con trưởng thành. Đến lúc đó, cô sống hay chết, Thiếu tướng sẽ không ngăn cản nữa.”

Trong lòng Tô Di run rẩy kịch liệt. Đúng rồi, con trai cô... Lúc trước, cô nhất thời kích động, thậm chí còn không màng tới con mình. Nó là sợi dây liên kết cuối cùng giữa cô và Mạnh Hi Tông, cô không thể vứt bỏ được.

Nghĩ tới đây, cô liền đứng dậy. “Kỳ Lân đâu?”

“Thiếu tướng đã lên máy bay quay trở lại tinh hệ Vĩnh Hằng rồi.” Tên người máy nói.

Tô Di nhìn hần, hỏi: “Anh là...”

Tên người máy đáp: “Tôi là đội trưởng đội cận vệ của Thiếu tướng, Trung tá Tây Lạc.”

“Tây Lạc.” Tô Di nói. “Hãy báo cáo tình hình hiện tại của chúng ta cho tôi nghe.”

“Vâng!”

Tầng khí quyển của hành tinh nhỏ này đều là nito và carbon dioxide, toàn bộ bề mặt được bao trùm bởi một tầng nham thạch, không có nước, cũng không có sự sống. Căn phòng Tô Di ở là một chiếc phi thuyền cỡ trung Kỳ Lân đã đặt ở đây từ trước. Tài nguyên dự trữ đủ dùng trong vòng ba tháng. Nhưng theo như Tây Lạc nói, Kỳ Lân dự định tháng sau sẽ chuyển cô đến một nơi xa hơn.

“Một tháng cũng đủ để Ngài chỉ huy lần theo dấu vết mà đến được đây.” Tây Lạc nói.

Nghe hần nhắc đến Hình Nghị, trong lòng Tô Di không khỏi run rẩy. Chỉ cảm thấy ở bên Hình Nghị không khác nào cạm bẫy, lại giống như một cơn ác mộng, bây giờ nhớ lại, cô chỉ có cảm giác kinh hoàng và khiếp sợ. Cũng may mà cô trốn thoát được.

Lòng Tô Di vừa bị thương lại vừa đau khổ, không biết dưới sự che chở của Kỳ Lân, mình có thể trốn được tới khi nào? Chẳng lẽ bắt con trai phải lưu lạc cùng mình ư? Như vậy, chỉ sợ con trai sẽ không có môi trường tốt để trưởng thành.

Cô càng không tin Kỳ Lân vẫn sẽ bảo vệ hai mẹ con cô. Trước kia, Kỳ Lân từng giấu Mạnh Hi Tông tin tức cô ở trong dinh thự của Hình Nghị. E rằng cái chết của Mạnh Hi Tông khiến Kỳ Lân nhất thời kích động nên hần mới làm trái ý Hình Nghị, đưa cô chạy trốn. Nghĩa khí của Carlo Chu trên người hần có thể duy trì được bao lâu đây? Có thể một ngày nào đó, không biết chừng, hần sẽ giao cô cho Hình Nghị một lần nữa. Nghĩ tới đây, trong lòng cô vô cùng chấn động, lau khô dòng nước mắt, cô đứng lên.

Tại Tổng bộ chỉ huy Người máy, thành phố Tự Do, tinh hệ Vĩnh Hằng.

Hình Nghị ngồi trên sofa, nhìn người máy tự xưng là Hình Diệu đang ngồi trước mặt mình với thần sắc vô cùng bình tĩnh. Hần đã nhận được báo cáo của sĩ quan kỹ thuật cấp dưới, máy quét hình cho thấy, thân thể của Hình Diệu thuộc về một gã quân y trong đội quân Người máy. Nhưng đồng thời, hần cũng biết được đoạn mã hóa ẩn giấu sâu trong năng lượng của anh ta đích thực thuộc về Vương thất.

Vì thế, anh ta đích thực là Thiếu tướng Hình Diệu đã chết từ hàng trăm triệu năm trước trong truyền thuyết sao?

Tại sao anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Như thể nhìn ra sự nghi hoặc của hần, Hình Diệu mỉm cười, nói: “Ngài sĩ quan chỉ huy, ta vẫn luôn ngủ say trong hố đen.” Trong khoảng không gian và thời gian bất động, trôi dạt hàng trăm triệu năm.

Mặt Hình Nghị hơi biến sắc. Hồ đen thần bí đủ để nuốt hết tất cả, thế mà anh ta vẫn còn sống, có thể thấy được năng lượng tinh thể ẩn sâu trong cơ thể anh ta mạnh mẽ đến mức nào. Câu chuyện kể lại từ thời xa xưa, hoàng tử Hình Diệu được coi là người nối nghiệp Đế quốc, những khoáng thạch quý giá nhất của Đế quốc đều được dùng làm nguồn năng lượng cho anh ta, chỉ để chế tạo ra người thống trị ưu tú nhất. Nhưng trong một lần thực thi nhiệm vụ, Hình Diệu đã chết một cách không minh bạch. Hoàng tử thứ, Điện hạ Hình Thiên trở thành người thống trị mới, dẫn dắt văn minh Người máy đệ nhất tới một thời đại huy hoàng khác.

Hóa ra, anh ta vẫn ở trong hồ đen.

“Điện hạ, tại sao lại là lúc này? Tại sao lại ở nơi này?” Hình Nghị trầm giọng hỏi, giọng điệu không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

“Ta cũng muốn biết!” Hình Diệu lại không cho hắn câu trả lời, đôi mắt màu đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào Hình Nghị. “Có lẽ là do năng lượng của các người đã kích thích, đánh thức ta.”

Câu trả lời này rất mơ hồ, nhưng có lẽ đây thực sự là đáp án khả thi nhất.

Hình Nghị không hỏi tiếp nữa, nói: “Điện hạ, chiếu theo quy định của Đế quốc, quân hàm của ngài cao hơn tôi vài bậc, tôi phải trao quyền chỉ huy cho ngài. Nhưng ngài là quân nhân của mấy trăm triệu năm trước, đã không còn tên trong danh sách sĩ quan hiện tại. Chương trình mã hóa điều khiển quân đội bây giờ đã hoàn toàn khác so với trước đây. E rằng tôi không thể trao quyền chỉ huy cho ngài được.”

Hình Diệu tựa hồ đã sớm đoán ra hắn sẽ nói như vậy, anh nhìn Hình Nghị với đôi mắt đỏ trầm tĩnh. “Ngài chỉ huy, ta không đến đây vì quân quyền. Các người đã trải qua trăm đắng nghìn cay, giữ gìn được lựa chọn cuối cùng của Đế quốc, ta rất lấy làm tự hào vì mọi người.”

Ngữ khí của anh hết sức trịnh trọng, Hình Nghị nghe thấy vậy, thì đứng lên, cung kính hành lễ với Hình Diệu.

Hình Diệu thần nhiên gật đầu, tiếp tục: “Mặc dù đã trải qua hàng trăm triệu năm nhưng ta vẫn luôn trung thành với Đế quốc, chưa khi nào đổi khác. Ngài chỉ huy, ta sẽ không vượt cấp hỏi đến vấn đề quân sự. Tất cả tâm nguyện của ta chỉ vì lợi ích của Đế quốc. Chiến đội Amalek có thể sắp xếp vào danh sách chiến đấu của anh, hỗ trợ tấn công, phòng thủ.”

Hình Nghị đáp: “Vâng! Có sự giúp đỡ của Điện hạ, tôi tin rằng tốc độ phát triển của chúng ta sẽ ngày một lớn mạnh.”

Hình Diệu nhìn Hình Nghị chằm chằm. “Ta chỉ muốn hỏi anh một điều duy nhất, đây cũng là mục đích của việc ta đến đây tìm anh. Trong thời gian tới, anh định dẫn dắt nền văn minh Người máy đệ nhất đi theo hướng nào? Chiếm đóng tinh hệ Vĩnh Hằng, chiếm đóng càng nhiều những nền văn minh cấp thấp hơn chỉ có thể mang đến tài nguyên và ích lợi nhất thời. Hao tổn của chiến tranh trái lại còn lớn gấp nhiều lần như thế. Anh định để nền văn minh Người máy đệ nhất vĩnh viễn tồn tại như một chủng tộc chiến đấu lưu vong ư?”

Hình Nghị trầm mặc trong chốc lát rồi ngắt đầu nhìn Hình Diệu. “Không, thưa Điện hạ! Tất cả là vì sự sống còn của Người máy.”

“Sống còn ư?” Hình Diệu nhắc lại từ ngữ từ trước đến nay chưa từng là mối bận tâm của nền văn minh Người máy hùng mạnh. Cho dù chỉ là tàn quân cũng đủ để dẹp yên toàn bộ tinh hệ Vĩnh Hằng. Thế mà giờ Hình Nghị lại nói, xâm lược là vì sự sống còn ư?

Hình Nghị gật đầu, nói: “Điện hạ ngủ say đã nhiều năm, có lẽ không biết chuyện ba nghìn năm trước, Đế quốc đã cùng liên quân đa chủng tộc tinh hệ Ngân Hà đại chiến một trận. Lúc đó, Đế quốc bị tiêu diệt, không phải bởi liên quân hùng mạnh mà vì một chủng tộc trong số đó.”

“Chủng tộc nào?”

“Người hư thế.” Hình Nghị đáp: “Điện hạ, ngài có biết nơi bắt nguồn nền văn minh Người máy đệ nhất ở đâu không?”

Giọng nói của Hình Diệu có chút ngập ngừng: “Trái đất.”

“Đúng vậy! Chuyện kể rằng, Người hư thể là kẻ thù của Quốc phụ Hình Tùng trên Trái đất. Bọn chúng vừa là loài người, vừa là người máy. Bọn chúng có thể qua lại tự do giữa các không gian, không già đi, cũng không chết đi.” Hình Nghị khẽ cười, nói: “Điện hạ, thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Năng lượng tinh thể mạnh mẽ của ngài và tôi, cùng kỹ thuật nhảy siêu quang tốc liên tục của Rắn Hổ Mang đủ để đánh bại bất cứ quân đội nào. Nhưng thứ chúng ta nắm giữ chỉ là vũ khí năng lượng của một không gian mà thôi.”

Trong đôi mắt mô phỏng loài người của hắn xuất hiện vẻ không cam tâm. “Vũ khí mà Người hư thể nắm giữ chính là không gian. Vũ khí của chúng ta không hề có lực sát thương đối với bọn chúng, vì thế, bọn chúng có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta.”

Lần này, Hình Diệu trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: “Ngài chỉ huy, anh làm tốt lắm! Sau khi Đế quốc bị tiêu diệt, Người hư thể còn xuất hiện không?”

Hình Nghị đáp: “Bọn chúng còn xuất hiện hai lần. Mỗi khi chúng đến, chúng ta đều thất bại. Lần gần đây nhất là khoảng một nghìn năm trước.”

“Tại sao bọn chúng lại quyết tâm theo đuổi tới cùng?” Hình Diệu hỏi.

Hình Nghị đáp: “Chúng tự xưng là chủng tộc vì chính nghĩa, coi nền văn minh Người máy là khối u ác tính của vũ trụ.”

Hình Diệu mỉm cười. “Số lượng nền văn minh bị Đế quốc tiêu diệt lên đến hàng nghìn vạn, cũng khó trách những chiến binh chính nghĩa kia lại muốn giải quyết sạch sẽ chúng ta. Chẳng lẽ chưa từng có ai nghĩ đến việc đàm phán hòa bình sao?”

Về mặt Hình Nghị khẽ động. “Chiến tranh diệt quốc năm đó, Đế quốc đã đề nghị đàm phán hòa bình, đầu hàng vô điều kiện. Nhưng Người hư thể không tin Người máy sẽ nguyện ý chung sống hòa bình với loài người và các chủng tộc khác.”

“Bọn họ sẽ tin tưởng.” Hình Diệu nói với giọng nhàn nhạt: “Nếu như họ xuất hiện lần nữa, ta sẽ đàm phán với bọn họ.”

Hình Nghị trầm mặc giây lát rồi nói: “Vâng!”

Đúng lúc này, tên người máy ngoài cửa khom mình hành lễ. “Ngài chỉ huy, Thiếu tướng Kỳ Lân đã trở về.”

Hình Nghị đứng lên nói: “Điện hạ, ngài nghỉ ngơi một lát đi. Tôi còn có chút việc riêng cần giải quyết.”

Hình Diệu lại nói: “Thiếu tướng Kỳ Lân ư? Là phụ tá đắc lực của anh phải không? Ta cũng muốn gặp anh ta. Để anh ta vào đây đi.”

Hình Nghị ngấp ngừng giây lát rồi nói với tên cảnh vệ người máy: “Đưa cậu ta vào.”

Hình Kỳ Lân với dáng vẻ con người bình tĩnh bước vào, hắn đi tới giữa phòng khách, nhìn thấy Hình Diệu, chợt sững sờ.

“Đây là Điện hạ Hình Diệu.” Hình Nghị trầm giọng, nói: “Có thể tìm thấy Điện hạ là niềm vinh hạnh của chúng ta. Điện hạ, đây là công thần của đợt tấn công lần này, Thiếu tướng Hình Kỳ Lân.”

Hình Kỳ Lân lập tức hành lễ: “Hình Diệu? Chẳng lẽ ngài chính là Chiến thần viễn cổ Hình Diệu?”

Đôi mắt màu đỏ thẫm của Hình Diệu khẽ chớp động: “Sau này sẽ cùng Thiếu tướng trò chuyện nhiều hơn.”

Ba người nhất thời yên lặng, không ai nói một lời. Hình Nghị cũng không tránh né, nhìn Hình Kỳ Lân, nói thẳng vào vấn đề chính: “Cậu đưa cô ấy đi đâu rồi?”

Trong đôi mắt màu xanh lam của Hình Kỳ Lân ánh lên vẻ trầm tĩnh. “Một nơi rất an toàn.”

“Cô ấy?” Hình Diệu đột nhiên hỏi.

Hình Kỳ Lân giành mở lời trước Hình Nghị: “Một phụ nữ loài người. Điện hạ, Ngài chỉ huy, tôi đưa cô ấy đi chỉ là muốn Ngài chỉ huy sẽ không còn quá quan tâm đến một phụ nữ loài người nữa.”

Mặt Hình Nghị biến sắc. “Đây không phải là việc cậu có thể can dự, Thiếu tướng!”

Hình Diệu lại nói: “Không biết người phụ nữ nào lại có thể khiến Ngài sĩ quan chỉ huy quan tâm đến vậy?”

Hình Nghị nhìn Hình Diệu, nói: “Không phải tôi bất trung với Đế quốc. Tôi sẽ cải tạo cô ấy thành người máy.”

Hình Diệu trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: “Ngài chỉ huy, muốn một phụ nữ loài người cũng chẳng phải việc gì quá ghê gớm. Tôi cũng đã từng yêu một cô gái như vậy, nhưng cuối cùng, cô ấy lại chết trong lòng tôi. Ngài chỉ huy, già néo đứt dây, anh hãy nhớ lấy!”

Hình Nghị và Hình Kỳ Lân nghe thấy vậy thì đều im lặng. Một lát sau, Hình Nghị bỗng nở nụ cười.

“Điện hạ, ngài nói rất đúng!” Hắc nhìn về phía Hình Kỳ Lân. “Tôi biết cậu vì cái chết của Mạnh Hi Tông nên mới nhất thời kích động, đưa người phụ nữ của hắc đi. Thế nhưng, cậu làm như vậy, đối với cô ấy cũng là một kết cục quá tệ. Cậu muốn cô ấy vĩnh viễn lưu lạc ngoài vũ trụ, mãi mãi không được gặp lại con mà sống bơ vơ một mình sao?”

Kỳ Lân không lên tiếng.

Hình Nghị lại nói: “Tôi lấy danh nghĩa trung thành với Đế quốc mà thề rằng, chỉ cần cậu đưa cô ấy trở lại, tôi tuyệt đối sẽ không làm hại cũng như chiếm giữ cô ấy. Trước khi cô ấy chết tự nhiên, tôi sẽ không cải tạo cô ấy. Cậu nên biết một điều, ngoại trừ tôi, không một ai có thể đối xử với cô ấy tốt hơn.”

Kỳ Lân nghe thấy vậy thì khẽ rùng mình. Hắc thừa biết tính cách Hình Nghị rất cứng rắn, hắc đã lấy danh nghĩa trung thành ra để thề thì lời thề đó rất mực nghiêm túc. Nói như vậy, hắc thực sự sẽ đối xử với Tô Di như một người vợ chứ không còn là vật cứng nữa ư?

“Lời nói của Ngài chỉ huy khiến tôi rất cảm động.” Hình Diệu chậm rãi nói: “Thiếu tướng, đưa cô ấy trở lại đi.”

Sắc mặt Kỳ Lân thay đổi liên tục, chỉ biết lẳng lặng nói: “Ngài nói đúng. Cho dù bây giờ tôi có thể giấu cô ấy, nhưng một ngày nào đó cũng sẽ có người tìm ra cô ấy.” Hắc quay sang nhìn Hình Nghị. “Ngài chỉ huy, anh khẳng định sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy, trước khi cô ấy yêu anh, anh tuyệt đối sẽ không ép buộc cô ấy chứ?”

Hình Nghị lạnh lùng nói: “Nếu như tôi ép buộc cô ấy thì cậu nghĩ mình có thể cứu cô ấy trốn thoát được không?”

Kỳ Lân ngẹn lời. Hình Diệu ngồi một bên cũng liếc mắt nhìn Hình Nghị, trong mắt ánh lên vẻ thâm trầm.

“Cô ấy đang ở hành tinh thứ năm của tinh hệ Phi Mã.” Kỳ Lân tiết lộ. Khẩu lệnh thông hành là “Mèo Hoang”, chỉ cần nói vậy, đội cận vệ của tôi sẽ thi hành mệnh lệnh.”

Hình Nghị gần ngay lập tức đứng lên, cầm bộ đàm trên bàn, ra lệnh cho một đội Rắn Hổ Mang lập tức nhảy siêu quang tốc đến địa điểm đó.

“Sau khi liên lạc được với đội cận vệ của Thiếu tướng, tốt nhất là hãy đưa cô ấy nguyên vẹn trở về.” Hình Nghị nói qua bộ đàm. “Nếu như cô ấy phản kháng, hãy nói cho cô ấy biết, tôi sẽ trả tự do cho cô ấy.”

Đội hắc ngắt máy, Hình Kỳ Lân bỗng nhiên nói: “Có lẽ, cuối cùng cũng sẽ có một ngày cô ấy yêu anh, đối với cô ấy, đó là điều tốt nhất.”

Hình Nghị im lặng không nói. Hình Diệu ngồi một bên cũng cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Hình Nghị nói: “Điện hạ, việc riêng của tôi khiến ngài phải phân tâm rồi. Bây giờ, Điện hạ cần gì, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài.”

“Không cần!” Hình Diệu ngẩng đầu, ánh mắt màu đỏ đậm của người máy khẽ động. “Tôi cũng muốn nhìn một chút, người phụ nữ đã khiến Ngài sĩ quan chỉ huy ưu tú đây phải bận lòng.”

81. Chương 82: Cha Con Gặp Nhau

Ba người máy lãnh đạo cấp cao nhất cùng ngồi trong phòng chỉ để chờ tin tức của một người phụ nữ.

Hình Kỳ Lân trong lúc nhất thời kích động đã đưa Tô Di đi, lúc này, nghe thấy Hình Nghị chấp nhận lùi bước thì cũng hơi cảm động. Hắn hỏi Hình Nghị: “Đứa bé đâu? Hiện tại, nó chính là mạng sống của cô ấy.”

Hình Nghị nói: “Đang ở trên tầng” rồi quay sang cảnh vệ. “Bé thành bé xuống đây!”

Hình Diệu vốn đang ngồi dựa vào sofa, nghe thấy vậy thì thay đổi tư thế, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn chăm chăm lên trên tầng, hỏi: “Đứa bé ư?”

“Là con trai của Tô Di.” Hình Kỳ Lân giải thích: “Người phụ nữ đó tên là Tô Di.”

“Tô Di...” Hình Diệu nhắm đi nhắm lại cái tên này.

Một tiếng khóc “oa oa” nỉ non của trẻ con vang lên, gã cảnh vệ người máy có vẻ mặt vô cảm, ôm đứa trẻ đi xuống, đặt nó vào trong vòng tay của Hình Nghị.

Hình Nghị đón lấy đứa bé một cách thuần thực, nhìn nó một hồi rồi nói với Hình Kỳ Lân: “Khi cô ấy quay về thì trả lại con cho cô ấy.”

Kỳ Lân cảm thấy hơi lúng túng. “Ngài chỉ huy...”

Hình Diệu đột nhiên đứng bật dậy, đi tới trước mặt Hình Nghị, cúi đầu nhìn đứa bé đang nằm trong lòng hắn, nói rất nhanh: “Con?”

Đứa bé vốn đang nằm trong lòng Hình Nghị, đôi mắt đen láy, to tròn nhìn Hình Nghị chăm chăm, nghe thấy giọng nói của Hình Diệu liền quay sang nhìn. Nó nhìn khuôn mặt người máy của anh nhưng không hề sợ hãi mà cười khanh khách, hai tay hươ hươ loạn xạ. Điều này khiến Hình Nghị cảm thấy hơi bất ngờ. Trước đây, đứa bé này không hề thích tương mạo của người máy, mỗi lần người máy ôm nó, cho dù nó không khóc òa lên thì cũng phải kêu rầm rứt. Nhưng hôm nay, nhìn thấy Hình Diệu, nó lại tỏ ra vui vẻ lạ thường.

Hắn còn chưa kịp lên tiếng, một đôi tay kim loại đã đưa đến, nhắc đứa bé đang nằm trong lòng Hình Nghị lên. Hình Nghị ngẩng đầu, thấy Hình Diệu ôm đứa bé vào lòng, khẽ sát nó vào lồng ngực kim loại của mình, đôi mắt đỏ thắm chăm chú nhìn gương mặt của đứa bé, đôi môi kim loại từ từ cong lên.

“Đứa bé ngoan!” Hình Diệu nhìn đứa bé rồi chậm rãi nói, ngữ điệu rất mực dịu dàng.

Đứa bé càng tỏ ra vui vẻ hơn, nằm trong lòng anh, tự nói ô ô a a một mình. Sau đó, nó giơ tay lên, sờ vào gương mặt kim loại của anh. Anh không hề khó chịu với sự mạo phạm của đứa bé loài người này, vẫn chăm chú nhìn từng cử động của nó, chẳng thèm để tâm tới hai người còn lại trong phòng.

Hình Kỳ Lân hơi ngây người. Hắn không ngờ Chiến thần thời viễn cổ lại có thể ôm một đứa bé loài người, vẻ mặt nhân hậu tựa một người cha hiền từ như thế! Hình Nghị không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vì hắn cũng thích hai mẹ con Tô Di nên không cảm thấy có điểm nào bất thường.

Có điều, khi nhìn thấy bàn tay đứa bé sờ vào những đường nét kim loại bén nhọn trên người Hình Diệu, hắn liền nhíu mày, đứng dậy, định nhắc đứa bé ra khỏi lòng Hình Diệu. “Điện hạ, nhiệt độ kim loại quá thấp, lại có nhiều đường nét sắc nhọn, sẽ làm nó bị thương mất.”

Hai tay Hình Diệu vốn đang ôm đứa bé rất chặt, nghe thấy vậy mới rời lỏng ra một chút, ánh mắt dừng lại trên người đứa bé một lát rồi mới quay sang, nói với Hình Nghị: “Đứa bé này được chăm sóc rất tốt!”

Hình Nghị ngồi trở lại sofa, mỉm cười, nói: “Tôi đã được nhìn nó ra đời.”

Hình Diệu nghe thấy vậy, khuôn mặt kim loại dường như đông cứng lại, đứng thẳng tại chỗ, không nhúc nhích. Mãi đến khi Hình Nghị và Hình Kỳ Lân đều nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, anh mới quay về, ngồi xuống sofa.

Đứa bé được bảo mẫu người máy bế sang một bên chăm sóc. Hình Kỳ Lân tuân lệnh, báo cáo lại cho Hình Diệu nghe về lịch sử Người hư thế. Bọn họ tự xưng là con cháu đời sau của Cố thị. Sau khi văn minh Trái đất bị văn minh Người máy tiêu diệt, những người thuộc Cố thị này phải lái phi thuyền vũ trụ rời đi. Một

thời gian rất lâu sau mới xuất hiện chủng tộc Người hư thể. Nghe nói, đó đều là những người thuộc Cổ thị tự tiến hành cải tạo chính mình, trở thành Người hư thể nửa người nửa máy.

Khi Hình Kỳ Lân tường tận, tỉ mỉ kể lại câu chuyện, Hình Diệu và Hình Nghị không hên mà cùng trầm ngâm, không lên tiếng hỏi đáp, tựa hồ có điều không yên lòng. Hình Kỳ Lân không khỏi nhìn Hình Diệu thêm vài lần. Hắn luôn cảm thấy lời nói và hành động của Hình Diệu dường như có một tầng ý nghĩa nào khác.

Một giờ sau, rốt cuộc máy truyền tin trên bàn cũng vang lên. Hình Nghị và Hình Diệu cùng lúc đứng lên. Hình Kỳ Lân nhìn động tác đều như đếm của hai người, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Hình Nghị nhắc máy. “Nói!”

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì mà sắc mặt hắn khê biến đổi, đôi con ngươi đen láy nhìn Hình Kỳ Lân chằm chằm, sự tàn khốc dần in đậm trong mắt.

Hắn ngắt tín hiệu đường truyền. “Cô ấy không có ở đó.” Hình Nghị lạnh lùng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hình Kỳ Lân ngây ngốc rồi lập tức hiểu ra. “... Có khi nào, cô ấy chạy trốn rồi không?”

“Chạy trốn đi đâu?” Hình Diệu cũng hỏi.

Hình Kỳ Lân lắc đầu.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Tại một hành tinh nhỏ, cách tinh hệ Vĩnh Hằng hơn năm nghìn năm ánh sáng.

Một chiến hạm cỡ trung đáp xuống một hang động sát bề mặt hành tinh, bên ngoài, gió lốc gào thét từng đợt, đất trời u ám một màu.

“Phu nhân, chúng tôi đợi cô ra mệnh lệnh tiếp theo.” Tên người máy đứng bên cạnh lên tiếng.

“Tây Lạc, chúng ta ở lại đây trong vòng một tháng.” Tô Di nói: “Sau đó, quay trở lại tinh hệ Vĩnh Hằng.”

Tây Lạc nói: “Chúng ta tạm thời nhảy siêu quang tốc đến hành tinh này, Thiếu tướng Kỳ Lân sẽ không tìm thấy chúng ta.”

Tô Di thu hồi ánh mắt đang dán chặt vào buồng chỉ huy, quay sang, nhìn về phía Tây Lạc. “Lúc Thiếu tướng Kỳ Lân rời đi, anh ấy đã ra lệnh cho anh, tuân theo tất cả những lời tôi nói đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì anh yên tâm. Thiếu tướng Kỳ Lân vốn định tháng sau sẽ tới đón chúng ta, một tháng nữa chúng ta sẽ quay về, không thể nói là làm trái với mệnh lệnh của anh ấy được.”

“Vâng!”

Tô Di không hề nói cho Tây Lạc biết, cô vội vã ra lệnh cho chiến hạm nhảy siêu quang tốc rời đi nơi khác chỉ vì cô không tin tưởng Hình Kỳ Lân. Hắn luôn phải đấu tranh tư tưởng giữa hai bên Mạnh Hi Tông và Hình Nghị. Bây giờ, Mạnh Hi Tông đã chết, cô chắc chắn Hình Nghị sẽ kiếm đủ mọi cách để cạy miệng Hình Kỳ Lân nói ra tung tích của cô. Đợi một tháng nữa, có lẽ lúc đó, Hình Nghị sẽ không còn gấp rút tìm kiếm nữa, cô định sẽ trốn về tinh hệ Vĩnh Hằng, rồi sau đó, tìm cách liên lạc với đám người Giản Mộ An.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chỉ có loài người mới đáng tin cậy. Hơn nữa, cô nghĩ đến Mạnh Hi Tông, cũng không muốn trốn đến một nơi quá xa. Trở lại tinh hệ Vĩnh Hằng, cô còn có thể tiếp tục cảm nhận sự hiện hữu của anh, như thể anh vẫn còn sống với cô trên cùng một tinh hệ. Điều này giống như một chấp niệm, khiến cô tràn ngập hy vọng với cuộc sống của mình. Cô biết ý niệm này là thiếu lý trí nhưng đây chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất sau khi cô mất đi Mạnh Hi Tông.

Dây đá khổng lồ sống lại, tinh hệ di dời khỏi quỹ đạo vốn có nhưng chỉ khiến tinh hệ Vĩnh Hằng hỗn loạn trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Vài ngày sau, cuộc sống khôi phục lại về tự nhiên vốn có. Người máy vẫn từng bước đẩy mạnh chiếm lĩnh quân sự đối với hành tinh Thú tộc, loài người tiếp tục phục tùng sự cưỡng bức lao động.

Tại căn cứ Nam bán cầu của thành phố Tự Do, dưới hầm bí mật sâu trong lòng đất, mọi kế hoạch vẫn được tiến hành đầu vào đầy như cũ. Chỉ có điều, thân là Sĩ quan chỉ huy mới nhưng về mặt Giản Mộ An lại rất ít khi tươi cười.

Tối hôm đó, một người lính đánh thuê cấp dưới báo cáo có một đội Rắn Hồ Mang của người máy hạ cánh xuống Nam bán cầu, nghe nói, một nhân vật vĩ đại của nền văn minh Người máy mới xuất hiện. Giản Mộ An lập tức chú ý, nghiêm lệnh cho Liên Đạc phải đề cao cảnh giới phòng ngự khu vực xung quanh hầm bí mật.

Hơn mười giờ đêm, quả nhiên có một chiếc Rắn Hồ Mang đáp xuống gần đó. Liên Đạc và vài người nữa giả vờ đi thu dọn linh kiện trên mặt đất nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào tên người máy đang ngồi trên chiếc máy bay chiến đấu kia. Đến khi có người bỗng vỗ vào vai Liên Đạc, anh ta lập tức quay đầu lại, nhất thời sững sờ. Một người đàn ông cao lớn, khoác trên người bộ quân phục Lính đánh thuê cũ nát, hai tay đút trong túi quần. Anh ta đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo xuống rất thấp, chỉ để lộ ra chiếc cằm đầy kiên nghị. Nhưng thân hình này, khí chất này...

Mấy người đứng phía sau Liên Đạc nhận ra sự khác thường thì đều yên lặng, bình tĩnh bước đến gần. Liên Đạc vẫn ngơ ngác đứng nhìn, cho đến tận lúc người đàn ông đó khẽ hất cằm, mỉm cười, nói: “Là tôi!”

Cả người Liên Đạc run rẩy dữ dội, nắm chặt bả vai anh. Những người khác thấy Liên Đạc kích động như vậy, ai nấy đều hết sức ngạc nhiên. Mà gã người máy đứng ở phía xa dường như cũng ngẩng đầu nhìn về phía này.

“Nơi này có an toàn không?” Người đàn ông đó hỏi.

“An toàn.” Giọng của Liên Đạc dường như cũng run rẩy theo. “Chúng ta đi xuống dưới thôi!”

Trong hầm bí mật vẫn yên tĩnh mà bận rộn. Đoàn người Liên Đạc đi tới một sân bay trống trải liền thấy Giản Mộ An và những vị Hạm trưởng khác đang đứng trước máy tính của các sĩ quan kỹ thuật, hình như mọi người đều đang nhìn cái gì đó.

“Báo cáo Ngài chỉ huy!” Liên Đạc nói như hét: “Tất cả mọi việc trong hầm bí mật vẫn tiến triển bình thường.”

Đám người Giản Mộ An kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Liên Đạc. Phút chốc, tất cả đều sững sờ. Mạnh Hi Tông bỏ chiếc mũ xuống, mỉm cười với bọn họ.

“Mẹ kiếp!” Giản Mộ An mắng một câu, nửa điều thuốc hút dở đang cầm trên tay rơi xuống mặt đất, rải những bước dài đi tới. Mấy vị Hạm trưởng kia cũng theo sát ngay sau, vọt tới trước mặt Mạnh Hi Tông. Cả đám đàn ông không hề nói một lời, ôm chầm lấy nhau.

“Còn tưởng là cậu đã chết rồi chứ!” Giản Mộ An cười đến híp cả mắt. “Không ngờ cậu còn sống sờ sờ trở về đây, sao tôi thấy cậu còn khỏe mạnh hơn trước kia vậy?”

Mạnh Hi Tông mỉm cười, không giải thích: “Người máy muốn giết tôi, nhưng tôi trốn được. Chuẩn bị một căn phòng trong hầm bí mật cho tôi đi. Ngoại trừ mấy người các anh, đừng để bất cứ người nào biết tôi còn sống.” Sau đó, anh lại nhìn hàng loạt sĩ quan kỹ thuật cũng đang kích động đứng lên, nhìn về phía bên này. Anh hỏi: “Công việc của Lăng Yển tiến triển đến đâu rồi?”

Giản Mộ An đáp: “Rất thuận lợi! Cô ấy đã bước đầu hoàn thành mô phỏng kỹ thuật nhảy siêu quang tốc của Người máy rồi.”

“Nói cách khác...” Ánh mắt của Mạnh Hi Tông sáng ngời. “Có thể phản công được rồi?”

“Đúng vậy!”

“Lăng Yển!” Mạnh Hi Tông gọi.

Sĩ quan kỹ thuật cấp cao nhất vội vã chạy đến.

“Sao chép một bản thành quả công tác của cô đưa cho tôi xem.” Mạnh Hi Tông khẽ nói: “Đêm nay tôi sẽ xem.”

“Tuân lệnh!”

Mạnh Hi Tông lại nói: “Thành quả của cô liên quan đến sự thắng bại của toàn quân, phải nghiêm ngặt bảo mật.”

Đêm nay, Giản Mộ An và những thủ lĩnh của quân Lĩnh đánh thuê, linh đình mở tiệc ăn mừng anh sống sót trở về sau cơn đại nạn. Mạnh Hi Tông ngẩn ngơ kể lại, trong vụ ám sát ở hành tỉnh Thú tộc, anh may mắn trốn thoát cuộc truy lùng của người máy, sau đó, trốn được vào máy bay chiến đấu của một gã bác sĩ người máy rồi mới chạy về đây được. Mặc dù vậy nhưng trong lòng mọi người vẫn còn rất lo sợ. Chỉ là tất cả đều đã thống nhất với nhau, không một ai dám nhắc đến Tô Di. Nhưng người nhắc đến tên cô lại chính là Mạnh Hi Tông.

“Tôi nhận được một tin. Anh nói: “Cô ấy đã trốn thoát khỏi tay Hình Nghị, hiện giờ đang lưu lạc ở bên ngoài không gian. Anh bảo các anh em đi theo người máy làm nhiệm vụ để ý một chút, nếu phát hiện ra tung tích của cô ấy, phải nắm bắt được trước người máy, đưa cô ấy quay về đây.”

“Vâng!” mọi người nghe thấy vậy, nhất thời trong lòng tràn đầy hi vọng.

“Còn con trai anh thì sao?” Liên Đạc đột nhiên hỏi.

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát, trong mắt hiện lên sát ý hết sức cay độc. “Vẫn còn ở trong tay Hình Nghị.”

Đêm nay, mọi người đều uống rượu đến khuya, hầu hết đều đã say mềm. Mạnh Hi Tông cũng ngà ngà say, lảo đảo đi về căn phòng Giản Mộ An đã đặc biệt sắp xếp cho mình.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, Giản Mộ An nhớ đến Mạnh Hi Tông, liền cố ý đi đến hầm bí mật, lại thấy cửa phòng anh đóng kín. Anh ta nhìn qua ô cửa sổ, chỉ thấy Mạnh Hi Tông đang nằm thẳng đơ trên chiếc giường nhỏ, hai mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích. Anh ta nghĩ, có lẽ Mạnh Hi Tông đã quá mệt nhọc do phải bôn ba trong một thời gian dài rồi lại suy nghĩ đến việc giữ bí mật thân phận cho anh. Anh ta dặn dò người ở hầm bí mật, không được quấy rầy Mạnh Hi Tông nghỉ ngơi, sau đó, nhanh chóng rời khỏi hầm. Anh ta trở lên mặt đất, thấy chiếc Rắn Hổ Mang chở nhân vật tầm cỡ Người máy đã rời đi. Điều này khiến anh ta yên tâm phần nào, nhanh chóng đi đến trại tập trung, bắt đầu một ngày lao động khổ sai.

Cùng lúc đó, tại Bắc bán cầu thành phố Tự Do, một chiếc Rắn Hổ Mang màu đen đáp xuống dinh thự của Hình Kỳ Lân. Gã cảnh vệ người máy thấy giấy thông hành của Hình Diệu, liền cung kính để anh đi vào. Vừa đi được vài bước, anh đã thấy Hình Kỳ Lân đứng trước cổng chính, nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc. Anh trầm mặc giây lát rồi đi tới trước mặt anh ta.

“Ta có chuyện muốn nói với cậu.”

“... Xin bệ hạ cứ phân phó.”

Mặc dù Hình Nghị và Hình Diệu đã nhất trí, quân quyền vẫn nằm trong tay Hình Nghị nhưng cấp bậc của Hình Diệu vẫn là Nguyên soái, thân phận Vương tộc. Trung thành với Vương tộc là trình tự cơ bản của chủng tộc Người máy, Hình Nghị không thể không thừa nhận thân phận của anh. Trước ngày diễn ra hội nghị quân sự, Hình Nghị đã giới thiệu Hình Diệu với tất cả các sĩ quan cao cấp từ Thiếu tá trở lên. Quân đội bao gồm Hình Nghị, Hình Kỳ Lân là hai trong năm vị sĩ quan cấp cao có quyền biểu quyết quân sự, không chút dị nghị, đồng ý Hình Diệu cần phải trở thành vị lãnh tụ mới của nền văn minh Người máy đệ nhất, cũng quyết định công khai với toàn quân, tuyên bố với toàn tinh hệ về vị vua mới của Người máy. Đồng thời, Hình Diệu cũng sẽ nằm trong ban cố vấn tối cao, giúp đỡ cho quân đội. Cho nên, Hình Kỳ Lân đã đổi sang gọi Hình Diệu là bệ hạ.

Hai người ngồi xuống sofa trong phòng khách. Hình Diệu ngẩng đầu nhìn, Hình Kỳ Lân lập tức cho tất cả đám cảnh vệ người máy lui xuống. Hình Diệu dựa lưng vào sofa, đôi chân kim loại duỗi ra, cánh tay kim loại khoanh trước ngực như đang cân nhắc điều gì đó. Hình Kỳ Lân đột nhiên thâm giật mình.

“Carlo!” Hình Diệu nói: “Còn nhớ chuyện tôi đưa cậu tới khu vực phóng xạ chứ, cậu nói xem?”

Sắc mặt Hình Kỳ Lân lập tức biến đổi, trong nháy mắt đã nhảy dựng lên, chỉ tay vào Hình Diệu. “Làm sao ngài lại biết...?”

Đôi mắt màu đỏ của Hình Diệu sáng lấp lánh, nói với giọng ngạo mạn: “Cậu từng nói, mạng của Carlo Chu này là của Mạnh Hi Tông, Mạnh Hi Tông có thể lấy mạng cậu bất cứ lúc nào.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Hình Kỳ Lân tái nhợt, nhất thời không nói nên lời.

Hình Diệu đứng dậy, nhìn Hình Kỳ Lân đầy đe dọa. “Bây giờ, tôi không cần tính mạng của cậu, tôi muốn lòng trung thành của cậu. Tôi muốn giết Hình Nghị, đoạt lại quyền chỉ huy!”

82. Chương 83: Căng Thẳng

Sắc mặt Hình Kỳ Lân không ngừng thay đổi. “Anh là Mạnh Hi Tông? Sao Mạnh Hi Tông lại có thể là người máy được?”

Hình Diệu hờ hững nói: “Về điểm này, chắc hẳn cậu sẽ biết rõ hơn bất cứ kẻ nào. Hàng trăm triệu năm trước, tôi cũng giống cậu bây giờ. Tôi mô phỏng một người đàn ông tên là Mạnh Hi Tông.”

Sắc mặt Hình Kỳ Lân tái đi. “Nếu như anh là người máy, vậy mấy năm nay, anh đã làm cái gì chứ?” Tại sao chẳng bao giờ bộc lộ năng lực người máy, tại sao phải chịu đựng nhục nhã, làm lãnh tụ của loài người?

Trên gương mặt kim loại, đôi mắt đỏ thắm ánh lên những tia như màu máu. “Bởi vì trình độ mô phỏng của tôi vượt xa cậu.”

“Có ý gì?”

“Tôi đã yêu một người phụ nữ. Ngày Người máy đổ bộ, tôi không chỉ không muốn làm cô ấy tổn thương, mà ngay cả tình cầu cô ấy ở, tôi cũng không muốn động vào.”

“... Tại sao anh lại ngủ vùi trong hố đen lâu như vậy?”

“Bị người ta ám sát, ném vào hố đen.” Anh hờ hững nói: “Có lẽ, chính người đã ném tôi đi cũng không nghĩ rằng tôi có thể sống sót. Cho đến khi cơ thể Mạnh Hi Tông chết đi ở hành tinh Thú tộc, bản năng người máy trong tôi mới thức tỉnh.”

Đến đây thì Hình Kỳ Lân đã tin tưởng hơn phân nửa, hẳn cảm thấy vừa vui mừng vừa bất an, hỏi tiếp: “Thế nhưng, nếu như anh là người máy, tín hiệu lần trước đã làm tôi thức tỉnh, tại sao lại không có tác dụng đối với anh?”

“Năm đó, tại tinh cầu được gọi là Trái đất kia, trình tự ẩn mình và thức tỉnh của tôi đã từng được thi hành.” Hình Diệu nói: “Mã hóa trình tự của cậu và tôi cũng khác nhau.”

Hình Kỳ Lân hít sâu một hơi. “Tôi thực sự không ngờ... Thế nhưng, như vậy cũng tốt, có anh ở đây, hẳn mình Người máy sẽ lớn mạnh hơn.” Nói đến đây, hẳn hơi do dự một chút rồi hỏi tiếp: “Rốt cuộc, anh theo phe nào?”

Hình Diệu vẫn tỏ ra bình tĩnh. “Tôi đứng về phía tôi.” Trong đôi mắt đỏ lại ánh lên tia sáng vô cùng dịu dàng. “Người máy là con dân của tôi, loài người là chủng tộc của cô ấy, tôi sẽ bảo vệ cả hai.”

“Cô ấy?” Hình Kỳ Lân chỉ cảm thấy biến cố xảy ra cả trăm triệu năm về trước nhất định phải chấn động lòng người, khắc cốt ghi tâm.

“Chính là Tô Di.” Hình Diệu nói với giọng chắc chắn. “Vẫn là cô ấy.”

Hình Kỳ Lân nghe thấy cái tên đó liền nghĩ ngay tới Hình Nghị, lập tức biến sắc mặt. “Anh muốn giết Hình Nghị ư?”

Hình Diệu nói với giọng vô cùng lạnh lùng. “Hắn phải chết!”

Hình Kỳ Lân có thể không hiểu Hình Diệu nhưng đối với mô phỏng Mạnh Hi Tông của anh thì hẳn lại nắm rõ như lòng bàn tay. Mạnh Hi Tông từ trước đến nay chưa hề có hứng thú đối với phụ nữ, ngoại trừ Tô Di. Ai dám mơ tưởng tới Tô Di, anh nhất định sẽ ra tay tàn độc với người đó. Nhưng bây giờ, anh là Hình Diệu kia mà? Đã đổi sang cơ thể Người máy mà anh vẫn dành cho Tô Di thứ tình yêu sâu đậm như vậy ư?

Trong đầu Hình Kỳ Lân có một ý niệm mơ hồ... Rốt cuộc là Hình Diệu mô phỏng Mạnh Hi Tông hay những cá tính của Mạnh Hi Tông đã ảnh hưởng tới Hình Diệu?

Nghĩ đến đây, Hình Kỳ Lân cố kiềm chế nỗi hoảng loạn trong lòng, hỏi vào trọng tâm của vấn đề: “Vậy anh muốn tôi giúp anh thế nào?”

Hình Diệu hồ hững nói: “Tôi có thể dễ dàng giết chết Hình Nghị, vì năng lượng tinh thể của hắn thua tôi mấy cấp. Tôi muốn cậu giúp tôi xóa bỏ thiết lập hiện thời của người máy, để bọn họ không nghe theo lệnh của Hình Nghị nữa. Tôi không hy vọng vì thù oán cá nhân của mình và hắn mà chủng tộc chúng ta hy sinh nhiều hơn nữa.”

Hình Kỳ Lân đã đoán ra được dự định của anh, nếu anh không nghĩ chu toàn như thế thì ngay từ lần gặp đầu tiên, anh đã thẳng tay giết chết Hình Nghị rồi. Anh chấp nhận nhần nhịn làm Hình Diệu lâu như vậy không chỉ vì mưu tính muốn lấy mạng hắn ta.

“Nếu như tôi không làm được thì sao?” Hình Kỳ Lân tức giận nói.

“Quân đội của loài người đã tìm ra cách phá giải trình tự khổng chế của các cậu.” Hình Diệu không vì tâm lý kích động của Hình Kỳ Lân mà thay đổi thái độ, anh nói với giọng càng lạnh lùng hơn: “Hơn nữa, còn chiến đội Amalek. Nếu cậu không đồng ý phối hợp thì chỉ khiến chủng tộc hy sinh nhiều hơn mà thôi. Và khi đó, cả cậu cùng Hình Nghị sẽ chết không toàn thây.”

Mặt Hình Kỳ Lân tái mét, lắp bắp nói: “Anh về phe của loài người sao? Nếu như bọn họ biết anh là Người máy...”

Hình Diệu khẽ cười. “Bọn họ không cần biết”, rồi quay lại chủ đề chính. “Bây giờ là lúc để cậu lựa chọn, có giúp tôi hay không?”

Trong đầu Hình Kỳ Lân rất nhanh đã hiện lên rất nhiều khả năng, nhưng cuối cùng lại bị thực tế đánh bại. Hình Diệu nói đúng, bọn họ không có phần thắng. Huống hồ, Hình Diệu lại là hoàng tử của Vương tộc, một khi anh ta giải phóng năng lượng tinh thể thì e rằng đám người máy trung thành với Hình Nghị cũng không thể đánh trả. Đó hiển nhiên là trình tự căn bản mà Quốc phụ Hình Tùng đã ghi lại trong người máy, mấy tỷ năm qua không thể thay đổi, cũng không một ai có thể phản kháng. Hơn nữa, mục đích của Hình Diệu khác với Hình Nghị. Điều anh muốn là sự bình đẳng, là nền độc lập. Trong tiềm thức của cơ thể Carlo Chu có lẽ cũng kỳ vọng vào hòa bình chứ không phải là nô dịch, kỳ vọng Nhân loại và Người máy có thể cùng chung tay góp sức vì một nền độc lập và tự do.

“Được, tôi sẽ giúp anh!” Hình Kỳ Lân cắn răng, nói: “Nhưng tôi chỉ có một điều kiện, đó là anh không được động tới Hình Nghị.”

Hình Diệu nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Hình Kỳ Lân, đôi mắt đỏ như lửa nhìn hắn chằm chằm. “Hắn đã cướp vợ tôi, còn giam giữ con trai tôi. Nếu như không phải vì hắn đã có nhiều chiến công đối với Đế quốc thì ngay từ lúc đầu, tôi đã băm vằm hắn ra thành trăm ngàn mảnh rồi.”

Hình Kỳ Lân hít sâu một hơi, nói: “Đó là con trai của anh ư? Hay là con trai của cơ thể mô phỏng Mạnh Hi Tông trên người anh?”

Đôi mắt màu đỏ thẫm của Hình Diệu trầm xuống, cánh tay bằng kim loại nhanh như điện xẹt vươn đến. Hình Kỳ Lân căn bản là không thể né tránh, bị anh tóm chặt cổ rồi nhấc bổng lên. Cảm giác đau đớn, khó thở khiến khuôn mặt Hình Kỳ Lân trong nháy mắt đã trở nên biến dạng. Hình Diệu mạnh đến nỗi ngay cả cao thủ đệ nhị của đội quân Người máy - Hình Kỳ Lân - cũng không thể phản kháng.

“Đừng tưởng tôi không dám giết cậu.” Bàn tay của Hình Diệu từ từ siết chặt, khiến Hình Kỳ Lân hoàn toàn nghẹt thở.

“Anh biết tôi chấp nhận... chết trong tay anh mà...” Đôi mắt màu lam của Hình Kỳ Lân nhìn anh chằm chằm.

Hình Diệu trầm mặc một lát rồi thả tay ra, khiến Hình Kỳ Lân ngã xuống mặt đất. Kỳ Lân ho dữ dội, trên cổ bầm tím một mảng. Hắn hơi ngẩng đầu, nhìn đôi chân dài bằng kim loại trên mặt đất, kiên định nói: “Ngày đó, lý do tại sao tôi muốn bảo vệ Mạnh Hi Tông thì ngày hôm nay, tôi cũng sẽ vì thế mà bảo vệ Hình

Nghị. Tôi chỉ có duy nhất điều kiện này, nếu anh không chấp nhận, vậy cứ việc khai chiến đi! Để con dân của Người máy đều chết trên tay anh, nền văn minh Người máy đệ nhất sẽ bị hủy diệt!”

“Được, tôi sẽ không giết Hình Nghị.” Hình Diệu nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang nằm rạp dưới chân mình. “Nhưng Lâm Tề phải chết!”

Hình Kỳ Lân cùng Hình Diệu đi tìm Hình Nghị. Hình Nghị cũng không phát hiện ra điều gì khác thường. Kỳ Lân trình bày một phần trình tự “bất ngờ thu được”, kết quả vận hành cho thấy, quân phản kháng bí mật của loài người đã nắm giữ được kỹ thuật nhảy siêu quang tốc của máy bay chiến đấu Rắn Hồ Mang.

“Ranh giới kỹ thuật lớn nhất giữa chúng ta và loài người đã bị quân phản kháng xóa sạch.” Kỳ Lân nói: “Ngài chỉ huy, phải tiến hành nâng cấp toàn bộ máy bay chiến đấu của chúng ta thôi!”

Sắc mặt Hình Nghị trầm hẳn xuống. “Đội quân phản kháng đó đâu?”

Mặt Hình Kỳ Lân không hề đổi sắc. “Tất thủy đã uống thuốc độc tự sát. Tôi sẽ tiếp tục tra hỏi người lãnh đạo của bọn họ.”

“Giản Mộ An, Liên Đạc, Mộ Tây Đình...” Hình Nghị nói gần từng từ. “Không ngờ Mạnh Hi Tông chết rồi mà bọn chúng vẫn có thể làm ra nhiều chuyện như vậy. Bắt tất cả bọn chúng lại cho tôi!”

Sắc mặt Hình Diệu không hề thay đổi. Kỳ Lân do dự một lát rồi tiếp tục nói: “Vâng!”

“Tôi có thể giúp đỡ Kỳ Lân.” Hình Diệu hững hờ nói: “Có năng lượng của tôi, việc nâng cấp trình tự mã hóa sẽ được tiến hành nhanh hơn.”

Hình Nghị gật đầu, nói: “Được!”

Kết thúc hội nghị quân sự, Hình Nghị để Hình Kỳ Lân ở lại một mình. Hình Diệu tựa hồ hoàn toàn không quan tâm tới việc cùng Kỳ Lân nghĩ cách phản chiến, cứ thế thần nhiên rời đi trước. Nhưng vấn đề của Hình Nghị lại không phải là quân sự.

“Người của tôi vẫn chưa tìm được Tô Di.” Hình Nghị nói với giọng lạnh lùng: “Cậu nói có thể Tây Lạc đã nhảy đến mấy hành tinh nhỏ xung quanh, sao đến tận bây giờ vẫn chưa có tin tức của bọn họ?”

“Không thể nào.” Kỳ Lân kinh hãi nói: “Khu vực lân cận chỉ có mấy hành tinh nhỏ có trọng lực, bọn họ không thể ẩn náu ở nơi nào khác được.”

“Tôi không thể nhẫn nại thêm được nữa.” Trong mắt Hình Nghị ánh lên tia tàn nhẫn. “Nếu như còn muốn tiêu tốn thêm thời gian của tôi, tôi không dám chắc mình sẽ tuân thủ lời hứa. Kỳ Lân, tốt nhất là cậu nên suy nghĩ cho thật kĩ!”

Kỳ Lân nói với giọng hơi châm biếm: “Ngài chỉ huy, ngài không tin tôi sao?”

Hình Nghị nhìn hắn, nói: “Bởi vì sự mềm lòng của cậu đối với Mạnh Hi Tông từ đầu tới cuối vẫn luôn nhiều hơn sự trung thành đối với Đế quốc!”

Kỳ Lân trầm mặc giây lát, ngẩng đầu, nói: “Anh hai, hay là quên người phụ nữ đó đi, điều đó thực sự tốt cho anh!”

Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của Hình Nghị trở nên u ám, hắn lạnh lùng nói: “Không cần cậu quan tâm!”

Kỳ Lân gật đầu. “Được, anh hai! Em biết rồi. Thế nhưng, em cũng hy vọng anh hiểu một điều, tất cả những gì em làm đều là vì tương lai của Đế quốc. Lòng trung thành của em đối với nền văn minh Người máy đệ nhất chưa bao giờ thay đổi.”

Xế chiều ngày hôm đó, Kỳ Lân và Hình Diệu bắt tay vào cải tạo, nâng cấp máy bay chiến đấu. Cùng lúc đó, một đội người máy cũng bay đến căn cứ ở Nam bán cầu, bắt gọn Giản Mộ An và khoảng mười vị lãnh đạo cấp cao của Lính đánh thuê.

Đám người Giản Mộ An từ lâu đã là cái gai trong mắt Người máy, sớm đã bị giam cầm, tra khảo nhiều lần. Lúc này, thấy mấy tên người máy hung hãn ập đến, lập tức hỏi: “Thưa sếp, các người bắt chúng tôi lần này là vì lý do gì?”

Tên thủ lĩnh Người máy cũng mô phỏng ngoại hình của loài người, trong giọng nói phẳng phất có cảm xúc giận dữ: “Các anh mưu đồ bí mật tấn công hệ thống phòng ngự của Rắn Hổ Mang, mọi chứng cứ đều nằm trong tay chúng tôi. “Kế hoạch săn rắn” đúng không? Các anh còn gì để nói nữa đây?”

Giản Mộ An vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc. Hắn nhìn Thượng úy Lăng Yến đứng bên cạnh, cũng thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt cô ấy. Thành quả công tác của Lăng Yến, toàn bộ “Kế hoạch săn rắn” chỉ có Mạnh Hi Tông biết. Thậm chí, ngay cả Giản Mộ An cũng chỉ mới nhìn thấy thành quả vận hành mà thôi. Anh ta lại nghĩ tới việc liên tiếp mấy ngày nay không thấy tung tích của Mạnh Hi Tông đâu, thậm chí cho tới bây giờ, ngay cả Mộ Tây Đình, người nắm rõ hành tung của anh như lòng bàn tay, cũng không biết anh đang trú ẩn ở đâu.

Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Giản Mộ An không ngờ, mình lại gặp Mạnh Hi Tông ngay sáng ngày hôm sau. Lúc này, anh ta và đám người Liên Đặc đã chịu đủ một đêm cực hình, tất cả đều bị trói trong phòng hành hình của Bộ chỉ huy Người máy. Tinh thần ai nấy đều rất mơ hồ. Đây là lần bọn họ bị thương nặng nhất. Tất cả đều không hẹn mà cùng có linh cảm: lần này, e rằng kết thúc thật rồi!

Lúc Hình Kỳ Lân và Mạnh Hi Tông đến, phía sau còn có một người máy đi theo, đám người máy canh giữ đều bị điều đi. Mặc dù biết giao tình giữa hai người họ, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hi Tông xuất hiện trong Bộ chỉ huy của Người máy, đám người Giản Mộ An không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Các anh phải chịu khổ rồi!” Mạnh Hi Tông trầm giọng nói: “Tiết lộ “Kế hoạch săn rắn” cho Người máy là một trong những kế hoạch phản công toàn diện của tôi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Liên Đặc lại phun ra một ngụm máu, cười nói: “Sếp, không phải anh đầu hàng Người máy đấy chứ?”

Mộ Tây Đình lại nói: “Liên Đặc, anh nói lung tung gì thế? Phải tin tưởng Ngài chỉ huy!”

Mạnh Hi Tông tựa như không nghe thấy những lời tranh cãi giữa bọn họ, nói với giọng bình thản: “Tôi đã thỏa thuận với thủ lĩnh cấp cao nhất của Người máy, mười ngày sau sẽ phát động liên hợp binh biến[1].”

[1] Cuộc nổi dậy vũ trang chống lại chính quyền hay người chỉ huy nhằm thực hiện một mục đích chính trị nhất định, có ý nghĩa tiến bộ hay phản động tùy thuộc vào tính chất và mục đích của lực lượng nổi dậy đó.

“Hả?” mọi người đều hết sức kinh ngạc. “Liên hợp binh biến” là cái gì chứ?

Hình Kỳ Lân nhìn gã người máy đứng phía sau, nói: “Các vị, đây là Vua của đế chế Người máy chúng tôi.”

Gã người máy này thoát nhìn chỉ là người kim loại bình thường, hắn ta thản nhiên nhìn mọi người rồi nói: “Ta là Hình Diệu, Vua của Người máy. Ta đã thỏa thuận với Mạnh Hi Tông, mười ngày sau, trong buổi lễ đăng quang, ta sẽ phế bỏ binh quyền của Hình Nghị.”

Giản Mộ An liếc mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mạnh Hi Tông. “Ngài chỉ huy, mọi chuyện rốt cuộc là thế nào?”

Mạnh Hi Tông mỉm cười với anh ta: “Không phải tất cả người máy đều khát vọng chiến tranh. Hình Diệu là người máy duy nhất còn sót lại của Vương tộc đã lụn bại từ cách đây rất lâu rồi. Chúng ta liên hợp binh biến, sau khi giam giữ Hình Nghị, tinh hệ Vĩnh Hằng còn bảy hành tinh, chỉ cần tặng cho Người máy một hành tinh là được. Nhân loại và Người máy có quyền lợi bình đẳng, đều là cư dân của tinh hệ Vĩnh Hằng.”

Mọi người vô cùng kinh ngạc, không biết phải nói gì.

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Liên Đặc lẩm bẩm.

Hình Diệu giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Sau khi binh biến thắng lợi, ta sẽ đề cử Mạnh Hi Tông làm Nguyên soái của Liên minh, tuyệt đối không hưởng đặc quyền. Toàn thể Người máy cũng sẽ phục tùng quân lệnh của Nguyên soái.”

Mọi người càng không sao thốt nên lời.

Giản Mộ An liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, Mạnh Hi Tông lại nói với Kỳ Lân gì đó rồi hần và Hình Diệu cùng ra ngoài trước.

“Hôm nay, tôi dẫn Kỳ Lân đến đây là muốn căn cứ vào đặc thù của mọi người, làm giả thi thể.” Mạnh Hi Tông nói. “Nhân lúc Hình Nghị vẫn tưởng rằng loài người còn yếu kém, không chút phòng bị, chúng ta sẽ phát động tấn công bất ngờ.”

Mọi người dần có chút tin tưởng, Liên Đặc hỏi: “Có thể tin tưởng Hình Diệu và Hình Kỳ Lân kia được không? Tại sao bọn họ lại muốn hòa bình? Hình Diệu kia là ai?”

Mạnh Hi Tông hồ hững đáp: “Kỳ Lân nói, Hình Diệu và con người có một mối quan hệ vô cùng sâu xa. Hần là Chiến thần Người máy từ thời viễn cổ, không giống với Hình Nghị, hần không hề tha thiết với việc xâm lược.”

Giản Mộ An đột nhiên nói: “Hi Tông, cậu qua đây!”

Mạnh Hi Tông đi tới trước mặt anh ta, ghé sát vào gương mặt đầy thương tích.

Giản Mộ An nhìn anh chằm chằm, chậm rãi hỏi từng chữ: “Cậu là người hay là người máy?”

83. Chương 84: Nghi Thức Đăng Quang

Những lời Giản Mộ An vừa nói ra đều khiến mọi người chấn động. Duy nhất chỉ có Mạnh Hi Tông bị chất vấn, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như nước.

“Đại ca, anh nói gì vậy?” Mạnh Hi Tông nhìn anh ta chằm chằm.

Trên cơ thể cường tráng của Giản Mộ An chồng chất những vết thương đang không ngừng rỉ máu. Anh ta lạnh lùng liếc nhìn anh, nói: “Tôi hỏi cậu, nếu như lần này liên hợp binh biến, Hình Diệu và Hình Kỳ Lân đột nhiên trở mặt thì toàn quân của chúng ta sẽ bị tiêu diệt phải không?”

Mạnh Hi Tông cười lạnh một tiếng. “Bọn họ sẽ không trở mặt đâu.”

Trên mặt Giản Mộ An lại hiện lên nét bi thương. “Cậu có thể trốn thoát khỏi hành tinh Thú tộc để trở về đã là điều không tưởng rồi. Bây giờ lại tiết lộ thành quả nghiên cứu của Lăng Yên cho Người máy, thậm chí còn có thể khiến thủ lĩnh của bọn chúng đồng ý sau chiến tranh sẽ để cậu trở thành Nguyên soái quân Liên minh... Là do tôi quá hy vọng cậu còn sống nên khi cậu trở về, biết rõ có điều bất thường mà vẫn một lòng tin tưởng cậu.”

Sắc mặt những người khác biến đổi kịch liệt. Mạnh Hi Tông vẫn nhìn thẳng vào Giản Mộ An.

Giản Mộ An lớn tiếng quát: “Mày là người máy mô phỏng Mạnh Hi Tông, đúng không?”

Mạnh Hi Tông chăm chú nhìn người anh em mình đã tin cậy hơn mười năm nay. Anh không ngờ, Giản Mộ An lại có thể gần như đoán được ra thân phận của mình. Trong nháy mắt, sát ý chợt lóe lên. Cho dù giết chết mười mấy người này, sau đó tạo ra một đám người máy mô phỏng bọn họ cũng đủ để anh che giấu thân phận của mình, đồng thời có thể thống trị được Người máy và loài người.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị dập tắt.

Bọn họ đã cho anh biết thế nào là tình anh em.

“Đại ca, em chính là Mạnh Hi Tông.” Mạnh Hi Tông đột nhiên đưa tay, móc ra tấm kim loại cũ kỹ trên cổ mình. “Kể từ ngày anh cứu em ở hành tinh hoang vu kia, mạng của em đã thuộc về Lính đánh thuê. Sau này cũng sẽ không bao giờ thay đổi.”

Vẻ mặt của Giản Mộ An liền chấn động. Lai lịch của Mạnh Hi Tông chưa bao giờ được tiết lộ với những người khác, người trước mặt này lại có thể kể lại chính xác câu chuyện chỉ có hai người bọn họ biết...

“Khi đó, anh còn nói với em, không có gì quan trọng hơn sự sống.” Mạnh Hi Tông đột nhiên móc súng ra, nhắm ngay huyệt thái dương của mình. “Nếu anh không tin, bây giờ, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ lập

tức chết ngay trước mặt anh. Giao ước giữa em và Hình Diệu, Hình Kỳ Lân vẫn tiếp tục có hiệu lực, xin anh hãy dẫn dắt mọi người, giết chết Hình Nghị, mở một con đường máu.”

Sắc mặt mọi người đều vô cùng căng thẳng, Giản Mộ An cũng cảm thấy chấn động. Mạnh Hi Tông mỉm cười, ngón tay giữ chặt cò súng. Giản Mộ An trầm mặc hồi lâu.

“Được, tôi tin cậu!” Anh ta nói: “Nếu như cậu thực sự bị Người máy khống chế, tôi cũng đành chịu vậy, mười vạn quân Lính đánh thuê sẽ chôn cùng với Mạnh Hi Tông. Có điều, cậu hãy ghi nhớ thật kĩ, tôi hận nhất là Người máy, cậu tuyệt đối không được quên mất cội nguồn của mình.”

Mạnh Hi Tông đặt súng xuống, nhìn mọi người một lượt rồi trầm giọng: “Các anh chỉ cần tin tưởng Mạnh Hi Tông tôi là được.”

Rời khỏi phòng hành hình, Hình Kỳ Lân và Hình Diệu cùng chờ ở lối hành lang. Nhìn thấy Mạnh Hi Tông đi ra ngoài, ba người nhanh chóng lách mình, chui vào trong chiếc xe hơi màu đen đậu sẵn trước tòa dinh thự.

“Anh làm nhiều việc như vậy chỉ vì muốn che giấu thân phận người máy của mình thôi sao?” Hình Kỳ Lân khó hiểu, hỏi: “Tôi cho rằng không cần thiết phải như vậy...”

Mạnh Hi Tông chọc ngón tay vào đầu “Hình Diệu” ngồi cạnh, lấy ra một con chip. Đôi mắt đỏ sẫm của người máy lóe sáng, sau đó tắt ngấm, toàn thân cứng ngắc như xác chết.

“Rất lâu trước đây...” Mạnh Hi Tông gắn con chip vào lồng ngực mình, hồ hững nói: “Tôi đã quyết định làm Mạnh Hi Tông, không làm Hình Diệu.”

“Tại sao?” Hình Kỳ Lân hỏi: “Cho dù việc mô phỏng con người rất có ý nghĩa nhưng làm sao có thể sánh được với sinh mệnh vô tận và năng lượng lớn mạnh của Người máy chứ? Anh tiếp tục làm Mạnh Hi Tông, nghĩa là sẽ không sử dụng năng lượng tinh thể, phải chịu đựng sinh lão bệnh tử của Mạnh Hi Tông, sau đó mới có thể đổi sang cơ thể khác.”

Mạnh Hi Tông lại như nghĩ đến điều gì đó, nhìn Hình Kỳ Lân chằm chằm, nói: “Khi nào cậu mới tìm được Tô Di trở về?”

Hình Kỳ Lân nghẹn lời, nói: “Người phụ nữ này quá lợi hại, lừa gạt đội bảo vệ của tôi, hiện giờ, ngay cả tôi cũng không thể tìm ra được.”

Mạnh Hi Tông nở nụ cười nặng nề. Anh tin vào năng lực của Tô Di, nhất định cô sẽ bình an trở về. Nói đến đây, Hình Kỳ Lân như hiểu ra, giọng nói có chút châm biếm: “Anh định ở bên Tô Di cả đời sao?”

Mạnh Hi Tông gật đầu.

“Khi mặt cô ấy đầy nếp nhăn, chết già trong đau ốm thì tính mệnh của anh vẫn còn rất dài.” Hình Kỳ Lân nói: “Khi đó, anh vẫn còn yêu cô ấy được sao?”

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát rồi nói: “Ít ra là cả đời này, tôi sẽ không để cô ấy biết mình là người máy.”

“Cả đời này? Ý anh là...”

Mạnh Hi Tông thản nhiên nói: “Một trăm năm là quá ngắn ngủi. Vợ của tôi phải ở bên tôi cả đời.”

Cuộc đời của anh, chứ không phải cuộc đời của cô.

Hình Kỳ Lân có chút khiếp hãi.

Lúc Chiến thần Điện hạ thời viễn cổ thức tỉnh, sức lực lớn mạnh đến mức một người một ngựa cũng đủ để thu phục cả nhánh quân Người máy. Người đàn ông trước mặt lại ung dung lên vào trong quân đội, giành được sự tín nhiệm của Hình Nghị, bán đứng cơ mật của loài người để đổi lấy cơ hội phản công toàn diện, một người đóng hai vai, mượn tay “Hình Diệu” để trao binh quyền vào tay Mạnh Hi Tông... Anh làm nhiều việc như vậy chỉ vì muốn che giấu thân phận người máy của mình với một người phụ nữ ư?

Đúng là tình cảm vô cùng sâu đậm, nhưng lại càng khiến Hình Kỳ Lân cảm thấy đáng buồn. Anh ta bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “May là tôi không gặp người phụ nữ nào như vậy.”

Mười ngày sau.

Trời quang mây tạnh, ánh mặt trời rực rỡ, huy hoàng. Tại quảng trường trung tâm của thành phố Tự Do, năm nghìn binh lính Người máy yên lặng đứng sừng sững giống như những pho tượng kim loại, nhìn từ xa khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hồn bạt vía. Sau trận địa binh lính Người máy đó là mấy vạn dân chúng loài người đang yên lặng, thấp thỏm đứng nhìn. Ai nấy đều háo hức chờ xem nhân vật quan trọng của chủng tộc Người máy cùng nghi thức đăng quang của vị Vua Người máy trong truyền thuyết.

Hình Nghị, Hình Kỳ Lân đã khôi phục cơ thể người máy, đứng ở hàng đầu tiên trong dãy binh lính, chờ đợi sự xuất hiện của Vua Người máy. Giờ khắc này, trong lòng Ngài sĩ quan chỉ huy Hình Nghị không thể nói là không kích động cho được. Tuy hấn vẫn là vị tướng quan trọng của Đế quốc, thậm chí còn mang họ “Hình”, là dòng họ cao quý của một số ít người trong Vương tộc nhưng vẫn có sự cách biệt một trời một vực. Mấy nghìn năm trước, liên quân đã hủy diệt nền văn minh Người máy đệ nhất, tất cả Vương tộc đều chết trận, đó là sự nhục nhã đối với Người máy.

Hấn dẫn theo tàn quân lưu vong trong suốt mấy nghìn năm qua chỉ vì muốn phục hưng chủng tộc. Nhưng nếu Vương tộc không còn nữa, bọn họ phục hưng vì mục đích gì? Vương tộc viên cổ trong truyền thuyết là do Quốc phụ Hình Tùng - người máy cấp bậc cao nhất - tự tay chế tạo ra, trên người của mỗi một thành viên thuộc Vương tộc đều có tinh thể quý giá được lấy ra từ trong người Hình Tùng. Bọn họ gần như có đầy đủ trí tuệ và tình cảm của loài người cùng sức chiến đấu vô địch vũ trụ. Nếu như Người máy cũng có mạch máu như con người thì có thể nói rằng, dòng máu đang chảy trong người bọn họ chính là của Quốc phụ Hình Tùng. Nhưng không ngờ, cuối cùng lại có một ngày Hình Diệu từ trên trời rơi xuống. Sự trung thành của hấn rốt cuộc cũng có nơi để gửi gắm.

Ngay giữa đài cao trước mắt trải một lớp thảm bằng nhung tơ màu đỏ như những đóa hoa tươi nở rộ. Phía xa xa là đội quân nhạc của Liên minh loài người đang trình diễn bản nhạc chiến thắng khải hoàn. Đây là yêu cầu của Hình Diệu. Anh muốn duyệt binh ở buổi lễ, muốn buổi lễ được tổ chức một cách long trọng. Anh nói với Hình Nghị, chỉ cần còn một người máy tồn tại, linh hồn của nền văn minh Người máy sẽ không bao giờ chết.

Chỉ có điều, linh hồn của nền văn minh Người máy là cái gì?

Chiến đấu? Hùng mạnh? Thống trị?

Hình Nghị phát hiện, trước kia, mình chưa bao giờ miệt mài theo đuổi vấn đề này, nhưng sau khi mô phỏng Lâm Tề, hấn lại thường xuyên nghĩ đến... Thậm chí, nếu như Hình Diệu xuất hiện trước khi hấn mô phỏng Lâm Tề, có lẽ hấn sẽ chủ động giao nộp tất cả quân quyền, toàn tâm toàn ý phục tùng, vì hấn nghĩ đó mới là bổn phận của người máy. Nhưng vì lý do gì, sau ngày Hình Diệu xuất hiện, hấn lại khéo léo tỏ vẻ không muốn?

Đây chính là dã tâm sao?

Là dã tâm của Hình Nghị hay là Lâm Tề?

Từ đáy lòng hấn dấy lên một sự kinh hãi tột cùng. Hấn vẫn luôn nghĩ, thậm chí, ngay cả viện nghiên cứu phát minh ra kỹ thuật mô phỏng cộng sinh dung hợp cũng cho rằng việc người máy bắt chước con người chỉ dừng lại ở mức tái hiện ý thức và tính cách của người đó mà thôi. Khi ý thức của người máy thức tỉnh, tuyệt đối sẽ chi phối cơ thể được mô phỏng này. Nhưng tại sao hấn luôn cảm thấy tính cách của Lâm Tề lại ảnh hưởng đến mình nhiều như vậy? Rốt cuộc tinh thần của con người được tồn tại như thế nào?

Hấn bỗng liếc sang Hình Kỳ Lân. Nếu như tinh thần của con người thực sự có thể ảnh hưởng ngược lại người máy thì nhất định Hình Kỳ Lân sẽ cảm nhận được sớm hơn mình, nhưng tại sao cậu ta không nói ra? Thậm chí, lúc này, trong quân đội cũng có rất nhiều sĩ quan người máy đã mô phỏng cơ thể con người, sao bọn họ cũng chưa bao giờ đề cập tới chuyện này? Hay là bọn họ vốn thích thú với cảm giác ấy? Thế nên mới không muốn nói ra sao? Kể cả chính bản thân hấn, Hình Nghị?

Bản nhạc chợt lạnh lạnh ngân vang, đám vệ binh người máy liền tiến lên trước một bước, hô to: “Hình Diệu Điện hạ đến!”

Năm nghìn binh lính Người máy vẫn đứng im bất động, thậm chí, dân chúng loài người đứng phía ngoài

cũng nín thở, tập trung theo dõi, ai nấy đều cổ rướn cao cổ, muốn được tận mắt nhìn thấy người thống trị mới này.

Camera tự động từ từ yên lặng dõi theo tiếng bước chân trầm ổn của người máy đó, càng lúc càng tiến tới gần. Trên vô số hành tinh nhỏ bên ngoài bầy hành tinh lớn của quân Liên minh, hàng tỷ con người đang dõi theo gã người máy cao lớn, lạnh lùng bước từng bước lên đỉnh cao quyền lực của tinh hệ. Gã người máy đứng giữa đài cao, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, trong đôi mắt đỏ ngầu dường như ẩn hiện ý cười lạnh lẽo. Gã cầm micro lên, liếc nhìn toàn bộ mọi người bên dưới.

“Ta là Hình Diệu - Karla Man - Nguyên soái Sadar Pucci, Hoàng tử của nền văn minh Người máy đệ nhất. Kể từ ngày hôm nay, ta thừa kế ngôi vua của chủng tộc Người máy. Xin thề với lòng trung thành, sẽ tận trung với văn minh Người máy, tận trung với Quốc phụ Hình Tùng. Cho dù sống hay chết, tính mạng và sức mạnh đều không hổ là quân tinh của hệ Ngân hà, xứng đáng với sự xán lạn của tinh hệ Mặt trời. Vì sự tôn nghiêm và hùng mạnh của Đế quốc mà nguyện chiến đấu tới cùng.”

“Hệ Ngân hà”, “Tinh hệ Mặt trời” đều là những từ ngữ mà loài người ở Liên minh chưa từng nghe qua. Mà lời thề của Hình Diệu, Hình Nghị và Hình Kỳ Lân đều biết, là lời thề của tất cả các vị vua thời viễn cổ khi đăng quang.

Ngoài dự liệu của Hình Nghị, thậm chí ngay cả Hình Kỳ Lân cũng không ngờ đến, khi Hình Diệu nói xong lời thề đó, năm nghìn binh lính người máy ở đây, thậm chí, tất cả người máy của các hạm đội trong vũ trụ, sau vài giây yên lặng đều cùng hô to. “Trung thành! Trung thành! Trung thành!”

Những âm thanh đinh tai nhức óc khiến dân chúng loài người ở đây đều kinh hồn bạt vía. Bọn họ thấy trong đôi mắt của người máy rõ ràng lóe lên ánh sáng đỏ tươi như màu máu. Thậm chí, Hình Nghị còn cảm nhận được một cảm xúc kích động khác thường xông lên não. Dường như tiếng nói của Hình Diệu đã đánh thức ý niệm nào đó trong sâu thẳm bộ nhớ của mỗi người máy. Hình Nghị cảm thấy thật thần kỳ.

Có thể đoạn mã hóa của con chip trong cơ thể những người máy cấp thấp có ghi lại lòng trung thành tuyệt đối với Vương tộc đã tác động đến họ. Nhưng hẳn đã là người máy cấp cao, lợi dụng năng lượng cơ bản làm vật dẫn, từ bỏ hình thức chip hữu hình, vậy vì lý do gì mà hẳn vẫn cảm nhận được một loại sức mạnh tinh thần thuần khiết và cao thượng đến vậy?

Những thứ đó thuộc về năm tháng huy hoàng của nền văn minh Người máy, đều được ghi chép lại trong truyền thuyết về một tinh hệ xa lạ có tên là Ngân hà. Nền văn minh Người máy bất tử, đế vương của vũ trụ, chúa tể cuối cùng của sự sống.

Hắn nghĩ, có lẽ mình đã hiểu.

Đây là sức mạnh của Vương tộc. Đó là lý do tại sao Quốc phụ Hình Tùng lại tạo ra Vương tộc Người máy tồn tại như vậy. Bất kỳ chủng tộc nào, cho dù là Người máy, cũng cần phải có linh hồn. Vương tộc chính là linh hồn của Người máy. Đó chính là thứ mà hàng bao năm qua vẫn bị xếp tầng dưới cùng của đoạn mã hóa người máy, bao gồm cả năng lượng vi nguyên.

Như thể không nhận ra sự ảnh hưởng trong lời nói của mình, Hình Diệu dừng lại một chút, đôi mắt đỏ ngầu bỗng nhìn thoáng qua Hình Nghị.

“Chủng tộc Người máy chiếm đóng tinh hệ không phải vì muốn giết chóc mà là vì lợi ích.” Hình Diệu trầm giọng, nói: “Có lẽ dân chúng loài người không biết, nền văn minh Người máy đệ nhất bắt nguồn từ chính Nhân loại.”

Dân chúng vậy xem nhất thời ồ lên, bắt đầu thấp giọng bàn tán. Những con người đang xem qua truyền hình cũng vỗ òa.

“Cái gì? Người máy là do con người chế tạo ư?”

“Vị vua Người máy này muốn nói cái gì đây? Sẽ không lại ban bố điều lệ cưỡng chế gì nữa chứ?”

...

Hình Nghị cũng hơi kinh ngạc với những lời phát biểu ngoài kế hoạch của Hình Diệu, hai người dõi ánh mắt đỏ ngầu nhìn nhau. Hình Nghị đột nhiên nhận ra có điểm dị thường. Nếu đôi mắt đỏ của người máy là do

chip silicon năng lượng cao tạo thành thì không thể có tâm tình của loài người được. Nhưng tại sao, hẳn lại rõ ràng cảm nhận thấy, trong đôi mắt đỏ của vị vua này ánh lên sát ý?

Hắn nghe Hình Diệu uy nghiêm nói từng câu, từng chữ: “Bất kỳ chủng tộc nào cũng đều đáng được hưởng sự bình đẳng ngang nhau. Nếu như đã từng giết chóc, tạo ra sự khủng hoảng và nổi thống hận cho loài người, ngay ở đây, trẫm nhân danh Vua của Người máy, xin tạ tội với Nhân loại.”

Trẫm ban bố vương lệnh đầu tiên: Ra lệnh hủy bỏ “Điều lệ thực dân”, khôi phục hiến pháp và toàn bộ pháp luật của Liên minh. Toàn thể Người máy rút lui khỏi tinh cầu Hy Vọng, không được quấy rối cũng như nô dịch những chủng tộc khác. Nhân loại và Trùng tộc tại các tinh cầu Liên minh khôi phục lại trật tự xã hội trước chiến tranh. Thả tự do cho Nữ vương Trùng tộc và tất cả các vị lãnh đạo của đội quân phản kháng, cũng không truy cứu tội trạng của Người máy nữa. Trẫm nguyện tôn Ngài sĩ quan chỉ huy quân sự tối cao của Liên minh - Mạnh Hi Tông làm Nguyên soái. Từ nay về sau, chủng tộc Người máy cùng Nhân loại, Trùng tộc cùng tuân thủ luật pháp Liên minh, góp sức bảo vệ cho sự an toàn và sinh mệnh của dân chúng Liên minh.”

Những lời nói này rõ ràng rất thẳng thắn, trầm thấp và mạnh mẽ, khiến toàn bộ người máy, con người có mặt ở đây đều phải sửng sốt. Con người ở nơi khác càng cảm thấy chết lặng.

“Vị Vua Người máy này đang nói gì vậy?”

“Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Ông ta muốn hủy bỏ “Điều lệ thực dân” ư?”

“Người máy đang làm trò gì vậy? Lúc trước thì tàn bạo như vậy, sao bây giờ lại muốn hòa bình?”

“Trời ạ, không phải thật đấy chứ? Thật tốt quá! Vị vua Người máy này thật thấu tình đạt lý!”

...

Trong nháy mắt, mặt Hình Nghị biến sắc. Những lời nói này khiến hắn hoàn toàn bất ngờ, cũng không hề giống với thái độ lúc trước của Hình Diệu. Hắn cảm thấy mình đã mắc mưu của anh thì phải. Hình Diệu này, tại sao lại trao quyền lợi cho con người? Thậm chí, còn tôn Mạnh Hi Tông làm Nguyên soái, chẳng phải chính là muốn tước đoạt quân quyền trong tay hắn sao?

Mạnh Hi Tông? Chẳng phải hắn chết rồi sao?

Hình Nghị đột nhiên hiểu ra, liền nhìn Hình Diệu chăm chăm.

Hình Diệu cũng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Ngài chỉ huy Hình Nghị, trẫm hủy bỏ quyền chỉ huy quân sự của khanh, lập tức có hiệu lực!”

Hình Nghị tức giận đến tím mặt. Nếu như Hình Diệu trước mắt này có tâm tình và sát ý của loài người, vậy thì chắc chắn hắn cũng đã từng mô phỏng con người.

Nếu như bức ảnh thi thể Mạnh Hi Tông mà người máy được lệnh ám sát gửi về là thật...

Nếu như Mạnh Hi Tông vẫn chưa chết...

Lẽ nào, người mà Hình Diệu từng mô phỏng lại chính là Mạnh Hi Tông?

Ánh sáng xanh trên hai cánh tay kim loại của Hình Diệu lóe lên, sóng xung kích với năng lượng khổng lồ đánh tới như vũ bão. Hình Nghị liền kéo một tên người máy làm bia đỡ, tung người nhảy lên như điều hòa, cách mặt đất mấy chục mét, giọng nói hung hãn trong nháy mắt vang dội cả quảng trường. “Tên phản bội! Tại sao?”

84. Chương 85: Người Hư Thế

Ở thời đại chiến tranh giữa các hành tinh, nhất là sau khi kỹ thuật nhảy siêu quang tốc cự ly ngắn liên tiếp của Người máy và đạn năng lượng xuất hiện, năng lực chiến đấu của từng binh sĩ đã không còn rõ rệt nữa. Cho nên, đối với năng lượng người máy trong truyền thuyết, loài người chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến. Mãi đến ngày hôm nay, khi Vua Người máy Hình Diệu đích thân ra tay khống chế Sĩ quan chỉ huy Hình Nghị, ai nấy đều trở mắt đứng nhìn.

Tín hiệu ti vi bị cắt đứt, năm nghìn binh lính người máy nhanh chóng rút lui về phía sau để bảo vệ khu vực xung quanh. Quần chúng vây xem bị xua đuổi, lập tức tản ra, nhưng vẫn có không ít người dừng chân ngó nghiêng, chần chừ không chịu đi. Nhìn từ phía xa, chỉ thấy bóng dáng cao lớn của hai tên người máy nhảy vọt lên, sóng ánh sáng màu lam như thủy triều liên tiếp ập đến.

Trong cuộc chiến năng lượng này, súng ống, đạn dược đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tất cả những làn đạn đám binh lính vây quanh bắn về phía Hình Nghị đều bị năng lượng cuốn vào rồi biến mất. Mặc dù đã rút lui về phía sau mấy mét nhưng vẫn có vài tên người máy bị năng lượng bắn trúng, chết ngay lập tức. Những con người trước đó không biết sống chết, cố tình nán lại xem, lúc này càng sợ đến kinh hồn bạt vía, liền quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Trận chiến trên bầu trời còn kịch liệt hơn so với mặt đất. Mấy chiếc Rắn Hồ Mang, Huyết Ưng như thể thấy được cảnh tượng khốn cùng của Hình Nghị, từ ngoài không gian, trực tiếp nhảy siêu quang tốc đến tầng khí quyển, từ phía xa, hùng hổ lao đến quảng trường rộng lớn.

Song, đội cảnh vệ hết mực trung thành với Hình Nghị mà lúc trước Hình Kỳ Lân không thể nào cải tạo được này lại không thể tiến gần mặt đất được đến nửa phân. Như thể sớm đã đoán sự phản công của bọn chúng, những chiếc Rắn Hồ Mang màu đen và Huyết Ưng màu bạc, thậm chí còn có vài chiếc Báo Săn sơn màu vàng đen, áp tới như mây đen vần vũ, bao vây đoàn quân cô độc này.

“Đầu hàng đi!” Hình Diệu lớn tiếng hô lên, trong trường năng lượng xung đột, chỉ có Hình Nghị mới có thể nghe thấy giọng nói của anh: “Nếu không, ta sẽ giết sạch đội cận vệ của anh!”

“Ngài muốn tàn sát đồng loại ư?” Hình Nghị nói với giọng vô cùng phẫn nộ.

Vừa phân tâm một chút, trước mắt Hình Nghị đã chợt lóe sáng. Hắn đột nhiên cảm nhận được một sức mạnh to lớn đang bóp chặt lấy cổ mình. Tập trung nhìn lại, khuôn mặt kim loại của Hình Diệu giống như tử thần, đôi mắt đỏ ngầu trở nên mù mịt, không ngờ có thể dễ dàng tiếp cận hắn, chế trụ hắn!

“Hình Kỳ Lân!” Hình Nghị bỗng nhiên hét lên: “Cậu phản bội tôi?”

Hình Diệu lạnh lùng bật cười một tiếng, ghé sát vào tai hắn, nói: “Từ đầu đến cuối, Carlo Chu chỉ trung thành với một mình Mạnh Hi Tông. Tô Di và con trai... chưa bao giờ thuộc về anh.”

Những lời này u ám không gì sánh được, như thể chớp mắt đã đánh trúng tử huyệt của Hình Nghị. Hắn ngược gương mặt kim loại cũng lạnh lùng, cứng ngắc, thậm chí đường nét cũng giống hệt Hình Diệu lên nhìn anh chằm chằm, rồi lại nhìn những cận vệ trung thành bị bao vây trên bầu trời.

Trong nháy mắt, trường năng lượng trên người được thu hồi, hắn chậm rãi nói: “Tôi thất bại bởi sự trung thành bọn họ dành cho tôi, chứ không phải vì sợ anh.”

Trận chiến này diễn ra ngay trong buổi lễ đăng quang, hệt như bóng tối trước lúc bình minh!

Khi đội quân Người máy lần lượt rút lui khỏi các tinh cầu, khi loài người được phép cởi bỏ bộ đồng phục công nhân, tất cả lúc này mới tin rằng vị Vua Người máy Hình Diệu kia đã thực sự trả lại sự tự do và bình đẳng cho họ.

Sau đó, Vua Người máy ban bố một mệnh lệnh dài đến mấy trang giấy. Trong vương lệnh, ngài tỏ lòng xin lỗi toàn thể Nhân loại vì chủng tộc Người máy đã từng gây ra biết bao thương tổn cho loài người. Ngài bày tỏ, sự chinh phạt trước đây của chủng tộc Người máy chỉ vì mục đích sống còn của toàn tộc. Tuy nhiên, vì sự sống còn của một chủng tộc mà bắt những chủng tộc khác làm nô lệ đã vi phạm tinh thần sơ khai của nền văn minh Người máy. Ngài đã từng duy trì mối quan hệ hết sức tốt đẹp với loài người, mong muốn được chứng kiến sự phồn vinh của cộng đồng Nhân loại và chủng tộc Người máy.

Hình Diệu mời Du Mặc Niên đến dinh thự của mình để mật đàm. Sau đó, dưới sự gợi ý của Hình Diệu, Du Mặc Niên được đề cử làm Tổng thống mới của loài người. Có người đã từng hỏi anh ta, Vua Người máy rốt cuộc là kẻ như thế nào. Du Mặc Niên không nhận xét, chỉ nói Vua Người máy mang đến tương lai tươi sáng cho loài người và những chủng tộc khác. Với tác phong giải quyết công việc nhanh chóng, thiết thực và mạnh mẽ của Du Mặc Niên, xã hội loài người rất nhanh đã khôi phục lại trật tự vốn có. Bảy hành tinh trong tinh hệ Vĩnh Hằng phân chia như sau, tinh cầu Hy Vọng do Người máy chiếm đóng, tinh cầu Tự Do trở về tay Lính đánh thuê, ba hành tinh của loài người vẫn giao cho Du Mặc Niên quản lý, hai hành tinh còn lại thuộc về Trùng tộc.

Hứng chịu mọi sự bức hại nhưng vẫn dẫn đầu đội quân phản kháng chiến đấu ngoan cường, Sĩ quan chỉ huy đội quân Lính đánh thuê Mạnh Hi Tông đã cùng Hình Diệu, Hình Kỳ Lân đạt thành một hiệp ước, trở thành Nguyên soái của Liên minh mới. Toàn bộ Nhân loại, Trùng tộc và Người máy đều đầu quân dưới trướng của Mạnh Hi Tông, anh nắm trong tay hơn ba mươi chiếc pháo đài thống soái, hơn hai mươi vạn binh lực, trở thành người nắm giữ thực quyền chân chính của tinh hệ trong lòng bàn tay.

Khi các tinh cầu đều chìm trong những cuộc vui chơi ăn mừng vì nền hòa bình, bình đẳng mới được thiết lập, tại dinh thự đã từng là của Mạnh Hi Tông và Tô Di ở thành phố Tự Do, trong nhà giam màu trắng, Hình Nghị bị đóng đinh trên khung thụ hình, nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Đã là mười một giờ đêm, Mạnh Hi Tông khoác trên mình bộ quân phục Nguyên soái phẳng phiu, chấp tay đứng trước mặt Hình Nghị. Hình Nghị vẫn mang thân thể kim loại, nhưng mỗi một tác đều bị đóng ghim thật chặt, khiến năng lượng của hắn không thể phóng ra mà tấn công. Cơ thể kim loại không có cảm giác đau đớn, Mạnh Hi Tông cũng không hề tra tấn hắn. Chỉ là sau khi mọi thứ đã đi vào ổn định, trong đêm khắp nơi đều tổ chức tiệc mừng này, anh mới đến đây, nhìn kẻ địch mạnh mẽ ngày trước.

Hình Nghị ngược đôi mắt đỏ ngầu, lẳng lặng quan sát Mạnh Hi Tông. “Tại sao lại không giết chết tôi đi?” Hắn bình tĩnh nói: “Ném tôi vào lò thiêu, khiến tôi hoàn toàn không thể sống lại được nữa.”

Mạnh Hi Tông bỗng nhiên nở nụ cười, ngồi xuống chiếc ghế trong phòng. “Nếu có cơ hội thì tôi đã giết anh rồi. Nhưng tôi đã hứa với Kỳ Lân là sẽ giữ lại mạng sống cho anh.” Anh hồ hững nói: “Hơn nữa, anh đã dẫn dắt chủng tộc Người máy lưu vong mấy nghìn năm qua, lập biết bao chiến công hiển hách, không thể chối bỏ được, sau này, anh vẫn sẽ là Sĩ quan chỉ huy quân đội Người máy như trước.”

Hình Nghị ngẩn người, sau đó bật cười, nói: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Mạnh Hi Tông hỏi lại: “Thế còn anh muốn gì?”

“Tôi...” Hình Nghị trầm giọng nói: “Tôi muốn chủng tộc Người máy phát triển lớn mạnh và phồn vinh. Vì thế, tôi sẵn lòng vứt bỏ tính mạng và tất cả những gì mình có.”

Mạnh Hi Tông gật đầu, nói: “Tôi của quá khứ cũng giống như anh bây giờ, cho rằng chinh phục chính là biểu hiện của sức mạnh. Chiếm đóng, giết chóc, cướp đoạt... chính là con đường kiên cường bất khuất, xưng bá vũ trụ của chủng tộc Người máy. Trên con đường tràn ngập sự căm dỗ này, khát vọng đối với máu tươi và sự giết chóc có lẽ đã được viết vào trình tự ở tầng dưới cùng của chúng ta.”

Hình Nghị lặng im không nói.

“Nhưng chúng ta đã giành được gì?” Mạnh Hi Tông nhàn nhạt tiếp tục: “Theo như lời anh nói, trong lúc cường thịnh nhất, Đế quốc lại bị những chủng tộc khác trong vũ trụ liên quân tiêu diệt. Nếu cứ tiếp tục đi trên con đường này, điều chờ đợi chúng ta chẳng qua chỉ là sự phồn vinh và diệt vong khác. Có lẽ còn một con đường khác, tôi muốn thử đi một lần.”

Hình Nghị lắc đầu: “Mấy nghìn năm nay, Người hư thể truy đuổi chúng ta tới tận cùng, bây giờ, anh không tiếc hy sinh lợi ích để đổi lấy hòa bình cho những chủng tộc khác, đến khi đại quân của bọn chúng kéo đến, anh nghĩ bọn chúng có hoàn toàn nghe theo luận điệu hòa bình của anh không? Điều chờ đợi chúng ta sắp tới chỉ là một trận quyết chiến ác liệt hơn mà thôi.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát rồi quả quyết: “Tôi sẽ để cho bọn họ thấy nền hòa bình của tinh hệ Vĩnh Hằng. Nếu như họ vẫn cố ý khiêu khích thì chỉ có thể đánh một trận thôi.”

Nhất thời, cả hai đều yên lặng.

“Tìm thấy cô ấy chưa?” Hình Nghị đột nhiên hỏi.

Đây là chủ đề gay gắt nhất giữa hai người, hần vừa thốt ra, cả hai đã liếc nhìn nhau, đều thấy dịch ý phức tạp trong mắt đối phương.

Mạnh Hi Tông không trả lời câu hỏi của anh ta mà nói. “Anh rất giống Hình Diệu.”

Anh của một thời, Hình Diệu của một thời, chinh chiến kiên cường, bất khuất, kiên nghị, quả cảm, thiên phú hơn người. Cho nên mới đem lòng yêu một người phụ nữ như Mèo Hoang, vừa thông minh vừa cố chấp, vừa dững cãm lại vừa nhát gan. Giống như con hổ nhìn thấy con mèo con nhỏ bé, yếu đuối, cãm thấy thích thú khi vờn nó, muốn nó bạo gan đến vượt râu hùm. Nhưng trong lúc lơ đãng lại bị Mèo Hoang cướp mất trái tim vốn không hề tồn tại trong cơ thể người máy. Vì thế, luôn phải tự an ủi chính mình, rằng đó chỉ là bị ảnh hưởng bởi thân thể mô phỏng mà thôi. Cho đến khi cái tên “Tô Di” này như thể một con virus, một đoạn mã rối loạn, cứ thế từng chút, từng chút được viết vào trình tự năng lượng nguyên bản.

“Đây là một lời khích lệ ư?” Hình Nghị nở nụ cười nặng nề, nói: “Anh nói đúng, Tô Di và Dao chưa bao giờ thuộc về tôi. Lâm Tề mà tôi mô phỏng đã đánh mất lý trí trên người cô gái này.”

Giọng điệu thẳng thắn mà thành khẩn của hần khiến Mạnh Hi Tông cãm thấy đau khổ trong lòng. Mạnh Hi Tông chợt nhớ tới những lời mình đã từng nói với Tô Di. Anh nói, nếu như cô yêu người khác, anh sẽ không chút lưu tình mà giết chết hần ta. Đương nhiên, Tô Di không hề yêu Hình Nghị, nhưng hóa ra, chỉ cần một người đàn ông khác yêu cô, cho dù là người máy, cũng khiến anh không vui. Người phụ nữ của anh, bất cứ kẻ nào cũng không được phép chạm vào, không thể ức hiếp, ngay cả vọng tưởng cũng không thể.

“Vì thế, tôi mới không giết anh, nhưng tôi tuyệt đối không thể tha cho Lâm Tề.” Mạnh Hi Tông hờ hững nói.

Dường như đã sớm đoán ra Mạnh Hi Tông sẽ giết mình nên khi nghe anh nói vậy, Hình Nghị cũng không có phản ứng gì, chỉ nói: “Cho dù anh có thể giết chết cơ thể và ý thức của Lâm Tề thì sao? Hình Diệu, tôi và anh chẳng khác gì nhau. Tô Di và Dao sẽ thực sự thuộc về anh sao? Cho dù anh lao tâm khổ tứ, vượt qua mọi trắc trở để trở về với thân phận Mạnh Hi Tông, nhưng nếu có một ngày, cô ấy phát hiện ra anh là người máy, liệu cô ấy còn có thể yêu anh giống như yêu Mạnh Hi Tông không? Anh cũng giống tôi thôi, Hình Diệu! Anh thậm chí còn không dám để cho cô ấy biết sự thật.”

Trên gương mặt Mạnh Hi Tông hiện lên vẻ tức giận tàn nhẫn. Một lát sau, vẻ mặt anh mới trầm xuống.

“Đúng vậy, đúng là tôi không dám.” Anh bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Trong mấy trăm triệu năm qua, đây là lần đầu tiên tôi cãm thấy hoảng sợ như vậy! Cho nên, cả đời này, cô ấy cũng sẽ không được biết sự thật!” Mạnh Hi Tông nhàn nhạt nói tiếp: “Còn anh, Lâm Tề, đã cướp mất vợ và con trai tôi. Anh có biết đối với một người đàn ông loài người, chuyện gì sẽ khiến anh ta đau khổ nhất không?”

Màu mắt của Hình Nghị khẽ biến đổi.

“Đó chính là sự lãng quên.” Mạnh Hi Tông hờ hững nói.

Hình Nghị bỗng nhiên ngẩng đầu, hét lên: “Không...”

Năm ngày sau.

Pháo đài màu bạc của Người máy lẳng lẳng trôi nổi phía trên hành tinh nhỏ màu xám tro, hơn mười chiếc Báo Săn nhanh chóng hạ xuống. Mạnh Hi Tông chấp tay, đứng trên chiếc Báo Săn dẫn đầu, sắc mặt lạnh như băng.

Hình Kỳ Lân và Mộ Tây Đình đứng hai bên phía sau anh. Mộ Tây Đình liếc ánh mắt lạnh lùng sang nhìn Hình Kỳ Lân. “Cậu khẳng định đây là chiến hạm đã chở phu nhân chứ?”

Hình Kỳ Lân nói với giọng khô khốc: “Đúng vậy! Bất luận hình dáng có thay đổi thế nào thì trên thân vẫn còn mã hóa, đúng là chiến hạm tôi đã phái Tây Lạc bảo vệ phu nhân.”

Trên tầng nham thạch đỏ rực, lưu huỳnh như thể mây mù dày đặc. Mấy chiếc đèn pha sáng rực chiếu xuống từ Báo Săn, mạnh mẽ xuyên thấu từng lớp khói đỏ, chiếu sáng cả mặt đất. Chiếc chiến hạm màu bạc chỉ còn lại đầu máy sứt mẻ, thân máy bị cắt thành từng khúc, rõ ràng đã phải chống chọi với một trận lửa đạn

kịch liệt. Trong những mảnh vụn của đạn pháo, rõ ràng còn có một vài bộ phận cơ thể của người máy vương vãi trên mặt đất.

Mạnh Hi Tông nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy máu trong người mình như đang sôi lên, trong lòng lại dấy lên cơn đau nhức âm ỉ. Kẻ nào đã nã pháo lên chiến hạm của cô? Nơi này cách tinh hệ Vĩnh Hằng hai vạn năm trăm nghìn năm ánh sáng, là một chủng tộc mới, quân đội lưu vong của vũ trụ hay là kẻ nào khác?

Khi tỉnh lại, Tô Di cảm thấy đầu mình hơi đau nhức. Cô phát hiện ra mình đang ở trên một chiếc chiến hạm hoàn toàn xa lạ. Vách khoang có màu vàng nhạt dịu mắt, toát lên vẻ ấm áp không nên có trong quân đội. Cửa sổ cabin là loại cửa sổ sát sàn, có kích thước rất lớn, khác hẳn với những chiến hạm khác, từ bên trong gần như có thể quan sát được ánh sao trên vũ trụ. Chỉ riêng chiếc cửa sổ này thôi đã đủ khiến Tô Di phải kinh hồn bạt vía. Điều này chứng tỏ kỹ thuật chế tạo của chủ nhân chiếc chiến hạm này, còn cao hơn cả loài người Liên minh. Cô không khỏi nhớ lại sự việc đã diễn ra trước khi cô chìm vào hôn mê.

Cô lệnh cho Tây Lạc điều khiển chiến hạm của mình nhảy đến một hành tinh khác - vốn định quay trở lại tinh hệ Vĩnh Hằng. Nhưng những chiến hạm này lại đột nhiên xuất hiện. Cô không biết tại sao bọn họ lại có thể phát hiện ra chiến hạm của cô, nhưng khi mười chiếc pháo đài vũ trụ màu xanh nhạt này lặng yên không một tiếng động đáp xuống ngoài không gian của hành tinh nhỏ thì Tô Di hoàn toàn không còn cơ hội trốn thoát nữa.

“Nhảy!” Cô lập tức ra lệnh cho Tây Lạc.

Nhưng có một chuyện kỳ dị đột nhiên xảy ra. Cú nhảy siêu quang tốc với tốc độ ánh sáng cho tới bây giờ đều chỉ là ánh bạc lóe lên, rồi trong nháy mắt di chuyển vị trí. Lần trước, khi Người máy tấn công, nếu không phải Carlo Chu cài đặt máy định vị trên chiến hạm của loài người thì Người máy căn bản cũng không thể lần theo dấu vết của tàn quân Lính đánh thuê được. Nhưng khi thực hiện cú nhảy này, trong lúc dịch chuyển vị trí, trên màn hình radar trước mặt Tô Di rõ ràng luôn có một vật thể bay không xác định áp sát chiến hạm của cô. Khi cô quay đầu, nhìn ra ngoài khoang thuyền lại thấy những tia sáng chớp nháy mà xanh nhạt bám riết lấy mình. Mà khi cú nhảy vừa được hoàn thành, chiến hạm của cô lập tức bị mười chiếc máy bay chiến đấu màu xanh vây quanh. Chúng vô cùng yên tĩnh, tạo thành hai đội ngũ hình rẽ quạt, tấn công chiến hạm của cô từ hai phía. Có thể thấy được năng lực tác chiến của bọn họ hoàn hảo đến mức nào.

“Phu nhân...” Lúc đó Tây Lạc trầm giọng nói: “Đối phương yêu cầu được nói chuyện.”

Tô Di nhắc bộ đàm lên. “Các người là ai?”

Trong bộ đàm truyền đến giọng nói ấm áp, dễ nghe của một người đàn ông: “Là Người máy ư?”

Toàn thân Tô Di chấn động. Hắn nói ngôn ngữ Trái đất, Hán Ngữ.

Tô Di run giọng, đáp lại bằng thứ tiếng của anh ta: “Không, tôi là con người.”

Người đàn ông đó trầm mặc giây lát rồi khẽ cười thành tiếng: “Trăm nghe không bằng một thấy.”

Chuyện xảy ra sau đó khiến Tô Di vô cùng khó chịu. Trước tình thế địch đông ta ít, cô đã biết điều trút bỏ số vũ trang ít ỏi, chẳng đáng gì so với quân địch, để cho người của bọn họ lên chiến hạm của mình. Nhưng những người đó lại là loài người. Một đám đàn ông cao lớn trong bộ quân phục phẳng phiu màu xanh lam, tay cầm súng laser, lặng lẽ đi vào ca bin, vây quanh Tô Di và mười tên người máy.

“Một con người và mười tên người máy.” Gã quân nhân đứng đầu báo cáo qua bộ đàm.

“Giết chết người máy, còn người kia thì giải về.” Giọng người đàn ông ban nãy lại vang lên trong máy truyền tin.

“Đợi một chút!” Tô Di vô cùng sợ hãi, nhưng súng laser đã nhanh chóng quét gọn một vòng, đám người máy Tây Lạc giờ cánh tay cầm súng lên định phản kích. Nhưng ngay sau đó lại xảy ra một chuyện kỳ lạ khác!

Súng laser của đối phương bắn trúng đám người máy Tây Lạc, khiến họ đứt lìa từng bộ phận, nhưng những viên đạn người máy bắn ra lại như thể bắn vào ảo ảnh, mây mù, tất cả đều xuyên qua cơ thể bọn họ, găm vào vách tường phía sau lưng.

“Dừng tay!” Tô Di giận dữ nói: “Sao các người có thể chưa nói một lời đã giết chết bọn họ?”

Gã quân nhân dẫn đầu liếc nhìn Tô Di, im lặng, bước tới gần, cầm dao đánh về phía cô! Tô Di rất nhanh đã tránh được, gã quân nhân đó ngạc nhiên nhú mày rồi đánh một quyền vào gáy cô theo phản xạ có điều kiện. Tô Di bị đau, chìm sâu vào cơn hôn mê bất tỉnh. Đến tận lúc này mới tỉnh lại, không biết cô đã ngất được bao lâu rồi? Tô Di đứng thẳng người dậy, phát hiện quần áo mình vẫn chỉnh tề, trên người không có thêm vết thương nào khác.

“Xin chào!” Một giọng nam trầm như nước dịu dàng vang lên.

Tô Di cảnh giác quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trong góc khoang nghỉ ngơi, nhìn cô chăm chăm. Nghe giọng thì có vẻ chính là gã đàn ông đã nói chuyện với cô ban nãy. Anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần quân đội màu xanh lam, đang tựa lưng trên chiếc ghế dài cạnh tường. Anh ta có dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn ngoài dự liệu của Tô Di.

Không giống với cơ thể cường tráng của Mạnh Hi Tông, cũng không hề giống với vẻ anh tuấn, lãng tử của Lăng Tranh, ngũ quan của người đàn ông này đẹp vô cùng, hai mắt sáng trong như đá quý, sống mũi cao, đôi môi mỏng khê mím. Nhưng ánh mắt của anh ta lại vô cùng sắc sảo, lẳng lặng nhìn Tô Di chăm chăm. Mặc dù khéo miệng anh ta vẫn mang theo ý cười nhưng vô hình trung lại khiến Tô Di cảm thấy bị áp lực nặng nề bởi sự uy nghiêm ấy.

“Cô tên là gì?” Giọng nói của người đàn ông này dường như bấm sinh đã dịu dàng như vậy.

“... Tô Di.”

“Tô Di...” Gã đàn ông nhẹ nhàng nhắc lại tên cô, trong đôi mắt hẹp dài, đen láy, mơ hồ có ánh sáng lấp lánh như ngọc quý, chăm chú nhìn gương mặt cô, chậm rãi mở miệng.

“Tôi là Cố Vũ Khanh, đến từ Trái đất.”

85. Chương 86: Hậu Duệ Của Cố Thị

Công cuộc đổi chủ của tinh hệ Vĩnh Hằng vô cùng rầm rộ, nhưng Tô Di lại không hề hay biết. Cô vẫn tha thiết nhớ tới con trai, cảm thấy đau lòng vì rất có thể Mạnh Hi Tông thực sự đã chết, vì thế, khi nghe thấy Cố Vũ Khanh nhắc đến Trái đất, tâm trạng cô cũng không quá chấn động. Có lẽ, so với Mạnh Hi Tông, việc tìm kiếm cố hương đã không còn quan trọng với cô nữa.

Cố Vũ Khanh thấy vẻ mặt của cô từ đầu đến cuối vẫn lẳng lặng, xa cách, liền nhú mày, nói: “Tiểu thư, cô có thể hỏi tôi ba điều.”

Tô Di nhìn khuôn mặt luôn thường trực nụ cười của anh ta, lẳng lặng nói: “Các người là ai?”

“Người hư thế.” Cố Vũ Khanh thấy cô cuối cùng cũng lộ ra chút thần sắc kinh ngạc thì không khỏi cảm thấy hài lòng. “Cũng có chủng tộc gọi chúng tôi là nửa người máy hoặc nửa con người.”

Đôi môi Tô Di hơi mấp máy, cô không hỏi tiếp vấn đề này nữa. “Tại sao các người lại giết chết người máy trên chiến hạm của tôi?”

“Bởi vì bọn chúng là người máy.” Cố Vũ Khanh trả lời rất trôi chảy, nhưng đối với Tô Di, câu trả lời của anh ta có cũng như không. Bởi vì bọn họ là người máy nên phải giết sao? Nhưng phải công nhận một điều, với thể chất đặc thù và kỹ thuật phi hành của mình, bọn họ đúng là khắc tinh của Người máy.

“Chủng tộc các người tồn tại vì mục đích gì?” Tô Di nhìn anh ta chăm chăm.

Anh ta cất tiếng cười lạnh lạnh, vỗ tay hoan hô rồi nói: “Hỏi rất hay!”

Anh ta hắng giọng rồi mới đáp với vẻ mặt vô cùng trịnh trọng. “Vì sự phục hưng của loài người.”

Tô Di nghe thấy vậy liền thầm cân nhắc một chút. Theo như lời của người đàn ông họ Cố này, bọn họ là một nhánh của loài người, tồn tại với mục đích tiêu diệt người máy, phục hưng Nhân loại. Tận mắt chứng

kiến bọn họ giết sạch đám người Tây Lạc một cách dứt khoát, gọn gàng, cũng không giống như đang giả bộ, liệu cô có thể tin tưởng được không? Nếu như biết tình hình loạn lạc của tinh hệ Vĩnh Hằng, liệu anh ta có giúp loài người đánh thắng Người máy không?

“Đến lượt tôi!” Cố Vũ Khanh mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh tựa ngọc trai.

“Cô bao nhiêu tuổi, sinh ra ở đâu?”

Tô Di không có ý giấu giếm, thẳng thắn trả lời: “Năm 1987, Trái đất.”

Cố Vũ Khanh bỗng nhiên sững sốt, khuôn mặt anh tuấn, sáng sủa như thể lớp băng tuyết giữa mùa đông, trong nháy mắt trở nên cứng ngắc. Lúc này, đổi lại là Tô Di mỉm cười.

Mấy giây sau, Cố Vũ Khanh mới thấp giọng cười, nói: “Vậy ra... Thôi được rồi, câu hỏi thứ hai, cô là con người, tại sao lại ở cùng người máy của nền văn minh Người máy đệ nhất?”

Đây thực sự là một câu chuyện dài, một lời không thể nói được hết. Tô Di trầm mặc giây lát rồi nói: “Hình Nghị muốn hại tôi, Hình Kỳ Lân giúp tôi trốn thoát. Đây là đội cận vệ Hình Kỳ Lân phái tới bảo vệ tôi. Các anh chưa hỏi một câu đã giết hết bọn họ rồi.”

Giọng điệu của cô có chút bất mãn, nhưng nội dung lại khiến Cố Vũ Khanh chấn động hơn nữa.

“Hình Kỳ Lân trở thành người tốt từ lúc nào vậy?” Cố Vũ Khanh cười chế giễu, lại nhìn cô chằm chằm. “Câu hỏi thứ ba, tại sao cô lại khóc trong mơ?”

Tô Di sững sờ.

“Cô khóc lớn tiếng như vậy...” Cố Vũ Khanh nhìn sâu vào mắt cô. “ Binh lính đi ngang qua còn tưởng tôi ở trong này ức hiếp phụ nữ.”

“Bởi vì người tôi yêu nhất rất có thể đã bị Người máy giết chết.” Vẻ mặt của Tô Di có chút lạnh lẽo, chết lặng.

Cố Vũ Khanh lại không hề tỏ ra kinh ngạc, gật đầu, nói: “Theo tôi, tôi đưa cô đi báo thù.”

Dọc theo lối hành lang dài màu xanh nhạt, qua boong tàu phi hành, qua sân huấn luyện độ sức là tới Trung tâm chỉ huy tác chiến. Cố Vũ Khanh tựa hồ cũng không có ý định giấu giếm thực lực của chiến hạm ở trước mặt Tô Di. Thậm chí, thấy cô tò mò nhìn những chiếc máy bay chiến đấu trên boong tàu và các chiến sĩ trên sàn đấu, anh ta còn thản nhiên mỉm cười, giải thích cặn kẽ với cô. Những người này mặc dù là Người hư thể nhưng ngoại trừ thân thể lúc thực lúc ảo ra thì thoát nhìn không khác con người bình thường là bao. Bọn họ cười nói huyền ảo, bộc lộ khí thế hăng hái, sôi nổi của tuổi trẻ.

“Đó là “Quang Ảnh Thú”. Danh hiệu này là để tưởng niệm một vị phu nhân của tổ tiên Cổ thị chúng tôi.” Cố Vũ Khanh chỉ vào một chiếc máy bay chiến đấu màu xanh lam.

“Quang Ảnh Thú ư? Rất thích hợp.” Tô Di đáp.

“Đây là các chiến sĩ đang tập luyện di chuyển tức thì.” Anh ta chỉ vào một bóng người đàn ông cao to thoát ẩn thoát hiện trên sàn đấu. “Cơ thể của anh ta đang không ngừng di chuyển qua lại giữa hai không gian.”

“Sao có thể làm được như vậy?” Tô Di hỏi, điều này thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Cố Vũ Khanh mỉm cười: “Đây là câu hỏi thứ tư của cô.”

Anh ta dẫn Tô Di đến thẳng Trung tâm chỉ huy tác chiến, vừa đi vừa nói: “Năm 2553 sau Công nguyên, nền văn minh Người máy đổ bộ xuống Trái đất.”

Bước chân Tô Di thoáng ngừng lại.

“Xem ra, cô cũng từng trải qua những tháng ngày bị Người máy tấn công.” Cố Vũ Khanh thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt. “Chỉ có một nhóm người thuộc Cổ thị trốn thoát được. Lưu lạc qua bao nhiêu tinh hệ, dốc lòng vì quê hương mà chịu nằm gai nếm mật, sau cùng, tiến hành cải tạo cơ thể, có thể di chuyển tức thời giữa các không gian. Chúng tôi đều là hậu duệ của Cổ thị.”

Tô Di hít sâu một hơi. Cho nên, đây căn bản không phải là không gian song song với Địa cầu mà là một tinh cầu khác của rất nhiều năm sau ư? Cô đã từng nhìn thấy cảnh tượng Người máy tấn công Trái đất ở cột đá pha lê kia, chính là năm mà Cố Vũ Khanh vừa nói đó sao? Vậy thì Trái đất đã không còn tồn tại từ lâu rồi, thế nên đó là lý do tại sao cô và Mạnh Hi Tông tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn bật vô âm tín?

Nhưng cô là một thường dân ở thế kỷ hai mươi mốt, tại sao sau một giấc ngủ dài lại tỉnh dậy ở tinh hệ Vĩnh Hằng?

“Hoàn hồn lại đi!” Cố Vũ Khanh nhìn vẻ mặt thất thần của cô, khẽ giọng cắt ngang. “Đến lượt tôi.”

Anh ta bỗng nhiên dừng bước, cánh tay dài duỗi thẳng, chống lên bức tường trước mặt, ép cô dựa lưng vào tường, trong nháy mắt, cơ thể cao lớn của anh ta đã bao trùm lấy cô.

“Tại sao Hình Nghị lại muốn hại cô?” Đôi mắt anh ta trở nên thâm trầm. “Tôi đã đuổi theo cái tên tàn nhẫn, nham hiểm kia cả nghìn năm nhưng vẫn chưa thể giết được hắn. Một cô gái nhỏ bé như cô tại sao lại có mối quan hệ không rõ ràng với Hình Nghị và Hình Kỳ Lân?”

Tô Di cắn môi dưới, đang định nói thì Cố Vũ Khanh lại thản nhiên bổ sung: “Cô mà nói dối nửa lời, tôi sẽ không tha cho cô đâu!”

Sự chiếm hữu của Hình Nghị thực sự là một mối hận trong lòng Tô Di, cô không muốn nhắc tới chuyện đó trước mặt người khác chút nào. Cô ngập ngừng một lát rồi tỏ vẻ bình tĩnh, đáp: “Bởi vì chồng tôi, anh ấy là người đứng đầu đội quân phản kháng của loài người. Mà trước khi Người máy tấn công, người mà Hình Kỳ Lân mô phỏng lại chính là một người anh em kết nghĩa của chồng tôi.”

Lời giải thích này hết sức hợp lý. Cố Vũ Khanh nhìn cô vài giây, đột nhiên thu cánh tay lại, dứt hai tay vào túi quần, trịnh trọng gật đầu với cô. “Phu nhân, cho tôi gửi lời chào đến chồng cô.”

Viễn mắt Tô Di đỏ hoe, thoáng chốc, nước mắt đã ứa ra, cô đưa tay khẽ lau đi. Hai người cùng đi đến Trung tâm chỉ huy tác chiến. Tô Di nói qua về tình hình tinh hệ Vĩnh Hằng bị Người máy chiếm đóng như thế nào cho Cố Vũ Khanh biết. Anh ta chăm chú lắng nghe nhưng khóe môi vẫn luôn mang nụ cười khó hiểu.

Bên trong Trung tâm chỉ huy, các sĩ quan cũng đều là những người trẻ tuổi, thấy Cố Vũ Khanh đến, bọn họ nhất loạt đứng lên hành lễ. Cố Vũ Khanh đưa Tô Di đến giữa màn hình biểu hiện bản đồ tinh hệ, cười nói: “Từ trên tấm bản đồ này, cô có thể tìm thấy Trái đất không?”

Tô Di nhìn bản đồ tinh hệ rộng lớn mênh mông, trong đó một nửa còn bao gồm cả tinh hệ Vĩnh Hằng. Cô lắc đầu, nói: “Phần lớn nơi này tôi đã tìm qua rồi, nhưng không thấy Trái đất đâu cả.”

Cố Vũ Khanh bỗng nhiên đứng thẳng người, cầm lấy máy truyền tin. Các sĩ quan xung quanh thấy vậy thì đều tạm ngừng công việc đang dang dở, tập trung, yên lặng lắng nghe.

“Các chiến sĩ Đế quốc!” Cố Vũ Khanh nói với giọng điềm tĩnh: “Trải qua bao nhiêu năm dịch chuyển, chúng ta đã vượt qua gần một nửa vũ trụ này. Chúng ta vẫn khắc ghi tọa độ và phương hướng của hành tinh mẹ, tưởng nhớ tới hành tinh xanh, nơi chúng ta đã gửi gắm bao nhiêu ước mơ đó. Đến giờ, rốt cuộc cũng gần về được quê hương của chúng ta, quê hương Trái đất đã từng bị Người máy chiếm đóng.”

Toàn thân Tô Di chấn động, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm túc của Cố Vũ Khanh, không thể tin nổi vào tai mình. Trái đất? Anh ta nói là Trái đất ư? Trái đất ở đâu?

Một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên ủa tới. Lẽ nào, Trái đất chính là...

Cố Vũ Khanh liếc nhìn Tô Di rồi ánh mắt anh ta đảo quanh một vòng, bỗng nhiên nở nụ cười. “Máy bay trinh sát đã mang về hai tin tốt lành. Một là, Trái đất xưa kia một lần nữa xuất hiện nền văn minh Nhân loại. Hai là, bọn họ phát hiện ra một chiếc pháo đài vũ trụ của Người máy, có nghĩa chúng ta đã tìm thấy tàn binh của nền văn minh Người máy đệ nhất.”

Trên mặt các viên sĩ quan đều hé lộ nụ cười khinh miệt mà hưng phấn. Cố Vũ Khanh chỉ tay lên bản đồ tinh hệ.

“Nó đã từng được gọi với cái tên là Trái đất, hiện giờ, nó có tên là tinh cầu Hy Vọng. Các chiến sĩ, lần này, trên mảnh đất quê hương, chúng ta quyết một trận sống mái với Người máy.”

Tô Di quả thực không thể tin vào tai mình. Trái đất... Tinh cầu Hy Vọng?

Nhưng cô biết, Cố Vũ Khanh không hề nói dối. Hóa ra, cô vẫn luôn ở Trái đất, chưa bao giờ rời khỏi. Nhưng nơi này rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu năm mới có thể gây dựng được một nền văn minh nhân loại thịnh vượng hơn thời đại của cô nhiều đến thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cô có thể tỉnh dậy sau bao nhiêu năm như vậy?

Sau tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các viên sĩ quan, bọn họ bắt đầu bận rộn chuẩn bị kế hoạch tấn công. Cố Vũ Khanh tiếp nhận chỉ thị cấp phép phi hành của sĩ quan phụ tá, sau khi hạ bút phê duyệt, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng đến thất thần của Tô Di.

Thu hết vẻ mặt của cô vào đáy mắt, Cố Vũ Khanh nhàn nhạt nói: “Tôi cũng rất muốn biết, một người ở thế kỷ hai mươi mốt như cô, tại sao lại có thể còn sống sau đó hàng trăm triệu năm?”

“Tôi không biết!” Tô Di đột nhiên hét lớn, không hiểu tại sao, cô cảm thấy trong người vô cùng khó chịu.

“Là bởi vì trong cơ thể cô còn sót lại một chút tàn dư tinh thể năng lượng cao của Người máy ư?” Cố Vũ Khanh lạnh nhạt nói: “Thế nên, cô mới sống lâu như vậy.”

“Năng lượng gì cơ?” Tô Di nghi hoặc.

Cố Vũ Khanh lại không trả lời, vừa cúi đầu nhìn bản đồ phân bố binh lực tác chiến vừa nói: “Đợi khi chúng ta bước chân lên Trái đất lần nữa, có thể sẽ tìm ra đáp án. Bây giờ, cô hãy cung cấp cho tôi một vài thông tin để minh chứng cho lập trường của mình.”

Tô Di chợt nhớ tới một chuyện, liền hiểu ra ý nghĩa của cụm từ “tàn dư tinh thể” trong lời anh ta vừa nói. Có lẽ, năm đó, Nguyệt Mặc đã sử dụng năng lượng tinh thể để “chữa thương” cho cô, năng lượng đó chính là thứ mà Cố Vũ Khanh vừa nói. Nhưng đây không thể nào là nguyên nhân khiến cô có thể tỉnh lại sau hàng trăm triệu năm!

Hàng trăm triệu năm!

Tinh hệ đã biến chuyển, đại lục đã đổi thay. Cô không còn nhận ra hình dáng của Trái đất nữa, thế nên, khi tỉnh lại cũng không biết mình vẫn còn ở trên hành tinh mẹ nhưng là sau đó hàng trăm triệu năm...

Vài tên sĩ quan xông tới. Cố Vũ Khanh nhìn Tô Di. Cô hiểu đây là hình thức bắt ép cô phải cung cấp tin tức. Tiến đánh Người máy là chuyện cậu còn không được, vì thế, cô liền kể lại cho bọn họ nghe một cách rất tỉ mỉ.

Đầu tiên, Tô Di nói về việc phân bố binh lực hiện tại của Người máy, đây đều là tin tình báo mà Mạnh Hi Tông có được khi cô còn ở bên anh. Lại có một sĩ quan đặt câu hỏi, Tô Di liền nói về tình hình chiến đấu trong trận đánh cùng Người máy khi đó, bao gồm cả việc Carlo Chu cài đặt máy định vị trên máy bay chiến đấu của loài người, dẫn đến kết cục thảm khốc khi máy bay của Lính đánh thuê nhảy siêu quang tốc đến đâu cũng không thoát khỏi sự truy đuổi sát sao của chiến hạm Người máy.

Cô nói một cách rõ ràng, mạch lạc theo từng trình tự sự việc. Mọi người nghe thấy vậy thì đều sững sờ, đến khi cô nói tới chuyện quân phản kháng dưới mặt đất đang nghĩ cách phá giải kỹ thuật nhảy siêu quang tốc liên tiếp ở cự ly ngắn và hệ thống phòng ngự siêu cường của Người máy, một sĩ quan bỗng nhiên nói với giọng đầy ngưỡng mộ: “Người tên Mạnh Hi Tông này đúng là niềm tự hào của loài người.”

Tô Di cảm thấy đau xót trong lòng, liền chậm rãi nói: “Đúng vậy, anh ấy là niềm tự hào to lớn của tôi.”

Mọi người nghe thấy nỗi bi thương trong giọng nói của cô thì đều ngẩng ra. Viên sĩ quan lúc trước nói: “Lần tấn công này, chúng ta có thể sớm liên lạc với Mạnh Hi Tông không?”

Tô Di lẳng lặng nói: “Có thể thử xem. Giản Mộ An là trợ thủ đắc lực của anh ấy. Anh ấy... có thể đã bị giết hại rồi.”

Sau đó, mọi người vẫn tiếp tục đặt câu hỏi, cô trả lời từng câu hết sức mạch lạc, rõ ràng, không chút sơ hở, thậm chí còn tỉ mỉ, chuyên chú hơn cả người nghe. Lúc này, Cố Vũ Khanh đã tin lời cô, nhíu mày nói: “Kỹ thuật nhảy siêu quang tốc liên tiếp ở cự ly ngắn ư? Bọn chúng lại phát triển rồi!”

Tô Di báo cáo xong, các sĩ quan đều vô cùng hưng phấn, bước vào phòng tham mưu bên cạnh, cùng nhau thảo luận kĩ càng về kế hoạch tấn công sắp tới. Còn Cố Vũ Khanh lại đích thân đưa Tô Di về khoang nghỉ ngơi.

“Cố... Vũ Khanh?” Tô Di chợt nói: “Tôi có thể yêu cầu một việc được không?”

“Chỉ cần tôi có thể làm được.”

Tô Di ngập ngừng một lát rồi nói: “Để tôi làm quân tiên phong, lái máy bay chiến đấu đi báo thù cho chồng tôi.”

Cố Vũ Khanh bất ngờ nhìn cô, chợt nở nụ cười.

“Đề nghị rất hay!” Anh ta mở cửa khoang cho cô. “Nhưng tuân theo quy định của Cố thị, phụ nữ nên đứng sau lưng đàn ông.”

86. Chương 87: Từ Ngày Xa Em

Hai người đàn ông cao lớn đứng trước khung cửa sổ khổng lồ sát sàn, trầm mặc nhìn bầu trời sao trống trải, yên tĩnh. Trên sàn gỗ tinh xảo có trải một tấm thảm dày, Mạnh Dao đã cao sáu mươi centimet, mặc bộ đồ áo liền quần màu trắng hoa xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn, hé lộ nụ cười tươi rói, đang hí hục, cố gắng bò về phía bốn cái chân thẳng tắp trước mặt. Rốt cuộc cũng bò được đến nơi, Mạnh Dao vươn hai cánh tay nhỏ bé ra, ôm lấy một bắp chân, há miệng cắn...

Cái miệng đầy nước dãi ra sức cắn, bỗng nhiên rơi vào khoảng không. Ngay sau đó, cơ thể nhỏ bé của nó được người ta bế bổng lên, đôi mắt tròn xoe của Mạnh Dao chăm chú nhìn vào đôi mắt đen lầy, sâu thẳm của người đó. Thế rồi, nó tựa hồ càng thêm hưng phấn, kêu “a” một tiếng, há miệng, cắn vào khuôn mặt điển trai, kiên cường kia.

Mạnh Hi Tông vẫn trầm mặc, để yên cho thằng bé nhe nanh múa vuốt trong lòng mình, làm nhàu nhĩ bộ quần phục phăng phiu của anh. Giản Mộ An ở bên cạnh thấy vậy thì bật cười. “Trước đây, con tôi muốn tới gần cậu đều bị cậu dùng ánh mắt đẩy lùi xa đến ba mét.”

Mạnh Hi Tông liếc nhìn khuôn mặt và nụ cười thuần khiết của đứa bé trong lòng mình, nói ngắn gọn nhưng đầy xúc tích: “Con trai rất giống cô ấy.”

Giản Mộ An ngập ngừng một lát rồi nói: “Vẫn chưa có tin tức gì của cô ấy ư?”

Như thể biết được lời an ủi chưa kịp thốt ra miệng của anh ta, Mạnh Hi Tông kiên định nói: “Cô ấy nhất định còn sống. Em có thể cảm nhận được.”

Bởi vì trong cơ thể cô có chôn giấu năng lượng của anh từ rất rất lâu về trước. Anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, bởi vì lúc đó, bọn họ đã không thể tách rời.

Nhưng Giản Mộ An lại cho rằng đây chỉ là sự cố chấp, si tình của anh, liền nói lảng sang chuyện khác: “Lúc trước, tôi đã nghi ngờ cậu là người máy... Xin lỗi! Tôi sợ cậu là kẻ giả mạo Hình Nghị làm ra để lừa gạt chúng tôi.”

Mạnh Hi Tông nghe thấy vậy, cơ mặt liền thả lỏng, nói: “Sự hoài nghi của anh không phải không có lý.”

Giản Mộ An thở dài, nói: “Hiện giờ, các chủng tộc đã sinh sống hòa bình, thực sự là những tháng ngày tươi đẹp chưa bao giờ dám nghĩ tới. Cuộc sống trước đây, bây giờ nghĩ lại cứ như một giấc mơ vậy.”

Mạnh Hi Tông không đáp lời.

“Vua Người máy Hình Diệu khác hẳn với những người máy khác.” Giản Mộ An nói: “Mong rằng hẳn thực sự muốn chung sống hòa bình. Nhưng hẳn chịu trao binh lực vào tay cậu cũng coi như là rất thiện chí rồi.”

Mạnh Hi Tông nhân nhật nói: “Có lẽ Người máy cũng đã chán ghét cảnh chiến tranh liên miên này rồi. Không phải người máy nào cũng đều mù quáng, thích xâm lược.”

Khi tình hệ Vĩnh Hằng đang trong những ngày tháng yên bình, hạm đội của Cố thị lại lặng yên không một tiếng động hạ xuống một vành đai cách đó một vạn năm ánh sáng.

Mọi người đang bàn tính kĩ càng, kế hoạch tấn công đã định, đây là cuộc thảo luận cuối cùng trước khi cuộc chiến nổ ra. Cố Vũ Khanh lại mời Tô Di tham dự cuộc họp lần này. Các Sĩ quan chỉ huy bày bố binh lực, trình bày tỉ mỉ kế sách tấn công và kế hoạch sau khi đổ bộ, sẽ cùng quân phản kháng linh hoạt liên hợp. Tô Di nghe xong, ánh mắt liền dán chặt vào tình hệ đang trôi nổi trên bản đồ trước mặt.

Nhất thời sửng sốt!

Sự phân bố này... hơi có vấn đề thì phải. Tựa hồ có thể nhận thấy vẻ kinh ngạc của cô, Cố Vũ Khanh ngồi bên cạnh bỗng nhiên giơ tay lên. Viên sĩ quan đang trình bày kế hoạch lập tức ngừng lại.

“Có vấn đề gì à?” Cố Vũ Khanh nhìn cô.

Mọi người đều tập trung ánh mắt về phía cô. Tô Di trầm giọng: “Sự phân bố binh lực của tình hệ Vĩnh Hằng có sự khác biệt rất lớn so với lúc tôi rời khỏi.”

Cố Vũ Khanh nhú mày.

“Trước đây, chiến hạm của Người máy và loài người được bố trí làm lực lượng canh phòng theo cách vừa thuận tiện để lấy loài người làm bia đỡ đạn, vừa thuận tiện cho Người máy trong việc khống chế. Nhưng bây giờ, tất cả các chiến hạm của Người máy đều phân bố ở vùng lân cận tinh cầu Hy vọng, còn những chiến hạm của loài người và Trùng tộc lại chiếm cứ khoảng không gian có lợi hơn.” Tô Di nghĩ ngợi một lát rồi bổ sung: “Điều này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của Hình Nghị.”

Mọi người nhất thời im lặng, Cố Vũ Khanh bỗng nhiên nở nụ cười.

“Lẽ nào, loài người đã phản công thành công rồi?” Tô Di tự mình suy đoán. “Nhưng tại sao chiến hạm ở khắp nơi thoạt nhìn lại có vẻ hòa bình đến vậy?”

“Có lẽ...” Ánh mắt của Cố Vũ Khanh bỗng trở nên thâm trầm. “Đây là dấu hiệu giả và cái bẫy của Người máy dành cho chúng ta. Nhưng, mục đích là gì?”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động.

Tuy nhiên, hai ngày sau, tin tức điều tra thu được từ máy bay trinh sát lại khiến mọi người kinh hoàng.

“Từ hình ảnh chụp về, có thể thấy được chiến cuộc đã có sự thay đổi.” Viên phi công báo cáo: “Tất cả các chiến hạm đều in biểu tượng của quân Liên minh, thậm chí bao gồm cả chiến hạm của Người máy, thoạt nhìn như là...”

Trên gương mặt của anh ta lộ vẻ nghi hoặc. “Người máy đã đầu hàng Liên minh loài người.”

Kết quả này thực sự không thể tưởng tượng nổi, mọi người nhất thời im lặng.

Viên sĩ quan kỹ thuật đứng bên cạnh nộp lên một bản kết quả thông tin tình báo, nói: “Căn cứ theo tần số truyền tin bí mật của Lính đánh thuê mà Thiếu tá Tô Di cung cấp, chúng tôi đã nghe lén được, chiến tranh thực sự đã kết thúc. Bọn họ còn nhắc tới thủ lĩnh mới của quân Liên minh có tên là Mạnh Hi Tông.”

Tô Di vốn đang cúi đầu trầm tư, nghe thấy có người nhắc đến cái tên quen thuộc thì không dám tin vào tai mình, lập tức ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi: “Cái gì? Anh nói người đó tên là gì cơ?”

“Mạnh Hi Tông. Nguyên soái mới của quân Liên minh, Sĩ quan chỉ huy liên hợp của Nhân loại, Người máy và Trùng tộc.” Viên sĩ quan kỹ thuật hết sức kinh ngạc nhìn thái độ mất kiểm soát của cô, đáp một lèo những thông tin mình đã nghe lén được.

Những sĩ quan khác ngày hôm qua vừa mới được biết Mạnh Hi Tông là chồng của Tô Di, nghe thấy vậy thì cũng tỏ ra hết sức vui mừng. Ngay cả Cố Vũ Khanh cũng mỉm cười, nhìn Tô Di bằng ánh mắt đen láy, thâm trầm.

Tô Di đứng bật dậy, nói: “Tôi phải xuống mặt đất. Cố Vũ Khanh, cho tôi xuống mặt đất, ngay bây giờ! Tôi sẽ điều tra rõ ràng toàn bộ tình hình.”

Bên cạnh có một sĩ quan bỗng nhiên sắc nước, Cố Vũ Khanh đáp lại gọn lỏn: “Được!”

Ngồi trên máy bay chiến đấu màu xanh lam hiệu Quang Ảnh Thứ, Tô Di nhìn bầu trời sao bao la trước mắt, thất thần trong giây lát. Cố Vũ Khanh đồng ý để cô lái máy bay đi điều tra trước, e rằng không phải bởi vì hoàn toàn tin tưởng, mà bởi vì không có ai thích hợp hơn cô. Đại quân của bọn họ đổ cách xa một vạn năm ánh sáng, cô lái máy bay đi trước, hai ngày trôi qua, thực hiện ba cú nhảy siêu quang tốc, chỉ cần một lần nữa là có thể về đến tinh hệ Vĩnh Hằng.

Mặc dù rất sợ rơi vào tay Hình Nghị lần nữa nhưng tin tức máy bay trinh sát báo về đã cổ vũ tinh thần cô rất nhiều. Cô không tin đây là một cái bẫy, Hình Nghị không thể có phong thái tác chiến như vậy. Trong lòng cô có một niềm tin sắt đá rằng, chính Mạnh Hi Tông đã tự tay gây dựng nên thắng lợi kỳ tích này. Bây giờ, cô chỉ cần được tận mắt nhìn thấy một lần. Cô bắt đầu thiết lập tọa độ cho cú nhảy tiếp theo.

“Cô thiết lập tọa độ nhảy đến bề mặt Trái đất ư?” Trong tai nghe truyền đến giọng nói thoáng chút bất ngờ của Cố Vũ Khanh.

Cô cười, nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?”

Bộ đồ du hành vũ trụ mà Tô Di đang mặc có gắn camera mini và máy nghe lén để tiện cho đại quân ở hậu phương có thể nắm bắt được tình hình mà mắt cô nhìn thấy bất cứ lúc nào. Ngộ nhờ cô có gặp chuyện gì bất trắc thì hậu phương cũng có thể thu được tin tức chân thật nhất. Cô hít sâu một hơi, ấn nút khởi động động cơ nhảy siêu quang tốc trước mặt...

Luồng ánh sáng màu xám bạc nhanh chóng lóe lên rồi biến mất. Tô Di thoáng ngẩn ngơ. Bầu trời đêm tối đen như mực, bãi cỏ vắng lặng như tờ. Cô dõi mắt nhìn điểm cuối của bãi cỏ, ở đó có một ngôi nhà hai tầng nhỏ nhắn, thanh nhã. Nó vẫn mang dáng vẻ y như lúc cô mới rời đi, thậm chí, ngay cả ngọn đèn màu cam ấm áp, dịu dàng chiếu sáng qua rèm cửa sổ màu vàng nhạt tận tay cô lựa chọn ngày nào cũng vẫn còn đó. Như thể cô chưa từng rời đi, như thể đó vẫn là ngôi nhà ngày trước.

Cô cởi mũ bảo hộ, nhảy xuống khỏi máy bay chiến đấu. Xa xa tựa hồ truyền đến tiếng cảnh báo, có lẽ đội cảnh vệ mặt đất đã phát hiện ra vật thể bay không xác định này. Cô cần phải bí mật và phòng bị. Nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy ngôi nhà của mình, cô lại không thể tự chủ mà chạy thẳng đến, không hề che giấu bản thân. Bước lên bậc thềm nhà, cô tiến tới trước cửa, nhẹ nhàng đẩy tay, cửa không hề khóa. Cô nghiêng người đi vào, chỉ thấy ngọn đèn tĩnh lặng, tỏa ánh sáng ấm áp khắp căn phòng vắng vẻ.

Phòng khách không có người. Hơi thở của cô càng lúc càng gấp gáp. Cô đi dọc lối cầu thang gỗ trống trải, bước từng bước khê khàng về phía trước. Sau đó, cô nghe thấy một bản nhạc thiếu nhi nhẹ nhàng, êm ái hát về ba mẹ, hạnh phúc gia đình. Trong tiếng nhạc du dương đó, rõ ràng còn có giọng nói trong trẻo, non nớt pha lẫn chất giọng uể oải, trầm ấm vang lên.

Mạch máu toàn thân cô tựa hồ đông cứng lại, chỉ cảm thấy phút chốc đó thôi mà hồn vía đã bay lên tận chín tầng mây, hai chân không thể tự chủ, cứ thế đi về phía cửa phòng ngủ. Cô thậm chí còn không biết rốt cuộc mình sẽ được nhìn thấy Mạnh Hi Tông hay Hình Nghị. Nhưng cô vẫn muốn nhìn một chút thôi, cho dù sau đó có bị đẩy xuống địa ngục cũng không hối tiếc.

Ngoài vườn hoa dưới lầu đã có tiếng bước chân chạy dồn dập, nhưng Tô Di không hề quan tâm. Cô đứng đó, hơi thở như ngừng lại.

Mạnh Hi Tông!

Đúng là Mạnh Hi Tông!

Anh đang ngồi dưới sàn, tấm thảm trải dưới chân in đầy những hình vẽ dễ thương, đó chính là tấm thảm mà cô mua từ lúc mới mang thai. Anh mặc chiếc áo phông đen và quần thể thao màu vàng nhạt, cơ thể

vạm vỡ, ngồi giữa một đống đồ chơi trẻ con.

Anh cúi đầu, nhìn nghiêng vẫn có vẻ điển trai và trầm tĩnh như hồi mới gặp. Đôi mắt đen lầy của anh chăm chú nhìn cơ thể nhỏ bé đang bò lăn dưới sàn. Tô Di nhìn theo ánh mắt Mạnh Hi Tông, Mạnh Dao đang nằm vắt ngang đùi anh, một tay cho vào miệng ngậm, tay kia ra sức vỗ xuống tấm thảm, có vẻ như nó đang chơi rất vui.

Tô Di đứng bất động tại chỗ, không thể lên tiếng, cũng không thể di chuyển. Đã rất nhiều lần cô từng tưởng tượng tới ngày gia đình ba người được đoàn tụ. Mỗi lần nghĩ đến đều khiến ruột gan cô như đứt thành từng khúc. Song, khi ngày này thực sự đến, cô lại không dám tin mình có thể may mắn đến vậy, giống như một cô gái ngốc nghếch, chỉ biết ngây ngô đứng nhìn, vì lo sợ nếu mình di chuyển, mọi thứ sẽ biến thành ảo ảnh.

Mạnh Hi Tông vốn đang trầm tư, lúc này chợt như phát hiện ra điều gì đó, cơ thể cao lớn trong nháy mắt bỗng trở nên cứng đờ, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đầm lệ của cô. Anh nhìn thấy người phụ nữ mà mình yêu thương, nhưng nhớ bấy lâu, cứ như thể hiển hiện ngay trước mắt.

“Hi Tông...” Tô Di nghẹn ngào, hai chân như bị đóng đinh, hết như trái tim trĩu nặng của cô, khó khăn lắm mới run rẩy cất bước, chạy về phía anh.

Anh đứng bật dậy. Trong đôi mắt đen lầy ánh lên vẻ sợ hãi và bi thương, tham lam nhìn ngắm từng đường nét trên gương mặt và cả cơ thể cô.

Giọng nói của anh khản đặc, trong đôi mắt đen thẫm như thể bùng lên một ngọn lửa rực cháy. “Mèo Con...”

Vòng tay anh như thể gọng kìm, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, bao bọc cả bờ vai mảnh khảnh và vòng eo mềm mại của cô, tựa hồ muốn đem cô gắn chặt lên cơ thể mình, không bao giờ rời xa nữa.

“Anh không chết... Thật tốt quá...” Tô Di ôm chặt lấy anh. “Hi Tông...”

Hơi thở của anh càng lúc càng gấp gáp, vòng tay ôm cô càng thêm chặt. Trong lòng Tô Di vừa đau đớn vừa ngọt ngào. Mạnh Hi Tông cúi đầu, không thể đợi lâu hơn được nữa, lần tìm đôi môi cô, đặt lên đó một nụ hôn cuồng nhiệt.

Sau một hồi ôm hôn say đắm, Mạnh Hi Tông mới buông cô ra nhưng hai tay vẫn ôm chặt hông cô. Hai người vô thức cùng cúi xuống, thấy Mạnh Dao đang bò dưới sàn, đôi mắt đen lầy mở to, chăm chú nhìn hai người. Tô Di ngồi xổm xuống, vòng tay yêu thương ôm chặt lấy con.

Như thể biết được cuối cùng mẹ cũng đã về, Mạnh Dao này giờ vẫn cười đùa vui vẻ, lúc này chợt khóc òa lên. Tiếng khóc này khiến ruột gan Tô Di như đứt thành từng khúc, cô sụt sùi, rơi nước mắt cùng con. Tô Di ôm Mạnh Dao, Mạnh Hi Tông ôm Tô Di, một nhà ba người ôm nhau thấm thiết. Ngoài cửa phòng ngủ, có người thò đầu vào nhìn mấy lần, sau khi thấy Mạnh Hi Tông khẽ khàng lắc đầu, người đó mới lặng lẽ lùi ra ngoài, không gây tiếng động nào. Mạnh Hi Tông lại đặt Tô Di ngồi lên đầu gối mình, mặt đối mặt với cô. Cả hai đều thấy được vẻ nghi hoặc và thân thiết trong mắt nhau.

Tô Di mỉm cười. “Anh nói trước đi!”

Thế là Mạnh Hi Tông dựa theo lời giải thích đã nói với đám người Giản Mộ An lúc trước, vắn tắt kể lại anh đã liên kết với Hình Diệu để phản công Hình Nghị ra sao, giành được nền hòa bình cho tình hệ như thế nào.

Tô Di nghe xong thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng, cô lại hỏi một câu ngoài dự liệu của Mạnh Hi Tông: “Cố Vũ Khanh, anh có nghe rõ không?”

Mạnh Hi Tông hơi ngẩn ra. “Em nói chuyện với ai vậy?”

Tô Di dịu dàng đáp: “Người hư thế. Họ đã đưa em đi. Anh biết không, tình cầu Hy Vọng này đã từng là Trái đất đấy! Bọn họ là những người Trái đất cuối cùng trốn thoát sau khi Trái đất bị nền văn minh Người máy đệ nhất tấn công. Đợi khi anh gặp Cố Vũ Khanh rồi nói chuyện sau nhé! Mục đích của bọn họ là phục hưng loài người, tương đối đáng tin cậy.”

Nói đến đây, mặt Tô Di nóng bừng lên. Ban nãy, Mạnh Hi Tông có chút kích động, cô và anh đã ôm hôn thấm thiết, e rằng đám người Cố Vũ Khanh đã nghe thấy, nhìn thấy hết rồi. Nhưng mặc kệ đi!

Mạnh Hi Tông trầm mặc một hồi rồi nói: “Thật tốt quá! Sáng mai, anh sẽ bảo Giản Mộ An liên lạc với bọn họ. Khi nào thì họ có thể đến đây được?”

Tô Di suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nhanh nhất là hai ngày nữa.”

Mạnh Hi Tông nở nụ cười. “Được rồi, anh sẽ bắt tay vào chuẩn bị.”

Tô Di gật đầu, anh giơ tay vuốt ve khuôn mặt cô, giọng nói trở nên khản đặc: “Bây giờ, em tắt máy truyền tin đi được rồi.”

87. Chương 88: Yêu Em Biết Bao

Bên trong phòng chỉ huy tác chiến, những hình ảnh và âm thanh chiếu trên màn hình khiến người xem phải đỏ mặt tía tai đột nhiên ngừng lại. Cố Vũ Khanh đặt ly trà trong tay xuống, hai gò má trắng trẻo ửng đỏ.

Viên sĩ quan kỹ thuật phụ trách thu thập thông tin ho khan hai tiếng, lấy lại bình tĩnh rồi nghiêm túc nói: “Tiếp theo, chúng ta bắt đầu thảo luận, phân tích thử xem. Đội trưởng đội phi hành, anh thấy thế nào?”

Viên đội trưởng đội phi hành trẻ tuổi, đẹp trai “ồ” lên một tiếng, mặt không đổi sắc, nói: “Dáng vóc của Tô tiểu thư quả thật không tệ!”

Trưởng ban hậu cần cũng là một người đẹp, đứng lên, nói xen vào: “Chồng của cô ấy cũng rất đẹp trai! Nụ hôn của anh ta đúng là vô cùng nóng bỏng!”

Mọi người không nhịn được, cười ồ lên.

Cố Vũ Khanh đợi mọi người tán gẫu xong mới gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. “Được rồi, cuộc chiến này, còn đánh nữa hay thôi?”

“Nguyên soái, anh không tin bọn họ sao?” Đội trưởng đội phi hành nói.

“Tôi tin!” Ánh mắt Cố Vũ Khanh rất trầm tĩnh, ôn hòa. “Tất cả cũng có thể là những biểu hiện giả dối, nhưng tôi tin phản ứng ban nãy của vợ chồng họ không thể là giả được.”

“Nếu như Người máy thực sự đầu hàng Mạnh Hi Tông thì chúng ta phải tha cho bọn chúng sao?”

“Có bao giờ Người máy chịu đầu hàng con người kia chứ?” Cố Vũ Khanh hỏi ngược lại.

Mọi người liền im lặng. Đúng vậy, đã bao giờ Người máy chịu chung sống hòa bình với con người đâu!

“Thế nên, Nguyên soái nghỉ ngơi...” Viên chỉ huy tác chiến cân nhắc một lát rồi nói: “Hòa bình hiện tại giữa bọn chúng và loài người chỉ là vẻ bề ngoài thôi sao?”

Cố Vũ Khanh mỉm cười. “Đi xem rồi sẽ biết!”

Sau khi hội nghị tác chiến kết thúc, một mình Cố Vũ Khanh trở về khoang nghỉ ngơi. Anh ta đứng bên khung cửa sổ nhìn ra khoảng không bao la, nhất thời ngẩn nhìn đến thất thần. Anh ta nghĩ đến Tô Di và Mạnh Hi Tông.

Người hư thể đã lưu lạc ngoài vũ trụ rất nhiều năm. Anh ta nói với Tô Di, mình là nửa người máy, lời này không hề giả dối. Vì có năng lực nhảy siêu quang tốc nên hậu duệ nhà họ Cố không hề sợ hãi việc cải tạo con người thành nửa người máy. Việc cải tạo này hiển nhiên mang đến những thành quả nhất định. Mấy nghìn năm qua, Loài Người hư thể luôn liên kết với các chủng tộc khác, tiêu diệt nền văn minh Người máy đệ nhất. Nhưng khoảng thời gian của Cố Vũ Khanh cũng theo đó mà dừng lại.

Thoạt nhìn, trông anh ta chỉ như một chàng thanh niên hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, nhưng thực ra, trở thành một người nửa người máy, anh ta đã sống thêm được một quãng thời gian khá dài. Truy sát Người máy trở thành mục đích tồn tại duy nhất của Cố Vũ Khanh. Mặc dù anh ta vẫn duy trì xây dựng bầu không khí nhiệt huyết trong quân đội, mặc dù mọi người vẫn khăng khăng một mực cho rằng nhất định phải tóm

gọn tàn quân của Hình Nghị. Nhưng anh ta cũng từng nghĩ đến, nếu có một ngày, Người máy hoàn toàn bị tiêu diệt thì những người nửa người máy như anh ta liệu có phải sẽ trở thành đối tượng cần tiêu diệt tiếp theo hay không?

Trong quân đội cũng có không ít cặp tình nhân. Nhưng vì có sinh mệnh bất tử nên tình yêu giữa họ cũng trở nên bình thản, sự chung thủy tựa như không còn quá quan trọng. Đó là lý do tại sao ban nãy, khi chứng kiến cảnh hai vợ chồng Mạnh Hi Tông gặp lại sau bao ngày xa cách, mọi người mới có thể ngồi im theo dõi không rời mắt như thế. Tình cảm mãnh liệt như thể muốn ôm trọn hết nỗi nhớ nhung giữa Tô Di và Mạnh Hi Tông khiến cho Người hư thể bọn họ cũng cảm động lây.

Đột nhiên, Cố Vũ Khanh có cảm giác, dường như tương lai vẫn còn rất nhiều ý nghĩa. Nếu như có thể thành công tiêu diệt Người máy, lúc đó, Người hư thể có thể định cư ở Trái đất được rồi.

Đúng là rất có ý nghĩa.

Còn người đàn ông tên Mạnh Hi Tông kia, ban nãy nhìn thoáng qua trên màn hình, Cố Vũ Khanh cũng phải công nhận anh là một quân nhân vô cùng ưu tú. Nhưng rốt cuộc phải là người như thế nào mới có thể khiến cho Hình Nghị kiêu ngạo cũng phải cúi đầu xin hàng?

Nhất định là có ẩn tình gì đó, Cố Vũ Khanh thực sự rất muốn biết. Hạm đội của Người hư thể dựa vào kế hoạch đã định, vững vàng bay về phía tinh hệ Vĩnh Hằng.

Lúc này, Tô Di đang mặc đồ ngủ, sắc mặt ửng hồng, bước ra từ phòng tắm. Nhưng kỳ lạ là không thấy Mạnh Hi Tông đâu, chỉ có Mạnh Dao đang nằm trong nôi, hai tay dang rộng, ngủ say sưa. Cô không tìm được mỉm cười, cúi đầu hôn con trai, sau đó mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Thư phòng vẫn còn bật đèn, cô đẩy cửa đi vào, lại nghe thấy Mạnh Hi Tông khẽ nói: "... Sắp xếp ở thành phố Tự Do... Chờ chút!"

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Di, ánh mắt dừng trên người cô vài giây.

"Lại đây!" Anh khàn giọng, nói.

Tô Di vừa bước tới bên cạnh đã bị anh ôm lấy hông, kéo cô áp sát vào người mình. Anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, mỉm cười, đưa điện thoại cho cô. "Kỳ Lân!"

Toàn thân Tô Di cứng đờ, nhận lấy điện thoại.

"Chị dâu?" Kỳ Lân thở phào nhẹ nhõm. "Chị trở về bình an thế này thật là tốt quá rồi! Mấy ngày nữa, tôi sẽ đến thăm chị!"

"... Ừm, cảm ơn anh!" Tô Di ngập ngừng một lát rồi nói: "Nhưng Tây Lạc bị Người hư thể giết chết rồi."

Kỳ Lân im lặng một lát rồi mới nói: "Đức vua sẽ cố gắng hết sức để đàm phán với bọn họ, để họ tin rằng Người máy không còn muốn chiến tranh xâm lược nữa."

Tô Di trả điện thoại lại cho Mạnh Hi Tông. Anh không vội trò chuyện tiếp với Hình Kỳ Lân mà chỉ nhìn cô chăm chăm, bàn tay nhẹ nhàng trượt vào trong lớp áo ngủ của cô. Mặt Tô Di lập tức nóng bừng. "Anh nói chuyện điện thoại cho xong đi."

Mạnh Hi Tông giữ chặt cằm Tô Di, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, hồi lâu sau mới thỏa mãn buông ra. "Về phòng ngủ chờ anh. Em ở đây làm anh phân tâm."

Trái tim Tô Di như bị lấp đầy bởi giọng nói và nụ cười của anh, cô liền gật đầu, mang theo dư âm của nụ hôn nóng bỏng rời khỏi phòng làm việc. Mạnh Hi Tông nhìn theo hướng cô rời đi một hồi rồi mới nhắc điện thoại lên lần nữa.

"Tiếp tục." Mạnh Hi Tông nói: "Tôi sẽ để Giản Mộ An đón tiếp bọn họ. Trong vòng một ngày, người của cậu phải tìm cơ hội xuống tay."

"Đã hiểu." Kỳ Lân nói: "Nếu như bọn họ muốn đi sâu tìm hiểu mọi việc thì chỉ e lúc đó, Du Mặc Niên và Đại Bích cũng không đáng tin."

“Có thể khẳng định Đại Bích sẽ đứng về phe bọn họ, còn Du Mặc Niên thì chưa chắc.” Mạnh Hi Tông lắc lắc nói: “Nhưng mà, việc này không quan trọng, tôi sẽ không để bọn họ có cơ hội liên thủ với nhau.”

Kỳ Lân trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Anh có định nói với chị ấy không?”

Mạnh Hi Tông thản nhiên trả lời: “Tôi đã phớt người trông chừng cô ấy rồi, cô ấy không cần biết việc này.”

Tô Di đợi một lúc lâu, Mạnh Hi Tông mới quay lại phòng ngủ. Hai người đã đau khổ nhớ nhung lâu như vậy, cuối cùng cũng có ngày kết thúc. Cảm xúc dâng trào, hai người chỉ biết nhìn nhau, không nói một lời. Ánh mắt của Mạnh Hi Tông nhìn không rời gương mặt ửng hồng của cô, bước từng bước chậm rãi về phía giường. Tô Di chỉ cảm thấy từng tiếng bước chân trầm ổn đó như đang khẽ chạm đến trái tim mình. Gương mặt anh vẫn tuấn tú như trước nhưng thần sắc lại có vẻ nhợt nhạt đi rất nhiều, Tô Di cảm thấy đau lòng, xót xa rơi lệ.

Một vòng tay ấm áp, kiên định ôm chặt lấy cô. Mạnh Hi Tông khẽ hôn lên dòng lệ nóng hổi, mỉm cười khẽ hỏi: “Sao em lại khóc?”

Tô Di tựa đầu vào lồng ngực của anh nhưng anh lại xoay người, đặt cô nằm dưới thân mình, dường như không thể kìm nén lâu hơn được nữa, khẽ hôn lên khắp cơ thể cô.

“Chờ một chút!” Tô Di luồn tay vào mái tóc đen của anh. “Em còn rất nhiều lời muốn nói với anh.”

Mạnh Hi Tông cúi đầu, “ừm” một tiếng, động tác vẫn không dừng lại. “Em nói đi!”

Tâm tình của Tô Di được anh làm cho thoải mái hơn nhiều, quả nhiên, giữa đàn ông và phụ nữ có một sự khác biệt vô cùng lớn...

“Đột nhiên xuất hiện gã người máy Hình Diệu kia, có phải là có chuyện gì đó rồi không? Rốt cuộc hẳn có thân phận gì? Tại sao lại chịu giúp loài người?”

Động tác của Mạnh Hi Tông tạm ngừng lại, nhưng sau đó, anh lại tăng thêm sức khiến cô thở dốc một tiếng, lúc này, anh mới hỏi ngược lại: “Em biết được điều gì rồi?”

Tô Di cảm thấy có chút không yên lòng, đáp: “Hắn là Vua Người máy, là Nguyên soái Người máy đột nhiên xuất hiện. Hắn đoạt được quyền chỉ huy quân sự của Người máy, bây giờ lại trao toàn bộ quyền hành cho Hình Kỳ Lân. Anh không thấy lạ sao?”

“Ừm!” Mạnh Hi Tông hôn lên từng tác da thịt của cô. “Có một lý do, đủ để chúng ta có thể tin tưởng hắn. Đó là... hắn đã yêu một người phụ nữ, thậm chí, còn chấp nhận trả giá bằng tính mạng, thậm chí vứt bỏ cả chủng tộc.”

Tô Di không ngờ, thủ lĩnh Người máy thần kỳ như vậy lại đi yêu một phụ nữ loài người. Ngoài cảm giác ngạc nhiên ra, cô cũng chợt nhớ tới Hình Nghị, trong lòng dấy lên chút cảm giác nặng nề. Cô không muốn nhắc tới hay nghĩ đến tên người máy này nữa.

Nhận ra sự trầm mặc của cô, giọng nói của Mạnh Hi Tông thoáng nét cười: “Không hỏi nữa hả? Vậy chúng ta bắt đầu nhé!”

“Chờ một chút!” Tô Di ngăn anh lại. “Thực sự có thể tin tưởng được Người máy sao?”

Mạnh Hi Tông thâm giật mình, lại nghe giọng cô nhỏ đi: “Em thấy Người hư thể rất mạnh, chúng ta nên nhân cơ hội này...”

Mạnh Hi Tông trầm mặt giây lát rồi nói: “Anh sẽ suy nghĩ vấn đề này sau.”

Tô Di gật đầu. “Vâng! Cũng phải xem Người hư thể kia có thể thực sự tin tưởng được hay không.”

Anh bỗng nhiên giữ chặt lấy hai tay cô. “Em đã về bên anh rồi thì cứ giao việc này cho đám đàn ông bọn anh đi!”

Tô Di cười. “Anh từng bị thương nặng như vậy, liệu thể này có gấp quá không?”

“Em có thể thử xem.”

Khi anh tách hai chân cô ra, ánh mắt trở nên sâu thẳm, sáng rực. Tô Di lại nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Mặc dù rất khó để mở lời nhưng Tô Di vẫn cố nói: “Hi Tông, Hình Nghị... chưa từng đụng vào em. Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi... nhưng cuối cùng... hân vận buông tha cho em.”

Cô không muốn giấu anh bất cứ chuyện gì, cô muốn cho anh biết, mình vẫn hoàn toàn thuộc về anh như trước kia.

Mạnh Hi Tông không lên tiếng. Bàn tay anh gắt gao siết chặt đôi chân nhỏ nhắn, lóng mẫn của cô. Lần đầu tiên anh phát giác, bản thân thực sự muốn vợ mình cảm nhận được sự đau đớn. Không phải bởi vì hoài nghi, những gì cô nói, anh tin tưởng tuyệt đối. Nhưng anh không thể nói cho cô biết, toàn bộ cơ thể cô, nơi tư mật nhất của cô, từng tác da thịt... rõ ràng đều có hơi thở của một gã người máy khác. Dấu vết của hắn, bao gồm vết lằn ở cổ tay, dấu răng hằn đỏ sau tai, kể cả vết bầm tím ở hai bên đùi. Vì thế, anh càng muốn chiếm trọn, muốn giữ chặt lấy cô, để cô phải nhớ thật kỹ cảm giác anh mang đến, đóng lên cơ thể cô một dấu ấn không bao giờ phai mờ. Như thế, chỉ có làm như vậy mới có thể hoàn toàn che lấp hết tất cả những dấu vết của gã đàn ông khác để lại.

Cô nói thiếu chút nữa đã làm được ư?

Đó là một cảnh tượng như thế nào?

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến anh nổi điên rồi!

Mạnh Hi Tông ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn cô rồi nói: “Quên hắn đi!”

Sắc mặt Tô Di hơi tái đi, cô gật đầu.

Mạnh Hi Tông đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt và cơ thể cô, dịu giọng nói: “Không ai có thể mang em đi, bất kể là con người, Người máy hay là Người hư thế.”

Tô Di không nhận ra sự khác thường trong giọng nói của anh, chỉ nghĩ chắc trong lòng anh đang cảm thấy khó chịu lắm. Suy nghĩ đó khiến cô vô cùng đau lòng. Cô liền ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu, chủ động hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh. Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt nhắm nghiền của Tô Di, rồi giống như một thanh kiếm sắc bén, mạnh mẽ đâm xuyên qua cơ thể mảnh mai của cô.

Ban đầu, Tô Di còn cảm thấy ngây ngất, ngã vào vòng tay của anh. Dần dần, cô mới phát giác ra có gì đó khác hẳn với ngày thường. Ngày trước, mặc dù luôn tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng những lúc như thế này, bao giờ anh cũng nhẹ nhàng, điềm đạm, kiên nhẫn kéo dài. Song hôm nay, cô nghĩ có lẽ do hai người đã xa cách quá lâu, sự nhẫn nại của anh đã tận, cho nên anh mới không chút lưu tình mà chiếm hữu cô mạnh mẽ như vậy. Tô Di cảm thấy đau lòng cho anh, đau lòng vì tất cả những gì anh đã phải chịu đựng - sự khuất nhục, nỗi đớn đau. Cho nên, cô không kêu một tiếng, chỉ dịu dàng quấn lấy anh, để mặc anh tùy ý làm những gì mình thích.

Cơ thể mềm mại, mịn màng của cô rõ ràng đã nhấn chìm anh trong mê đắm, mà càng mê đắm, anh càng mạnh mẽ hơn. Trong một khoảnh khắc nào đó, anh chợt ngẩng đầu, ánh mắt vừa rực sáng vừa mịt mờ, như ngọn lửa hoang dại mang theo một chút điên cuồng kìm nén. Sau đó, anh gắt gao đè cô xuống giường, mạnh đến nỗi khiến cô cảm thấy hơi đau. Cô chưa kịp lên tiếng, anh đã bắt đầu tiến vào thật sâu, động tác vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ, khiến toàn thân cô run rẩy như muốn điên cuồng.

Mồ hôi trên trán anh chảy xuống, nhỏ giọt trên thân thể mềm mại của cô. Lần đầu tiên anh nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa như vậy, giống như một con báo hoang nhìn thấy con mồi, trong đôi mắt đen láy, sâu thẳm chợt ánh lên tia tàn nhẫn. Cảm giác này càng lúc càng trở nên rõ ràng, đến cuối cùng, anh đã hoàn toàn dùng sức ghì chặt chân tay cô, hôn cô thật sâu, vuốt ve nơi đầy đặn của cô, tùy ý tấn công trong cơ thể cô. Gần như mỗi tác da thịt trên người cô đều bị anh ngấu nghiến hôn, mỗi khoảng ẩm ướt đều bị anh chiếm đoạt. Song, anh vẫn chưa thấy thỏa mãn, bế cô lên, áp lưng cô vào tường, khát khao cô từng chút một.

Cảm xúc mạnh mẽ, hừng hực này được duy trì trong vài giờ, như thể anh đang trừng phạt cô vậy, thở dốc một hồi, anh mới buông cô ra. Mặc dù Tô Di cảm thấy thoải mái nhưng vẫn nhận ra anh có điểm khác lạ. Cô nằm trong lòng anh, gơ cổ tay lên cho anh xem rồi nũng nịu nói: “Đau quá, bầm tím cả một vòng này.”

Nhưng anh lại không hề xin lỗi vì đã làm đau cô, ngược lại, ôm chặt lấy cô, đi tới tấm gương dài trước mặt, để cô nhìn thấy toàn thân mình đều là những vết bầm tím.

“Em là người phụ nữ của anh.” Đôi mắt đen láy, thâm trầm của anh nhìn chăm chăm vào cô trong gương. “Mãi mãi là như thế!”

Tô Di không hiểu hàm nghĩa trong lời nói này, chỉ nổi khùng cắn lên bả vai anh một cái. Anh lúc này mới lớn tiếng cười, ôm cô, đè nghiêng xuống giường.

“Ngủ đi!” Anh ôm cô vào lòng thật chặt.

Tô Di đã quá mệt mỏi, liền ngã đầu, ngủ thiếp đi trong ngực anh. Xa cách nhiều ngày như vậy, lúc này, cô chỉ cảm thấy rất cuộc mình cũng có thể an tâm được rồi, ngay cả trong mơ cũng không thể tìm được mà nở nụ cười mãn nguyện.

Chẳng biết đã ngủ thiếp đi bao lâu, cô bỗng mơ màng cảm nhận được có người đang vuốt ve khuôn mặt mình. Lúc đầu, cô hơi kinh hãi, sau đó lập tức thanh tỉnh trở lại. Đó không phải là Hình Nghị, là Mạnh Hi Tông. Thật tốt quá!

Ý thức cô đang muốn lần nữa chìm sâu vào sự ngọt ngào dịu dàng, lại bỗng nghe thấy người đó tựa như đang lẩm bẩm: “Vợ yêu, em không biết anh yêu em biết bao!”

Trong lòng Tô Di khẽ chấn động, viên mắt phút chốc đã trở nên ẩm ướt. Muốn một người đàn ông lạnh lùng như Mạnh Hi Tông nói ra những lời thâm tình như vậy dường như còn khó hơn lên trời. Thậm chí, rất ít khi anh gọi cô là “vợ yêu” mà chỉ toàn gọi là Mèo Con hoặc Tô Di. Nhưng trong đêm trùng phùng này, anh lại không ngủ, cũng không nghỉ ngơi, cứ chăm chú ngắm nhìn, vuốt ve khuôn mặt cô, một mình nói ra những lời yêu thương sâu thẳm từ tận đáy lòng. Tô Di không đành lòng mở mắt, chỉ gồng lên cánh tay dẻo dai, trắng kiện của anh, nước mắt rất cuộc cũng không kìm nén được, cứ thế từng giọt từng giọt tuôn rơi.

88. Chương 89: Giường Cung Bạt Kiềm

Khi Tô Di vừa tỉnh giấc liền bắt gặp gương mặt tuần tú, khôi ngô của Mạnh Hi Tông gần ngay trước mắt. Anh bình thần nằm sát bên cô. Cô vừa mới đưa tay vuốt ve cặp lông mày dài của anh, đôi mắt đen láy ấy đã lập tức mở ra. Một nụ hôn cuồng nhiệt mà đè nén rơi xuống.

Ánh mặt trời chói chang rọi qua khung cửa sổ, chiếu vào trong phòng, ấm áp vô cùng, nhưng so ra thì vẫn còn kém xa cảm giác nồng cháy trong cảm lạnh mà anh đem lại. Chỉ khác là, so với sự hung hãn tối qua thì lúc này, anh đã khôi phục lại sự dịu dàng vốn có. Anh nhẹ nhàng hôn lên khắp cơ thể cô, trong giọng nói còn pha chút áy náy.

“Anh làm em đau à?”

“Em không sao!”

Lại khiến Tô Di điên đảo thần hồn thêm một lần nữa, anh mới tạm dừng “cuộc xâm chiếm”, kéo cô lại, kê đầu vào hõm vai mềm mại của cô.

Ánh mắt mơ màng của Tô Di đảo qua bên giường, loáng cái đã tỉnh táo trở lại. “Dao Dao dậy rồi!”

Trong nôi, thằng bé mở to mắt, nhìn bọn họ chăm chăm. Thấy Tô Di cũng chăm chú nhìn lại mình, nó khẽ nở nụ cười tươi rói đủ để làm tan chảy trái tim băng giá của bất cứ ai.

“Lúc em ngủ, anh đã cho con bú sữa một lần, nó vừa ngủ thêm một giấc rồi mới dậy đấy!” Mạnh Hi Tông nói với vẻ bình thản.

Tô Di thật không thể tưởng tượng nổi Mạnh Hi Tông lại có thể ôm con, cho con bú sữa bình. Nhưng anh lại làm được thật.

Tô Di ôm con, nhìn Mạnh Hi Tông, cười hạnh phúc, nói: “Vất vả cho anh rồi!”

Mạnh Hi Tông chăm chú ngắm nhìn mẹ con Tô Di vui cười hơn hờ, không thốt nên lời.

Bởi vì Người hư thể sắp đến nên Mạnh Hi Tông có rất nhiều việc cần phải giải quyết. Tô Di muốn giúp anh nhưng lại không nỡ rời xa đứa con bé bỏng lâu ngày không gặp. Cô còn đang do dự thì Mạnh Hi Tông liền lấy ngay cơ đồ không cho cô ra khỏi nhà.

“Anh đã đánh mất em rất nhiều lần rồi!” Anh cau mày nhìn cô. “Tất cả cứ giao cho anh, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là đủ, đừng bao giờ rời xa anh nữa.”

Tô Di nhìn trạm gác của Lính đánh thuê cách nhà mình vài bước chân, cảm thấy hơi buồn cười. Cô nghĩ Mạnh Hi Tông quá lo xa, đã là thời kỳ hòa bình rồi, có cần phải đưa cả một đội quân hùng hậu đến canh gác thế này không?

Nhưng cô tự nhủ, có lẽ trong lòng Mạnh Hi Tông luôn có một nỗi ám ảnh vì đã không bảo vệ được vợ con mình, chắc điều đó đã khiến lòng tự tôn của anh bị sỉ nhục. Cho nên, bây giờ anh mới cực đoan như vậy. Có lẽ qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi. Việc cô cần làm lúc này là dung túng cho sự giam cầm của anh đối với mình.

Mạnh Hi Tông ăn vận chỉnh tề. Tô Di ôm con, tiễn anh ra đến tận cửa nhà.

“Chờ anh về!” Anh dịu dàng nói.

“Vâng!”

Anh lẳng lặng nhìn cô vài giây, bỗng nhiên lại lên tiếng: “Hình Nghị không còn là mối uy hiếp nữa.”

Toàn thân Tô Di cứng đờ. Về vấn đề Hình Nghị, tối hôm qua, hai người đã cố gắng tránh nhắc đến. Tô Di chỉ biết, hắn vẫn còn ở trong quân đội Người máy, cũng không phải là cô không lo đến phản ứng của hắn khi biết cô đã trở về. Nhưng rốt cuộc, Mạnh Hi Tông vẫn khơi ra.

“Thật sao?” Cô hỏi. Người đó thực sự sẽ không đến tìm cô nữa ư? Chỉ cần nghĩ tới cảnh bị hắn nhốt lại bên người, nghĩ tới ánh mắt u ám đó, sự khao khát cố chấp đó đã đủ để cô sợ đến độ kinh hồn bạt vía.

“Tô Di, tha lỗi cho anh.” Mạnh Hi Tông đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. “Vì đại cục, anh không thể giết Hình Nghị.”

Tô Di “ừm” một tiếng. Kỳ thực, nỗi hận của cô đối với Hình Nghị, phần nhiều là do hắn đã làm cho Mạnh Hi Tông bị thương.

“Anh đã giết Lâm Tề.” Mạnh Hi Tông chăm chú quan sát nét mặt cô rồi bỏ sung.

Sau khi Mạnh Hi Tông rời đi, Tô Di bắt đầu suy nghĩ đến hàm ý trong lời nói của anh. Tô Di luôn cho rằng, là do Hình Nghị mô phỏng Lâm Tề nên hắn mới cảm thấy hứng thú đối với mình. Bây giờ, Mạnh Hi Tông giết chết thể xác của hắn, có lẽ hắn sẽ không còn hứng thú đối với cô nữa. Thật tốt quá! Tô Di nghĩ đến đôi tay người máy từng vuốt ve khắp cơ thể mình, bỗng nhiên nổi da gà.

Hoàng hôn vừa buông, Mạnh Hi Tông đã trở về, bước chân đạp trên những vệt nắng cuối chiều, phía sau còn có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi. Vừa nhìn thấy đứa bé, người phụ nữ đã thành thực bước tới, đón lấy từ tay Tô Di, cẩn thận chăm sóc.

“Thỏa mãn anh trước, rồi mới đến con.” Mạnh Hi Tông đưa cánh tay dài kéo cô vào lòng.

Tô Di bật cười. Thế nên anh mới mau chóng tìm ngay một bảo mẫu, tránh không để con quấy rầy ư?

Mạnh Hi Tông vừa bước ra khỏi phòng tắm đã thấy cô ngồi trên sàn nhà, thu nhặt đồ chơi vương vãi của con trai bỏ vào thùng. Mạnh Hi Tông bước tới, hôn vào gáy cô, đặt cô nằm xuống sàn. Dưới lưng cô áp vào mặt sàn lạnh lẽo nhưng phía trên lại được lồng ngực ấm áp của anh sưởi ấm. Cô nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể, trong mắt anh, hành động này chẳng khác nào một đóa hoa đang nở rộ trên mặt đất, mỗi một tác da thịt của cô đều đáng để thưởng thức một cách cẩn thận, kĩ càng. Cho đến khi cô mềm nhũn như một con mèo nằm rũ trong lòng anh, không hề nhúc nhích, anh đắp một tấm chăn mỏng lên cơ thể đang quấn chặt lấy nhau của hai người, nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài ô cửa sổ, chỉ cảm thấy hàng trăm triệu năm chờ đợi chỉ giống như một cái chớp mắt.

Tô Di cầm lấy bàn tay của anh, dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vào lòng bàn tay anh, thuận miệng hỏi: “Anh nói xem, tương lai chúng ta sẽ làm gì?”

“Tương lai ư?”

“Vâng! Bây giờ là thời kỳ hòa bình, chắc cũng không còn chiến tranh nữa. Chúc Nguyên soái của anh xem ra cũng là một chức vụ nhàn hạ.” Cô khẽ khàng vuốt ve các đầu ngón tay anh. “Em cũng không muốn lái máy bay nữa, anh nói thử xem, tương lai, chúng ta phải làm gì đây?”

Hơi thở của Mạnh Hi Tông đột nhiên ngừng lại đôi chút, anh trở tay, nắm chặt lấy tay cô, dịu giọng nói: “Em nói làm gì thì sẽ làm cái đó.”

“Ừm!” Tô Di híp mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Em muốn mở một cửa tiệm bánh ngọt.”

Không nhận thấy vẻ cứng nhắc, trầm mặc của người đàn ông nằm phía sau lưng mình, cô nói tiếp: “Hương vị ngọt ngào, bọn trẻ con sẽ rất thích. Thực ra, từ khi còn học đại học, nguyện vọng lớn nhất của em chính là mở một tiệm bánh. Sau này, trên người anh và em lúc nào cũng có mùi bánh thơm ngào ngạt, không biết anh có ngán không...”

Mạnh Hi Tông nghe thấy thế thì cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn, đột nhiên xoay người cô lại đối diện với mình, kéo cô sát vào lòng, cúi đầu, mãnh liệt hôn.

Hình dáng xinh đẹp của tinh hệ Vĩnh Hằng đã xuất hiện ngay trước chiến hạm, tâm tình của Cố Vũ Khanh có chút kích động. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý sống mái với Người máy, nhưng khi rõ ràng nhìn thấy lực lượng pháo đài hùng hậu của Liên minh loài người, thấy sự yên bình như ngọn hải đăng trên biển lớn của tinh hệ, trong lòng anh ta vẫn dấy lên một cảm giác ấm áp xa lạ.

Hai chiếc chiến hạm khổng lồ từng bước nhích tới gần rồi dừng lại tại một vị trí an toàn, bên trong pháo đài đối diện, một chiếc Báo Săn vàng bay ra khỏi boong tàu. Có rất nhiều người đều nhìn thấy chiếc Báo Săn đó từ từ đáp xuống chiến hạm của bọn họ. Sau lưng Cố Vũ Khanh là hơn năm mươi viên sĩ quan cao cấp sừng sững như pho tượng, yên lặng, chỉnh tề, đứng chờ trên boong tàu.

Báo Săn hạ cánh, một gã quân nhân cao lớn từ khoang lái bước ra ngoài. Anh ta đi thẳng tới trước mặt Cố Vũ Khanh, kính cẩn chào theo nghi thức quân đội. “Nguyên soái Cố Vũ Khanh, tôi là Sĩ quan chỉ huy Giải Mộ An. Hoan nghênh... mọi người đã trở về!”

Giọng điệu của Giải Mộ An rất mực chân thành, hai mắt sáng ngời, trong giọng nói còn pha chút kích động, khiến tất cả các viên sĩ quan Người hư thể cũng cảm động theo. Bởi vì trước đó, ngôn ngữ của quân Liên minh đã được đưa vào trình tự nên đám người Cố Vũ Khanh có thể nghe và nói thành thạo loại ngôn ngữ này. Cố Vũ Khanh khẽ mỉm cười, đáp lễ với Giải Mộ An. “Ngài sĩ quan chỉ huy, cảm ơn các anh. Chúng tôi đến vì mục đích phục hưng loài người.”

Giải Mộ An gật đầu. “Nguyên soái Mạnh Hi Tông bị thương nặng trong chiến dịch phản kháng với Người máy cho nên đi lại có chút bất tiện, ngài ấy đã ủy thác tôi đến đây nghênh đón mọi người. Sau khi xuống mặt đất, Nguyên soái sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi.”

“Xin đừng khách sáo!”

Hai hạm đội, một trái một phải trên một hành tinh nhỏ thuộc tinh hệ Hải Dương, từng bước tiến đến gần tinh hệ Vĩnh Hằng. Bấy hành tinh có hình dáng khác nhau, có cái được bao trùm bởi một quang sáng màu lam tựa như viên bảo thạch trong suốt, có cái thì xanh biếc như ngọc, còn có hành tinh Trùng tộc quanh năm tuyết phủ, nhìn từ xa, giống hệt một khối băng lạnh lẽo.

Khi đến gần hành tinh Trùng tộc, có không ít quân lính Cố thị đều không kìm được, ngẩng đầu ngắm nhìn. Người đứng bên cạnh Giải Mộ An thăm dò ý tứ qua sắc mặt rồi đề nghị: “Ngài chỉ huy, khi chúng ta tiến vào địa phận của tinh cầu Tự Do cũng đã nửa đêm rồi, các anh có muốn đi tham quan những hành tinh khác trước không?”

Đề nghị này rất hợp với tâm ý của Cố Vũ Khanh. Trên thực tế, các tham mưu quân sự đều cho rằng phải xem xét một cách thiết thực rằng rốt cuộc quân Liên minh của tinh hệ Vĩnh Hằng có thực sự đón tiếp họ bằng thái độ hòa bình hay không.

Giải Mộ An nhìn về phía Cố Vũ Khanh. “Ý Nguyên soái thế nào?”

Cố Vũ Khanh gật đầu, nói: “Được, vậy thì làm phiền Ngài sĩ quan chỉ huy.”

Mặc dù là Người hư thể nửa người máy, nhưng bọn họ vẫn giữ nguyên tất cả tình cảm của con người. Cho nên, khi hạm đội lưu vong này rời xa quê hương trong một khoảng thời gian dài, giờ quay trở lại, khó tránh khỏi có chút say mê, cuốn hút.

Dấu vết lửa đạn trên bề mặt các hành tinh vẫn còn khắc sâu một cách rõ rệt. Nhưng hiển nhiên, người dân của các chủng tộc cũng bắt đầu cuộc sống an cư lạc nghiệp mới. Trên hành tinh Trùng tộc, đại đội Lính đánh thuê và binh lính Trùng tộc đang hợp lực khai thác tài nguyên khoáng sản quý hiếm. Trong một hang động trên sườn núi Trùng tộc, trùng mẫu bận rộn sinh sôi nảy nở, vô số trứng trùng lấp lánh ánh tím dưới nắng mặt trời chói chang. Giản Mộ An kinh ngạc khi phát hiện ra, quân đội thường trú ở đây đều đã biết tin Người hư thể đến, một đội Trùng tộc đã đứng chờ sẵn ở sân bay, chuẩn bị đủ các đặc sản và lễ vật địa phương để dâng tặng, nào là pha lê, dao găm tinh xảo, áo khoác lông, áo khoác da...

Các viên sĩ quan Cổ thị vội vàng ngăn cản sự nhiệt tình của Trùng tộc. Kỷ luật quân đội nghiêm minh như thế, sao họ dám nhận kia chứ! Cổ Vũ Khanh còn chưa lên tiếng, Giản Mộ An đã thuận theo đó mà vung tay lên: “Các bạn cứ nhận lấy đi!”

Cuộc thăm dò mặt đất lần này mang ý tứ du ngoạn, ngắm cảnh nhiều hơn. Khi được tận mắt chứng kiến những cảnh vật ở đây, đám người Cổ Vũ Khanh không khỏi cảm thấy thích thú, khoan khoái lạ thường.

Trên tinh cầu Mơ Ước lúc này đang là bình minh của một ngày hè mát rượi. Trên quảng trường, ngọn lửa ăn mừng nền hòa bình, độc lập vẫn chưa tắt, thậm chí còn có rất nhiều người nằm ngủ ngay trên quảng trường, cũng có không ít quán bar, nhà hàng mở cửa thâu đêm, ai nấy đều ăn uống say sưa, tiếng cười nói xôn xao cả thành phố.

Thấy đám người Giản Mộ An nghiêm túc đi qua, những gã thanh niên trẻ tuổi đang say lướt khướt cũng không quên kính cẩn xiêu vẹo chào theo nghi thức quân đội.

“Kính chào Liên minh... Kính chào quân Lính đánh thuê!” Bọn họ híp mắt, giọng điệu hết sức kích động. “Tất cả đều nhờ vào các ngài! Tất cả đều nhờ vào các ngài!”

Cho đến khi tới nơi có phong cảnh đẹp nhất tinh cầu Mơ Ước - thác nước Ngân Hà, họ gần như cũng say vì cảnh đẹp. Thác nước cao ngất, mượt mà như dải lụa từ đỉnh núi chảy nghiêng xuống, tiếng nước róc rách tựa một khúc nhạc êm ái trong ánh bình minh. Trong không gian, bóng tối lùi dần vào dĩ vãng, thác nước Ngân Hà lấp lánh đổ xuống một cái hồ sâu như mộng ảo.

Quân Liên minh đóng tại đây đã đợi từ lâu, chạy ra đón với tâm tình hơi kích động. Đi theo phía sau là mười mấy thiếu nữ xinh đẹp mặc váy lụa mỏng, hở vòng eo mềm mại, uyển chuyển.

“Đơn vị của các bạn đến là niềm vinh hạnh cho tinh cầu Hy Vọng của chúng tôi.” Viên sĩ quan kia thoát nhìn có chút chất phác, sĩ quan phụ tá ở bên cạnh lại thân thiện nói: “Thưa các sếp, đã tới đây rồi thì xin mời nếm thử một chút nước tinh khiết của thác Ngân Hà được không ạ? Nước tinh khiết rất giàu khoáng chất, ở các tinh cầu khác, nước này được bán với giá một nghìn đồng Liên minh một trăm mililit.”

Trên tay những thiếu nữ kia đều cầm một cốc nước suối, thướt tha bước tới.

Cổ Vũ Khanh thấy quần áo của những cô gái này quá hở hang thì chân mày chau lại. Giản Mộ An thấy thế liền trầm giọng nói: “Đừng linh tinh nữa, bảo các cô ấy đi đi!”

Các thiếu nữ rõ ràng hơi kinh hãi, vẫn cầm cốc nước trên tay, trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, loay hoay không biết phải làm thế nào.

Cổ Vũ Khanh nhận lấy cốc nước suối trong tay một thiếu nữ, uống một hơi cạn sạch. Quả thật, nước suối trong veo, ngọt lành, uống vào tinh thần sảng khoái hơn nhiều.

“Cảm ơn!” Anh ta thấp giọng, nói với thiếu nữ đó. Thiếu nữ nghe thấy vậy thì đỏ bừng mặt, lặng lẽ lui ra.

Những sĩ quan khác thấy thế cũng thả lỏng, nhận lấy nước suối, uống cạn. Có những sĩ quan trẻ tuổi, không kìm được còn đưa mắt liếc nhìn các cô thiếu nữ đó mấy lần. So với kỷ luật quân đội nghiêm minh của Cổ thị, Lính đánh thuê quả thực phóng túng hơn nhiều. Nhìn những sĩ quan quân đội ngây ngô, thật thà này, Giản Mộ An thâm bất cười.

Đoàn người đi vòng quanh mấy trọng điểm ở tỉnh cầu, thậm chí còn cùng ăn trưa tại đây. Chỉ có điều, khi đặt chân lên tỉnh cầu Hy Vọng nơi Người máy đóng quân, tất cả mọi người đều buộc phải đề phòng chặt chẽ.

Nhưng người máy địa phương cũng không hề cảm thấy bất ngờ đối với đoàn người vừa mới xuất hiện này, như thể đây là chuyện hoàn toàn bình thường. Thậm chí, bọn họ còn nhìn thấy có rất nhiều con người đi lại trên đường lớn của thành phố. Có đôi thoát nhìn như một cặp vợ chồng, có đôi thoát nhìn như hai mẹ con.

“Đều là người máy cả!” Viên sĩ quan kỹ thuật thu dụng cụ thăm dò mini lại, khẽ nói với Cố Vũ Khanh. Cố Vũ Khanh khẽ gật đầu, nhìn về phía Giản Mộ An đang lặng lẽ đứng sừng sững phía trước.

“Có vấn đề gì ư?” Cố Vũ Khanh bước lên, hỏi.

Giản Mộ An lúc này mới xoay người, nở nụ cười nhàn nhạt. “Không có gì, chỉ là tôi không nghĩ thực sự lại có một ngày chúng ta có thể chung sống hòa bình với Người máy như vậy. Những ngày bị đô hộ tựa như một giấc mơ đã trôi qua lâu lắm rồi...”

Cố Vũ Khanh trầm mặc.

Cuối cùng, đoàn người cũng đã tới thành phố Tự Do, lúc đó đã là ba giờ chiều theo giờ địa phương. Cuộc hành trình vốn chỉ với mục đích thăm dò dân tình, thế mà lại biến thành một chuyến du ngoạn ngắn ngủi. Các đội quân đóng giữ trên khắp tỉnh cầu không nói một lời, nhiệt tình biểu tặng lễ vật, gần như chất đầy cả hai chiếc Báo Săn. Điều này khiến cho những người lính Cố thị đã quen sống kham khổ cảm thấy hơi ngượng ngập pha chút cảm động.

Giản Mộ An từ lâu vốn đã có thói quen cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân chúng nên chẳng thấy có vấn đề gì. Ngược lại, còn thu xếp cho bọn họ ở khách sạn sang trọng bậc nhất trong thành phố, mỗi phòng còn có thêm một người đẹp hầu hạ. Quân lính Cố thị thấy vậy thì sợ hãi, đẩy người đẹp ra khỏi phòng, các cô gái bất đắc dĩ phải đứng dàn hàng trên lối hành lang, trở thành một cảnh tượng hết sức đặc biệt.

Sau khi thu xếp xong, Giản Mộ An đích thân đến phòng Cố Vũ Khanh nghênh đón. Mấy người sĩ quan cấp cao khác đã đi trước. Lúc đến trước cửa phòng tiệc, Giản Mộ An lại dẫn Cố Vũ Khanh đến một căn phòng khác ở cuối dãy hành lang dài.

“Nguyên soái, Nguyên soái Mạnh Hi Tông đang ở bên trong chờ anh.”

Cố Vũ Khanh gật đầu.

Cửa phòng từ từ mở ra, ngay giữa chiếc bàn tròn bày đầy thức ăn nóng hổi, thơm phức, đằng sau là một người đàn ông cao lớn đang ngồi yên lặng, trên gương mặt anh tuấn, đôi mắt đen láy, long lanh như nước nhìn chằm chằm vào Cố Vũ Khanh. Mặc dù đã nhìn thấy hình ảnh của Mạnh Hi Tông từ trước nhưng khi tận mắt chứng kiến vị Nguyên soái danh tiếng hiên hách, thậm chí thu phục được cả đội quân Người máy này, Cố Vũ Khanh vẫn phải thầm khen ngợi dung mạo anh tuấn và khí chất hơn người của anh.

Trên đường tới đây, việc bọn họ đi tham quan khắp các tỉnh cầu như thể rất tự nhiên, lại giống như có sự an bài từ trước. Nhưng tất cả những nơi mà bọn họ đến đều là những vùng dân cư đông đúc, mọi chi phí đều do Giản Mộ An chi trả, vì thế, theo lý mà nói, đây không thể nào là giả được.

Cố Vũ Khanh tin rằng, hiện tại, các chủng tộc trên tinh hệ Vĩnh Hằng quả thực đang chung sống hòa bình với nhau, kể cả nền văn minh Người máy kiêu ngạo ngày trước, giờ đã có hơi thở phồn vinh của sự an cư lạc nghiệp. Điều này khiến anh ta cảm thấy vui mừng nhưng vẫn có chút gì đó tựa như mất mát. Anh ta tung hoành cả đời cũng không thể tiêu diệt được Người máy, nhưng khi Mạnh Hi Tông ra tay lại có thể giành được hòa bình về cho các chủng tộc. Nhưng suy cho cùng, cảm giác vui sướng vẫn nhiều hơn. Thân là hậu duệ của Cố thị, anh ta tuân thủ nghiêm ngặt lời thề và mang theo sự vẻ vang của gia tộc, chiến đấu vì sự phục hưng nhân loại. Cho nên, đối với Mạnh Hi Tông, anh ta vừa khâm phục lại vừa hiếu kỳ.

Mạnh Hi Tông trầm lặng như nước, đứng lên, nói với giọng vô cùng nồng hậu: “Cố Nguyên soái, hoan nghênh ngài trở về.”

Cố Vũ Khanh tiến lên phía trước vài bước, vừa cúi đầu liền thấy máy thăm dò người máy giấu trong đồng hồ đeo tay dần dập lóa ra ánh sáng nhàn nhạt. Tia sáng đó chỉ có thể nhìn thấy khi đứng ở góc độ của anh

ta, vừa nhanh vừa mạnh.

Đây là kỹ thuật mới được nghiên cứu chế tạo những năm gần đây của Người hư thể. Cho dù là Người máy mô phỏng con người, không phóng ra năng lượng cũng sẽ bị dụng cụ này phát hiện ra vô cùng chính xác, kể cả năng lượng lưu động tĩnh cũng thế. Nhưng Hình Nghị và Hình Kỳ Lân cũng không biết đến sự tồn tại của chiếc máy này. Thế nên, người đàn ông này mới dám đơn độc đến gặp mình sao?

Cố Vũ Khanh nhìn người đàn ông anh tuấn, kiên nghị trước mặt, người anh hùng trong truyền thuyết, người đàn ông chịu đủ mọi sự dày dọ của chiến tranh, thậm chí vợ con mình cũng bị Người máy cướp đi... cuối cùng, lại là người đàn ông đưa các chủng tộc đi tới nền độc lập, hòa bình.

Cố Vũ Khanh nhắc tay lên, thanh kiếm laser dài hơn một mét giắt bên hông được rút ra. “Hình Nghị? Hình Kỳ Lân?” Anh ta lại lắc đầu. “Không, không phải!”

Mạnh Hi Tông nhướng mày, trong đôi mắt đen láy hiện lên vẻ sắc bén.

Cố Vũ Khanh nhất thời hiểu ra, bật cười thành tiếng, “Thì ra chính là Nguyên soái Người máy thần bí... Hình Diệu?”

89. Chương 90: Tất Cả Mọi Thứ Của Tôi (1)

Ngoài dự liệu của Cố Vũ Khanh, Mạnh Hi Tông bị vạch trần thân phận nhưng không hề tỏ ra lo sợ, trái lại còn trầm giọng bật cười. “Ánh mắt tinh tường đấy!”

Cố Vũ Khanh lẳng lặng nhìn anh, trong lúc nhất thời liên tưởng lý do tại sao chủng tộc Người máy lại đột nhiên hủy bỏ quyền chiếm đóng trên các tinh cầu và thiết lập nền hòa bình giữa các chủng tộc. Toàn quyền chỉ huy quân sự của quân Liên minh thực chất vẫn nằm trong tay Người máy.

“Thật đáng tiếc!” Thanh kiếm laser trên tay Cố Vũ Khanh lóe sáng. “Thứ tôi ghét nhất chính là Người máy!”

Mạnh Hi Tông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, bóng người màu đen lướt đi như gió, chớp mắt đã đứng ở bên kia chiếc bàn tròn, tránh được nhát kiếm chém xuống vô cùng mạnh mẽ của Cố Vũ Khanh.

“Dừng tay!” Cả người Mạnh Hi Tông như được bao phủ trong một quầng sáng xanh, một luồng ánh sáng năng lượng màu lam lao vút về phía Cố Vũ Khanh với tốc độ như điện xẹt.

Cố Vũ Khanh nhếch môi cười nhạt, bóng dáng trong nháy mắt đã trở nên mờ ảo ngay trước mặt Mạnh Hi Tông nhưng thanh kiếm laser của anh ta lại rơi thẳng xuống đất, bị sóng năng lượng hút vào, nát báy. Cánh cửa phía sau lưng anh ta bị khoét một lỗ sâu hoắm, ngay lập tức, liên tiếp truyền đến tiếng tường gạch bị sập đổ. Song, hai con người này lại gan lì đến cùng, không hề lùi bước trốn tránh.

Ngay cả khi ánh sáng xanh tràn ngập bên trong căn phòng, sắc mặt Mạnh Hi Tông vẫn thâm trầm, đánh lại, đôi mắt đen rực đỏ hiện lên sát ý chất chồng. Mà giữa tầng tầng lớp lớp trường năng lượng ở xung quanh anh, một bóng người thoát ẩn thoát hiện, mạnh mẽ đánh vào bức tường năng lượng hết lần này đến lần khác. Cả hai người đều không lên tiếng. Trên vai Mạnh Hi Tông dần xuất hiện những vết thương mới, máu tươi nhuộm đỏ cả chiếc áo quần phục màu đen. Trong không gian vẫn không thể thấy rõ bóng người của Cố Vũ Khanh còn mùi máu tươi cũng bắt đầu tràn ngập trong trường năng lượng.

“Anh đầu hàng đi!” Giọng nói của Cố Vũ Khanh tựa hồ truyền đến từ một cõi xa xăm nào đó. “Có đầu tiếp cũng chỉ dẫn tới kết quả hai bên cùng chịu thương tổn mà thôi. Chiến hạm của tôi đã bao vây tinh cầu Hy Vọng, nếu anh còn chống cự, tôi sẽ nghiền nát nơi này thành tro bụi.”

Anh ta không hề đe dọa suông. Trước đó, mặc dù bị nổi nhớ nhưng quê hương bữa vậy nhưng trải qua bao nhiêu năm chinh chiến, ít nhiều cũng đã hình thành trong người Cố Vũ Khanh tâm lý đề phòng nên anh ta vẫn ra lệnh cho các hạm đội giữ nguyên trạng thái sẵn sàng tấn công. Chỉ cần anh ta bấm nút phát tín hiệu gắn trên đồng hồ đeo tay, các chiến hạm sẽ lập tức đánh vào tinh cầu Hy Vọng của Người máy.

Tuy nhiên, Mạnh Hi Tông vẫn không hề tỏ ra lo sợ, trường năng lượng đột nhiên mạnh thêm. Cổ Vũ Khanh nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Được chôn cùng những thứ nửa người nửa máy như các người, có chết cũng chẳng sao!”

Cổ Vũ Khanh nói với giọng châm biếm: “Anh cho rằng bằng khả năng của mình có thể hạ gục được chúng tôi à?”

Mạnh Hi Tông bật cười. “Đã bắt lại hết rồi!”

Cổ Vũ Khanh phút chốc cảm thấy bàng hoàng, Thì ra, chuyến du lịch khắp các hành tinh trên đường anh ta đến đây thực chất chỉ là một cái bẫy của Mạnh Hi Tông. Bọn họ tuy là nửa người máy nhưng thân thể vẫn là con người. Vì nhóm người Giản Mộ An cũng là con người nên bọn họ không hề đề phòng. Không biết Mạnh Hi Tông đã ra tay vào lúc nào? Nước suối tại thác Ngân Hà ư? Hay là bữa cơm trưa tại tỉnh cầu Hòa Bình?

Trong lòng Cổ Vũ Khanh lạnh run, anh ta biết rõ cấp dưới của mình nhất định đã bị Mạnh Hi Tông âm thầm cho người khống chế, liền tức giận nói: “Đồ hèn! Tôi thật không ngờ những người kia lại có thể giúp đỡ bọn Người máy các anh!”

Mạnh Hi Tông cười nhạt. “Bọn họ không hề biết rõ tôi là người máy, nhưng lại biết rõ các anh chính là nửa người máy đến đây với mục đích không rõ ràng!”

Cổ Vũ Khanh cảm thấy hoang mang, ra đòn chậm hẫng, liền bị từ trường năng lượng của Mạnh Hi Tông đánh tới gần bên người, đau đớn thét lên rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Sau mười hai giờ trưa, ánh mặt trời rực rỡ, chói chang, Tô Di đưa con trai cho bảo mẫu chăm sóc, ăn mặc chỉnh tề rồi đi ra khỏi cửa. Nhưng cô lại bị mấy tên lính đánh thuê chặn lại.

“Phu nhân, Nguyên soái đã dặn chúng tôi phải bảo vệ an toàn cho cô.”

Tô Di ngạc nhiên nói: “Tôi biết, các cậu đi theo tôi. Tôi muốn vào thành phố Tự Do.”

Hôm nay là ngày đám người Cổ Vũ Khanh đến, cô cho rằng Mạnh Hi Tông nhất định sẽ phái người đến đón mình, ai ngờ đợi lâu như vậy mà vẫn không thấy đâu. Bởi vì đội quân của Cổ Vũ Khanh đến từ Trái đất nên tâm trạng cô nôn nao hơn hẳn bình thường. Cô rất muốn cùng Mạnh Hi Tông hỏi han, trò chuyện với bọn họ về những việc đã xảy ra năm đó. Có lẽ, lúc đó sẽ hiểu rõ được tại sao cô và Mạnh Hi Tông lại có thể “xuyên không” đến hệ tinh Vĩnh Hằng này sau vài trăm triệu năm đằng đẳng.

Nhưng không ngờ, lời đề nghị hết sức bình thường này lại khiến đám lính đánh thuê canh phòng nhanh chóng nhìn nhau rồi trao đổi ngầm điều gì đó. Gã cầm đầu lộ ra vẻ khó xử. “Phu nhân, Nguyên soái đã căn dặn chúng tôi cả trăm ngàn lần rằng không thể để cô mạo hiểm được. Nếu cô bắt buộc phải ra ngoài thì đợi chúng tôi báo cáo cho Nguyên soái trước được không?”

Tô Di trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu, xoay người vào nhà, đám lính đánh thuê liền lật đật chạy đi. Tô Di cảm thấy vô cùng khó chịu. Mặc dù Mạnh Hi Tông vẫn luôn quan tâm và bảo vệ cô quá mức như vậy nhưng hôm nay lại còn nhất quyết không để cô ra khỏi nhà, chứng tỏ anh đang muốn giam cầm cô. Tác phong này rất giống với Hình Nghị. Kỳ lạ thật!

Đợi hơn nửa tiếng sau, vẫn không thấy tên lính đánh thuê kia báo tin trở về. Tô Di hiểu ra, rõ ràng hẳn chỉ nói cho có lệ mà thôi. Ai dám để bọn họ to gan như vậy? Dám lừa gạt cả cô sao?

Chỉ có thể là Mạnh Hi Tông!

Chẳng lẽ, anh lại muốn làm chuyện gì nguy hiểm? Tô Di không khỏi có chút lo lắng trong lòng. Vừa tập trung suy nghĩ, cô đã đoán ra được. Đêm đó, cô vừa đề cập đến việc liên kết với Người hư thể để đối phó với Người máy, Mạnh Hi Tông đã lập tức gạt phất đi. Cô nghĩ lại cũng có thể hiểu được, ngày đó, nhất định Mạnh Hi Tông đã cam kết hòa bình với chủng tộc Người máy, cho nên mới không muốn đi ngược lại thỏa thuận đó. Nhưng chẳng lẽ, hôm nay Người hư thể đến, hai bên đã xảy ra xung đột gì sao?

Nhớ tới khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười nhàn nhạt của Cổ Vũ Khanh và kỹ thuật nhảy siêu quang tốc biến ảo vô thường của Người hư thể, lại nghĩ đến cơ thể suy yếu sau bao trận thảm chiến của Mạnh Hi Tông, trong lòng Tô Di nhất thời nóng như lửa đốt. Cô lấy lại bình tĩnh, lập tức gọi cho các vị phu nhân của các

viên sĩ quan ở gần đó. Bởi vì từ lúc cô trở về vẫn chưa có dịp gặp lại mọi người nên ai nấy đều hào hứng chạy qua nhà cô ngay. Tán gẫu được khoảng mười phút, bỗng một người thất thanh hét lên khiến về mặt đám lính đánh thuê tái mét, lập tức đẩy cửa chạy vào.

Đám quý bà hoảng loạn, mấy đứa bé theo cùng thì khóc sụt sùi, ôm chân mấy gã lính đánh thuê. Có gã nhanh mắt định đưa tay ngăn cản Tô Di lại bị vợ của Giản Mộ An quát lớn “Láo xược!” khiến đám lính đánh thuê há miệng ngậm ngốc.

Tô Di thừa dịp hỗn loạn, dễ dàng chạy thoát ra ngoài. Binh lính đóng ở sân bay trước đây từng là học viên của cô, nhìn thấy cô thì kích động, không thốt lên lời. Cũng may là bọn họ vô cùng kính trọng cô nên không cần nhiều lời, có người trực tiếp đưa cô lên một chiếc Báo Săn. Máy bay chiến đấu rất nhanh đã hạ cánh xuống trụ sở Không quân tại thành phố Tự Do. Tô Di càng phát hiện ra có điều bất ổn. Toàn bộ lính đánh thuê đều trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng, máy bay chiến đấu Báo Săn cũng được trang bị đầy đủ như thể tất cả đều chờ đợi một cuộc đại chiến.

Tô Di gọi vào di động của Mạnh Hi Tông nhưng không kết nối được. Cô lại gọi cho Giản Mộ An, ở đầu dây bên kia, anh ta nói với giọng hoài nghi: “Tôi đã về Nam bán cầu rồi! Nhiệm vụ của tôi chỉ là dẫn đường cho những Người lữ thể đó đến khách sạn thôi...”

Tô Di vừa vào đến đại sảnh của khách sạn đã bị cả đám quân cảnh chạy ra ngăn cản. Bao quanh con đường dẫn vào khách sạn là một dãy xe bọc thép. Tô Di hơi kinh ngạc, rốt cuộc Mạnh Hi Tông muốn làm gì? Lúc này mà anh cũng cần dùng đến đội quân cảnh của riêng mình sao?

“Cút ngay!” Cô quát lớn một tiếng với đám quân cảnh cản đường: “Không biết tôi là ai sao?”

Đám quân cảnh vẫn còn muốn ngăn cản, cô liền rút súng ra, nhắm ngay thái dương tên đứng đầu, lạnh lùng nói: “Tránh đường!”

Khi lên đến tầng cao nhất, Tô Di liền nghe thấy những tiếng va chạm kịch liệt càng lúc càng gần. Ngay cả ở dưới tầng trệt cũng có thể nghe thấy tiếng động này bởi không gian trong khách sạn vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng động đó vang lên như chớp giật sấm rền. Cuối cùng, cô cũng đi đến trước cửa một căn phòng sắp sập. Cô cẩn thận bước qua đồng trụ cột bị đánh vỡ, sàn nhà chất đầy đá vụn, giây phút đầu tiên hé mắt nhìn qua khe cửa, cô thấy tia sáng màu lam đột nhiên biến mất. Thân thể trong suốt của Cố Vũ Khanh trở nên rõ ràng, nhanh chóng vung một quyền mạnh như vũ bão, hung hãn đánh về phía Mạnh Hi Tông. Lúc này, Mạnh Hi Tông đang đứng ở góc tường, ánh mắt sáng ngời quét qua bóng dáng Tô Di đang đứng ở cửa, vẻ mặt kiên nghị, dứt khoát của anh đột nhiên biến đổi, anh nhắm chặt hai mắt, tựa hồ muốn lãnh trọn cú đấm mạnh bạo, vượt xa sức lực người thường...

“Dừng tay!” Tô Di kinh hãi vạn phần, giờ súng bắn về phía Cố Vũ Khanh.

Thân hình Cố Vũ Khanh hơi sững lại, kinh ngạc quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Tô Di, sau đó, cô lập tức chạy xộc vào.

Cô hung dữ liếc mắt nhìn Cố Vũ Khanh. “Quả nhiên là anh muốn xuống tay với anh ấy!” Cô vọt tới trước mặt Mạnh Hi Tông, đỡ lấy cơ thể anh rồi đứng che trước mặt anh.

“Về nhà đi!” Mạnh Hi Tông ôm lấy hông cô, đẩy cô sang một bên.

“Anh im đi!” Tô Di nói rất nhanh. Vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc. “Anh không biết tình trạng sức khỏe của mình bây giờ thế nào sao? Rốt cuộc vì lý do mà hai người lại đánh nhau? Cùng vì Nhân loại, cho dù anh ấy không muốn xuống tay với Người máy, anh cũng không thể ép buộc anh ấy.” Câu nói sau cùng là dành cho Cố Vũ Khanh.

Vừa rồi, Cố Vũ Khanh vẫn không hiểu tại sao trường năng lượng của Mạnh Hi Tông lại đột nhiên biến mất, còn đứng im cho mình đánh. Giờ thì nhìn thấy Tô Di cầm phần xông vào, anh ta rốt cuộc cũng hiểu ra. Anh ta có chút khó tin, nhìn Mạnh Hi Tông chằm chằm. “Cô ấy không biết ư?”

Mạnh Hi Tông sa sầm nét mặt, đứng phía sau Tô Di, nhìn Cố Vũ Khanh với ánh mắt vô cùng ngưng trọng, lặp lại câu nói trước đó với Tô Di: “Em về nhà đi!”

Họng súng của Tô Di vẫn kiên định chĩa về phía Cố Vũ Khanh. “Anh còn ra tay với anh ấy nữa, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí đâu. Cho dù một mình tôi không giết được anh thì mấy triệu quân Liên minh cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Về mặt Mạnh Hi Tông khê biến đổi, trong đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng.

Cố Vũ Khanh nhìn bọn họ với ánh mắt lạnh như băng, thân thể hư ảo như ẩn như hiện. “Bây giờ, tôi giết các người dễ như trở bàn tay.” Giọng nói của anh ta thâm trầm như nước, nghe không rõ tâm tình ẩn giấu bên trong.

Mặt Tô Di biến sắc. Mạnh Hi Tông lại liếc nhìn anh ta với ánh mắt thâm trầm. “Tôi sẽ đồng ý với bất cứ điều kiện gì của anh. Lui binh, rồi đi hay giải trừ vũ trang toàn quân... Anh nói đi!”

Cố Vũ Khanh và Tô Di đều sửng sốt.

Tô Di không rõ, tại sao hai người lại xung đột đến mức này? Thậm chí, Mạnh Hi Tông còn đồng ý đầu hàng nữa. Mà Cố Vũ Khanh nghe anh đưa ra một loạt các phương án cũng hiểu ra đó là ngầm ám chỉ quân đội Người máy. Nhưng chính vì Mạnh Hi Tông đột nhiên thỏa hiệp nên mới khiến anh ta càng cảm thấy chấn động đến kinh ngạc.

“Vì cô ấy sao?” Giọng điệu của Cố Vũ Khanh không mấy tin tưởng. “Anh làm nhiều việc như vậy chỉ vì điều này thôi sao?”

Giấu giếm thân phận người máy, thống lĩnh quân đội các chủng tộc, cũng không cho Người máy bất cứ đặc quyền gì... Không phải âm mưu làm phản mà chỉ vì một người phụ nữ thôi sao?

Tô Di không hiểu anh ta nói gì nhưng Mạnh Hi Tông lại gật đầu. “Đúng vậy!”

Cố Vũ Khanh suy nghĩ giây lát rồi nói: “Không đánh nữa, chúng ta cần bàn bạc lại!”

Mạnh Hi Tông hơi sửng sốt. “Được!” sau đó nhìn Tô Di, nói: “Em về nhà trước đi, nghe anh!”

Tô Di cắn môi dưới.

“Cô yên tâm đi!” Cố Vũ Khanh cười thản nhiên, nói: “Tôi sẽ không đánh ông chồng “bị trọng thương, đi lại bất tiện, không có sức đánh trả” của cô đâu. Nhưng nếu cô không đi, chúng tôi đành phải đánh tiếp vậy!”

Tô Di nhét khẩu súng vào tay Mạnh Hi Tông, lại hung dữ liếc nhìn Cố Vũ Khanh một cái, sau đó mới xoay người rời khỏi phòng. Hai người đàn ông nhìn nhau, Mạnh Hi Tông dựng một chiếc ghế gãy lên, ngồi xuống cạnh bàn. Cố Vũ Khanh cũng ngồi xuống.

“Tại sao?” Cố Vũ Khanh nói: “Điều này thực sự rất nực cười, nhưng hết lần này đến lần khác lại giống như thật vậy! Anh muốn tôi tin tưởng vào tình yêu sâu nặng của một người máy ư? Một gã như anh rốt cuộc chui từ nơi nào ra vậy hả?”

Về mặt Mạnh Hi Tông lạnh băng. “Chú ý giọng điệu của mình. Khi tôi thức tỉnh ở Trái đất, dòng họ Cố thị nhà các anh vẫn chưa có thành tựu gì đâu.”

Cố Vũ Khanh khê cười. “Quả nhiên... chỉ có người máy viễn cổ hùng mạnh mới có thể ngang tài ngang sức với tôi.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát rồi nói: “Các chủng tộc chung sống hòa bình không phải là điều giả tạo, tôi chỉ muốn cho cô ấy một tương lai yên ổn. Nếu như anh cố ý muốn đánh một trận, tôi cũng đành chấp nhận thôi.”

“Muốn tôi tin cũng được.” Cố Vũ Khanh bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Chẳng phải trí nhớ của những người máy cao cấp như anh đều dùng năng lượng vi nguyên viết vào trường năng lượng sao?” Anh ta hạ giọng: “Cho tôi xem trí nhớ của anh!”

Trong mắt Mạnh Hi Tông ánh lên sự tức giận. Anh không quen để bất cứ ai tìm tòi nghiên cứu nội tâm của mình, lời đề nghị này của Cố Vũ Khanh không khác nào muốn vạch trần toàn bộ thế giới riêng của anh, phơi bày nó ra ngoài ánh sáng.

“Chỉ có trí nhớ trong trường năng lượng mới là chân thật nhất!” Cố Vũ Khanh nói với giọng lạnh băng. “Hơn nữa, xem ra bây giờ anh cũng không có thời gian để làm giả. Tôi muốn xem thử anh có thực sự muốn hòa bình hay không.” Anh ta đổi giọng: “Đương nhiên, nếu như anh không đồng ý thì bây giờ chỉ cần tôi hô một tiếng ‘Mạnh Hi Tông là người máy’, không chừng Tô Di yêu dấu ở dưới kia sẽ nghe thấy rõ ràng nhất. Anh nói xem, cô ấy thông minh như vậy, liệu có nghĩ ra được điều gì không?”

Mạnh Hi Tông nhìn hắn với ánh mắt u ám. “Đưa tay ra đây!”

Hai bàn tay thô ráp nắm lại, bọn họ cùng ngẩng đầu, thấy đối phương cũng khẽ nhú mày, trong mắt ai cũng có vẻ chán ghét. Hai người đồng thời nhắm mắt. Trường năng lượng vô hình bắt đầu chậm rãi lưu động rồi trở nên nhanh dần. Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ một cái chớp mắt, cũng có thể là đã mấy tiếng đồng hồ.

Chân mày Cố Vũ Khanh chau lại chặt hơn, đến một hình ảnh nào đó, vẻ mặt anh ta bỗng trở nên đầy cảm phần lẫn tiếc hận. Còn thần sắc của Mạnh Hi Tông lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Theo dòng ký ức lưu động giữa hai người, chân mày Cố Vũ Khanh cũng từ từ giãn ra, vẻ mặt trở nên hết sức ôn hòa. Cuối cùng, dòng trí nhớ rút đi như thủy triều. Cố Vũ Khanh mở mắt ra, nhìn về phía Mạnh Hi Tông với ánh mắt hoàn toàn thay đổi.

“Thật là một phương pháp ngu xuẩn!” Anh ta nghiêm túc nói: “Nhưng lại rất đáng tôn kính!”

Mạnh Hi Tông “hừ” lạnh một tiếng. “Còn đánh nữa không?”

Cố Vũ Khanh bỗng nhiên nở nụ cười. “Đánh đi! Lâu rồi tôi chưa gặp được kẻ nào đáng được coi là đối thủ như vậy. Đánh xong rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Năm Liên minh thứ 2391, hạm đội của Người hư thể Cố thị - nhóm người đã từng sống trên Trái đất - đã đến tinh hệ Vĩnh Hằng của Liên minh, tuyên bố định cư tại tinh hệ. Từ đó, Nhân loại, Người máy, Người hư thể, Trùng tộc và các chủng tộc nhỏ lẻ khác đều chính thức trở thành cư dân của Liên minh.

Năm người Mạnh Hi Tông, Cố Vũ Khanh, Hình Kỳ Lân, Du Mặc Niên, Đại Bích cùng ký tên vào “Hiến pháp Liên minh” mới được ban bố, nói rõ các chủng tộc đều được hưởng quyền lợi và nghĩa vụ ngang nhau.

Mạnh Hi Tông nắm trong tay quyền chỉ huy quân sự của bốn chủng tộc. Quân đội của Cố Vũ Khanh độc lập thường trực ở bên ngoài để dễ dàng quản thúc chủng tộc Người máy.

Vua Người máy Hình Diệu sau này rất ít khi lộ diện, hoàn toàn nhòa trong nhận thức của tất cả mọi người. Nhưng trong lịch sử Liên minh, anh ta được đánh giá khách quan là vị công thần có công thúc đẩy nền độc lập tự do của các chủng tộc.

90. Chương 91: Tất Cả Mọi Thứ Của Tôi (2)

Năm năm sau.

Bầu trời trong vắt như gương, đại dương như một tấm thảm nhung màu xanh nhạt, bãi cát trắng mịn tựa bột ngọc trai mềm mại trải dài.

Trên một bãi biển tư nhân chỉ có bóng dáng của hai người đàn ông cao lớn. Bọn họ ngồi xếp bằng đối diện nhau, tấm lưng thẳng tắp, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, hai mắt nhắm nghiền. Người bên ngoài nhìn vào thì chỉ thấy họ đang ngồi thế thôi nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, trên trán ai nấy đều rịn mồ hôi, tiết lộ sự thật không hề bình thản như vậy.

Bọn họ đang chiến đấu.

Người đàn ông mặc áo xanh ngồi bên phải tạo ra một không gian giả tưởng song song. Người đàn ông mặc áo đen ngồi bên trái lấy năng lượng tạo lực từ trường. Sóng năng lượng của hai người đấu một trận quyết liệt ở một không gian khác, còn không gian này sóng yên biển lặng như thường.

Dần dần, trên gương mặt lạnh lùng của người đàn ông áo đen hé lộ nụ cười, còn người đàn ông áo xanh thì chau mày lại, trong nháy mắt, trên trán đã đầm đìa mồ hôi, không biết anh ta lại làm gì mà khiến sắc mặt của người đàn ông áo đen hơi thay đổi. Hai bên giằng co quyết liệt.

Sau khi Tô Di dẫn theo cô con gái nhỏ trèo đến phía sau gò núi liền thấy cảnh tượng này. Ông chồng điển trai, cường tráng của cô cùng Cố Vũ Khanh khôi ngô, tuấn tú đang ngồi đối diện nhau. Nếu như không hiểu rõ tính cách của hai người thì từ bên ngoài nhìn vào nhất định sẽ cho rằng bọn họ có gian tình.

“Ba! Ba!” Mạnh Sa í ới gọi với chất giọng non nớt.

Hai người đàn ông đồng thời mở choàng mắt, sững sờ quay lại nhìn mẹ con Tô Di, tựa như vừa rồi bọn họ không phải đang ngồi không mà đang ngao du lên tận chín tầng mây. Tô Di không hề hoài nghi về lời giải thích “ngồi thiền có lợi cho việc điều dưỡng sức khỏe” này của Mạnh Hi Tông. Dù sao, Cố Vũ Khanh cũng là Người hư thể, có anh ta giúp đỡ, có lẽ cơ thể của chồng mình sẽ hồi phục tốt hơn. Chỉ có điều, hôm nay đành phải cắt ngang bọn họ rồi.

“Khách đã tới rồi, Kỳ Lân và Rebecca cũng đến!”

Câu nói này khiến vẻ mặt Cố Vũ Khanh khẽ biến đổi, anh ta tao nhã đứng lên, còn nghiêm túc sửa sang lại quần áo của mình một chút.

Căn biệt thự làm bằng gỗ nằm dưới một gốc cây đại thụ ở lưng chừng núi. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua tàng cây, chiếu xuống căn nhà lấp lánh càng tô điểm nét cổ xưa thêm phần yên tĩnh.

Vừa đi tới cánh cổng trên đường núi đã thấy vườn hoa bên ngoài căn biệt thự, có bốn người đang ngồi quanh một chiếc bàn, dáng vẻ vô cùng tập trung. Trên mặt bàn xếp một hàng dài mạt chược, Kỳ Lân thuận tay sờ sờ vào quân bài, trên gương mặt anh tuấn hiện rõ ý cười suông sã. “Tự mò!”

Những người khác chưa kịp lên tiếng, cô gái nhỏ xinh đẹp ngồi bên phải anh ta nhất thời mặt mày nhăn tít lại, nói: “Anh, anh vừa tự mò à? Bài của em tốt như vậy kia mà!”

Những người khác nhất thời cười rộ lên, Kỳ Lân vui vẻ, ôm chầm lấy người đẹp kia, hôn một cái thật sâu rồi nói: “Anh thắng chính là em thắng, tính toán gì chứ?”

Người đẹp như thể lần đầu bị anh ta hôn, gương mặt trắng mịn như ngọc thoáng cái đã ửng hồng. Kỳ Lân liền ngẩn ngơ.

Lúc này, Mộ Tây Đình thấy đám người Tô Di đã về, lập tức đứng dậy. Anh ta không thích đánh bài cho lắm, chẳng qua là chiếu bạc thiếu chân nên mới bị Kỳ Lân kéo vào. Lúc này, thật vất vả lắm mới thoát ra được, anh ta liền chạy thẳng đến gian phòng phía sau chơi súng với Mạnh Dao.

Kỳ Lân nhìn mấy người kia đã về, không để cho cô gái nhỏ xinh đẹp kia có cơ hội phản kháng liền ôm ngang hông cô ấy, đặt ngồi lên đùi mình, nói: “Kỹ năng đánh bài kém như vật thì đừng nên chiếm chỗ.”

Tô Di và Mạnh Hi Tông cùng ngồi xuống.

Rebecca vốn đang chuyên tâm đánh bài, đôi mắt màu xanh lam sáng trong, lông lánh tựa nước biển. Cố Vũ Khanh thần nhiên đi đến chỗ cô, khẽ khàng ngồi xuống sát bên cạnh. “Thua hay thắng?”

Rebecca ngẩng đầu nhìn anh ta, cười khỏ. “Kỳ Lân thắng cả ba người bọn em.”

Cố Vũ Khanh liếc nhìn đối thủ mạnh mẽ ngồi đối diện, dịu giọng nói: “Hai chúng ta kết hợp lại, nhất định sẽ thắng.”

Tô Di nhìn Cố Vũ Khanh giả bộ điềm đạm, chính trực trước mặt Rebecca, thầm bật cười thành tiếng. Cũng không biết vì lý do gì mà vị lãnh tụ của Người hư thể không già không chết này lại để ý đến Rebecca. Rebecca xinh đẹp như vậy, nhìn qua cũng đủ biết là một người phụ nữ cá tính thế nào, thiếu gì người theo đuổi cơ chứ! Nhưng Cố Vũ Khanh cũng là một kẻ lắm mưu nhiều kế, không biết anh ta dùng cách gì mà trong một thời gian ngắn đã có thể khiến Rebecca toàn tâm toàn ý chấp thuận ở bên cạnh mình.

Tiêu diệt sạch sẽ các chương ngại vật nhưng Rebecca vẫn một lòng theo đuổi nghề bác sĩ, đã học lên đến tiến sĩ rồi mà vẫn định tiếp tục học vào chuyên sâu, thế nên “tạm thời chưa có yêu đương”, khiến Cố Vũ Khanh nhờ Tô Di đứng sau dò hỏi tình hình xong không ngừng xoa bóp cổ tay, thở dài thườn thượt. Sau

đó, Tô Di mới biết, vì theo đuổi Rebecca, Mạnh Hi Tông, Mộ Tây Đình, thậm chí cả Hình Kỳ Lân cũng bị Cố Vũ Khanh tìm đến xin trợ giúp. Ví dụ như đuổi hết những đối thủ cạnh tranh đi chỗ khác hoặc sắp xếp người theo dõi mọi lúc mọi nơi... Cũng may, ít nhiều Rebecca cũng có tình cảm với anh ra. Nhưng cô thuộc mẫu người phụ nữ truyền thống, chính trực, lại là một bác sĩ tốt, ước mơ lớn nhất trong đời không gì hơn ngoài chữa bệnh cứu người, thế nên mối quan hệ giữa họ cứ mập mờ như có như không. Song, có vẻ như Cố Vũ Khanh lại rất thích cảm giác này.

Mãi cho đến lần đó, Tô Di nói đến chuyện này với Rebecca, cô ấy mới hơi thất thần, bật bạch: “Anh ấy là Người hư thể, không già không chết, sống hàng nghìn năm, cô nói tôi phải lấy rồi ở chung với anh ấy như thế nào đây?”

Lúc đó, Tô Di mới hiểu ra, Rebecca cũng đã thích Cố Vũ Khanh từ lâu rồi nhưng có vẻ như cô ấy suy nghĩ rất thấu đáo. Bản thân là phụ nữ, khi đối mặt với một người đàn ông có sức mạnh hơn người, mãi mãi anh tuần, mãi mãi bất tử, liệu phải sống với nhau thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Tô Di liền đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, phát hiện ra mình đúng là người may mắn nhất. Hình Kỳ Lân và Xoa Muội – người mà anh ta mới yêu chiều gần đây – là một cặp đôi giữa người máy và loài người; Cố Vũ Khanh và Rebecca lại là cặp đôi giữa Người hư thể và loài người. Trong lòng dấy lên chút thương cảm, Tô Di vừa chơi bài vừa trêu chọc: “Trên bàn mặt chược của chúng ta có một người máy, một Người hư thể và bốn con người, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có.”

Những người khác thấp giọng bật cười, Cố Vũ Khanh đang chuyên tâm xem bài, thờ ơ đáp một câu: “Tính sai rồi!”

Tô Di vô cùng kinh ngạc. Hình Kỳ Lân đang uống cốc nước Xoa Muội vừa đưa, liền sắc một tiếng rồi ho khù khụ. Đôi mắt đen như mực của Mạnh Hi Tông liếc qua, anh siết chặt những quân bài trên tay.

Lúc này, Cố Vũ Khanh mới ngẩng lên, vẻ mặt hết sức ôn hòa, nở nụ cười thần nhiên, nói: “Tôi là một nửa người máy thì vẫn được tính là một nửa con người mà.”

Ánh mắt của Mạnh Hi Tông và Cố Vũ Khanh âm thầm giao nhau giữa không trung. Sau đó anh ta dịu dàng nói với Tô Di: “Đến lượt em rồi!”

“Ồ...” Tô Di cúi đầu xem bài.

Bọn họ chơi đến tận lúc mặt trời khuất núi. Bởi vì Mạnh Hi Tông bị câu nói của Cố Vũ Khanh làm phân tâm, vì thế, kết quả cuối cùng là Cố Vũ Khanh thắng nhiều nhất, thứ hai mới đến Mạnh Hi Tông. Mọi người ăn cơm tối ở biệt thự rồi ngủ lại trong mấy căn phòng ở trên tầng, hẹn nhau sáng sớm mai đi ngắm mặt trời mọc trên biển. Hình Kỳ Lân và Xoa Muội ở cùng một phòng, Rebecca và Cố Vũ Khanh ở hai phòng liền nhau. Với tình hình trước mắt, Tô Di cảm thấy, Cố Vũ Khanh vẫn chưa thể ở chung phòng với Rebecca được, nhưng nửa đêm, hai người muốn tâm sự hay ngắm trăng gì đó thì vẫn rất thuận tiện.

Tô Di dỗ hai con đi ngủ, lúc tới phòng khách liền thấy Mạnh Hi Tông đang tựa vào sofa, châm điếu thuốc, lẳng lặng xem tivi. Trên màn hình là hình ảnh ngày con gái mới ra đời, khoảng ba năm trước đây, Tô Di còn nhớ rõ, lúc cô được đẩy vào phòng sinh, Mạnh Hi Tông vẫn luôn nắm chặt bàn tay cô, từ đầu đến cuối không hề buông ra. Có lẽ để bù đắp cho những tiếc nuối khi con trai sinh ra mà không có anh ở bên, lúc vợ sinh con gái, anh đã ở bên cô trong suốt cuộc hành trình vượt cạn, nhìn cô chịu đựng cơn đau tột cùng, nhìn cơ thể còn đỏ hồng, đầy máu của con gái lúc mới chào đời. Cũng chính anh tận tay bế con gái, đưa tới trước mặt cô.

Không, như vậy vẫn chưa đủ.

Mọi ký ức về những tháng ngày trưởng thành của hai đứa con đều được anh tận tay hoặc sắp xếp chuyên gia ghi hình lại. Mỗi khi đêm khuya thanh vắng, vị Nguyên soái đã từng rong ruổi trên khắp các hành tinh này liền gác lại mọi thứ, xem đi xem lại những hình ảnh của hai đứa con mình, vô cùng thân mật và tràn ngập tình yêu thương của một người cha.

Tô Di đi tới, ngồi vào lòng anh. Nếu ai có thể khiến anh phân tâm khỏi con mình thì chỉ có thể là Tô Di. Anh không chút do dự tắt tivi đi, luồn bàn tay vào trong chiếc áo ngủ của cô, nói: “Các con ngủ rồi à?”

“Vâng.”

Anh ôm ngang người cô, đi về phía phòng ngủ.

Sau vài tiếng quần quýt, bóng tối bao trùm bên ngoài cửa sổ càng lúc càng đặc quánh, Tô Di trách anh: “Sáng mai, nhất định em sẽ không dậy nổi, đưa mọi người đi ngắm mặt trời mọc thể nào đây?”

Anh còn chưa thỏa mãn, lưu luyến trên người cô. “Em cứ ngủ tiếp, để anh đưa mọi người đi.”

Tô Di suy nghĩ một lát rồi ngạc nhiên nói: “Sao em có cảm giác thân thể anh còn tốt hơn cả lúc trước khi bị thương nhỉ?” Thể lực này, quả thực... Có thể khẳng định, ở trên giường, không khéo cô còn oanh liệt hơn cả Xoa Muội và Hình Kỳ Lân.

Mạnh Hi Tông dừng động tác, cười nhẹ, nói: “...Không thích à?”

Mặt Tô Di nóng bừng, nghiêm giọng: “Không phải! Người ta nói, đàn ông lúc còn trẻ mà phóng túng quá, khi về già, cơ thể sẽ bị suy kiệt. Anh phải điều độ một chút!”

Mạnh Hi Tông nắm lấy hông cô, thân mật đảm bảo: “Phu nhân yên tâm, thỏa mãn một mình em không rút cạn sức lực của anh được đâu.”

Trên thực tế, không bao giờ có thể rút cạn được.

Hai giờ sáng, Tô Di mệt mỏi rã rời, ngủ thiếp đi. Mạnh Hi Tông mở choàng mắt, đứng dậy, bước xuống giường. Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dàng như nước, bao trùm cảnh vật, chiếu lên những phiến đá đen sẫm bên đường. Mạnh Hi Tông lẳng lặng đi dọc con đường đá đến điểm cuối cùng, trèo qua gò núi, liền thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của hai gã đàn ông cao lớn. Anh bước tới gần.

“Tiến triển đến đâu rồi?”

Trong bóng đêm, Hình Kỳ Lân mỉm cười, nói: “Thực nghiệm thành công rồi!”

Cổ Vũ Khanh ở bên cạnh nói với giọng nhàn nhạt: “Phải đảm bảo tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai sót nào, cô ấy chính là sinh mệnh của Mạnh Hi Tông.”

Hình Kỳ Lân nghiêm mặt: “Cơ thể hoàn toàn dựa trên sự nhân bản vô tính từ chị dâu, gắn vào đó tinh thể khoáng thạch năng lượng cao tốt nhất có thể tìm được. Kỹ thuật rút tinh thần nguyên bản của Người hư thể các anh còn tân tiến hơn chúng tôi. Đến lúc đó, chỉ cần niệm phong cất giữ tinh thần nguyên bản của chị ấy rồi viết vào cơ thể này, như thế, chị dâu chính là người máy hình người hoàn hảo nhất.”

Hai tiếng “người máy” không khỏi khiến Mạnh Hi Tông chau mày.

Hình Kỳ Lân chuyển đề tài: “Nhưng... anh muốn giữ kỷ ức của chị ấy, lại muốn để cho chị ấy không già, không chết. Chị ấy nhất định sẽ biết chân tướng của sự việc.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc, Cổ Vũ Khanh lại cười, nói: “Thì biết làm thế nào? Thực ra, cho dù cô ấy có biết sự thật đi chăng nữa, cậu có nghĩ cô ấy đành lòng rời bỏ Mạnh Hi Tông à?”

“Cách đây rất lâu, tôi đã từng hứa cho cô ấy một cuộc sống bình yên.” Mạnh Hi Tông nói: “Đợi đến lúc tôi và cô ấy cùng chết già, tôi sẽ để cho cô ấy biết mọi chuyện.”

Mạnh Hi Tông xoay người rời đi, chỉ còn lại Hình Kỳ Lân và Cổ Vũ Khanh.

Hình Kỳ Lân rít một hơi thuốc rồi nói: “Nhân tiện đây, tôi cũng muốn làm cho Xoa Muội một cơ thể.”

Cổ Vũ Khanh có chút bất ngờ nhìn anh ta. “Cậu có vẻ rất thích cô gái đó.”

Kỳ Lân gật đầu. “Cô ấy bị bắt ép theo tôi nhiều năm như vậy, nói không có tình cảm là nói dối. Đến lúc đó, tôi sẽ hỏi xem cô ấy có đồng ý hay không. Nhưng cô ấy vẫn luôn miệng kêu ghét người máy, chắc cũng không muốn đâu.” Kỳ Lân lại chuyển đề tài: “Anh có muốn làm không?”

Cổ Vũ Khanh trầm mặc giây lát rồi lắc đầu.

Mạnh Hi Tông trở lại căn biệt thự, đến trước cửa phòng của hai con, thấy chúng đang ngủ say sưa, anh liền bước vào, đột nhiên tụi nhỏ mở bừng mắt. Bên trong cơ thể của chúng có năng lượng của anh, có thể nói, hai đứa trẻ này là nửa người máy. Đợi khi chúng trưởng thành rồi, anh sẽ nói sự thật cho chúng biết, rồi cho chúng năng lượng tinh thể tốt hơn để cường hóa sức mạnh.

“Ngủ đi!” Giọng nói của Mạnh Hi Tông như có ma lực, hai đứa nhỏ nhắm mắt lại, yên tâm chìm vào giấc ngủ say.

Lúc này, Mạnh Hi Tông mới trở lại phòng ngủ. Ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, trên chiếc giường êm ái, người phụ nữ của anh đang quấn chặt chiếc chăn quanh người, nằm co ro như một con mèo nhỏ, khuôn mặt dịu dàng, trầm tĩnh. Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, làm anh chợt nhớ ra những chuyện từ rất lâu trước đây, khi anh còn tưởng rằng mình thực sự là Mạnh Hi Tông còn cô là Trung úy Không quân xảo quyệt, ngang ngược và chẳng sợ bất cứ thứ gì. Một ngày nào đó trong kỳ nghỉ, cô vội vã chạy từ căn cứ ngoại ô về thành phố, vui mình trong căn phòng nhỏ hai người cùng thuê, cuộn tròn như một con mèo, mặc dù tưởng ngủ chẳng lấy gì làm đẹp đẻ nhưng lúc đó, trong mắt Mạnh Hi Tông lại vô cùng đáng yêu, gọi cảm.

Đó chính là tất cả những gì anh muốn.

Rốt cuộc, anh đã tìm thấy rồi!

91. Chương 92: Tiền Truyện 1: Người Máy Tấn Công

Nếu quả thực có ngày tận thế, em sẽ lái máy bay chiến đấu, đưa anh đi đến cùng trời cuối đất.

Trong cuộc đời hai mươi lăm năm của Tô Di, có hai chuyện khiến cô đặc ý nhất. Một là trở thành Trung úy phi công của Không quân. Hai là cô có vùi hôn phu là Mạnh Hi Tông.

Ngày đó, khi Mạnh Hi Tông cầu hôn cô cũng chính là ngày cô quyết chiến trong cuộc diễn tập tấn công – phòng thủ – đối kháng ở quân khu B sư đoàn 75. Vì có chuyện vui nên tinh thần Tô Di vô cùng sáng khoái, một hơi “giết hết” ba chiếc máy bay địch đánh lên Bộ chỉ huy, dùng sức một người lại có thể thay đổi cục diện cả cuộc chiến, danh tiếng một lần nữa vang khắp chiến khu phương Bắc.

Sau khi buổi diễn tập kết thúc, Tô Di cùng các đồng nghiệp đang uống rượu ăn mừng, bỗng cảnh vệ của Sư trưởng đến mời cơ tới phòng chỉ huy. Sau bàn làm việc, Sư trưởng trước nay luôn nghiêm túc, bây giờ lại nở nụ cười hiếm hoi. “Tiểu Tô, hôm nay tôi làm mai cho cô.”

Tô Di tự mình rót đầy ly trà thứ hai, loại trà quý báu mà Sư trưởng giữ như vàng, còn chưa uống cạn đã phun đầy ra mặt sàn. Sư trưởng bực bội cau mày, cổ kim nén, vẫy vẫy tay, đẩy màn hình máy tính đến trước mặt cô.

Một người đàn ông mặc quân phục Lục quân, trên quân hàm có hai vạch ba sao. Nhìn anh ta còn rất trẻ, gương mặt hết sức tuấn lãng, kiên nghị, ánh mắt trầm tĩnh, vừa nhìn đã biết không phải là một nhân vật tầm thường. Nhưng càng cuốn hút người khác hơn cả chính là lời giới thiệu của Sư trưởng: “Con trai độc nhất của Thôi Tư lệnh, ba mươi lăm tuổi, là một Đoàn trưởng anh dũng, thiện chiến, mang quân hàm Thượng tá, là người trầm ổn, đáng tin cậy. Tiểu Tô, mặc dù mọi người đều nói cô là “trần sơn chi bảo[1]” của tôi, không nỡ tặng ai, nhưng câu ấy rất xứng với cô, cô nên nghiêm túc một chút!”

[1] Nghĩa đen: báu vật giữ núi. Nghĩa bóng: vật báu biểu trưng danh thế của một gia tộc.

Tô Di nhìn người đàn ông cao lớn trong ảnh, thở dài, nói: “Người này vai rộng, eo thon, mỏng...”

Sư trưởng quát một tiếng: “Nói bậy bạ gì thế...”

“Nhưng mà Sư trưởng à, tôi đã có bạn trai rồi!” Tô Di quay về chỗ ngồi, tiếp tục uống trà, không có bất cứ động tĩnh gì.

Sư trưởng quan sát sắc mặt cô, cũng nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Tôi nghe nói, người đó cũng là kỹ sư. Tiểu Tô, đừng chưa gì đã vội từ chối, cứ thử tiếp xúc một lần xem sao, biết đâu Thôi Đoàn trưởng lại hợp với cô. Thôi Tư lệnh là thủ trưởng của tôi, cô không thể làm xấu mặt tôi được.”

Tô Di lập tức đứng lên, vẻ mặt hết sức kiên định. “Đó là lẽ đương nhiên, Sư trưởng bảo gặp thì gặp thôi! Nhưng nếu sớm hơn mấy ngày thì tôi còn có thể đổi ý, không khéo là sáng nay tôi vừa mới đính hôn với bạn trai mất rồi. Tôi là quân nhân, cũng không thể hủy bỏ hôn ước với người ta được, đúng không?”

Sư trưởng đặt ly trà đánh “cạch” một cái xuống mặt bàn, quát: “Nói láo cái gì chứ? Buổi diễn tập vừa kết thúc lúc trưa, tôi còn chưa bỏ lệnh cấm gọi điện ra bên ngoài, cô dính hôn cái gì hả?”

Tô Di cố duy trì vẻ mặt bình tĩnh nhưng vẫn lộ ra vài phần đắc ý. Sư trưởng nhìn bộ dạng của cô, thấp giọng cảnh cáo: “Nhìn cô đắc ý, cái đuôi cũng muốn chỉ lên trời rồi kia! Định ý lại vào việc tôi trọng dụng cô mà dám nói dối phải không?”

Tô Di đứng phắt lên, nói với giọng cung kính nhưng vẻ mặt vẫn hết sức kiêu ngạo: “Sư trưởng, ngài thường nói “khác nghề như cách núi”. Ngài không thể kết luận ngông cuồng như thế được!”

Cô bước đến trước bàn làm việc, cúi người, viết một dãy số vào sổ ghi chép rồi đưa cho Sư trưởng bằng hai tay. “Ngài hãy nhập dòng mệnh lệnh này vào mạng lan trong hệ thống phòng ngự, ngài sẽ thấy là tôi không hề nói dối.” Nói xong, cô lại đứng nghiêm hành lễ rồi cười hì hì. “Sư trưởng, không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép ra về trước. Anh em trong sư đoàn vẫn đang chờ tôi về uống rượu ăn mừng.”

Nhìn viên phi công thân tín cười như hồ ly rời đi, Sư trưởng hùng hổ mở hệ thống phòng ngự ra, nhập dãy số mà cô bỏ lại vào.

“19870526... 19851105... Nhìn như ngày sinh nhật thế này... BJK75076... Đây không phải là quân hiệu của con nhóc đó sao?”

Sư trưởng nhìn màn hình biến ảo trong nháy mắt, trầm mặc hồi lâu, cảm thấy có chút khó tin. “Bạn trai của con nhóc này... là hacker à?”

Một lát sau, ông ta nhắc điện thoại lên, quát lớn: “Gọi ngay Tô Di đến đây cho tôi! Cái con nhỏ to gan lớn mật chết tiệt này!”

Chỉ thấy trên màn hình LCD mười bảy inch, những trình tự vận hành tất cả các văn bản sẵn có đều biến mất, dường như việc quân đội bỏ một khoản tiền lớn để mời chuyên gia thiết lập hệ thống phòng ngự vững như thành đồng chưa bao giờ xảy ra.

Trên màn hình chỉ có đúng một hình ảnh trời xanh mây trắng, yên tĩnh, vắng lặng, một bãi cỏ tràn ngập hoa hồng đỏ, từng đóa từng đóa kiêu diễm, tươi tốt, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Trong bụi hoa, loáng thoáng thấy một đôi trai gái đang ngồi ôm nhau. Người con trai mặc đồ tây, cô gái mặc đồ phi hành Không quân. Vài giây sau, có một dòng chữ Khải mạch lạc xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ.

“Tô Di,

Em muốn nhận được một lời cầu hôn lãng mạn nhất. Anh chỉ có thể nghĩ ra cách này thôi! Lấy anh đi, em không còn sự lựa chọn nào khác đâu!

Mạnh Hi Tông.”

Mặc dù bị Sư trưởng hung dữ mắng cho một trận té tát, còn phải đảm bảo sẽ không để bạn trai xâm nhập vào hệ thống phòng ngự nữa nhưng mấy ngày sau, Tô Di vẫn kiên quyết đến quấy rầy Sư trưởng, xin ông ta cho cô nghỉ phép ba ngày để về thành phố đón Valentine.

Đứng dưới khu nhà cho thuê, Tô Di mặc bộ quân phục màu xanh đậm, tư thế vô cùng hiên ngang, rất giống một tấm poster tuyên truyền cho Không quân, khiến những người hàng xóm không khỏi ghé mắt ngắm nhìn rồi mỉm cười. Trung úy Tô Di kéo vali hành lý, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh mỗi lần nghỉ phép, Mạnh Hi Tông đều giống như sói đói... Cô đỏ bừng mặt, bước vào thang máy trong tư thế quân nhân tiêu chuẩn.

Mở cửa nhà, rèm cửa sổ thấp thoáng, căn phòng giữa ban trưa thế mà lại mờ mờ tối. Cô đi vào phòng khách được trưng dụng thành phòng làm việc, không hề ngạc nhiên khi thấy Mạnh Hi Tông cao lớn đang cuộn mình nằm trên sofa, ngủ say sưa.

Anh lại làm việc cả đêm ư?

Mấy màn hình máy tính vẫn còn mờ sáng, hắt vào gương mặt điển trai, đường nét rõ ràng, hàng lông mày dài rậm và sống mũi cao, thẳng tắp. Cơ thể cường tráng và khuôn mặt tuần tú, khôi ngô của anh thật khiến người ta phải rung động. Cho dù đã nhìn ngắm vô số lần nhưng trái tim Tô Di vẫn đập thình thịch.

Nhớ năm đó, trong cả đám đàn ông ở trường quân sự, ngôi sao sáng chói Tô Di lại khẳng khái một mực thích mỗi mình anh chàng Mạnh Hi Tông tài hoa, lạnh lùng học khoa Công nghệ thông tin ở trường Đại học Khoa học kỹ thuật kế bên, khiến con cháu của các vị tư lệnh và tham mưu tức giận đến mức suýt nữa đã cày nát cả trường “hàng xóm” lên. Nhưng cô biết, sự lựa chọn của mình hoàn toàn đúng đắn. Sáu năm qua, anh đã là hacker hàng đầu, còn cô vẫn chỉ làm một nữ phi công quen. Nhập ngũ ba năm, ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều nhưng cô vẫn cố bám lấy anh, anh cũng giữ lấy cô.

Nếu như hỏi điều duy nhất cô nhìn nhận sai là gì, thì đó chính là bên trong vẻ ngoài lạnh lùng, trầm tĩnh của người đàn ông này hóa ra lại cất giấu một trái tim nóng bỏng... Vừa suy nghĩ như vậy, cô không kìm được, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh. Cô còn chưa kịp cúi xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn ấm áp thì trời đất đã quay cuồng, trong nháy mắt, tình thế hoàn toàn đảo ngược.

Người một giây trước còn đang say ngủ, lúc này, ánh mắt lại trở nên tỉnh táo lạ thường, nhanh chóng xoay người, đặt cô nằm dưới thân mình, dễ dàng tóm lấy hai cánh tay cô, khuôn mặt anh tuấn gần ngay trong gang tấc, đôi mắt thâm trầm như những ánh sao giăng khắp bầu trời: “Năm rồi, vẫn còn biết đường về nhà sao?”

Nghe giọng nói của Mạnh Hi Tông hơi có ý hờn dỗi, lòng Tô Di đau nhói nhưng vẫn cố chấp nói: “Theo em đã sáu năm rồi, vậy mà vẫn chưa giác ngộ được thể nào là “quân tẩu[2]” à?”

[2] Làm dâu quân nhân, chỉ những người phụ nữ lấy chồng phục vụ trong quân đội, nhưng ở đây Tô Di dùng để trêu chọc Mạnh Hi Tông.

Anh ngậm lấy đôi môi mọng đỏ, lạnh lẽo của cô, thâm thì: “Anh chỉ cần biết, nếu em không về, anh sẽ đến trụ sở của em để cướp vợ.”

Sau một hồi ôm hôn nồng nhiệt, bàn tay anh lại theo thói quen luồn vào trong chiếc áo quân phục của cô.

“Đừng!” Tô Di luống cuống: “Bộ đồ này, lúc này về doanh trại còn phải mặc đấy!”

“... Vậy càng tốt!” Hơi thở của anh càng lúc càng gấp gáp.

Anh không để tâm đến sự kháng cự của Tô Di, cúi xuống, bắt đầu cắn mở từng chiếc cúc áo trước ngực cô.

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, chính là cùng Mạnh Hi Tông làm chuyện đó...

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, là sau nửa năm để Mạnh Hi Tông đói khát, lại được cùng anh làm chuyện đó...

Thân là kỹ thuật viên tài giỏi nhất, trong công việc, Mạnh Hi Tông luôn có thái độ nghiêm túc, chăm chỉ, chuẩn mực...

Quần áo từ trong ra ngoài của Tô Di, tất thấy đều bị ném đầy trên mặt đất. Anh ôm cô vào lòng, để hai chân cô gác lên vai anh, tựa lưng vào bức tường màu vàng nhạt. Có lẽ vì đã xa cách nửa năm nên khi hợp lại làm một, cả hai người cùng hít sâu một hơi. Một tay anh vẫn nâng hông cô, một tay xoa nắn bộ ngực căng tròn, trắng mịn như tuyết. Tô Di biết, Mạnh Hi Tông rất thích tư thế này, anh thích dồn cô vào một góc, để cả người cô đều nằm trong tay anh. Giày vò nhau khoảng bảy, tám tiếng, cô mới được anh ôm đi ngủ. Dục vọng to lớn của anh vẫn nằm trong người cô, khiến cô đỏ khốc đỏ cười.

Có lẽ do thức trắng đêm làm việc, mới ngủ được vài tiếng lại phải dốc hết sức đón tiếp bà xã nên anh ngủ rất say. Tô Di bỏ bàn tay anh đang ôm hông cô ra, ai ngờ, cô vừa mới hơi nhúc nhích, anh đã lại chuyển động nhịp nhàng trong cơ thể cô như một phản xạ có điều kiện vậy, khiến hồn vía cô lên mây lần nữa. Ngẩng mặt lên, anh hơi mở mắt, nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

“Bà xã...” Anh cắn vành tai cô. “Tháng Mười một năm nay phải kết hôn đấy!”

“Được! Được! Được!” Cô bị anh cắn đến độ toàn thân tê dại. “Đính hôn rồi mà anh vẫn chưa yên tâm à?”

Lúc này, anh mới cảm thấy hài lòng, lần nữa ôm chặt lấy cô.

“Mọi người đều nói 2012 là năm tận thế, anh không hối hận khi kết hôn với em đấy chứ?”

“Cho dù là ngày toàn vũ trụ diệt vong, anh vẫn muốn lấy em.” Anh từ từ nhắm mắt lại, nói những lời ngọt ngào hiếm có.

Trong lòng cô mềm nhũn. “Ông xã!” Cô nhìn gương mặt đang ngủ say mà vẫn diễn trai có một không hai của anh, đặc ý nói đùa: “Anh yên tâm, nếu quả thực có ngày tận thế, em sẽ lái máy bay chiến đấu, đưa anh đi đến cùng trời cuối đất!”

Hai người lại giầy vò nhau thêm trận nữa, Mạnh Hi Tông đã thấm mệt, tinh thần Tô Di vẫn còn rất tốt, cô liền nắm lấy tay anh, thì thầm: “Ông xã, tương lai em giải ngũ, anh về hưu, hai chúng mình nên làm gì đây?”

“... Em muốn làm gì?” Giọng nói của Mạnh Hi Tông có chút uể oải.

Mắt Tô Di sáng lên. “Em muốn mở một tiệm bánh. Thơm thơm ngọt ngọt, thật hạnh phúc!”

Mạnh Hi Tông khẽ cười một tiếng, trở mình, đè chặt lấy cô.

Cô vùng vẫy trong lòng anh hồi lâu, Mạnh Hi Tông mơ màng chìm vào giấc ngủ, lúc đó mới chịu buông cô ra. Cô kéo rèm cửa sổ, bên ngoài, trời đã tối hẳn, bóng đêm bao trùm cảnh vật. Nhắc chiếc điện thoại di động đã chuyển qua chế độ im lặng lên, Tô Di phát hiện lúc này đã là hơn chín giờ tối, còn có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là số của sư đoàn gọi tới!

Cô lập tức luống cuống, để mặc thân thể trần trụi, cầm lấy điện thoại, chạy ào vào phòng bếp, nơi cách xa phòng ngủ nhất.

Là Tham mưu trưởng bắt máy, giọng nói lộ vẻ lo lắng khác thường: “Tô Di, lúc này là lúc nào rồi mà cô lại không nghe điện thế? Có nhiệm vụ khẩn cấp. Cô mau trở lại sư đoàn, nhanh nhất có thể!”

Cúp máy, cô nhắc chân bỏ chạy. Ai ngờ, đúng lúc này, trước mắt lại hiện lên một quang sáng chói lòa. Cô nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, ngay sau đó là một tiếng “loảng xoảng” vang lên, tập trung nhìn kĩ, liền thấy chiếc lò vi sóng đổ ập xuống mặt sàn. Trong lúc cấp bách, cô chỉ kịp ngược mắt nhìn xung quanh gian bếp tĩnh lặng như tờ. Tại sao nó lại rơi xuống được nhỉ? Lại còn rơi ở một khoảng cách xa như vậy, suýt chút nữa đã đập vào chân cô rồi.

Vì đang rất vội nên cô không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cứ thế chạy thẳng vào phòng ngủ. Mặc lại bộ quân phục chỉnh tề, Tô Di vỗ vỗ vào má Mạnh Hi Tông, thường ngày anh thính lắm, thế mà hôm nay lại ngủ say như chết. Anh không tỉnh dậy cũng tốt. Cô viết giấy để lại rồi xách hành lý bỏ chạy, trên đường đi còn thăm mắng Tham mưu trưởng và Đoàn trưởng. Ban này, Mạnh Hi Tông còn tuyên bố anh chỉ mới “lót dạ” một chút thôi, nếu như tỉnh lại, phát hiện bà xã đã chạy mất, nhất định sẽ nổi trận lôi đình! Không những thế, có khi trong lúc không kiểm chế được cơn nóng giận, anh sẽ hack luôn cả hệ thống phòng ngự quân sự không biết chừng!

Nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dấy lên cảm giác ngọt ngào. Người đàn ông cô yêu coi cô như báu vật duy nhất trên đời, bọn họ ở chốn đô thị phồn hoa mà yên tĩnh, toàn tâm toàn ý yêu thương nhau. Còn ai hạnh phúc hơn cô nữa đây?

Đêm đầu xuân, tiết trời vẫn rét buốt đến thấu xương, cô đứng trước cửa khu nhà trọ đợi taxi, trong lúc lơ đãng liền nhìn vào khoảng không sâu thẳm trước mặt, chỉ thấy đêm xuân tối mịt mờ, không một ánh sao, trăng tròn vành vạnh treo tít trên cao, giăng đầy nền trời thứ ánh sáng vô cùng lạnh lẽo. Cô híp mắt lại rồi hơi nghi ngờ mở ra. Tô Di tựa hồ nhìn thấy, trên mặt trăng có một chấm đen vô cùng bất mắt đang lặng lẽ trôi nổi bất động. Máy bay? Hay trực thăng? Ai mà giữa đêm Valentine lạnh lẽo, yên tĩnh nhường này lại dùng giữa tầng không như vậy?

Cô lại ngẩng đầu, nhìn cánh cửa sổ nhà mình mờ tối chẳng khác nào bóng đêm. Cô không sao giải thích được, vô duyên vô cớ lò vi sóng lại rơi đúng vào chân mình, rồi còn lệnh triệu tập khẩn cấp của sư đoàn nữa...

Những việc khác thường hoặc lớn, hoặc nhỏ đồng thời phát sinh, khiến cô bỗng nhiên thấy hết sức bất an. Loại cảm giác này giống như có một sự thay đổi nào đó không rõ ràng, đang yên lặng không một tiếng động phát sinh giữa đêm khuya thanh vắng, yên ả này. Mà cô dường như đã biết được một chút manh mối, nhưng lại hoàn toàn không biết phải đối mặt thế nào. Rốt cuộc, đó là thứ gì chứ?

92. Chương 93: Tiền Truyện 2: Trọn Đời Trọn Kiếp

Chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng! Bọn chúng muốn chiếm đóng thành phố này, trừ khi bước qua xác của chúng ta!

Bên trong hội nghị tác chiến, đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ phi công khoác lên mình bộ quân phục màu xanh đậm, ngồi chật kín cả gian phòng. Tô Di nhìn trái ngó phải một hồi rồi thì thào với người bên cạnh: “Sư trưởng bị “lên cơn” rồi phải không? Có nhiệm vụ gì mà phải huy động toàn bộ phi công ưu tú của cả nước vậy?”

Sư trưởng vừa mới bước vào, nghe thấy vậy liền nhú mày, quát khê: “Tô Di, im lặng!”

Máy chiếu liên tục phát một đoạn phim, Tham mưu tác chiến giải thích bằng chất giọng lạnh như băng. Trên màn hình là một vật thể hình tròn khổng lồ, màu trắng bạc, trôi lơ lửng giữa tầng mây, to lớn nhưng không hề mất đi vẻ tinh xảo. Bất mắt nhất chính là mười mấy khẩu pháo lắp bên ngoài thân của nó, cho thấy năng lực tác chiến vô cùng hoàn hảo. Một vật thể hùng mạnh mà tân tiến như vậy đủ để khiến cho bất cứ quân nhân nào cũng cảm thấy hứng thú. Nhưng nếu như có một ngày nào đó, nó bỗng nhiên xuất hiện, yên lặng trôi lơ lửng giữa bầu trời Bắc Kinh, lại không có bất cứ quốc gia nào lên tiếng xác nhận quyền sở hữu nó, tất cả đều vì nó mà căng thẳng bất an, vậy thì chẳng có gì thú vị nữa rồi.

“Sư trưởng, không phải là người ngoài hành tinh đấy chứ?” Tô Di nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Lần này, Sư trưởng lại không nổi giận vì lời nói nhảm nhí của cô, chỉ liếc cô bằng ánh mắt thâm sâu rồi kết luận: “Tóm lại, Tổng tham mưu muốn chúng ta chuẩn bị sẵn sàng. Một khi đối phương có ác ý, Không quân sẽ lập tức xuất phát, bảo vệ thủ đô.”

“Tuân lệnh!” Toàn bộ phi công đứng lên đồng thanh.

“Tô Di, lại đây!” Sau buổi họp kết thúc, Tô Di vừa mới bước ra khỏi phòng họp liền bị gọi giật lại.

Cô chậm rãi bước qua, chỉ thấy Sư trưởng phất tay cho đám cảnh vệ ra ngoài rồi chăm chú nhìn cô với ánh mắt hết sức nghiêm túc.

“Sư trưởng, ban nãy là do ngài nói được quyền tự do ngôn luận, tôi thấy bầu không khí căng thẳng quá nên mới giúp ngài xoa dịu...”

Sư trưởng khoát tay lạnh lùng nói: “Tô Di!”

“Có tôi!” Cô thu lại nụ cười, nghiêm túc đứng thẳng lưng.

“Nếu quả thực phải khai chiến...” Sư trưởng nói gần từng từ. “Bất kể đối phương là thứ gì, cô cũng phải bắn hạ chiếc máy bay địch đầu tiên cho tôi.”

“Tuân lệnh!” Tô Di nghiêm túc trả lời. “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Tô Di không hề nuốt lời.

Ba ngày sau, cô bắn rơi chiếc máy bay địch đầu tiên. Chỉ có điều, khi cô tháo mũ bảo hộ xuống, đứng trước đồng hồ nát này đã là sau những ngày tháng ung dung đó mấy ngày. Tâm trạng của cô chưa bao giờ lo lắng, bất an như bây giờ.

“Tốt lắm! Trung úy!” Một đám kỹ sư trèo lên cabin, cạy cửa khoang. Trong làn khói mù mịt, bọn họ kinh ngạc nhìn thấy, trên vị trí điều khiển, một người máy toàn thân làm bằng kim loại màu trắng bạc đang lẳng lặng nằm gục đầu ở đó. Đầu của hắn bị một mảnh đạn đâm trúng, thủng một lỗ lớn, những mạch điện nhằng nhịt phức tạp lộ hẳn ra bên ngoài. Mà thân thể kim loại này thoạt nhìn lại vô cùng tinh xảo, tựa như cũng từng có linh hồn và sinh mệnh.

Người máy!

Hóa ra, đối thủ của bọn họ chính là người máy ngoài hành tinh.

Hai ngày trước, kẻ đột nhiên tập kích trên bầu trời của Tổng bộ quân khu phương Bắc chính là người máy; kẻ đã bắn rơi hơn năm mươi chiếc máy bay chiến đấu của bọn họ, cũng chính là người máy...

Tô Di đã bay liên tục mấy tiếng đồng hồ, không nói một lời, lần nữa đội mũ bảo hộ lên, không để tâm đến lời ngăn cản của nhân viên sửa chữa hậu cần mặt đất, cứ thế leo lên máy bay chiến đấu của mình. Đúng lúc này, cô lại bị cảnh vệ của Sư trưởng gọi lại.

“Trung úy!” Người cảnh vệ trẻ tuổi giữ vẻ mặt trầm tĩnh, nói: “Sư trưởng gọi cô qua đó!”

Bên trong phòng chỉ huy rộng lớn, vắng vẻ, chỉ có một mình Sư trưởng đang yên lặng đứng trước đài chỉ huy, mới qua một đêm mà trông ông đã già đi vài tuổi. Tô Di không khỏi nhớ lại, mới hôm trước, ở đây còn tụ tập những viên phi công ưu tú nhất cả nước, ai nấy đều nghiêm túc và tràn đầy nhiệt huyết. Thế mà bây giờ đã hy sinh quá nửa, những người còn lại vẫn đang lái máy bay chiến đấu không ngừng nghỉ, nhằm ngăn cản đám người máy hùng mạnh không gì sánh được.

“Tiểu Tô, qua đây!” Sư trưởng cúi đầu nhìn cô, tựa như đang nhìn cô con gái của mình. “Nghe nói, cô đã bắn rơi một chiếc máy bay địch?”

Tô Di bình tĩnh trả lời: “Báo cáo Sư trưởng, tôi sẽ bắn rơi nhiều máy bay địch hơn nữa.”

“Được, tốt lắm!” Sư trưởng chăm chú nhìn cô, nói: “Vị hôn phu của cô là hacker giỏi nhất đúng không?”

“Vâng, anh ấy đứng đầu thế giới đấy ạ!” Cô chưa bao giờ khẳng định điều này như hôm nay.

Hai mắt Sư trưởng rực sáng khác thường, có chút luống cuống nắm lấy bả vai Tô Di. “Tìm cậu ta đến đây! Mau! Chuyên gia của chúng ta đã hết cách rồi, hệ thống chỉ huy tác chiến của chúng ta đã bị quân địch xâm nhập. Các chiến hữu của cô đến giờ hai mắt đã thâm quầng, còn đang quần nhau với quân địch ở trên trời kia kia, mau đưa cậu ta đến đây ngay! Tôi muốn cậu ta giúp tôi đánh lại những tên người máy kia!”

“Tuân lệnh!” Tô Di xoay người rời đi, vừa đi được vài bước liền dừng lại, quay đầu nhìn Sư trưởng.

“Sư trưởng!” Cô gần từng tiếng. “Chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng! Bọn chúng muốn chiếm đóng thành phố này, trừ phi bước qua xác chúng ta!”

Tô Di lái máy bay chiến đấu trở về. Mặc dù cả nước và thế giới đều đang gấp rút tiếp viện nhưng cũng không có bất cứ chiếc máy bay chiến đấu hay xe tăng nào đột kích thành công vòng vây của người máy. Một khi quân đội tan tác, toàn bộ thành phố sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Mạnh mẽ lái máy bay của một góc vuông rồi hạ cánh sát bên khoảng sân rộng của khu nhà trọ, Tô Di vừa nhảy xuống khỏi cabin liền thấy rất nhiều người đang lao đảo chạy ra khỏi cổng khu nhà.

“Đừng sợ, tôi là quân nhân, sẽ không làm hại mọi người đâu!” Cô hét lên với đám người đang lao về phía mình nhưng căn bản chẳng có ai thèm để ý đến cô.

Những người hàng xóm như thể bị ma đuổi, la hét rồi chớp mắt đã chạy biến đi. Cô đi ngược dòng người, sải bước chạy về phía cổng khu nhà. Vừa chạy được vài bước, cô đã giống như bị niệm chú, trong nháy mắt, toàn thân cứng đờ. Có phải do cô lái máy bay trong suốt một thời gian dài nên hoa mắt rồi không? Nếu không, tại sao ở đây, máy điều hòa, tủ lạnh, máy giặt và tất cả những thiết bị điện bình thường khác lại như có sinh mệnh, hoặc là đang lắc lư, hoặc là nhảy lên, từng bước di chuyển ra ngoài?

Cô đưa mắt nhìn ra xung quanh mới phát hiện trong toàn bộ tiểu khu không ngừng có những thiết bị điện tử khác rơi từ trên cửa sổ các nhà cao tầng xuống, chạm tới mặt đất, vỡ tan tành. Trước cửa sổ mỗi tầng lầu, bọn chúng đều tự di chuyển, mà ở cửa khu nhà trọ, có vài người đang nằm trên mặt đất, trên mặt, trên người bết bết máu, rõ ràng là đã bị tấn công.

Ai đã tấn công bọn họ?

Chính là người máy thức tỉnh này ư?

Từ ngữ khinh khỉnh này lại xuất hiện trong đầu cô. Cô chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt thật quái dị, chắc chắn có liên quan tới cuộc xâm lăng của người máy. Song, cô không hề do dự, rút súng ra, chạy đến

nơi thoát hiểm phía sau tòa nhà. Trong lòng cô hết sức rối rắm. Di động của Mạnh Hi Tông đã tắt, máy bàn cũng không liên lạc được. Lúc này, anh đang ở đâu?

Cửa nhà mở toang, cô cầm súng, căng thẳng nghiêng người lách vào, chỉ thấy trong phòng hết sức bừa bộn, ti vi, điều hòa, tủ lạnh ngoài phòng khách đều biến mất, như thể nhà cô mới bị cướp vậy. Cô hít sâu một hơi, chạy thẳng vào phòng ngủ. Cô thiếu chút nữa đã khóc thét lên.

Trên chiếc giường lớn, Mạnh Hi Tông với gương mặt tuần tú, an nhàn vẫn đang ngủ say sưa. Anh mặc đồ ngủ, vẫn giữ nguyên tư thế như hôm cô rời đi, như thể chưa hề nhúc nhích. Cảm giác bất an xông thẳng lên đầu, cô lao đảo nhào tới trước giường, run rẩy đưa tay đến gần mũi anh. Hơi thở ấm áp mà quen thuộc khiến cô vui mừng suýt khóc. Cô ôm anh vào lòng, chỉ cảm thấy vô cùng bình yên, cảm giác mà nhiều ngày qua cô không được cảm nhận.

Thật tốt quá, ông xã! Anh bị người máy tấn công nên mới hôn mê bất tỉnh phải không? Không phải vậy! Em đã nói rồi, có em ở đây, nếu như cả thành phố này đều rơi vào tay giặc, em sẽ lái máy bay chiến đấu, đưa anh đi đến cùng trời cuối đất!

Cô kéo Mạnh Hi Tông, kinh hồn bạt vía, lần nữa leo lên chiếc máy bay chiến đấu không có gì bất thường của mình. Có lẽ, nhờ hệ thống phòng ngự nên chiếc máy bay này không bị “thức tỉnh” như những máy móc khác. Tô Di lái máy bay xuyên qua tầng mây của thành phố, không quên tự dặn lòng rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đến trụ sở rồi, cô sẽ tìm quân y khám cho Mạnh Hi Tông, sau đó, bằng tài năng xuất chúng của anh, nhất định sẽ xâm nhập được vào hệ thống phi thuyền của người máy, đánh bại bọn chúng!

Cuối cùng, máy bay của Tô Di cũng đã bay đến vùng trời của khu căn cứ, nhưng cô lại không thể hoàn thành động tác hạ cánh cơ bản nhất. Lần đầu tiên, hai tay cô buông khỏi cần điều khiển, lơ lửng, bịt kín mắt mình.

“Sư trưởng! Sư trưởng!” Ở trên khoảng không cao cả kilômét, cô nhìn trụ sở phía dưới chìm trong biển lửa, khói đen dày đặc bầu trời, chỉ biết nghẹn ngào khóc.

Hết rồi!

Mất hết tất cả rồi!

Bộ chỉ huy đã bị san phẳng, tháp đèn hiệu ngã rạp, sân bay trở thành một biển lửa. Khói lửa dày đặc bầu trời như là minh chứng cho sự sụp đổ, thất thủ của căn cứ Không quân cuối cùng của quân khu phương Bắc. Cô bay thấp xuống, tầm mắt mờ dần, có rất nhiều xác máy bay bốc khói mù mịt, rất nhiều người nằm ngổn ngang trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Ông xã, căn cứ không còn nữa rồi.” Cô nhìn về phía trước, không hề quay đầu lại, nói với anh.

“Ông xã, có lẽ em không nên tới đón anh. Nơi này còn nguy hiểm hơn cả trong thành phố. Nhưng em đã đồng ý với Sư trưởng, đón anh đến đây tiêu diệt người máy.”

“Ông xã, anh biết không, em đã nói với Sư trưởng. chúng ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Bọn chúng muốn giành được thắng lợi, trừ phi bước qua xác của em trước.”

“Ông xã, bây giờ, em có thể là người cuối cùng, chiếc máy bay chiến đấu cuối cùng rồi...”

...

Máy bay tĩnh lặng dừng lại tại vị trí sư bộ ban nãy, nơi này đã trở thành một biển lửa, thậm chí còn không thấy bất kỳ thi thể nào. Tô Di trôi qua sau ghế lái, ôm Mạnh Hi Tông vẫn đang hôn mê bất tỉnh vào lòng. Cô nhìn ánh lửa tràn ngập bầu trời, lặng lẽ nói: “Sư trưởng, tôi đã dẫn hacker giỏi nhất thế giới đến đây rồi.”

“Sư trưởng!”

Máy bay chiến đấu màu xám đậm giống như một con chim ưng hùng dũng mà bị thương, cô độc trên mặt đất.

Cô độc chờ đợi kẻ thù, cô độc chờ cái chết.

Khi màn hình radar từ từ tràn ngập mục tiêu máy bay địch, hai tay Tô Di đang ôm chặt Mạnh Hi Tông dần buông lỏng. Cô quay đầu, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được, bầu trời dày đặc máy bay địch màu trắng bạc, gầm rú lao đến trong chớp mắt. Trên mặt đất, một đám người máy khổng lồ, cao bằng cả tòa nhà mười hai tầng, đang bước từng bước nặng nề, tiến về phía cô.

Đây chính là hình dáng thực sự của bọn chúng sao?

Tô Di dứt khoát nhảy vào ghế lái.

Ba giờ đồng hồ sau.

Bọn chúng muốn bắt sống cô. Có thể bởi vì cô là người cuối cùng còn sống sót, có lẽ là do cô vừa bắn rơi ba chiếc máy bay địch đã chọc giận bọn chúng nên chúng bao vây cô trong thung lũng bên cạnh khu căn cứ, cô đã rơi vào bước đường cùng. Nhưng cô sẽ không đầu hàng!

Cô đạp chân xuống động cơ tăng tốc, nhắm mắt vào rồi lại mở ra. Cô đã quyết định để máy bay tự sát. Trong hơi nóng của ánh lửa đủ khiến Tô Di tan thành mây khói, đột nhiên, cô nhớ tới rất nhiều chuyện.

Cô nhớ lại năm đó, khi đăng ký học trường quân đội, cha cô vui mừng khôn xiết, còn mẹ thì khóc lóc không đồng ý.

Cô nhớ lại ngày đầu tiên nhập ngũ, chỉ vì có thái độ kiêu ngạo mà cô bị Đại đội trưởng phạt chạy mười vòng, mất hết thể diện.

Nhớ lại lần đầu tiên tự lái máy bay chiến đấu, cô đã rất hăm hở, tràn đầy nhiệt huyết bay lượn giữa bầu trời xanh ngắt; lại nhớ đến những ngày qua, từng chiếc máy bay của đồng đội lần lượt rơi xuống trước mặt mình.

Cô còn nhớ đến Sư trưởng, Tham mưu trưởng, nhớ bọn họ đã từng nghiêm khắc mà yêu thương cô đến thế nào, nhớ tới lời Sư trưởng từng nói với những thủ trưởng khác: “Con nhỏ này trời sinh làm phi công, có cho tôi núi vàng núi bạc tôi cũng không đổi...”

Cuối cùng, cô nhớ đến một ngày cách đây đã lâu, cô đang cùng mấy người anh em đứng dưới bóng cây râm mát trước cổng trường, chợt thấy Mạnh Hi Tông đẹp trai, cao lớn, mặc áo sơ mi trắng, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, ánh mắt luôn nhìn thẳng về phía trước. Cô liền đặt chai coca xuống đất, đi tới, chặn anh lại.

Cô nói với anh: “Anh chính là Mạnh Hi Tông à? Ôi ôi ôi, đừng đi mà, làm quen được không...?”

Cô nghĩ lại khi đó, nụ cười của mình chắc hẳn phải rất lưu manh vô sỉ, cho nên, Mạnh Hi Tông trước nay vẫn luôn cao ngạo mới có thể dừng bước, chỉ nhìn cô mà không nói một lời. Từ đó, anh bị cô kéo vào cuộc đời mình, trọn đời trọn kiếp.

Trọn đời trọn kiếp, không xa không rời!

93. Chương 94: Tiền Truyện 3: Sau Khi Chia Xa

Kể từ ngày hôm nay, Mạnh Hi Tông là tên gọi vĩnh viễn của tôi. Bất cứ ai có ý đồ làm hại đến vợ tôi, tôi sẽ giết chết kẻ đó.

Tô Di không thể hoàn thành được hành động “đồng quy vu tận[1]” anh dũng vĩ đại của mình.

[1] Cùng chết.

Trước lúc đâm vào máy bay địch, cô đã bị hơn mười đường đạn vô tình phong tỏa. Phút chốc, ánh lửa như pháo hoa rực rỡ, nổ rộ giữa bầu trời u ám thê lương. Trong nháy mắt, chiếc máy bay chiến đấu của cô tựa như pháo hoa nổ tung, lập tức tan thành mây khói.

Hơn một trăm chiếc máy bay chiến đấu của Người máy lẳng lặng bàng quan. Chúng không hề chuyển động, cũng không hề có ý rời đi. Bọn chúng yên lặng, lễ phép, thậm chí còn giữ thái độ vô cùng cung kính đợi chờ.

Cuối cùng, một bóng người cao lớn, rần rở từ từ xuất hiện giữa vùng trời khói lửa, mịt mù. Anh ta ôm một người phụ nữ nhỏ nhắn, hiên ngang đứng giữa tầm mắt của đám người máy.

Toàn bộ máy bay quân địch cùng lúc đó lượn một góc chín mươi độ rồi đáp xuống. Cửa cabin lần lượt mở ra, đám người máy màu xám bạc uyển chuyển, nhanh nhẹn nhảy xuống. Bọn chúng đi tới trước mặt người đàn ông, xếp hàng ngay ngắn, khụy một gối, những chiếc đầu kim loại khiến người nhìn phải sợ hãi cúi xuống thật thấp.

Gã người máy đứng đầu, sau khi cung kính cúi chào hồi lâu mới nghiêm túc ngẩng đầu, thưa: “Nguyên soái, chúng tôi đã đến!”

Mạnh Hi Tông vừa bị tiếng nổ đinh tai nhức óc ban nãy khiến cho thức tỉnh. Trong mông lung, anh chỉ cảm nhận được ánh lửa sáng rực, mà vị hôn thê của anh đang ngồi trên ghế lái không biết sống chết ra sao. Không biết lúc đó, anh lấy đâu ra sức mạnh, dùng tốc độ nhanh nhất có thể ôm lấy cô, che chắn trong lòng. Sau đó một khắc, bọn họ đã hạ cánh xuống mặt đất.

Song...

Anh nhìn đám người máy đứng dàn hàng trước mặt mình với ánh mắt ngờ vực, không chút sợ hãi. “Các người là ai?” Lời vừa bật ra khỏi miệng khiến anh cảm thấy kinh hoàng.

Anh vừa thốt ra không phải là tiếng Trung, anh cũng không biết đó là loại ngôn ngữ nào, nhưng ban nãy, tên người máy kia cũng nói thứ ngôn ngữ này, mà anh nghiễm nhiên lại có thể nghe hiểu. Trong đôi mắt anh chợt lóe lên một vệt sáng màu đỏ đậm.

“Nguyên soái, tôi là sĩ quan phụ tá của ngài - Denis.” Tên người máy nói.

Ký ức như dòng nước lũ cuộn trào, cứ thế xâm nhập vào đại não của Mạnh Hi Tông.

Anh thấy hình ảnh Nguyên soái Người máy, dẫn dắt quân đội đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn cản nổi. Lần nào bọn họ cũng hủy diệt toàn bộ nền văn minh của các tinh cầu, cướp đoạt tất cả tài nguyên.

Anh thấy hình ảnh Nguyên soái cô độc viễn chinh trong vũ trụ bao la, mỉm cười khi phát hiện ra nền văn minh Trái đất, thật là một bữa tiệc lớn đang chờ được thưởng thức.

Anh thấy hình ảnh Nguyên soái giải phóng sóng điện từ vào không gian, dẫn đầu đại quân Người máy vượt qua mấy ngàn năm ánh sáng, càn quét tinh cầu này.

Anh cũng thấy, trong mười năm tẻ nhạt chờ đợi dài đằng đẳng, Nguyên soái quyết định giết chết một chàng trai trẻ tên là Mạnh Hi Tông, mô phỏng hoàn toàn thân thể và sự sống của anh ta, hôn mê sâu trong cơ thể của anh ta, chờ thuộc hạ đến.

Mà ngày hôm nay, chiến đội Amalek đến Trái đất, quá nhiều không để ai được yên, thậm chí tiêu diệt toàn bộ quân đội của vợ mình. Ký ức đã khôi phục, tâm tình của anh cũng lấy lại vẻ bình tĩnh và thần nhiên vốn có. Chỉ là...

“Ai cho phép các người tấn công cô ấy?”

“Cô ta là quân lính loài người, vì thế, bọn thuộc hạ được phép tấn công.” Denis vội vã đáp: “Nguyên soái, xin ngài hãy để cô ta xuống, cô ta đã chết rồi. Mặc dù năng lượng của ngài đã bảo vệ thân thể của cô ta không bị nổ tung, nhưng cô ta vẫn không thể chịu được từ trường của sóng xung kích.”

“Chết ư?” Mạnh Hi Tông cúi đầu, nhìn người phụ nữ trong lòng mình.

Cô đã chết?

Denis mở lòng bàn tay ra, đó là một tấm thẻ tên bằng kim loại màu bạc.

“Hình Diệu – Karla Man – Sadar Pucci chính là tên họ của ngài.” Denis cung kính nói: “Chiến thần là danh hiệu của ngài.”

“Đã từng là tên họ của ta!” Mạnh Hi Tông nhận lấy tấm thẻ tên, nhẹ nhàng xóa sạch dòng chữ khắc bên trên. Sau đó, anh dùng móng tay của con người, khẽ khắc lên từng nét, từng nét tiếng Trung rõ ràng, máu tươi thấm cả xuống tấm thẻ kim loại, rồi anh đeo nó lên cổ mình.

“Kể từ ngày hôm nay, Mạnh Hi Tông là tên gọi vĩnh viễn của ta.” Anh đặt Tô Di nằm trên mặt đất “Bất cứ ai có ý đồ làm hại vợ của ta, ta sẽ giết chết kẻ đó!”

Nghe thấy những lời này của anh, sĩ quan phụ tá và đội cảnh vệ trung thành lần nữa quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Nguyên soái, chúng tôi có tội!”

Mạnh Hi Tông chợt nở nụ cười.

Nụ cười của Chiến thần ngày xưa khiến hàng ngàn hàng vạn quân lính kính ngưỡng, đồng thời cũng khiến kẻ thù hùng mạnh cách mấy cũng phải run sợ. Nhưng hôm nay, anh lại nở nụ cười thoải mái như những người đàn ông nhân loại bình thường.

Anh đưa bàn tay phải ra, đột ngột móc sâu vào lồng ngực, cào xé da thịt của chính mình, để lộ những đoạn xương trắng ớn, năm ngón tay thon dài vô tình khuấy đảo bên trong. Bởi vì hoàn toàn mô phỏng con người nên cảm giác đau đớn cũng tấn công hệ thống thần kinh của anh. Gương mặt anh tuấn nhãn nhó, vặn vẹo nhưng động tác không hề ngừng lại. Khi máu tươi nhuộm đỏ cả bàn tay, rốt cuộc anh cũng lấy ra được một khối tinh thể màu lam lấp lánh.

“Điên cuồng” luôn luôn là tính từ khi người ta hình dung về Chiến thần. Tình yêu của anh dĩ nhiên cũng như thế!

“Nguyên soái, cô ta là loài người, không phải người máy.” Denis hét lên: “Năng lượng tinh thể làm sao có thể cứu được cô ta? Hơn nữa, ngài vừa mới thức tỉnh, năng lượng và sức chiến đấu vẫn chưa hồi phục.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát rồi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Denis: “Sĩ quan phụ tá, im miệng!”

Mạnh Hi Tông khẽ khàng phanh lồng ngực của Tô Di ra rồi nhét khối tinh thể vào.

“Ba anh từng nói...” Anh dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Con người là một hình thức khác của nền văn minh Người máy. Đại não của con người bọn em rất phức tạp, tư duy và thân thể là một phương thức tồn tại khác của Người máy. Đây là năng lượng tinh thể vũ trụ đẳng cấp cao nhất, có nó, nhất định em sẽ sống lại.”

Lúc này, toàn thân Tô Di đã lạnh cứng. Mạnh Hi Tông đánh cược quả thật không uống phí chút nào. Rốt cuộc, thân thể Tô Di cũng dần ấm lên. Anh ôm cô, khẽ mỉm cười hài lòng.

Bởi vì trong cơ thể của anh và cô đều có năng lượng vi nguyên nên anh gần như có thể cảm nhận được trường năng lượng tĩnh lặng đang lưu động trong trái tim của hai người. Anh biết, chỉ cần ít phút nữa thôi, tinh thể dung nhập trong cơ thể cô sẽ bị năng lượng của anh kích hoạt. Lúc đó, cô sẽ sống lại!

“Nguyên soái, có nên nhấn tọa độ chính xác của Trái đất cho đại quân hay không?” Denis đứng bên hỏi: “Đại quân đang trên đường đến đây!”

Mạnh Hi Tông trầm mặc giây lát rồi nhẹ nhàng đặt cô đang hôn mê sâu vào trong khoang thuyền.

“Sĩ quan phụ tá, cho ta một chiếc chiến hạm!” Anh thản nhiên nói: “Lần này là ai dẫn binh?”

“Em trai của ngài, Điện hạ Hình Thiên!”

Mạnh Hi Tông thay sang bộ quân phục màu bạc, sải bước lên chiến hạm, xoay người nói với Denis: “Sĩ quan phụ tá, dừng cuộc xâm lược ở địa cầu lại, lấy thiết bị điều trị của anh, xóa đi tất cả trí nhớ về cuộc tấn công vừa rồi trong đầu phụ nhân... cũng xóa hết những ký ức về tôi... Tôi sẽ đưa cô ấy về hành tinh mẹ.”

Anh biết rõ Sư trưởng và những chiến hữu quan trọng với cô thế nào. Nếu như cô tỉnh lại, biết người cô quan tâm nhất đã vì anh mà chết, e rằng cô sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh.

Bắt đầu lại từ đầu.

Cứ để cô nghĩ rằng Trái đất bị hủy diệt, và một vị anh hùng ngoài hành tinh nào đó đã cứu cô vào đúng ngày tận thế...

“Sĩ quan phụ tá, ta muốn anh lập lời thề!”

“Vâng!”

“Thề với danh dự của chiến đội Amalek, anh sẽ bảo vệ cho phụ nhân bằng tất cả năng lượng của mình, cho đến khi ta trở về, ta sẽ khiến cô ấy tỉnh lại.”

“Vâng, tôi thề với danh dự của chiến đội Amalek, sẽ bảo vệ cho phụ nhân bằng tất cả năng lượng của mình, cho đến khi ngài trở về mới để phụ nhân tỉnh lại.”

Tại nơi cách Trái đất mười năm ánh sáng.

Hàng trăm chiếc pháo đài vũ trụ chở hàng nghìn chiếc máy bay chiến đấu lẳng lặng bay giữa không gian tối đen như mực.

Mạnh Hi Tông ngồi trong khu Trung tâm chỉ huy tác chiến của hạm đội chủ lực. Anh hiểu, chỉ cần biết được tọa độ chính xác, đại quân sẽ đến Trái đất nhanh thôi. Cho nên, anh nhìn người thanh niên đang mang hình dáng con người đứng đối diện, nói chắc như đinh đóng cột: “Hình Thiên, hủy bỏ cuộc tấn công lần này đi!”

Hình Thiên vừa mới đổi cơ thể thanh niên của gã thanh niên nhân loại, làn da trắng trẻo được chế tạo bằng hợp chất mềm, đôi mắt xanh lam, mơ màng như làn sương mù phủ kín.

Đã gần đến Trái đất, nơi anh trai mình đang làm nhiệm vụ, tâm tình của Hình Thiên cũng kích động hẳn lên. Lại được biết, anh hai tự động đi đến chiến hạm chỉ huy trước, hẳn càng bất ngờ, vui sướng hơn. Anh hai là niềm kiêu ngạo của Vương tộc, cũng là thần tượng mà anh luôn cố gắng noi theo. Nhưng mà...

“Tại sao?” Hình Thiên nói: “Anh hai, dựa theo tin tình báo của anh, nguồn tài nguyên trên tinh cầu này vô cùng phong phú. Chúng ta vượt qua quãng đường dài bao nhiêu năm ánh sáng như vậy mới tới được đây!”

“Trên tinh cầu có vợ của anh.” Mạnh Hi Tông nói gần từng từ.

Sau một hồi trầm mặc rất lâu, Hình Thiên ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Anh hai, anh đang nói đùa phải không? Vợ ư? Người máy sao có thể có vợ được?”

Sắc mặt Mạnh Hi Tông thoáng u ám, anh đứng lên, nói: “Đây là mệnh lệnh, lập tức thi hành!” Sau đó anh xoay người, bước ra cửa khoang.

“Đã là mệnh lệnh của Nguyên soái, em nhất định phải thi hành rồi!” Giọng nói của Hình Thiên vang lên phía sau “Nhưng anh hai... Tại sao mệnh lệnh này lại hoang đường như vậy? Anh lại bắt đầu thích nền văn minh hạ đẳng của loài người từ khi nào? Anh là vị Nguyên soái hoàn mỹ! Tại sao trong đầu lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy chứ?”

“Hình Thiên!” Mạnh Hi Tông nhìn cậu em trai, bỗng nhiên nở nụ cười. “Em sai rồi! Tình yêu sẽ làm người máy càng trở nên hoàn mỹ hơn.”

“Không!” Hình Thiên hơi kích động, bước đến gần, nắm lấy bả vai Mạnh Hi Tông. “Sao anh có thể tin tưởng vào thứ tình yêu đó chứ? Đây chẳng qua chỉ là mô phỏng mà thôi. Anh mô phỏng thân thể của Mạnh Hi Tông, tính cách của anh, tình cảm của anh nữa. Thế nên, anh mới cho rằng mình đang yêu một con người! Tỉnh lại đi anh hai! Tình yêu của anh đối với vợ chỉ đơn giản là mô phỏng mà thôi! Anh là Chiến thần cơ mà! Anh biết mình bây giờ như thế nào không? Một gã đàn ông loài người điên cuồng vì yêu! Nhưng anh thực chất là người máy, anh hiểu không?”

“Câm miệng!” Trên mặt Mạnh Hi Tông hiện lên nét giận dữ, anh tát mạnh vào khuôn mặt tái nhợt của Hình Thiên, hung dữ nói: “Cho dù sự sống của Mạnh Hi Tông chỉ là mô phỏng nhưng anh đối với cô ấy... không phải là mô phỏng.”

Hình Thiên ôm mặt, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hi Tông với ánh mắt hoảng hốt. “Anh hai, anh lầm rồi!”

Mạnh Hi Tông lạnh lùng nhìn anh. “Cút ngay, anh phải đi cứu vợ của mình!”

“Anh hai, em xin lỗi! Em không thể dễ dàng tha thứ cho khuyết điểm của Chiến thần. Em tin tưởng cả Đế quốc Người máy, cũng không thể dễ dàng tha thứ cho khuyết điểm của Nguyên soái được.” Hình Thiên rút thanh kiếm laser bên hông ra, chém về phía Mạnh Hi Tông trong khi anh không kịp đề phòng, tinh thể

năng lượng của anh cũng chưa hoàn toàn hồi phục. “Anh đã bị bệnh rồi! Trình tự của anh đã hỗn loạn! Em không thể để một Nguyên soái mất trí nhớ như anh tồn tại được...”

Ba giờ sau.

Đại quân đại diện cho nền văn minh Người máy tối cao của vũ trụ, sau phút tạm dừng ngắn ngủi đã bỏ qua mục tiêu đã định, thay đổi phương hướng, xuất phát thẳng đến văn minh Nhân loại.

Trên quân phục màu bạc của Hình Thiên đã nhuộm đầy máu tươi, hắn cầm một chiếc khăn tay trắng, lau sạch máu trên hai cánh tay của mình. Sau đó, hắn gục trên đài chỉ huy, ngơ ngác nhìn không gian sâu thẳm, tối đen bên ngoài cửa sổ.

Tại địa cầu xa xôi, phi thuyền Người máy phá tan vòng vây của chiến hạm các quốc gia, bí mật lén vào khu vực sâu nhất Thái Bình Dương, bắt đầu kích hoạt hình thức ngủ đông phong tỏa năng lượng ở mức thấp nhất.

Sau khi người máy Denis cung kính cúi chào theo nghi thức quân đội về phía không gian xa xôi, liền trung thành bảo vệ bên cạnh khoang thuyền chở Tô Di đang hôn mê, bắt đầu quãng thời gian đợi chờ dài đằng đẳng. Lúc này, chính anh ta cũng không biết, sự chờ đợi của mình có thể kéo dài bao lâu, đến khi chiến đội Amalek ngủ say, tinh hệ biến dời, đại lục thay đổi.

Trong không xa xôi, tại phần đuôi chiến hạm chủ lực của Hình Thiên, có hai tên người máy đang khệ nệ khiêng một thân thể hình người chất chồng những thương tích.

“Hắn hôn mê rồi! Ngài Hình Thiên ra lệnh cho chúng ta phải phá hủy hắn, biết làm thế nào đây?”

“Ở đó có một cái hố đen, cứ trực tiếp ném hắn ra bên ngoài qua khoang giảm áp đi.”

“Được!”

94. Chương 95: Tiền Truyện 4: Kiếp Trước Kiếp Này

Khi đó, anh không biết, cô cũng không biết, bọn họ sẽ lại yêu nhau thêm một lần nữa. Giống như tình yêu và số phận của họ cách đây hằng trăm triệu năm về trước.

Khi Mạnh Hi Tông tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên boong tàu của một chiếc chiến hạm màu đen. Quần áo rách rưới, tứ chi tê liệt, bụng đói cồn cào, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Một vài quân nhân đi tới đi lui trên boong tàu, không ai liếc nhìn anh lấy một lần, như thể anh chỉ là một đồng rác rưởi không hơn không kém. Trong góc phòng, tựa hồ có người đang nói chuyện, nhưng ngôn ngữ của bọn họ anh nghe không hiểu. Anh trầm mặc giây lát rồi chật vật đứng lên. Bên cạnh có người nói gì đó. Anh ngẩng đầu nhìn về phía chàng trai trẻ kia, lắc đầu, ý nói mình không hiểu. Chàng trai có vẻ hết kiên nhẫn, đẩy anh một cái, ý nói hãy đi theo cậu ta.

Lần đầu tiên gặp Giản Mộ An, Mạnh Hi Tông không hề biết anh ta chính là thủ lĩnh đội quân Lính đánh thuê danh tiếng lòng lẫy. Khi đó, Giản Mộ An giống hệt một con hồ ly chân chính, tựa lưng vào chiếc sofa khổng lồ, trên người khoác bộ quân phục phẳng phiu, khuy cổ áo phanh ra, uống đến say khướt, nhìn anh cười nhạt.

“Cậu là dân bản địa à?” Giản Mộ An hỏi anh: “Tại sao chúng tôi chỉ phát hiện có một mình cậu ở đây vậy?”

“...”

“Vết thương trên người cậu từ đâu mà có? Có phải cậu thuộc đội Không quân Liên minh trên tinh hệ Vĩnh Hằng không?”

“...”

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt từ đầu đến cuối vẫn bình thản, không nói một lời, Giản Mộ An vỗ trán một cái rồi nói: “Cậu không hiểu tôi đang nói gì à? Đầu cậu là đầu heo chắc? Sao ngốc vậy?”

Mạnh Hi Tông vẫn thản nhiên như cũ.

Giản Mộ An hết cách, phẩy tay một cái, cho anh rời đi rồi nói với người bên cạnh: “Nhét đại cậu ta vào phân đội nào cũng được. Phái người theo dõi cậu ta.”

Sau đó, Mạnh Hi Tông nhanh chóng bộc lộ tài năng. Chưa đầy hai tháng, anh đã có thể cùng những người lính đánh thuê khác trò chuyện đơn giản bằng những câu hội thoại thông thường. Bản lĩnh không tệ, lá gan lại lớn, một tay gà mờ lại dám cùng những người lính già kỳ cựu làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất, anh còn xử lý công việc hết sức nhanh nhạy và tàn nhẫn, chẳng mấy chốc đã có chút tiếng tăm trong quân đội.

Khi Giản Mộ An lần nữa gọi Mạnh Hi Tông đến gặp, bên cạnh anh đã có khoảng mười tên thuộc hạ tình nguyện đi theo.

“Cậu thực sự không nhớ gì về quá khứ của mình sao?”

“Đúng vậy!”

“Cậu theo tôi đi! Thế nhưng phải nhớ kỹ, thứ tôi cảm hận nhất chính là sự phản bội.”

“Tốt! Tôi cũng giống như anh.”

Quãng thời gian gần mười năm trôi qua như nước chảy mây trôi, nhưng trên gương mặt Mạnh Hi Tông dường như không hề lưu lại dấu vết nghiệt ngã của thời gian. Chỉ khác là bây giờ, anh đã là Sĩ quan chỉ huy của đội quân Lính đánh thuê, còn Giản Mộ An vui vẻ phẩy tay, chuyên tâm nghiên cứu kỹ thuật chế tạo máy bay chiến đấu.

Đụng độ máy bay chuyên dụng của Thương Chủy thực sự là một tình huống ngoài ý muốn. Người này sắp đến thành phố Hy vọng để nhận chức vụ quan trọng, liền lên đưa người yêu bé nhỏ đi du lịch xa. Mạnh Hi Tông từ lâu đã mưu mô chiếm đoạt tài nguyên của Liên minh trên tinh hệ Vĩnh Hằng nên đã sớm xây dựng mạng lưới cơ sở ngầm tại tinh cầu này. Hôm nay, vị tân Cục trưởng cục An ninh tinh cầu lại đụng độ với Ngài sĩ quan chỉ huy Lính đánh thuê, còn giọng chính nhân quân tử, yêu cầu bọn họ phải nhường đường. Ngay sau đó, hắn đã bị đám người Mạnh Hi Tông trói lại, ném đến trạm không gian.

Thành phố Hy Vọng ư?

Nghe cũng không tệ!

Không chỉ bởi đó là thành phố có nền kinh tế phồn thịnh nhất Liên minh mà còn vì khi nhìn vào sơ đồ tinh hệ, dường như Mạnh Hi Tông đã bị một sức mạnh vô hình nào đó thu hút. Mười năm làm lính đánh thuê, anh cũng hơi nhàm chán rồi! Thế nên, Mạnh Hi Tông quyết định sẽ thay thế Thương Chủy đi nhận chức.

Mạnh Hi Tông ngồi trên xe chuyên dụng, lấy thân phận Thương Chủy đi dọc khắp các con phố sầm uất của thành Hi Vọng phồn vinh. Anh không hề hay biết, cũng chính ngày hôm đó, trên một ngọn núi hoang ngoài ngoại ô cách thành phố khoảng vài chục kilômét, có một người phụ nữ đang chìm đắm trong cơn hôn mê, được bảo vệ qua bao nhiêu năm, bỗng nhờ có năng lượng khổng lồ ẩn nấp trong cơ thể anh mà khối tinh thể thuộc về anh trong cơ thể cô mới thức tỉnh.

Rất nhanh sau đó, anh ở thành phố Hy Vọng như cá gặp nước. Anh vốn là người không bị trói buộc bởi đạo đức nên luôn tỏ ra thoải mái và thuần thực trong việc tạo ra thể cục đen ăn đen, trở thành kẻ thắng lớn trong công cuộc phân chia giai cấp giàu nghèo ở thành phố này.

Sau khi tỉnh lại, Tô Di sống ở khu dân cư bần cùng nhất xã hội. Ngôn ngữ bất đồng, không có thân phận, không có bất cứ năng lực gì, cô chỉ nhớ rõ mình là học viên quân đội vẫn chưa tốt nghiệp, đến lý luận quân sự cô còn chưa học hết, muốn làm công việc rửa bát, dọn bàn thông thường cũng chẳng ai thèm muốn. Cô không chỉ phải giả bộ câm mà còn phải giả bộ ngốc nghếch nữa. Sau ba ngày đói khát, phải đi nhặt nhạnh đồ thừa của người khác về ăn, cô gặp được một bà lão bán ve chai, bà ấy nhìn cô chằm chằm trong giây lát, thở dài rồi vẫy cô lại. Từ đó, cô ở cùng với bà lão trong một túp lều rách nát, xiêu vẹo. Cô học được làm thế nào để tìm được thứ đáng giá trong bãi rác, cũng học được cách làm thế nào để ăn ít nhất mà vẫn sống được qua ngày.

“Tô... Di...” Cô chật vật nói với bà lão. “Tên... của cháu...”

Nhưng bà lão chỉ gật đầu, yên lặng.

Rất nhanh sau đó, Tô Di cũng học được cách trao đổi đơn giản với những người xung quanh. Nhờ có khuôn mặt hiền lành, thật thà, cô tìm được công việc tại một nhà hàng nhỏ. Có được số tiền lương ít ỏi, cô liền mua cơm cho bà lão mỗi ngày, còn mua cho bà quần áo mới nữa. Nhưng một tháng sau, bà lão qua đời, để lại cho cô túp lều rách và sự cô độc. Vốn cho rằng chỉ cần cố gắng thêm vài năm nữa là cô có thể căn bản sống một cuộc sống ổn định tại tỉnh hệ xa lạ này. Nhưng ai ngờ lại bị mấy tên xã hội đen để mắt tới.

Kỳ thực, bọn chúng đã theo dõi cô từ lâu rồi. Con đường này thường xuyên xuất hiện những cô bé thanh tú, tố chất cũng khá hơn mấy em gái đứng đường nhiều. Không ép trở thành gái điếm thì cũng thật có lỗi với danh tiếng của dân xã hội đen. Tô Di hết trốn lại tránh nhưng vẫn không trốn thoát. Chủ nhà hàng không muốn vì cô mà đắc tội với đám vô lại, thậm chí, bà ta còn khuyên cô chủ động đầu hàng đi thì hơn.

“Vừa kiếm được nhiều tiền lại vừa nhàn hạ, sao lại không chịu làm chứ?”

Cô không thể làm việc đó được. Cho dù tiền một đêm bán thân còn nhiều gấp vạn lần một tháng làm ở đây thì cô cũng không muốn. Vì thế, cô bỏ trốn, trốn chui trốn lủi giống như một con chuột, chui rúc trong tất cả các xó xỉnh của thành phố Hy Vọng này. Không ngờ, tên cầm đầu của băng đảng xã hội đen cứ bám riết lấy cô không buông, nhất định phải chiếm được cô mới cam tâm.

Khi bị bọn xấu dồn đến chân tường, cô đã gặp được Mạnh Hi Tông. Đêm hôm đó, anh xuất hiện với thân hình cao lớn, khuôn mặt điển trai, khí chất trầm tĩnh, khoác trên mình bộ âu phục chỉnh tề, ngồi xe hơi sang trọng. Còn cô thì sao? Một cô gái gầy yếu, quần áo xộc xệch, đứng giữa vùng bùn lầy lội, dơ bẩn. Anh ở tít trên cao, cô ở tận cùng dưới đất.

Trí nhớ và năng lượng của anh đều đang bị sức mạnh của hổ đen áp chế, phong ấn. Ngay cả việc mình là người máy anh cũng không nhớ rõ, đương nhiên cũng chẳng thể nhận ra cô.

Cô cũng không nhớ ra anh.

Nhưng người con gái gầy gò này đứng giữa làn gió đêm lạnh lẽo mà vẫn hết sức xinh đẹp. Đối diện với cô, anh đã làm một hành động mà ngay cả mình cũng không ngờ tới. Anh cởi áo vest, đắp lên cơ thể bé nhỏ và yếu ớt của cô, nhưng trong mắt anh, trông cô lại quyến rũ vô cùng. Anh nghĩ, có lẽ vì thân thể cô quá mềm mại và xinh đẹp, tựa như một tác phẩm nghệ thuật vừa mắt anh cho nên anh thực sự không muốn vậy bần, không muốn thấy cô rét run trong gió lạnh. Sau đó thì sao? Giết cô?

Nhưng cô lại nắm chặt lấy ống quần của anh, nhỏ giọng khẩn cầu, bộ dạng đó khiến anh bất chấp muôn vàn lý do để giữ cô lại. Cứ như vậy đi!

Chẳng qua cũng chỉ là một con mèo nhỏ. Anh nghĩ, có lẽ như vậy cũng thú vị. Khi đó anh không biết, cô cũng không biết, bọn họ sẽ lại yêu nhau thêm một lần nữa. Giống như tình yêu và số phận của họ hàng trăm triệu năm về trước...

95. Chương 96: Ngoại Truyện 1: Trái Tim Ngọt Ngào

Xoa Muội nằm mơ thấy một giấc mộng rồi bời.

Trong giấc mộng đó, sau khi được phát tiền lương, cô đã hết sức phấn khởi chạy đến trung tâm mua sắm, mua một chiếc quần dài hàng hiệu, sau đó, vui vẻ trở về mô, đám đàn ông xung quanh rất nhanh đã bị một phen mờ mắt.

Cô còn mơ thấy quản đốc khu mỏ đi đến tổ công tác của cô lần nữa, nói với cô rằng, ông chủ khu mỏ đồng ý bỏ ra một số tiền khổng lồ để mua đêm đầu tiên của cô, khuyên cô nên tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không quay lại nữa... Thật chó má! Cô thẳng chân đá bay tên quản đốc và ông chủ khu mỏ ra ngoài.

Cuối cùng, cô lại nằm mơ thấy cơn ác mộng hằng đêm ấy. Mặc dù hai người đàn ông rất anh tuấn, cường tráng, mặc dù đó là lần đầu tiên cô được trải nghiệm cảm giác của dục vọng khoan khoái đến cực điểm... Nhưng đó cũng là một cơn ác mộng! Cô gìn giữ bản thân thật cẩn thận suốt hai mươi mốt năm trời, luôn

tâm nguyện một ngày nào đó sẽ trao cái nghìn vàng cho người đàn ông nguyện ý làm chồng mình. Thế mà, giờ cô lại bị dày xéo...

Cô tức giận mở choàng mắt!

Trong gian phòng trống lẻ, xa lạ, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc giường khổng lồ, tấm chăn đen tuyền đắp hờ trên người. Màu đen, vừa tượng trưng cho điềm xấu vừa chẳng có ý nghĩa tốt lành gì.

“Em mơ thấy gì vậy?” Giọng một người đàn ông đột nhiên vang lên. Nghe thấy giọng nói này, cô lại càng cảm thấy tức giận.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế sofa cạnh giường, sau lưng anh ta là khung cửa sổ được kéo rèm kín mít. Đó chẳng phải chính là tên đầu sỏ Hình Kỳ Lân sao?

Toàn thân anh ta cũng chìm vào trong bóng tối, chỉ thấp thoáng thấy thân hình cao lớn, vạm vỡ rất cuốn hút. Kẹp giữa hai ngón tay anh ta là điều thuốc lá cháy dở, tàn lửa đỏ lập lòe, trong không khí còn bảng lảng mùi khói thuốc hăng hắc.

“Cầm thú!” Mặc dù trên người vẫn còn cảm giác đau đớn nhưng khi nhìn thấy anh ta, Xoa Muội lập tức giận sôi máu, với lấy chiếc gối, ném về phía anh ta.

Đây là một vật chẳng có chút lực sát thương nào, với sức ném của cô, nó rơi ngay trước chân Hình Kỳ Lân, thậm chí còn không hề chạm được tới ống quần của anh ta. Hình Kỳ Lân khẽ cười, đang định nói gì đó, Xoa Muội đã nắm lấy chiếc đèn bàn ở đầu giường, đôi dép dưới mặt sàn, hộp... mẹ kiếp, thuốc ngừa thai... Tất cả những vật cô có thể nhìn thấy đều trở thành vũ khí để ném về phía anh ta.

Cánh tay dài của Hình Kỳ Lân vô cùng nhanh nhạy, như một thủ môn siêu việt, bắt được hết tất cả ám khí mang hình thù kỳ quái đó. Cuối cùng, không kìm được nữa, anh ta liền sải bước tới bên giường, túm chặt hai tay cô, nhấc lên. Cả người Xoa Muội bị nhấc khỏi mặt đất, toàn thân trần trụi. Hình Kỳ Lân vốn đang vô cùng tức giận, nhìn thấy cảnh xuân trước mặt, những lời trách mắng sắp bật ra khỏi miệng lại biến thành câu trêu ghẹo: “Em cố ý chọc giận tôi là hy vọng tôi cầm thú thêm chút nữa phải không?”

Xoa Muội đá vào bộ hạ của anh ta! Nhưng động tác của anh ta vốn mau lẹ khó lường, không biết từ lúc nào, cánh tay ở sau lưng đã vươn ra, túm chặt lấy chân cô. Thời khắc bàn tay anh ta chạm vào bàn chân cô, vẻ mặt anh ta hơi thay đổi. Nhiều năm sống trong an nhàn, sung sướng, bàn tay anh ta vô cùng mềm mại và láng mịn. Còn cô, mặc dù toàn thân mịn màng, trắng nõn, nhưng lòng bàn chân lại thô ráp, còn có nhiều vết chai, hoàn toàn không xứng với danh hiệu người đẹp.

“Yên tâm, bác sĩ nói em đang bị tổn thương, trong thời gian ngắn, tôi sẽ không đụng đến em.” Hình Kỳ Lân lại ném cô lên giường, cô nhanh chóng chui vào trong chăn.

“Tôi muốn về nhà!”

“Không được!”

“Tại sao?” Cơn giận dữ của Xoa Muội vừa dịu bớt lại đột nhiên bùng cháy.

Nghe thấy cô đặt câu hỏi như vậy, Hình Kỳ Lân hơi ngạc nhiên, nói: “Em là người phụ nữ của tôi, dĩ nhiên phải ở bên cạnh tôi rồi!”

“Người máy thì cần phụ nữ làm cái gì chứ?” Xoa Muội điên cuồng la hét.

“... Đêm trước, người máy chúng tôi không khiến em cảm thấy thỏa mãn à?”

“Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Kỳ Lân cười khê. “Đó chính là cảm giác thỏa mãn! Yên tâm, nhu cầu của tôi không cao lắm đâu. Tôi thật sự rất thích em, vừa xinh đẹp lại sạch sẽ. Hơn nữa, tôi cũng không thích ép buộc ai, đợi khi nào em muốn làm chuyện đó thì chúng ta sẽ tiếp tục.”

Xoa Muội hơi yên tâm, thế nhưng... Cô liếc nhìn anh ta. Không thích ép buộc ư? Đêm hôm đó, là ai đã trói mình đưa cho người đàn ông kia, giữa chừng còn chạy vào chơi trò H?

Như thể hiểu được ánh mắt khinh bỉ của cô, Kỳ Lân mỉm cười nói: “Ngày hôm đó là do tôi kim lòng không đúng.”

“Anh đã nói thì phải giữ lời.” Xoa Muội nghiêm túc nhìn thẳng vào anh ta.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên tôi.” Hình Kỳ Lân cũng thành thật gật đầu “Tôi đã nói là làm.”

Thật tốt quá! Xoa Muội thở phào nhẹ nhõm, sẽ không bao giờ có chuyện cô cam tâm tình nguyện làm chuyện đó với anh ta đâu!

“Tại sao lại có vết chai? Chẳng phải phụ nữ các em thích nhất là chăm sóc thân thể sao?” Hình Kỳ Lân nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân cô, ngón tay thon dài vuốt ve lên vết chai cứng dưới lòng bàn chân, tựa hồ thích thú vô cùng.

Chân của cô nằm trong lòng bàn tay anh ta thoát nhìn vô cùng nhỏ bé, trắng mịn, ửng hồng, chỉ có điều, vết chai đó thật sự rất bắt mắt.

“Vì phải lao động. Hằng ngày, tôi đều phải làm việc dưới hầm mỏ.” Dưới sự vuốt ve của anh ta, Xoa Muội cảm thấy hơi ngứa ngứa, đang định phản kháng thì chợt nghĩ đến lời anh ta nói ban nãy, sẽ không xâm phạm đến cô nên lại thôi.

Hình Kỳ Lân hơi ngẩn ra, lắc đầu, nói: “Thật là phí phạm của trời!”

“Có anh lười lao động nên mới nghĩ thế.” Xoa Muội đáp trả rất nhanh.

Hình Kỳ Lân cười ha hả, lại nói: “Em vẫn chưa trả lời, em mơ thấy gì vậy? Tại sao lại vừa cười vừa khóc.”

“Cười là do mơ thấy được phát tiền lương, còn khóc...” Xoa Muội cảm ghét, trừng mắt nhìn anh ta. “Còn không phải là bởi vì anh và tên cầm thú kia sao?”

“À...” Hình Kỳ Lân bỗng nhiên nói “Hôm qua, tôi cũng nằm mơ.”

“Người máy cũng biết nằm mơ sao?” Xoa Muội kinh ngạc nói: “Đầu óc các anh không phải toàn làm bằng kim loại à? Bằng mạch, chip...” Nghĩ tới việc mình bị hai tên người máy bắt ép, cô cũng hơi kinh hãi.

Hình Kỳ Lân như thể nhìn thấu tâm tư của cô, sắc mặt trầm hẩn xuống. “Đều không phải như em nghĩ đâu.” Anh ta lạnh lùng nói rồi đột nhiên xoay người, rời khỏi phòng.

Rất nhanh sau đó, Xoa Muội phát hiện, những ngày bị Hình Kỳ Lân chiếm đoạt, thực ra cũng rất dễ chịu...

Ăn toàn các món ăn quý hiếm, lạ mắt của Liên minh, mặc những bộ váy áo tinh xảo được thợ may giỏi nhất tinh cầu làm ra. Quần gia người máy của Kỳ Lân đưa cho cô một tấm thẻ với hạn mức vô hạn để thoải mái mua sắm. Hơn nữa, Hình Kỳ Lân còn rất giữ lời. Ngoại trừ thỉnh thoảng ôm cô nằm xem tivi, ăn cơm và ngủ, anh ta chưa hề đụng tới người cô. Rất có phong thái của bậc chính nhân quân tử.

Xoa Muội cũng rõ ràng, việc gì ra việc nấy. Hôm đó, cô chạy đến khu trung tâm thương mại, cà thẻ mua một đồng hồ lớn. Hình Kỳ Lân cũng không hạn chế sinh hoạt của cô, mà bản thân cô cũng biết mình cơ bản chẳng thể chạy thoát được nên liền mua một đồng hồ mang về mỏ.

Ai ngờ, đội bảo vệ người máy đi theo cô vừa xuất hiện, cả mỏ đã sôi trào. Xe chuyên dụng còn cách mỏ khoảng chừng mười kilômét, ông chủ đã nhanh chóng dẫn theo một đội xe nghênh đón từ xa. Vừa nhìn thấy Xoa Muội xinh đẹp, thần thái thoải mái, sáng khoái, ông chủ mỏ tai to mắt lớn không hề đề cập tới chuyện lúc trước muốn mua trình tiết của Xoa Muội mà luôn miệng cung kính gọi một câu “phu nhân”, hai câu “phu nhân”.

“Tôi không phải là phu nhân.” Xoa Muội cau mày, nhưng trời sinh cô tính tình hiền lành, vẫn bị một đám người nịnh bợ, xum xoe hùa theo, kéo tận về nhà.

Xoa Muội ở trong ký túc xá của thợ mỏ. Khi ông chủ ra sức cung kính đưa cô vào tận sân ký túc, bên trong đã chật cứng người đứng lố nhố. Những người hàng xóm không khinh khỉnh ra mặt thì cũng chẳng cười chúc mừng. Còn có những anh em ngày trước chơi thân với Xoa Muội, ai nấy đều mang bộ mặt u ám đứng vây quanh phía ngoài. Nhưng bên cạnh đó, cũng có nhiều người nhìn Xoa Muội với ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa kính sợ.

Sau khi phân phát hết đồng đồ vừa mua khi ban nãy, Xoa Muội đi vào trong nhà. Cha cô cũng là một thợ mỏ kỳ cựu, ông đang ngồi trên sofa, sắc mặt thâm trầm, không thèm liếc nhìn cô lấy một cái. Mẹ cô nước mắt đầm đìa, nắm chặt tay cô, khóc rưng rức. Hai người em trai lại nhào vào đồng quà cô mang về, không ngớt xuýt xoa khen ngợi.

“Quý xuống!” Cha cô quát lớn một tiếng, mọi người trong nhà ngoài ngõ đều kinh hồn bạt vía, trong nháy mắt, chẳng ai dám lên tiếng.

Xoa Muội lập tức quý xuống, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Nhìn thấy ông tức giận, đóng chặt cửa nhà, rút cây chổi dài phía sau cánh cửa ra, mấy tên cảnh vệ người máy đi theo Xoa Muội lẳng lặng nhấn nút truyền tin trên cổ tay. Lúc Hình Kỳ Lân chạy đến liền bắt gặp cảnh tượng cô đang quý trên mặt đất, một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi đang giơ cao cán chổi, liền tiếp quạt xuống mông và đùi cô.

Anh ta cảm thấy hơi khó tin. Con bé ương bướng này sao lại có thể ngoan ngoãn, cam chịu quý yên cho ông già kia đánh chứ? Cho dù người đó là cha ruột của cô đi chăng nữa, sao lại đánh vào mông chứ? Đó là nơi mềm mại nhất, êm ái nhất, còn là nơi anh ta thích vuốt ve nhất nữa chứ! Trong nháy mắt, trong Kỳ Lân xuất hiện cảm giác tức giận khi vật sở hữu của mình bị người khác tùy ý chà đạp.

“Các người đang làm gì vậy?” Anh ta sảng giọng hỏi. Mọi người trong nhà đều sững sờ đưa mắt nhìn người thanh niên đột nhiên đẩy cửa tiến vào.

“A... Cậu là...” Mẹ cô nhận ra anh ta. Dù sao, vị Tướng quân người máy trẻ tuổi, điển trai này cũng luôn là chủ đề tán gẫu của các bà mỗi khi rảnh rỗi.

Kỳ Lân vung tay lên, mấy tên người máy phía sau liền xông đến, một tay đỡ Xoa Muội đứng dậy, một tay giữ chặt lấy hai tay cha cô. Người máy ra tay không nhẹ chút nào, tay cha cô bị bẻ quặt ra sau, trong nháy mắt, cơn đau ập đến, ông khẽ rên rỉ thành tiếng.

“Buông ông ấy ra!” Xoa Muội bị Kỳ Lân kéo vào lòng thì nóng nẩy, chăm chú nhìn vẻ mặt vừa sợ hãi vừa giận dữ của cha mình.

“Ông ta đánh em.” Kỳ Lân thần nhiên nói: “Dám đánh phụ nữ của tôi!”

“Ông ấy là cha tôi.” Xoa Muội nổi giận, gầm lên “Mạng của tôi là do ông ấy cho. Anh dám động vào ông ấy ư?”

Kỳ Lân càng tức giận hơn.

“Bọn người máy các anh là đồ máu lạnh, căn bản không biết thế nào là chữ hiếu cả.”

Mặt Kỳ Lân biến sắc, giống như mấy ngày trước đây, anh ta vẫn vui giận thất thường, lập tức đánh mặt lại.

“Đúng, tôi không hiểu thế nào là chữ hiếu cả.” Kỳ Lân trầm giọng, sau đó hất tay, mấy tên người máy kia liền thả cha cô ra.

Suốt quãng đường ngồi xe trở về, Kỳ Lân vẫn trầm mặc.

Thấy vẻ mặt anh ta tối sầm lại, Xoa Muội can trọng: “Này, anh giận thật đấy à?”

Kỳ Lân thần nhiên liếc mắt nhìn cô “Tôi không rồi hơi như thế!”

Mặc dù tính tình Xoa Muội rất thẳng thắn nhưng cô không phải kẻ ngốc nghếch. Nghĩ đến việc sắc mặt của anh ta đột nhiên thay đổi, thêm chuyện ở trước mặt cô, anh ta chưa bao giờ để lộ dáng vẻ người máy của mình, cô bỗng nảy ra một suy nghĩ to gan.

“Có phải anh thích làm người hơn là làm người máy không?”

Giọng nói của cô trong vút, bùi tai, lẳng lặng lọt vào tai Hình Kỳ Lân lại chẳng khác nào một tiếng sấm rền. Anh ta chậm rãi quay đầu, nhìn cô chăm chăm.

Xoa Muội đánh bạo, tiếp tục nói: “Được rồi... Mặc dù người máy các anh chiếm đóng tinh cầu của loài người có phần quá đà, nhưng so với chiến tranh Trùng tộc năm đó, các anh thực chất vẫn đối xử với chúng tôi tốt hơn. Nói cho anh biết, trên mô có rất nhiều người tình nguyện chịu sự thống trị của các anh. Bởi vì bọn họ cảm thấy tất cả mọi người đều làm công ăn lương nên tỷ lệ chênh lệch giàu nghèo không còn rõ rệt như trước nữa.”

Kỳ Lân yên lặng nhìn cô.

Xoa Muội hơi kinh ngạc, không ngờ anh ta lại có thể ngồi yên nghe mình nói, cô suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói: “Tôi hiểu... nhất định là anh muốn thử nghiệm cảm giác nằm mơ và quan hệ máu mủ ruột già của loài người đúng không? Thực ra, mặc dù người máy các anh không nằm mơ, không có tình cảm, không có quan hệ máu mủ nhưng có khi như thế lại hay hơn đấy! Anh thấy tôi bình thường nằm mơ, có khi chỉ là những hoang tưởng, có khi lại là ác mộng, không nằm mơ vẫn tốt hơn... À, thật ra anh cũng đâu cần ngủ nhỉ? Vậy thì càng tốt, hai mươi tư giờ muốn làm gì thì làm... Tuy rằng ba mẹ rất thương tôi nhưng họ có vẻ thương hai đứa em trai của tôi hơn. Tôi yêu thương họ nhưng cũng thường xuyên gây hấn với họ. Người máy các anh không có cha mẹ, tuy thiếu thôn tình cảm thật nhưng đổi lại được tự do tự tại, đúng vậy không?”

Cô nói trắng gang không ngừng nghỉ, Kỳ Lân lúc đầu còn có hứng thú lắng nghe, về sau trên mặt dần xuất hiện nụ cười giễu cợt. Đợi cô nói xong, anh ta lại kéo cô ngồi lên đùi mình. “Em đang an ủi tôi đấy à?” Anh ta hơi khó tin. Một cô bé loài người ngang ngược bị mình cưỡng ép chiếm đoạt lại ngốc nghếch đi an ủi mình ư?

Đôi chân dài của hắn ẩm áp, dẻo dai, bàn tay to gắt gao ôm siết lấy hông cô, hơi thở nóng hổi phả lên cổ cô, vừa nhẹ nhàng vừa ngứa ngứa. Xoa Muội bỗng có cảm giác kỳ lạ, ấp úng nói ra những lời xuất phát từ đáy lòng mình: “... Thực ra, tôi cũng muốn lấy lòng anh, để anh thả tôi về sớm hơn một chút.”

Kỳ Lân bật cười, dùng ngón tay dài nâng cằm cô lên, gương mặt anh tuần nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy. “Mặc dù sự lấy lòng của em chẳng có chút thành ý nhưng tôi rất lấy làm hài lòng.” Kỳ Lân cúi đầu, cẩn thận vào môi cô. “Chỉ có điều, đêm nào tôi cũng đều nằm mơ, cứ đặt lưng xuống ngủ là mơ. Tôi biết rõ mùi vị của những cơn ác mộng hơn bất cứ kẻ nào. Tôi cũng từng có cha mẹ và em gái, chỉ có điều, bọn họ đã bị chính tôi giết chết. Cho nên, lời an ủi của em hoàn toàn không cần thiết.”

Giọng nói của anh ta giống như lời thì thầm của tình nhân lén lút bên tai Xoa Muội, nhưng Xoa Muội lại kinh hãi, hít sâu một hơi, run rẩy chỉ ngón tay vào anh ta. “Anh... anh... anh...”

Khóe miệng Kỳ Lân vẫn cong cong một nụ cười, nhưng giọng điệu lại mang theo hàm ý châm biếm. “Tiểu Xoa Xoa, bây giờ em còn muốn an ủi một tên ác ma như tôi nữa không?”

Người máy mô phỏng loài người cũng không phải chỉ đơn giản là thay đổi thể xác. Lý luận của viện Nghiên cứu cộng sinh cho rằng, trên cơ thể con người cũng có trường năng lượng, chỉ là năng lượng đó quá yếu so với người máy. Cho nên, người máy muốn mô phỏng con người thì phải tìm được thân thể có trường năng lượng phù hợp với mình.

Hình Kỳ Lân vẫn cảm thấy, Hình Diệu tìm được thân thể tốt như Mạnh Hi Tông quả là một điều cực kỳ may mắn. Còn mình, mô phỏng Carlo Chu, rốt cuộc lại chẳng hài hòa chút nào. Anh ta nói cho Xoa Muội nghe chuyện mình giết chết cha mẹ. Thực chất, chuyện đó cũng chẳng giết gán gì cho cam, bởi vì ngay từ khi còn nhỏ, Carlo Chu đã mắc phải một chứng bệnh quái lạ. Anh ta đã phải tiêu tốn một thời gian khá dài mới có thể quen dần với cá tính của Carlo Chu. Khoảng thời gian đó, anh ta không có ký ức, cũng không có ý thức. Carlo Chu trở nên mất kiểm soát, để lại cho anh ta một đống tàn cuộc.

Ví dụ như năm anh ta hai mươi tuổi, cha mẹ phát hiện ra sự bất thường của anh ta, quyết định đưa anh ta đến bác sĩ làm kiểm tra tổng thể, kết quả là anh ta mất kiểm soát trong một khoảng thời gian ngắn. Khi tỉnh lại, anh ta thấy mẹ mình đang nằm giữa vũng máu.

Lại ví dụ như chuyện cô em gái ruột say đắm ông anh trai của mình, bất kể anh ta có biến thái thể nào đi chăng nữa. Sau khi anh ta quyết định phải bảo vệ người thân duy nhất này thì cô em gái lại chúc cho anh ta say mèm, sau đó, nằm lên giường của anh ta. Cô em gái còn chưa hiểu rõ bệnh tình của anh ta cho nên mới vô tình biến thành một thi thể xinh đẹp.

Trong khoảng thời gian mất trí đó, rốt cuộc bản thân đã làm những gì, anh ta không còn nhớ rõ nữa. Chỉ là, sau khi người máy tấn công, cuối cùng anh ta cũng thức tỉnh, nhớ ra tất cả những chuyện mình đã làm. Nhưng đã quá trễ! Vô số máy định vị đã được anh ta bí mật cài đặt trên máy bay chiến đấu của Mạnh Hi Tông. Bọn họ muốn trốn cũng không được, đành cam chịu trở thành nô lệ của Người máy.

Sau khi thức tỉnh, anh ta không còn bị căn bệnh đau đầu hành hạ nữa, nhưng cảnh tượng mỗi lần phát bệnh lúc trước lại hiển hiện rõ ràng trước mắt. Trái tim đã từng là của Carlo Chu như đang đắm chìm trong chốn địa ngục đầy máu tươi tanh tưởi. Hằng đêm, anh ta luôn bị cơn ác mộng gặp lại những người thân đã chết của mình giày vò. Dần dần, sự kích động liên quan tới máu đỏ khó có thể đè nén được nữa, như thể có một người cầm búa liên tiếp nện thẳng vào đầu anh ta.

Thỏa mãn dục vọng nguyên thủy nhất mới có thể khiến anh ta giảm bớt sự đau đớn. Nhưng vẫn chưa đủ! Phải đến tận lúc người đàn bà nằm dưới thân mình hấp hối như một đóa hoa khô héo, cơn đau kia mới thuyên giảm. Vì thế, khi mua được bất kỳ thiếu nữ nghèo khổ nhưng trong sạch nào, anh ta cũng đều tự an ủi mình rằng: Số tiền mà anh ta chi trả còn có giá trị cao hơn bản thân các cô, không phải sao?

Bây giờ, anh ta khôi phục lại thân phận người máy, tất cả quãng thời gian đã mất không có cách nào hợp nhất được với trường năng lượng đặc biệt của cơ thể. Từ góc độ trình tự tự động của trạng thái mất khống chế hoặc trạng thái khủng hoảng mà nói, anh ta là kẻ vô tội. Nhưng hằng đêm, anh ta đều mơ thấy những người phụ nữ đã hứng chịu cái chết oan khuất kia.

Máu tươi đầm đìa.

Khiến cho linh hồn người máy của anh ta không sao thở nổi.

Anh ta không hề cảm thấy hối hận khi nói ra tất cả những bí mật trong lòng với Xoa Muội. Khi nhìn thấy vẻ mặt chần động của cô, trong lòng anh ta lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Có lẽ từ nay về sau, cô bé này sẽ biết sợ anh ta hơn chẳng?

Mấy ngày sau đó, quả nhiên Xoa Muội chỉ ngoan ngoãn ở trong phòng, cả ngày không thấy lộ mặt ra ngoài. Hình Kỳ Lân cũng bận tới mất. Mạnh Hi Tông lần nữa xuất hiện khiến anh ta phải ra một quyết định ảnh hưởng đến toàn cục nên tâm tình càng ngày càng trở nên nặng trĩu.

Ngày mai là lễ đăng cơ của Hình Diêu.

Mặc dù mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi đầu vào đó, nhưng đêm nay, Hình Kỳ Lân vẫn còn ở phòng khách, cầm điều khiển từ xa, chuyển kênh tivi liên tục. Yên lặng chưa được bao lâu, anh ta lại đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, tự hành hạ mình đến nửa đêm, khi quay đầu nhìn lại, Hình Kỳ Lân vẫn thấy phòng Xoa Muội còn sáng đèn. Một ý niệm chợt thoáng qua trong đầu, anh ta liền đứng dậy, đi đến trước cửa phòng cô.

Trên chiếc giường lớn màu đen, Xoa Muội mặc bộ đồ ngủ truyền thống, đang ngồi xếp bằng giữa giường. Những hình ảnh đa sắc màu trên màn hình máy tính hai mươi inch hắt ánh sáng lên gương mặt cô, sáng lấp lánh. Mái tóc đen óng mượt rủ xuống làn da trắng như tuyết. Cô mở to đôi mắt xinh đẹp, tập trung nhìn vào màn hình, thậm chí còn chẳng phát hiện ra anh ta đang bước tới gần. Ánh mắt Hình Kỳ Lân đảo qua, tất cả tin tức đều có chung một từ khóa then chốt.

“Carlo Chu, con trai độc nhất của tập đoàn Chu thị - một trong những tập đoàn tài chính thương mại hùng mạnh nhất Liên minh. Nhưng các giới đều cho rằng, ngoài kinh doanh, tập đoàn này còn sản xuất và buôn bán vũ khí nhằm kiếm lời...”

“Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Chu thị bị bắn chết tại biệt thự ở sườn núi, Chu phu nhân mất tích. Cảnh sát cho rằng vụ ám sát này rất có khả năng liên quan đến những bí ẩn của tập đoàn Chu thị... Carlo Chu gần hai mươi tuổi tiếp quản cơ nghiệp gia tộc...”

“Thiếu tướng Người máy tôn quý Hình Kỳ Lân, cũng chính là Carlo Chu ngày trước của tập đoàn Chu thị, hôm nay đi thị sát tình hình sản xuất của tỉnh cầu Hòa Bình...”

...

“Em điều tra tôi đấy à?” Anh ta nói với giọng thản nhiên.

Chỉ là tìm hiểu thông tin thông thường trên internet, căn bản không thể tính là điều tra được. Nhưng Xoa Muội lại bình tĩnh hơn những gì Hình Kỳ Lân tưởng tượng, Đôi mắt cô ánh lên tia sáng từ màn hình, như sao lấp lánh, lẳng lặng nhìn anh ta.

“Trước kia, anh không biết mình là người máy ư?”

“Ừ!” Anh ta đi tới bên giường, ngồi xuống. Anh ta phát hiện, khi ở chung với cô gái này, cảm giác nôn nóng của mình cũng giảm bớt được phần nào.

“Không phải anh cố ý giết chết cha mẹ mình, đúng không?” Cô bỗng mở lại tin tức đầu tiên.

Kỳ Lân trầm mặc.

Tin tức nói về cái chết của mẹ Kỳ Lân, phía dưới còn có tấm ảnh chụp hiện trường vụ án. Mọi người lơ nhố đứng vây quanh thi thể, nếu nhìn không kĩ thì sẽ không thể nào phát hiện ra được, ở một góc khung hình xuất hiện khuôn mặt nhìn nghiêng của một chàng trai trẻ. Đường nét trên nửa gương mặt rất rõ ràng, trong đôi mắt màu lam ngấn nước, nỗi bi thương tựa hồ muốn trào ra theo dòng nước mắt. Ngón tay của Xoa Muội chỉ vào khuôn mặt đó.

“Mặc dù ảnh chụp rất xấu nhưng người đó chắc chắn là anh.” Thấy vẻ mặt anh ta bỗng trở nên hoảng hốt, Xoa Muội liền yên lặng, tắt tin tức đó đi, nói: “Người máy, sự hiểu biết của anh về loài người quá ít ỏi. Người thực sự có dã tâm muốn giết chết cha mẹ mình sẽ không thể nào dùng giọng điệu khổ sở như sắp chết đó để nhắc đến việc này. Nhưng anh cũng đừng quá đau lòng, hy vọng lớn nhất của cha mẹ chính là con cái có cuộc sống tốt đẹp. Anh sống tốt, bọn họ ở trên trời cũng sẽ được vui vẻ.”

“Đầu óc em vẫn luôn thiếu dây thần kinh như vậy hả?” Kỳ Lân đột nhiên hỏi.

“Gì cơ?”

Kỳ Lân đè nén cảm giác ảm ứot trong đôi mắt, mỉm cười ôm chầm lấy cô, xoay người cô đối diện với mình.

“Nhưng tôi lại là kẻ thù của em, là người máy mà em ghét nhất. Chắc hẳn em luôn mong muốn tôi khổ sở, hy vọng tôi chết đi.” Kỳ Lân nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Vì sao em lại quan tâm đến tôi như vậy?”

“Tôi thấy anh mới là kẻ thiếu dây thần kinh thì có!” Xoa Muội khinh bỉ liếc mắt nhìn anh ta một cái. “Tôi hận anh không có nghĩa là tôi muốn hạ thấp bản thân mình xuống làm kẻ tiểu nhân! Hơn nữa, tôi đã nói với anh, bà đây là một người con vô cùng hiếu thảo. Bà đây không hy vọng anh tự cho rằng mình gạt bỏ tình cảm với cha mẹ là đúng! Như vậy, họ ở trên trời sẽ đau lòng thế nào! Chứ bà đây không thêm quan tâm đến anh!”

“Con gái không nên nói những lời thô tục như vậy!” Kỳ Lân khẽ nhíu mày.

“Tôi thêm vào, bà đây sẽ...”

Điều Kỳ Lân mong đợi chính là sự không nghe lời của cô, đôi môi lạnh như băng thuận thể đặt xuống, mạnh mẽ chặn đứng sự kháng nghị.

Rạng sáng ngày hôm sau.

Xoa Muội nằm dang tay dang chân trên giường theo hình chữ Đại, ngơ ngác đưa mắt nhìn trần nhà. Được rồi, cô thừa nhận cảm giác về nụ hôn đêm qua khác hẳn với nụ hôn bình thường của Hình Kỳ Lân. Tuy rằng những lúc bình thường, khi tâm trạng vui vẻ, anh ta cũng sẽ vuốt ve người cô một chút, ôm cô, hôn nhẹ rồi lại vuốt ve. Nhưng cũng chỉ lướt qua rồi dừng lại ngay, cô luôn xem như mình vừa bị chó cắn mà thôi!

Nhưng đêm qua, dường như anh ta rất khác. Bình thường, Kỳ Lân luôn cười hì hì khó lường, không giống như người máy mà giống một kẻ ăn chơi trác táng thì đúng hơn. Nhưng tối hôm qua, anh ta đè cô xuống giường, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu. Đó là nụ hôn như thế nào chứ? Ngây ngô như Xoa Muội mà lại có thể cảm nhận được nỗi buồn phiền, sự tuyệt vọng và khát khao của anh ta trong nụ hôn đó.

Một nụ hôn sao có thể truyền đạt nhiều cảm xúc đến vậy? Thực ra, Kỳ Lân vẫn chưa thật sự thỏa mãn nhưng đành phải buông cô ra, nhìn sâu vào đôi mắt cô hồi lâu rồi mới rời khỏi phòng. Cho đến tận khi đó, cô vẫn không hiểu, rốt cuộc Kỳ Lân đang suy nghĩ điều gì.

Cứ coi như không thể hiểu được thì cô cũng cảm thấy nhục nhã mà phát hiện ra rằng, mình lại có thể nghĩ đến cái tên đã hôn mình đến mức thở hổn hển, nhớ tới đôi mắt xanh trong veo như hồ nước dưới mái tóc ngắn màu đen của Kỳ Lân suốt cả đêm. Và... cả cơ thể không biết nghe lời này của cô nữa. Chỉ vì sự vuốt ve dịu dàng trong nụ hôn nồng nhiệt của anh ta mà không thể khống chế nổi phản ứng.

Giấc mộng cả đời này của cô chính là có được một người đàn ông chân thành, đáng tin cậy và yêu mình say đắm. Nhưng lúc này, cô lại cảm thấy, lúc đó, thực ra Kỳ Lân cũng rất đàn ông!

Xoa Muội bị nụ hôn này làm cho rối bời.

Cô thấy buồn bực, sao mình lại có cảm giác với một gã người máy, một tên cầm thú cơ chứ! Cô nghĩ, nhất định là bởi mình thương hại cái tên Carlo Chu bị xa lánh kia, cũng thương hại sự ngây thơ điên cuồng và nổi tuyệt vọng không thể nói thành lời của anh ta. Nhất định không phải vì Hình Kỳ Lân, cái tên tướng lĩnh Người máy dũng mãnh nhưng tăm tối đó...

Tại sao anh ta lại có tên là Kỳ Lân nhỉ? Nhắm đi nhắm lại cái tên này trong miệng, không hiểu sao Xoa Muội lại có cảm giác, anh ta sinh ra vốn đã rất cô đơn. Cô cảm thấy anh ta chẳng khác nào thần thú từ thời thượng cổ, hay một thiếu niên cô độc, vùi mình say ngủ giữa nhân gian. Đến khi tỉnh lại, cảnh còn người mất, lại muốn phản bội lại tất cả những gì mình đã từng yêu thương. Còn đáng thương hơn cả con người.

Xoa Muội thấp thỏm đợi Hình Kỳ Lân trở về. Cô cho rằng cần phải kiểm chứng xem rốt cuộc tình cảm của mình đối với anh ta là như thế nào. Chỉ cần gặp lại sẽ biết, cô vốn cảm hận anh ta kia mà!

Nhưng vài ngày liền sau đó, vẫn chưa thấy Kỳ Lân trở về.

Mấy ngày nay, cô xem ti vi, thấy Vua Người máy ban bố pháp lệnh mới. Pháp lệnh này tử tế đến ngoài sức tưởng tượng, thời đại hòa bình lần nữa được thiết lập.

Thế nhưng, Kỳ Lân đâu rồi?

Nhớ lại buổi truyền hình trực tiếp buổi lễ đăng quang của Vua Người máy, cô đã thấy bóng dáng của hai vị Tướng quân Người máy đứng trước năm nghìn quân lính kia. Cô chưa từng biết, hình dáng người máy của Kỳ Lân hóa ra lại như vậy. Đường nét kim loại cứng rắn, cũng vô cùng cương trực. Đôi mắt đỏ thẫm như máu, mà khuôn mặt của anh ta lại hờ hững như vậy, hờ hững như chưa từng có tình cảm, không biết cười, cũng không biết khóc. Đúng thế không?

Cô lặng lẽ suy nghĩ, đó chính là cảm nhận đầu tiên khi thức tỉnh của Kỳ Lân sao? Thì ra anh ta là người máy, thì ra anh ta không phải là người. Anh ta chết lặng, vô tình như một cỗ máy, tất thấy những gì xảy ra trước đó đều thuộc về Carlo Chu chứ không phải của Hình Kỳ Lân. Tại sao... cô lại có cảm giác anh ta càng lúc càng đáng thương như vậy?

Cô cảm thấy Kỳ Lân nói không sai, trong đầu mình đúng là thiếu dây thần kinh, tốt bụng quá mức rồi. Cho nên mới sinh lòng thương cảm đối với tên người máy độc ác này. Nhưng rốt cuộc bây giờ anh ta đang ở đâu? Bị giam giữ, trở thành tù binh chiến tranh rồi ư? Hay là đã chết sau khi tín hiệu đường truyền của ti vi bị gián đoạn?

Cảnh vệ người máy vẫn canh phòng tại căn biệt thự của Kỳ Lân như thường, nhưng mấy ngày nay, Xoa Muội mệt mỏi cũng chẳng muốn ra đến ngoài. Đêm đó, đang mơ màng và ngủ thiếp đi, chợt cảm nhận được một bàn tay lạnh giá đang vuốt ve khuôn mặt mình. Cô giật bắn người, mở choàng mắt. Là Kỳ Lân! Anh ta đang cúi đầu nhìn cô, dường như có điều suy nghĩ.

Sau đó, cô làm hành động mà cả hai người đều không ngờ tới. Cô to gan giơ tay lên, vuốt ve gương mặt anh ta. Thực ra, cô không muốn chạm vào anh ta, nhưng trông thấy diện mạo kim loại trên ti vi, giờ lại thấy anh ta mang dáng vẻ của loài người, cô còn đang mơ màng chưa tỉnh, bất giác muốn tìm hiểu xem khuôn mặt đó có phải là thật không. Đầu ngón tay mềm mại lướt qua gương mặt anh tuấn của Hình Kỳ Lân, như thể gió xuân khẽ khàng mơn trớn, khiến Kỳ Lân nở nụ cười nhàn nhạt, trông anh dịu dàng, tuấn lãng chẳng khác nào thiên thần thanh nhã.

“Tiểu Xoa Xoa...” Anh ta nhỏ giọng nói: “Tôi trợ giúp Vua Người máy, thúc đẩy hòa bình giữa Người máy và Nhân loại. Tôi nghĩ cha mẹ ở trên trời nhất định sẽ rất tự hào vì hành động của tôi ngày hôm nay.”

Xoa Muội cũng hơi sững sờ, cuối cùng, cô cũng đã hiểu rõ sự mạo hiểm và tranh đấu ẩn sau vẻ hời hợt của anh ra. Nhìn nụ cười rạng ngời như ánh mặt trời của Kỳ Lân, chút đau đớn và thù hận trong lòng cô cũng tan thành mây khói.

“Được rồi...” Cô hạ giọng nói: “Anh xin lỗi tôi đi, rồi đưa tôi về nhà... Đúng rồi, còn cả số tiền anh nợ tôi nữa... Tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Đôi mắt sáng rực của Kỳ Lân nhìn cô chăm chăm. “Tôi xin lỗi... xin lỗi em. Lúc đó, tình thế khẩn cấp, để cứu vợ của Mạnh Hi Tông, tôi phải tìm một người phụ nữ thế chỗ, thỏa mãn Ngài sĩ quan chỉ huy Hình Nghị. Mà em lại quá đẹp, không có ai thích hợp hơn em cả.”

Xoa Muội khẽ thở dài. “... Thật ra, cho dù anh không làm thế thì có lẽ vài ngày sau đó, tôi cũng không thoát khỏi bàn tay của ông chủ khu mỏ, nếu không thì gia đình tôi sẽ phải tiếp tục sống như thế nào đây?” Nghĩ đến đây, lòng thù hận đối với Kỳ Lân lại nhạt thêm vài phần.

“Ông chủ khu mỏ ư?” Kỳ Lân bật cười một tiếng không rõ cảm xúc. Xoa Muội không nhận ra sự lạnh lùng trong tiếng cười của anh ta, do dự chờ anh ra mở miệng thả tự do cho mình.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Ngày mai, tôi sẽ đưa em về.” Kỳ Lân lẳng lặng nói: “Chúng ta nên được giải thoát.”

“... Cảm ơn anh.” Xoa Muội cảm thấy lời nói của mình không chút trọng lượng.

“Ừm!” Kỳ Lân đột nhiên há miệng, thoáng cái đã cắn lấy ngón giữa của cô, như thể có luồng điện, cơn tê dại và đau nhói truyền đến, chạy thẳng vào tim cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô phát hiện giọng nói của mình hơi khàn khàn.

“Em sờ soạng tôi lâu như vậy...” Anh ngậm lấy ngón tay mà mình vẫn luôn lưu luyến. “Người máy cũng có quyền lợi bình đẳng như loài người, sao có thể để em sờ miến phí như vậy được? đền bù cho tôi một chút đi!”

Xoa Muội cũng không biết, “đền bù một chút” mà Hình Kỳ Lân nói lại biến thành một nụ hôn nồng cháy. Thậm chí, nó còn khiến cô đỏ mặt tía tai, tâm hồn bay lạc tận tầng mây. Sau đó, như thế nào lại cùng nhau ngã lên giường? Anh đồ ngon đồ ngọt cô, nói hôn thêm mấy lần nữa rồi sẽ thôi, sao đến giờ vẫn hôn như vậy, mãi chẳng chịu buông ra?

Một lúc sau, khi anh đã hoàn toàn tiến sâu hơn, về phía muộn phút chốc in đậm nơi đáy mắt.

“Sao lúc đó, tôi lại dâng em cho Hình Nghị nhỉ?” Anh nhẹ nhàng hôn lên dòng nước mắt vì sung sướng lẫn thống khổ của cô. “Tiểu Xoa Xoa, tất cả đều là lỗi của tôi... Tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi...”

Dường như muốn chứng minh quyền sở hữu từ này về sau của mình, hành động của anh càng trở nên mãnh liệt và dai dẳng hơn, khiến Xoa Muội khoan khoái tới mức chết đi sống lại. Nhưng đến cuối cùng, khi anh ôm cô chìm vào giấc ngủ, cô nằm trong lòng anh, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn ngắm gương mặt thỏa mãn say ngủ của anh, lại có vẻ hơi buồn phiền.

Kỳ Lân! Hình Kỳ Lân! Cô thầm đọc cái tên này hết lần này đến lần khác. Anh của đêm nay không phải là vị Tướng quân Người máy cao cao tại thượng, cũng không phải là vị anh hùng thống khổ khi phải lựa chọn vì nên hòa bình của các chủng tộc. Anh chỉ là một cậu bé to xác, có chút xấu xa khi lừa cô lên giường, chờ mong sự phản ứng kịch liệt của cô, còn mãnh liệt muốn chiếm cô làm của riêng.

Nhưng theo như nguyên lý mô phỏng anh từng nhắc đến, mọi hành động đêm nay của anh đều liên quan đến Carlo Chu, không dính dáng gì tới Kỳ Lân cả. Thân thể anh là mô phỏng, tâm trạng mô phỏng, cảm giác cao trào cũng chỉ là sự mô phỏng. Đằng sau thân hình trẻ trung, cường tráng, cùng tình cảm mãnh liệt ấy chỉ là một người máy kim loại lạnh như băng, chết lặng, không bao giờ già, không khi nào chết. Không có ai yêu anh thật lòng, mà có lẽ, anh cũng chẳng thật lòng yêu ai. Anh cứ tự coi mình là người sống, nhưng mãi mãi không thể trở thành một con người thực thụ.

Như vậy... Nếu như cô yêu anh, nếu như cô bỏ qua tất cả những hiềm khích lúc trước để yêu anh, liệu anh có cảm thấy hạnh phúc không? Không phải là niềm hạnh phúc mô phỏng, cũng không phải là niềm hạnh

phúc của Carlo Chu, mà là cảm giác hạnh phúc của người máy kim loại lạnh giá kia, hạnh phúc của Hình Kỳ Lân.

Kỳ Lân, anh sẽ hạnh phúc chứ?

Mai là ngày Thanh niên Ngũ tứ, cũng là ngày sinh nhật của Xoa Muội. Kỳ Lân sẽ đưa Xoa Muội ra ngoài ăn mừng. Xoa Muội, giờ đã có Kỳ Lân yêu cô rồi, hãy quên Hình Nghị đi!

96. Chương 97: Ngoại Truyện 2: Cơ Thể Băng Tuyết

Bóng đêm mát lạnh, tĩnh mịch, anh chỉ nghe thấy tiếng máu tươi của mình chảy từng giọt tí tách xuống mặt đất. Còn có tiếng côn trùng thi nhau trườn bò khắp nơi trên cơ thể anh. Chỉ có cảm giác đau đớn muốn chết. Nhưng anh không còn sức để giãy giụa hay cất tiếng kêu cầu cứu nữa. Ý thức của anh dần trở nên mơ hồ rồi chìm vào bóng tối vô biên vô tận.

“Anh ta chết rồi ư?”

“Bệ hạ, hắn vẫn còn cứu được.”

“Bằng bất cứ giá nào, ta muốn anh ta phải sống!”

Trong mộng lung, anh nghe thấy có tiếng người nói chuyện trên đỉnh đầu mình, nhất là giọng người phụ nữ kia, lạnh lùng, trầm thấp. Anh chưa từng nghe thấy cô gái nào có giọng nói như vậy, như thể mang theo một loại sức mạnh kỳ lạ, khiến người ta an lòng.

Anh lại mơ hồ nghe thấy vài tiếng lầm rầm chuyện trò nữa, nhưng đại não không còn đủ tỉnh táo để phản ứng kịp với hàm nghĩa những câu nói đó. Trong mộng lung, anh cảm nhận được một bàn tay hết sức dịu dàng nắm lấy tay mình, giống như một tia ấm áp cuối cùng trong cảnh ngộ trái ngang, bất giác, anh gắng hết sức lực toàn thân, nắm chặt lấy bàn tay đó rồi chìm vào cơn mê man.

Khi Lăng Tranh tỉnh lại đã là lúc nửa đêm.

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm mịt mù, tĩnh lặng, trong gian phòng, ánh đèn leo lét dịu êm. Anh thấy mình nằm trong căn phòng xa lạ, bên cạnh còn có một cô gái đang nằm ghé trên đầu giường. Anh hoảng hốt trong chốc lát. Anh không còn nhớ gì về đoạn đời thoại nghe được trước khi hôn mê nữa, nhưng vẫn còn nhớ mang máng bàn tay dịu dàng đó, giọng nói êm dịu trầm thấp đó liên tục vang lên bên tai mình: “Cố chịu đựng một chút! Anh không thể chết được!”

Là cô ấy sao?

Mái tóc dài đen nhánh, óng ả, mềm mượt như tơ, xoa xuống tấm chăn, vài sợi còn vương trên cánh tay rắn chắc của anh. Dưới mái tóc dài, chiếc cổ thon nhẹ nhàng kề sát đầu ngón tay anh, còn gương mặt cô gối trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhẹ. Đúng là một cô gái sắc nước hương trời.

Lăng Tranh thoát khỏi đại nạn, tâm trạng hết sức vui vẻ. Anh nhẹ nhàng nâng bàn tay kia lên, bất giác dời qua, vuốt lên mái tóc đen nhánh, mềm mại của cô. Nhưng cô gái ngủ không sâu giấc, bàn tay anh vừa mới chạm vào, cô đã ngẩng lên. Bốn mắt nhìn nhau.

Gương mặt anh tuy điển trai nhưng đã tiêu tụy đi khá nhiều. Còn cô, vừa mới ngẩng lên, lại tựa như một hằng tinh rực rỡ, chớp mắt đã chiếu sáng cả căn phòng, một vẻ đẹp diễm lệ khó tả. Chỉ là trên gò má mềm mại của cô hiện lên vài vết đỏ do nằm đè lên ngón tay thô ráp của anh, nhưng như thế, trông cô lại càng đáng yêu hơn.

Anh không kìm được, nở nụ cười, mở miệng nói: “Anh may mắn đến vậy sao? Người đẹp, là em cứu anh à?”

Lại là giọng điệu trêu chọc anh thường dùng với các cô gái, thấy mặt cô đỏ bừng như đánh phấn, anh lại nhìn chăm chăm vào năm vết ngón tay hằn trên má cô, sau đó, thấy cô trấn tĩnh, nghiêm túc đứng thẳng dậy.

“Chuyện nhỏ thôi!” Cô hồ hững đáp.

Một giây sau, cô lão đảo ngả vào lòng anh. Ngồi xồm bên giường quá lâu nên hai chân cô đã tê cứng. Lăng Tranh lập tức dang hai tay ra đỡ, chỉ cảm thấy vòng eo chạm vào tay anh thật mềm mại, đầy đặn uyển chuyển, tuyệt diệu vô cùng.

“Em không sao chứ?” Anh ân cần hỏi han, mái tóc dài của cô phất qua gò má anh, rất mềm mượt.

Cô hất tay anh ra, đứng lên, chỉ để lại cho anh một bóng lưng. “Tôi đi nấu gì cho anh ăn.”

Thấy cô đã rời đi, Lăng Tranh thu lại nụ cười, nhẹ nhàng vén tấm chăn đắp trên người lên. Anh đã được thay sang một bộ quần áo sạch sẽ khác, mấy vết thương trên người cũng đều được băng bó cẩn thận, vết máu lúc trước cũng được lau rửa sạch sẽ.

Là cô ấy ư? Rốt cuộc cô ấy là ai? Tại sao lại cứu anh?

Ngoài cửa sổ, bóng đêm mờ tối, nhất thời không nhìn ra mình đang ở nơi nào.

Cô gái này có vẻ rất thần bí mà lại tốt bụng, xinh đẹp nữa.

Có thể dễ dàng nhận ra cô không hề giỏi nấu nướng, bát cháo cô bung vào còn có mùi cháy khét. Thấy ánh mắt đen láy, ngập tràn ý cười của Lăng Tranh, mặt cô lại đỏ bừng. “Ở đây không có nhiều đồ ăn, anh ăn tạm cái này vậy!”

Lăng Tranh nhanh chóng giải quyết xong bát cháo, nhìn cô, cười. “Ngon thật đấy!” Cô nhìn đôi mắt lấp lánh, trong veo của anh cũng khẽ mỉm cười.

“Hơn mười ngày nữa là anh sẽ khỏi hẳn thôi!” Cô lại đưa cho anh một chai nước dinh dưỡng.

Lăng Tranh vừa uống vừa hỏi: “Đây là đâu vậy? Tại sao các người lại cứu tôi?”

Cái đêm trùng dịch bùng phát, trong người anh thật quá sức sợ hãi, anh không biết những chiến hữu khác thế nào, cũng không biết thiên kim của Bộ trưởng bộ Tài chính kia bị mình cần có làm sao không.

“Nơi này là vùng nông thôn, có lẽ anh chưa từng tới đây bao giờ.” Cô trả lời qua loa: “Bác sĩ nhà tôi biết chữa bệnh trùng dịch. Đúng lúc chúng tôi đi ngang qua thành phố Hy Vọng thì thấy anh.”

“Ôn cứu mạng này, cả đời tôi sẽ không bao giờ quên!” Lăng Tranh trịnh trọng nói: “Nhưng không biết những người bị lây nhiễm khác thế nào rồi?”

Cô lắc đầu, nói: “Tôi không biết!”

Lăng Tranh thấy cô không muốn nói nhiều về chuyện này, cũng đoán được một người phụ nữ như cô không thể cứu được nhiều người. Nhưng y học của Liên minh rất phát triển, chắc hẳn những chiến hữu đó sẽ không sao đâu nhỉ?

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy thư thái hơn một chút. “Cô có điện thoại không? Tôi muốn liên lạc với đơn vị của tôi, được không?”

Cô yên lặng giây lát rồi lắc đầu, nói: “Nơi này rất hẻo lánh, không có điện thoại.”

Anh cảm thấy hơi thất vọng. Nhưng nghĩ đến vài ngày sau, khi vết thương khỏi hẳn rồi, anh vẫn có thể trở về đơn vị được, cô gái này thực sự đã giúp mình quá nhiều rồi.

“Tôi tên Lăng Tranh.” Anh dè dặt nói: “Cô tên là gì hả ân nhân cứu mạng của tôi?”

“Đại Bích.”

Nếu không phải nhớ mong chiến hạm và các chiến hữu, Lăng Tranh thực sự không muốn rời khỏi chốn bồng lai tiên cảnh này.

Vài ngày sau, khi đã có thể xuống giường đi lại nhẹ nhàng, anh mới biết, nơi này thực sự là chốn thần tiên cư trú. Bọn họ ở trong một căn nhà nhỏ trong thung lũng vắng vẻ, cây cối xanh tươi, vài dặm xung quanh không hề có bóng người. Phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, nếu không lên tiếng thì có thể nghe thấy cả tiếng chim vỗ cánh và tiếng nước suối chảy róc rách.

“Chỉ có một mình cô ở đây thôi à?” Anh hỏi Đại Bích.

“Ừm.” Đại Bích thay thuốc trên lưng cho anh, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên đáp: “Mấy ngày nữa, tôi có việc phải đi, tôi đã thuê hai người hầu, ngày mai bọn họ sẽ tới.”

Mới sáng sớm ngày hôm sau, khi Lăng Tranh tỉnh lại, trong phòng đã có thêm hai người đàn ông trung niên tướng mạo hiền lành, đàng hoàng, còn không thấy bóng dáng Đại Bích đâu. Hai người đó cũng không nhiều lời, hầu hạ Lăng Tranh rất chu đáo.

Lăng Tranh không ngờ, Đại Bích đi chuyến này đã năm ngày rồi mà chưa thấy về. Hỏi hai người đàn ông kia thì cả hai đều nói không biết. Vết thương của Lăng Tranh đã gần khỏi hẳn, ngồi không chờ đợi giữa vùng núi hoang vu này không khỏi cảm thấy có chút sốt ruột.

Trong lúc rảnh rỗi, anh không nói gì với hai người hầu, một mình đi dạo quanh thung lũng, hít thở không khí trong lành. Mặt khác, trong lòng không khỏi có chút phiền não. Nơi này núi non hẻo lánh, e rằng phải đi rất xa mới đến được thành thị, ở đó mới có tàu phi hành vũ trụ để trở về chiến hạm Chiến Hoàng.

Dạo quanh một hồi, anh bất giác đi tới khe núi cách căn nhà nhỏ kia một kilômét. Mơ hồ nghe thấy có tiếng nước tí tách chảy, chỉ là tiếng động hơi lớn, rõ ràng nơi này có người. Anh sinh lòng cảnh giác, nhìn xuyên qua tầng lá trùng trùng điệp điệp từ phía xa, chỉ thấy trong hồ nước có những tảng đá to vây quanh phía trước, rõ ràng có một bóng đen khổng lồ. Anh đi dọc theo rừng cây, từng bước tiến lại gần, dần thấy rõ cảnh tượng phía trước, hai chân lại như thể bị đóng đinh trên mặt đất, không thể tiến cũng chẳng thể lùi.

Dưới ánh trăng vàng vọt, thấp thoáng trên mặt nước lóng lánh, một bóng người được ánh sáng chiếu rọi. Đại Bích đang đứng giữa hồ nước, cảm nhận được tiếng động của anh, chậm rãi xoay người, cũng ngẩng ra giống anh. Thân thể sáng trong như ngọc, dưới ánh trăng càng trở nên tỏa sáng. Từng đường cong lá lướt, mềm mại, trong bóng tối càng có vẻ quyến rũ đến mê người, động lòng hơn bất cứ người phụ nữ nào anh từng gặp qua.

Lăng Tranh có cảm giác cổ họng mình khô khốc. Anh không ngốc, tuy rằng Đại Bích trời sinh tính tình trầm ổn, lúc nào cũng tỏ ra hồ hững, lạnh nhạt nhưng luôn chăm sóc anh rất tận tình. Hơn nữa, mấy ngày nay đều là tự tay cô thay thuốc cho anh, mỗi lần như vậy, cô đều đỏ mặt e thẹn. Anh đương nhiên nhận ra cô gái này có tình cảm với mình. Nhưng tính tình anh vốn phong lưu, Đại Bích đối với anh ân trọng như núi, anh không muốn có thái độ tùy tiện khinh nhờn cô. Mặc dù bề ngoài của cô rõ ràng chẳng khác nào yêu tinh mê hoặc lòng người.

“... À, xin lỗi!” Anh ép ánh mắt mình phải rời khỏi cơ thể trắng mịn như ngọc phía trước, rồi không đợi cô trả lời, anh liền lao đảo rời khỏi hồ nước.

Chỉ có điều, đêm nay, anh không thể ngủ yên. Trong giấc mơ ngập tràn hình ảnh Đại Bích với gương mặt xinh đẹp, dịu dàng, cơ thể hoàn mỹ như điêu khắc, còn cả những ngón tay mềm mại chạm vào người anh run rẩy.

Ngày hôm sau, Lăng Tranh tỉnh giấc, đi tới phòng khách liền thấy Đại Bích đang ngồi đọc sách. Nhận thấy tiếng bước chân của anh, cô ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lăng Tranh thấy mặt và cổ cô lập tức ửng đỏ, nhưng cô lại tỏ vẻ bình tĩnh, cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Lăng Tranh nở nụ cười. Cười đến mức bất thường.

Ăn sáng xong, cô lại thay thuốc cho anh. Vết thương trên đùi anh, cô cũng vẫn thay như trước, chăm chú gỡ băng gạc cho anh, sát trùng rồi bôi thuốc, nhưng vừa mới làm được một nửa, mặt cô đã nóng bừng như phải bỏng.

“Sao em lại thích đỏ mặt vậy?” Lăng Tranh thấp giọng hỏi, hai người kẻ sát đầu, giọng nói của anh vang ngay bên tai cô.

Tay cô khẽ động, miếng bông dè chặt lên vết thương của anh, đau đến mức anh khẽ hít một hơi.

“Rõ ràng là anh...” Ánh mắt cô như hồ đặc, dính chặt vào vết thương của anh. Nhưng cho dù cô có tự nhận mình là người trầm tĩnh như núi thì khóe mắt vẫn không thể không lướt qua vật đã căng như cột buồm trong quần anh.

“Trời ạ! Đại Bích, anh là một người đàn ông bình thường mà!” Mặt Lăng Tranh cũng nóng bừng lên. “Được một người đẹp đích thân hầu hạ, thay thuốc, ai mà chịu nổi cơ chứ! Huống hồ, đêm qua...”

“Em thích anh!” Đại Bích chợt ngừng lên nhìn, cắt ngang lời anh nói. “Thật đấy!”

Lăng Tranh hơi sững sốt, cánh tay dài chợt duỗi ra, ôm chặt lấy eo cô, ôm cô vào lòng. “Nói lại lần nữa xem?”

“Em không thích nhắc lại.”

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô. “... Nói lại lần nữa xem.”

“Ừm... Em thích anh!”

Cho tới tận lúc này, Lăng Tranh chưa bao giờ cảm thấy phấn khích như ngày hôm nay. Ở giây đầu tiên khi hôn lên đôi môi đỏ mọng, ngọt ngào, mềm mại khẽ run rẩy, vừa chống cự lại vừa chờ mong đó, anh quyến luyến không muốn rời xa. Anh phát hiện mình thích hương vị của cô, thậm chí, dường như đã từng tưởng tượng rất nhiều lần. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô đã xinh đẹp như thế rồi.

Anh bế cô, đặt lên giường, cơ thể cao to, rắn rỏi đè xuống người cô. Anh hôn dọc chiếc cổ láng mịn như ngọc của cô rồi hôn dần xuống phía dưới. Khi anh cởi chiếc áo khoác ngoài của cô, thân thể hoàn mỹ anh đã nhìn thấy đêm qua lộ ra, vẻ đẹp ngoài sức tưởng tượng khiến anh chấn động.

Cô khác hẳn những người phụ nữ anh đã từng gặp trước đây. Rõ ràng cô rất xinh đẹp, nhưng không hề có vẻ yếu ớt, phiền phức của những người phụ nữ bình thường, cách nói chuyện và làm việc đều rất dứt khoát, thậm chí còn giỏi giang hơn cả đàn ông. Tính cách mạnh mẽ là thế nhưng cô thuần túy hơn bất cứ người phụ nữ nào anh đã từng gặp qua. Mỗi khi cơ thể hai người chạm vào nhau, thậm chí, khi anh thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào lại đưa ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn cô, đều có thể dễ dàng khiến cô đỏ mặt. Đúng là một cô gái xinh đẹp, trong sáng và giản dị vô cùng.

Khi anh chậm rãi tiến vào, hàng mày của cô khẽ chau lại. Lăng Tranh hơi do dự, hỏi: “Anh có thể không?”

Hai tay cô ôm chặt bờ vai rắn chắc của anh, lúc này, trông cô có vẻ rất mãnh mai nhưng trên khuôn mặt đỏ ửng, vầng trán cao rộng lại hiện một vẻ kiên định hơn bao giờ hết. “Vâng, em muốn anh!”

Trong nháy mắt, lòng Lăng Tranh trở nên mềm nhũn. Phụ nữ giàu kinh nghiệm, đương nhiên cũng sẽ nói muốn anh ở trên giường, nhưng rõ ràng Đại Bích có phần hơi xúng nhắc, không mê hoặc như vậy, cô chỉ nhìn anh bằng ánh mắt rực cháy, kiên định nói với anh rằng cô muốn anh.

Lăng Tranh cố chịu đựng cơn dục vọng gần như sắp bùng cháy, chậm rãi rời khỏi người cô, sắc mặt cô khẽ biến. Anh lại dùng môi lưỡi làm vũ khí, dịu dàng quyến luyến, dò xét từng tấc da thịt của cô. Nhìn cơ thể khe khẽ run rẩy dưới thân mình, lúc này, Lăng Tranh mới tiến vào một lần nữa, động tác vẫn dịu dàng đến tuyệt diệt như vậy.

Trong từng đợt tấn công chùng mực rồi dần dần tăng mạnh của anh, cô cắn răng, đỏ mặt thốt ra ba từ đơn giản: “Anh rất được!”

Lăng Tranh nắm chặt hông cô, nói với giọng chưa bao giờ dịu dàng đến thế: “Chỉ vì em.”

Bởi vì vẻ trong sáng, rạng ngời như pha lê của em, bởi vì vẻ đẹp tính lạnh, thuần khiết như ngọc của em, cho nên sự dịu dàng của anh, từ nay về sau, chỉ là dành cho em.

97. Chương 98: Ngoại Truyện 3: Trăm Nghìn Năm Qua

Khi Hình Nghị nằm trong khoang năng lượng, hắn không hề cảm thấy cực hình sắp phải đối mặt có bất cứ ảnh hưởng gì đến mình. Hắn liếc mắt nhìn con người mà hắn mô phỏng lần cuối cùng. Hình thể của Lâm Tề rất cao to và cường tráng, tướng mạo oai hùng đến bức người. Chỉ là, trải qua hình phạt đêm qua, thân

thể này chỉ còn là cái xác đầm đìa máu me. Những hình phạt hần từng áp dụng với Mạnh Hi Tông, hôm nay, hần đã được nhận lại toàn bộ. Đương nhiên, như thế vẫn chưa đủ!

Sau khi trải qua đợt phóng xạ năng lượng cao, tất cả những ký ức từ khi Người máy tấn công Trái đất sẽ hoàn toàn biến mất. Người đàn ông mà hần mô phỏng cũng sẽ chẳng còn vết tích cho thấy sự tồn tại của anh ta trên cõi đời này. Đó là điều Mạnh Hi Tông mong muốn sao? Hần thầm cười nhạt.

Có lẽ nhận ra vẻ hờ hững của Hình Nghị, Mạnh Hi Tông đứng ngoài khoang năng lượng, nhìn hần với vẻ mặt lạnh băng.

“Tôi không giết chết thân thể của anh, cũng coi như để lại cho anh một con đường sống. Bây giờ, anh còn lời nào muốn nói nữa không?” Ngờ ngác của anh không hề mang vẻ thương hại.

Hình Nghị yếu ớt mà càn rỡ mỉm cười. Hần chẳng còn lời nào nói. Thắng làm vua, thua làm giặc. Cả hai người đều biết, sau khi Hình Nghị sống lại, họ không còn là kẻ địch nữa mà là sẽ quan hệ cấp trên và cấp dưới. Tất cả ân oán trước đây sẽ biến mất theo cái chết của Lâm Tề, theo tất cả những ký ức đã bị xóa bỏ. Đây chỉ đơn giản là một sự công bằng, không liên quan đến mối thù cá nhân, không liên quan tới sự trung thành.

Dòng năng lượng vô hình từ từ khởi động, nhiệt độ cao không thể nhìn thấy bằng mắt thường bắt đầu bốc lên trong khoang. Bởi vì năng lượng của bản thân bị áp chế nên Hình Nghị có thể cảm nhận được sự đau đớn thiêu đốt từng milimét trên người. Hần ngửi thấy mùi cháy khét đến buồn nôn, thấy cơ thể tàn tạ dần biến thành một đám tro tàn...

Hần cắn răng chịu đựng, có chút tức giận nhìn về phía Mạnh Hi Tông vẫn bình thản nhìn mình chăm chăm ở bên ngoài khoang năng lượng, không muốn bật ra bất cứ tiếng rên rĩ nào trước mặt anh. Nhưng cơ thể thật sự quá đau đớn, tựa như có người dùng một thanh đao rực lửa chém lên từng đốt xương trên người hần. Hần cảm nhận được đại não bắt đầu trở nên mơ hồ, tầm mắt cũng dần không rõ tiêu cự. Một luồng nhiệt từ từ chảy xuống từ nhãn cầu, tựa như ngọn lửa làm bỏng hai mắt hần. Lúc này, hần bỗng cảm nhận được cơn đau thấu đến tận xương, không hề giống với cơn đau tột cùng lúc trước. Đây chính là lúc đại não của hần đang bị phân hủy.

Trong trường năng lượng bị áp chế của hần, rõ ràng có một sức mạnh siêu cường nào đó chui vào. Hần biết, đó chính là luồng năng lượng dùng để xóa đi ký ức của hần. Khi luồng năng lượng này tìm đến năng lượng vi nguyên lưu giữ ký ức của Người máy, bắt đầu mạnh mẽ xóa đi, cơn đau càng trở nên tê dại, chút ý thức còn sót lại của hần bình ổn một cách khác thường.

Trong giây phút trước khi mất đi ký ức, những việc hần đã từng trải qua lại hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết, năng lượng của hần tỏa ánh sáng chói lòa đến lóa mắt. Hần mơ hồ nhìn thấy ngày Người máy tấn công Trái đất, hần ngồi trong phòng chỉ huy với tâm trạng chán ngán, đợi chờ tướng lĩnh cao cấp của loài người đầu hàng. Khi đó, hần đã nghĩ gì nhỉ? Ồ, lại là một tình hệ với tài nguyên vô cùng phong phú, chiếm lĩnh được nơi này, có lẽ phải dồn hết sức lực đánh một trận với Loài người hư thể rồi.

Nhưng không phải thế, lần này, hần còn cảm thấy hết sức áp lực. Nếu như không có hàng rào kỹ thuật nhảy siêu quang tốc thì hần thiếu chút nữa đã thất bại dưới tay loài người ở nơi này. Khi đó, hần còn đặc biệt chú ý đến tên gọi của sĩ quan chỉ huy loài người. Mạnh Hi Tông ư? Hần đương nhiên biết rằng, người này không thể giữ lại được.

Rồi sau đó, là lần hần tỉnh lại sau khi mô phỏng Lâm Tề. Hần mô phỏng đương nhiên không phải vì muốn thể nghiệm cảm giác của con người. Nhưng hần biết rõ tâm lý trốn tránh của họ. Có thân thể này rồi, hần sẽ thống trị tình hệ dễ dàng hơn.

Hần còn nhớ rõ căn phòng ngọt ngào, cảm giác chênh choáng, mờ mịt đó.

Lại trông thấy một cô gái.

Cô ấy là màu sáng duy nhất trong căn phòng mờ tối. Mà thứ sáng ngời nhất, chính là đôi mắt của cô.

Rất cuộc, tại sao lại bị một phụ nữ mang thai yếu ớt gây thương tích, đến lúc này nhớ lại, hần vẫn còn thấy khó tin, nhưng lại cam tâm tình nguyện. Điều hần nhớ rõ nhất không phải là nhát dao khiến hần đau đến chết lặng của cô, không phải là bản lĩnh vừa nhanh nhẹn lại vừa đáng yêu như thỏ của cô, cũng không

phải là quỷ kế giả vờ tin tưởng nhưng thật ra lại là cưỡng chế hấn của cô, mà là chính là những rung động dữ dội như mưa rền gió dữ của Lâm Tề khi hấn vừa mới hoàn thành mô phỏng, lúc đó, ý thức và thân thể chưa phối hợp toàn vẹn. Nhưng cô gái đó, cô gái lương thiện đến mức buồn cười đó, lại cứ nắm chặt hai tay hấn như vậy, còn dịu dàng khích lệ hấn. Tay cô mềm mại tựa không xương, hơi thở của cô trong lành như hương hoa.

Cho đến hôm nay, cô vẫn hiện rõ mồn một trước mắt hấn.

Hình Nghị đột nhiên cảm thấy khổ sở.

Hóa ra, hấn nhớ như in tất cả những gì thuộc về cô một cách rõ ràng, sắc nét.

Từ khi bị Mạnh Hi Tông bắt làm tù binh đến nay, hấn cho rằng tất cả những thứ mình phải chịu đựng chẳng qua chỉ là cảm nhận của một Lâm Tề mô phỏng. Một khi chết đi sống lại, hấn vẫn là Sĩ quan chỉ huy, vẫn là chiến tướng của nền văn minh Người máy đệ nhất, dưới một người mà trên muôn vạn người, lại càng không cảm nhận được nỗi thống khổ vì yêu một cô gái mà khi mô phỏng loài người hấn mới được trải nghiệm.

Mà khi nhớ tới cô lần nữa, hấn mới phát hiện ra, kẻ chịu nỗi đau khổ ấy không riêng gì Lâm Tề. Có lẽ, còn có cả Hình Nghị. Còn tự cho là không thêm quan tâm, thế nên Hình Nghị mới buông thả mà yêu cô như thế.

Luồng năng lượng tiếp tục tàn phá lung tung khắp người hấn, rất nhiều ký ức rõ ràng thoáng qua trong nháy mắt. Hấn thấy cái ngày mình giết chết người đá khổng lồ đó, cô bị hấn ném ra vũ trụ tựa như thể cánh diều có thể bay lạc bất cứ lúc nào, bỗng bèn trôi nổi giữa vũ trụ mênh mông. A... Lúc đó, sao hấn lại quyết tâm đến mức tàn nhẫn như vậy nhỉ? Nếu như sớm biết sẽ có một ngày hấn yêu cô như thế, thì có mười người đá khổng lồ hấn cũng sẽ chế tạo cho cô.

Nhưng cô lại nổi giận, to gan lớn mật nắm lấy ngực áo hấn, hình như còn muốn đánh hấn nữa? Nhưng những giọt nước mắt đau khổ, động lòng người lăn dài trên má kia lại như cơn mưa rào ngày hạ, lạnh lẽo bùng nổ, quấy nhiễu trái tim hấn. Chắc chắn là do nhìn cô khóc quá hấp dẫn nên hấn mới có thể hành động như vậy. Mạnh mẽ ngậm lấy bờ môi mỏng manh của cô, cắn nuốt đầu lưỡi nhỏ bé của cô. Một chiếc hôn sâu, giống như những cặp tình nhân thân mật nhất. Cả quãng đường từ dãy đá khổng lồ trở về tinh cầu Tự Do, hấn không hề buông cô ra. Cho đến khi môi cô sưng đỏ, cho đến khi hai người đều thở hổn hển. Cứ thế, cô như một chất gây nghiện đối với Hình Nghị hấn.

Điều hấn ghi nhớ nhất chính là ngày cô sinh con trai. Khi đó, nơi tư mật của cô phơi bày trước mặt hấn, hương vị ngọt ngào sâu thẳm như báu vật. Từng tiếng rên rỉ đau đớn trong kim nén của cô khiến đầu óc hấn trở nên hỗn loạn. Tóc cô xoắn tung, mùi mồ hôi thoang thoảng, đôi môi tái nhợt. Rồi hình ảnh cô ôm Tiểu Dao, nhìn hấn nở nụ cười rạng rỡ như hừng trời nắng giữa ngày bão tuyết, như vì sao lấp lánh giữa vũ trụ bao la.

Thì ra, vào chính là ngày hôm đó, hấn đã thầm lặng yêu cô. Một tình yêu không thể kiềm chế.

Thì ra, cô chính là ánh sáng của cuộc đời hấn. Là ánh sáng tồn tại khắp nơi giữa trường năng lượng vụn vỡ.

Từ nay về sau, hấn chỉ muốn giữ lấy, muốn cô mãi mãi thuộc về mình hấn.

Hấn là người máy sinh ra để chiến đấu, chỉ biết xâm lược, chỉ có chiếm giữ. Nhưng ở trước mặt cô, hấn luôn luôn thất bại thảm hại. Cho dù lần đó, cô chọc giận hấn, hấn đã phẫn nộ trói cô vào thành giường, cơ thể cô kiều diễm khiến hấn không thể khống chế nổi, nhưng trước những giọt nước mắt của cô, hấn lại lựa chọn buông tha. Chỉ thiếu một chút nữa thôi là hấn có thể dùng cách của loài người để chiếm giữ cô gái bướng bỉnh này. Nhưng phụ nữ ấy lại khiến hấn mềm lòng, khiến hấn yêu thích, không muốn cô phải chịu bất cứ sự thương tổn nào.

Ký ức cuối cùng về cô, lại chỉ có một mình hấn. Hấn khoác trên mình bộ quân phục của Sĩ quan chỉ huy, cầm ly rượu trong tay, đứng trước phòng tiệc, đợi chờ với tâm trạng vui sướng tột cùng, giống một người đàn ông loài người đang đợi chờ cô gái mà mình yêu thương. Lúc đó, hấn đã nghĩ gì nhỉ?

Ồ, hấn đang nghĩ, đích thân hấn đã chọn cho cô một bộ váy dài màu đỏ rực. Đó là màu mắt của hấn, cũng là màu máu của cô. Hấn thích cô xinh đẹp như hoa, thích cô thật kiều sa, lộng lẫy. Hấn đang mong đợi

đêm nay, cô giống như một đóa hoa tươi thắm, nở rộ trong lòng hắn. Hắn mong đợi được cùng cô khiêu vũ hết bản nhạc này sang bản nhạc khác, ôm chặt cô như người vợ thân thiết, gắn bó tựa môi với răng. Thậm chí, hắn còn nghĩ rằng, có lẽ nên để cho cô biết, đối với cô, hắn không chỉ muốn chiếm giữ mà thôi...

Hắn thích cô, thích cô như thích hằng tinh; thích cô như thích sương sớm của ngày xuân. Đó là một hứa hẹn của người máy, không thua kém bất cứ con người nào, sẽ không bại bởi thời gian và sinh mệnh. Hắn những tưởng đêm nay, hắn sẽ nói cho cô biết. Đúng lúc này, ý thức còn sót lại trong hắn càng trở nên nặng trĩu.

Trong cơn mơ hồ, hắn nhìn thấy toàn bộ tứ chi, hài cốt của Lâm Tề đều tan biến, trở nên vô hình, hắn cảm thấy luồng năng lượng xâm nhập đột nhiên thu lại, mang theo tất cả sức mạnh vừa mất đi. Hắn bỗng nhiên không thể nhớ nổi những gì mình vừa mới nhớ lại... Chỉ biết đó là một cô gái, nhưng cô ấy là ai?

Là ai mà lại ở trong lòng hắn, tủi thân khóc lóc thảm thiết đến vậy, khiến con tim hắn như thể bị nước mưa ngày hè gội xuống, ướt sũng đến độ khó có thể bình tĩnh lại được?

Là ai cười với hắn như hằng tinh lóng lánh, khiến hắn không thể dời mắt, khiến hắn chìm đắm trong sự say mê?

Là cơ thể mềm mại của ai có hương thơm như mật, khiến hắn chẳng khác nào một cậu bé ngây ngô, cam chịu đau khổ, nhẫn nhịn, muốn không xong cầu không được, trăn trở nhiều đêm?

Là ai mặc bộ váy dài đỏ rực, dịu dàng dựa vào ngực hắn, nở nụ cười tươi tắn như hoa, còn cùng hắn khiêu vũ hết bản nhạc này đến bản nhạc khác?

Hắn muốn nói với cô điều gì? Trái tim vô cùng chân thành giấu kín dưới vẻ ngoài cứng rắn này ư? Nếu quan trọng như vậy thì tại sao hắn lại không nhớ ra?

Nhưng người máy, sao lại có trái tim? Sao lại có tình yêu? Hắn sinh ra để chiến đấu, sinh ra vì Đế quốc. Hắn chỉ là một bộ máy không hơn, tại sao lại có một ngày yêu loài người được chứ?

Thế giới của hắn bỗng nhiên tĩnh lặng, không thể đảo ngược.

Luồng năng lượng tan biến đi vào không khí, cơn đau nhức trên cơ thể cũng biến mất, gần như không còn nữa. Hắn mơ hồ ngẫm nghĩ, thứ gì vừa mới chết đi vậy? Là thứ gì đã lặng lẽ thê lương chết đi trong trường năng lượng của hắn? Vì sao hắn lại ở đây? Chẳng phải hắn là Sĩ quan chỉ huy trung thành nhất của nền văn minh Người máy đệ nhất sao? Sao lại có trường năng lượng hỗn loạn và tâm trạng chấn động, rối ren thế này?

Hắn cố gắng thả lỏng ý thức, hắn biết trường năng lượng của mình cần phải được nghỉ ngơi. Nhưng trong khoảnh khắc mất đi ý thức đó, hắn lại nghe thấy giọng nói của một người đàn ông xa lạ, nói một cách dứt quãng: “Tôi lấy danh nghĩa trung thành với Đế quốc, thề rằng... tuyệt đối không làm hại và chiếm giữ cô ấy. Trước khi cô ấy chết tự nhiên, tôi cũng sẽ không cải tạo cô ấy... Ngoài tôi ra... không ai có thể đối xử với cô ấy tốt hơn.”

“Chỉ cần cô ấy trở về... tôi sẽ trả tự do cho cô ấy.”

Chỉ cần cô ấy trở về.

Trở về bên tôi.

Bởi vì đó là người duy nhất tôi yêu, người duy nhất tôi quên trong trăm nghìn năm qua.

Nhưng đó là... ai vậy?

Ý thức vô hình của hắn đột nhiên như thể phải chịu một chấn động trầm trọng, tựa như thương tích đó sâu đến tận xương tủy, khó có thể lành lại. Mà trường năng lượng vốn đang hấp hối bỗng nhiên lại cuộn trào mãnh liệt, hỗn loạn như một trận cuồng phong.

Là điều gì? Ruột cuộc là điều gì?

Điều gì đã khiến hắn phải trăn trở, có cầu cũng không được?

Là điều gì đã khiến hắn cam tâm tình nguyện trầm luân?

Là điều gì mà lại tồn tại trong cuộc đời người máy của hắn, tồn tại trong những năm tháng sống mãi không già, không chết sau này của hắn, tồn tại trong cả thứ tình cảm ngày đêm nhưng nhớ khó có thể đè nén?

Hắn không có cơ hội để biết rõ.

Trường năng lượng bùng nổ như hố đen, nuốt hết tất cả những ý thức mà hắn phải chống đỡ trong đau khổ.

98. Chương 99: Ngoại Truyện 4: Đêm Chiến Thắng

Năm Liên minh thứ 2391. Sau khi chiến tranh kết thúc được hai tháng.

Tại dinh thự Tổng thống Liên Linh, thành phố Thiên Không.

Đèn đuốc được thắp sáng trưng trong dinh thự tổng thống của Du gia. Tại con đường riêng dẫn vào ngôi biệt thự trên đỉnh núi đậu đầy limousine, ở sân bay phía sau ngọn núi có Báo Săn, có Rắn Hồ Mang, có phi thuyền của Trùng tộc, cũng có cả Quanh Ảnh Thú. Hôm nay, Tổng thống Du Mặc Niên tổ chức tiệc rượu tại nhà, mời rất nhiều quan khách cấp cao đến dự.

Hai vầng trăng sáng ngần treo trên đỉnh đầu, như thể chỉ cần vươn tay là có thể chạm được tới. Những tia sáng màu trắng bạc vương đầy thắm cỏ, những quý ông đi giày tây, mặc quân phục chỉnh tề, nắm tay các quý cô xinh đẹp, trên người đeo đầy những món đồ trang sức tinh xảo, thấp giọng mỉm cười, trò chuyện cùng nhau.

Du Mặc Niên đứng giữa đám đông, vây quanh anh ta hầu hết đều là những người có thể lực nhất trong Liên minh.

Cố Vũ Khanh khoác trên mình bộ quân phục màu lam, nghe nói đó là quân phục của loài người thời thượng cổ. Đôi mắt đẹp hơn cả mắt phụ nữ tựa hồ ẩn chứa nét cười bí ẩn.

Đại Bích. Có thể cô ta không phải là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở đây, nhưng chắc chắn là người có phong thái yểu điệu, thướt tha nhất tới nay. Đôi mắt đẹp, trong veo như nước của cô ta khiến ai nhìn vào cũng như bị nhấn chìm trong đó. Cô ta đứng giữa đám đàn ông bọn họ lại càng trở nên nổi bật, xuất chúng.

Giản Mộ An. Mặc dù nghe nói anh ta vừa kiên quyết tặng chức vụ Sĩ quan chỉ huy cho Liên Đạc nhưng ở độ tuổi bốn mươi của mình, anh ta vẫn là người nắm thực quyền của đội quân Lính đánh thuê.

Hình Nghị. Khác hẳn với tướng mạo mô phỏng Lâm Tề trước kia, hắn đã đổi sang một thân thể khác nhưng khí chất vẫn thâm trầm, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ.

Cuối cùng, đương nhiên là Mạnh Hi Tông. Hôm nay, anh mặc bộ quân phục Nguyên soái màu đen với những sọc vàng, gương mặt điển trai, trầm ổn, đang thấp giọng thì thầm gì đó với Hình Kỳ Lân đứng bên cạnh, lại chợt ngừng đầu, nhìn về một hướng khác.

Anh đang nhìn gì vậy?

Du Mặc Niên không kìm được, đưa mắt dõi về phía Mạnh Hi Tông đang nhìn. Tâm tư của những người còn lại cũng hết sức tinh tế. Mặc dù vẫn đang mỉm cười trò chuyện cùng nhau nhưng ánh mắt lại tựa hồ như có như không liếc về hướng bên kia. Đương nhiên chỉ có duy nhất một đáp án. Đó chính là Mạnh Hi Tông đang nhìn Tô Di.

Chỉ thấy trên thảm cỏ ở một góc lối vào, bên cạnh lùm cây cao ngang người um tùm, xanh biếc, một người phụ nữ có mái tóc đen buông xõa ngang vai, óng mượt như tơ lụa. Chiếc váy màu đen cô đang mặc ôm sát thân hình lả lướt, làm tôn lên làn da mịn màng, trắng trẻo, vô cùng xinh đẹp. Cô khẽ ngẩng khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng lên, đôi mắt đen láy, trong veo động lòng người. Cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó. Bên này, Mạnh Hi Tông đã sải bước đi tới.

Du Mặc Niên chợt nhớ đến cái ngày cách đây vài năm. Ngày đó, anh ta vừa mới nhậm chức Thị trưởng thành phố Hy Vọng, Mạnh Hi Tông cũng dẫn Tô Di đến dự tiệc mừng. Chẳng hiểu sao, đêm ấy, bọn họ đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với anh ta. Vị Cục trưởng cục An ninh tỉnh cầu luôn coi trời bằng vung, mặc sức cướp bóc cùng một cô gái xinh đẹp, nhất gạn và đơn độc, nhìn chẳng thấy xứng đôi chút nào.

Nhưng thật không ngờ, sau mấy năm chiến loạn liên miên, đại cục thay đổi, bọn họ vẫn ở bên nhau. Chỉ có điều, bây giờ, cô có vẻ điềm tĩnh, tự nhiên hơn trước rất nhiều. Mạnh Hi Tông lại càng thay đổi nhiều hơn, anh nhanh chóng thay chạy đến, che chắn cho cô trong vòng tay ấm áp của mình. Ngoài Du Mặc Niên, còn có rất nhiều những tướng lĩnh cấp cao khác cũng để mắt tới hai người bọn họ. Mạnh Hi Tông sai những bước dài đi tới, đứng trước mặt Tô Di. Tô Di vừa quay đầu lại liền nhìn thấy anh, hai người yên lặng nhìn nhau, mỉm cười. Anh ung dung nhàn nhã quàng tay qua eo cô. Cô khoác tay anh, cười dịu dàng. Trong lúc nhất thời, mấy người bên này đột nhiên yên lặng, đôi mắt nhìn theo họ.

Đây là hai tháng bận rộn nhất của tất cả mọi người.

Các chủng tộc chung sống hòa bình, nói thì dễ nhưng làm lại khó. Lòng dân sớm đã sụp đổ vì tranh giành và phân chia lợi ích. Bọn họ đều không phải là những ngọn đèn đã cạn dầu, khi cục diện ổn định được duy trì, có ai lại không muốn giành phần hơn cho chủng tộc của mình?

Đương nhiên, sức mạnh đại biểu cho tất cả. Thế nên, cuối cùng, thông qua các điều khoản pháp lệnh, hiệp nghị bí mật, cơ bản đã duy trì được sự công bằng hợp lý. Đến hôm nay, rốt cuộc cũng được an nhàn hơn một chút, vì vậy, Du Mặc Niên mới tổ chức bữa tiệc này, coi như ăn mừng kỷ niệm ngày hòa bình.

Mọi người thuộc quân đội và chính phủ các nơi đều đã tề tựu đông đủ, dạ tiệc chính thức bắt đầu. Các nhân vật máu mặt ngồi cùng một bàn trong phòng riêng. Khác hẳn với sự ồn ào huyên náo bên ngoài, nơi này yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Di ngồi bên trái Mạnh Hi Tông, có vẻ hơi căng thẳng. Hình Nghị ngồi ở phía đối diện. Mặc dù nghe nói người máy khi đổi thân thể thì trí nhớ cũng sẽ biến mất, nhưng Hình Nghị vẫn thỉnh thoảng ngược đôi mắt sáng quắc về phía cô, khiến trong lòng cô cũng có chút rờn rợn. Nghĩ đến việc hần mãi mãi không thể nhớ ra mình, Tô Di mới cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút. Nhưng Hình Nghị tựa hồ cũng chẳng chú ý đến cô nhiều lắm, nhìn về phía cô cũng chỉ có sự lễ độ của lần đầu tiên gặp mặt mà thôi.

Du Mặc Niên nâng cốc chúc mừng. Nhìn cả bàn bày đầy thức ăn ngon miệng, đẹp mắt, Cố Vũ Khanh nhìn Giản Mộ an với ánh mắt nham hiểm. “Lão Giản, trong này không bỏ thuốc độc đấy chứ?”

Giản Mộ An cười ha hả. “Vậy cậu có dám ăn không?”

Du Mặc Niên mỉm cười, nói: “Cố Nguyên soái có thể yên tâm thưởng thức, xảy ra bất cứ chuyện gì, Du mõ đây sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô Di không nhịn được cười. Cố Vũ Khanh đưa đũa gắp một miếng lớn, ánh mắt híp lại, sắc bén như lưỡi dao, nhìn Tô Di nói: “Chị dâu, chị cũng nhấn tâm chê cười tôi ư? Ban đầu là tôi cứu chị thoát khỏi đội bảo vệ người máy, đưa chị về Liên minh, thế mà chị và chồng chị lại còn bầy tôi cơ đấy!”

Ngày đó, chính Tô Di cũng không biết gì về chuyện hạ độc, nhưng vừa nghe thấy anh ta nói thế thì liền cười khúc khích. “Anh ấy làm gì tôi cũng đều ủng hộ.”

Tất cả mọi người đều cười vui vẻ. Cánh tay Mạnh Hi Tông khoác lên lưng ghế Tô Di, ý cười trong đôi mắt đen láy ấy càng trở nên sâu đậm hơn.

“Đội bảo vệ người máy?” Hình Nghị đột nhiên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người nhất thời im lặng.

Cố Vũ Khanh trao đổi với Mạnh Hi Tông qua ánh mắt rồi cười nói: “Ha ha ha, đều là hiểu lầm nhỏ thôi, không đề cập đến nữa.”

Kỳ Lân liếc mắt nhìn Mạnh Hi Tông, ý bảo mình sẽ tìm lý do thỏa đáng để xóa tan nghi ngờ của Hình Nghị.

Những người này cũng không phải là người thích câu nệ, bầu không khí trong bữa ăn hết sức hòa hợp. Ăn xong, âm nhạc vang lên, vũ hội bắt đầu. Đoàn người kéo nhau ra ngoài đại sảnh, các vị quan chức vinh hiển đều mỉm cười chờ đợi. Du Mặc Niên dẫn vợ mình nhảy khúc mở màn, mọi người hưởng ứng, vỗ tay nhiệt liệt. Sau đó, tất cả đều hào hứng tham gia.

Mạnh Hi Tông ôm Tô Di, ung dung tiến vào sàn nhảy. Ánh đèn ấm áp sáng ngời, chiếu vào gương mặt xinh đẹp của Tô Di khiến Mạnh Hi Tông không thể rời mắt. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm, yên lặng nhìn cô chăm chú, cũng chẳng để ý đến những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, anh thảnh thơi lại đặt một nụ hôn khẽ lên gò má của Tô Di.

Có Mạnh Hi Tông ở đây, âm nhạc và những người khác đối với Tô Di đều chỉ là cảnh nền. Cô được anh ôm chặt trong lồng ngực, nhẹ nhàng lắc lư giữa đám đông. Cô kể cho anh nghe những việc vất vả như mấy ngày qua, con trai đã có thể tự vịn sofa đứng lên, hằng ngày ăn được bao nhiêu, khiến Mạnh Hi Tông dịu dàng bật cười.

“Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta khiêu vũ không?” Anh hỏi.

“Em nhớ!” Tô Di sao có thể quên được chứ! Trong bữa tiệc Du Mặc Niên tổ chức năm đó, Tô Di và Mạnh Hi Tông không nhảy với nhau mà là tại lễ mừng công của đám người Không quân, cô mới khiêu vũ cùng anh. Hôm đó, anh còn làm trò ngay trước mặt mọi người, hôn cô đến long trời lở đất.

“Lần đó, chính em đã chủ động mời anh khiêu vũ.” Tô Di cười, nói: “Khi đó, anh giả làm Thương Chủy rất thuận buồm xuôi gió.”

Mạnh Hi Tông lại trầm mặc.

Đó là buổi vũ hội giao lưu hữu nghị giữa trường Đại học Khoa học Kỹ thuật và Học viện Quân sự. Anh vốn không có ý định đến đó nhưng trước hôm ấy, Tô Di đã chặn đường anh, còn ném cho anh tờ giấy viết thời gian và địa điểm của buổi vũ hội. Anh cũng không thể lý giải nổi tại sao hôm ấy mình lại mặc một chiếc áo sơ mi mới tinh đến đó.

Sau đó, tại sân thể dục thứ hai của trường Đại học Khoa học Kỹ thuật đang tạm được trưng dụng làm sàn nhảy, anh thấy Tô Di mặc bộ quân phục phẳng phiu, chỉnh tề, cùng những bạn học nam oai hùng, mạnh mẽ nhảy hết điệu này tới điệu khác. Thậm chí, còn có rất nhiều người cũng chú ý đến cô sinh viên của Học viện Quân sự có nụ cười rạng rỡ này. Chính ngày hôm ấy, anh chợt phát hiện, nhìn cô khiêu vũ cùng những bạn học nam khác anh đã khó chịu biết bao! Cô rạng ngời, đáng yêu như vậy, lẽ ra chỉ nên thuộc về một mình anh. Tâm ý của anh đã xác định như vậy rồi!

Khi đó, Tô Di với tính tình ngay thẳng nhưng hay ngượng ngùng có lẽ không thể biết được, người đàn ông lạnh lùng như Mạnh Hi Tông, một khi đã nhận định thì cô có muốn đổi ý cũng là không thể.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hi Tông mỉm cười, hôn lên trán cô, thầm thì: “Ừ, em là người chủ động.”

Hai vợ chồng nhảy rất nhiều điệu, sau đó, Mạnh Hi Tông mới cùng với Giản Mộ An rời đi, trò chuyện với những thương nhân có thực lực hùng hậu. Tô Di đang định trở lại chỗ ngồi, Cố Vũ Khanh đã cười hi hi đi tới trước mặt cô, cúi người chào rất phong độ. Tô Di cũng mỉm cười, đặt tay vào lòng bàn tay anh ta. Hai người bước vào sàn nhảy, lần nữa thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Tô Di không ngờ cô vừa mới nói được vài ba câu, Cố Vũ Khanh đã lái câu chuyện sang hỏi thăm tin tức cậu Rebecca. Thì ra tháng trước khi đi thăm nơi trú quân, anh chàng này vô tình gặp được bác sĩ quân y Rebecca. Bởi vì anh ta không đeo khẩu trang, lại còn quấy rầy đến việc chữa trị nên đã bị Rebecca mắng cho một trận âm ỉ. Rốt cuộc, cô đành phải bán một chút tin tức thì mới đuổi được Cố Vũ Khanh vẫn còn chưa cam tâm đi.

Anh ta vừa đi thì Du Mặc Niên lại đến. Hai người là bạn lâu năm, lần này gặp lại có vẻ rất xúc động. Họ trò chuyện với nhau một lúc rồi nhảy liên hai điệu.

Sau đó là Kỳ Lân. Hắn nói lời xin lỗi với cô. Vì sự lưỡng lự không thể quyết định lựa chọn giữa Hình Nghị và vợ chồng Mạnh Hi Tông vẫn luôn là nút thắt trong lòng hắn ngày đó. Đối với hắn, Tô Di vẫn mang lòng cảm kích nhiều hơn. Dù sao thì nếu như không có hắn, Mạnh Hi Tông đã chết từ lâu rồi.

Chỉ là lúc Kỳ Lân rời đi, Tô Di lơ đãng ngẩng đầu liền nhìn thấy Mạnh Hi Tông đứng giữa đám thương nhân, tựa hồ đang nhìn về phía này. Ở khoảng cách xa như vậy nhưng dường như cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng ngời của anh đang chăm chú nhìn mình. Người đàn ông này, sự hiện hữu trong từng hơi thở của anh chính là một loại áp lực.

Đang mải suy nghĩ, bỗng một bóng dáng cao lớn xuất hiện ngay trước mặt cô.

Hình Nghị.

“Phu nhân, tôi có vinh hạnh này không?” Hấn nói với giọng trầm ấm, ánh mắt nhìn cô hết sức chăm chú.

Tô Di không kìm được, đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hi Tông một chút, rõ ràng thấy cả người anh khẽ động, chuẩn bị đi về phía này.

“Xin lỗi, tôi mệt rồi!” Tô Di kiên định nhìn Hình Nghị. “Tôi không muốn nhảy nữa.”

Hình Nghị tỏ vẻ tiếc nuối rồi xoay người bỏ đi.

Tô Di hít sâu một hơi, trở lại chỗ ngồi.

Đại Bích ngồi cạnh lẳng lặng nói: “Đáng đời hấn!”

Tô Di im lặng không nói.

Mấy phút sau, Mạnh Hi Tông rời khỏi đám chính khách, đi đến trước mặt Tô Di.

“Không sao chứ?” Anh thấp giọng hỏi cô.

“Không có chuyện gì đâu.” Tô Di vội nói. “Em không khiêu vũ cùng hấn.”

Đại Bích bên cạnh thấy thế liền bật cười, nói: “Lại có cơ hội thấy dáng vẻ lo lắng của Mạnh Hi Tông.”

Đại Bích nói quá lên. Anh không hề lo lắng, ngược lại, vẻ mặt hết sức bình tĩnh. Chỉ là đôi mắt đen láy vẫn nhìn Tô Di chằm chằm, như thể trong đôi mắt ấy chỉ có một mình hình bóng cô mà thôi.

Mạnh Hi Tông thần nhiên liếc mắt nhìn Đại Bích, sau đó trầm giọng nói với Tô Di: “Đợi anh một chút!”

Chưa đầy nửa giờ sau, khi vũ hội còn đang sôi động, Mạnh Hi Tông đẹp trai ngồi ngời ngời lại đứng trước mặt Tô Di, cầm lấy áo khoác của hai người. “Đi thôi!”

“Được không vậy?” Tô Di hơi giật mình, mới hơn chín giờ, anh là một nhân vật quan trọng mà lại về trước thế này...

“Anh tự biết sắp xếp.”

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, hai người đến một căn biệt thự nhỏ khác trên đỉnh núi. Đây cũng là sản nghiệp đứng tên Du thị, sắp xếp để những vị khách quý ở lại đêm nay. Tầng trên cùng chỉ có hai vợ chồng Mạnh Hi Tông ở. Trở về phòng tắm rửa, Mạnh Hi Tông đã uống một chút rượu mạnh, không ôm cô lên giường ngay mà đưa cô ra ban công sân thượng. Ban công ngoài trời vô cùng rộng rãi, sạch sẽ, bốn phía đều trưng bày rất nhiều chậu cây cảnh, màu sắc rực rỡ. Phía trước là khoảng sân lớn, có mái che bằng thủy tinh, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy được cả bầu trời sao.

“Nơi này đẹp thật đấy!” Tô Di hít sâu một hơi, thốt lên.

“Phải, đúng là đẹp thật!” Phía sau, Mạnh Hi Tông bỗng ném chiếc áo khoác lên đài cao lát đá cẩm thạch màu trắng rồi ôm chầm lấy cô.

“Anh làm gì vậy?” Tô Di tròn tròn mắt.

“Yêu em.” Mạnh Hi Tông bế cô, đặt lên đài, còn anh vẫn đứng ở dưới gờ tường cao bằng nửa người.

“Trời ạ! Sẽ có người thấy đấy!”

“Không có ai đâu!” Anh vuốt ve khuôn mặt cô, nhìn cô đầy trìu mến. “Anh đã cho cảnh vệ đứng gác cả tầng rồi!”

“...”

Tô Di ngửa mặt nằm trên sàn đá lạnh băng, anh như một con điều hâu đen, hùng dũng chiếm giữ bên trên cô. Trên gương mặt kiên nghị, ánh mắt thâm trầm vô cùng quyến rũ. Bàn tay to của anh tự do lướt khắp người cô, nhanh chóng cởi chiếc áo choàng tắm của cô ra, phơi bày cơ thể trắng nõn nà như tuyết.

Nhìn gương mặt đỏ ửng, ánh mắt say mê của cô gài dưới thân mình giống như một con mèo trắng nhỏ, cứ mặc cho anh đùa nghịch, chiếm đoạt. Giọng Mạnh Hi Tông đã hơi khàn khàn, anh giữ hai tay cô trên đỉnh

đầu, hôn dọc từ trán xuống. Cơ thể của cô khẽ run rẩy dưới sự kích thích bằng môi lưỡi của anh, dịu dàng đến mức khó có thể kiềm chế.

Anh khẽ cười một tiếng, thì thầm: “Thấy em và người đàn ông khác khiêu vũ, anh tự nhiên nổi cơn ghen!”

Tô Di đang chìm đắm trong ý loạn tình me, khẽ “ưm” một tiếng rồi bật cười. Trong mắt Mạnh Hi Tông, nụ cười đó giống như của yêu tinh thuần khiết, phút chốc đã khơi dậy tình cảm và ham muốn mãnh liệt nơi anh.

Dưới đài là vườn hoa rộng lớn của biệt thự nhà họ Du. Phía trước là khu tổ chức yến tiệc, mơ hồ còn nghe thấy tiếng người cười nói huyền ảo. Xa chút nữa có thể nhìn thấy núi non trập trùng và thành phố đèn đuốc sáng trưng, mênh mông vô bờ. Vào ban đêm thời bình, thành phố mang một vẻ đẹp tĩnh lặng, xa hoa khó tả.

Trên đài cao, gió đêm dịu dàng mơn trớn hai cơ thể đang quấn lấy nhau của hai người. Làn da màu lúa mạch và trắng tuyết, sự cứng rắn và mềm mại, linh hồn và thể xác dùng phương thức nguyên thủy nhất để biểu đạt sự cố chấp ban sơ của tình yêu.

99. Chương 100: Ngoại Truyện 5: Mười Năm Sau

Năm Liên minh thứ 2401.

Tòa nhà Người máy huy hoàng như thể một người khổng lồ màu bạc đứng sừng sững giữa trung tâm thành phố Hy Vọng.

Trong phòng làm việc của Sĩ quan chỉ huy trên tầng cao nhất, một người đàn ông cao lớn, mặc bộ quân phục phẳng phiu ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc. Tóc đen, mắt đỏ, dung mạo hết sức tuấn lãng. Dưới hàng lông mày rậm, đôi mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn báo cáo quân sự trước mặt.

Cửa tự động từ từ mở ra, một chàng trai trẻ cũng có dáng vóc cao lớn tương tự, trên khuôn mặt màu đồng, đôi mắt xanh lam của anh ta mang ý cười ấm áp.

“Anh hai, vẫn đang làm việc à?” Anh ta đến trước bàn Sĩ quan chỉ huy.

Hình Nghị ngẩng đầu, nhìn anh ta, hỏi: “Có việc gì?”

Hình Kỳ Lân từ lâu đã biết hẳn rất kiêu lời, tính tình lại khô khan, cũng không quan tâm tới sự lạnh lùng trong giọng nói của hẳn, trái lại nhìn thẳng vào khuôn mặt có chút tái nhợt của Hình Nghị, nói: “Sao sắc mặt anh kém vậy?”

Ánh mắt của Hình Nghị lần nữa trở về màn hình máy tính, nói với giọng thờ ơ: “Ừm, nằm mơ nhiều quá!”

Rất lâu về trước, hai người đã từng thảo luận về vấn đề giấc mơ của người máy. Tuy dựa trên nguyên lý mà nói, người máy sẽ không phát sinh yếu tố này. Nhưng khi Hình Nghị ở trạng thái người máy bản thể vẫn thường xuyên nằm mơ. Khi đó, hẳn thường mơ thấy cảnh tượng liên quân tấn công hành tinh mẹ của Người máy, Đế quốc phút chốc bị hủy diệt.

Hình Kỳ Lân vì thế mà hiểu ra. “Anh lại mơ thấy Đế quốc bị hủy diệt à?”

Hình Nghị hơi ngừng lại một chút, cau mày, nói: “Không, không phải là giấc mộng đó.”

Hình Kỳ Lân hơi kinh ngạc, giấc mơ thế nào mà lại có thể quấy nhiễu hẳn đến vậy? Có thể vì thấy hẳn không muốn nói nhiều về vấn đề này, Kỳ Lân không dám hỏi thêm. Nếu như giấc mơ đó có liên quan tới người phụ nữ kia thì nó chẳng khác nào một quả bom nổ chậm, anh ta không thể chạm vào, cũng không thể tỏ vẻ khác thường được.

Vì thế, Kỳ Lân cười, nói: “Anh hai, hôm nay là ngày giải phóng Liên minh, trong thành phố rất đông vui, anh đi cùng em chứ?”

“Không có hứng thú!” Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như cũ.

“Điện hạ cũng khởi xướng người máy nên gần gũi với loài người, ngày giải phóng mà anh không chung vui với dân chúng, sẽ bị báo chí Liên minh đả kích đấy!” Hình Kỳ Lân thuyết phục bằng mọi cách. “Hơn nữa, anh em ta lâu lắm không tụ tập rồi!”

Nghe anh ta nhắc tới điện hạ, Hình Nghị rốt cuộc cũng trầm mặc giây lát rồi tắt màn hình máy tính đi, đứng dậy.

“Tất cả vì Đế quốc.” Hắn lạnh nhạt nói.

“Đúng, tất cả vì Đế quốc!” Hình Kỳ Lân dờ khóc dờ cười, đưa hắn rời khỏi phòng làm việc.

Trong bóng đêm, tinh cầu Hy Vọng hiện ra thật rực rỡ với ánh đèn neon ngũ sắc sáng chói như hai mắt yêu tinh, tiếng người cười nói ồn ào, náo nhiệt, nghe như hơi thở của loài ma quỷ.

Hòa bình đã được mười năm. Ngày này hàng năm được quy định là ngày giải phóng, cả nước đều nghỉ ngơi ăn mừng. Trên đường có rất nhiều đám người bá vai bá cổ, đi tới đi lui, trong đó có người, cũng có người máy mang hình dáng con người, mắt đỏ sẫm.

Sau khi các chủng tộc chung sống hòa bình, tổng thống Liên minh và Vua Người máy ban bố pháp lệnh đoàn kết. Người máy mô phỏng hình người phải giữ nguyên đôi mắt đỏ để phân biệt. Dưới sự nỗ lực của Du Mặc Niên, Mạnh Hi Tông, Đại Bích, Hình Nghị, Cố Vũ Khanh, các chủng tộc đều chung sống yên ổn, hòa bình. Từ thời kỳ Người máy chiếm đóng đã có một số người máy cao cấp mô phỏng loài người. Hiện giờ, số lượng ấy ngày càng nhiều hơn, nghe nói, những người máy giới tính nam vì có sức mạnh siêu cường nên được phụ nữ loài người nhiệt liệt chào đón. Còn những người máy giới tính nữ vì có dung mạo và vóc người hoàn mỹ nên cũng được đám đàn ông loài người ra sức theo đuổi. Ở ngoài đường, ngoại trừ đội tuần tra an ninh, rất hiếm khi thấy người máy hoàn toàn bằng kim loại. Bọn họ không mô phỏng nên không có những nhu cầu thiết yếu của con người.

Không lâu sau khi chiến tranh kết thúc, Hình Nghị đã biết về hai thân phận của Mạnh Hi Tông. Hắn đánh mất một phần ký ức trong lúc chiến tranh nên chỉ biết là sự xuất hiện của chiến thần viễn cổ Hình Diệu đã thúc đẩy nền hòa bình của các chủng tộc. Thậm chí, ngay cả Loài người hư thể - kẻ thù không đội trời chung của Người máy cũng được Hình Diệu đàm phán đi đến hòa bình. Hắn không hề dị nghị, chỉ là xuất phát từ lòng trung thành đối với Đế quốc cùng Điện hạ Hình Diệu, hắn cũng cẩn thận đề phòng sự phản công của Loài người hư thể và các chủng tộc khác.

Nhưng mười năm trôi qua, tựa hồ tất cả mọi người đều đã chán ghét chiến tranh, chỉ muốn chung sống hòa bình, ca múa mừng cảnh thái bình. Hắn không thể không khâm phục Hình Diệu. Trước đây, hắn chưa bao giờ từng nghĩ rằng, Người máy có thể vui vẻ ở bên các chủng tộc khác như thế. Đôi khi, hắn lại nghĩ, nếu như hàng tỉ năm trước, Điện hạ Hình Diệu không bất ngờ biến mất mà thống trị nền văn minh Người máy đệ nhất thì có lẽ số phận Đế quốc đã khác. Nhưng quá khứ đã lùi xa, tất cả mục đích tồn tại bây giờ của hắn chính là phụ tá Điện hạ Hình Diệu, kéo dài sự phồn vinh của nền văn minh Người máy.

Hai người ngồi trên chiếc xe chuyên dụng dài màu đen, ở ghế sau từ sớm đã có một cô gái trẻ trung, xinh đẹp ngồi sẵn. Kỳ Lân đưa tay ôm lấy eo cô gái, giọng điệu có phần trầm thấp: “Chào anh hai đi!”

Xoa Muội nhìn Hình Nghị ngồi đối diện với vẻ mặt trầm tĩnh, lập tức thu hồi dáng vẻ tươi cười, cung kính cúi chào như học sinh tiểu học: “Anh hai!”

Ánh mắt Hình Nghị khẽ liếc sang nhìn cô. Từ gu thẩm mỹ của loài người mà nói, cô gái của Hình Kỳ Lân rất xinh đẹp. Mấy năm trước, hai người thậm chí còn kết hôn, nhưng tại sao hắn luôn cảm thấy cô gái này rất sợ mình, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt mình mà luôn sợ sệt né tránh?

Nghĩ tới đây, hắn mở miệng hỏi: “Cô sợ tôi à?”

Xoa Muội nghe thấy vậy thì hoàn toàn run rẩy, khóc không ra nước mắt.

Cho dù đã lấy nhau, sinh con nhưng Kỳ Lân vẫn luôn cảm thấy buồn phiền vì ban đầu đã đưa cô cho Hình Nghị. Nhưng hình ảnh gã người máy Hình Nghị đêm đó vĩnh viễn là ký ức cô không thể nào quên được. Cho dù đã thay đổi thân thể nhưng ánh mắt tăm tối, lạnh băng kia vẫn khiến cô nhớ tới ác mộng đêm đó.

“... Không có, không có.” Cô nắm chặt tay Kỳ Lân. Kỳ Lân lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Anh hai, chúng ta tới quán bar nhé?”

“Tùy!” Hình Nghị híp mắt lại, tựa vào lưng ghế.

Hắn lại liếc mắt thấy Xoa Muội và Kỳ Lân lên nhìn nhau, Xoa Muội còn thở phào nhẹ nhõm.

Hừ... Bọn họ đang giấu giếm gì?

Nhưng bất kể đó là điều gì, hắn cũng không cảm thấy hứng thú.

Bóng đêm mê say, tiếng ca lạnh lốt.

Ánh đèn như thực như ảo bao phủ toàn bộ không gian bên trong quán bar, tựa như giấc mơ không thể tỉnh lại. Trên chiếc ghế dài bao quanh phòng, có rất nhiều người đang nâng ly chúc mừng. Ở giữa khoảng trống của quầy bar, vô số nam thanh nữ tú đang lắc lư thân thể mệt mỏi trong mơ màng. Trên khuôn mặt ai nấy đều có vẻ trống rỗng và thống khổ, tiếng cười the thé chói tai.

Hình Nghị ngồi ngay ngắn ở giữa, Kỳ Lân ngồi cạnh hắn, Xoa Muội dựa vào lòng Kỳ Lân. Hai người uống bia, trò chuyện về kế hoạch chế tạo người máy với số lượng lớn trong thời gian gần đây. Một lát sau, Kỳ Lân và Xoa Muội quay sang nói chuyện với nhau, rất nhanh đã có những cô gái xinh đẹp ngây thơ đi tới mời Hình Nghị.

“Có nhảy không?” Các cô gái say đắm nhìn hắn.

“Không có hứng thú.” Hàng lông mày của hắn không hề nhướng lên dù một chút.

Kỳ Lân bật cười.

Ngoại hình của Hình Nghị xuất chúng hơn người, nhưng đặc biệt nhất chính là khí chất quân nhân lạnh lùng, kiên nghị ở hắn. Hắn mặc áo sơ mi xám và chiếc quần âu đen đơn giản, nhàn hạ tựa vào sofa, đôi mắt đỏ ngầu, tối sẫm, thân thể cao ngất, đủ để hấp dẫn ánh nhìn của tất cả phụ nữ trong quầy bar này. Thêm vào đó là thân phận người máy hiển hách, hắn là có rất nhiều phụ nữ muốn được hầu hạ dưới thân hắn, để thể nghiệm cái cảm giác cao trào cực điểm đó. Chỉ có điều, các cô gặp ngay Hình Nghị lạnh lùng, quen sống nội tâm, e rằng phải thất vọng rồi.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại diễn ra ngoài dự liệu của Kỳ Lân. Khi cô gái thứ năm chưa từ bỏ ý định, tiến lên mời nhảy, Hình Nghị ngược nhìn cô ta một hồi rồi bỗng đứng lên.

Trên sàn nhảy, lẫn trong đám đông lố nhố, bóng dáng anh tuấn của Hình Nghị ôm cô gái kia có vẻ vô cùng nổi bật. Kỳ Lân cũng ôm Xoa Muội bước vào sàn nhảy, cười nói: “Anh còn tưởng anh hai không có hứng thú cơ, không ngờ lại có ngày được tận mắt chứng kiến anh ấy ở bên một người phụ nữ.”

Xoa Muội thận trọng liếc nhìn bóng dáng của Hình Nghị, định nói gì đó rồi lại thôi.

“Sao vậy?”

Xoa Muội thở dài. “Anh xem cô gái đó giống ai?”

“Giống ai?” Kỳ Lân vừa dứt lời liền hiểu ra ngay. Cô gái đó mặc bộ váy đỏ, dáng người nhỏ nhắn, lanh lợi, khuôn mặt mộc xinh đẹp tuyệt trần, da trắng, tóc đen và nụ cười điềm tĩnh.

Hai người đều trầm mặc. Cho đến khi bọn họ quay đầu lại liền phát hiện ra Hình Nghị đã biến mất.

Trong con ngõ nhỏ sâu hun hút sau quán bar, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng xe cộ qua lại tấp nập, thỉnh thoảng có người đi ra từ cửa sau của quán, có những đôi nam nữ bên nhau say sưa, nhưng chỉ cười khê hoặc là yên lặng rời đi.

Chiếc váy đỏ bị xé thành mấy mảnh, có mảnh vẫn còn quần hờ hững trên người cô gái, có mảnh rơi lả tả xuống đất. Thân thể mềm mại, trắng như tuyết gắt gao dán chặt vào tường, tiếng rên rỉ lúc trầm lúc bổng phát ra theo sự va chạm kịch liệt hết lần này đến lần khác của người đàn ông. Ánh mắt hắn sâu thẳm, tựa như dã thú đã phải đè nén quá lâu, đang tìm kiếm lối thoát trên người cô gái. Mặc dù cô gái đó cũng có cảm tình với hắn, bằng lòng chấp nhận chuyện tình một đêm, nhưng hoàn toàn không ngờ tới dưới vẻ ngoài lạnh lùng và cơ thể cường tráng của hắn lại ẩn chứa nhu cầu điên cuồng đến như vậy. Khoái cảm dâng trào

hết đợt này đến đợt khác khiến trái tim và cơ thể cô đồng thời đầu hàng, cô mơ hồ nở nụ cười, đầu cần quan tâm đêm nay về đâu.

Rất lâu sau, người đàn ông mới dừng lại. Cô gái như một đồng bunn nhào, mềm nhũn trên ngực hắn. Hắn lại ôm cô một lúc rồi cởi áo sơ mi của mình ra, đắp lên người cô, đồng thời nhét vào trong túi áo cô một sấp tiền Liên minh dày cộp.

Cô gái nhét sấp tiền kèm theo một tấm danh thiếp vào tay hắn, nói: “Lần sau nhớ tìm em.”

Hắn đưa cô lên taxi, lúc này mới trở lại quán bar với nửa thân trên để trần.

Vừa mới bước vào lối cửa sau đã thấy Kỳ Lâm đang đứng trong bóng tối đằng sau cánh cửa.

“Sao vậy?”

“Đã mười hai giờ rồi!” Kỳ Lâm cười cười: “Em đến gọi anh về.”

“Tôi tự biết thời gian.” Hình Nghị lấy chiếc khăn tay từ trong túi quần ra lau sạch tay và miệng.

Kỳ Lâm cũng không nhiều lời, hai người đi dọc theo hàng ghế dài xung quanh quán bar, trở lại chỗ ngồi.

“Tìm cho tôi một cô gái!” Ở phía sau Kỳ Lâm, Hình Nghị chợt lên tiếng.

Kỳ Lâm hơi kinh ngạc, quay đầu, cười nói: “Sao vậy? Bây giờ anh cũng không thể rời khỏi loài người được nữa à? Anh muốn người như thế nào đây?”

“Theo như dáng vẻ của cô gái đó.” Hình Nghị thản nhiên nói: “Nhưng da không trắng như vậy, mắt to hơn một chút, tóc cũng dài hơn một chút. Cậu cứ dựa vào những đặc điểm mà tôi đưa ra, kiếm một người nuôi trong nhà tôi.”

Kỳ Lâm kinh ngạc đến giật bắn mình, không phải là...

Anh ta gượng cười hai tiếng rồi nói: “Được, em sẽ tìm thử xem sao...”

Bỗng nhiên, hàng ghế dài phía trước xảy ra một trận hỗn loạn. Có tiếng một cô gái la hét thất thanh, ngay sau đó liền thấy mấy người lao vào nhau ẩu đả.

“Muốn chết à?” Có người quát.

“Đánh thì đánh, nói nhảm gì chứ?” Một giọng nói lạnh lùng cất lên, có vẻ trong trẻo, nhanh nhẹn của thiếu niên, cũng có vẻ trầm thấp khàn khàn rất người lớn.

Hình Nghị nhíu mày, Hình Kỳ Lâm thở dài, nói: “Thanh niên loài người thật hiếu chiến!”

Ánh đèn chiếu qua, khuôn mặt trẻ tuổi chợt hiện lên. Đôi mắt đen sáng ngời, dung mạo tuấn lãng. Khi Kỳ Lâm nhìn rõ khuôn mặt của cậu thiếu niên đó thì vô cùng bất ngờ.

Hình Nghị thấy anh ta bất động liền hỏi: “Sao vậy? Quen à?”

Kỳ Lâm thấy cậu thiếu niên đó bị vài tên cường tráng vây quanh, mặc dù biết rõ bản lĩnh của cậu ta không tệ nhưng dù sao cũng đã hai năm không gặp, không biết cậu ấy có thể địch nổi mấy tên kia không.

“Ừm, là con của một người bạn cũ. Anh chờ chút, em đi giúp cậu bé đó đã.”

“Tùy cậu.”

Kỳ Lâm đang chuẩn bị tiến đến gần thì đúng lúc này, từ xa vọng tới tiếng gọi: “Ông xã!”

Đúng là giọng của Xoa Muội. Kỳ Lâm và Hình Nghị đều nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhanh chóng phát hiện ở chỗ Xoa Muội có hai gã đàn ông cao lớn sừng sững, che khuất bóng dáng mảnh khảnh của cô.

“Mẹ kiếp! Dám trêu ghẹo vợ tao à?” Hai mắt Kỳ Lâm nhất thời bốc lửa. Ngoài cảm giác tức giận, hắn lại có vẻ hết sức hưng phấn. Một là những gã này sao có thể là đối thủ của Tướng quân Người máy, anh ta lại có thể tỏ vẻ anh hùng ở trước mặt Xoa Muội rồi. Hai là đã lâu chưa được đánh nhau, anh ta đã nóng lòng muốn vận động một trận.

Anh ta vừa mới bước đi vài bước, bên này lại nghe thấy tiếng “choang choang” giòn tan vang lên. Những tên cường tráng bao vây cậu thiếu niên kia đã đập vỡ chai bia. Thấy vẻ khó xử trên mặt Kỳ Lân, Hình Nghị lạnh nhạt nói: “Ồ đây cứ giao cho tôi.”

Kỳ Lân hơi do dự, nhưng nghĩ một ngày nào đó chắc chắn Hình Nghị và gia đình Mạnh Hi Tông cũng sẽ đối mặt với nhau, anh ta dứt khoát gạt đầu, rời đi.

Bên này, có rất nhiều người hồ hững đứng vây quanh xem trò vui. Không ít người nhìn rõ tướng mạo của cậu thiếu niên đó, trong lòng bất giác dấy lên cảm giác căng thẳng và thương xót.

Cô bé gái rất xinh xắn đứng ở một góc dãy ghế dài, mặt đầm lệ, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không dám lên tiếng. Mà những gã đàn ông cao lớn đang vây quanh cậu thiếu niên kia lại tỏ ra vô cùng hung hãn, nhưng cậu ta tuyệt không có vẻ kinh hoảng, vẫn hiên ngang ngẩng đầu cười cười với bọn họ.

“Ai lên trước?” Cậu thiếu niên bày ra tư thế chiến đấu tiêu chuẩn.

Đám đàn ông cường tráng xông lên, bắt đầu đấm đá kịch liệt. Hình Nghị thầm khinh bỉ. Thứ nhất là khinh thường cậu thiếu niên kia, tuy rằng trông cậu ta có vẻ đã từng được dạy dỗ trong một gia đình quyền thế nhưng dù sao cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi. Hơn nữa, những tên lưu manh hung hãn này thực sự ra đòn còn tàn nhẫn hơn những cao thủ chiến đấu trong quân đội, e rằng cậu ta sẽ bị thua thiệt rồi. Thứ hai là khinh bỉ những gã đàn ông cao to này. Đối phó với một tên nhóc con mà lại còn ý đồ hiếp yếu, ra tay tàn nhẫn, không chừa lối thoát.

Thân là Sĩ quan chỉ huy, hấn đương nhiên luôn mang một khẩu súng bên mình. Hấn không giống Kỳ Lân, tự hạ thấp mình đi đấu võ với hai người đàn ông vớ vẩn ở bên kia. Hấn chỉ hồ hững rút súng ra, chậm rãi bước tới gần, kề họng súng vào gáy một tên to con trong số đó.

Gã đàn ông đó cứng người, chuẩn bị phản kháng. Hình Nghị nhấc một cánh tay lên, đánh trật khớp vai của tên đó. Tên đó đau đến mức rống lên như một con thú hoang, những tên khác nghe thấy tiếng kêu đau đớn đó thì đều dừng lại. Còn cậu thanh niên ở giữa đám người đã ăn mấy đòn nhưng ý chí chiến đấu vẫn rất quật cường, cũng kinh ngạc ngược mắt nhìn Hình Nghị chăm chăm.

“Cút hết cho tôi!” Hình Nghị lạnh nhạt nói.

Mấy gã đàn ông bị ỏi này vốn chỉ thấy cô bé xinh đẹp kia đứng một mình, nổi máu càn quấy muốn sờ mó một chút nên mới dẫn tới ẩu đả với cậu thiếu niên kia. Lúc này, thấy Hình Nghị thì biết chắc gặp phải kẻ mạnh rồi, cũng rất thức thời, lập tức biến sạch. Đám đông vây xem cũng tản dần, thế nhưng vẫn có nhiều người vẫn lén nhìn Hình Nghị và đôi bạn trẻ kia.

Hình Nghị thu khẩu súng lại, lạnh lùng nhìn cậu nhóc. Cô bé kia tầm khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, lập tức tiến lên, kéo cậu ta lại, hỏi han: “Em không sao chứ?”

Tuy đầu vẫn còn đang chảy máu nhưng cậu ta không hề để ý tới tình trạng của mình, xua tay, nhìn Hình Nghị không chớp mắt. “Chú là ai?”

100. Chương 101: Ngoại Truyện 6: Nước Mắt Người Máy

Hình Nghị nhíu mày.

Hấn không biết những huấn luyện cận chiến được rèn luyện từ nhỏ đã khiến cậu thiếu niên này luôn mong được đánh một trận như một người đàn ông thực thụ. Cơ hội vất vả lắm hôm nay mới có được lại bị Hình Nghị ngang nhiên bóp chết. Giống như thể gắng sức đánh một cú nhưng lại đụng phải bịch bông mềm xốp, vô cùng hụt hẫng. Cậu thiếu niên đang ở giai đoạn cực điểm của thời kỳ nổi loạn, mặc dù biết Hình Nghị ra tay để giúp mình, cũng biết mình không nên khiêu khích nhưng giọng điệu khó có thể tự nhiên được.

Cô bé cầm lấy cánh tay cậu ta, nói: “Em còn không mau nói cảm ơn đi. Cảm ơn chú đã cứu mạng chúng cháu. Về nhà chị sẽ mách mẹ em.”

Nghe thấy cô bé nhắc tới mẹ, cậu thiếu niên mới hơi cảm thấy xấu hổ, quay sang Hình Nghị, nói với vẻ miễn cưỡng: “Cảm ơn chú!” Nói xong, còn kìm không được nổi tiếc hận, nắm chặt tay lại.

“Muốn đánh nhau à?” Hình Nghị nhìn vẻ mặt cậu bé, bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, liền cất lời hỏi.

“Vâng!” Hai mắt cậu bé sáng lên, ánh nhìn lướt qua cơ thể trắng kiện của Hình Nghị. “Thân thủ của chú rất tốt đúng không?”

Hình Nghị thấy đôi mắt sáng rực của cậu bé, tâm trạng bỗng vui hẳn lên. “Đánh đi!”

Sau khi Kỳ Lân dạy dỗ hai tên to gan dám trêu ghẹo Xoa Muội xong, vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng của Hình Nghị và Mạnh Dao đâu. Anh ta nhất thời cảm thấy hơi bất an. Chắc Hình Nghị không còn nhớ Mạnh Dao nữa đâu nhỉ? Tại sao hai người lại cùng biến mất chứ?

Hắn lấy điện thoại di động ra. Sau vài hồi chuông mới có người bắt máy. Giọng Hình Nghị vẫn trầm tĩnh như cũ. “Có việc gì?”

Kỳ Lân cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Anh hai, anh đang ở đâu vậy? Đứa bé ban nãy đâu rồi?”

“Chúng tôi đang ở bãi đỗ xe.” Dứt lời, Hình Nghị cúp máy luôn.

Kỳ Lân không sao hiểu được. Tại sao hắn lại nói là “chúng tôi”?

Đến khi anh ta và Xoa Muội cùng chạy tới bãi đỗ xe rộng lớn ngoài quán bar, hai người nhất thời đều ngẩn ra.

Con gái lớn của Giản Mộ An đứng một bên, vẻ mặt hết sức kích động, nắm chặt tay hô to: “Mạnh Dao cố lên!”

Mạnh Dao ngửa mặt, nằm trên mặt đất, dưới ánh trăng, mặt mũi cậu ta bầm dập, trông rất bất mắt, cố gắng chồm vật muốn đứng lên nhưng lại ngã lăn ra.

Hình Nghị đang đứng trước mặt cậu ta, lạnh lùng đưa mắt nhìn: “Sao vậy? Không đánh nổi nữa à?”

Mạnh Dao lại cười, tiếng cười trong trẻo của một cậu bé thiếu niên. “Chú này, chú lợi hại thật đấy! Lợi hại như ba cháu vậy! Cháu chịu thua!”

Hình Nghị nghe thấy thế, khóe miệng từ từ cong lên, cánh tay dài duỗi ra, Mạnh Dao nắm lấy tay hắn, mượn lực để đứng lên.

Kỳ Lân yên lặng nhìn hai người có vẻ hết sức hòa thuận. Xoa Muội đứng bên cạnh khẽ buông tiếng thở dài, vỗ vai anh ta, nói: “Anh chết chắc rồi!”

Đêm đó, sau khi hai người đưa Mạnh Dao và Giản Man Man vào khách sạn, đầu tiên, Kỳ Lân nhân lúc không có Hình Nghị, lén khuyên Mạnh Dao: “Cháu đừng tìm chú ấy độ sức nữa được không? Chú ấy rất bận, không có thời gian dành cho cháu đâu.”

Mạnh Dao híp mắt, nói: “Cháu không quan tâm chú ấy là ai. Cháu với chú ấy đã hẹn thời gian tái đấu rồi!”

“...” Sắc mặt Kỳ Lân trầm hẳn xuống. “Cháu còn lên ra ngoài nữa, chú sẽ mách ba mẹ cháu đấy!”

“Ai lén trốn đi chứ?” Mạnh Dao khinh bỉ liếc nhìn anh ta. “Mẹ cháu còn muốn cháu ra ngoài sống tự lập nữa kìa.”

“...” Kỳ Lân quay đầu tìm Hình Nghị. “Đứa bé này là con trai của bạn em, anh đừng làm nó bị thương đấy!”

“Tôi tự biết chừng mực.” Hình Nghị tẩm xong, tinh thần nhẹ nhàng, khoan khoái, tâm trạng tựa hồ cũng không đến nổi tệ. “Tôi cũng không quan tâm cậu ta là con trai của ai.”

“Sao anh có thể phớt lờ vì một đứa trẻ cơ chứ? Anh muốn đánh nhau thì đánh với em này!”

Kỳ Lân thất bại trong việc khuyên nhủ hai người, chỉ có thể tự bảo vệ mình, ngày hôm sau, dứt khoát đưa Xoa Muội đi du lịch nước ngoài, giả bộ việc này không liên quan gì đến mình. Đồng thời, thấy anh hai lấy lại được niềm vui đã đánh mất nhiều năm nay, Kỳ Lân cũng cảm thấy mình không nên xía vào chuyện này.

Mười ngày sau.

Hai chiếc Báo Săn màu vàng đen đan xen, một trước một sau bay vào dải đá vụn tựa như mộng ảo như hai mũi tên rời cung với tốc độ nhanh như điện xẹt, tranh nhau giành vị trí dẫn đầu.

Chiếc Báo Săn phía trước rõ ràng chiếm thế thượng phong, sau một cú phanh gấp còn có thời gian dừng lại để chờ chiếc Báo Săn phía sau. Bộ dạng đó như thể hẳn hoàn toàn có thể dễ dàng khống chế được cục diện, chỉ là kiên nhẫn muốn chơi đùa với chiếc Báo Săn đằng sau một chút mà thôi.

Rốt cuộc, một chùm laser sáng chói nhẹ nhàng bắn trúng phần bụng chiếc Báo Săn phía sau. Căn cứ vào quy định, bị tổn hại như vậy đã tính là rơi máy bay rồi. Trên tần số truyền tin truyền đến giọng nói giận dữ, uất nghẹn của một cậu thiếu niên: “Mẹ kiếp! Lại thua!”

Ngay sau đó truyền đến một giọng nói trầm thấp, chất phác: “Tiến bộ nhiều rồi!”

Cậu thiếu niên nghe được một câu khích lệ thì lập tức vui vẻ, cúi đầu nhìn màn hình radar, cười nói: “Lão đại, chỗ này rất gần nhà cháu. Mẹ cháu nấu thịt kho tàu ngon lắm. Chúng ta hãy để họ bắt ngờ một phen đi!”

“Được!”

Hai chiếc máy bay chiến đấu cùng đáp xuống mặt đất. Nơi này chỉ có duy nhất một ngôi nhà. Mặc dù không chủ động kiểm chứng thân phận của cậu bé nhưng căn cứ vào manh mối lần trước kết hợp với vị trí chỗ ở hiện tại, Hình Nghị đã rất chắc chắn về những suy đoán liên quan tới thân phận của cậu. Nhưng hẳn và cậu bé trở thành bạn không hề liên quan tới việc cậu là con của ai. Hai người một trước một sau, cũng không nhiều lời, ngồi trên xe của cảnh vệ sân bay hướng về phía dinh thự của Nguyên soái.

Đang lúc chạng vạng, dinh thự nhà họ Mạnh rộng lớn, hôm nay càng thêm trống trải. Con gái tới nhà thầy học đàn chưa tan lớp, con trai hiếu động đã ra ngoài trải nghiệm cuộc sống mấy ngày nay, vui đến mức quên cả đường về.

Tô Di nằm trong lòng Mạnh Hi Tông, muốn đứng dậy nhưng lại bị lôi trở lại. “Bỏ ra đi mà! Em đói bụng rồi!”

Mạnh Hi Tông lại cười khê. “Anh còn chưa ăn no.” Sau đó, anh cẩn nhẹ vào đầu ngón tay cô.

Tô Di then quá hóa giận, dứt khoát chiếm thế chủ động, chồm lên người anh.

Điện thoại lại kêu không đúng lúc chút nào. Giọng nói nghiêm túc của cảnh vệ vang lên: “Phu nhân, Tiểu Dao đang trên đường trở về, mười phút nữa sẽ có mặt ở nhà.”

Ngay sau đó, trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lạnh, hào sảng của con trai: “Mẹ, ba có nhà không ạ? Hôm nay, con dẫn lão đại của con về, mẹ mau chuẩn bị thịt kho tàu đi...”

Cúp điện thoại, Mạnh Hi Tông khê mắng một tiếng, buông Tô Di ra. Tô Di cười thầm, mặc quần áo chỉnh tề, thoát nhanh khỏi nanh vuốt của anh. Mấy ngày nay, con trai ra ngoài trải nghiệm, tuy đã phái người âm thầm bảo vệ nhưng cũng không thấy có gì bất thường. Con trai cũng không thích nhiều lời vô ích giống cha mình, rất ít khi gọi điện về nhà, mỗi ngày chỉ gửi một tin nhắn ngắn gọn.

Hôm nay là: “Mẹ, con rất khỏe!”

Ngày mai là: “Mẹ, hôm nay con đánh nhau với người ta một trận. Người đó rất trâu bò.”

Sau đó là: “Mẹ, kỹ thuật lái máy bay của người ấy rất tốt. Chú ấy bây giờ đã trở thành lão đại của con.”

...

Là ai mà lại có đủ bản lĩnh để Mạnh Dao phải gọi là “lão đại” đây? Tô Di bỗng cảm thấy thú vị. Cô biết con trai rất giống cha, trời sinh tính tình hiếu chiến. Nhưng với thân phận và độ tuổi đó, ngoài người cha cùng cậu chiến đấu không chút lưu tình ra thì e rằng những người khác ít khi dám đánh thật với cậu. Nhưng công việc của cha rất bận, không có thời gian đánh trận với cậu suốt ngày được. Lần này, gặp được người ưng ý như vậy, nhất định người ấy cũng không hề tầm thường chút nào.

Mười phút sau, Tô Di ướp thịt xong, lại gọi điện dặn đầu bếp làm vài món ngon mang tới, lúc này mới đứng đợi ở trước cửa nhà. Mạnh Hi Tông đang tắm. Anh không hề kích động như Tô Di, chỉ hờ hững nói, đợi khi con trai trở về phải hỏi xem mấy ngày nay nó đã trải nghiệm được những gì.

Chiếc xe việt dã đậu lại trước cửa dinh thự nhà họ Mạnh. Mạnh Dao mạnh mẽ nhảy xuống xe, nói với người đàn ông cao lớn phía sau: “Lão đại, đây là mẹ cháu. Mẹ, đây là lão đại của con. Đúng rồi, lão đại, chú tên là gì?”

Tô Di nhìn người đàn ông trước mặt, khó có thể diễn tả được tâm tình phức tạp đang dấy lên trong lòng mình. Hắn đã thay đổi hình dáng, mấy năm qua, hai người cũng đã gặp nhau vài lần. Hắn lịch sự nhưng rất lạnh lùng, cô cũng giả bộ bình tĩnh. Nhưng hắn chính là lão đại mà con trai vô cùng sùng bái đó ư?

Trong nháy mắt, ký ức của cô quay ngược trở lại mười năm về trước. Cô bị hắn ôm ghì vào lồng ngực, hôn ngấu ngiến... Và cảnh hắn ôm Mạnh Dao, ánh mắt dịu dàng, nụ cười trêu mếu...

“Vào đi!” Phía sau chợt vang lên một giọng nói trầm thấp, chồng cô vẫn mang vẻ mặt bình thản, vừa nói chuyện với hắn vừa kéo cô trở vào.

Trong lòng cô bình tĩnh trở lại, bám nhẹ vào cánh tay anh, ngẩng đầu, mỉm cười. “Ngài chỉ huy, mời anh vào chơi!”

Hình Nghị bình thản liếc nhìn hai người họ, ánh mắt dừng lại trên người Mạnh Hi Tông.

“Nguyên soái, phu nhân, làm phiền hai người rồi!”

Mạnh Dao thoáng giật mình nhìn Hình Nghị. “Cháu đã đoán chú kiểu gì cũng là quân nhân, không ngờ còn là Sĩ quan chỉ huy Hình Nghị danh tiếng lẫy lừng đó ư? Thảo nào chú lại lợi hại như vậy!”

Hình Nghị nghe thấy thế thì nhìn Mạnh Dao, mỉm cười, nói: “Có quan trọng không?”

Mạnh Dao lớn tiếng cười to. “Đúng vậy, không quan trọng!” Sau đó cậu bé tóm lấy cánh tay Hình Nghị, dẫn hắn vào trong nhà.

Lúc hai người đi lướt qua Tô Di, Hình Nghị lén liếc mắt nhìn cô.

Mặc dù chỉ mới gặp cô qua vài lần nhưng hắn luôn có ấn tượng rất tốt đối với cô. Hắn đã gặp không ít chính khách tai to mặt lớn của Liên minh, phu nhân của họ đa phần đều là những người đẹp, thực nữ danh tiếng. Nhưng người khiến hắn cảm thấy thoải mái nhất lại chính là phu nhân của Nguyên soái. Hắn nghĩ con mắt nhìn người của Nguyên soái hẳn là cao hơn người khác nhiều.

Khi đi lướt qua, hắn ngửi thấy hương thơm tinh khiết trên người Tô Di. Mùi hương này rất quen thuộc. Hắn từng có vài lần đầu tay bo với Nguyên soái, khi đá tinh thể năng lượng cao của Nguyên soái tách ra, hắn đã ngửi thấy chính là mùi hương này. Có lẽ trên người phu nhân cũng có năng lượng tinh thể của Nguyên soái.

Thực sự hoàn mỹ, một cô gái hoàn mỹ.

Hắn chợt nhớ tới cô gái tình một đêm với mình ở quán bar mấy ngày trước và dáng vẻ người tình lý tưởng mà hắn đã miêu tả cho Kỳ Lâm. Không ngờ phu nhân của Nguyên soái lại rất phù hợp với tiêu chuẩn ấy. Hắn thầm bật cười. Lẽ nào người máy đều có chung một sở thích?

Vừa vào trong nhà, Tô Di đã lên vào phòng bếp, bận rộn chuẩn bị. Ba người đàn ông hai lớn, một nhỏ ra phòng khách. Mạnh Hi Tông và Hình Nghị từ xưa tới nay luôn quen giải quyết công việc một cách gọn gàng, linh hoạt, không cần nhiều lời mà vẫn biểu đạt được sự ăn ý và tin cậy. Nhưng hôm nay có Mạnh Dao ở đây, bầu không khí rõ ràng có điều khác biệt.

Mạnh Dao có vẻ rất hăng hái. “Ba, thân thủ của ba và lão đại, ai giỏi hơn?”

Mạnh Hi Tông và Hình Nghị liếc nhìn nhau, đều nở nụ cười. Hình Nghị nói: “Tôi tự nhận mình kém hơn một chút!”

Mạnh Dao kẹp tay Hình Nghị. “Lão đại, chú nói xem, hai chúng ta mà liên thủ thì có thể đánh thắng được ba cháu không?”

Hình Nghị vẫn còn đang suy ngẫm, Mạnh Hi Tông đã cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu Hình Nghị cố gắng thì còn có thể ngang tài ngang sức với ba. Thêm con nữa ư? Chắc chắn là thua rồi!”

Mạnh Dao giận dữ, nhào thẳng vào lòng ba trên sofa. Mạnh Hi Tông dễ dàng trở tay, không chút lưu tình ép mặt cậu bé xuống.

“Còn bướng bỉnh nữa à?”

Giọng nói của Mạnh Hi Tông mang ý cười.

Mặt Mạnh Dao bị ép tới biến dạng nhưng vẫn cố chấp giãy giụa làm mặt quỷ với ba. Mạnh Hi Tông bật cười thành tiếng, cánh tay buông lỏng. Mạnh Dao lập tức nhảy dựng lên, hùng hổ ngồi xuống bên cạnh Hình Nghị.

“Lão đại vẫn là tốt nhất.” Đầu Mạnh Dao dựa sát vào người Hình Nghị.

Hình Nghị vỗ vỗ vai cậu bé, nói: “Cháu đáng bị đánh.”

Khi Tô Di bưng đồ ăn ra liền thấy vẻ mặt của ba người đều tươi cười rạng rỡ. Cảnh tượng kỳ lạ này ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy sững sờ.

Lúc ăn cơm, bầu không khí tĩnh lặng hơn nhiều.

Mạnh Dao xa nhà đã lâu, thấy đồ ăn ngon thì như sói như hổ, lặng lẽ đánh bay hai bát cơm. Tô Di không lên tiếng, Mạnh Hi Tông và Hình Nghị đều là những người kiệm lời, cả bữa cơm, mọi người nói với nhau chưa tới mười câu.

Thấy trời đã tối, Hình Nghị liền đứng dậy, nói: “Nguyên soái, phu nhân, hôm nay tôi xin phép về trước.”

Mạnh Dao lại không chịu: “Đừng mà, sáng sớm mai cháu còn muốn đưa chú đi xem mặt trời mọc.”

Mạnh Hi Tông và Tô Di chưa kịp lên tiếng thì Hình Nghị đã mỉm cười, nói với Mạnh Dao: “Sau này vẫn còn cơ hội.”

Mạnh Dao cuống lên, nhìn sang Tô Di. “Mẹ, mấy ngày trước con gọi cho mẹ, nói sẽ đưa lão đại về, chẳng phải chính mẹ đã nói nhất định phải giữ chú ấy ở lại vài ngày sao? Sao hôm nay mẹ lại im lặng như thế?”

Trong lòng Tô Di kinh hoàng, đến con trai cũng nhận ra rồi sao?

Mạnh Hi Tông bỗng nói: “Ở lại đi!”

Anh đã lên tiếng, Hình Nghị cũng không nhiều lời. “Được!”

Ban đêm.

Tô Di khoác áo choàng mỏng, trở về phòng, sắc mặt có chút thần thờ. Mạnh Hi Tông thấy vậy liền kéo cô, ôm vào lòng. “Dao Dao ngủ rồi à?”

“Vâng.” Cô gắng sức áp sát vào lòng anh. “Nó đưa... Hình Nghị tới bờ biển, đi câu cá đêm mấy tiếng đồng hồ, bây giờ đã thấm mệt, còn không thèm tắm rửa. Em gái về, nó cũng không thèm ra gặp.”

Mạnh Hi Tông mỉm cười. “Nó bướng bỉnh như vậy, nhất định là giống em rồi!”

“Sao lại giống em?” Tô Di cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. “Em là người bướng bỉnh như thế sao? Em thấy nó coi trời bằng vung giống hệt anh đấy!”

Mạnh Hi Tông chỉ cười mà không phản bác gì.

Tô Di có vẻ rầu rĩ, nói: “Hình Nghị, hấn...”

Mạnh Hi Tông lạnh nhạt nói: “Bây giờ, hấn không còn là mối uy hiếp nữa.”

Tô Di lắc đầu. “Không, em cảm thấy bây giờ hấn mất đi ký ức, cô đơn một mình, có vẻ rất đáng thương.” Mặc dù trong vài năm đầu, cô cảm thấy người này rất đáng hận. Nhưng mười năm trôi qua, tâm trạng đó đã sớm phai nhạt. Bây giờ, cô chỉ coi hấn là cấp dưới trung thành của chồng mình, cô đơn lẻ bóng.

Mạnh Hi Tông lại nhíu mày, xoay mặt cô về phía mình. “Không được nghĩ tới hấn.”

Ba giờ sáng.

Mạnh Hi Tông mở choàng mắt. Bên cạnh, vợ anh đang ngủ rất yên bình, anh chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của cô giãy lát, cúi đầu hôn lên trán cô, đứng dậy, bước xuống giường,

Hình Nghị được sắp xếp ngủ trong một gian phòng dành cho khách. Mạnh Hi Tông khởi động trường năng lượng, che giấu tiếng bước chân và hơi thở của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Thân thể cao lớn của Hình Nghị bình thản nằm trên giường, hai tay đặt trên ngực, Nếu như lúc này có người khác tiến đến, Hình Nghị với tính cảnh giác cao sẽ lập tức giật mình tỉnh giấc, nhưng thân thủ của Mạnh Hi Tông quá lợi hại, trường năng lượng mạnh mẽ là vậy nhưng lúc tản ra lại cực kỳ ôn hòa, khiến Hình Nghị ngủ say hơn.

Mạnh Hi Tông đi tới bên giường, cúi đầu nhìn hần. Chúng tộc thù địch, kẻ thù ngày xưa, bây giờ lại trở thành cấp dưới đắc lực, hết sức trung thành. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ như phủ lên mặt hần một lớp lụa mỏng nhàn nhạt. Hàng lông mày đen rậm cau lại, tựa hồ đang gặp phải một giấc mơ vô cùng đau khổ, đè nén. Mạnh Hi Tông khẽ nảy ra một ý, liền nhẹ nhàng đặt tay lên đầu ngón tay của hần, trường năng lượng khẽ khàng bí mật len vào thân thể hần.

Đêm nay, cảnh tượng trong giấc mơ của Hình Nghị còn rõ ràng hơn bất cứ ngày đêm nào trong suốt mười năm qua.

Đều là cảm giác đau khổ cùng cực.

Cảnh tượng trong những giấc mơ trước đây đều rất mơ hồ, chỉ có giọng nói của một người đàn ông nào đó cứ văng vẳng trong đầu hần, hần lại hoàn toàn không nghe rõ. Lại có vài hình ảnh chợt lóe lên rồi lập tức biến mất, dường như có vẻ rất thích thú, xúc động, đau khổ và cả đoạn tuyệt, nhưng căn bản không thể cảm nhận rõ ràng. Ngày hôm sau khi tỉnh lại, trên trán hần đầm đìa mồ hôi.

Nhưng đêm nay, hần lại mơ một giấc mộng hết sức rõ ràng. Hần mơ thấy mình biến thành đôi mắt, một đôi mắt có mặt ở khắp nơi. Hần nhìn thấy phía trước là một căn nhà xa hoa, có một gã đàn ông loài người xa lạ, lại còn càn rỡ mặc bộ quân phục Sĩ quan chỉ huy của hần, gương mặt vô cùng anh tuấn, đứng thẳng, ngắm nhìn phong cảnh loáng thoáng tiếng nước chảy tí tách trước mặt. Hình Nghị trầm nghĩ hoặc, lúc này lại thấy người đàn ông đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, khoe miệng khẽ cong lên, nở nụ cười. Chẳng biết vì sao, Hình Nghị ở trong mộng đột nhiên lại cảm thấy xót xa trong lòng. Là cảm giác đau đớn thực sự. Nhưng người máy sao có thể biết đau?

Cặp mắt đó lại chăm chú nhìn người đàn ông kia. Nhìn theo mắt anh ta, Hình Nghị thấy một cô gái khoác trên mình bộ váy đỏ rực, đang chậm rãi tiến tới gần người đàn ông. Gương mặt cô gái đó rất mơ hồ. Hần thấy người đàn ông kia vươn cánh tay dài, ôm lấy chiếc eo thon của cô gái, sau đó cúi xuống, đặt lên đôi môi cô một nụ hôn sâu. Cô gái đó tựa như một đóa hoa bừng nở trong lòng người đàn ông ấy. Bọn họ ôm nhau thật chặt, tựa như đôi tình nhân si mê quần quýt nhất, tựa như vĩnh viễn không bao giờ chia xa.

Hình Nghị không biết tại sao mình lại mơ thấy đôi nam nữ này. Nhưng hình ảnh ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu hần, như thể có người đã từng dùng dao khắc vào lòng hần từng nhất, từng nhất một. Trong lúc hoảng hốt, hần cúi đầu, lại thấy mình đang đứng ở ven hồ. Trên mặt nước phản chiếu hình ảnh chiếc đầu và thân thể kim loại của hần, dưới sóng nước càng trở nên bóng loáng đến ảm đạm. Dưới đôi mắt màu đỏ được cấu tạo từ tinh thể silic, hai dòng lệ nóng không biết từ lúc nào đã rơi xuống.

Người máy, sao có thể có nước mắt?

Hần hốt hoảng ngẫm nghĩ. Thì ra, đó là người duy nhất tôi yêu, người duy nhất tôi quên... trong trăm nghìn năm qua.

Nhưng đó là cái gì? Rốt cuộc là cái gì kia chứ?

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, sắc mặt Hình Nghị rất tệ. Bị Mạnh Dao kéo đi ngắm mặt trời mọc về, ăn sáng xong, hần liền cáo từ.

Mạnh Hi Tông nhìn theo bóng lưng hần rời đi, chỉ biết ôm chặt người phụ nữ mà mình yêu thương vào lòng.

Khi Hình Nghị về đến nhà, Hình Kỳ Lân đã đợi ở đó từ lâu. Anh ta còn dẫn theo một cô gái thực sự rất giống với yêu cầu của Hình Nghị: thanh tú, xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn, nước da trắng nõn, đôi mắt to,

sáng ngời.

Hình Kỳ Lân ở chơi một lúc rồi cáo từ. Đêm nay, Hình Nghị giày vò cô gái cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Mãi đến tận lúc mặt trời xuống núi mới tỉnh lại. Cô gái có vẻ căng thẳng, sợ sệt ngồi bên giường không biết nên làm gì. Hình Nghị xua xua tay, ý bảo cô muốn làm gì cứ làm. Sau đó, hắn đốt thuốc, nghĩ vẩn vơ.

Trên người những cô gái này luôn thiếu một thứ gì đó.

Là thứ gì chứ?

101. Chương 102: Ngoại Truyện 7: Hóa Ra Là Anh

Đó là một ngày nắng dịu, bầu trời trong xanh như màu nước biển, chỉ có điều yên tĩnh hơn biển rất nhiều.

Tô Di và Xoa Muội bước xuống xe. Tô Di dẫn theo con trai nhỏ mới được một tuổi rưỡi, đôi chân bé nhỏ bước đi rất nhịp nhàng. Ba người, hai lớn một nhỏ bước đi trên con đường lát đá dẫn thẳng lên núi. Xoa Muội đội một chiếc mũ rộng vành, mái tóc dài lượn sóng, chiếc quần short màu hồng nhạt làm tôn nên đôi chân dài, xinh đẹp động lòng người. Mái tóc đen của Tô Di cột kiểu đuôi ngựa, cô đội mũ lưỡi trai, trang phục cũng hết sức tinh tế, gọn gàng, làm tôn lên vẻ thanh tú, dịu dàng.

Tô Di nghi hoặc nhìn ngôi biệt thự đứng sừng sững trước mặt, “Kỳ Lân chuyển qua đây từ bao giờ vậy?”

Xoa Muội cười hì hì. “Anh ấy nói phong cảnh rất đẹp, tương lai hai chúng em sẽ sinh con ở đây.”

Tô Di vuốt ve bàn tay trắng mịn, mềm mại của con trai, không tưởng tượng được con trai của Kỳ Lân và Xoa Muội sẽ như thế nào.

Con của Người máy và Loài người.

Nhưng dường như Xoa Muội không buồn để tâm đến nên cô cũng không nhiều lời. Hôm nay, cô và Xoa Muội đưa con trai đi chơi ngày đẹp thanh, đến khi mệt mỏi thì qua nơi này nghỉ ngơi. Quả thực, phong cảnh ở đây thực sự rất tuyệt, Kỳ Lân thật biết hưởng thụ.

Ngôi biệt thự màu trắng sữa dưới ánh nắng dịu dịu trở nên mờ ảo và lung linh hơn hẳn. Không gian trong núi vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót véo von. Ba người đạp trên những phiến lá khô, nghe giòn giã vui tai. Nhưng giữa rừng núi xanh thẳm này, các cô lại nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ,

Có người ư?

Tô Di ôm lấy con trai, cùng Xoa Muội đi vòng quanh ngôi biệt thự thăm dò liền thấy Hình Kỳ Lân khoác trên mình bộ quân phục màu bạc, đứng trên thềm cỏ trước ngôi biệt thự, đang quay đầu nhìn qua. Vừa thấy các cô, vẻ mặt nghiêm trang của anh ta lập tức giãn ra, để lộ thần sắc tươi tỉnh, ấm áp.

“Sao hai người lại đến đây?” Anh ta nói với giọng bình thản.

Ánh mắt của Tô Di nhìn ra một điểm phía sau cách hắn hơn mười mét. Cuối khoảng sân, một người máy kim loại đang quay lưng về phía các cô, bước đi trên con đường nhỏ trong rừng. Tô Di nheo mắt tập trung nhìn kĩ. Ánh mặt trời của buổi hoàng hôn rọi xuống thân thể người máy kia, tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh. Kim loại sáng loáng như nước nhưng lại không thể khiến đường nét của hắn mềm mại đi chút nào, ngược lại, tấm lưng cùng đôi chân dài thẳng tắp lại lộ ra vẻ cứng rắn, lạnh lùng.

“Chờ một chút!”

Tô Di vừa dứt lời, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Xoa Muội không hiểu chuyện gì xảy ra, còn vẻ mặt của Kỳ Lân lại giống như bị người ta đánh trúng một cú, trở nên ngây ngốc. Nhưng người máy kia như thể không hề nghe thấy tiếng cô gọi, chân bước nhanh hơn, loáng cái đã biến mất sau rừng cây.

“Mẹ, mẹ, mẹ, đau quá!” Hàng mày nhỏ của Mạnh Dao bỗng nhiên nhú lại, sợ hãi òa khóc trong lòng Tô Di.

“Sao vậy con yêu?” Tô Di kinh hãi, cúi xuống nhìn, vừa bực mình vừa buồn cười. Hóa ra ban này, Xoa Muội hái vài chiếc lá cho Mạnh Dao chơi, nó lấy chiếc lá quấn vào ngón tay cái của mình, không ngờ bị xiết đau nên òa khóc.

Xoa Muội nghe thấy tiếng Mạnh Dao khóc lóc cũng vội vàng chạy đến xem. Tô Di tháo chiếc lá ra, ném xuống đất, bỗng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng nào đó đang nhìn mình. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người máy kia đã quay lại, đứng trên con đường mòn, từ xa nhìn qua bên này. Ánh mắt trầm tĩnh mà sắc bén.

Kỳ Lân thấy đứa bé nín khóc, mỉm cười trong lòng Tô Di, cao giọng nói: “Không sao, không sao! Thằng nhóc này nghịch quá! Chết đâu, mau bế nó vào nhà rửa tay đi!”

“Chú bé, chú bé!” Mạnh Dao thấy Kỳ Lân ra vẻ thân thiết, vùng vẫy muốn nhào vào lòng anh ta.

Tô Di đưa con trai cho Kỳ Lân, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rừng cây xanh tốt, um tùm trước căn biệt thự. Đâu còn thấy bóng dáng của người máy kia nữa.

“Đó là ai? Người máy kia kia.” Tô Di hỏi.

Tại sao lại cho cô cảm giác vô cùng kỳ quái này?

“À, đó là một tên hộ vệ của tôi.” Kỳ Lân nói với vẻ dừng dừng. “Sao vậy?”

“... Không có việc gì.”

Kỳ Lân đưa đứa nhỏ cho Tô Di, ôm lấy Xoa Muội, ngón tay chỉ lên chóp mũi của cô. “Sao đến đột ngột vậy? Chẳng phải em vẫn luôn ngại xa, không thèm đến căn biệt thự này sao?”

Buổi tối, sau khi về nhà, Tô Di cũng không nói với chồng mình về nỗi nghi hoặc lúc ban ngày. Ngược lại, hôm nay, Mạnh Hi Tông tựa hồ có vẻ hào hứng khác hẳn ngày thường, giày vò cô đến tận nửa đêm mới chịu dừng lại.

Trong giấc ngủ chập chờn, Tô Di mơ thấy một giấc mộng. Giấc mộng đó rất đơn giản, đơn giản đến mức khiến người ta phải đau khổ. Cô nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu đang lảng lảng nhìn mình. Cô không thấy rõ mặt hắn, hắn cũng không nói bất cứ lời nào, cứ yên lặng nhìn cô như thế. Trong cặp mắt sâu thẳm ấy, cô có thể thấy được nỗi đau khổ mãnh liệt và niềm xót thương vô hạn. Cô không biết đó là ai, nhưng sau khi giật mình tỉnh giấc, khuôn mặt cô đã nhạt nhòa nước mắt. Cô hiểu rõ, nhất định có một người như vậy tồn tại. Nếu không, cảm giác kia sẽ không quen thuộc đến thế!

Dường như Mạnh Hi Tông không hề ngủ, gần như lập tức giơ tay lên, lau khô nước mắt trên mặt cô. “Mơ thấy ác mộng sao?” Cằm của anh đặt trên hõm vai cô, anh ôm cô thật chặt.

Tô Di không biết phải miêu tả giấc mộng này thế nào, chỉ biết nằm trong lòng ngực ấm áp, kiên cố của Mạnh Hi Tông, ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ tựa như một ngọn thác chảy xuôi xuống. Cô đột nhiên nhớ tới nỗi nghi hoặc đã chôn chặt trong lòng bấy lâu. Tại sao mình và Mạnh Hi Tông lại đến được thời đại này? Khoảng thời gian trống rỗng, dài đằng đẵng đó, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Kỳ thực, đáp án cũng không khó đoán đến vậy. Nhưng Cố Vũ Khanh, Mạnh Hi Tông, Hình Kỳ Lân, mọi người tựa hồ đều muốn lảng tránh mối nghi hoặc của cô.

Vài ngày sau, Tô Di gọi điện cho Xoa Muội.

“Em nói ở chỗ Hình Kỳ Lân có máy phát hiện loài người với người máy đúng không?”

“Đúng vậy?” Giọng nói của Xoa Muội lúc nào cũng thoải mái, đáng yêu như thế. “Kỳ Lân sợ em ở bên ngoài gặp nguy hiểm nên đã trang bị cho em rất nhiều đồ vật thiết yếu. Chiếc máy này là Cố Vũ Khanh cho anh ấy.”

Cố Vũ Khanh?

Ngay từ đầu, anh ta đã khẳng định Tô Di không phải người máy nên mới không giết cô. Nhưng nếu không phải thì tại sao cô lại sống qua bao nhiêu năm như vậy? Chẳng lẽ cô thực sự đã xuyên không?

Vài ngày sau nữa, chiếc đồng hồ đeo tay có lắp máy phân biệt con người với người máy được chuyển đến tay Tô Di.

Đêm đó.

Tô Di dựa vào lòng Mạnh Hi Tông, lấy chiếc máy đó ra.

“Anh nói chúng ta có phải là người máy không? Liệu cái máy này có nhận ra không?” Cô khởi động chiếc máy, tuy nhiên, trên màn hình chỉ có một màu đen sì ảm đạm, biểu thị trong vòng vài mét xung quanh nơi này hoàn toàn không có người máy.

Mạnh Hi Tông nhìn cô với ánh mắt tò mò nghiêm túc. “Có quan trọng không?”

“Cũng không có gì quan trọng cả.” Tô Di khẽ nói: “Nhưng không biết rõ nguyên nhân tại sao chúng ta lại xuất hiện ở thời đại này luôn khiến em có chút không cam lòng.”

“Có lẽ trước đây, chúng ta là một cặp tình nhân.” Đôi môi gợi cảm của Mạnh Hi Tông lưu luyến trên gương mặt mềm mại của cô. “Chúng ta đến đây chỉ để gặp lại nhau.”

“Cái gì chứ?” Tô Di sao có thể tin được điều anh nói. “Năm đó, lúc nhặt được em, anh đã đối xử với em thế nào? Nếu chẳng phải em không thêm quan tâm thì bây giờ chắc em cũng là một bản sao của Xoa Muội rồi.”

Những ngày tiếp theo, sự kiểm chứng của Tô Di không có kết quả cũng không có cơ hội nhìn thấy người máy kỳ lạ kia nữa nên cô thanh thoi quãng chuyện này sang một bên.

Hôm nay, Kỳ Lân đến phòng làm việc của Mạnh Hi Tông. Anh ném chiếc máy phân biệt kia cho anh ta, nói: “Sau này, đừng để người phụ nữ của cậu nói linh tinh về những thứ này nữa.”

Kỳ Lân cười, nói: “Kỳ thực, như vậy cũng tốt, sau khi chị dâu nghiệm chứng là không phải, chị ấy sẽ không còn hoài nghi gì nữa.”

Mạnh Hi Tông trầm mặc.

Không phải anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ nói tất cả sự thật cho Tô Di biết, nhưng nhớ lại thái độ cương nghị, dứt khoát của cô hàng trăm triệu năm về trước, anh lại không dám mở miệng. Tô Di của bây giờ mặc dù trầm tĩnh hơn rất nhiều nhưng nếu như muốn giải thích về thân phận người máy của anh thì đương nhiên cũng phải giải thích về việc xảy ra năm đó, anh bị xóa mất trí nhớ và về cái chết của Sư trưởng cùng các chiến hữu cô trân trọng nhất.

Đối mặt với sự trung thành của mình, liệu cô có còn yêu anh như trước?

Anh phát hiện ra thực sự mình không dám khẳng định chắc chắn.

Vì thế, kể từ khi cô trở lại bên cạnh và anh khôi phục lại thân phận người máy, anh đã sớm sắp xếp mạng lưới dày đặc, cô là trung tâm mạng lưới đó. Điện thoại, máy tính, internet, thậm chí, ngay cả chiếc Báo Săn riêng của cô... tất cả đều được cài chip kết nối với thân thể người máy của anh. Bất kỳ hành động nào của cô cũng đều được truyền đến trường năng lượng của anh. Thế nên, khi cô gọi điện thoại hỏi thăm Xoa Muội, anh đã dặn kỹ Kỳ Lân đánh tráo chiếc máy đó.

Tuy hành động đó có chút vô sỉ nhưng ở thời điểm hàng trăm triệu năm trước đây, anh đã lừa dối cô, cho đến hôm nay, đã không còn đường lui nữa rồi.

Ngày để cô biết chân tướng sự thật so với dự tính của anh thì còn quá sớm.

Có lẽ đã trải qua bao đau đớn và thương tổn trong các cuộc chiến tranh nên thân thể cô suy nhược sớm hơn dự đoán của anh. Hai mươi năm trôi qua như một cái chớp mắt, bọn họ đã trở thành một đôi vợ chồng già. Cô dần dần trở nên già yếu. Các con đều đã trưởng thành. Anh đưa cô đến một hành tinh độc lập khác. Ở nơi này, cả con người và quân đội thường trú đều rất thừa thớt, chỉ biết bọn họ là một gia đình quyền quý, còn không biết rõ lai lịch của từng người.

Ngày cuối cùng trong sinh mệnh của cô, thậm chí anh cũng không báo cho hai con biết. Đó là một ngày mây giăng ngập trời, anh ôm cô ngồi ở ban công, gió nhẹ nhàng thổi qua mười ngón tay đàn của hai người.

Đối với Mạnh Hi Tông mà nói, thời khắc đôi mắt cô khép lại, trong lòng anh dấy lên một cơn đau đớn, thống khổ đến tận xương tủy. Anh càng cảm nhận được rằng quyết định của mình là hoàn toàn chính xác. Lần đầu tiên anh cảm thấy vui sướng vì thân phận người máy của mình.

Còn đối với Tô Di, đó chẳng qua chỉ là một giấc ngủ chớp nhoáng. Khi tỉnh lại, cô vẫn thấy mình đang nằm trong lòng anh.

Mây đen đã tan, ánh mặt trời chiếu qua tầng mây dày tựa vải bông, lấp phát soi sáng bề mặt hành tinh đỏ ối như lửa trước mặt. Tô Di rời khỏi lòng anh. Sau phút giây yên lặng ngắn ngủi, cô nhanh chóng phát hiện ra điểm khác lạ nơi bản thân mình. Thân thể của cô tràn đầy năng lượng, đôi mắt cũng trở nên sáng ngời. Cô giơ tay lên, thấy một đôi tay chỉ thuộc về Tô Di của tuổi đôi mươi, thon dài, trắng nõn. Một cảm giác khó chịu xông lên đầu. Mặc dù đã sớm dự đoán được kết quả này nhưng khi nó thực sự trở thành sự thật, cô không ngờ nó lại yên lặng, yên lặng đến quỷ dị như vậy.

Cô quay đầu lại, thấy Mạnh Hi Tông vẫn đang ngồi đó. Anh tựa lưng vào chiếc ghế dài, đôi mắt đen láy, sâu thẳm như thể cứ yên ả như thế cả mấy nghìn năm, nhìn cô mà không nói bất cứ lời nào. Đúng rồi, trong hai mươi năm tình nghĩa vợ chồng, sao cô lại không phát hiện ra chứ? Cô già đi từng ngày, còn dáng vẻ của anh vẫn dừng lại ở tuổi ba mươi, năm tháng không hề lưu lại dấu vết nào trên người anh. Cho nên, đầu tiên chính là anh, sau đó mới đến cô ư?

“Anh không nên làm như vậy!” Cô khẽ nói: “Chúng ta đã mất đi thân phận, mất đi con mình.”

“Điều duy nhất anh không thể đánh mất, chính là em.” Anh nói với giọng hết sức bình tĩnh.

“Em cũng không nỡ rời xa anh.” Nước mắt cô chảy xuống. “Vừa rồi, khi chưa mất đi ý thức... nghĩ đến anh, em thực sự không cam tâm chết đi.”

Anh lập tức đứng lên, ôm chặt cô vào lòng.

“Hãy đồng ý với em.” Cô nghẹn ngào nói: “Nếu như, có một ngày nào đó, em không muốn sống nữa, hãy để cho em được chết.”

“Được!” Anh ôm cô chặt hơn. “Anh và em sẽ cùng chết.”

Nhiều năm trước đó, Mạnh Hi Tông đã cải tạo bản thân, còn bây giờ, anh cải tạo cho cô. Cô vẫn cho rằng như vậy. Xoa Muội nghe tin liền đến thăm cô. Hóa ra, cô ta cũng đã cải tạo thân thể từ lâu rồi. Hai người trò chuyện về thân phận ngày hôm nay, vừa thốn thức, vừa vui mừng.

“Chị đã từng sử dụng qua trường năng lượng chưa?” Xoa Muội cười nói: “Em nói chị biết nhé, Kỳ Lân dạy em cách sử dụng, có thể tiến vào trường năng lượng của người máy, thấy được tất cả mọi thứ về anh ấy. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chị phải tương đối mạnh.”

“Em sử dụng rồi à?” Tô Di hỏi.

Xoa Muội đỏ mặt, đáp: “Có đôi khi, trong lúc làm chuyện đó... giao hòa từ trong ra ngoài... tương đối kích thích.”

Tô Di bật cười.

Có lẽ, đây chính là cách để người máy giao hòa cả linh hồn lẫn thể xác. Hai trường năng lượng hợp lại làm một.

Dựa theo phương pháp mà Xoa Muội truyền đạt, Tô Di quyết định đem đến một niềm vui lớn cho Mạnh Hi Tông. Sau khi cô sống lại, đây là lần đầu tiên hai người thân mật. Mạnh Hi Tông vô cùng chuyên tâm. Mà thân thể cô đã được cải tạo nên anh tựa hồ cũng buông thả hơn nhiều. Thế nên Tô Di mới biết, Mạnh Hi Tông từng phải đè nén như thế nào. Cho đến hôm nay, cô có thể hoàn toàn thừa nhận, anh mới không hề kiêng kị gì mà buông thả trên người cô.

Khi dục vọng lên đến đỉnh điểm, Tô Di âm thầm sử dụng trường năng lượng, giống như điều khiển một con rắn, lẳng lặng tiến vào anh. Anh ngẩng gương mặt nhể nhại mờ mờ lên nhìn cô mỉm cười. Anh nhạy bén nhận ra tiểu xảo của cô, liền thả lỏng trường năng lượng của mình, hòa vào cùng cô. Thân thể quần quýt, năng lượng hòa quyện, khiến thể xác và tinh thần của hai người đạt đến mức hòa hợp mãnh liệt chưa từng

có. Đến khi khoái cảm dâng trào, Tô Di âm thầm tăng sức lực, trường năng lượng của cô không được coi là đặc biệt mạnh mẽ, chỉ giống như một đợt thủy triều xâm nhập vào sâu thẳm tâm hồn Mạnh Hi Tông.

Sau cảm giác mãnh liệt bất ngờ, đột nhiên, Mạnh Hi Tông mở choàng hai mắt, gần như mạnh mẽ ép ngược trường năng lượng của Tô Di ra ngoài. Nhưng đã chậm mất rồi!

Tô Di giống như bị một sức mạnh vô hình đẩy ra, nhưng cô lại né được về phía sau, lưng và eo va thẳng vào tường. Cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Hi Tông. Sau giây phút mê man ngẩn ngủ, sắc mặt cô vô cùng đau đớn.

Mạnh Hi Tông gần như nhào tới, ôm chặt cô vào lồng ngực: “Bă xã, em...”

Tô Di ngơ ngác nhìn anh. “Tất cả những điều đó đều là thật sao?”

Những ký ức chôn sâu trong trường năng lượng của anh, những hình ảnh cô vô tình thăm dò mà biết được: Tô Di kiêu ngạo, ương ngạnh kia; Tô Di bi thương, khốn cùng kia; còn cả những xác chết nằm la liệt trên mặt đất, giống như lần người máy tấn công trước đây.

Mạnh Hi Tông trầm mặc, hai tay siết chặt.

Toàn thân Tô Di cứng đờ, ra sức muốn thoát khỏi anh. Anh càng ôm cô chặt hơn. Tô Di tức giận, ở trong lòng anh, quát lớn một tiếng: “Buông ra!”

Đôi lấy chỉ là vòng tay anh càng siết chặt hơn.

“Anh để em yên tĩnh một chút được không?” Tô Di nhắm chặt hai mắt, hít sâu một hơi, “Có lẽ, em nên gọi anh là... Hình Diệu?”

Sắc mặt Mạnh Hi Tông tái xanh.

102. Chương 103: Ngoại Truyện 8: Kết Cuộc

Đây là lần đầu tiên Tô Di và Mạnh Hi Tông phân chia phòng ngủ. Chưa bao giờ Mạnh Hi Tông lại đuổi lý như lúc này, anh không dám ép buộc cô dù chỉ một chút.

Cô nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, tâm trạng hết sức phức tạp.

Hận ư?

Hình như cũng không quá quan trọng. Từ lúc anh bắt đầu hành động “kiểm hàng” sỉ nhục cô, cô đã vừa hận vừa yêu anh rồi.

Bỏ qua ư?

Không được! Anh giấu giếm cô lâu như vậy, nếu như không phải anh nhất thời sơ suất thì toàn bộ lời nói dối của anh gần như thành công rồi. Tô Di lại nghĩ đến những người xung quanh mình, không biết đã có bao nhiêu người đã giúp anh dối gạt cô?

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tô Di đã nhảy lên một chiếc máy bay chiến đấu Rắn Hồ Mang. Mạnh Hi Tông chỉ đứng trong phòng ngủ nhìn ra, không ngăn cản, cũng không tỏ thái độ gì. Điều này khiến Tô Di càng thêm tức giận. Thế mà anh không đuổi theo xin lỗi cô sao?

Được rồi, thực ra, hai người đã ở bên nhau quá lâu, cả mấy chục năm rồi còn gì. Nhưng số lần anh chủ động nói lời xin lỗi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mang theo nỗi bi thương vô hình, cũng có thể là do chưa thích ứng với thân thể mới này nên Tô Di cảm thấy hơi nôn nóng, bất an. Cô khởi động Rắn Hồ Mang, trực tiếp thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, loáng cái đã biến mất.

Tại tỉnh cầu Tự Do phát triển phồn vinh, Tô Di đi trên những con đường quen thuộc, có một vài thanh niên trẻ tuổi tiến đến gần, muốn làm quen với cô. Tô Di không thể không thừa nhận, thân thể mới này...

rất hoàn hảo. Đã lâu rồi, cô không được cảm nhận năng lượng ngập tràn trong cơ thể, tốc độ xử lý nhanh nhạy, thêm làn da mềm mại, mịn màng hơn cả trước đây như lúc này. Trước đây, khi nhìn thấy người máy, Tô Di cũng có phần sững sốt, ghê tởm. Đến giờ, chính cô cũng là một cỗ máy, nhưng cô lại không cảm thấy đáng ghét nữa.

Giấy thông hành của cô thuộc vào cấp bậc cao nhất Liên minh, cô không gặp bất cứ trở ngại nào dù là nhỏ nhất, cũng không hề làm kinh động tới ai, nhanh chóng tiến vào phủ Thị chính. Tại căn phòng ở ngay chỗ rẽ, cách một lớp kính thủy tinh, cô nhìn vị Phó thị trưởng trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, chau mày trầm tư. Mạnh Dao giống cha ở gương mặt kiên nghị, thân hình cường tráng, giống mẹ ở làn da trắng nõn nà, không được tính là cực kỳ điển trai nhưng cũng rất bắt mắt. Tô Di đứng ở cạnh cửa, yên lặng ngắm nhìn, lại nghĩ tới lúc mới sinh con ra, khi đó, tinh thần Mạnh Hi Tông vô cùng sa sút, cô bất giác cảm thấy mềm lòng. Anh đích xác là một người máy, nhưng ở Vương tộc của mình, có lẽ anh là người máy xui xẻo nhất.

Chỉ vì yêu cô.

Có lẽ cô đã thất thần khá lâu nên ngài Phó thị trưởng ở trong phòng rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, liền đứng lên, ra mở cửa, khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ trẻ đẹp thoát nhìn chỉ bằng tuổi mình trước mặt. “Mẹ, mẹ nhìn đủ chưa vậy?”

Tô Di trừng mắt liếc cậu. Quả nhiên, con trai cũng biết chuyện này. Hai cha con làm việc gì cũng rất ăn ý nên quyết định giấu giếm cô phải không?

“Giận đủ rồi thì về nhà đi!” Mạnh Dao thở dài như người từng trải. “Ba con cũng rất đáng thương! Mẹ vừa đi, ba đã gọi điện báo cho chúng con biết, kêu con chăm sóc mẹ giúp ba. Mẹ, dù sao thì lần nào ba cũng đều ăn sạch mẹ còn gì, mẹ mau về nhà đi.”

Tô Di tức giận, quay đầu bỏ đi.

Rắn Hổ Mang đáp xuống tỉnh cầu Lính đánh thuê xa xôi.

Từng chiếc máy bay chiến đấu như mây đen giăng ngập bầu trời. Báo Săn và Rắn Hổ Mang chia thành hai phe, dàn trận tấn công quyết liệt. Tô Di đứng trên mặt đất của Bộ chỉ huy một hồi, sau đó khẽ mỉm cười. Máy bay chiến đấu lần lượt hạ cánh, chiếc cuối cùng nhẹ nhàng khéo léo dừng ngay trước mặt Tô Di.

Viên Thiếu úy trẻ tuổi đứng hiên ngang trước mặt Tô Di, cất giọng bình thản: “Có chuyện gì thế ạ?”

Tô Di lặng lẽ nhìn cô gái chằm chằm.

Viên thiếu úy đó cười, nói: “Thì ra đáng vẻ lúc còn trẻ của mẹ lại như thế này.”

Tô Di tức giận nói: “Con cũng biết sao Mạnh Sa?”

Mạnh Sa bĩu môi, nói: “Mẹ, ngoại trừ mẹ ra, ba con chẳng giấu giếm ai hết. Lúc con mười tuổi, ba đã nói với con, phải tự chăm sóc tốt bản thân mình, không được can thiệp vào chuyện giữa ba và mẹ.”

“...”

Mạnh Sa nhìn Tô Di mặc dù vẫn còn tức giận nhưng vẻ mặt dường như đã giãn ra nhiều, liền khoác vai Tô Di, nói: “Nếu đã tới đây rồi thì tận hưởng trò vui trước đã! Đi thôi mẹ!”

Trước kia, Tô Di đã từng đi qua thành phố Lính đánh thuê, nơi Thú tộc cai quản. Nhiều năm trôi qua, dân chúng Thú tộc đã dần từ bỏ những trò tiêu khiển đặc trưng của chủng tộc mà mở thêm nhiều hộp đêm, quán bar... Tính cách cũng bớt hoang dã đi nhiều, thay vào đó là sự dịu dàng, hòa nhã, rất dễ mến.

Tô Di đứng trong quán bar âm nhạc xập xình, nhìn những nam thanh nữ tú lả lơi quyến rũ, khoác trên mình những bộ cánh hở hang đang không ngừng lắc lư thân mình trên sàn nhảy. Cô uống một hớp rượu, liếc mắt nhìn Mạnh Sa. “Con sống cũng thoáng đấy chứ?”

Mạnh Sa thản nhiên nói: “Mẹ nghĩ con là mẹ sao? Cả ngày chỉ biết quán lấy ba ở hành tinh nhỏ bé kia. Mà ba cũng thế, lúc nào cũng chỉ sợ người khác lấy mất thời gian của mẹ. Càng già càng quái gở.”

Tô Di cười khúc khích. “Ba con chỉ thích yên tĩnh thôi.” Trong đầu cô lập tức hiện lên dáng vẻ Mạnh Hi Tông ngày ngày lẳng lặng ngồi đọc sách bên bờ cát, gương mặt nhìn nghiêng vô cùng anh tuấn, dịu dàng. Chờ một chút, anh là người máy, sách vở gì chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ được hết rồi, cần bản không cần phải đọc mãi một cuốn...

Vì thế, thời gian đọc sách mỗi ngày đó... đều chỉ là giả vờ thôi sao?

Tô Di dồn sức hóp một ngụm rượu lớn. Mạnh Sa chỉ cười mà không nói một lời. Một lát sau, có một chàng trai trẻ tiến gần đến bọn họ. Về mặt của Mạnh Sa hết sức thần nhiên, Tô Di cũng không cảm thấy hứng thú. Đàn ông chẳng có gì thú vị hết. Trong lúc lơ đãng, Tô Di luôn cảm thấy dường như có ai đó đang nhìn mình chằm chằm. Nhưng nhìn khắp xung quanh một lượt cũng không nhìn thấy có ai quen mắt. Cuối cùng, cô ngẩng đầu, thấy một chiếc camera quan sát cách đó không xa.

Dựa theo những tài liệu mà cô đã tìm đọc trước đây, người máy có thể kết nối với những thiết bị máy móc cao cấp. Mà anh đương nhiên có đủ thủ đoạn để định vị cô một cách chuẩn xác. Cho nên, cảm giác khó chịu ban nãy là do bị người khác theo dõi mà có. Kết nối với hệ thống phòng ngự của thành phố Lính đánh thuê để quan sát toàn bộ hành động của cô ở đây thông qua chiếc camera này ư?

Tô Di nhìn camera mấy giây, sau đó, cô kéo chàng trai ban nãy lại gần, hai cánh tay nhanh chóng quàng lên cổ hắn, giả vờ chuẩn bị hôn...

“Ting, ting, ting!” Còi báo động của quán bar chợt vang lên, như thể người nào đó đang kìm nén cơn tức giận trước mặt cô.

Tô Di cười sáng khoái, đẩy chàng trai kia ra, lôi Mạnh Sa đang không hiểu gì, nhân lúc hỗn loạn, chạy thẳng ra khỏi quán bar. Tô Di đã dạo chơi bên ngoài cả ngày, sau chuyện vừa rồi, nhất định anh sẽ nhanh chóng nhảy đến đây. Tô Di cướp máy bay Báo Săn yêu quý của con gái, để lại chiếc Rắn Hổ Mang bị cài định vị, lần nữa nhảy đi. Cả tinh hệ này chỉ có một nơi duy nhất mà trường năng lượng của Mạnh Hi Tông không thể xâm nhập vào.

Ngồi trên sofa, Tô Di uống cà phê, tâm trạng vô cùng đặc ý.

Cố Vũ Khanh nhìn người phụ nữ nửa đêm không ngủ mà đến này, khóe miệng khẽ nhếch lên. “Cô đang muốn phá hoại tình cảm anh em giữa tôi và chồng cô đấy à?”

Tô Di hừ lạnh một tiếng. “Năm đó, tôi đã giúp cho anh theo đuổi Rebecca thế nào, vậy mà anh chỉ nhớ tới giao tình giữa mình và anh ấy thôi à?”

Cố Vũ Khanh cười cười. Người đẹp ngày xưa giờ đã là vợ của người khác, nghe nói con trai cô ấy cũng đã mười mấy tuổi rồi. Hôm nay, nghe Tô Di nhắc đến chuyện này, trong lòng anh ta chỉ còn là nỗi buồn vô cớ. Nhưng anh ta cũng không cảm thấy ngại khi nhìn thấy tình trường của Mạnh Hi Tông thất bại một lần.

“Được rồi, chỉ cần cô không muốn, tôi sẽ không để anh ấy vào được đây.”

Nửa giờ sau, quả nhiên, máy truyền tin trong phòng reo vang liên hồi. Quản gia lại cười, nói: “Nguyên soái, ngài Mạnh Hi Tông đến đón phu nhân của mình.”

“Cẩn anh ta lại!” Cố Vũ Khanh tỏ vẻ hồ hững. “Khởi động hệ thống phòng ngự, để anh ta ở bên ngoài kia vui đùa một chút!”

Về mặt Tô Di cũng đỡ. Mặc dù Mạnh Hi Tông là Nguyên soái Người máy, nhưng hệ thống vũ khí của Cố thị được chế tạo lại đặc biệt nhắm vào Người máy. Mạnh Hi Tông đã mạnh trở lại, nhưng một khi rơi vào trận địa bao vây này cũng không thể là đối thủ của bọn họ được.

“Yên tâm đi!” Cố Vũ Khanh cười nhạt. “Anh ta lừa cô nhiều năm như vậy, để anh ta ném chút vị đắng cũng có là gì đâu.”

Tô Di trầm mặc giây lát rồi nói: “Được!”

Hơn mười phút sau, không có tin tức nào được truyền đến. Tô Di đứng ngồi không yên, cuối cùng, đành bật dậy, nói: “Thôi, hay là để tôi ra đó.”

Cố Vũ Khanh liếc nhìn cô. “Đúng rồi, cho cô xem cái này!”

Đó là những hình ảnh được ghi lại trong trường năng lượng của Cố Vũ Khanh. Chỉ toàn là một màu đen tối, vô biên vô tận, không nhìn rõ được năm đầu ngón tay. Cho đến tận lúc này, Tô Di cũng chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào lại tăm tối, sâu thẳm như thế, màu sắc của không gian cũng không thuần khiết chút nào.

“Đây chính là hố đen.” Cố Vũ Khanh thản nhiên nói.

Tô Di nhất thời ngẩn ngơ. Đêm đó, trong giây phút ngắn ngủi xâm nhập vào trường năng lượng của Mạnh Hi Tông, cô cũng từng nhìn thấy một màu đen sâu thẳm như thế này. Nhưng lượng tin tức vô cùng lớn, năng lượng của cô cũng lưu chuyển không có điểm dừng.

Tựa hồ phát hiện được sự do dự của cô, Cố Vũ Khanh liền giải thích: “Ừm, đây là trường năng lượng của Mạnh Hi Tông. Tôi đã lưu giữ sự khúc xạ năng lượng của anh ta trong trí nhớ của mình.”

Trong bóng tối tịch mịch xuất hiện một tia sáng nhỏ nhoi.

Tia sáng đó vô cùng yếu ớt.

Một cơ thể đàn ông dường như đang trầm lắng trong hồ nước rồi chậm rãi trôi đi. Vóc người anh rất gầy, gương mặt tiêu tụy, đường nét cương nghị vẫn như vậy nhưng làn da đã trở nên tái xanh, cơ thể gần như chỉ còn da bọc xương. Trông anh chẳng khác nào một xác chết bị rút hết tất cả sức sống, mà chút ánh sáng yếu ớt kia dường như được phát ra từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể anh, miễn cưỡng chống chọi với hố đen u tối. Tô Di chưa từng nhìn thấy một Mạnh Hi Tông như vậy, hơi thở của cô bất giác chậm hẳn lại. Chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy vô cùng đau khổ rồi. Dường như anh đang càng lúc càng trôi xa trong hố đen.

“Ừm... Khoảng thời gian này, tôi nghĩ có lẽ phải đến mấy trăm triệu năm, cũng không được viết vào trí nhớ của anh ta, chỉ có vài đoạn khúc xạ năng lượng ngắn rải rác.” Cố Vũ Khanh khẽ thở dài. “Ồ trong hố đen lâu như vậy, Tô Di, nếu anh ta đã làm chuyện có lỗi với cô, cô cũng bỏ qua cho anh ta đi, được không?”

Tô Di cắn môi dưới. “Anh ấy đang ở đâu?”

Cố Vũ Khanh khẽ cười. “Vẫn đang chiến đấu với hệ thống phòng ngự của chúng tôi.”

Tô Di đứng dậy rồi đi.

Tô Di nằm trên bờ cát, bất giác ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại đã thấy cả người được anh ôm siết vào lòng. Anh không nói một lời, chỉ có đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhìn cô âu yếm. Tô Di quay đầu, không nhìn anh.

“Mèo Con...” Trong giọng nói của anh thoảng mang ý cười, cô đã cam tâm tình nguyện quay về nhà rồi, sao vẫn còn giận dỗi thế?

“Nguyên tắc đầu tiên để yêu một người là tôn trọng người ấy, anh hiểu không? Không nên giấu giếm bất cứ thứ gì, huống chi là một chuyện lớn như vậy.” Tô Di lạnh mặt nói.

“Anh không muốn em đau khổ.” Anh bắt đầu nhẹ nhàng phả hơi thở vào cổ cô.

“Nhưng mà Mạnh Hi Tông, kiếp trước chúng ta cũng đã đính hôn, những ký ức quý giá kia em lại quên hết rồi.” Tô Di nghẹn ngào muốn khóc. “Đổi lại là anh, anh có chịu được không?”

Mạnh Hi Tông im lặng.

“Không.” Anh thực sự không muốn đánh mất bất cứ thứ gì liên quan đến cô.

“Anh xin lỗi!” Tựa hồ cuối cùng cũng nhận ra lỗi lầm của mình, Mạnh Hi Tông khẽ khàng nói bên tai cô.

Tô Di rầu rĩ nói: “Để em nhìn lại ký ức xa xưa kia một lần nữa nhé?”

“Được!” Anh dừng lại một chút. “Nhưng em phải hứa không được giận dỗi nữa đâu đấy!”

Giữa không gian dần xuất hiện một vệt sáng màu trắng xám, chiếu lên bờ cát tinh khiết hơn cả ngọc. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy cơ thể cao lớn của Mạnh Hi Tông ngồi ở đó. Nhìn gần thêm chút nữa mới có thể nhìn thấy Tô Di đang ngồi giữa hai chân anh. Ánh sáng màu xanh nhạt uốn lượn quanh thân thể hai người. Tô Di ngẩng lên, nhắm mắt cảm nhận trường năng lượng của anh, hết sức thành kính và mong chờ. Còn Mạnh Hi Tông siết chặt vòng tay ôm lấy cô, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng trắng mịn tựa như ngọc của cô từ

phía sau, không kìm nén nổi liền cúi đầu hôn lên mái tóc, gương mặt và chiếc cổ tinh tế của cô, hết lần này đến lần khác.

Một lát sau, trên bờ cát vang lên cuộc đối thoại đứt quãng giữa hai người.

“Hóa ra là em theo đuổi anh trước ư?” Tô Di không thể tin được.

“Ừ!” Giọng cười yếu ớt, trầm ấm vang lên.

Lại một lát sau.

“Anh, rất có thể là anh giả vờ. Đồ sói xấu xa!”

“... Ừ!”

“Em siêu thật đó chứ!”

“Rất siêu!”

“Khốn kiếp! Em chịu huấn luyện cực khổ như vậy, thế mà anh lại có thể xuống tay...”

“Rõ ràng là em đã rất thoải mái...”

“Anh im đi!”

“Đó là... cha mẹ của Mạnh Hi Tông ư?”

“Ừ!”

“Không biết nếu như em gặp Mạnh Hi Tông đích thực thì em có yêu anh ta không nhỉ?”

“Tô Di!” Anh nói với giọng hơi tức giận.

Cô khẽ cười một tiếng, lại nghe anh nói: “Có lẽ, bất kể mô phỏng ai đi chăng nữa thì anh cũng đều sẽ yêu em.”

Tô Di đang định lên tiếng phản bác lại bị anh bịt miệng, nuốt hết những lời của cô vào nụ hôn bất tận và nồng nàn.

103. Chương 104: Ngoại Truyện 9: Nếu Như Tiểu Mạnh Không Mất Trí Nhớ

Khi đó, Tiểu Mạnh tìm Tiểu Tô đã nhiều năm mà không thấy, vì thế, anh vẫn đóng giả làm Tiểu Thương, lặng lẽ đến thành phố Tự Do.

Tại dinh thự của Cục trưởng cục An ninh Thương Chủ, thành phố Hy Vọng. Người đàn ông mang vẻ mặt lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên sofa. Đội trưởng đội quân cảnh bước nhanh tới, trong ánh mắt có vẻ vui mừng khôn xiết.

“Cục trưởng, dựa vào bức ảnh mà ngài cung cấp, chúng tôi đã tìm thấy phu nhân.” Người lại giấy lát, hần lại nói: “Nhưng tình trạng của phu nhân... không được tốt lắm!”

Trong lúc Tô Di bị đám xã hội đen quấy rối, một đội quân cảnh đã kịp thời tới đưa cô đi. Khi đó, cô đang ở trong một nhà hàng, bưng đồ ăn lên cho khách thì bị mấy tên côn đồ đòi hôn một cái mới chịu tính tiền, khiến cô vô cùng xấu hổ và tức giận. Đúng lúc này, một đội quân cảnh áo đen tiến vào, nhìn thấy Tô Di cũng tỏ vẻ ngờ vực. Sau đó, bọn họ đưa cô đi.

Việc này không chỉ làm cho cô cảm thấy lo lắng không yên mà còn khiến đám xã hội đen đầu đường xó chợ kia phải kinh ngạc. Bọn chúng không hiểu tại sao một nhân vật tầm cỡ như Đội trưởng đội quân cảnh lại có thể chú ý tới một cô gái nghèo khổ mà đưa cô ta đi. Khi Tô Di tỉnh lại sau một giấc ngủ say, cô phát hiện ra mình đang nằm trên chiếc giường lớn trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Quần áo trên người đã

được thay sang bộ mới. Lúc này, cô đang mặc một chiếc váy ngủ màu vàng nhạt, chất liệu rất đẹp. Cô nghi hoặc nhìn xung quanh một lượt, chợt một giọng nói trầm ấm gần như lập tức vang lên.

“Ngủ ngon không?” Có một người đàn ông đang nằm bên cạnh cô, anh ta ở trần, để lộ lồng ngực rắn chắc, cường tráng. Trên gương mặt anh tuấn, kiên nghị, đôi mắt đen láy, sâu thẳm kia như ẩn chứa những cảm xúc hết sức phức tạp. Tựa như một ngọn lửa u tối đang bùng cháy.

Tô Di khẽ run rẩy.

Người đàn ông này có vẻ rất nguy hiểm.

Thế nhưng... tại sao?

“Bà xã, rốt cuộc, anh cũng tìm thấy em rồi!” Người đàn ông thở dài một tiếng, giơ tay ôm lấy gương mặt cô, như thể đó là thói quen mà anh đã làm rất nhiều lần rồi.

Tô Di kinh hãi đến mức mặt trắng bệch! Anh ta đang nói tiếng Trung! Anh ta còn gọi cô là bà xã? Có phải anh ta nhận nhầm người rồi không?

“Anh không nhận nhầm đâu!” Bàn tay thô ráp của người đàn ông lỏng lẻo trượt xuống, ôm lấy chiếc eo thon của cô, anh hít sâu một hơi, như thể đang ngửi hương thơm trên cơ thể cô. “Em là Tô Di, đến từ Trái đất. Anh là Mạnh Hi Tông, vị hôn phu của em. Chúng ta đều lưu lạc đến tình hệ xa lạ này. Em đã mất hết ký ức về những năm tháng trước đây, nhưng đừng lo, anh sẽ giúp em nhớ lại anh.”

“Anh có bằng chứng gì không?” Tô Di cảnh giác nhìn anh, không ngờ anh lại có thể nói ra lai lịch của mình một cách chuẩn xác như vậy.

Mạnh Hi Tông ôm cô với vẻ yêu thương đầy kìm nén, anh bế cô ngồi lên đùi mình, thấp giọng nói về nhóm máu, tình hình gia đình, thậm chí còn kể vanh vách những thói quen, sở thích của cô nữa... Tô Di chỉ biết rơi nước mắt, rốt cuộc, cô cũng hoàn toàn tin tưởng anh rồi!

“Tại sao lại có thể như vậy?” Tô Di ghen ngào. “Trái đất đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh cũng không biết.” Ánh mắt của Mạnh Hi Tông dán chặt vào đôi môi anh đào của cô hồi lâu, cuối cùng, không kìm nén nổi nữa, anh cúi đầu, ngấu nghiến hôn cô. “Sau này, tất cả cứ giao hết cho anh, bà xã!”

Tô Di bất giác lảng tránh anh, mặc dù anh đã nói mình là vị hôn phu của cô, nhưng lúc này, cô vẫn có cảm giác đang hôn một người đàn ông xa lạ. Mạnh Hi Tông giữ chặt đầu cô, không cho phép cô né tránh, thuận thực hôn cho đến tận khi cô thở hổn hển mới buông ra.

Anh đưa tay cởi đồ của cô, muốn tiến sâu hơn. Tô Di sợ hãi, gắng sức đẩy anh ra. “Anh đừng làm như vậy, cho dù anh đúng là vị hôn phu của tôi thật thì bây giờ tôi vẫn chưa nhớ ra anh, tôi cần một thời gian để thích nghi.”

Mạnh Hi Tông sững sốt, nhưng tên đã lên cung thì không thể không bắn, anh nhìn túp lều nhỏ căng phồng giữa hai chân mình, lẳng lặng nói: “Trước kia, em rất thích làm chuyện đó với anh.”

Lần này, đến lượt Tô Di ngây người.

“... Thật sao?” Cô nhìn cơ thể cường tráng của anh, mặt đỏ bừng.

Mạnh Hi Tông kéo tay cô, đặt lên người mình.

“Vây ít nhất cũng phải thế này...”

“...” Mặt Tô Di nóng như phải bỏng.

Bàn tay bé nhỏ có chút cứng nhắc nhưng Mạnh Hi Tông lại hít sâu một hơi, ra vẻ hài lòng. Anh ôm cô vào lòng, thì thầm: “Anh cứ tưởng không bao giờ tìm được em nữa. Anh tưởng em đã chết rồi...”

Lời nói rất thần nhiên nhưng vô cùng xúc động. Lòng Tô Di hơi nhói đau, mắt bất giác đầm lệ. Họ thực sự là người yêu của nhau sao? Thế nên, từng lời nói của anh đều khiến cô phải rơi nước mắt.

“Nói cho anh nghe, mấy năm nay, em đã đi những đâu?” Mạnh Hi Tông hỏi.

“Em vừa mới tỉnh lại được ba tháng.” Tô Di lặng lẽ nói: “Từ đó đến nay, em vẫn sống ở khu Lam Qua.”

Mặc dù anh vẫn cho cô cảm giác xa lạ nhưng nằm trong lòng ngực rắn chắc của anh, dưới sự đụng chạm nhẹ nhàng, cô lại có thể thoải mái nói ra hết những buồn tủi trong cuộc sống của mình thời gian qua. Nghe thấy cô nói đến chuyện bị đám xã hội đen đe dọa, Mạnh Hi Tông liền cười lạnh một tiếng. Cô kể cho anh nghe rất nhiều chuyện cho đến khi mệt mỏi, nghiêng đầu ngủ thiếp trong lòng anh. Mạnh Hi Tông vuốt ve khuôn mặt láng mịn của cô, trong lòng dấy lên một cảm giác đau đớn không sao kìm nén nổi. Hóa ra, ba tháng nay, ở thành phố Hy Vọng này, dưới sự uy hiếp của đám xã hội đen mà anh không thềm để mắt tới, người phụ nữ anh đã từng nâng niu trong bàn tay, người phụ nữ đáng yêu, kiêu ngạo, luôn coi trời bằng vung của anh lại như một thiên sứ gãy cánh, phải sống những tháng ngày hèn mọn, tủi cực.

Anh hít một hơi thật sâu.

May mà cuối cùng anh cũng tìm được cô!

Anh không biết phải bù đắp cho cô thế nào mới đủ. Anh chỉ biết, mỗi ngày sau này, anh sẽ gắng sức làm cho cô vui, để cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này, yêu cô trọn đời, cưng chiều cô trọn kiếp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-hoang>